This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07437200 8

George Bancroft

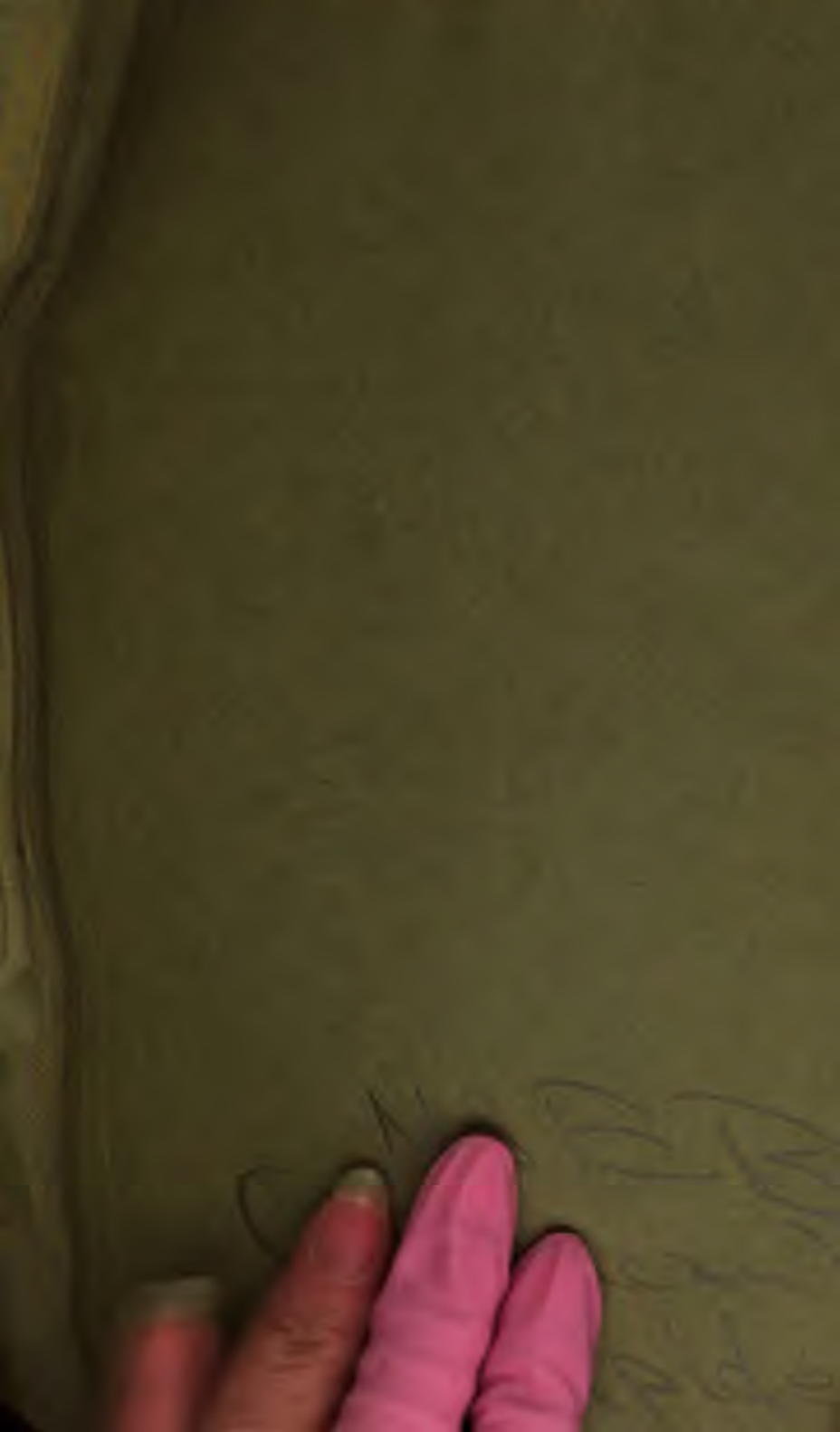

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΠΑΝΤΑ.

EURIPIDIS

OPERA OMNIA;

EX EDITIONIBUS PRÆSTANTISSIMIS

FIDELITER RECUSA;

LATINA INTERPRETATIONE, SCHOLIIS ANTIQUIS,

ET

ERUDITORUM OBSERVATIONIBUS,

ILLUSTRATA:

NECNON

INDICIBUS OMNIGENIS

INSTRUCTA.

VOLUMEN SEPTIMUM.

GLASGUÆ:
EX PRELO ACADEMICO,
CURA ET TYPIS ANDREÆ ET JOANNIS M. DUNCAN;
IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY,
LONDINI.

1821.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

HERMANNI PRÆFATIO

AD

HERCULEM FURENTEM.

Quum Euripidis aliquam fabulam in publicis meis scholis interpretari constituissem, neque invenirem editionem, quæ et exiguo pretio parabilis esset, nec textum haberet a criticis aut nimis, aut minus, quam par videretur, mutatum: ipse animum adjeci ad edendam aliquam hujus poëtæ tragœdiam. Prætuli autem aliis Herculem Furentem, tum quod hæc fabula in melioribus est, tum quod non est ex his, quæ in carminibus antistrophicis nihil proprium habent, tum denique quod difficultates, quibus laborat, maximam partem vinci posse videbantur. Lectionem conformavi ad fidem veterum librorum, et ad criticorum, measque ipsius conjecturas, ubi certa aut facili emendatione corruptio tolli poterat. Gravius affecta, vel quorum incertum esset remedium, in adnotationibus tentare satius duxi. Uti de his, quæ ex MSS. correcta sunt, rarius admonui, ita ξὺν pro σύν, et ᾰ in secundis verbi passivi personis, et si quæ sunt alia hujusmodi, tacite reposita sunt. Ἀᾰ prima producta a tragicis dici, recteque sensisse ea de re Porsonum, vicit locus veteris grammatici ab Heynio ad Hom. vol. VI. p. 638. allatus, cui nuper accessit testimonium Apollonii Dyscoli, productum a Bastio ad Greg. Cor. p. 347. Non credo tamen huic Atticæ mensuræ locum esse in his tragœdiarum partibus, quæ magis epicam vel lyricam dictionem habent. Hanc ergo sive legem, sive opinionem in delectu utriusque formæ sequutus sum. Aliis in rebus, quum quid mutatum est, mutationum auctores commemoravi: in quo genere dici vix potest, quanta fuerit Euripidis editorum

levitas. Nam Musgravius priorum editionum fere solam Aldinam, et r'e hanc quidem ubique, consuluit aut commemoravit; criticos a em antiquiores atque interpretes et neglexit sæpissime, et ii erdum falsa de iis prædicavit. Lipsiensis vero editio, quæ Barnesianam ac Musgravianam complectitur, tantum abest ut huic desiderio satisfecerit, ut ne Musgravii quidem adnotationes omnes exhibeat, in excerptis autem ex aliorum scriptis criticorum nunc contraria, quam illi dixerunt, nunc talia referat, quæ ab iis ne potuerunt quidem dici: veluti, ne hoc temere jactare videar, ad Andromachæ v. 24. Quo magis optamus, ut vir doctissimus, qui nunc novam editionem Euripidis parat, Aug. Matthiæ, varias veterum editionum lectiones, emendationesque antiquiorum criticorum præcipua quadam cura dignetur. Certe nescio an pauciora in his sint, quæ quis silentio premi velit, quam in Musgravii aliorumque recentiorum conjecturis. Et omnino parum lucis allatum esset Euripidi, nisi tres eximii viri præclare de eo meriti essent, Valckenarius, Marklandus, et Porsonus, quibus proximus, longo sed proximus intervallo, accedit Brunckius. Porsonus quidem, cujus morte ingentem omnes, qui his studiis dediti sumus, semperque dolendam jacturam fecimus, omnes implevisset numeros, si metrorum eamdem habuisset, quam cæterarum grammaticæ partium peritiam. Quo in genere ut hæc Herculis editio aliis præstaret, in primis operam dedi. Unde alio versuum numero enato, in summo paginarum margine posui numeros versuum editionis Musgravianæ, et, quos uncis inclusi, Barnesianæ. Cepit autem nuper metrorum tragicorum constitutio insigne incrementum diligentia Aug. Seidleri, qui nunc in schola ad D. Nicolai multa cum laude tertii magistri munere fungitur. Hic enim quum accurata metrorum, quibus tragici, ac præcipue Euripides, usi sunt, pervestigatione plerosque versus, qui temere ex brevibus longisque syllabis conflati videntur, e dochmiaco genere esse, eorumque versuum numeros continuari, solutis sæpissime syllabis finalibus, perspexisset: hæ observationes fecerunt, ut in dochmiacorum explicatione, quam olim proposui, duos commissos esse errores intelligerem, unum, quod, Brunckium sequutus, duos dochmios

versu asynarteto consociari a tragicis dixi: quod, ut Seidlerus in epistola ad Lobeckium hujus Ajaci subjecta docuit, verum quidem est, sed hac tantum conditione, si prior dochmius vocabulo terminetur, in quo vox nonnihil acquiescere soleat, veluti exclamatione, compellatione, interrogatione: qualis in Hercule versus est 871.

σὺν ἄνδρος, πτῶλις, ὁ Διὸς ἔκγονος.

Quod contra, ubi tali excusationi nullus est locus, ita syllabam ancipitem numerus repudiat, ut aut longa syllaba, aut duae pro ea breves requirantur. Quae syllabae finalis solutio alterum errorem aperuit. Neque enim verum est, duas esse dochmii formas, unam antispasticam, alteram trochaicam, sed una ubique et eadem forma invenitur, non illa e duobus, sed e tribus ordinibus, iambo, arsi, et rursum iambo constans, solutionemque in arsi ubique, in utraque anacrusi autem syllabam ancipitem admittens, hac forma:

In Hercule quidem dochmiaci inveniuntur, v. 107. 129. 734. 735. 741. 765. 870—873. 880—883. 897. 898. 1011. 1014. 1016. 1017. 1020. 1021. 1029. 1036—1040. 1045. 1046. 1049. 1050. 1052. 1169. 1173. 1174. 1186. 1200. (Versus indicavi strophicos tantum, non antistrophicos, quos antistrophicorum notationes facile cuique monstrabunt.) Praeterea miris modis hi numeri cum aliis numeris consociantur, et quidem saepe sic, ut dochmium praecedat iambus, quod absonum nuper visum Boeckhio in dissertatione de metris Pindari, p. 297. aliquando, sat scio, aliter videbitur. Exempla in Hercule sunt, v. 1015. 1047. Deinde Cretico praecedente, v. 742. 892. eoque longas solutas habente, 905. 1184. et duobus Creticis 740. et antispasto 737. si hic θεῶν una syllaba legendum, neque in antistrophico προοίμιον scribendum est, quo facto hic versus duos dochmios comprehensurus esset. Magis mirum est hoc, quod etiam a dactylicis numeris transitur ad dochmios, quo in genere anacru-

sis dochmii, quæ dactylum sequitur, longa, prima autem arsis in duas breves syllabas soluta est. In Hercule exempla, uno præmisso dactylo, sunt v. 1013. 1024. 1176. 1180. eodemque referri fortasse debet, v. 1031. Pluribus dactylis subjectus dochmius, v. 1049. Incertum an etiam anapæstis, v. 1032. quum hic versus etiam alios habere numeros possit. Catalecticum dochmiacum videre licet, v. 1018. hypercatalecticum, 874. hypercatalecticum ita, ut dochmium sequatur amphibrachys, 1047. Denique aliis hypercatalecticus eo memorabilis est, quod eum non interrupta numeri perpetuitate alii dochmiaci excipiunt, v. 1185.

ὃς ἐπὶ δόρυ γηγαντόφρονον ἦλθε σὺν θε-
οῖσι Φλεγραῖον εἰς πεδίον ἀσπιστάς.

Et in antistropha, v. 1297.

πίπλον, ἀπόδικε, ξέσθος ἀελίῳ δείξον· βά-
ρος δ' ἀντίπαλον δακρύοισιν ἀμιλλᾶται.

Video quidem fore, qui hunc insolentiorem numerum mihi imputent, quum in stropha certe, si θεοῖσι in duas syllabas contrahatur, integri sint quatuor dochmii. At tanto plus difficultatis habitura esset antistrophici versus correctio, quæ a me quidem unius litteræ adjectione, particulam δὲ dico, perfecta est. Quamquam enim non sum nescius, mutando verborum ordine hic quoque dochmios puros duobus modis restitui posse,

ἀντίπαλον δάκρυσι βάρος ἀμιλλᾶται,

vel, si quis ferendum putet συναμιλλᾶται,

δάκρυσι βάρος ἀντίπαλον συναμιλλᾶται:

neutra tamen mutatio talis est, quam sine insigni temeritatis nota admitti posse existimem. Nam, mea quidem sententia, ordo verborum non nisi magna cum cautione mutandus est, neque quidquam puto a Porsono periculosius dici potuisse, quam hanc esse emendationis rationem omnium facillimam: mirorque, quod Britannus censor Porsonianæ editionis prima-

rum Euripidis fabularum, cautissimus criticus, ita de hac re sibi persuasit, ut in illa censura mense Aug. a. CIↃIↃCCXXIX. p. 441. hunc versum,

ταὐτόματον ἡμῶν κάλλιον βουλεύσεται,

quamvis prima ejus verba a Cicerone, tanquam reliquis sat notis, commemorari videret, sic putaret corrigendum esse,

κάλλιον ἡμῶν ταὐτόματον βουλεύσεται.

Dicendum nunc est de duabus aliis ad artem metricam pertinentibus rebus, de versibus in medio vocabulo finitis, et de dispositione carminum antistrophicorum. Ac Boeckhius nuper in dissertatione de metris Pindari contendit, nusquam finiri versum nisi finito simul vocabulo: quod ne mihi quidem, si versus vocarentur, quæcumque una numeri perpetuitate comprehensa essent, aliter visum esse, et significatum est a me Boeckhio, et ab illo commemoratum. Licebit autem, opinor, Boeckhium hujus rei auctorem citare, qui non promiserit se de ea re disputaturum, sed disputaverit: quum præsertim nihil caussæ sit, quare quis alium meliora allaturum fuisse conjiciat. Mihi quidem, si et nunc sæpius vocabula in duos versus distraxi, et posthac idem faciam, ratio ejus rei reddenda est. Ac versus nomen in re metrica duas significationes habet, unam communem, qua etiam in prosa oratione, quidquid unam lineam implet, indicamus; alteram poëseos propriam, qua numerum intelligimus unum, sive ille ex uno, sive e pluribus ordinibus constet. Et hac quidem significatione quem versum dicimus, non potest nisi integro vocabulo terminari. At quid hoc ad istam alteram significationem? Nam si qui tam longi versus sunt, ut usitatos chartæ modulos excedant, quid tum fiet? Utrumne librorum formam ad monstruosam latitudinem diducemus, an, servatis chartarum mensuris, prosæ orationis perpetuitatem scribendo imitabimur? At quanto consultius est, numerorum aliqua ratione habita, ex uno versu seu numero plures versus fieri. Nam apud dramaticos quidem poëtas quum alii inveniuntur prælongi versus, tum hæc quoque, quæ systemata vocari solent, nihil nisi

numeri sunt versum efficientes unum. De qua re jam in libris de metris poëtarum Græcorum et Latinorum sæpius admonui, v. c. p. 107. seq. et multo ante eamdem rem tetigerat R. Bentleius in iis, quæ de versibus anapæsticis disputavit. Ejusmodi systemata sæpe tam longa sunt, ut, quum uno versu comprehendi nequeant, in plures dividendi sint, quod haud raro, nisi numerorum naturam obscurare velis, non potest aliter, quam distrahendis vocabulis fieri. Est vero etiam alia, eaque multo gravior caussa, quare qui numero unus versus est, sæpe, etiam si non ita longus sit, in plures versus dividendus videatur. Nam cur tandem omnino, quæ versibus scripta sunt, non eadem perpetuitate, ut prosam orationem, scribimus, nisi ut accommodate ad numeros legi possint? Atqui quo quis versus aut longior est, aut ex difficilioribus, magisque ambiguis numeris compositus, eo magis consentaneum est, his numeris recte dissociandis lectorem vel admoneri, ut recte versum legat, vel tamquam vi quadam impediri, ne male legat. Sic e. c. uno numero decurrunt hæc in Hercule, v. 741. *πάλιν ἴμολεν, ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἐπήλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ*, et in antistropha, *ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατίβαλ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί*. At nemo facile hæc uno versu comprehensa statim sic leget, ut videat, ubi dochmiis admixtus sit alius numerus. Sic vero dispositi numeri non poterunt fallere:

πάλιν ἴμολεν, ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἐπ-
ήλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ·
ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατίβαλ',
ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί.

Et, ut alio utar exemplo, quis illud vocabulum, quod Aristophanes in extremis Ecclesiazusis ex LXXVIII. syllabis composuit, uno versu aut scribi volet, aut scriptum recte recitare audebit?

Venio ad dispositionem carminum antistrophicorum. Atque ut nonnumquam in stasimis, quæ ab universo choro cantantur, antistrophica a criticis neglecta sunt, ita multo sæpius hoc factum est in colloquiis chori, iisque carminibus, quæ *ἀπὸ σκηνῆς* et *κόμμοι* vocantur. Nec mirum. Nam in stasimis et stropham sua

statim excipit antistropha, nec metra tam sunt impedita, quam in illis, quas dixi, partibus: in quibus non solum dochmiacus numerus dominari solet, sed etiam antistrophæ plerumque a strophis suis longius remotæ sunt. Quod etsi nusquam sine certo ordine fit, sæpe tamen legem et rationem hujus ordinis invenire difficillimum est, nunc ambiguitate lectionis, nunc lacunoso textu, nunc similitudine metrorum, nunc ipsa multitudine stropharum ubique impedimenta objiciente. Nec tamen desistere ab antistropharum investigatione, et ad ἀπολελυμένα, quæ perperam monostrophica appellari solent, confugere critico licet, quia, ut alibi a me adnotatum est, nullum videtur carmen, quod quidem paullo longius sit, in Græcorum tragœdiis esse, præsertim si personarum aliquas alternationes habeat, quod non aut totum, aut saltem ex parte antistrophicum sit. Accedit aliud, quod magno cum detrimento justæ interpretationis hactenus neglectum est ab his, qui Græcas tragœdias ediderunt: personarum dico, ex quibus chorus constat, distinctionem: quæ ut sæpe ad chori partes recte intelligendas plurimum confert, ita interdum etiam in antistrophicorum et inventione, et a partibus non antistrophicis dijudicatione insigne momentum habet. Solent tragicorum editores, veterum librorum exemplo, chori nota uti, etiam ubi non universus chorus canit: quod ego ibi non improbo, ubi coryphæus pro choro loquitur. Sed fugerat eos, interdum plures, et aliquando etiam omnes quindecim personas, ex quibus chorus constat, singillatim loqui: quod quum primum esset a me in Æschyli Agamemnone observatum, eaque observatio e scholis meis in publicum dimanasset, Boeckhius in libro, quem de Græcorum tragicis scripsit, hanc chori personarum distinctionem etiam ad alia tragicorum carmina adhibuit: cujus viri assensio mihi gratissima est, quamvis hic illic non nihil ab ejus sententia discedendum putem. In Euripidis Hercule tria sunt carmina, in quibus plures choricæ personæ aliquas partes agant. Ac nescio an quartum addi debeat, v. 107. ss. quod propemodum persuasum mihi habeo a tribus senibus recitari, quorum duo stropham atque antistropham, tertius epodum habeat, nisi epodus quoque tribus senibus distri-

buenda est. Sed magis operæ pretium est, de reliquis carminibus exponere.

Atque in ea quidem scena, quæ incipit v. 734. notatio antistropharum non erat difficilis: sed gravius hæc scena alio nomine laborabat. Neque enim versus 738. 739. tribui debebant Amphitruoni, qui ante v. 734. scenam reliquerat. Qui hoc pulcre animadvertit, Tyrwhittus, in eo tamen erravit, quod et hos duos trimetros, et reliquos, quos in hac scena chorus habet, coryphæo adscribendos, melica autem universo choro danda esse censuit. Nam trimetros quidem non omnes ab eadem chori persona recitari res ipsa docet, quum is, cujus sunt versus 743. 744. alium moneat, ut secum propius ad regias ædes observatum accedat. Quare quæ interea chorus agit, aliarum sint personarum necesse est, quam horum, qui observatum ierant. Deinde quæ melica Tyrwhitto videntur, non sunt melica, quippe dochmiacis numeris scripta, quod genus metri et ab his, quæ proprie melica vocantur, nonnihil differre, neque ad universi chori concentum videtur adhibitum esse. Docuit enim me diligens harum rerum observatio, dochmiacos, pariterque alios quosdam numeros, ubi choro adscribuntur, non ab universo choro, sed aut a coryphæo, aut a singulis aliquibus chori personis, interdum fortasse a duabus tribusve conjunctis recitari. Et quum hic locus, ut in quo indignatio, spes, metus, rei cognoscendæ cupiditas, gaudium denique variis motibus senum animos agitet, non solum apprime aptus sit conserendo colloquio, sed pene necessitate quadam postulet singulorum sensus exprimi: sic versus distribuendos putavi, ut nullus esset quindecim senum, quin suas in eo colloquio partes haberet. Id autem quomodo faciendum esset, trimetri maxime monstrabant. Nam quum versus 738. 739. et 751. 752. et eodem modo alloquutionem Lyci contineant, et idem prodant ingenium, consentaneum est, hos quatuor versus ab eadem persona pronunciatos credere. Deinde qui habet versus 743. 744. ut ex alloquutione ὦ γεραιέ intelligitur, unum alium senem propius ad regias ædes secum adducit. Hos igitur, cæso Lyco, rem reliquis indicare necesse est: idque illi faciunt, et sic quidem, ut is, qui antea

tacitus cum altero abierat, pronunciet versum 756. eique alter, qui hunc antea secum avocaverat, versibus 757. 758. succedat. Nam ut sic mihi persuadeam, æquabilitas distributionis facit, de qua deinde dicam. Sic trium senum partibus descriptis, qui reliqui sunt numero XII. eorum ubique bini dochmiacas strophas habent. Quæ strophæ etsi sunt numero quatuor, sex tamen partibus constant, quod prima stropha ejusque antistropha duas habent partes. Ordo stropharum hic est: α'. β'. α'. β'. sic, ut stropha β' media sit inter duo sibi respondentia systemata e duobus trimetris; antistropha β' autem media inter duo trium trimetrorum systemata, quorum trimetrorum primum in priore systemate Lycus, in antisystemate, illo defuncto, choricus senex habet is, qui antea discedens tacuerat. Itaque ut systema α' quinti senis, antisystema α' autem octavi est, eodem modo etiam ultimi duo trimetri systematis β', ejusque antisystematis, iisdem senibus tributi sunt. Illud memorabile est, Lyci ejulationem, v. 745. non in antistrophicis partibus numerari. Nec tamen hæc res exemplis caret. Cæterum senes numeris eo ordine designavi, quo loquuntur, non quo in orchestra stabant, quod hæc res valde incerta est. Si ea ratio, quæ maxime usitata erat, hic quoque Euripidi placuit, coryphæum credam fuisse eum, qui hic quintus est. Nam et mansisse ille in loco suo videtur, et medius stetisse inter quatuor alios, quorum, si recte judico, primus et secundus primum et secundum, tertius et quartus tertium et quartum scenæ versum recitabant. Vide Photium in v. τρίτος ἡμιστιχεῖ. Sed qua ratione deinceps mutata fuerit chori statio, id vereor ne conjectura divinare non liceat.

Alio modo compositum est carmen, quod est a v. 870. Id hanc formam habet: στροφὸς. α'. α'. β'. γ'. δ'. ε'. δ'. μεσῳδὸς. ε'. γ'. ε'. ζ'. ζ'. β'. ε'. ἀντῳδὸς. Quæ forma quum qua lege nitatur, primo adspectu non appareat, paucis explicanda videtur ejus ratio. Fundamentum descriptionis hæ constituunt strophæ:

γ. δ. ε. δ. μεσῳδὸς. ε. γ. ε. ε.

Quas justo ordine dispositas esse intelliget, qui, quod plerumque in hac re faciendum est, partes eadem littera notatas lineis

in arcus figuram curvatis conjunxerit. His strophis aliæ accedunt hoc ordine, α′, α′, β′, ζ, ζ, β′, sed ita, ut α′, α′, β′ ante. stropham γ′, quæ prioris systematis prima est, ζ′, ζ, β′ autem ante antistropham ε′ collocatæ sint, quæ est prioris systematis ultima, hoc modo:

A. A. B. γ. δ. ε. δ. μεσῳδός. ε. γ. ε. Z. Z. B. ε.

In qua descriptione, quo perspici possit proportionis æquabilitas, strophæ A. A. B. B. Z. Z. aut non sunt lineis conjungendæ, aut sic jungi debent, ut, si reliquas notas infra versum, quo dispositæ sunt, linearum ductibus conjunxeris, has supra versum jungas. Cæterum in hoc quoque carmine, quæ chorus habet, non ab solo coryphæo recitari tam est manifestum, ut demonstratione nihil indigeat. Videntur autem hic quoque singuli de choricis senibus suas partes habere: quorum primis quinque proodum dedi, e quinque diversis partibus constantem. Quæ sequuntur stropha et antistropha α′, has sextus ac septimus senex habent: a diversis enim pronunciari ex eo colligitur, quod antistropha confirmationem quamdam eorum, quæ in stropha dicta erant, ideoque responsionem continet. Alia ratio est stropharum β′, γ′, δ′, ε′, quarum antistrophæ quum non statim suas strophas sequantur, non opus habent mutatione personæ. Itaque iidem senes, qui strophas recitant, octavus, nonus, decimus, undecimus, etiam antistrophas habent, nisi quod in quinta antistropha primus versus nuncii est. Mesodus duodecimi senis est. Qui reliqui sunt tres senes, eorum tertius decimus habet stropham ε′, cujus antistropha nuncii est; quartus decimus in stropha et antistropha ζ′ cum nuncio colloquitur: quæ quidem strophæ quod ex adverso positæ sunt strophis α′, deberent a duobus senibus recitari, nisi nuncii interventu turbaretur colloquii decursus. Denique quinti decimi senis epodus est.

Plurimum difficultatis habet illud carmen, quod est a v. 1011. ad 1076. in cujus stropharum ratione investiganda dici vix potest quantum laboraverim, quum et corruptelæ quædam non leves, et numerorum ambiguitas ubique moram objicerent. Vi-

deor mihi tamen eam viam invenisse, quam, nisi insignes lectionis diversitates aliquando in codicibus reperiantur, idoneis judicibus probatum iri sperem. In hoc quoque carmine et orationis conformatio, et motus, in quo chorum esse videmus, singulis chori senibus peculiares partes vindicat. Quin ipsa antistropharum dispositio consulto sic videtur instituta esse, ut aliquam perturbationis speciem præ se ferret. Proodus tres partes habet: eam sequuntur stropha, antistropha, et epodus. Hæc igitur sex primis senibus distribuenda putavi. Sequuntur duo antistrophica systemata, personis propter agitationem animorum, nulla certa lege divisis. Horum systematum illud potiorem locum tenet, quod ex his strophis constat:

δ. ε. ς. η. ϑ. ι. ι. ια. ια. ϑ. η. ς. ε. δ.

Alterum hanc formam habet:

β. γ. ζ. γ. ζ. β.

Hoc ita priori junctum est, ut inter stropham β′ et stropham γ′ medii sint tres trimetri, qui non pertinent ad antistrophicorum dispositionem, quemadmodum majore etiam audacia in Ione anapæstos mediis strophæ versibus insertos videmus: v. Musgrav. ad ejus fabulæ v. 186. Deinde inter stropham ζ′ et antistropham γ′ mediæ sunt strophæ η′, ϑ′, quemadmodum harum antistrophæ mediæ sunt inter antistrophas ζ′ et β′. Denique strophæ ι′, ι′, ια′, ια′, quæ mediæ sunt prioris systematis, ab utraque parte habent antistrophas γ′ et ζ′, hoc modo:

Β. Ι. Γ. δ. ε. ς. Ζ. η. ϑ. Γ. ι. ι. ια. ια. Ζ. ϑ. η. Β. ς. ε. δ.

Quarum stropharum si ea paria, quæ litteris initialibus notata sunt, superne, reliqua autem infra versum arcuatis lineis conjunxeris, lex et ratio dispositionis manifesta erit. Nec latebit etiam in personarum distributione quædam æquabilitas, quarum has, γ′, γ′, ζ′, ζ′, ι′, ι′, solus Amphitruo habet: leve est enim, quod antistrophæ γ′ duæ priores syllabæ chori sunt. Alio modo æquabilitas quædam est in personis strophas η′, η′, ϑ′, ϑ′, habentibus, quæ est etiam in strophis β′, β′, δ′, δ′. Dedi autem

septimo seni stropham β′; octavo tres trimetros, qui eam strophan excipiunt; nono stropham δ′; decimo οἴμοι, v. 1044. quod extra antistrophica est, et quæ in stropha ϛ′ chorica sunt; undecimo stropham η′; duodecimo initium strophæ γ′; tertio decimo chorica in strophis ι′, ι′, ια′, ια′; quarto decimo antistropham θ′; quinto decimo denique antistropham ϛ′. Duos enim istos trimetros, qui sunt in fine totius carminis, non licebat in his partibus numerare, quas chorus in quindecim personas divisus recitat, quod chorum Amphitruonis monitu jam reliquisse stationem suam intelligitur. Itaque his trimetris simpliciter chori nomen apposui, quo indicaretur, eos universi chori nomine a coryphæo pronunciari. Observandum est autem, ut in superioribus duobus carminibus chorum κατὰ στοίχους incessisse verisimile est, coryphæo medium inter quatuor alios locum tenente, ita hic accessionem factam videri κατὰ ζυγά, secundum Pollucem IV. 108. s. ut coryphæus ab utroque latere unum haberet socium. Atque in proodo, si quid tribuendum est illi æquabilitatis studio, cujus tot vestigia in Græcorum re scenica reperiuntur, tertiam partem habebat coryphæus; pariterque secundi ordinis qui medius stabat, epodum videtur recitasse, v. 1028. Sed tertii ordinis medius, si recte sentio, etiam tempore medius inter comites suos recitabat tres trimetros, qui sunt post stropham β′. In reliquis autem duobus ordinibus is, qui medius erat, antecessisse socios suos videtur: in quarto ordine in stropha ϛ′, in quinto in strophis ι′, ι′, ια′, ια′, cum Amphitruone colloquens. Licet igitur conjicere, choricos senes hoc modo fuisse dispositos:

α′. γ′. β′.
δ′. ϛ′. ε′.
ζ′. η′. θ′.
ια′. ι′. ιβ′.
ιδ′. ιγ′. ιε′.

Quod quidem nolim ita intelligatur, ac si hanc stationem per totam scenam conservaverit chorus: immo credibile est, variis chori obambulationibus effici solitum esse, ut semper is ordo, cujus aliquæ partes jam essent, proximus staret spectatoribus.

Ut Euripides in hac fabula utroque disponendi chori modo, et κατὰ στίχους, et κατὰ ζυγά, usus est, ita idem fecisse videtur Sophocles in Œdipo Coloneo, in qua fabula ter singulas chori personas loquentes introduxit, κατὰ στίχους a v. 117. et quidem bis; deinde κατὰ ζυγὰ a v. 510. et iterum κατὰ στίχους a v. 829.

Denique ne in illo quidem Herculis Furentis loco, qui est a v. 1169. antistrophicorum descriptio difficultate vacabat. Quamquam enim hic personarum quoque æquabilis distributio est, tamen et similitudo metrorum, et lacunæ multum dubitationis afferebant. Verum tamen hoc quoque carmen sic mihi videor expedivisse, ut plana jam sit lex, quam sibi poëta in disponendis antistrophis scripserat. Theseus in hoc loco non nisi trimetris aut monometris iambicis hypercatalecticis loquitur, servans dignitatem suam. Amphitruo, ad quem mala ista magis attinebant, metra habet majorem animi motum significantia, quæ maximam partem e dochmiacis numeris constant. Initium carminis duæ sunt strophæ, quarum statim antistrophæ subjiciuntur:

ΑΜΦ.	ΘΗΣ.	ΑΜΦ.	ΘΗΣ.
α′.	β′.	α′.	β′.

Malui sic distinguere, quam, quod poterat fieri, has quatuor strophas in duas, stropham atque antistropham conjungere, hoc modo:

ΑΜΦ. ΘΗΣ.	ΑΜΦ. ΘΗΣ.
α′.	α′.

Nam etiam infra trimetri, quos Theseus habet, non cohærent cum strophis, quæ sunt Amphitruonis, sed soli per se constant, sibique respondent. Omninoque, ut mox apparebit, eximi possunt Thesei verba omnia, salva manente antistrophicorum lege in Amphitruonis verbis. Sequitur inde usque ad finem aliud systema, ex his strophis constans:

γ. Δ. ι. Μ. ι. Δ. ς. Ζ. η. Ζ. μ. Θ. ς. Θ. η. ι. ι. γ.

Quarum si singula paria curvis lineis, ut supra docui, conjungantur, non poterit non manifesta esse dispositionis regula. Sed

clarius etiam, quam accurate omnia sibi respondeant, cognoscetur, si Thesei verba, quæ litteris initialibus notavi, omiseris:

γ. ε. ε. ς. η. μεσωδὸς. ς. η. ι. ι. γ.

Et sic hoc quoque apparebit, quare Theseus in priore carminis parte mesodum habere potuerit, quum in posteriore nec mesodus, neque omnino ullæ Thesei partes sint.

Non diffiteor, sæpe molestissimam esse, tædiique plenissimam harum rerum perscrutationem: verum quam poëtæ in elaborandis tragœdiis suis curam subtilitatemque non detrectarunt, eam ne criticus quidem, aut ut nimis exilem contemnere, aut ut nimis impeditam reformidare debet: postularique jure potest, ut, qui artem criticam exercere velit, prius, quibus ea legibus in quoque genere regatur, cognoscere studeat. Multum enim præstat, etiam magni laboris exiguum fructum reportare, quam non explorato fundamento superstruere, quæ levi impulsu ruitura prævideas.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΩΝΟΣ.

ARGUMENTUM RECKII.

ΚΡΕΟΥΣΑΝ, τὴν Ἐρεχθέως, Ἀπόλλων φθείρας, ἔγκυον ἐτοίησεν ἐν Ἀθήναις· ἡ δὲ τὸ γεννηθὲν ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐξέθηκε, τὸν αὐτὸν τόκον καὶ τοῦ ἀβακήματος καὶ τῆς λοχείας μάρτυρα λαζοῦσα. τὸ μὲν οὖν βρέφος Ἑρμῆς ἀνελόμενος, εἰς Δελφοὺς ἤνεγκεν. εὑροῦσα δ' ἡ προφῆτις, ἀνέθρεψε. τὴν Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος ἔγημε· συμμαχήσας γὰρ Ἀθηναίοις, κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκωδοντιδῶν, τὴν βασιλείαν καὶ τὸν τῆς προειρημένης γάμον ἔλαβε δῶρον. τούτῳ μὲν οὖν οὐκ ἄλλος παῖς ἐγένετο. τὸν δ' ἐκτραφέντα ὑπὸ τῆς προφήτιδος, οἱ Δελφοὶ νεωκόρον ἐτοίησαν. ὁ δὲ ἀγνοῶν, ἐδούλευσε τῷ πατρί. Ἀπόλλων δὲ χρησομένῳ τῷ Ξούθῳ περὶ παιδογονίας, δῶρον ἔδωκε τὸν αὐτοῦ καὶ τῆς Κρεούσης, Ἴωνα καλούμενον, τὸν περὶ αὐτῷ δουλεύσαντα. Ἡ μὲν μήτηρ ἀγνοοῦσα, ἐπιβουλεύει τῷ παιδὶ αὐτῆς· καταληφθεῖσα δὲ, θανατοῦσθαι κατὰ τὸν νόμον ἤμελλεν. Ἐνταῦθα δὲ ἀναγνωρισμοῦ γενομένου, ἡδέως τὸ δρᾶμα ἀποτελεῖται. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Δελφοῖς.

CREUSAM, Erechthei filiam, Apollo vitians, gravidam fecit Athenis: illa vero partum sub arcem exposuit, eundem locum et delicti et partus testem accipiens. Infantem igitur Mercurius auferens, Delphos tulit: inveniens illum prophetissa educavit: Creusam autem Xuthus duxit uxorem. Qui cum in bello contra Chalcodontidas, principes Eubœæ, opem tulisset Atheniensibus, dono ab illis accepit et regnum et prædictæ nuptias. Huic igitur alius filius non fuit: hunc vero, educatum a sacerdote, Delphi ædituum fecerunt. Qui ignorans servivit suo patri. Apollo itaque Oraculum consulenti Xutho de liberis obtinendis, donum dedit suum et Creusæ filium, Ionem vocatum, illi prius famulantem. Mater itaque per ignorantiam suo filio insidias struit. At deprehensa ex lege morte erat afficienda. Hic vero mutua agnitione facta, suaviter Fabula clauditur. Scena hujus Fabulæ in Delphis fingitur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.	MERCURIUS.
ΙΩΝ.	ION.
ΧΟΡΟΣ *Θεραπαινίδων Κρεούσης.*	CHORUS *ex Creusæ* Ancillis.
ΚΡΕΟΥΣΑ.	CREUSA.
ΞΟΥΘΟΣ.	XUTHUS.
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ, *ἢ* ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.	SENEX, sive Pædagogus.
ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.	FAMULUS CREUSÆ.
ΠΥΘΙΑ, *ἤτοι* ΠΡΟΦΗΤΙΣ.	PYTHIA, seu VATES.
ΑΘΗΝΑ.	MINERVA.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΩΝ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Mercurius, prologum agens, argumentum totius Fabulæ proponit, Apollinem nimirum ex Erechthei filia, Creusa, filium Ionem genuisse, quem a matre expositum ipse Mercurius ad Delphos portaverat educandum. Creusam interea cum Athenarum regno Xutho ob bellicas virtutes traditam, qui cum liberis careret, una cum uxore oraculum consulturus jam Delphis aderat, cui Apollo filium Ionem erat mox daturus. Ion, in scenam progressus, studium suum ac ministerium in templo commemorat, Apollinem interim faustis precationibus et hymnis prosequens. Chorus famularum Creusæ miratur augustam structuram et elegantes picturas Delphici templi; Ione eas speciatim explicante. Colloquium Creusæ et Ionis, in quo hujus ingenua simplicitas, illius justæ, at tectæ, querelæ in Apollinem apparent. Xuthus, e Trophonii specu reversus, uxorem salutat, quidque ipse egerit, et quid illam velit agere, exponit. Ion, adhuc verborum Creusæ memor, cum Apolline expostulat nonnihil; ægre ferens, Diis probra imputari. Chorus Deos orat, ut fausta dominis reddi velint responsa, et Erechthei genus propagare dignentur, cujus spes omnis in unica jam Creusa posita videbatur. Hinc liberorum procreationem laudat, quorum fructum extollit. Panem et Nymphas Atticas de injuria Creusæ ab Apolline illata testatur.

ΕΡΜΗΣ.

ΑΤΛΑΣ, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν,

MERCURIUS.

Atlas ille ferreis humeris cœlum,

Omnis tragœdia religionem spirat cum gravitate et dulcedine; omnia ita comparata sunt, ut major quædam existat solennitas. Delphicum templum poëta sistit tale, quale ipsius ætate fuit. Fuit autem tum quintum, hoc est, quinta vice restitutum templum, a. 548. a Chr. Magna sacerdotum, sacrificulorum et vatum fuit ibi copia, major etiam virorum et feminarum ministerio templi occupatarum. Ad introitum sanctuarii habitabat custos thesaurorum dei, quam personam Ioni tribuit Mercurius. Ipse situs urbis, quæ rupibus undique erat cincta, ad ejus majestatem aliquid contulit, certe effecit, ut thesauri ibi reconderentur. Antiquissimis temporibus non nisi semel quotannis responsa dabantur, tum semel singulis mensibus et certis quibusdam ritibus. Constituebatur denique sorte dies, quo iis responderetur, quibus inopia adire templum non permitteret. Eum diem legit poëta, id quod unitatem temporis adjuvit. Actio est implicita et agnitionem atque peripetiam egregiam exhibet. Quod Xuthus ipse lætatur de commerico, quod Mercurio fuerit cum ipsius uxore, id erat ex sensibus veterum judicandum. In Oreste Menelaus Tyndaro honoris causa dicit, Jovem cum ipso lectum esse parti-

* Tit. citatur Stob. Grot. 74. p. 325. ubi Iphigenia in margine. Errorem correxit Grotius ipse in Excerpt. p. 332. In margine Tit. xciii. p. 376. Ione legitur, ubi locus est Inûs; cujus fab. nomen additur in Tit. x. p. 70. Citat. Tit. xcviii. p. 409. omisso fab. nomine. Ione legendum etiam pro Inone, Grotii monita, Excerpt. p. 332. in marg. p. 468. Tit. cxiv. Locus est v. 730.

Θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων, θεῶν
Μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, ἥ μ' ἐγείνατο
Ἑρμῆν, μεγίστῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν.
Ἥκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἵν' ὀμφαλὸν
Μέσον παθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς,
Τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων ἀεί.
Ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις,
Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη,
Οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις
Βίᾳ Κρέουσαν, ἔνθα πρόσβορρους πέτρας

Deorum antiquam domum, terens, *ex* Dearum
Una genuit Maiam, quæ me genuit
Mercurium, maximo Jovi Deorum puncium.
Venio autem *in* hanc Delphorum terram, ubi umbilicum
Supra medium sedens Phœbus canit hominibus
Præsentia et futura vaticinans semper.
Est enim non obscura Græcorum civitas
Ab auream-hastam-gerente Pallade vocata,
Ubi filiam Erechthei Phœbus nuptiis *sibi* junxit
Creusam per vim, quo loco septentrionalia saxa,

tum. In Hercule Fur. Amphitryo simili de caussa gloriatur. Comparationem Jovis cum Racinii Athalia instituit accuratam et doctam Prevostus, T. IX. p. 160. ss. *Beck.*

1. Ἀ. *ὁ τόνος χαλκίοιον οὐρανὸν,*] Conf. de pausa hujus versus R. P. in Hecub. 347. et in Præf. p. clxxii. *Burn.*

Ἄτλας ὁ χαλκίοιον τόνος οὐρανὸν,] Omnes omnium poëtarum loci sunt pleni hujus Fabulæ, de Atlante Cœlum humeris sustinente. Homer. Od. α'. v. 53. —ἔχει δέ τε κίονας αἰνὰς Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. Ovid. Metam. Lib. IV. Fab. 7. *Quantus erat, mons factus Atlas: Nam barba Comæque in sylvas abeunt; juga sunt humerique manusque; Quod caput ante fuit, summo est in monte cacumen: Ossa lapis fiunt. Tum partes altus in omnes Crevit in immensum (sic, Dii, statuistis) et omne Cum tot sideribus cælum requievit in illo.* Vid. Natal. Com. Mytholog. Lib. IV. c. 7. Apollodorus Biblioth. Lib. I. c. 2. §. 3. Ἰαπετοῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ, Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν. *Barnes.*

2. Ἐκτρίβων,] Οὕτως ἄντικρυς ὁ Χαλκιόπονος Ἄτλας, ὅστις μᾶλλον τὸν οὐρανὸν, ἢ τοὺς ὤμους, ἐκτρίβειν ἐν τῷ ἀείχειν αὐτόν. *Barnes.*

παλαιὸν] MS. E. παλαιῶν. Vox ἐκτρίβων, interprete Barnesio, indicat, Atlantis dorsum adeo durum fuisse, ut cœlum potius attereret, quam ab eo vel minimum attereretur. *Musg.*

Citat Eustath. in Dionys. 229. • *Burn.*

3. Μιᾶς] i. e. Pleiones. Apollod. Lib. III. c. 10. sect. I. *Musg.*

Μιᾶς] Θεῶν μιᾶς ex una aliqua dearum; hujus nomen erat Pleione, Oceani et Tethyos filia, uxor Atlantis, ex qua septem Pleiadas ille suscepit, Steropen a Marte compressam, Alcyonen et Celæno, a Neptuno, Electram et Taygetam, a Jove, ut et Maiam, ex qua Mercurium genuit. Septima autem, Merope dicta, Sisypho nupsit. *Barnes.*

4. λάτριν.] Ita MSS. E. G. Ed. Ald. λάτρεν, ut superscriptum habet MS. G. *Musg.*

5. Citat Eustath. in Dionys. 1181. *Burn.*

ὀμφαλὸν] Vid. infra ad v. 223. *Barnes.*

Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.
Ἀγνὼς δὲ πατρὶ, — τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον, —
Γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον· ὡς δ' ἦλθεν χρόνος,
Τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος
Ἐς ταὐτὸν ἄντρον, οὗπερ εὐνάσθη θεῷ,
Κρέουσα, κἀκτίθησιν ὡς θανούμενον
Κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
Προγόνων νόμον σώζουσα τοῦ τε γηγενοῦς
Ἐριχθονίου· κεῖνο γὰρ ἡ Διὸς κόρη

Palladis sub arce Atheniensium tutricis,
Macras vocant domini terræ Atticæ.
Inscio vero patre, sic enim deo placuit,
Tulit onus ventris: postquam vero tempus venit,
Pariens domi puerum, absportavit infantem
In idem antrum, ubi concubuit cum deo,
Creusa, et exponit ut moriturum
In rotundo orbe cavæ cistæ,
Majorum morem servans, et terrigenæ
Erichthonii. Illi enim Jovis filia

8. *Ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος*] Vid. Joh. Meursii Athen. Attic. Lib. II. c. 5. fol. 102. *Barnes.*

9. *χρυσελόγχου*] Its MSS. Steph. Ed. Ald. *χρυσελόχου*. *Musg.*

11. *πρόσβλητους πίτυας*] Olim *πρόσβλητους* male: nam a *βλῆτις, βλῆτας, βλῆτᾶς*, unde adject. *βλήτιος, βλήτιος, βλητίλος*, et *βλητιὰς ὁ*, et *βλητῶτις* Dionys. hinc *πρόσβλητος, πρόσβλητος*, et *πρόσβλητος*. Sic *καταβλῆτις* Aristot. Sic infra v. 937. *Πρόσβλητον ἄντρον*. *Barnes.*

12. *χθονὸς*] Quo referri in constructione possit hæc vox, non facile dixeris. Si enim sequitur *πρόσβλητους*, falsa est, quæ inde existit, sententia: *Rupes Macras ab agro Atheniensi versus Boream sitas esse.* Urbem enim ipsam attingebant, quæ in Australi parte regionis sita erat. Lego igitur: *τῆς Ἀθηναίων πρόσω*. *Sub arce Palladis, Atheniensium propugnatricis.* Ἀθηναίων *πρόσω* habetur Troad. v. 31. *Musg.*

13. *Μακρὰς καλοῦσι*] *Πίτυας* huc referendum, quod præcessit. Sic infra v. 936. *Οἵνθα Κηφισίας πίτυας, πρόσβλητον ἄντρον, ἃς Μακρὰς καλοῦμεν.* *Πίτυας δὲ Μακρὰς καλούμενας ὑπὸ τῇ Ἀκροπόλει εἶλεν, ἵνθα σπήλαιον τοῦ Πανὸς, καὶ ἕδυτα αὐτοῦ, καὶ βωμός.* Ut infra v. 497. et 937. *Ἐν δὲ τῇ κορυφῇ τοῦ Θισείου τὸ σπήλαιον τοῦτο Κρεούσῃ δὶ, Ξούθῳ Ἐριχθίου, Ἀπόλλωνα ἐνταῦθα συγγενέσθαι νομίζουσι*, Pausania testante. *Barnes.*

15. *ὄγκον*·] Emendatio est H. Steph. Ed. Ald. *ὄγκον*. *Musg.*

16. Confer Phœn. v. 22. ubi *παῖδα* et *βρέφος* itidem in eodem versu occurrunt. *Musg.*

17. Reisk. scribit *οὗ παρεισπάσθη, ubi accubuit deo. Beck.*

19. *ἀντίπηγος*] Hesychius per *πίσσην* et *πιθωτὸν* explicat. Rotundum fuisse ex hoc versu liquet, viminibus contextum ex v. 37. Ovid. Metam. II. v. 554. *Musg.*

Κοίλης ἀντίπηγος] *Ἀντίπηξ, πίσση, πιθωτός· Εὐριπίδης Ἴωνι, ἥγουν ἀγγεῖον*, ex Hesychio, qui hunc locum respicit.

20. *σώζουσα*] Morem patrium servabat, non quod arculæ tali incluserit, sed quod serpentum effigies collo ejus circumdederit: confer v. 1430. *Musg.*

Φρουρὸν παραζεύξασα φυλακὰς σώματος
Δισσὼ δράκοντε, παρθένοις Ἀγραυλίσι
Δίδωσι σώζειν. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐπεῖ
Νόμος τίς ἐστιν, ὅφεσιν ἐν χρυσηλάτοις
Τρέφειν τέκνα. ἀλλ' ἣν εἶχε παρθένος χλιδὴν,
Τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὡς θανουμένῳ.
Καί μ' ὢν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
Ὦ σύγγον', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα

Custodes cum adjunxisset, corporis tutamina,
Duos dracones, Agrauli natis
Dedit servandum. Unde Erechthidis illic
Mos quidam est in serpentibus auratis
Alere liberos. Sed ea, quæ habebat virgo ornamenta,
Filio appendens reliquit, tanquam morituro.
Ibi me Phœbus frater hæc rogat:
O frater, profectus ad indigenam populum

22. Φρουρὸν παραζεύξασα φυλακὰς σώματος] Isto modo in proclivi est corrigere pro vulgato φύλακας. Ita scilicet et orationis tenor, et Porsoni regula simul servantur. *Maltby.*

Φρουρὸν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. φρουρῷ, cum iota subscripto. *Musg.*

23. παρθένοις Ἀγραυλίσι] *Agrauli filiabus.* Erat Agraulos Cecropis uxor (Apollodor. Lib. III. c. 13. sect. 2.) filiasque habuit, satis ex Ovidio notas, Aglauron, Hersen, Pandrosonque: confer v. 499. Per eam jurabant Atticæ mulieres: Aristoph. Thesm. v. 540. Confundunt cum filia Aglauro multi, etiam Veteres, nominatim Ulpianus ad Demosthen. de falsa Legatione, p. 264. Ed. Morell. et Hesychius v. Ἄγλαυρος. Vide et Porphyrium περὶ Ἀποχῆς, Lib. II. sect. 54. *Musg.*

παρθένοις Ἀγλαυρίσι] Olim ἀγραυλίσι legebatur, et exponebatur campestribus, nullo sensu; quare ex historia corrigo. Cecropis filiæ erant Herse, Pandrosos et Aglauros; quibus Minerva commisit Erichthonium, filium suum et Vulcani, in cista inter duos serpentes repositum. Vid. quæ nos infra ad v. 1426. Quin et mater illarum, Cecropis uxor, dicta erat Aglauros; Apollodor. Biblioth. I. c. 13. §. 2. Κέκροψι δὲ γήμαντι τὴν Ἀκταίου κόρην, Ἄγραυλον, etc. lego Ἄγλαυρον. Porphyrius περὶ Ἀποχῆς, Lib. II. §. 54. *In urbe, quæ nunc* Salamis, *olim vero* Coronis *dicta, mense secundum* Cyprios *Aphrodisio, mactabatur Homo* Agraulo (l. *Aglauro,*) filiæ *Cecropis* et *Agraulidis* (l. *Aglauridis*) *Nymphæ.* Hinc poëta tres sorores, ex matre, quæ erat Aglauris nympha, Ἀγλαυρίδας παρθένους vocat. Sic infra, v. 496. Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι, ubi Ἀγλαύρου legendum, vel transpositio est admittenda. Vide Ovid. Metamorph. Lib. II. Fab. 12. Pausan. Attic. fol. 16. lin. 5. Herodot. Lib. VIII. c. 53. Johann. Meursii Cecropiæ, c. 28. ubi tamen Ἀγραύλους pro Ἀγλαύρους perperam scribitur. Hesychius: Ἄγλαυρος, θυγάτηρ Κέκροπος· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσι παν' αὐτῆς· ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. *Barnes.*

24. ss. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἔτι Νόμος τίς ἐστιν, ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις Τρέφειν τέκνα.] Ex hoc loco evidentissime apparet, morem fuisse Atheniensibus, ut nobilium, præsertim Erechthidarum, infantes aureis serpentibus involuti nutrirentur; quod infra apertius demonstratur, v. 1426. Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσου γένυν Δύκημ' Ἀθάνας, ἢ τέκνων ἐντρέφιον λίκνον. Quæ res, haud scio, an ulli criticorum sit observata. *Barnes.*

29. s. λαὸν εἰς αὐτόχθονα Κλεωνὰς Ἀθηνῶν,] Quod ad Heraclid. v. 69. et v. 827. polliciti sumus, ad hunc locum venientes, de

Κλεινῶν Ἀθηνῶν, — οἶσθα γὰρ θεὰς πτόλιν, —
Λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας
Αὐτῷ σὺν ἄγγει σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει,
Ἔνεγκ' ἀδελφῷ τἀμὰ πρὸς χρηστήρια,
Καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
Τὰ δ' ἄλλ', — ἐμὸς γάρ ἐστιν, ὡς εἰδῇς, ὁ παῖς, —
Ἡμῖν μελήσει. Λοξίᾳ δ' ἐγὼ χάριν
Πράσσων ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας πύτον

Inclytarum Athenarum, nosti enim, Deas urbem,
Accipiens infantem recens natum cava petra
Cum ipso vase et fasciis, quas habet,
Portato *mihi* fratri *tuo* ad mea oracula,
Et ponito in ipso introitu meorum ædium.
Reliqua vero, (hic enim puer meus est, ut scias)
Mihi erunt curæ. Apollini vero beneficium ego
Præstans fratri, contextum calathum tollens

Atheniensium antiquitate nonnihil disserere, id nos jam pancis absolvemus. Quare, quod præ cæteris Græciæ urbibus antiquitate valeant, id ex plurimis auctoribus probat doctissimus Johannes Meursius Libelli sui de Fortuna Atheniensium primo capite, quod denique ex suo solo orti sint, ideoque αὐτόχθονες et γηγενεῖς dicti, unde insigne habebant auream Cicadam, utpote quæ ex terra et ipsa sit orta, idem loco prædicto ex omne genus auctoribus probat. Hinc Aristoph. Equites, fol. 256. Οἳ ἱππῆς ἐρῶν σπουργοφόρες, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρές. Idem, Nubib. fol. 109. Καὶ σπουργῶν ἀπάρασον] Scholiast. ἱστιδὴ οἱ παλαιοὶ (Ἀθηναῖοι) κατὰ τὴν ἀπαπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσῷ ἐχρῶντο τέττιγι, σημάριον, ὅτι αὐτόχθονες ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς οἱ τέττιγες. Vid. plura ibid. Item adagium, *Terræ filius*, etiam Isocratem in Panegyrico et Panathenaico. *Barnes.*

29. 30. Ὦ σέγγος· ἴλθεν λαὸς εἰς αὐτόχθονα πλοῦτον Ἀθηνῶν, οἶσθα γὰρ θεὰς πόλιν λαβὸν βρέφος νεόγνον ἐκ κοίλης πέτρας αὐτῷ σὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ' οἷς ἔχει ἔνεγκ' ΑΔΕΛΦΩι τἀμὰ πρὸς χρηστήρια.

Quamvis non ignorem substantiva pronominum loco eleganter adhiberi, et proinde verbum ἀδελφῷ per μοὶ explicari posse, suspicionem tamen de sinceritate hujus lectionis excitant, quæ adduntur τἀμὰ πρὸς χρηστήρια. Quis enim, quæso, ferat sic loquentem: *Tolle infantem fratrique tuo* (pr. mihi) *transfer in templum meum.* Emendandum itaque ni fallor:

ἔνεγκε ΔΕΛΦΟΥΣ τἀμὰ πρὸς χρηστήρια.

et sic Argumenti Auctor, qui sic habet: Τὸ μὲν οὖν βρέφος ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος εἰς Δελφοὺς ἤνεγκεν. *Jacobs.*

31. νεογνὸν] Νεόγονον, νεωστὶ γεννηθέντα. *Barnes.*

32. σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει,] Pro *a* ἔχει. Relativum sequitur sui antecedentis Casum, ut sæpe observare licet. Est vero Atticus usus; ut χρῶμαι Βιβλίοις, οἷς ἔχω. Sed vulgares grammaticæ hanc regulam norunt. *Barnes.*

33. Reisk. emendat: ἔνεγκε Δελφῶν τἀμὰ, *adfer ad fatidicum meum templum, quod Delphis est.* *Beck.*

36. Λοξίᾳ] De voce Λοξίας vid. quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 1014. *Barnes.*

37. πύτον] Ed. Ald. σπύτος et hic et v. 39. Sed errorem correxit Stephanus ex MSS. *Musg.*

πλεκτὸν ἐξάρας πύτον] Pro σπύτος, quod male prius aderat, lego πύτον; ut et Sca-

Ἤνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἔτι
Τίθημι ναοῦ τοῦδ', ἀναπτύξας πύτος
Εἰλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρᾷ δ' ὁ παῖς.
Κυρεῖ δ' ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου πύκλῳ
Προφῆτις ἐσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ·
Ὄψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ
Ἐθαύμασ', εἴ τις Δελφίδων τλαίη πόρη
Λαθραῖον ὠδῖν' ἐς θεοῦ ῥίψαι δόμον.
Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν,
Οἴκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα, καὶ θεὸς
Συνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ, μὴ 'κτεσεῖν δόμων.

Detuli, et infantem super crepidinem
Templi hujus pono, speriens calathum
Circularem arcuæ, ut videretur infans:
Solis autem orbe oriente, casu
Sacerdos ingressa est templum Dei,
Oculisque conjectis in infantem puerum,
Mirata est, siquæ Delphica puella ausa esset
Clandestinum partum in Dei projicere domum.
Volebat autem extrudere extra sacrum limen,
Miseratione tamen omisit crudelitatem, et Deus
Adjutor erat puero, ne ejiceretur domo.

40. ἰρᾶσθ'. 41. ἀναπτύσσοντος.

liger legit, et Scholiastes Aristophanis, fol. 459. *πύσσειν* explicat, per *κοτύλας* et *κοτύλας, ὑποκορισπικὰ τοῦ πύτος*. Litera autem *σ* adhæsit voci *πύτος* per exscriptorum incuriam et sonum ex dictatorum lectione male continuatum finientis literæ vocis præcedentis ἐξέρας, et *ἀναστύξας* in versu post unum proxime sequenti: de utroque enim loco monendum. *Barnes.*

39. *πύτος*] Vid. supra ad v. 37. *Barnes.*

40. *ἰρᾶσθ'*] MS. E. *ἰρᾶθ'*. Legendum cum Scaligero *ἰρᾷθ'*, i. e. *ἱερᾶται*. *Musg.*

Εἰλικτὸν] Ἑλικτὸν· Ἑλίσσων et *εἱλίσσω*.

ὡς ἰρᾶσθ' ὁ παῖς] Scaliger legit *ἰρᾷθ'* pro *ἱερᾶται*, Duportus haud æque bene, *ἰρᾶθ'*, sed et *ἰρᾶσθ'* stare potest, pro *ἰρᾶσθαι, ὡς ἰρᾶσθαι ὁ παῖς*, pro *ἔστι ἰρᾶσθαι τὸν παῖδα*. Sic enim Plutarchus in Themistocle: *λίγουσι οὖτω παράφορος πρὸς δίξαν εἶναι, ἔστι νίος ὢν ἔτι σύπους ἰρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ καὶ τὰς νύπτας ἀγρυπνῶν.* Sic Plato: *ἱδὼς οὖν, ὡς ἴδιῶ τὸν Ἀριθμόν*: Hic *ὡς* pro *ἔστι*, illic *σύπους* pro *σύπουν*. nam frequentius paulo dicimus: *ἔστι ἰρᾶσθαι αὐτὸν*: nequaquam autem periculose *ἔστι ἰρᾶσθαι αὐτός*: Et est Ἀντιφάνους, cujus rei ignari viri alioquin satis docti, temere in hunc locum involarunt. *Barnes.*

41. Tempus, quod hic designare voluit Euripides, haud dubie est ortus Solis. Nam si infans interdiu ad limina templi depositus fuisset, adstantes non latuisset miraculum. Aut si inter ortum Solis et Pythiæ adventum hora una aut altera effluxisset, ab aliis prius, quam ab ipsa visus fuisset. Esto igitur, ortum Solis designari, formula, qua Græci plerumque hoc indicant, est: *ἅμ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι*. Sequitur, in hoc versu eam formulam poëtice enunciari. Desideratur igitur *ἅμα*. Jam si legamus *ἅμ' ἀναπτύσσοντος*, nulla matutini temporis significatio erit; si *ἅμ' ἀναπτύσσοντος*, anapæstus erit in secunda sede, ne

Τρέφει δέ νιν λαβοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
Οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητέρ', ἧς ἔφυ,
Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται.
Νέος μὲν οὖν ὢν ἀμφὶ βωμίους τροφὰς
Ἡλᾶτ' ἀθύρων· ὡς δ' ἀπηνδρώθη δίμας,
Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ
Ταμίαν τε πάντων πιστὸν, ἐν δ' ἀναπτόροις
Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον.
Κρέουσα δ', ἡ τεκοῦσα τὸν νεανίαν,
Ξούθῳ γαμεῖται συμφορᾶς τοιᾶσδ' ὕπο·
Ἦν ταῖς Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,

Susceptum autem ipsum alit, patrem vero ejus
Phœbum esse nescit, neque matrem, ex qua natus est:
Et puer quoque ipse parentes suos non novit.
Juvenis igitur existens, circa victum ex aris datum
Vagabatur ludens: ubi vero evasit in virum,
Delphi ipsum fecerunt custodem auri ipsius Dei,
Et fidelem quæstorem omnium: in templo vero
Dei vivit hucusque semper honestam vitam.
Creusa vero, quæ pepererat hunc adolescentem,
Xutho nubit, tali casu:
Erat Athenienſibus, et Chalcodontidis,

dicam, ἀνατείνοντος ἡλίου non tam ortum Solis, quam adscensum ejus ad meridiem significare. Legi potest: ἅμ' ἑσπέλλοντος, vel ἅμ' ἑσπαίσαντος ἡλίου πόλῳ: quorum tamen neutrum ad vulgatæ vestigia satis prope accedit.

Homerus Hymno in Mercur. ἡλίου κὶν ἑσπελλομένοιο. Artemidorus: ἡλίου ἑσπελλομένου, l. 3. *Musg.*

Heath. vulgatum reddit ita: *in solis adscendentis orbe*, i. e. dum orbem cursus diurni sol adscendebat. *Beck.*

44. ἵ' ἐκ Δελφίδων] Putabat vates, aliquam ex Delphicis puellis hunc infantem exposuisse, et impia quadam audacia in dei templum projecisse; quare primo illum extra sacros limites exterminare voluit; donec miseratio (Deo sic volente) illam subiit. *Barnes.*

46. θυμέλας] Θυμέλη, ἱερὸν βάθρον. Sic infra v. 114. τὸν Φοίβου θυμέλων σαίρει. Item altare, ut infra v. 229. Πάρειτ' ἐπὶ θυμέλας, etc. Vid. quæ nos ad Supplic. v. 65. et Iphig. Aul. v. 152.

δυσείσει] Vid. Med. v. 433. et Helen. v. 393. et 527. Ὁ πῶν ἀ πρόφρων πρεσ-βυμῖνο τὸν παῖδα τοῦ ναοῦ ἔξω βαλεῖν. *Barnes.*

50. οἶδε] Regitur a nominativo πρόφῆ-τις, ut recte Barnesius. *Musg.*

51. Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίστα-ται.] Hæc verba de nutrice prophetissa sunt sumenda, quod nempe illa nesciebat, Phœbum hujus adolescentis olim exposîti patrem, neque matrem, quæ fuerit, ubiubi fuerit; sed nec et ipse parentes suos novit. Et hunc sensum nisi loco affigimus, importuna erit Ταυτολογία nostro poëta indigna. *Barnes.*

52. ἀμφὶ βωμίους τροφὰς] Ex his enim alebantur, quæ Apollini offerebantur, muneribus et victimis. *Brodæus.*

53. ἀπηνδρώθη δίμας,] Ut vir factus est corpore et statura auctus. δίμας redundat. *Barnes.*

54. Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα] Σφὶ pro αὐτὸν in singulari numero, vid. Helen. v. 988. De Delphici templi opulen-

Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων·
Ὃν συμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δορὶ,
Γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο,
Οὐκ ἐγγενὴς ὤν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
Γεγὼς Ἀχαιός· χρόνια δὲ στείρας λίχη,
Ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ'· ὧν οὕνεκα
Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
Ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην
Ἐς τοῦτ' ἐλαύνει, κοὐ λέληθεν, ὡς δοκεῖ.
Δώσει γὰρ εἰσελθόντι μαντεῖον τόδε
Ξούθῳ τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι
Κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
Γνωσθῇ Κρεούσῃ, καὶ γάμοι τε Λοξίου

Qui Euboicam terram inhabitant, bellica tempestas,
Qua simul tolerata, simulque ferro confecta,
Nuptiarum Creusæ dignitatem accepit,
Non indigena existens, sed ex Æolo Jovis filio
Natus, Achæus. Diu vero, liberis procreandis dans operam,
Sobolis expers est, et Creusa. Quamobrem
Veniunt ad hæc Apollinis oracula,
Desiderio sobolis: Apollo vero fortunam
Huc impulit, nec est oblitus *filii*, ut existimatur.
Dabit enim ingredienti templum hoc
Xutho suum ipsius filium, et natum esse
Ipsum ex illo dicet, ut veniens ad maternam domum
Agnoscatur a Creusa, et nuptiæ Apollinis

tia videnis quæ nos prolixius paulo notavimus ad Iphig. Taur. v. 1276. ubi Pausanias, de sacro bello Phocico testanti, addendus erat Strabo Lib. IX. fol. 420. præcipue quod ibidem plura ille de Delphicis thesauris habeat. Χρυσοφύλαξ autem thesaurarius sonat, vel Θησαυροφύλαξ, quia aurum est nobilissima et notissima gazæ pars, et cui reliqua sunt parenda, quæcunque pretium habent. *Barnes.*

59. Χαλκωδοντίδαις,] Ita dicti sunt Eubœenses a rege eorum Chalcodonte, qui ab Amphitryone et Thebanis victus in prælio periit. Plutarch. Op. Mor. p. 1376. Ed. H. Steph. Pausan. p. 249. l. 40. et 296. l. 20. Eustathius in Il. β'. v. 541. *Musg.*

τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,] Eustath. in Iliad. β'. v. 541. Χαλκωδοντιάδης μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων, hæc habet: ὁ δὲ οὕτω ἱστόρησε ὁ Χαλκώδων, ὡς ἀπ' αὐτοῦ καὶ Χαλκωδοντίδας (ita enim lego pro Χαλκωδοντιάδας ibi) λέγεσθαι τοὺς Εὐβοεῖς, δηλαδὴ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι, εἰπών· Τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, Οἳ γῆν ἔχουσιν Εὐβοΐδα. Ubi notandum, Eustath. poëtæ sensum, non ipsa verba, protulisse: τοῖς Ἀθηναίοις enim nullo modo in iambi principio stare potuit, nec sic scripsit Euripides. Hæc loca autem contulit Joh. Brodæus. *Barnes.*

Κρυπτοὶ γένωνται παῖς τ' ἴχῃ τὰ πρόσφορα.
Ἴωνα δ' αὐτὸν, πίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς,
Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα.
Ἀλλ' ἐς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε,
Τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς πέρι.
Ὁρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
Τόνδ', ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ δῆ πυλώματα
Δάφνης κλάδοισιν. ὄνομα δ', οὐ μέλλει τυχεῖν,
Ἴον' ἐγώ νιν πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.

ΙΩΝ.

Ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τετρίππων
Ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,

Occultæ sint, et filius habeat quæ æquum est;
Ion vero ipsum, conditorem Asiaticæ terræ,
Nomine vocari curabit per Græciam.
Sed in hos lauriferos secessus ibo,
Ut ediscam de puero quid sit statutum.
Video enim egredientem Apollinis filium
Hunc, ut portas ante templum nitidas reddat
Lauri ramis: nomen vero, quod adepturus est,
Ionem, ego primus *ipsum* nomino deorum.

ION.

Currus quidem splendidos quadrigarum
Sol jam per terram splendere facit,

73. τ' ἴχῃ] Ed. Ald. τ' ἴχω. *Musg.* ἴχῃ] Recte legitur in subjunctivo, ut concordet cum γνωσθῇ et γένωνται: male itaque Duportus confirmatam lectionem vellicat, et ἴχω scribit. *Barnes.*

74. Ἴωνα δ' αὐτὸν, πίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς,] Ion, Apollinis, vel Xuthi, et Creusæ filius, Atticos duxit colonias in Asiam, quæ coloniæ ex ejus nomine Ionia vocabantur. Ioniæ autem 13 hæ urbes: Ephesus, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teos, Lesbos, Erythræ, Phocæa, Clazomenæ, Chius, Samos, Smyrna. vid. Suidam in voce Ἰωνία et Stephanum περὶ πόλεων. *Barnes.*

76. δαφνώδη] Τὸ δα corripitur, de qua re nos fusius ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

77. Forte, λαμπρὰ θῇ πυλώματα] *Perficiam. Reisk.*

79. λαμπρὰ δῆ πυλώματα] Ut laureis ramis adornet, ac vestiat vestibulum et fores. Virgil. Æneid. Lib. II. v. 492. *Nos delubra Deum miseri, quibus ultimus esset Ille Dies, festa velamus fronde per urbem.* Vide infra v. 104. *Brodæus.*

81. ἐγώ νιν] Scaligeri emendatio est. In Ed. Aldina deest νιν. *Musg.*

Ἴον ἐγώ μιν πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.] Olim syllaba defecit versus, quam inter ἐγὼ et πρῶτος desideratam addidi; quod vidit tamen ante me Canterus; et melius sane hic post ω μιν sonat, quam νιν, quod Scaliger et Duportus reponunt. *Barnes.*

82. Ut constare possit constructionis ratio, legendum Ἥλιον. *Beck.*

Ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος
Ἐς νύχθ' ἱερὰν,
Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
Καταλαμπόμεναι τὴν πρωΐαν γ'
Ἀψῖδα βροτοῖσι δίχονται.
Σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς ἐς ὀρόφους
Φοίβου πέπταται.
Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον

Astra vero fugiunt hoc igne aetheris
In noctem sacram.
Parnassi vero vertices inaccessi,
Illucentem diurnum
Currum mortalibus accipiunt.
Myrrhæ vero aridæ fumus in *summa* tecta
Phœbi volat.
Mulier vero sedet *supra* sacrum tripodem

87. τὴν ἡμέραν.

84. φεύγει] Ita MS. G. ut recte jam editi, Cantero auctore. Ed. Ald. φλέγει. *Musg.*

84. s. Ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος εἰς Νύχθ' ἱερὰν,] Cum olim φλέγει legebatur, sensus et metri pariter detrimento, nos cum Cantero et Duporto φεύγει legimus; quia, adveniente sole, stellæ fugam videntur capessere et velari. *Barnes.*

Ἄστρα δ' ὑφίσταται,] *Cedunt*, legit Reisk. *Beck.*

85. νύχθ'] Ita MS. E., qua etiam forma νυχθήμερον scribunt, non νυκθήμερον. Ed. Ald, νύκθ'. *Musg.*

86. Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
καταλαμπόμεναι τὴν ἡμέραν
ΑΨΙΔΑ ΒΡΟΤΟΙΣΙ ΔΕΧΟΝΤΑΙ.

Pro ἡμέραν Canterus optime emendavit: ἡμερίαν. Sed hæremus in βρόταις, quod quo referatur non habet. Mihi in mentem venit

— τὴν ἡμερίαν
ΑΨΙΔ' ΑΜΒΡΟΤΟΝ ΕΠΙΔΕΧΟΝΤΑΙ.

Diei expectant immortalem currum. — Paulo ante v. 83. elegantissime emendavit doctissimus Matthiæ

ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τιθέασιν
ἥλιος ἅδε ΚΑΜΠΤΕΙ κατὰ γᾶν.

in Obss. Criticis. p. 22. *Jacobs.*

87. Pro ἡμέραν optime Canterus ἡμερίαν. Sed et sic laborat constructio. Nihil enim, quo referatur, habet vox βρόταις. Lego igitur καταλαμπομένην, ut constructio sit καταλαμπομένην βροτοῖσι, *accensum mortalibus. Musg.*

ἡμέραν] Sensu itidem et metro hic deficiente, Canterus legebat ἡμερίαν, ut et Duportus; Scaliger vero ἠερίαν, quarum alterutram lectionem veram puto, neutram pronuntio. *Barnes.*

ἡμέραν Reisk. putat dictum esse pro ἡμερόεσσαν, *orbem* (s. *currum*) *mortalibus cupitum excipiunt. Beck.*

ἡμέραν] Τὴν σεμνὴν. *Scholiast.*

89. s. Σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους Φοίβου πέπταται.] Ita carminis gratia cum Scaligero et Duporto lineas implendas statuo; punctum autem post ὀρόφους tolli, et εἰς pro εἰσὶ legi debere. Σμύρνη autem ἄνυδρος dicitur, quia solo arido et sicco gaudet. *Barnes.*

Σμύρνης δ' Ἀσσυρίου, *Assyriæ myrrhæ*, reponit Reisk. *Beck.*

90. πέπταται.] Ita lego pro voce nihili πέπτωκεν, nisi malit aliquis πέπτωκεν a πίπτω. *Musg.*

Δελφὶς, ἀείδουσ' Ἕλλησι βοὰς,
Ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
Ἀλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
Τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
Βαίνετε δίνας, καθαραῖς δὲ δρόσοις
Ἀφυδρανάμενοι, στείχετε ναούς·
Στόμα τ' εὔφημον φρουρεῖτ' ἀγαθὸν,
Φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσι.

Delphica, canens Græcis oracula,
Quæ Apollo *illi* dederit.
Sed, O Delphici Phœbi ministri, *ad*
Castaliæ limpidos
Ite vortices, puroque rore
Abluti ite *in* templum,
Osque bene ominans *et* bonum custodite:
Ominaque læta, cupientibus

91. Θέσσυ] Non quotidianum erat hoc, sed per intervalla factum. Tradit Plutarchus (Op. Mor. p. 522. Ed. Steph.), Pythiam priscis temporibus semel tantum in anno oracula edidisse; postea vero semel in mense facultatem consulendi Deum concessam esse, quem morem tangit etiam, p. 708. Fuere etiam certi dies, ἀποφράδες dicti, quibus non licebat θεμιστεύειν. Plut. in Alexandro, p. 1232. Sed ne legitimis quidem diebus Pythiam introducebant, nisi victima, superinfuso capiti vino, toto corpore contremuisset: Plut. Op. Mor. p. 773. Hinc tenendum, diem, quo hæc acta finguntur, ex maxime sanctis fuisse; cæremoniasque adeo hic enarrari non quotidianas, sed præcipui quiddam, quod talis diei solennitas celebritasque exigebat. *Musg.*

Θέσσυ δὲ Γονὰ] Vates Delphica. Ionis seculo virgo responsa dabat; postea vero mulier annos nata quinquaginta, ut testatur Diodorus Lib. XV. Super tripodem autem sedens futura prædicebat.

Brodæus.

93. κελαδήσῃ] Præcinerit. Theognis, v. 805. Ὧνεπί σὺν Πυθῶν θεὸς χρήσας ἱερὰς Ὀρφὼν σημήνῃ οἴσος ἐξ Ἀδύτου. Quod versu autem ut plurimum oracula darentur, ideo κελαδεῖν et ἀείδειν et χρησμῳδεῖν et (supra v. 6.) ὑμνῳδεῖν de Delphico deo usurpantur. Eustath. de loco proxime citato: Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας τοῦ τὸν ἕμπυον δίδυσιν, ἴσθι τὸ ὑμνῳδοῦν ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν εἰθισεν. Philostr. in Apollon. ἀγοῦσαι δὲ, αὐτὸν κόσμου ἕνεκα καὶ ἐς μίσγειν ἐμβιβάζειν τοὺς χρησμούς. Aristides εἰς τὸν Σάραπιν ita sentit: Ἀλλ' ὅτι τὰ Διὸς καὶ οἱ προφῆται τῶν θεῶν, ἑκάστου μαντικοῦ, μίσγειν σημαίνουσιν, ἃ χρὴ ποιεῖν τὰ δὲ γε πλεῖστα τὰ Διὸς χωρὶς μίσγειν ἡ πρόμαντις αὐτὰ ἡ ἐν Διλφοῖς. *Brodæus.*

94. Διλφοὶ θέραπες,] Recte Διλφοὶ hic retinemus, quamvis Scaliger in Conject. in Varr. p. 94. σμικοῦ legendum putet pro Διλφοὶ: nam ministri Apoll. Delphi fuere ut plurimum. *Barnes.*

Ion hæc ad prophetas illos dicit, quibus injunctum erat munus colligendi responsa Pythiæ. *Beck.*

95. Τὰς Κασταλίας] Æmil. Probus: Castalius fons est Delphis in Apoll. Oraculo, qui abluit ipsam aram dei.

Brodæus.

97. Ἀφυδρανάμενοι,] *Abluti.* Hesychius: ἀφυδρεύσεσθαι, περαίνεσθαι (l. cum viris doctis ἀφυδρανεῖσθαι, περιβαίνεσθαι,) ἀπολούσεσθαι. *Musg.*

98. Frigidiusculum est hoc in loco ἀγαθὸν, nec valde placeret ἀγανὸν, propter asyndeton. Lego igitur ἀγανὰ, *mites, placidi.* *Musg.*

Στόμα τ' εὔφημον] Ne quis per ignorantiam emissus sermo sacris obsit obstetve. Thomas Magister: Εὐφημῶ, οὐ μόνον τὸ ἱκανῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλὰ καὶ πρέποντα

Μαντεύεσθαι
Γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
Ἡμεῖς δὲ, πόνους οὓς ἐκ παιδὸς
Μοχθοῦμεν ἀεὶ, στόρθοισι δάφνης
Στέφεσί θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
Καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πίδου
Ῥανίσιν νοτερὸν, πτηνῶν τ' ἀγέλας,

Oracula-consulere,
Lingua fausta enunciate,
Nos vero labores, quos a puero
Laborsamus usque, ramis lauri,
Et sacris coronis, vestibula Phœbi
Pura faciemus, liquidisque solum
Guttis humidum: et greges avium,

λίγυ. Aristoph. in Nubibus: Εὐφημεῖν χρὴ τὸν σεμνύνειν. Schol. παρασιλεύειν γὰρ αὐτὸν σιωπᾷν, καὶ εὐφημεῖν, ἵνα εὔξηται, καὶ μηδὲν βλάσφημον εἴπῃ. Hom. Iliad. ε'. v. 171. Φέρει δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε μέλεσθαι. Euripid. in Iphig. Aul. v. 1563. Εὐφημίαν ἀνεῖναι καὶ σιγὴν σεμνὴν. Latini porro *linguis favendum* ob id quoque admonebant. Joh. Brodæus. Vid. quæ nos ad Bacch. v. 68. et 70. *Barnes.*

φεισεῖται est pro *φυλάττειν*, *μίμνησθε*, *memeniote*, *ἀποφαίνειν* scilicet, præstare *στόμα τ' εὔφημον ἀν' ὁδὸν*, *in via*, dum ad templum itis (sic enim leg. *Reisk.*

98. ss. Στόμα τ' εὔφημον φεισεῖν' ΑΓΑΘΩΝ
φῶμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἰδίοισι
μαντεύεσθαι
γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.

Quamvis in ejusmodi rebus *bona verba* Latini dici præcipiunt, tamen vereor ut Græce dicatur *στόμα ἀγαθὸν*; eo minus ferendum hoc loco quod *ἀγαθὰς* proximo versus recurrit. Suspicatus sum restituendum esse tragico verbum hac in re proprium ac solemne

Στόμα τ' εὔφημον φεισεῖν' ΑΓΝΟΝ s. ΑΓΝΟΙ

Ἁγνοὶ enim esse debent quicunque deorum templa accedunt, et manibus et mente et verbis. In hac ipsa fabula v. 246. *ἁγνὰ λεξίον χρηστήρια* habemus. et *ἁγνὰ θύματα* ap. Sophocl. in Trachin. v. 287. Ἁγνὸς τὰς φρένας Euripides dixit in Orest. 1621. — Idem fortasse verbum restituendum est Ioni v. 143.

χρυσέων δ' ἐν ταχίοις ἵπτω
ΓΑΙΑΣ ταχὺν
δι' ἀστοχίστου Κασταλίας
Δῖναν.

Fortasse:

ΑΓΝΑΣ ταχὺν
δι' ἀστοχίστου Κασταλίας δῖναν.

ut sit: *ἁγνᾶς Κασταλίας δ.* Eubulus ap. Athen. Lib. XIII. p. 568. F.

Ἡρδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι πατεῖν πέρας.

Mentione de fonte Castalio injecta conjecturam periclitabor de Propertii loco, in quem Castalides Musas postliminii jure restituendas arbitror. Legitur Lib. II. El. X. 1. edit. Burm.

Non tot Achemenis armantur Susa sagittis
Spicula quot nostro pectore fixit Amor.
Hic me TAM GRACILES vetuit contemnere Musas
Jussit et Aoracum SIC habitare nemus.

Lectio: *tam graciles* — Musas mihi quidem mirum in modum elumbis esse videtur; quamvis satis bene interpretari poesis de carmine *tenui et molli*, quod carminum genus Propertium sequutum esse constat. Sic Auctor Culicis v. 1.

Ludimus, Octavi, gracili modulante Thalia.

Ferri autem nequit vocula *tam* temere

Αἳ βλάπτουσιν
Σίμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς
Φυγάδας θήσομεν· ὡς γὰρ ἀμήτωρ
'Απάτωρ τε γεγὼς, τοὺς θρέψαντας
Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.
"Αγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ στροφή.
Καλλίστας προπόλευμα δάφνας,

Quæ lædunt
Sacra donaria, sagittis meis
Fugabimus. Sic enim incerta matre,
Et incerto patre natus, illud, quod me aluit,
Phœbi templum colo.
Age, O recenter-virescens, O
Ministerium pulcherrimæ lauri,

107. "A βλ.

inculcata. Suspicor itaque doctissimum poëtam scripsisse:

Hic me CASTALIDES vetuit contemnere Musas
Junit et Aeraeum HIC habitare nemus.
Jacobs.

99. Lege metri gratia Σίλενοιν, ut et v. 104. στέφεσιν, et v. 106. μανίαν. *Heath.*

100. Μαντεύεσθαι] Ita MSS. E. G., ut jam emendavit Scaliger. Ed. Ald. μαντεύεσθε. *Beck.*

Μαντεύεσθε] Scaliger legit μαντεύεσθαι, quod probo: μαντεύομαι autem sonat, *oraculum edo*, et *oraculum consulo:* ut in hoc loco. *Barnes.*

101. Θέμις] Mirum, credo, foret, ni propriis linguis loquerentur. An legendum Θέμις. Hesychius: Θέμις, εἰωνὸς, αἶσα. Exstat autem vox in Æschyl. Agam. v. 104. et 165.

ἀνοφαίνειν.] Infinitivus pro imperativo: cujus enallages innumera apud Hesiodum exempla sunt. Adde Soph. Œd. Col. v. 502. *Musg.*

ἀνοφαίνειν.] Intellige ἔστι: Ut ea quidem responsa, quæ Deus dederit, vosmet interpretemini. Datum enim oraculum, quod utplurimum obscurum ancepsque erat, explicabant sacerdotes. Homeri Schol. Τοσφήτας λέγουσι τοὺς περὶ τὰ χρηστήρια ἀσχολουμένους, καὶ τὰς μαντείας τὰς γογγυλίνας ὑπὸ τῶν ἱερέων ἀφίεσθαι. Lucian. in Alex. ψευδομάντ. Καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς χαυόνους χρησμοὺς ὑπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν. *Brodæus.*

102. ἐκ παιδὸς] A pueris, ab ineunte ætate. *Barnes.*

103. πτέρθεσι] Ita Ed. Ald. Quod postea editum est, πτέρθους ἢ, incuriæ typographorum debemus. *Musg.*

πτέρθεσι δάφνης] Ita Canterus Scaligerque legunt recte, pro πτέρθους ἢ Δάφνης. Laurum autem Apollinis arborem nemo nescit. *Barnes.*

104. ἰσθοὺς] Templi vestibulum. Vide supra ad v. 79. Athenæus: στιφανοῦσι δὲ τὰς τῶν ἐρυθρῶν θύρας· ἤτοι τιμῆς χάριν, καθάπερ εἴ τινες Διῶν, τὰ περίθυρα στιφανοῦσιν αὐτῷ. *Brodæus.*

107. "A βλάπτουσιν] Lego cum Scaligero: αἳ βλάπτουσιν. *Musg.*

"A βλάπτουσιν] Scaliger et Duportus legunt αἳ, ut referatur ad ἀγίλας: cum ἃ æque bene stabit, quod et prius *obtinebat*, et debet referri ad πτηνῶν. Est enim τὸ πτηνὸν, et τὰ πτηνὰ, et πτινηνὰ, et πτοτηνὰ in neutro plerumque genere, ubi substantive sumitur de avibus, aliquando in masculino, ut infra v. 153. *Barnes.*

109. s. ὡς γὰρ ἀμήτωρ 'Απάτωρ τε γεγὼς,] Vide infra ad v. 836. *Barnes.*

112. s. νεηθαλὲς προπόλευμα δάφνης,] Vid. Ovid. Metamorph. Lib. I. Fab. 8. et 9. *Nondum Laurus erat*, &c. *Ortius.*

Α τὰν Φοίβου θυμίλαν
Σαίρεις ὑπὸ ναοῖς
Κήπων ἐξ ἀθανάτων,
Ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ,
Τὰν ἀέννaον παγὰν
Ἐκπροιεῖσαι,
Μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
Ἃ σαίρω δάπεδον θεοῦ
Παναμέριος ἅμ' ἡλίου πτέρυγι θοᾷ
Λατρεύων τὸ καθ' ἥμαρ.
Ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,
Εὐαίων, εὐαίων

Quæ Phœbi sacrum-pavimentum
Verris sub templo,
Ex hortis sacrum natum,
Ubi rores rigant sacri,
Perennem fontem
Emittentes,
Myrti sacram comam,
Qua verro solum dei
Per totum diem, cum solis ala celeri,
Serviens quotidie:
O Pæan, O Pæan,
Beatus, beatus

122. ἡλίου.

114. θυμίλαν] Δάπεδον, aream, cui tholus incumbit. Brodæus. Vid. supra ad v. 46. *Barnes.*

115. Σαίρεις] Ita MS. E. Ed. Ald. σαίρεν. *Musg.*

Forte, σαίρω ἀποδρίψας, vel ἀποκλάσας, κόψαν — *quam decerpsi ex hortis.*

Σαίρεις conjecerat jam Heath. *Beck.*

116. Κήπων ἐξ ἀθανάτων,] Supplendum est βλαστοῦσα, vel tale aliquid. Sic Cyclop. v. 41. πᾷ δὴ μοι γυναῖκων μὲν πατρίων, γυναίων τ' ἐς πεδίων; confer Soph. Ajac. v. 191. et v. 202. *Musg.*

Versus glyconius est πολυσχημάτιστος, ex molosso (cui in antistropha opponitur creticus) et choriambo. Similis est etiam v. 114. *Heath.*

120. Μυρσίνας] Myrtum præ cæteris perenni hoc fonte irrigatam fuisse tradit, quod, secundum aliquos certe Veterum, copiosissima rigatione indigeret. Theophrastus Hist. Plant. Lib. II. c. 8. διὸ δὴ φασιν Ἀνδρίοις — πλείστης ὑδρείας — ἰλαίαν καὶ μύρτον. Confer Nostri Electram, v. 777, 8. De myrti sanctitate vide porro Alcest. v. 173. Aristoph. Thesm. v. 455. Polluc. Lib. I. sect. 27, 28. *Musg.*

ἱερὰν φόβαν,] Φόβη, *capillitium* hominum, etiam pili et setæ ferarum, plumæ quoque avium, arborum frondes denique et folia: ut etiam comæ apud Horatium, Carm. Lib. IV. Od. 7. *Diffugere nives, redeunt jam gramina campis, Arboribusque comæ. Barnes.*

Legendum videtur Μυρσίνας ἱερὰ φύβα·

Εἶης, ὦ Λατοῦς παῖ.
Καλόν γε τὸν πόνον, ὦ ἀντιστρ.
Φοῖβέ, σοι πρὸ δόμων λατρεύω,
Τιμῶν μαντεῖον ἕδραν·
Κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
Θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν,
Οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις·
Εὐφάμοις πόνοις μοχθεῖν
Οὐκ ἀποκάμνω.
Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
Τὸν βόσποντα γὰρ εὐλογῶ.
Τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω

Sis, O Latonæ fili.
Honestum certe laborem, O
Phœbe, tibi ante ædem servio,
Colens oraculorum sedem.
Præclarus enim *est* iste labor mihi,
Servam manum præbere Diis,
Non mortalibus at immortalibus,
Gloriosis laboribus exerceri
Non defatigor.
Phœbus *est* mihi genitor pater:
Educantem enim *me* prædico.
Beneficentiam vero, patris nomine voco

131. Θεοῖσιν. 137. Τὸν δ' ὠφέλ.

Nam non apparet, a quo accus. φοίβαν regatur. *Heath.*

130. s. Κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι Θεοῖσι δούλαν χέρ' ἔχειν.] Sic nostræ literæ vocant Dei ministerium absolutam libertatem. Ita David. Psalm. LXXXIV. v. 10. Ἐξελεξάμην παραπεσεῖν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Θεοῦ, μᾶλλον, ἢ οἰκεῖν με ἐπὶ σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν. Ita paulo post v. 148. ΕΓΩ' οὕτως ἔφην Φοίβῳ λατρεύων μὴ πανσαίμαν, etc. Cui affine illud Psalm. XXVII. v. 4. Μίαν ἠτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω· τοῦ κατοικεῖν με ἐν αὐλῇ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, τοῦ ἐπισκοπεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν αὐτοῦ. *Barnes.*

134. ἐκπάμνω.] Ita MS. E. Ed. Ald. ἐκπάμψω. *Musg.*

135. ss. Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
τὸν βόσποντα γὰρ εὐλογῶ.
τὸδ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος
ὄνομα λέγω
ΦΟΙΒΟΥ ΤΟΥ κατὰ ναόν.

Non me expedio ex his verbis. Si Φοίβου appositionis locum tenet, inepta emergit sententia: *Illi qui mihi utilis est nomen impertio patris, Phœbi illius qui in templo est.* Nihil autem ineptius verbis τοῦ κατὰ ναόν. Quare dubitari nequit, ulcus in his verbis latere, forsitan sic curandum:

τόδ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος
ὄνομα λέγω
ΦΟΙΤΩ Γ' ΟΥ" ΚΑΤΑ ΝΑΟΝ.

Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν.
Ω Παιὰν, ὦ Παιὰν,
Εὐαίων εὐαίων
Εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
Δάφνας ὀλκοῖς, χρυσέων δ' ἐκ
Τευχέων ῥίψω γαίας παγὰν,
Ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας
Δῖναι, νοτερὸν ὕδωρ
Βάλλων, ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν.
Εἴθ' οὕτως ἄρα Φοίβῳ
Λατρεύων μὴ παυσαίμαν,

Phœbi, qui *colitur hoc* in templo.
O Pæan, O Pæan,
Beatus, beatus
Sis, O Latonæ fili.
Sed finiam labores
Lauri lactibus: ex aureis vero
Vasis projiciam terræ fontem,
Quem effundunt Castaliæ
Vortices, humidam aquam
Projiciens, purus existens a lecto.
Utinam vero sic Phœbo
Servire non desinam,

Illum autem, qui me nutrit, cujus in templo habito, patris impertio nomine. Jacobs.

136. Reisk. corrigit: *ὐλόγως, τόν σ' ὠφίλιμον*, et v. 140. *Φοῖβον, τοῦ κατὰ νέον, Phœbum, qui mihi utilis est, appello nomine patris, sensu nempe figurato, intellectuali, non reali. Beck.*

137. Τὸν δ' ὠφίλιμον] Legerim, aut jubente, aut favente saltem, metro, *τὸ δ' ὠφίλιμον*, ut constructio sit: *τὸ ὠφίλιμον ἐμοὶ Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν.* Latine: *Patris nomen tribuo utilitati, quam ex Phœbo, templi incola, percipio. Musg.*

138. Heath. structuræ verborum causa scribi vult: *Φοῖβον τὸν κατὰ ναόν. Beck.*

144. *γαίας παγὰν,*] Geminum est Nonni *πέμα γαίης*, Lib. III. Sophoclis *ὕμβρος χθονὸς*, Œd. Colon. v. 721. utrumque de aqua dictum, quam terræ sinus effundit. Contra, aqua marina, *πόντου πηγαὶ* Euripidi audit Iphig. in Taur. v. 1040. *Musg.*

γαίας. f. *ῥέους*, aut potius *ῥίψω πηγᾶς σταγόν'*, *ἅν*, aut saltem *γαίᾳ* legendum, *ad terram projiciam*, aut *γῇ ἱερὰν παγάν. Reisk.*

147. *ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν.*] Sanctus et purus a congressu muliebri, vel nocturnis pollutionibus; ita in Levit. c. XV. v. 16. *Καὶ ἄνθρωπος, ᾧ ἂν ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ κοίτη σπέρματος, καὶ λούσεται ὕδατι τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ ἀκάθαρτος ἕσται ἕως ἑσπέρας.* Diabolus autem semper Dei simia erat, in ritibus illius et ceremoniis imitandis. *Barnes.*

148. Εἶθ' οὕτως ἄρα Φοίβῳ] Quum olim *ἀρὰ* manifesto errore scriberetur, Henricus Stephanus ex Vett. Libb. *ἄρα* correxit. Scaliger. legit *παρὰ*, nequa-

150 Ἡ παυσαίραν ἀγαθᾷ μοίρᾳ.
Ἔα, ἔα·
Φοιτῶσ' ἤδη λείπουσίν τε
Πτανοὶ Παρνασσοῦ κοίτας· (155)
Αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς
155 Μήδ' εἰς χρυσήρεις οἴκους.
Μάρψω σ' αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
Κήρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς 160
Ἰσχὺν νικῶν.
Ὅδε πρὸς δυμέλας ἄλλος ἐρέσσει (160)
160 Κύκνος· οὐκ ἄλλᾳ
Φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις;

150 Aut desinam bona fortuna.
Eia, eia!
Veniunt jam, et relinquunt
Volucres Parnassi cubilia:
Edico ne appropinquetis pinnis,
155 Neque in aureas ædes.
Feriam te telis, O Jovis
Præco, avium rostro curvo
Robur vincens.
Ecce ad atria alius remigat hic
160 Cycnus. Non alio
Rubentem pedem movebis?

quam inepte. Vid. quæ nos supra ad v. 130. *Barnes.*

152. Reisk. scribit: φοιτᾶσι δέ. *Beck.*

154. Reisk. emendat: μὴ 'γχρίμπτειν, i. e. μὴ ἐγχρίμπτειν. *Beck.*

155. Post hunc versum deest unus, cujus hæc sententia propemodum fuerit: μηδ' εἰς χρυσήρεις δόμους φοιτᾷν, ἐν δὲ πελάγει, πάρψω σ' αὖ, etc. *Reisk.*

156. ὦ Ζηνὸς Κῆρυξ.] Aquilam notat; huc refero epigrammatium illud, quod lusimus olim accipitri tribuentes, quem egregie pro nostro modulo in pariete depinximus, tintinnabulis ocreatum; Ita nimirum accipiter loquitur: Βαρυσίου πέμπει τύραννε Σοὶ, Αἰνεῖ, ἰσοφαρίζων· Ὄρνις γὰρ Δηὸς υἱὸς εὐ· Ἐγὼ δὲ τοῦ ὠκέως εἶναι. Quod cum non nemo mihi, ut arrogantiæ argumentum, improperaret, utpote qui ita meipsum Jovi præferrem, respondi: *Si vivus canis mortuo leoni præferendus, certe et vivus homo et verus mortuo et ficto deo nonnihil præstare videatur.* Dabit veniam amicus lector illius voluptati quoquomodo consulenti. *Barnes.*

157. γαμφηλὰς leg. Reisk. *curvos ungues, in quibus avium præcipua vis est, vincens. Beck.*

159. ἐρέσσει] Sic *Remigium alarum*, Virg. Æneid. VI. v. 19. vid. et I. v. 305. *Musg.*

ἐρέσσει] De metaphora ab alis ad remos, et viceversa, vid. quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 290. et v. 1347. et Troad. v. 1076. et Helen. v. 146. *Barnes.*

160. Κύκνος·] Victorii emendatio est. Ed. Ald. κύκλος.

ἄλλᾳ] Emendatio est Canteri. Ed. Ald. ἄλλα. *Musg.*

οὐκ ἄλλᾳ] Ita pro ἀλλὰ scribo, Can-

Οὐδέν σ' ἀ φόρμιγξ ἀ Φοίβου (165)
Σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν·
Πάραγε πτέρυγας,
Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
Αἱμάξεις, εἰ μὴ πείσῃ,
Τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς. 170
Ἔα, ἔα. (170)
Τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
Μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
Καρφηρὰς δήσων πέπνοις;
Ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων. 175
Οὐ πείσῃ; χωρῶν ἐν δίναις

Nihil te cithara Phœbi
Concentrix *a meis* sagittis liberabit.
Præterage alas,
Et paludem in Deliacam defer:
Cruentabo te nisi obtemperes,
Pulchre sonora carmina.
Eia, eia:
Quænam hæc avis nova accessit?
Num sub pinnis nidum
Ex festucis factura soboli?
Te vibratio arcebit arcuum.
Non parebis? *Hinc* discedens, *in* vorticibus

164. Παρά τι πτ.

tero, Scaligero, Duporto consentientibus. *Barnes.*

162. φόρμιγξ est h. l. non instrumentum musicum, sed vox cycni musica: *nec tua citharæ Phœbi contendens. Reisk.*

163. Σύμμολπος] De cygno, quod sit φιλφδὸς et Apollini sacer ac devotus, vide quæ nos ad Helen. v. 1108. Apollinis itaque cithara dicitur cygno σύμμολπος, quia utriusque gaudet Apollo, ob musicam. Et φόρμιγξ Ἀπόλλωνι ἱερὰ, ut Homer. Iliad. α'. v. 603. Οὐ μὲν φόρμιγγος ἐριηρατέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων. Hinc Horat. Carm. Lib. II. Od. 10. — *Non: si male nunc, et olim sic erit: Quondam cithara tacentem suscitat Musam, neque semper Arcum tendit Apollo. Barnes.*

164. Παρά τι] Emendat Scaliger πάραγε. Verum, si quid video, nec ἔχειν πτέρυγας apud Græcos *volare* significat, nec παράγειν πτέρυγας, *prætervolare*. Lego: παρασεῦ, a, σεύω, *agito*. Aristoph. Vesp. v. 209. σεῦ, σεῦ, πάλιν σεῦ, ubi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ στρέφου νῦν γέγονε, ἐπ στρεφόμενον ὡς εἰώθαμεν τὰ ὄρνεα σαθεῖν.

Legendum videtur:

Ἄ, ἄ, μέντι πτέρυγας.

ah, ah, *alas plaude*. Ex loco non satis dilucido Athenæi, p. 393. B. videor mihi colligere posse, καταβόασον πτερὰ antiquis in usu fuisse. Confer etiam Aristot. Hist. Animal. X. 12. et Θαυμασ. Ἀκουσμ. p. 100. *Musg.*

164. a. Παρά τι πτέρυγας Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·] Ita in Iphig. Taur. v. 1104.

Ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργοις (175)
Ἢ νάπος Ἰσθμιον,
Ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται
Ναοί θ' οἱ Φοίβου. 180
Κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι,
Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας (180)
Θνατοῖς· οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις,
Φοίβῳ δουλεύσω, πού λήξω
Τοὺς βόσκοντας θεραπεύων. 185

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ ἐν ταῖς ζαθείαις Ἀθάναις στροφὴ α'.

Alphei liberos procreas,
Aut in nemus Isthmium,
Ut donaria non laedantur,
Et templa Phoebi.
Vereor autem vos interficere,
Quae deorum voces nunciatis
Hominibus. Quibus vero incumbo laboribus,
Serviam Phoebo, et non desinam
Meos altores colere.

CHORUS.

Non in Athenis numinum plenis

Λίμνας θ' ἱππίσιονας ἵδοις πύλιπιον. Ad quem locum vide quae nos. Πετέσγας recte Brodaeus πτέρας interpretatur. Ita Psalm. XVII. v. 8. Ἐν σκέπῃ τῶν πτερύγων σου σκεπάσεις με. Sed Scaliger legit: πτέρυγι πτέσγας, *alio confer alas*, acute et paulo melius. *Barnes.*

165. ἐσίβας] Pro ἐσίβασθι, ut ἴμβα pro ἰμβᾶσθι, Electr. v. 113. Transitive usurpatur, valetque *ingredi facito*. Sic enim locum lego et distinguo:

Λίμνας θ' ἱππίου τῆς Δηλιάδος
(αἰδοῦμαί σ', εἰ μὴ πτέσγ)
τὰς καλλιφθόγγους φόβας.

τῆς Δηλιάδος·] Meminit Noster Iphig. in Taur. 1104. Callimachus Hymn. in Del. v. 261. *Musg.*

τῆς Δηλιάδος γ' scribit Heath., quia sequens versus a vocali incipit. *Beck.*

169. Τίς δ' ἐρίθων] Οἱ παλαῖ ἔχουσι ταῦτα. Fl. l. 2. *Scholiast.*

170. αἰναίας] Αἴγυ δὲ τοὺς φαύλους οἱ δὲ ἐπὶ ἐπαφρίων γίνονται. *Scholiast.*

171. Καφηρὰς] Wesselingius V. Cl. ad Diod. Sic. Vol. II. p. 103. legendum statuit καφηρὰς, sic vocem scribente Hesychio. Mihi analogia postulare videtur καφηλὰς, ut στήλη, θηλὴ, ξυήλη, γαμφηλή. *Musg.*

Hesych.: Καφυλαί. αἱ ἐπ τῶν ξυρῶν ξύλων γινόμεναι πῶναι. Εὐριπίδης Ἴωνι. ubi alii Hesychium ex Eur., alii hunc ex illo, emendandum esse censent. *Beck.*

172. Ψαλμοὶ τόξων·] Ψάλλω proprie leviter chordas et nervum tango: sive arcus intendendi causa, sive sonitus musici excitandi. Ita Euripides Bacch. v. 772. Πίλναις θ' ἵνα ψάλλουσι καὶ τόξων χορὸς ψάλλουσι πηρός. Hinc Psalmi Davidici nomen habent, quod ad chordarum pulsum canerentur. *Barnes.*

175. Leg. ἢ 's, i. e. ἢ ἐς. *Beck.*

179. Θεῶν φήμας] Deorum voluntatem

Εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ (185)
Θεῶν μόνον, οὐδ' ἀγυιάτιδος Ἑρκατεῖαι·

Sunt ornatæ columnis aulæ
Deorum tantum, neque Agyiæi cultus:

hominibus patefacientes aut cantu, aut esu, aut volatu; quod vobis cum Apolline munus commune est. *Brodæus.*

Competebat etiam avibus jus asyli in templis, quam in rem historiam Aristodici ex Herodoto commemorat Prev. *Beck.*

183. Quanquam Ionis et Chori colloquium in MSS. editisque omnibus ab hoc versu incipiat, vel saltem a v. 189. certissimum tamen est, Ionem usque ad v. 219. auditoris tantum partes agere, quod duobus maxime argumentis conficitur. Primo utique Ion in Choro compellando non dixisset ὦ φίλαι, quod in vulgatis facit, sed ὦ ξέναι, ut in versu οὐ Σίμις, ὦ ξένα. Deinde minime necessariæ fuissent et salutatio [σέ σου τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ] et quæstio [οὐδ' ἔν τι σέθεν ἄν πυθοίμαν αὐδᾶν,] si antea sermones miscuissent. Majoris aliquanto absurditatis est, quod Creusæ tribuerint versum [Παλλάδος ἴνιν᾽ ἔχουσα] cum sequentibus; a nemine enim regiæ conditionis proficisci potuit μίλαθρα τῶν ἰμῶν τυράννων, neque reginam certe, sed servam, vel gregem potius servarum, allocutus erat Ion. Mihi hæc omnia, anapæstis exceptis, partim a Choro, partim a duobus Semichoris, enunciari videntur; quanquam versus, qui singulis tribuendi sunt, non adeo facile est definire. Sic tamen non incommode dividi posse puto:

Στροφὴ α'.

Χο. Οἵαν ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθήναις
ὑπόπτερος ἦσω αὐλαὶ
Θεῶν μόνον, οὐδ' Ἀγυιάτιδος
Ἑρκατεῖαι·
ἀλλά γε καὶ παρὰ Λοξίᾳ
τῷ Λατοῦς διδύμων τροσό-
πων πάλλει λιταρὸν φῶς.

Ἡμ. α'. Ἴδοὺ τάνδ', ἔξηγεν,
Λητοΐαν ὕδραν ἰναίῳ
χρυσέαις ἄρπαις ὁ Διὸς παῖς.
φίλα, τρόσιθ' ἕπεσθε.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἡμ. β'. ἰοὺ. Ἡμ. α'. καὶ πίλας ἄλλος αὐτοῦ
πανὸν συρίζλιστον αἴρει.

Ἡμ. β'. τίς; ἆρ' ὃς ἱμαῖσι μυθίσται
παρὰ πόρπαις
δεσπόσυνὰς Ἰλίσσας, ὃς,
παιᾶνὰς ἀλιάμους τόνους,
Διὶ παιδὶ συναντλεῖ;

Ἡμ. α'. Καὶ μὰν τόνδ' ἔλαφον
πτεροῦσσιν ἵρμᾶσιν ἵεται·
τὸν εὐφρονέουσαν ἰναίοις
τερπόμενον ἀλκάν.

Στροφὴ β'.

Ἡμ. β'. σαυτῷ τοι βλέφαρον διάκα.
Ἡμ. α'. σκίψαι πλόκον ἐν πτυχαῖσι
λαΐνοισι γεγάντων.
Ἡμ. β'. ὦδε δερκόμεσθ'. ἔ φίλαι.
Ἡμ. α'. λάβετε οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
γοργωπὸν πάλλευσαν ἴτυν·
Ἡμ. β'. λάβετε, Παλλάδ' ἱμὰν Διόν.
Ἡμ. α'. τί γὰς, πτερωτὸν ἀμφίπυρον
ὅμβριμον ἐν Διὸς ἰκριδίοισι χερσίν;
Ἡμ. β'. ἰφῶ· τὸν δάϊον
Μίμαντα πυρὶ παταβαλεῖ.
Ἡμ. α'. Καὶ βρόμιος ἄλλον
Ἀκολίμοισι πισσίνοισι βάπτεις
Ἐναίρει γᾶς πίπτον ὁ βαπχεύς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. σέ σου τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ,
Σίμις γυάλων ὑπερζῶ-
νας λωπᾷ ποδί γ'; . . . .

Ἴων. οὐ Σίμις, ὦ ξέναι.

Χο. . . . . οὐδ' ἄν
ἐπεπυθόμαν αὐδάν σέθεν;

Ἴων. τίνα τάνδε Σίλις;

Χο. ἆρ' ὄντως μετομφαλὸν
γᾶς Φοίβου πατοῦσα δόμος;

Ἴων. στίμμασί γ' ἐνδυτὸν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνος.

Χο. οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.

Ἴων. εἰ μὲν ἐθέσπιζεν σίλλυσιν σφὸ δόμοις,
καὶ τί πυθίοις χρῄζοιτ Φοίβου,
πάρεστ' ἐς δυμίλους, ἐπὶ δ' ἀσφάτους
μόλωσι, δόμων μὴ πάρεστ' ἐς μοχθ.

Χο. ἴχνι μαθοῦσα· θεοῦ δὲ νόμοι
οὐ παραβαίνομεν, ἃ δ' ἐντὸς, δόμοις τίρψω
πάντα θεόσδ', ὅτι καὶ Σίμις, δόμοισι
μεθοῦσαι δεσπόται

'Αλλά γε καὶ παρὰ Λοξίᾳ 190
Τῷ Λατοῦς διδύμων προσώ-

Verumetiam apud oraculorum-Interpretem
Latonæ filium, geminarum frontium

Θεῶ μὲ γέμλον ὑπὸδῶν.
Ion. δόμοι δὲ τίνων πλήξιον ἐν δόμοις;
Ch. Παλλάδος ἵνακα
τρίφαλα μίλακα τῶν ἡμῶν τοιχάνων.
τοιχάνας δ' ἀμφὶ νάὸ' ἐρυτῆς.

In hac secunda antistropha responsiones Ionis ad Chorum metro anapæstico scriptæ sunt, et ad antistropham non pertinent. Personis dispositis, superest, ut, quæ metrum sensumve impeditum habeant, expendamus, et, quantum fieri potest, restituamus. *Musg.*

Huic scenæ Prev. præfixit personas Ionis, Chori et Semichori. Verba v. 189. ss. 'Ιδοὺ — ἔσσομαι. 193. s. καὶ πίλας — αἴρει, 196. ss. Ἄστ. — ἁλσὰν, 204. s. Σκηψ. — Γεγ., 207. s. Διόσσ. etc. 209. s. Τί γὰρ — χιρσὶ, 214 — 216. καὶ Βρόμ. — Βακχ. Semichoro, et 216. ss. Σὶ τοι — τολί γ' Choro tribuit Prev. secutus maxime Musgravium. *Beck.*

184. De magnificentia Atheniensium in deorum cultu videndus præ omnibus Aristophanes Nub. v. 300. et seq. *Musg.*

185. *ἀγυιάτιδις*] Emendatio est Scaligeri. Ed. Ald. *ἀγυιάτιδις*. MS. E. *ἀγυιάτιδις*. Emendationem Scaligeri, quæ et alias certissima esset, confirmat Eustathius ad Il. β'. v. 12. citatus hic a Barnesio. De cultu Apollinis 'Αγυιέως videndus Aristoph. Vesp. v. 870. et in eum Scholiastes.

Θεσπιῶσι] Ed. Ald. *Θεσπιεῖ*. Sed recte numerum mutavit Barnesius, ut cum adjectivo 'Αγυιάτιδις conveniret. Hesychius: 'Αγυιάτιδις, αἱ περὶ τῶν Θυρῶν Θεσπιῶσι, haud dubie huc respiciens, ut monet Barnesius. *Musg.*

ἀγυιάτιδις Θεσπιῶσι] Quum olim *ἀγυιάτιδις* in omnibus libris scriptum erat, nec id genuinum esset vocabulum, Duportus legebat 'Ασιάτιδις, quasi fœminæ Asiaticæ in templo Delphico ministrarent, ut et Athenis: quod vix constare puto. Codex Heinsio-Scaligerianus 'Αγυιάτιδις legendo monet, quam veram lectionem, nullus dubito, quin evincam. Apollo multis in locis colebatur nomine 'Αγυιεὺς, qui Deus columnæ tantum in speciem figuratus erat, pyramidis, sive potius obelisci in morem acute desinentis, et intus in vestibulis templorum erigebatur. Aræ autem juxta positæ dicuntur hoc in loco ab Euripide, 'Αγυιάτιδις Θεσπιῶσι. Visne hujus rei probationem? Indubitatam dabo. Consule Eurip. Phœniss. v. 640. Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ 'Αγυιεῦ, καὶ μίλαθρα, χαίρετε. In quem locum Scholiastes: 'Αγυιεῦ] Ἐν τοῖς προσυλαίοις, καὶ εἰκήμασιν ἱδρυμένοι· ὅτι τὸν 'Απόλλω περὶ πυλῶν ἵστασαν. Κίονα δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. Sed nondum res satis aperte demonstratur. Fateor equidem, quare et hæc audi apud Eustathium ad Iliad. β'. v. 12. fol. 166. lin. 20. Ὅτι τὴν Τροίαν περιφράζων, φύλον ὑφυάγυιαν Τρώων καλεῖ· ἔστι δὲ ὑφυάγυια, ἡ πλατύβρυμος· 'Αγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λιγομένη βῶμα, ἀφ' ἧς καὶ 'Αγυιεὺς, οἷον ἱερεὺς 'Απόλλωνος περὶ Θυρῶν ἑστὼς, λήγων εἰς ὀξύ. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν, ὅθεν καὶ ὁ ἀγὼν, καὶ ἡ ἀγορά. Ἑστηκὼς δὲ ἡ Εὐρυάγυια ταῖς στοαῖς. Ἔφη δέ τις 'Αγυιάτιδας Θεσπιαίνας, τοὺς περὶ Θυρῶν βωμοὺς, οἱ περὶς χάριν 'Αγυιέως 'Απόλλωνος ἵδρυντο. Moneo tantum, Eustathio Θεσπαίνας male pro Θεσπιάδας scriptum, vel certe hunc locum Θεσπιάδας pro Θεσπαίνας haud æquo jure tenere. Sed Eustathium in ea parte potius corruptum puto, quia tum Hesychius, tum Phavorin. in voce 'Αγυιάτιδις, retinent Θεσπιῶσι; quos videris, lector, in 'Αγυιάτιδις et 'Αγυιεύς. item Pindari Scholiast. in Pyth. Od. XI. v. 2. Σικέλα μὲν 'Ολυμπιάδων ἀγυιᾶτις. *Barnes.*

Reisk. conjicit: *οὐδ' ἀπλῆ τις Θεσπιὰς, neque una quædam sola ratio est deum colendi.*

Ultima τοῦ Θεσπιῶσι, sequente vocali brevi, non eliditur; ita igitur constitui debent hi versus:

Θεῶν μέλον, οὐδ' 'Αγυιάτιδις Θεσπιῶσι· anapæsticus dimeter hypercatalectus.

'Αλλά γε καὶ παρὰ Λοξίᾳ glyconius.

Beck.

187. Per διδύμων προσώπων duplex sedium facies intelligenda mihi videtur; quo sensu notum est Pindari πρόσωπον πλαταγές. Eandem vim apud Herodotum habere solet μέτωπον. Barnesius de

πῶν καλλιβλέφαρον φῶς.
ΧΟ. α'. Ἰδοὺ τάνδ' ἄθρησον, (190)
Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει
Χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς·
Φίλα, πρόσιδ' ὄσσοις.
ΧΟ. β'. Ὁρῶ· καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ ἀντ. α'.
Πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει. (195)
ΧΟ. α'. Τίς; ἆρ' ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται πάρεδρος πήναις

Viget lata lux.
Sem. 1. Ecce hunc aspice,
Lernæam Hydram interficit
Aureis falcibus Jovis filius.
Contemplare oculis, O Amica.
Sem. 2. Video. Et prope eum alius
Tollit ardentem facem.
Sem. 1. Quisnam? An qui mea commemoratur inter penas

188. καλλίφαρον. 189. ΙΩΝ. 192. ὄσσοισιν. 193. ΧΟ. Ὁρῶ. ΙΩΝ. καὶ π. 194. ΧΟ. Ib. τις ἆρ', ὃς ἐμαῖς μ. π. πήναισιν.

duplici oculorum lumine nescio quid hic somniat. *Musg.*

187. a. Plene distinguendum censeo post Λατοῦς; ista vero δίδυμον περσώπων καλλιβλέφαρον φῶς de Apolline forsan et Diana intelligi debent, cujus simulacra parietibus depicta videbantur. *Heath.*

188. καλλίφαρον] Sic Ed. Ald. et MSS. Emendat Canterus καλλιβλέφαρον, sed quomodo, hoc posito, locum interpretatus sit, non dicit, nec facile est divinare. Non absurdum foret:

— δίδυμον περσώπων κάλλει λιπαρὸν φῶς.

Venustate duarum templi frontium splendidior et lætior redditur Lux. Simile est Horatii: *Soles melius nitent.* Pro λιπαρὸν φῶς legi etiam posset φιλερὸν φῶς, siquidem recte Hesychius φιλερὸν per λαμπρὸν interpretatur. Confer Nicand. Alexiph. v. 91. et v. 387. *Musg.*

καλλίφαρον φῶς.] Scaliger, Canterus, Duportus, Miltonus, pro καλλίφαρον, quæ vox erat omnibus suspecta, καλλιβλίφαρον legunt: καλλίφαρον autem recte erat doctis hominibus suspectum; quia generaliter nomina composita ab ος τος, desinunt in λης, ut πολυαιθλης, ἀνιμοσκοπητης, δεσθενης, etc. Male itaque Orpheus habet πολύαιθος, et Theophrast. φιλόσκωπος, nisi id potius a σκίπων, quam τὸ σκίπος, et Ὀνόσκελος, Onoscelus, apud Cœl. Rhodigin. Lib. II. c. 6. nisi per errorem sit pro Onosceles. Ὁ νοῦς οὗτος· Οὐ μόνον ἐν ταῖς ζωδίαις καὶ φιλοδίοις Ἀθήναις, πάλαι ἀμαυρόφρ, ὑπόνοιός εἰσιν αὐλαὶ καὶ ναοὶ Διὸς, οὐδ' Ἀγυιάτιδος Ἑκατείας, ἤγουν πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὶ Ἀπόλλωνος Ἀγυιέος, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ παρὰ Δελφοῖς ἐρῶμεν διὰ τὸ δίδυμον περσώπων, ἤγουν ὀφθαλμῶν, καλλιβλέφαρον φῶς· Ἐνταῦθα γὰρ καὶ μακρολόγις εἰσὶ στοαὶ, καὶ ναοὶ περίβλεπτοι, καὶ βωμοὶ περσυλαίου τοῦ Ἀγυιέως, δηλονότι Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου. Εὐτυχῶς δὲ μεγαλύνει ὁ ποιητὴς τὰς ἑαυτοῦ Ἀθήνας, ὅτι ὁ χορὸς μέλις ὁμολογῶ, ὅτι ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς Ἀπόλλωνος ἅμα εἶη ταῖς ἐν Ἀθήναις ναοῖς, οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς οὐδεπώποτε. *Barnes.*

189. τάνδ'] Concordat cum Ἴδεαν, regiturque adeo ab ἐναίρει. Minime igitur necessarium est cum Miltono legere τόνδ'.

Ἰδοὺ, τάνδ' ἄθρησον] Johannes Miltonus pro τάνδε legit τόνδε, videl. Herculem, cum referri potest ad γραφὴν, picturam, quam nunc Choro ostendit Ion, vel ad Hydram,

Ἀστιστὰς Ἰόλαος, ὅς
Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους
Διὸς παιδὶ συναντλεῖ;
ΗΜ. β'. Καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον
Πτερούντος ἴφθιμον ἵππου·
Τὰν πυριπνέουσαν ἰναίρει
Τρισώματον ἀλκάν.
ΗΜ. α'. Παντᾷ τοι βλέφαρον διώκω. στροφὴ β'.

Armiger Iolaus, qui
Suscipiens communes labores
Cum Jovis filio exhaurit?
Sem. 2. Sed et illum specta,
Insidentem equo alato, *qui*
Ignes spirantem interficit
Tricorporem hostem.
Sem. 1. Undique moveo palpebras.

196. ΙΩΝ. 199. sqq. Ioni contin. 203. ΧΟ.

quæ est feminini generis: nam Διρπαῖον est Atticum pro Διρπαίαν. Ὁ ποὺς· Ἡνίδι, ταύτην τὴν γραφὴν ἐσέθηκεν· ἐντεῦθεν τὴν Τέχνην τὴν ἐν Αἴσῃ ὁ Ἡφαιστῆς τῇ ἠρετάνῃ πολυτίμῳ καὶ ἐν τῇ γραφῇ διαχρύσῳ πέφαλοπαῖ. *Barnes.*

190. Leg. δέρων δι' αἰρεῖ. *Reisk.*

194. Πανὸν] Ed. Ald. πανὸν, unde recte Pierprevious [Veris. p. 5. ss.] πανὸν, *facem*, præeunte quodammodo Barnesio, qui πυρὸν legi voluit. *Musg.*

Πανὸν] Novum est, quod Euripides alas affingit Hydræ; Πυρίφλεγτον recte vocat, quia, quæ illius capita amputabat Hercules, illico Iolaus ambussit, ne diutius multiplicarentur. Quid si legendum: πυρὸν πυρίφλεγτον αἴρει, *Facem igne flagrantem tollit*, ut nempe in pictura, amburendi causa. *Barnes.*

Pro πτανὸν Jacobs Spec. Em. p. 59. legit Πανὸν πυρίφλεγτον αἴρει, *facem ardentem tollit.* πτανὸς, i. q. φανὸς, Arist. Plut. 640. Lys. 308. Eustath. in Il. σ'. p. 1258, 39. *Beck.*

Leg. μαῖον πυρίφλεγτον, *alius Herculi Lernæum monstrum conficienti adstans porrigit ipsi ferrum igni candens. Reisk.*

195. παρὰ πήναις] Interpretari posses: *de quo, dum telas conficimus, confabulari solemus.* Sed magis placet Barnesii interpretatio: *cujus historia in telis nostris depingitur:* vel, ut verti posset, *de qua telæ nostræ loquuntur.* Conf. Hecub. v. 469. ibique Scholiasten. Iph. in Taur. v. 223. *Musg.*

ὃς ἡμῖν μυθεύεται παρὰ πήναισι] Johannis Brodæi expositio hic perridicula videtur, qui πήναισι pro λόγοισι accipit, et metaphoram vult. Quum allusum est ad morem nobilium fœminarum, quæ veteres historias et heroum fabulas in telis suis texebant, præcipue Athenienses virgines et matronæ, cum ancillis suis, quibus erat munus datum Minervæ peplum Gigantomachia et aliis fabulis mirifico artificio pertexere. Ita Euripides Hecub. v. 464. Ἡ Παλλάδος ἐν πόλει τῆς καλλιφθόγγου Ἀθηναίας ἐν πεπλοις Πίτλῳ Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους, Ἐν δαιδαλίμασι πανίλλοισ' ἀνθεμόεσσι πήναις. Quem locum vid. et Scholiast. ad eundem. *Barnes.*

Reisk. corrigit: τίς ἅδ', ὃς ἰαναῖς μοι θιάσοις παρὰ πήναισι, *quis est, qui mihi conspicitur apud subtilia texta*, i. e. *quem video his tenuis fili aulæis intextum. Beck.*

Pone distinctionis notam post Τίς ἅδ', et verte: *Quis scilicet? An ille, de quo in meis textis fabula? Heath.*

Ἡμ. β'. Σκέψαι κλόνον ἐν τείχεσι
Λαΐνοισι Γιγάντων. (210)
Ἡμ. α'. Ὧδε δερκώμεσθ', ὦ φίλαι.
Ἡμ. β'. Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
Γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν;
Ἡμ. α'. Λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν.
Ἡμ. β'. Τί γὰρ κεραυνὸν ἀμφίπυρον 215
Ὄμβριμον ἐν Διὸς ἐκηβόλοις χερσίν;

Sem. 2. Considera pugnam in septis
Saxeis Gigantum.
Sem. 1. Huc spectemus, amicæ.
Sem. 2. Vides igitur eam, quæ adversus Enceladum
Clypeum vertit Gorgoneum?
Sem. 1. Video Palladem meam Deam.
Sem. 2. An et fulmen utrinque candens, impetuosum
Jovis eminus-ferientibus manibus?

204. ΙΩΝ. 206. ΧΟ. 207. ΙΩΝ. 209. ΧΟ. 210. ΙΩΝ.

200. Ἵππιον] Intellige Bellerophontem, Pegaso alato insidentem. Res nota. *Musg.*

201. s. Τὰν πυριπνείουσαν ἰναίαν Τριτώνιον ἀλκάν.] Ita Chimæram vocat, ob vim illius triplicem. De illa vid. Palæphat. in Bellerophon. et Hecub. v. 469. Homer. et Hesiod. Πρόσθεν λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα. Ἀλκὴ autem, ut proprium nomen, Alce fera bestia ita dicta, vel appellative, pro θὴρ ἀλκήεις. *Barnes.*

Reisk. scribit: ὡς (vel ἃς) τὰν πῦρ πνέουσαν. *Beck.*

202. Τριτώνιον ἀλκὰν. i. e. Chimæram. Dictum ita, ut τετρασκελὴς ὕβρισμα de Centauris Herc. Fur. v. 180. *Musg.*

203. Παντῇ] Male Ed. Ald. πάντα sine iota.

διώκων.] Addatur hic locus exemplis citatis ad Herc. Fur. v. 1035. *Musg.*

Πάντα] Πάντη. Alii παντῇ. *Barnes.*

204. s. τείχεσι Λαΐνοισι] Lego ob metrum πτυχαῖσι λαΐνοισι. Hesychius: πτυχαὶ, στοαὶ, περίβολαί. confer Polluc. IX. 35. et X. 24. Euripides cum Αὐλίδος πτυχὰς vocare non veritus sit κλυτὰς, Iphig. in Taur. 9. intellexisse videtur περίβολον, sive *ambitum*. Nec aliter Homerum interpreter Iliad. λ'. 77. v. 22. Noster Phœn. τειχίων περιπτυχαὶ, v. 1376. Idem apud Clem. Alex. p. 584. Δίμας τὸ θεῖον περιβάλλει τείχων πτυχαῖς. Aristoph. δόμων περιπτυχὰς, Av. 1241. Nonnus: πτύχα παρθενεώνος, p. 255. *Musg.*

208. ἴτυν.] Clypeum, ut Troad. v 1187. *Musg.*

211. ἐκηβόλοισι] Ita metri causa lego. Ed. Ald. ἐκηβόλῳ, quod postea typographorum incuria in ἐκηβόλου transiit. *Musg.*

215. κεραύνιον] Ed. Ald. κεραθνιον. *Musg.*

216. τίνυσι δ'] Ita cum Edd. recentioribus MSS. E. G. Ed. Ald. τίνυ' ἰ.

Quæri potest de figuris, quas hic Chorus contemplatur, utrum picturæ fuerint, an vero effigies muro insculptæ. Posteriorem sententiam in exercitationibus Euripideis ante octo annos editis secutus sum; nunc magis mihi arridet altera. Qua enim arte sculptor, multa, quæ hic commemorantur, effingeret, auream puta falcem, tædam ardentem, Chimæræ igneos halitus, coruscationem fulguris? Quæ omnia cum colores, et quidem vividissimos, desiderent, quis dubitet, de picturis hic sermonem esse, non de figuris lapideis ex muro eminentibus? Nec absurdum

ΗΜ. α'. Ὁρῶ, τὸν δάϊον
Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. (215)
ΗΜ. β'. Καὶ Βρόμιος ἄλλον
Ἀπολέμοισι νισσίνοισι βάκτροις 220
Ἐναίρει Γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς.
ΧΟ. Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ, ἀντιστρ. β'.
Θέμις γυάλων ὑπερβῆ- (220)
ναι λευκῷ ποδί γ' * *;

Sem. 1. Video, hostem
Mimantem igne cremat.
Sem. 2. Et Bromius alium
Imbellibus hederaceis baculis
Interficit Terræ filium Baccheus.
Cho. Te ad templum stantem alloquor:
Estne fas intrare penetralia
Albo pede * *?

212. ΧΟ. 214. sqq. contin. Choro. 219. desunt notæ lacunæ.

est credere, quod in mentem venit Tyrwhitto, porticum fuisse juxta aditum templi, in qua hæc omnia depingerentur. In muro certe templi depicta fuisse, parum verisimile est.

Favet porro huic suspicioni, quod mox Ionem alloquens, τὸν παρὰ ναὸν appellet, tanquam oculos prius non in templo contemplando, sed in alio aliquo spectaculo, occupatos habuisset. Sed neque illud omittendum est, Athenienses circa initium belli Peloponnesiaci, devictis a Phormione Lacedæmoniis, quod accidit Olympiad. LXXXVII. anno quarto, novam Porticum Delphis dedicasse. Pausan. p. 327. l. 17. Ed. Sylburg. collat. cum Diod. Sic. Lib. XII. c. 48. Eam igitur Porticum quidni Euripides per prolepsin depinxerit? Similis certe prolepsis in hac ipsa fabula habetur, v. 1159, 60.
Musg.

216. ss. Prev. postquam conjecturam Musgr. probavit, esse hæc repetita e tabulis pictis porticus ab Atheniensibus tum dedicatæ, addit: "Il paroît, par les expressions du chœur, qu'elle étoit extérieure et placée à l'entrée du temple. On voit par celles d'Ion, que l'entrée du temple étoit permise aux deux sexes, mais les hommes seuls pouvoient pénétrer dans le sanctuaire." *Beck.*

217. Leg. περίνεων—qui circa templum versatur, ita dicitur. *Reisk.*

218. οὐ δίμις] Quod hic simpliciter negare videtur Ion, mox concedit iis, qui hostiam prius ante templum immolarunt, et Phœbum aliquid interrogare cupiunt, i. e. corrigit se, diserteque explicat, quod nimis præcise antea dixerat. Facile hoc conciliatur; sed quomodo Euripidem cum Plutarcho conciliabimus, qui tradit Op. Mor. p. 685. nemini mulieri ad oraculum (χρηστήριον) accedere licuisse? Distinguendum mihi videtur inter χρηστήριον et ναόν. Posteriori voce templum universum significari puto; priori adytum, sive septum illud, ubi edita sunt vaticinia. Favet locus in Andromacha insignis v. 1100. ἴσχεται δ' ἀναντέρων Κρηνίδες ἱππὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων Εὔξαντο Φοίβῳ. *Venit* INTRA *limen templi, ut* ANTE χρηστήρια *precibus Phœbum supplicaret.* Legem igitur templi Delphici hanc fuisse conjicio, ut fœminæ χρηστήριον, sive septum illud interius, ubi oracula redderentur, nunquam intrarent; templum vero ipsum, vel (ut Lucanus vocat Lib. V. v. 146.) primam templorum partem, et fœminis

220 ΙΩΝ. Οὐ θέμις, ὦ ξέναι. 225
ΧΟ. Οὐδ' ἂν ἐκπυθοίμαν σέθεν. [αὐδάν];
ΙΩΝ. Τίνα δῆτα θέλεις;
ΧΟ. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν

220 *Ion.* Non *est* fas, O hospites.
Cho. Neque ex te audiero verbum aliquod?
Ion. Quid vero cupis?
Cho. Num vere medium umbilicum

220. sqq. Ionis verba, litteris diductis scripta, sunt extra Chori responsionem.
221. οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθ. et αὐδάν sine uncis. 222. τίνα δὴ θέλεις;

et moribus, qui hostias immolassent, patuisse; extra templum substitisse, qui hoc aut paupertate coacti, aut alia de causa, omisissent. *Musg.*

λευκῷ πεδί γ'; Ἰων. οὐ θέμις, ὦ ξέναι.] Hic versus in duos dividi debet, judice Heath.:

ΧΟ. Λευκῷ πεδί γ' ionicus a majore monometer.
ΙΩΝ. Οὐ θέμις, ὦ ξέναι. basis anapaestica.
Beck.

221. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν;] Ita Ed. Ald. Ex sequentibus editionibus excidit typographorum incuria vox αὐδάν. Lectio emendata, quam in notis dedi, ut metro convenientior est, ita tollit quoque invenustam repetitionem particulae ἄν.
Musg.

Reisk. emendat: σέθεν αὖ πυθοίμαν.
Beck.

222. Τίνα δὴ θέλεις;] Lego: τίνα τόνδε θέλεις; *Quam tu hanc vocem audire cupis?*
Musg.

222. ss. Ita hos versus constitui vult Heath.:

ΙΩΝ. Τίνα δὴ θέλεις; basis iambica.
ΧΟ. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν glyconius.
Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; idem.
ΙΩΝ. Σπίμμασί γ' ἐνδυτὸς, ἀμφὶ δὲ Γοργόνος dactylicus tetrameter.
ΧΟ. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ idem trimeter, vel pherecrateus.
Beck.

223. s. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος;] Jupiter, aliquando medium Orbis volens designare, duas pari celeritate aquilas emisit, unam ab ortu, alteram ab occasu, quae circa Delphos eodem tempore convenerunt; unde hic loci Orbis terrarum medium esse constabat. In cujus rei memoriam duae aquilae aureae in Apollinis templo statuebantur. Hinc illud Claudiani: "Jupiter, ut perhibent, spatium cum discrere vellet Naturae, regni nescius ipse sui, armigeros utrinque duos aequalibus alis Misit ab Eois occiduisque plagis: Parnassus geminos fertur Junxisse volatus; contulit alternas Pythius axis aves." Vid. eandem historiam apud Pindar. Pyth. Od. IV. Strabon. Lib. IX. fol. 419. et Scholiasten Euripid. in Orest. v. 325. Ἵνα μεσόμφαλοι λίγγονται μυχοὶ γᾶς. Hinc apud poëtas saepissime Delphos umbilicum terrae dictos reperias, ut Euripid. etiam Orest. v. 584. Ὀρᾷς δ' Ἀπόλλωνα, δι μεσομφάλους Ἕδρας, etc. item Med. v. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς Θεσπιῳδὸν ἑστάλης. et Iphig. Taur. v. 1259. — Μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον. et hujus Fab. v. 464. Φοιβάδος ἕνθα γᾶ Μεσόμφαλος ἑστία. et v. 906. Τὸν Λατοῦς αὐδᾷ, Ὅς γ' ὀμφὰν πληροῖς Πρὸς χρυσέους θάκους Καὶ γαίας μεσάτους ἕδρας. Item ibid. (citante Eustathio) v. 5. Ὀμφαλὸν μέσον καθίζων Φοίβος ὑμνοῦσι βροτοῖς. Ita Æsch. Choëph. v. 1036. Μεσόμφαλόν θ' ἕδρημα λεύσσον πίδον. et in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις — μεσομφάλους Πυθικοὺς χρησμῳδίους. Vid. de hac re Coelii Rhodigin. Antiq. Lect. Lib. XV. c. 20. Pausanias in Phocic. fol. 331. lin. 27. Τὸν δὲ ὑπὲρ Δελφῶν καλούμενον Ὀμφαλὸν, λίθον στιλπναίνουσι λιπαροὶ, φασὶν εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης κέντρα λέγουσιν οἱ Δελφοὶ, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ἐμολογηκὼς σφίσιν ἐστίν. Praeterea Judaeam in medio terrae

Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; 220
ΙΩΝ. Στέμμασί γ' ἐνδυτὸν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.
ΧΟ. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ. (225)
ΙΩΝ. Εἰ μὲν ἐθύσατε πίλανον πρὸ δόμων

Terræ Phœbi continet templum?
Ion. Ornatum sane coronis, et circa *eum* Gorgones.
Cho. Sic etiam fama fert.
Ion. Si quidem *Deo* placentam immolâstis ante templum,

225. ἐνδυτόν.

situm volunt nonnulli, vallem Jebosaphati in medio Judææ. Tertullianus vero in carmine advers. Marcion. 'vocat Golgotha terræ medium; ut et Victorinus Pictaviensis. Vid. Cardinal. Baronii ad ann. Christi 34. §. 116. *Barnes.*

225. ἐνδυτὸν,] Legendum potius ἐνδυτὸν. Non enim templum ipsum spectabat quæstio, sed terræ umbilicum, quo nomine lapidem quendam album, Pausania teste, vocabant, p. 331. l. 27. Satis eredibile est, hunc, ut alias res sacras, sertis ornatum fuisse multitudinis arcendæ causa: quemadmodum de fonte quodam sacro apud Dionys. Halicarn. legimus: περιείξαντες πύλαι στέμμασι, τοῦ μηδένα τοῖς πόροις ἐμπόδιον, p. 12. l. 33. Ed. Hudson. Et hinc forte Sophocles ἕδιανον ἐμφαλὸν vocat (Œd. Tyr. v. 916. *Musg.*

Στέμμασί γ' ἐνδυτὸν,] Aristoph. in Pluto: Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλαιον ἐν τῶν στεμμάτων; Scholiast. ἱστοφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία, ἐπεὶ ὁ Τρίτωνος Δάφνη ὕστερον ἱστεμμένα. Phurnutus in Apoll. ἀλλ' αἵ τε χεῖρες ἀνειλαμβάνουσι, καὶ ἡ κεφαλὴ στολωτὸν τῇ δάφνῃ ἐστεμμένον· λέγουσι δὲ καὶ ὁ τρίπους οὐκ ἄνευ τῆς Δάφνης ἱδρύσθαι, κατὰ Βοιωτίαν, ἐπὶ τοῦ χάσματος. Hæc Joh. Brodæus ex Phurnuto, apud quem nihil ego tale reperio. Præterea Στέμματα Φοίβου, frondes laureæ et sacræ coronæ Apollinis erant propriæ; hinc Homer. Iliad. α'. v. 14. Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Barnes.

227. ἰθύσατε] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ὐθύσατε. MS. E. ἰλύσατε. Sed verum esse ἰθύσατε ostendit ἐθύσατο πιλάνου, Hippol. v. 146. Θῦσαι θίλεσσα πίλανον, Æschyl. Pers. v. 204. Ipsa vox πίλανος quid hic significet, major dubitatio est. Placentæ genus esse disertis verbis testantur Pollux, Lib. VI. sect. 76. et Pausanias, p. 237. l. 16. Nec aliter Hesychius. Abutitur tamen voce Euripides ad sanguinem victimæ, vel etiam sanguinem simpliciter, significandum: vid. Alcest. v. 867. Iphig. in Taur. v. 301. Rhes. v. 427. Unde suspicor, eadem potestate hic adhibitam esse; quodque sequitur ἐπὶ ἀσφάτοις μήλοις interpretamenti loco a poëta adjectum esse: Θυμέλας autem idem plane valere, quod δόμων μυχοῖς. Non ignoro, postremum hoc interpreti *penetralia templi* significare; cui interpretationi adstipulatur et Hesychius. Mihi tamen μυχοὶς δόμων valet, quicquid intra πρόπυλον, sive πρόδομον, est. Sic enim μυχὸν Homerus πρόδομῳ opponit, Iliad. ω'. v. 675. Odyss. γ'. v. 402. δ'. v. 304. π'. v. 346. Alibique ἐς μυχὸν, vel κατὰ μυχὸν θαλάμου, valet simpliciter *intra thalamum*, ut Odyss. σ'. v. 285. χ'. v. 180. Hoc certe in loco si μυχοὺς δόμων de penetralibus templi Delphici, sive χρηστηρίῳ, intelligas, pugnabit Euripides cum Plutarcho, qui omnem ad penetralia accessum fœminis interdictum fuisse perhibet. vid. loc. citat. ad v. 216. *Musg.*

Εἰ μὲν ἰθύσατε πίλανον] Athenæus Deipnosophist. l. δ. Τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαυστὰ καταδέρεια θυμιᾶν· καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δηῶν ὀνόμαζον. Plato νόμων σ'. Θύματά τε οὖν ἦν τοῖς θεοῖς ζῶα, πίλανοι δὲ καὶ μέλιτι κεκραμένοι διδόμενοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγνὰ θύματα. Porphyrius: ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων παραινῶν θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τοιοῦτον κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων, ἔστιν ἄγειν ἔοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος· τὸ δὲ παλαιὸν διὰ ποτάνου καὶ τῶν καρπῶν ἦν. Θύειν καὶ θυσίαι, καὶ θυηλαὶ, καὶ θυμίαμα ἐκαλοῦντο, καὶ αὐτὸ τὸ θύειν τοῦ θυμιᾶν ἤρχετο, καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν λιγομένου ἐπι-

Καί τι πυθέσθαι χρήζετε Φοίβου,
Πάριτ' εἰς Δυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις
Μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.
ΧΟ. Ἔχω μαθοῦσα· θεοῦ δὲ νόμον
Οὐ παραβαίνομεν· ἃ δ' ἐκτὸς, ὄμμα τέρψει.
ΙΩΝ. Πάντα θεᾶσθ', ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι.
ΧΟ. Μεθεῖσαν δεσπόται
Θεοῦ με γύαλα τάδ' ἐσιδεῖν.
ΙΩΝ. Δμωαὶ δὲ τίναν κλῄζεσθε δόμων;

Et aliquid *ex* Phœbo sciscitari cupitis,
Accedite ad atria; non mactatis vero
Ovibus, ne in templum intrate.
Cho. Intelligo: legem igitur Dei
Non violabimus. Quæ vero *sunt* extra, oculos oblectabunt.
Ion. Oculis *hæc* omnia spectate, quando enim fas *est*.
Cho. Miserunt me domini
Hos secessus Dei ut viderem.
Ion. Ancillæ vero cujus familiæ vocamini?

233. ὅτι. 235. ἐσιδεῖν.

θύων. Nec ignoramus, priscos illos liba ac placentas e farre, melle et oleo ad humanam effigiem (vel etiam pecudum) arte simulatas, oscillorum nomine notas, Diis obtulisse. Thucydidis Scholiastes: Τινὰ πέμματα εἰς ζώων μορφὰς πεπυκασμένα ἔθυον. Quæ Servio Æneid. Lib. II. hæc attingenti ac Macrobio Saturn. Lib. I. c. 7. lucem afferre possunt. Eustath. in Homer. fol. 1454. l. 20. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀναξανδρίδης τὸν βοῦν ἰψήσαντο, ἵνα ἴπωσι Ὀλύμπια νικήσας, βοῦν πλασθέντα ἐκ Σμύρνης καὶ Λιβανωτοῦ καὶ ἑτέρων φασὶν ἀρωμάτων πολλῶν δίνυμα τοῖς ἐν τῇ πανηγύρει. Hæc collegit Johann. Brodæus. De voce autem πίλανος, quid sit, vide quæ nos ad Helen. v. 1333. *Barnes.*

229. Πάριτ' εἰς Δυμέλας,] De voce Δυμέλη, vide supra ad v. 46. *Barnes.*

233. ὅ, τι καὶ θέμις,] *Quicquid fas est*, vel *licet*. Vulgo ὅτι καὶ θέμις, *quia fas est*. Utrumlibet ferri potest. Sed cum parum apposita sit Chori responsio, videndum, annon melius foret legere ἑτὰ καὶ θέμις, *quamdiu licet*. Cui commode tum reponit Chorus: *nobis vero Domini licentiam dederunt Dei templum visendi.* *Musg.*

235. γύαλα τάδ' ἐσιδεῖν.] Lego metri causa γύαλον ἐσιδεῖν. Hesychius: γύαλον, κοῖλον. ἄλλοι, στρίβλον· vid. Aristoph. Thesm. v. 115. ibique Kusterum. *Musg.*

237. Παλλάδος ἴνιππα.] Personam Chori præfigendam curavi, auctore MS. E. Ed. Ald. Creusæ tribuit. *Musg.*

Forte, ἰὼ ἰὼ. Loquitur Chorus, non Creusa. *Reisk.*

238. Τῶν ἐμῶν τυράννων. παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρέτας] Ob vocem τυράννων ἐμῶν putaram primo, Creusam non loqui; sed quum viderem, Ionem ab hac persona remitti ad Ξισαμενίδας, ut patet ex his verbis: παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρέτας: agnovi, Creusam veram esse personam, sed vel hoc in loco dominam se velle celare, vel certe, ut in literis nostris Sara maritum suum, Abrahamum, dominum vocabat, ita et hæc de Xutho marito honoris causa loquitur. *Barnes.*

Heath. ita scribi et distingui vult:

Τῶν ἐμῶν τυράννων ithyphallicus.

ΧΟ. Παλλάδος ἔνοικα (235)
Τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων.
Παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρωτᾷς. 245
ΙΩΝ. Γενναιότης σοι, καὶ τρόπων τεκμήριον
Τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδ', ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι.
Γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι
Τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής. (240)
(Ἐκ.) Ἀλλ' ἐξέπληξάς μ', ὄμμα συγκλήσασα σὸν
Δακρύοις δ' ὑγράνασ' εὐγενῆ παρηίδα, 251

Cho. Palladis palatia
Sunt sedes altrices meorum dominorum:
De præsenti vero hæc interrogas.
Ion. Generosa quædam tu, et morum indicium
Hanc speciem habet, quæcunque tandem sis, O mulier.
De homine enim plerumque judicârit
Speciem *ejus* conspicatus quis, an sit generosus.
Age: Sed attonitum me reddidisti, tuos oculos claudens,
Lacrymisque rigans generosas genas,

Παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρωτᾷς antispasticus dimeter hypercatalectus.

— *de hac, quæ nunc adest, sciscitaris.* Hæc enim procul dubio a Choro famularum Atheniensium, superveniente domina, dici intelligenda sunt.

Reisk. legit: παρεισοῦσαν δ' αὖθι τάδ' ἐρώτα, *deinceps accedentem hanc interroga. Beck.*

239. τάδ' ἐρωτᾷς.] Ita diserte MS. G. cui in voce ἐρωτᾷς assentit MS. E. Ed. Ald. τάδ' ἐρώτα, quod et superscriptum habet MS. G.

Hæc sunt, quæ de hujus Odæ explicatione et emendatione dicenda habui. In nonnullis dissentit Tyrwhittus, quem nunc, lector, audies. "In hoc Chori Parodo," inquit ille, "duo observanda occurrunt; primum metra, quæ vulgo monostrophica dicuntur, revera antistrophica esse: (strophe scilicet a v. 183. ad v. 192. κῶλα complectitur decem, totidem antistrophe a v. 193. Sequitur Ἐπῳδὸς a v. 203. ad v. 217.) alterum, quod majoris momenti est, Ionis personam in hoc Cantico Coryphæi partes temere occupasse. Scena enim hujus dramatis sub templo Apollinis apud Delphos constituitur. In hunc locum egreditur, Ion. v. 79. ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῇ σκηνώματα Δάφνης πλάθωσιν, et mox, finito opere, in templum redit, v. 188. Post hunc versum ingrediens Chorus, picturas, quæ in porticibus puta quibusdam in aditu templi occurrebant, aliquantisper miratur, et earum enarrationem a principe suo, sive Coryphæo, accipit. Tandem v. 217. Ionem in limine templi stantem videt et alloquitur:

σί τυ τὸν πρὸ ναὸν αὐδῶ —"

Musg.

240. Γενναιότης σοι,] Mirum, ni scripserit auctor: γενναία τις σύ. *Musg.*

Reisk. scribit: γενναία τις σὺ, *tu es quædam generosa. Beck.*

242. Γνοίη δ' ἄν, etc.] Græci Φυσιογνώμονας vocant, qui ingenia hominum et sensus reliquaque ex adspectu et oris lineamentis judicant. Hinc Virg. Æn. Lib. IV. v. 11. *Quem sese ore ferens,* &c. Vid. Cœl. Rhodigin. Lect. Antiq. Lib. VI. c. 1. *Barnes.*

τὰ πολλὰ, τὸν τρόπον παρεὶς, *nullo præmisso morum et actionum ejus examine,* conjicit Reisk. *Beck.*

244. συγκλήσασα] Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgo συγκλείσασα. *Musg.*

Ὡς εἶδες ἀγνὰ Δοξίου χρηστήρια.
Τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι;
Οὗ πάντες ἄλλοι, γύαλα λεύσσοντες θεοῦ, 255 (245)
Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυόρροεῖ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει,
Ἐς θαύματ' ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι·
Ἐγὼ δ', ἰδοῦσα τοὐσθ' Ἀπόλλωνος δόμους,
Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά· 260 (250)
Οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχομεν, ἐνθάδ' οὖσά που.

Postquam aspexisti Apollinis templa.
Curnam in istam solicitudinem venisti, O mulier?
Ubi omnes alii, penetralia cernentes Dei,
Lætantur, hic tuus oculus lacrymas fundit.

CREUSA.

O hospes, hoc quidem tuum non est absurdum,
Quod in admirationem veneris ob meas lacrymas.
Ego vero, contemplata hanc Apollinis ædem,
Memoriam antiquam remensa sum quandam,
Domi autem mentem habui quamvis hic ecsum præsens.

254. τῶν ἴσχυν lvl.

248. Οὗ, *ubi.* Emendatio est Piersoni, [Veris. p. 9.] quam veram esse ostendit sequens ἐνταῦθα. Alioqui χαίρειν accusativum regere potest: Hippol. v. 1336. Rhes. v. 387. huj. fab. v. 361. *Musg.*

Ὅ πάντες] Ὁ in hoc loco pro ὅτι, per Æolicam apocopen, de qua vide Eustath. in Homer. fol. 187. lin. 27. et fol. 1049. lin. 1. Sic Homer. Iliad. σ'. v. 119. Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα ῥίγησέν τε Ἔργα θεῶν· ἴθ' ἄγχυ μάχης ἰὼ μήδια πάσσειν Ζεὺς ὑψιζεμέτης· ubi δ' pro ὅτι δὴ, sicut et δὲ et καὶ pro διότι et καδότι, quod recte δ' ἴ, et καθ' ἴ scriberetur. *Barnes.*

250. s. Ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει, Εἰς θαύματ' ἐλθὸν] Scaliger hac syntaxi turbatus, ἐλθὸν legit, ut concordet cum τὸ σὸν, ego vero vel τὸ μὲν σὸν per synecdochen sumo, et κατὰ subaudio, legoque ἔχοις, vel concesso, quod τὸ μὲν σὸν (pro σὺ) sit nominandi casus, et ἔχει maneat, per figuram tamen πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐλθὸν retinendum judico, quia σὸν in τὸ σὸν includitur; ut verum tamen fatear, quia in omnibus libris, post σὸν, comma ponitur, quod separat illud a verbo ἔχω, ego quidem ita sumo, ut primo exposui, hoc *videl.* sensu: Ὦ ξένε, σὸν μὲν, κατὰ τὸ σὸν, οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχοις, ἐλθὸν εἰς θαῦμα, &c. *Barnes.*

Aut hoc versu leg. erit ἔχοις, si volumus versu sequ. ἐλθὸν (vel potius εἰς θαῦμά γ' ἐλθὸν) servare. At si ἔχει tuemur, legendum erit deinceps εἰς θαῦμά σ' ἐλθεῖν. *Reisk.*

251. ἐλθεῖν] Ita MS. E. Alioqui recepissem Scaligeri ἐλθὸν. Ed. Ald. ἐλθὸν. *Musg.*

254. ἴσχειν,] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἴσχομεν. *Musg.*

256. ἀνήσομεν,] Legendum haud dubie ἀνήσομεν, *quo referemus?* i. e. quod prin-

Ὦ τλήμονες γυναῖκες· ὦ τολμήματα
Θεῶν. τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν,
Εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα;
ΙΩΝ. Τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι;
ΚΡ. Οὐδέν· μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ
Ἐγώ τε σιγῶ καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.
ΙΩΝ. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας
Πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;
ΚΡ. Κρέουσα μέν μοι τοὔνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
Πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.
ΙΩΝ. Ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ, γενναίων τ' ἀπὸ

255 O miserae mulieres; O facinora
Deorum; quid igitur? quo justitiam remittemus,
Si dominantium injuriis pereamus?
Ion. Quam ob rem occulte despondes animum, mulier?
Cre. Nihil. Arcum remisi: cætera vero
Egoque taceo, et tu ne cures amplius.
Ion. Quæ vero es? Unde terrarum venis? ex qua patria
Es nata? quo nomine te vocari a nobis oportet?
Cre. Creusa quidem mihi nomen *est*, ex Erechtheo vero
Nata sum, patria vero *est* Atheniensium civitas.
Ion. O inclytam habitans urbem, et a generosis

256. δικάσομεν. 257. ὀλοίμεθα. 258. Τί χρῆμ' ἀνερ.

cipium Justitiæ faciemus? Chrysippus ap. Plutarch. Op. Mor. δεῖ τοίνυν συνάψαι τὸν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν λόγον, οὐκ εἶναι ἄλλως ἀρχὰς αὐτῶν ἀμείνους, οὐδὲ ἀναφαῖρε, p. 1902. Ed. Steph. *Musg.*

258. Τί χρῆμ' ἀνερεύνητα] Ita Ed. Ald. Metro succurrit Barnesius legendo: τί χρῆμά γ' ἀνερεύνητα. Mihi magis placet: τί χρῆμ'; ἆρ' ἀνερεύνητα, δυσθυμῇ, γύναι; *Musg.*

Τί χρῆμ' ἀνερεύνητα δυσθυμῇ;] Διὰ τί χρῆμα ἀνερευνήτους δυσθυμεῖς; Syllabam *á γ'* ob versum addidi. *Barnes.*

Forte, *si χρή μέ σ' ἀνερωτᾶν, τί δυσθυμῇ, si licet me te interrogare. Reisk.*

259. μεθῆκα τόξα·] *Arcum e manibus deposui.* Male interpres *remisi.* Hesychius: μεθῆκα, ἀφῆκα, ἔασα. De metaphora vid. ad Troad. v. 442. *Musg.*

μεθῆκα τόξα·] Institutam orationem persequi desino. Metaph. a sagittariis arcum remittentibus, poëtis frequens. Æschyl. Suppl. Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια. Sæpenumero sermones suos Pindar. βίλη appellat: πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ἀνίκα βίλη, ἔνδον ἐντὶ φαείνεσας, φωνᾶντα συνετοῖσι. Et: ἐμὶ δ' ἰὼν ἀπάντων ἵεντα βόμβον. Idem in Isthmiis: γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἴσχει σφιν κεῖνον κιλαδῆσαι. Menander apud Stobæum: Γλώσσῃ ματαίους ἐξαπατᾶσι λόγους. Hæc Brodæus. Vide etiam, quæ nos de hac re ad Troad. v. 442. *Barnes.*

265. Ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ,] Præter quod ingeniose poëta facit Ionem secreto vel ignotæ patriæ suæ amore inflammari, est pium illius artificium, quoquomodo Athenas suas ornare. Vide infra ad v. 274. et supra ad v. 185. *Barnes.*

265. ss. ΙΩΝ. Ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ γενναίων τ' ἀπὸ
τεκμῆρα κεντίσειν, ὅς σε θαυμάζω, γύναι.

Τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.
ΚΡ. Τοσαῦτα κεὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.
ΙΩΝ. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθευταί βροτοῖς; 275 (265)
ΚΡ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν'; ἐκμαθεῖν θέλω.
ΙΩΝ. Ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαστεν πατρί;
ΚΡ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.

Educata parentibus, ut te admiror, mulier!
Cre. Hactenus, O hospes, nec ulterius felices sumus.
Ion. Per Deos *dic*, verane quæ memorantur a mortalibus?
Cre. Quam rem interrogas, O hospes? scire cupio.
Ion. Pater avus patris tui ex terrane ortus est?
Cre. Erichthonius quidem; sed genus me non juvat.

ΚΡ. Τοσαῦτα· κεὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.

Leve mendum in ultimo versu hæret, quod distinctione sublata et una literula paululum immutata sic eximas:

τοσαῦτά γ' εὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.

Similiter in Phœniss. v. 1224.

ἓν τὰ λοιπὰ θεῶν· δεῖ γὰρ εὐτυχεῖν.

Jacobs.

267. Videtur constructio esse: τοσαῦτα, καὶ οὐ πέρα, ὦ ξένε, εὐτυχοῦμεν. Nisi malis: τοσαῦτά γ' εὐτυχοῦμεν. *Musg.*

268. Pone interrogationis notam ad finem versus. *Heath.*

269. ἐκμαθεῖν θέλω.] *Pernoscere cupio.* Plus valet, quam simplex μαθεῖν. *Musg.*

270. De historia Erichthonii videndus Apollodorus, Lib. III. c. 13. sect. 6. Genealogia sic se habet: Erichthonius Pandionem genuit, Pandion Erechtheum, Erechtheus Creusam. *Musg.*

Ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαστεν πατρί;] Hic Euripides, ut ait Joh. Brodæus, Erechtheum Erichthonii fuisse filium (ego potius nepotem velim) opinatur; cum alii eundem putent et Erechtheum et Erichthonium. De hac re videsis Interpretes Homeri ad Iliad. β'. v. 559. Δῆμον Ἐριχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα. Vide etiam Apollodori Biblioth. Lib. III. c. 13. §. 6. Etymologicum M. in voce Ἐριχθών, et Cœl. Rhodigin. Lib. XIII. c. 7. et Natal. Com. Mytholog. Lib. IV. c. 5. Hæc vero regum Atticorum successio: 1. Cecrops I. Ægyptius, 2. Cranaus, 3. Amphictyon, Deucalionis F. 4. Erichthonius, 5. Pandion I. 6. Erechtheus, 7. Cecrops II. 8. Pandion II. 9. Ægeus, 10. Theseus; Vide Marmor Arundelianum ab Johanne Seldeno editum ac illustratum, et Johannis Meursii Lib. de Reg. Athen. item Domini Johannis Marshami Chronic. Canon. Lib. II. Recte igitur hoc in loco Ἐριχθόνιος vocatur πρόγονος Ἐριχθίου, quia Pandion erat Erichthonii filius, Pandionis autem Erechtheus: Hic Erechtheus uxorem duxit Praxitheam, (alii legunt Prasitheam, alii Pasitheam, et alii Phrasitheam) Phrasimi et Diogenææ, Cephisi filiæ, filiam, ex qua filios suscepit Cecropem, Pandionem et Metionem, filias vero quatuor, Procrin, Orithyiam, Chthoniam et Creusam. Apollodor. Lib. III. c. 14. sect. 1. Quanquam alii duas præterea memorent, Protogeniam videl. et Pandoram; de quibus mox dicturi sumus. *Barnes.*

272. ss. Paulo obscuriora sunt hæc:

ΙΩΝ. Ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξαπέλετο;
ΚΡ. Εἰς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν·
ΙΩΝ. Δίδωσι ὥστε ἐν γεφύρᾳ τεμεῖσθαι;
ΚΡ. Κίστης γε σπάρτου κἀπὸ δρακόντων οὐχ ὁρᾶσθαι.

Tertio versui hic fere sensus tribuendus est, ut Ion quærat, *an Minerva Erichthonium ita cistæ inclusum serpentibusque circumdatum, eo denique habitu puellis tradiderit, quo in pictis tabulis conspiceretur?* Rem ipsam disertius exposuit Euripides in hujus Tragœdiæ prologo, v. 21.

ΙΩΝ. Ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;
ΚΡ. Ἐς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν. 280 (270)
ΙΩΝ. Δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;
ΚΡ. Κέκροπός γε σώζειν παισὶν οὐχ ὁρώμενον.
ΙΩΝ. Ἦκουσα, λῦσαι παρθένους τεύχος θεᾶς.
ΚΡ. Τοιγὰρ θανοῦσαι σκότιλον ἥμαξαν πέτρας.

Ion. Num et ipsum Minerva ex terra sustulit?
Cre. In virgineas manus, quamvis eum non peperisset.
Ion. Tradiditne vero *eum*, sicut in pictura fingitur?
Cre. Filiabus Cecropis servandum, non conspectum.
Ion. Audivi virgines solvisse arcam deæ.
Cre. Ideo mortuæ cruentârunt patris rupem.

ubi Mercurius de Erichthonio mentionem injiciens inquit

πάππῳ γὰρ, ᾧ Διὸς πάρα
ἔρριψε παρακάτθεσιν φύλαξαι σώματος
δοτὸν βρέφασιν, παρθένοις Ἀγλαυρίσι
θῆκεν σέλιτα.

Ante quos versus, post versum undevicesimum, unum saltem senarium intercidisse suspicor. Confer v. 1421. et 1426. In Ionis vero verbis, supra positis

δίδωσι δ' ὅστις ἐν γραφῇ νομίζεται;

recte monuit Musgravius novissimum vocabulum, quo sensu hoc loco sit positum, non apparere. Putabat ille Euripidem scripsisse — *μυθίζεται*; quo verbo ego quoque poëtæ mentem optime declarari existimo. Minori autem literarum diversitate, quamvis eodem sensu, corrigendum puto:

δίδωσι δ' ὅστις ἐν γραφῇ στυλίζεται;

Bis eodem vocabulo translata significatione usus est Euripides; in Suppl. v. 669. Αὐτὸν δὲ Πάλλαν ἐστυλισμένον δορί. in Iphig. in Aul. v. 254. στυγήσουσα νῆας ἰδίους Σκιάδας ἐστυλισμένας. Vide Arnaldum in Animadverss. p. 22. *Jacobs.*

273. Εἰς παρθένους γε χεῖρας,] Connectendum cum verbo, quod præcessit, ἐξανείλετο. *Sustulit in virgineas suas manus.* Male Barnesius interpretatur de manibus filiarum Cecropis. Nondum enim eo pervenit oratio. De Erichthonii natalibus hæc fere tradit Apollodorus: Vulcanum quondam, libidine inflammatum, Palladi vim intulisse, sed cum ea, utpote fortiter reluctante, potiri non posset, semen venereum effudisse, ex quo in terram absterso natus est Erichthonius. Hunc Pallas, e terra susceptum, Cecropis filiabus educandum dedit. Non igitur otiosum est εἰς παρθένους χεῖρας, aut, quod sequitur, οὐ τεκοῦσά νιν. His enim verbis cavet poëta, ne quis Erichthonium e dea natum, ipsamve constupratam putaret. Nonnus Lib. XIII. παρθενίῃ κήχνιι δέθεϊ κοῦρον ἀγοντῇ Ἡφαιστηϊάδῃ. *Musg.*

Εἰς παρθένους γε χεῖρας,] In manus virgineas, i. e. Pandrosi, Herse et Aglauri, quarum fidei Minerva commisit cistam, Erichthonium infantem serpentibus involutum continentem, de qua re vide quæ nos supra ad v. 23. et 24. et infra ad v. 1426. *Barnes.*

273—275. Tribuit Reisk. Creusæ.

Ea observatio additur ob Palladis venerationem. *Beck.*

Leg. σι pro γι. *Reisk.*

274. ἐν γραφῇ νομίζεται quid sit, non admodum intelligo. An: ἐν γραφῇ ἐμμίζεται, *in pictura effingitur.* *Musg.*

ἐν γραφῇ νομίζεται·] Pulchre et honeste Euripides hic patriæ suæ decus suo more magnificat; quasi Athenarum res gestæ apud Delphos essent depictæ: unde et Ioni tantopere innotescerent. Id autem non semel facit in hac fabula, ut et alias sæpissime: Vid. supra ad v. 265. *Barnes.*

Δίδωσιν scribit Reisk. (et forte part. δ' deleri vult.) *Beck.*

276. Ἦκουσα λῦσαι παρθένους τεύχος θεᾶς.] De hac sororum temeraria arculæ

ΙΩΝ. Εἶεν· τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς, ἢ μάτην λόγος;
ΚΡ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ.
ΙΩΝ. Πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔδυσε συγγόνους;
ΚΡ. Ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν.
ΙΩΝ. Σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κασιγνήτων μόνη;
ΚΡ. Βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.

Ion. Age: quid autem? Estne verum hoc, an falso rumor *circumfertur?*
Cre. Quidnam interrogas? non enim ocio destituor.
Ion. Pater *tuus* Erechtheus mactavitne tuas sorores?
Cre. Ausus est mactare *Virgines* victimas pro patria.
Ion. Quomodo vero tu sola sororum servata es?
Cre. Infans recens-nata matris eram in ulnis.

apertione, et illarum pœna, ab irata Pallade inflicta, vid. ad notam proxime sequentem. *Barnes.*

277. *σκόπελον — πίτρας.*] Non defendam ex v. 715. utpote mendoso. Satis forte erit dixisse, *σκόπελον* a *σκίπτομαι* derivatum esse, idemque valere, quod *σκοπιὰν*, i. e. *speculam*. Alioqui non displicet *πανρὲς*: vid. v. 937. et v. 1399. De historia convenit Euripidi cum Pausania, p. 16. l. 5. ut et Hygino Astron. Poët. Lib. II. c. 13. Ab Ovidio aliter narratur. *Musg.*

Τοιγὰρ Θαῦσαι σκόπελον ἥμαξαν πίτρας.] Σκόπελον πίτρας pro *σκόπελον πετρήνην*, vel simpliciter pro *πίτραν*, quæ valde præ rupta et inaccessa erat; quare nihil ego Johannis Brodæi auctoritate commoveor, qui castigandum vult in *πάτρας*. Quin hæc petra aliquando emphatice Κεκροπία *πίτρα* vocabatur, ut infra v. 936. Ἄκουε τοίνυν, οἷσθα Κεκροπίας πίτρας πρόσβλῆτον ἄντρον, et ob mirum et præcipitem descensum et continuationem in plurali numero Μακραὶ πίτραι, et absolute Μακραὶ et πίτραι, de qua re vid. Joh. Meursii Athen. Attic. Lib. II. c. 6. et supra v. 11. De hac rupe præcipites se dabant Cecropis filiæ, Erichthonii arculam inspicere ausæ; ita enim Pausanias Attic. fol. 16. lin. 5. Τὰς δὲ τῶν Διονυσέων τὰ ἱερὰ, Ἀγλαύρου τέμενός ἐστιν· Ἀγλαύρῳ δὲ καὶ ταῖς Ἀθηναίων, Ἔρσῃ καὶ Πανδρόσῳ, δοῦναί φασιν Ἀθηνᾶν Ἐρεχθέως, καθίσασαι ἐς κιβωτὸν, ἀπεῖπον εἰς τὸν παραπαταθέντα μὴ πολυπραγμονῶν· Πάνδροσον μὲν δὴ λέγουσι σιδηρᾶς ἀνοῖξαι δὲ δύο (ἀνοῖξαι γὰρ σφίας τὴν κιβωτὸν) μαίνεσθαί τε, ὡς εἶδον τὸν Ἐρεχθέως, καὶ κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν μάλιστα ἀπότομον, αὐτὰς ῥῖψαι. *Barnes.*

Θεραῦσαι, *desilientes*, conjicit Reisk. *Beck.*

278. Interpungo: *τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς, ἢ μάτην λόγος.* *Musg.*

279. *οὐ κάμνω σχολῇ.*] Heath. reddit: *Otio non destituor. Beck.*

280. *ἔδυσε*] Historiam plene enarrant Suidas v. Παρθένοι. Hyginus Fab. 46. Meminere etiam Demosthenes in Epitaphio, Cicero pro P. Sextio, c. 21. et alii plures. *Musg.*

Πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔδυσε συγγόνους;] Demaratus apud Stobæum (ita citat Brodæus, cum tamen in Stobæi Excerptis non appareat): Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς, τῶν Θεφῶν βασιλία, πόλιμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς, ὁ τῆς Ἀττικῆς περίσπαστος, χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσει τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν τὴν περισβυτάτην τῶν θυγατέρων Πραξιθέην θύσῃ. Πειθομένους δὲ τῷ Ἀθήνᾳ, Πραξιθέᾳ, τῇ γυναικὶ, τὸν πυθόχρηστον μαντείαν ἀπήγγειλεν, ἵνα οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνέλῃ· καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον, ἐνικήσας ἐγένετο τῆς νίκης. Demosthenes in Epitaphio, Ἐρεχθέα τὰς αὑτοῦ παῖδας, ἃς Ταυρίδας καλοῦσι, τῆς πρὸ αὐτῶν θάνατον δόντα ἀναλῶσαι, testis est. Cui M. Tullius pro P. Sextio adhæret, ut paulo post videbimus. Hyacinthiæ autem cognominatæ sunt, quod in pago Hyacintho immolatæ tradantur. *Brodæus.*

281. Ἔτλη πρὸ Γαίας σφάγια Παρθένους κτανεῖν.] Harum sororum nomina supra memoravi, ad v. 270. videl. Procrin, Orithyiam, Chthoniam et Creusam; præter

ΙΩΝ. Πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθονός;
285 ΚΡ. Πληγαὶ τριαίνης Ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.
ΙΩΝ. Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος;
ΚΡ. Τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὡς μ' ἀνέμνησας τινός.
ΙΩΝ. Τιμᾷ σφε Πύθιος ἀστραπαί τε Πύθιαι; (285)
ΚΡ. Τιμᾷ; τί μήν; ὡς μή ποτ' ὤφελόν σφ' ἰδεῖν;

Ion. Patrem vero tuum verene hiatus terræ occultat?
285 *Cre.* Ictus tridentis Neptuni ipsum perdiderunt.
Ion. Locus vero istic est nuncupatus Macræ?
Cre. Quid vero interrogas hoc? ut mihi revocâsti in memoriam quiddam?
Ion. Honorat illum *locum* Pythius, et fulgura Pythia? [asperissem.
Cre. Honorat, Quid in memoriam revocas? Utinam nunquam illum locum

289. Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μή ποτ' ὤφ. σ' ἰδεῖν.

Protogeniam et Pandoram; et harum quidem Procris Cephalo, Deionei filio, in matrimonium cessit, Chthonia Butæ, Erichthonii filio juniori, Creusa Xutho, Æoli filio; Orithyia vero ad Ilissum amnem a Borea rapta erat. Quare necesse est, ut virgines relinquerentur Protogenia et Pandora tantum, quæ ultro se jugulandas patri obtulerunt in Bœotio bello, ob salutem patriæ; unde Cicero in Oratione pro Sextio: "Mortem etiam, quam virgines Athenis, regis Erechthei filiæ, pro patria contemsisse dicuntur, ego vir consularis, tantis rebus gestis, timerem?" Quod virgines dixit, id emphatice dictum scias, ut et hic Euripides παρθένους vocat κατ' ἐξοχήν: ita enim Hesychius: Παρθένοι, τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον, καὶ ἑτέρως. Vide Johannis Meursii Cecropiæ, c. 14. p. 30. Cœl. Rhodig. Lib. XIII. c. 7. Apollodor. Lib. III. c. 14. §. 4. Quod vero Hesychius addit, καὶ ἑτέρως, id religiosum honorem notat, Cicero enim dicit, *Erechtheum cum filiabus numinum vice coli.* Et earum templum Ἐλατόπυλον vocabatur. Hesych. Ἐλατόπυλον, πλὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει Παρθένος κατασκευασθεῖς ὑπὸ Ἀθηναίων. *Barnes.*

283. πλαγαὶ] De hac voce vid. supra ad v. 31. *Barnes.*

283. Eumolpum, Neptuni et Chiones filium, prælio sustulerat Erechtheus, unde pœnas postea a Neptuno luit terræ motu oppressus. Apollodor. Lib. III. c. 14. sect. 4. *Musg.*

Πληγαὶ τριαίνης Ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.] Neptunus, Erechtheo iratus, ob Eumolpum, filium suum, ab eo cæsum, tridente suo Macras rupes percussit, unde Erechtheus mari obrutus periit, (ut hoc in loco ostendit poëta) eo videl. ipso in loco, quo Creusa ab Apolline fuerat compressa. De hoc Erechthei interitu ex ira Neptuni ita Apollodorus, Lib. III. c. 14. §. 4. et 5. Γενομένης δὲ μετὰ σφαγὴν (τῶν παρθένων) τῆς μάχης, Ἐρεχθεὺς μὲν ἀνῄρει Εὔμολπον· Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὸν οἰκίαν αὐτοῦ κατακόπτοντος, Κλυμένῃ, ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἐρεχθέως παίδων, ἐβασίλευσεν. *Barnes.*

286. Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος;] De hoc loco vid. supra ad v. 13. *Barnes.*

Lectoris acumini commendat hunc et seq. ver. R. P. Præf. in Hecub. clxvi. *Burn.*

288. ἀστραπαὶ Πύθιαι de radiis solaribus interpretantur Brodæus et Heathius. Mihi huc pertinere videntur ἀστραπαὶ δὲ ἄμματος, de quibus sic Hesychius: Ἀθηναῖοι, ἐπεύχονται δὲ Ἄμματος αὐτοῖς ἀστράψαι, ἔστιμον εἰς Δελφοὺς θυομένους τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς. vid. et Strab. Lib. IX. p. 404. ubi docet, Ἄμμα vicum fuisse in confiniis Atticæ Tanagris vicinum; fulgura autem hæc in urbe observata fuisse ἀπὸ τῆς ἰσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός: ἔστι δὲ αὐτὴ ἐν τῷ τείχει μεταξὺ τοῦ Πυθίου καὶ τοῦ Ὀλυμπίου. De Pythio Suidas: Πύθιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησι. Pausanias: μετὰ δὲ τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, πλησίον ἄγαλμά ἐστι Ἀπόλλωνος Πυθίου, p. 17.

ΙΩΝ. Τί δέ; στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα;
ΚΡ. Οὐδέν· ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.
ΙΩΝ. Πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
ΚΡ. Οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
ΙΩΝ. Τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
ΚΡ. Ξοῦθος, πεφυκὼς Αἰόλου Διός τ' ἄπο.
ΙΩΝ. Καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν, οὖσάν ἐγγενῆ;

290 *Ion.* Quid vero? Odisti tu Deo gratissima *loca?*
Cre. Nequaquam. Dedecus quoddam *admissum in illis* antris scio.
Ion. Maritus vero quis te duxit Atheniensium, mulier?
Cre. Non civis, sed advena ex aliena terra.
Ion. Quis? nobilem aliquem ipsum fuisse oportet.
295 *Cre.* Xuthus, ab Æolo Joveque genus trahens.
Ion. Et quomodo peregrinus existens te indigenam existentem habuit?

291. Οὐδὲν, ξύν· οἶδ' ἄντρ.

Veteres fulgurandi potestatem arcui Apollinis tribuisse, colligi potest ex Apollon. Rhod. Lib. IV. versus finem:

Δεξιτερῇ χείρωνι ἀείσχιδιε ἰψόθι τόξον
Μαιμαρίην δ' ἀείλαμψι βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλη.

In qua re narranda Apollodorus verbo *καταστράπτειν* usus est, ut pulchre vidit Galeus, locum Lib. I. cap. 9. sic emendans: Ἀπόλλων — τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν κατέστραψεν. Vulgo *κατέστρεψεν*. Hinc credibile est, quum Apollo Horatio audit *fulgente decorus arcu* (Carm. Sec.), participium *fulgente* pro *fulgurante* accipiendum esse, ut in locis citatis Ernestio Clav. Ciceron. Nec aliter adhibuit Claudianus in Stilichon. III. 60.

Venturi quoties affulget Apollinis arcus.

Has igitur arcus Apollinei fulgurationes videntur esse Euripidi memoratæ *ἀστραπαὶ Πύθιαι*. *Musg.*

ἀστραπαὶ Πυθ. vel ad radios solis alludere, vel ad fulgura illa, præsagia responsorum, censet Prev. *Beck.*

289. Versus mendosus, quem sic utcunque restituas:

τιμᾷ· τί δ' ἵμασας; μή νιν' ἄφιλόν σφ' ἴδῃν.
Musg.

Τιμᾷ; τί μοι; ὡς μή νιν' ἄφιλόν σφ' ἴδῃν;] Ita, Scaligero præeunte, lego. Olim horrendo errore erat: Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μή νιν' ἄφιλόν σ' ἰδοιδῶν, metro misere luxato, sensu prorsus nullo. De qua tamen re nihil omnino Stephanus cum suis. MSS. Nihil omnino Canterus cum suis conjecturis; ne erroris quidem nos admonuit. De aliis, quod prætermiserint, non est mirum; Duportus, versum redundare videns, *σφ' ἴδῃν* legebat, sicut et Scaliger; secundum autem *τιμᾷ* solus Scaliger in *τί μοι* vertendum duxit; Σφὶ autem pro *αὐτὸν* ad locum respicit, ut versu præcedenti: *τιμᾷ σφι* Πύθιος, &c. i. e. *χρῆσιν*. *Barnes.*

Reisk. lectionem veterem, Τιμᾷ, τιμᾷ, probam censet, conferique Homericum illud: Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγε. *Beck.*

Olim cum magno versus detrimento legebatur

τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήνιν' ἄφιλόν σ' ἰδοιδῶν.

cujus lectionis depravationem Barnesius non sustulit, sed auxit. Verum tamen videtur, quod in fine versus reposuerunt Scaliger et Duportus — *σφ' ἴδῃν*. Reiskius veterem lectionem

τιμᾷ, τιμᾷ —

sinceram esse arbitrabatur, versu Homerico: Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγε ad metri vitium defendendum abusus. Musgravius

ΚΡ. Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις. 305
ΙΩΝ. Ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὡρισμένη; (295)
ΚΡ. Ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῷ δορί.
ΙΩΝ. Ἐπίκουρος ἐλθὼν, κἆτα σὸν γαμεῖ λέχος;
ΚΡ. Φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας.
ΙΩΝ. Σὺν ἀνδρὶ δ' ἦκεις, ἢ μόνη, χρηστήρια; 310
ΚΡ. Σὺν ἀνδρί. σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου. (300)

Cre. Euboea quædam regio Athenis est vicina.
Ion. Humidis, ut aiunt, limitibus terminata.
Cre. Hanc debellavit *cum* Cecropidis communi Marte.
Ion. Veniens auxiliator deinde te duxit uxorem?
Cre. Dotem belli, pugnæque præmium accipiens.
Ion. Cum viro autem venis, an sola, *ad hæc* oracula?
Cre. Cum viro: *Ille* vero delubrum adiit Trophonii.

denique duram emendationem proposuit, quam nemo facile pro Euripidea lectione amplectetur: στυφῇ· σί δ' ἴμνῳς· μά σον' ἄφιλον σφ' ἰδεῖν. Mihi minima mutatione, una vocula interposita legendum videtur:

στυφῇ γε, στυφῇ· μάσον' ἄφιλον σφ' ἰδεῖν.

In horore quidem habet eam, ita tamen, ut optandum esset, eam Deum nunquam vidisse oculis. Jacobs.

291. ξὺν, οἵδ'] Legendum cum Tyrwhitto: ξύνοιδ' ἄνεχεσιν αἰσχύνην τινά. *Musg.*

Verba οἵδ' ἄ. αἰσχ. v. seorsim dicta esse a Creusa censet Prev. propterea, quia Ion iis non respondet. *Beck.*

297. Citat Harpocrat, v. Κῖτι. *Burn.*

299. Κεκροπίδαις] Athenienses a primo suo rege, Ægyptio Cecrope, Κεκροπίδαι dicti sunt, ut et Ἐρεχθεῖδαι a sexto rege, Erechtheo, denique Θησεῖδαι a Theseo, et Κοδρίδαι a Codro, qui fere præcipue inter illorum reges eminebant. Vid. Stephanum περὶ πόλεων, in voce Ἀθῆναι. *Barnes.*

302. ἦκεις χρηστήρια;] Εἰς χρηστήρια. Notandum est, sæpe apud optimos auctores Græcos, ἥκω, ἵκω et ἱκάνω, ut alia verba motum ad locum significantia, accusativos sine præpositionibus suis æque habere, ac cum iis; Nec enim εἰς οὐρανὸν ἵκει tantum dixit Homerus, sed et Iliad. α'. v. 317. Κείσεσθ' οὐρανὸν ἶκον ὑλισσομένη περὶ πασσῳ. Sic Hesiod. Scut. v. 32. Τάχα δ' ἵξεν Τυφάονος. Sic Hom. Odyss. γ'. v. 4. Οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος ἰοῦσ' ἱερὸν πτολίεθρον, Ἵξον. Hæc vero ἁλλαγὴς τροπίσεως recentioribus poëtis longe usitatior. Satis sit, hæc semel hoc in loco monuisse. *Barnes.*

303. ἐνστρέφει] Vox Lexicis et grammaticis fere ignota, nec temere tamen movenda. Aristides: Σύρων καὶ Κιλίκων ἐνστρεφαὶ, Vol. I. p. 239. Ed. Jebb. Hesychius: ἐνστρωφᾶσθαι, ἐνστρέφεσθαι. Pro σηκοὺς Barnesius σηκοῖς, quod cur alteri anteponeret, nulla ratio erat. De antro Trophonii consulendus inprimis Pausan. p. 313. l. 9. Adde et Philostr. Vit. Apoll. Lib. VIII. *Beck.*

σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου] Olim σηκοὶς scriptum erat, quæ lectio stare non potuit, nisi ἐνστρέφει pro ἐνστρέφει legeretur: quare Scaligerum, Duportumque sequor, qui legunt σηκοῖς δ' ἐνστρέφει. Ut verum autem fatear, mallem ego σηκοὺς δ' ἐνστρέφει legere. Judicet lector. De hoc autem Trophonio et Trophonii antro, quod in proverbium abiit, Niceph. Greg. in Synes. de Insomn. Ἐγένετό τις ἀνὴρ, Τροφώνιος ὄνομα, μάντις τὴν τέχνην, οὗτος ὑπὸ κινδυνείας εἴς τι σπήλαιον ἑαυτὸν ἐμβαλὼν καὶ καταφεύψας αὐτὸν, τοῦ βίου ἀπήλλαξεν. Τὸ δὲ σπήλαιον, φασὶ, μαντείας ἀνιδίδου τοῖς ἐπιοῦσι καὶ ἐρωτῶσι περὶ ἐπουσῶν. De loco ita Strabo Lib. IX. in Bœotia fol. 414. Λιβαδία δ' ἐστὶν, ὅπου Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον ἵδρυται, χάσμασιν ὑπογείοις κατάβασιν ἔχον· καταβαίνει δ' αὐτὸς ὁ χρησταριζόμενος. Κεῖται δὲ μεταξὺ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τῆς Χα-

ΙΩΝ. Πότερα θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων;
ΚΡ. Κἵνου τε Φοίβου θ' ἓν θέλων μαθεῖν ἕκος.
ΙΩΝ. Καρπῶν δ' ὕπερ γῆς ἦκε', ἢ παίδων πέρι;
ΚΡ. Ἄπαιδες ἐσμὲν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.
ΙΩΝ. Οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ; (305)
ΚΡ. Ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδίαν.
ΙΩΝ. Ὦ τλῆμον, ὡς τἄλλ' εὐτυχοῦσ', οὐκ εὐτυχεῖς.
ΚΡ. Σὺ δ' εἶ τίς; ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα.
ΙΩΝ. Τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος εἰμί τ', ὦ γύναι. 320
ΚΡ. Ἀνάθημα πόλεως, ἤ τινος πραθεὶς ὕπο; (310)
ΙΩΝ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, Λοξίου κεκλήμεθα.
ΚΡ. Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.

Ion. Utrum spectator, an vaticinii causa?
Cre. Illiusque, Phœbique responsum unum scire cupiens.
Ion. Num pro terræ frugibus venitis, an de liberis?
Cre. Sine liberis sumus, quamvis diuturnam lecti consuetudinem habentes.
Ion. Nec quidquam unquam peperisti; sed sine liberis es?
Cre. Phœbus novit meam sterilitatem.
Ion. O misera, quæ cæteris *in rebus* cum sis felix, *in hâc* non es felix!
Cre. Tu vero quisnam es? Ut tuam matrem judico beatam!
Ion. Dei vocor servus, et sum, O mulier.
Cre. Donariumne civitatis, an ab aliquo venditus?
Ion. Non scio, nisi hoc unum, Apollinis vocor.
Cre. Nos igitur, O hospes, te quoque vicissim miseramur.

313. *τίνος.*

μαντεία, Καρωνίας στόμιον. Plura de hoc antro vide infra ad notam proxime sequentem in fine. *Barnes.*

Reisk. vulgatum *σπουὸς* tuetur, et explicat *στρέφει ἑαυτὸν ἐς σπουὸν, vertit se ad ædes.* Conjicit tamen etiam *ἐσσαίρει, everrit quasi suo corpore antrum Trophonii.* *Beck.*

Σπουὸς δ' ἑαυτ.] Ἐσσαίρεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σπῷ. *Scholiast.*

304. Laudat Ammon. V. Θεωρεῖς, et legit Πότερον. *Beck.*

305. Κἵνου τε Φοίβου θ' ἓν θέλων μαθεῖν ἕκος.] Prudentiores homines, ne forte sacerdotum dolis caperentur, non unum modo, sed duo simul, aut plura oracula consulebant; ut veritatem a pluribus confirmatam haberent, aut ex multorum discrepantia falsa evincerent singula. Ita Crœsus apud Herodotum, tentatis non paucis, Delphicum prætulit. Demosthenes tamen et hoc oraculum Φιλιππίζειν dixit; et exemplum habemus sacerdotis et ipsius oraculi donariis corrupti apud Herodotum Lib. V. c. 63. de Pisistratidis. Item Lib. VI. edit. Stephan. p. 404. De Trophonii autem specu hoc quoque notandum, fuisse ibidem fontem unum, qui diceretur Λήθη, cujus aquam haurirent descensuri, ut omnium, quæ ante vidissent, obliviscerentur; item alium, qui Μνημοσύνη vocabatur; ut, hausta inde aqua, omnium recordarentur, quæ visuri erant.

ΙΩΝ. Ὡς μὴ εἰδόθ', ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξ ὅτου τ' ἔφυν.
ΚΡ. Ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοῖσδέ γ', ἢ κατὰ στέγας;
ΙΩΝ. Ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος. (315)
ΚΡ. Παῖς δ' ὢν ἀφίκου ναὸν, ἢ νεανίας;
ΙΩΝ. Βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι.
ΚΡ. Καί τις γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων;
ΙΩΝ. Οὐ τοῦτο' ἔγνων μαστόν· ἤδ' ἔθρεψέ με. 330
ΚΡ. Τίς, ὦ ταλαίπωρ'; ὡς νοσοῦσ' εὗρες νόσους. (320)
ΙΩΝ. Φοίβου προφῆτις, μητρὸς· ὡς νομίζομεν.
ΚΡ. Ἐς δ' ἄνδρ' ἀφίκου τίνα προφὴν πεκτημένος;
ΙΩΝ. Βωμοί μ' ἔθρεψαν οὐπιών τ' ἀεὶ ξένος.
ΚΡ. Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ', ἥτις ποτ' ἦν ἄρα. 335

Ion. Ut qui nesciam, quæ me peperit, et ex quo natus sim.
Cre. Habitasne in istis templis, vel in *aliqua* domo?
Ion. Ubivis *est* mihi domus, ubi me somnus occupârit.
Cre. Puerne existens *in hoc* templum venisti, an adolescens?
320 *Ion.* Infantem *venisse* dicunt, qui scire putantur.
Cre. Quæ vero te lacte enutrivit ex Delphicis?
Ion. Nunquam cognovi mammam: Quæ vero me aluit.
Cre. Quænam, O ærumnose? Ut laborans inveni morbum!
Ion. Phœbi sacerdos, matris loco habemus.
325 *Cre.* Venisti vero ad virilem ætatem quam educationem adeptus?
Ion. Aræ me aluerunt, et semper-accedens hospes.
Cre. Misera, te quæ peperit, quæcunque fuerit tandem.

322. ἤ δ' ἔθρ.

Vid. Coel. Rhodigin. Lib. XX. c. 10. ad finem. *Barnes.*

310. Mallem: δ' ταλᾶμον, ὡς τἄλλα γ' ἐντυχοῦσα, τοῦν' οὐκ ἐντυχεῖν. Prima duo vocabula extra metrum posita sunt. *Reisk.*

316. Ὡς μὴ εἰδόθ',] Est συνίζησις duarum longarum syllabarum, de qua Eustathius in illud Homeri Iliad. λ'. v. 349. Ἡ οὐχ ἅλις, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠτιῶντο; Sic Helen. v. 922. Τά τ' ὄντα, καὶ μὴ, τὰ δ' δίκαια μὴ εἰδέναι. In quem locum vide quæ nos.

ἐξ ὅτου] Ἐξ οὗπερ. Vid. Supplic. v. 852. *Barnes.*

318. Ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ',] An legendum ἀναπταχοῦ μοι δῶμ'. Vulgatam certe non admodum intelligo. *Musg.*

319. ἀφίκου ναὸν,] Εἰς ναόν. Vide supra ad v. 301. *Barnes.*

322. ἤ δ' ἔθρεψέ με.] Abrumpitur hic sermo, deinde v. 324. post Creusæ responsum absolvitur. *At matris loco habemus Phœbi sacerdotem, quæ me aluit.* Male vulgo ἤδ' ἔθρεψέ με. *Hæc me aluit.* *Musg.*

Οὐτω ποτ'] Syllabam πω Miltonus et Duportus ad versus commodum addidere, felicius, ut mihi videtur, quam Scaliger vocem' τινα. *Barnes.*

Reisk. conjicit: οὐ τοῦτο' ἔγνων. *Beck.*

ΙΩΝ. Ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως. (325)
ΚΡ. Ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἥσκησαι πέπλοις.
ΙΩΝ. Τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
ΚΡ. Οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;
ΙΩΝ. Ἔχω γὰρ οὐδέν, ὦ γύναι, τεκμήριον. 340
ΚΡ. (Φεῦ·) πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὔτ' ἄλλη γυνή.
ΙΩΝ. Τίς; εἶπον· εἴ μοι ξυλλάβοις, χαίροιμεν ἄν.
ΚΡ. Ἧς οὕνεκ' ἦλθον δεῦρο, πρὶν πόσιν μολεῖν.
ΙΩΝ. Ποῖόν τι χρῄζουσ'; ὡς ὑπουργήσω, γύναι 345
ΚΡ. Μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
ΙΩΝ. Λέγοις ἄν· ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν. (335)

Ion. ortasse fui probrum alicujus mulieris.
Cre. Habesne Opes? bene enim ornatus es vestibus.
Ion. Dei *donis* ornamur, cui servimus.
Cre. Non contendisti ad inquisitionem, ut invenires *tuos* parentes?
Ion. Nullum enim indicium, O mulier, habeo.
Cre. Heu! Quædam alia mulier passa est eadem cum tuâ matre.
Ion. Quænam? Dic: si mihi operam commodâris, lætaremur.
Cre. *Illa*; cujus causa veni huc, priusquam accedat maritus.
Ion. Quamnam *rem* cupiens, ut *tibi*, mulier, inserviam?
Cre. Oraculum occultum ex Phœbo cupiens cognoscere.
Ion. Dic. Nos cætera procurabimus.

333. ταῦτ'. 334. ξυλλάβῃ.

324. Barnesii conjecturam ἦν contrariam esse iis, quæ v. 316. dixerat Ion, monet Heath. Nec mutatione opus esse. Vertit: *Phœbi sacerdos, eam in matris loco ducimus.* *Beck.*

τροφῆνιν, legit Reisk. *Beck.*

326. ἰὼ ἰὼ ἰών] Ὁ ἰὼ ἰών. *Barnes.*

327. Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἄρ', ἥτις ἦν ποτέ,] Confer v. 566. *Vulgo* Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἦτις ποτ' ἦν ἄρα. *Por.*

Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ', ἥτις ποτ' ἦν ἄρα.] Scaliger legit: Τάλαινά γ' ἆρά σ' ἡ τεκοῦσ', ἥτις ποτ' ἦν. *Barnes.*

328. Ἀδίκημά του] Του pro τινός. *Barnes.*

Reisk. conjicit: ἀδίκημα γοῦν γυναικός. *Beck.*

334. εἴ μοι ξυλλάβῃ,] *Si mihi operam tuam commodaveris.* Male interpretes: *si me juvaret.* *Musg.*

338. τἄλλα] Ita MS. G. Ed. Ald. δ' ἄλλα. *Musg.*

340. ὦ Θυΐς, i. e. Αἰδώς. Cujus aram Athenis fuisse tradit Pausanias, p. 15. l. 12. *Musg.*

ἀρχὸς ὁ Θυΐς.] Ἡ Αἰδὼς ἐπιλοιπόν. Κατὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἰδώς σὺν ἀγαθῇ πεχρημένος ἀνδρὶ προΐκτῃ. *Barnes.*

ὁ Θυΐς.] Ἡ Αἰδώς. *Scholiast.*

343. πατρός.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. πάρος. *Musg.*

λάθρα πατρός.] Λάθρᾳ Homero, ideoque ultimam habet longam. Nec ἴσπα habet subscriptum. Cum casu autem legitur, ut *clam* Latine: dicimus enim clam absolute et clam patre. Sic supra v. 14. Ἀγνὸς πατρί· quanquam alii volunt ibi ἀγνὸς, ut sit nomen. *Barnes.*

ΚΡ. Ἄκουε δὴ τὸν μῦθον. — ἀλλ' αἰδούμεθα.
ΙΩΝ. Οὕτ' αρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.
ΚΡ. Φοίβῳ μιγῆναί φησί τις φίλων ἐμῶν.
ΙΩΝ. Φοίβῳ γυνὴ γεγῶσα; μὴ λέγ', ὦ ξένη.
ΚΡ. Καὶ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρός.
ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται. (341)
ΚΡ. Ὅ φησιν αὐτή· καὶ πέπονθεν ἄθλια.
ΙΩΝ. Τί χρῆμα δράσασ', εἰ θεῷ συνεζύγη; 355
ΚΡ. Τὸν παῖδ', ὃν ἔτεκεν, ἐξέθηκε δωμάτων. (344)
ΙΩΝ. Ὁ δ' ἐκτεθεὶς παῖς ποῦ 'στιν; εἰσορᾷ φάος;
ΚΡ. Οὐκ οἶδεν οὐδείς· ταῦτα καὶ μαντεύομαι.

Cre. Audi jam *meum* sermonem; sed nos pudet *hæc dicere.*
Ion. Ergo nihil ages. Dea ignava est *verecundia.*
Cre. Quædam mea amica dicit se concubuisse cum Phœbo.
Ion. An mulier cum deo? ne dixeris, O hospes.
Cre. Et puerum peperit Deo clam patre.
Ion. Non est: hominis stuprum dissimulat.
Cre. *Imo* quod inquit ipsa, id etiam est passa infelix.
Ion. Quid agens, siquidem deo juncta fuit?
Cre. Filium, quem peperit, exposuit foras.
Ion. Hic filius expositus ubi est? aspicitne lucem?
Cre. Nemo scit; et *eò* hæc *ipsa* oraculum consulo.

345. ἀθλία. 348. Ὅδ' ἐστ.

345. 2. ΚΡ. Καὶ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πάτρας.
ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν· ΑΝΔΡΟΣ ἀδικίαν αἰσχύνεται.

Sic vulgo corrupte legitur. Fortasse legendum:

Οὐκ ἐστ' Ὁ ΓΑΡ ΘΕΟΣ ἀδικίαν αἰσχύνεται.

Non est ut ais. Deus enim ab injuria purus. Hoc est quod Plato ait in Theæteto: Θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος, ἀλλ' ὡς οἷόν τι δικαιότατος καὶ οὐκ ἔστιν ὁμοιότερον οὐδὲν ἢ ὃς ἂν ὡμῶν αὖ γένηται ὅτι δικαιότατος. *Jacobs.*

344. Οὐκ ἔστιν·] Non memini, qui sic locutus sit. Legendum forte: οὐ πιστὸν ἀνδρὸς ἀδικίαν — Confer tamen Alcest. v. 555. *Musg.*

Οὐκ ἔστιν·] Scaliger ἴς στιν'. Non bene, ut mihi videtur. *Barnes.*

345. Lego et distinguo:

ὅ φησιν, αὐτή· καὶ πέπονθεν ἄθλια.

Quod dicit, tale est, vel *ejusmodi est. Quin et passa est calamitosa. Musg.*

Vulgatam ita exponit Heath.: *Quod dicit ipsa,* (scilicet hoc est) *et miserabilia etiam passa est. Beck.*

346. Τί χρῆμα δράσασ',] Interpretor, quasi esset πεθοῦσα. *Quomodo fieri potest, ut calamitosa perpessa sit, siquidem cum Deo concubuit,* πράσσω pro πάσχω est apud nostrum Hecub. v. 1007. ubi vide Scholiast. Iphig. in Taur. v. 669. *Musg.*

ti positum hic videtur pro ἵνα, sed mallem ὡς. *Reisk.*

ΙΩΝ. Εἰ δ' οὐκέτ' ἐστί, τίνι τρόπῳ διεφθάρη;
ΚΡ. Θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.
ΙΩΝ. Ποίῳ τάδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
ΚΡ. Ἐλθοῦσ', ἵν' αὐτὸν ἐξέθηκ', οὐχ εὗρ' ἔτι.
ΙΩΝ. Ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
ΚΡ. Οὔ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον.
ΙΩΝ. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ;
ΚΡ. Σοὶ ταὐτὸν ἦβης, εἴπερ ἦν, εἰχ' ἂν μέτρον.
ΙΩΝ. Ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἡ τεκοῦσα δ' ἀθλία.
ΚΡ. Οὔκουν ἔτ' ἄλλον ὕστερον τέκτει γόνον.
ΙΩΝ. Τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβών;
ΚΡ. Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος.
ΙΩΝ. Οἵ μοι· προσῳδὸς ἡ τύχη τῷ 'μῷ πάθει.
ΚΡ. Καὶ σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν.
ΙΩΝ. Ναί· μή γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἔξαγ', οὗ λελήσμεθα.

Ion. Si igitur non amplius superest, quomodo perîit?
Cre. Putat bestias interfecisse illum miserum.
Ion. Quonam indicio utens cognovit hoc?
Cre. Cum venisset eo, ubi eum exposuerat, non invenit iterum.
Ion. Erantne aliquæ stillæ sanguinis in via?
Cre. Negat, quamvis diligenter solum pervestigavit.
Ion. Quod vero tempus ab interfecto puero elapsum est?
Cre. Haberet eandem mensuram ætatis, quam tu, si viveret.
Ion. Injuria afficit *eam* Deus: mater vero *est* misera.
Cre. Nunquam deinde genuit aliam sobolem.
Ion. Quid vero si furtim sublatum Phœbus ipsum alat?
Cre. Gaudens de re communi solus, non facit juste.
Ion. Heu! congrua est fortuna meæ calamitati.
Cre. Et te, O hospes, existimo matrem miseram desiderare.
Ion. Ne me ad dolorem, cujus obliti sumus, provoces.

364. *καὶ μή γ'.*

351. Θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.] Hic ἐλπίζω simpliciter pro νομίζω et προσδοκῶ, ut Mosch. Idyll. IV. v. 54. — πάντων γὰρ ἐπζεύσαντα τίνυσθαι τι ἔοικεν Ζηνὸς ὀπιστοτύποιο. Sic Hesiod. Ἔργ. v. 271. Ἀλλὰ τά γ' οὕτω ἔοικεν τελεῖν Διὶ τερπικεραύνῳ. Moschopulus: οἰδαμοῦ ἐλπίζω, ἀντὶ τοῦ νομίζω. Vide, quæ nos supra ad Supplices, v. 800. et ad Helen. v. 1582. *Barnes.*

352. ἔγνω] Emendatio est H. Steph. Ed. Ald. ἔγνως. *Musg.*

357. Σοὶ ταὐτὸν ἦβης, εἴπερ ἦν, εἰχ' ἂν μέτρον.] Hunc locum videtur Virgilius respicere Æn. Lib. III. v. 490. *Et nunc æquali tecum pubesceret ævo.* Ἥβης μέ-

ΚΡ. Σιγῶ· τέρασιν δ' ὧν σ' ἀνιστορῶ τέρι. 374
ΙΩΝ. Οἶσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;
ΚΡ. Τί δ' οὐκ ἐκείνη τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;
ΙΩΝ. Πῶς ὁ θεὸς, ὃ λαθεῖν βούλεται, μαντεύεται;
ΚΡ. Εἶπερ παθίζει τρίποδα ποινὴν Ἑλλάδος. (366)
ΙΩΝ. Αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ ξέλεγχέ νιν.
ΚΡ. Ἀλγύνεται δέ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ. 380
ΙΩΝ. Οὐκ ἔστιν, ὅστις σοι προφητεύσει τάδε.
Ἐν τοῖς γὰρ αὐτοῦ δώμασιν κακὸς φανεὶς (370)
Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι
Δράσειεν ἄν τι πῆμ'· ἀπαλλάσσου, γύναι·
Τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον. 385
Ἐς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν,
Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν (375)
Φράζειν, ἃ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίους

365 *Cre.* Taceo: pertæsum vero *illa* de quibus interrogo te.
Ion. Scisne igitur, quæ pars tui laboret maxime?
Cre. Quid vero non illi miseræ laborat?
Ion. Quomodo Deus, quod latere cupit, oraculo deteget?
Cre. Si quidem insidet communi tripodi Græciæ.
370 *Ion.* Pudet eum hujus rei, ne exquire ab ipso.
Cre. Quæ vero passa est, ob hanc dolet.
Ion. Non est, qui tibi vaticinetur ista.
In suo enim templo accusatus tanquam turpis
Phœbus, juste eum, qui oracula tibi redderet,
375 Afficeret aliquo malo. Discede, mulier.
Non enim Deo contraria ex oraculo quærenda sunt.
In summam enim dementiæ veniremus,
Si deos invitos cogere vellemus
Dicere quæ volunt, aut ante aram factis

τρω, pubertatis flos. Hesiod. Ἔργ. v. 131. Ἀλλ' ὅταν ἡβήσωσι καὶ ἥβης μέτρον ἵκωνται. Theogn. v. 1115. Ἥβης μέτρον ἔχωμεν. Homerus Iliad. λ'. v. 225. Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐξετέλεσσε τέρεν μέτρον. Eustath. Δῆλον δὲ καὶ ὅτι νῦν ἥβης ἐξετέλεσσε τέρεν μέτρον, τερέφρασίς ἐστι τοῦ ἥβησεν. *Barnes.*

360. Τί δ' εἰ λέξεω νιν] Λέξεω pro λέξῃ. Vid. supra ad v. 340. *Barnes.*

364. Καὶ] Legendum: ναί. μά γ' ἐπ' εἶπον — Sic v. 1009. ναί· περὶ καρτῷ. *Musg.*

373. Ἐν τοῖς] Male huic versui in Ed. Ald. Creusæ persona præfigitur. *Musg.*

374. Harpocration: θεμιστεύειν, ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν. *Musg.*

377. τοσοῦτον] Videtur huic etiam voci convenire, quod Hesychius de τέρεον dicit, sc. quod λέγεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ. Re-

Σφαγαῖσι μήλων, ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
Ἀ'ν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,
Οὐκ ὄντα κεκτήμεσθα τἀγάθ', ὦ γύναι·
Ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα. (380)
ΧΟ. Πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν,
Μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν. ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς
Μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ.
ΚΡ. Ὦ Φοῖβε, κἀκεῖ κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ
Ἐς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεισιν οἱ λόγοι. (385)
Σὺ γ' οὐκ ἔσωσας τὸν σόν, ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν,

380 Mactationibus ovium, aut per auguria avium.
Quæ enim vi urgemus invitis Diis,
Inutilia bona, O mulier, consequimur,
Quæ vero volentes dederint, *illis* juvamur.
Cho. Multæ profecto sunt multorum mortalium calamitates:
385 Formæ vero *ipsarum inter se* differunt. Unam vero felicem
Vix unquam inveniet aliquis *in* hominum vita.
Cre. O Phœbe, et illic, et hic non justus es
In illam absentem, cujus adsunt sermones.
Tu enim non servâsti tuum *filium*, quem oportebat a te servari:

382. ἀνόντα κεκτήμεθα.

lative certe intelligi locus non patitur. *Musg.*

378. ἄκοντας] Ed. Ald. ἐκόντας. *Musg.*

380. Reisk. reponit: ἢ καὶ οἰωνῶν, aut sic: μήλων σφαγαῖς, ἤ, νὴ Δί', οἰωνῶν πτεροῖς. *Beck.*

Rescribendum puto πτεροῖν; alias particulæ διὰ sua constructio non constat. *Heath.*

381. Ἀ'ν γὰρ] Ita legendum pro ἃ ἄν, Stephano, Cantero, Scaligero, comprobantibus; et ipso etiam poëta paulo post, ἃ δ' ἄν, quæ verba huic loco opponuntur, ut sit hic sensus et ordo: ἃ γὰρ ἡμεῖς ἂν ζητοῦμεν, ἀκόντων θεῶν, ἀνόντα μὲν ἀγαθὰ κεκτήμεθα· ἃ δ' ἂν οἱ θεοὶ διδῶσιν ἑκόντες, ἐξ αὐτῶν ὠφελούμεθα. Σπεύδω autem quod sit μεταβατικὸν aliquando, probavimus ad Iphigen. Taur. v. 1353. et Supplic. v. 172. Vide Henrici Stephani Annotat. in hunc locum. Ἀκόντων, pro ἀκόντων, ideoque priorem producit. *Barnes.*

Reisk. præfert, quod est in antiquis edd. ἂν γὰρ. *Beck.*

382. ἀνόντα] Emendatio est H. Stephani [et Reiskii.] Ed. Ald. ἄκοντα. *Musg.*

ἀνόντα] Ita pro ἄκοντα Henricus Stephanus recte legebat. *Barnes.*

ἀνόντα κεκτήμεθα emendat Reisk.

384. Ex incerto, Stob. Grot. quem sequitur Valcken. Diatr. 229. *Burn.*

384—386. Apud Stob. Grot. XCVIII. p. 409. *Burn.*

384. Πολλαί γε πολλοῖς, etc.] Ita vertit Hugo Grotius: *Multæ miseriæ genus in humanum incidunt, Varia videri: Nec reperta est hactenus Vita ulla, cujus perpetim felix tenor. Barnes.*

385. ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς] Stobæus Tit. XCVIII. ἓν δ' ἄκον τύχης, pro quo reponit Grotius ἓν δ' ἄκον τύχης. *Musg.*

Heath. monet, ex Stobæi lectione colligi posse, poëtam scripsisse:

390 Οὔθ' ἱστορούσῃ μητρὶ, μάντις ὢν, ἱερεῖς,
Ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ,
Εἰ δ' ἐστὶν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.
Ἀλλ' οὖν ἐᾷν χρὴ τἄδικ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ (390)
Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν, ἃ βούλομαι.
395 Ἀλλ', ὦ ξέν', — εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
Ξοῦθον πέλας δὴ τόνδε, τὰς Τροφωνίου
Λιπόντα θαλάμας, — τοὺς λελεγμένους λόγους
Σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω, (395)
Διακονοῦσα κρυπτὰ, καὶ προβῇ λόγος,

390 Nec interroganti matri, vates existens, dicas.
Ut si quidem non superest amplius; tumuletur sepulcro:
Si vero vivit, veniat matri in conspectum tandem.
Temere improba omittere decet, si a Deo
Prohibemur cognoscere, quæ volumus.
395 Sed, O hospes (video enim generosum maritum
Xuthum prope accedentem hunc, (Trophonii jam
Relicto Antro) dictos sermones
Taceto apud maritum, ne quod probrum suscipiam,
Ministrans arcana, et efferatur sermo

393. Ἀλλ' ἐᾷν χρὴ τάδ', εἰ.

Ἶσα δ' ἂν οὐτυχῇ
Μίλις πατ' ἐξάρξαι τις ἀνθρώπων βίου.
Beck.

386. *βίῳ.*] MS. G. *βίου*, superscripto *βίῳ*. Stobæus ubi supra *ἀνθρώπου βίου*. Locum sic restituendum puto:

— Ἶσα δ' ἂν οὐτυχῇ
Μίλις πατ' ἐξάρξαι τις ἀνθρώπου βίου.
Musg.

389. Τὸ γ' οὐκ ἴσωσας τὸν σὸν, ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν] Hic versus πολύσιγμος est, ut Medeæ v. 476. Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἕλλήνων ὅσοι. Et Iphigen. Taur. v. 766. Τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσας ἐμοί. et v. 785. Ἀρτίως ἴσωσέ μ', ἦν ἴδωσ' ἐμὸς πατήρ. *Barnes.*

393. Ἀλλ' ἐᾷν χρὴ τάδ',] Emendo levi mutatione ἄλλως ἐᾷν χρὴ τἄδικ'. *Injusta* penitus *negligere oportet.* ἄλλως ἐᾷν, ut ἐᾷ ἴδῃ, Electr. v. 379. Facilis fuit lapsus in ἄλλως, quippe quod in MSS. per compendium scribi solet ἄλλ'. τἄδικ' de vi Creusæ illata nemo, quin recte dicatur, dubitet. vid. v. 375. Quin et de furtivo concubitu dicitur, supra v. 328. et 344. *Musg.*

Ἀλλ' ἃς ἐᾷν χρὴ ταῦτά γ'] Olim versus misere laborabat: legebatur enim: Ἀλλ' ἐᾷν χρὴ τάδ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ. Canterus nihil opis tulit, ne notavit quidem. Scaliger notavit, sed nihil auxilii dedit; Duportus legit: Ἀλλ' οὖν ἐᾷν μοι χρὴ τάδε, etc. *Barnes.*

Reisk. conjicit: ἀλλ' οὖν (ἐᾷν γὰρ χρὴ, etc.) *Beck.*

395. Ἀλλ', ὦ ξέν', εἰσορῶ γὰρ, etc.] Sensus verborum et ordo est talis: Ἀλλ', ὦ ξέν', εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν, Ξοῦθον, πέλας δὴ τοῦτον, τὸν Τροφωνίου θαλάμας λιπόντα, σὺ οὖν τοὺς λόγους σίγα, καὶ μὴ ἐξίσχυνον πρὸς ἄνδρα, etc. In quem sensum et Latinam versionem emendavi. *Barnes.*

396. a. τὰς Τροφωνίου Λιπόντα θαλάμας,] De Trophonii antro vide quæ nos supra ad v. 303. Quod θαλάμη autem antrum significet, et proprie animalis bruti, vid.

Οὐχ ἥπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν.
Τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας,
Κἂν ταῖς καπαῖσιν αἱ γαθαὶ μεμιγμέναι,
Μισούμεθ' οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.

ΞΟΥΘΟΣ.

Πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων
Λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.
Μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ;
ΚΡ. Οὐδέν γ'· ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν. ἀλλά μοι
Λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται.

400 Non *ita*, ut nos eum explicavimus.
Conditio enim mulierum misera *est* apud viros:
Et bonæ inter malas mixtæ
Odio habemur: adeo miseræ sumus.

XUTHUS.

Primum quidem Deus, meorum alloquiorum
405 Accipiens primitias, salvus sit, tuque, O uxor.
Num sero reversus te pavore perculi?
Cre. Non; sed in solicitudinem venisti: sed mihi
Dic quodnam oraculum ex Trophonii specu feras,
Ut nobis satio liberorum succedat.

409. *συγκραθήσεται.*

ad Phœniss. v. 945. Bacch. v. 553. et Cyclop. v. 57. *Barnes.*

397. Διακοσιοῦται] Secundam producit, ut Cycl. v. 31. *Musg.*

Διακοσιοῦται] Τὸ ᾶ in Διακοσιοῦται producitur, quia Ionice scribitur διηκοσιοῦται. Sic Cyclop. v. 31. Κύκλωπι δίσσων δισσὸν διάκοσος. *Barnes.*

398—403. Apud Stob. Grot. Fl. LXXIV. p. 325. ubi Iphigenia in margine. Barnes. inter Inonis Fragm. p. 473. *Burn.*

400. ἐξειλίσσομεν.] Stob. Grot. l. c. *Burn.*

402. ἀγαθαὶ] Stob. Grot. l. c. *Burn.*

404. Πρῶτον μὲν ὁ θεὸς] Cum prius esset scriptum πρῶτον μὲν θεὸς, Scaliger et Duportus legebant πρῶτον θεὸς μὲν, levissima, fateor, flexione; sed *i*, qui ob emphasin desideratur, excidisse videtur; quare id restituendum duxi. *Barnes.*

407. Reisk. verba ἀφίκου εἰς μέριμναν interrogative accipit, et idem significare, ac ἐπέτυχες τοῦ σκοποῦ, *consecutusne es ea, quæ volebas*, intellexistine, quorum causa veneras sciscitatum? censet; Heath. autem interpretatur ea sic: *Sed meditationi cuidam meæ supervenisti. Beck.*

408. ἐκ Τροφωνίου] Ναοῦ, vel χρηστηρίου, eleganter subauditur, Latinis quoque ædes, cum Jovis, aut Apollinis, dicunt. Terentius: ubi ad Dianæ veneris. Cicero pro Cluentio: sicut in statuis insuratis, quas posuit ad Juturnæ. Ad ea vero, quæ de Trophonii antro diximus supra ad v. 303. adde etiam Luciani Dialogum,

ΞΟ. Οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
Μαντεύμαθ'· ἓν γοῦν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με
Πρὸς οἶκον ἥξειν, οὐδὲ σ', ἐκ χρηστηρίων.
ΚΡ. Ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
Ἐλθοιμεν, ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν,
Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα.
ΞΟ. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ;
ΙΩΝ. Ἡμεῖς τά γ' ἔξω, τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει,
Οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξένε,
Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.
ΞΟ. Καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ', ὅσων ἐχρήζομεν.
Στείχοιμ' ἂν εἴσω· καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ κλύω,

410 *Xu.* Non voluit antevertere Dei
Oraculum: unum tantum dixit, me non sine liberis
Domum rediturum esse, neque etiam te ab oraculis.
Cre. O veneranda Phœbi mater, utinam feliciter
Venerimus *huc:* utinam nostra commercia, quæ antea fuerunt,
415 Cadant meliora in filium tuum.
Xu. Fient hæc. Sed quis est *hic* propheta Dei?
Ion. Nos quidem, quæ extra, *sunt*, interna vero alii curant,
Qui prope tripodem sedent, hospes,
Optimates Delphorum, quos legit sors.
420 *Xu.* Recte est. Habeo igitur omnia, quæ cupiebamus.
Ibo intro. Etenim, ut ego audio,

Menippi, Amphilochi et Trophonii.
Brodæus.

409. *συγχαθήσεται.*] Legendum, ni fallor, *συγχαίρ-θήσεται, simul donabitur*, vel *effectum reddetur.* conf. v. 467. *Musg.*

Heath. legendum suspicatur *συγχωρήσεται, concedet. Beck.*

411. *Μαντεύμαθ'.*] Barnesii conjectura est. Ed. Ald. *μάντευμ'. Musg.*

Reisk. testatur, in vet. ed. esse *μάντευμ' μ. ἴ* — unde effici vult: *μάντευμ' ἰμοὶ ἴν γοῦν. Beck.*

414. Hunc et sequentem versum consulto, ni fallor, ambiguos fecit poëta, ut alio sensu a Creusa dicerentur, alium vero audientium animis offerrent. Sic cum νῷν dicit, seipsum et Xuthum intelligit, cum *παῖδα τὸν σὸν*, filium quendam Xuthi. Sed hæc ambo longe diverso sensu accipi possent, præsertim si sic interpungas:

— ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν
Ἐς παῖδα τὸν σὸν, μεταπέσοι βελτίονα.

Secundum hoc, vox νῷν Creusam et Latonam complectitur, ad Phœbum vero, non ad Xuthi filium, pertinet *παῖδα τὸν σὸν.* Hujusmodi ambiguitas audientium auribus, velut *πληδὼν*, i. e. omen futuri, accidebat. In *ἀμφιβολίαις* enim sita erat ominum divinatio. vid. Cic. de Div. Lib. I. c. 45 et 46. *Musg.*

Heath. locum ita intellexit: *Quæque commercia nobis prius* (cum Trophonio scil.) *fuerint, in filium tuum* (Apollinem) *transferantur successu meliori.*

414. s. Ut duplicem sensum, qui inest verbis *ἅ τε νῷν κ. τ. λ.* exprimeret, Prev. ita reddidit: "et puisse un fils chéri couronner notre ancienne union!" *Beck.*

Χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι
Κοινὸν πρὸ ναοῦ· βουλόμεσθ' ἐν ἡμέρᾳ (420)
Τῇδ', αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους
Λάβοῦσα κλῶνας, εὐτέκνους εὔχου θεοῖς 435
Χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.
ΚΡ. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ (425)
Νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας,

Per sortem cecidit advenis oraculum
Commune ante templum: volumus die
Hac, fausta enim *est*, dei capere oracula.
Tu vero circa aras, O mulier, laureos
Accipiens ramos, pete a diis, ut prole-felix
Oraculum ego referam ex templo Apollinis.
Cre. Erunt hæc, erunt: si velit autem Apollo
Nunc saltem priora sanare peccata,

418. *ὦ ξένε,*] Duporti emendatio est. In Ed. Ald. deest *ὦ*.

De Pythia quædam habent Aristid. Tom. III. p. 20. Lucian. Hermotimo. *Musg.*

τρίσθεος, ὦ ξένε,] Quum antehac excidisset *ὦ*, Scaliger legebat *τοῦ τρίσθεος*, ut versum sic sanaret, qui melius cum *ὦ* stabit; et Duportus ita legit. *Barnes.*

422. *Χρηστήριον πέπτωκε*] Tempus appetit, quo Pythia advenis respondeat. Neque enim semper responsa dabat, neque diebus nefastis. Quare poëta mox ait: *βουλόμεσθ' ἐν ἡμέρᾳ τῇδ', αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.* Hinc Plutarch. in Alexandro: *Βουλόμενος δὲ τῷ θεῷ χρήσασθαι περὶ τῆς στρατείας, ἦλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ κατὰ τύχην ἡμερῶν ἀποφράδων οὐσῶν, ἐν αἷς οὐ νενόμισται θεμιστεύειν.* *Barnes.*

423. *Κοινὸν πρὸ ναοῦ·*] *Commune ante templum.* Docuimus supra ad v. 91. Pythiam semel tantum in mense oracula edidisse etiam iis, qui, hostia immolata, facultatem templum ingrediendi adepti essent. Hic majus aliquid advenis conceditur, ut ante templum stantes, adeoque hostiam nullam mactantes, Deum per interpretes (vid. v. 372. 416.) consulerent. Jam quod majus erat, etiam rarius fuisse credibile est, ut, si semel tantum in mense divitibus oraculum responderit, pronum sit suspicari, non sæpius, quam semel in anno, pauperibus respondisse. Eum diem (sive plures uno fuerint) sorte designatum fuisse indicat vox *αἴσιον*. Merito autem, imo peculiari jure, *αἰσία* a Xutho vocatur, v. 424. siquidem inter reliquos dies oraculares tam insigniter eminebat. *Musg.*

Heath. explicat: *Oraculum, quod in anteriori templi parte editur, omnibus advenis commune, obtigit.* *Beck.*

424. *Τῇδ', αἰσία γὰρ,*] Pythia certis diebus, præcipue festis, responsa dare solebat. Vid. notam præcedentem. *Beck.*

426. *κλῶνας,*] Intellige non serta capiti circumdata, sed ramulos, quos manu gestabant, qui vel Deos, vel homines, supplicandi causa adibant. *Ἱκτηρίους κλάδους* vocat Sophocles (Ed. Tyr. v. 3. Confer Virg. Æneid. XI. v. 101. ibique Ruæum.

εὔχου θεοῖς] *Deos venerare*, non Apollinem sc. sed reliquos, quotquot alibi per urbem Delphicam colebantur. Pâret huic mandato Creusa, nec prius ad templum revertitur, quam Xuthus, Ione comitante, ad sacra facienda discessit. Quo artificio cavet poëta, ne Creusæ odium in Ionem Xutho ante tempus innotescat. *Musg.*

427. Xuthus nunc templum intrat. Similiter Creusa mox scenam relinquit, in quo Prev. artificium poëtæ invenit. "C'est une adresse du poëte, inquit, de faire

Ἄπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
Ὅσον δὲ χρήζει, θεὸς γάρ ἐστι, δέξομαι.
ΙΩΝ. Τί ποτε λόγοισιν ἡ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
Κρυπτοῖσιν ἀεὶ λοιδοροῦσ' αἰνίσσεται;
Ἦ τοι φιλοῦσα γ' ἧς ὕπερ μαινεύεται,
Ἢ καί τι σιγῶσ', ὧν σιωπᾶσθαι χρεών;
Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι
Μέλει; προσῆκε δ' οὐδέν. ἀλλὰ χρυσέαις

Non totus quidem erga nos erit amicus:
Quantum vero vult, est enim deus, accipiam.
Ion. Quid vero verbis hæc hospita in deum
Tectis semper convicia jactans obscure significat?
An amans pro qua consulit oracullum?
An etiam tacens aliquid *eorum*, quæ taceri convenit?
Sed filia hæc Erechthei quid mihi
Curæ est, nulla cognatione juncto? quin aureis

437. προσήκει τ' οὐδας.

sortir Créuse, afin qu'occupée à invoquer les autres dieux, elle ne revienne au temple d'Apollon, qu'après que Xuthus en est sorti." In sequente scena Chorum forte in orchestra stare, ita ut ea exaudire nequeat, quæ Ion dixerit secum ipse, monet Prev. Ion vero post v. 419. et ipse scenam reliquit, ut reliquis muneris officiis fungatur. Itaque tum Chorus solus remanet. Id colligit Prev. e verbis v. 512. ss. ad quem locum tamen ipse sibi hæc objicit: "Ce sont ces paroles qui me font penser qu'il a quitté la scène à la fin de l'acte précédent. Il seroit possible cependant, que la disposition de la scène permît au choeur de voir une porte par laquelle Xuthus devoit sortir, et qu'Ion, occupé des soins de son ministère, n'auroit pas pu observer constamment, même en le supposent sur la scène et sous les yeux des spectateurs. Cette scène et la suivante sont écrites en vers trochaiques, jusqu'au moment où le choeur prend la parole et où les iambes recommencent. On voit assez que la vivacité des sentimens que Xuthus doit exprimer a engagé le poëte changer ainsi le mouvement."

Beck.

434. φιλοῦσά γ', ἧς] Ed. Ald. et MSS. Paris. φιλοῦσα γῆς, quod non intellectum in causa fuit, cur ex MSS. Steph. reciperetur φυγοῦσα γῆς. *Musg.*

Forte sic legendum: ἦ τοι φίλας ψυχῆς ὕπερ μαντεύεται αἰσχρόν τι συγγνοῦσ' ἄν — *procul dubio suimet ipsius causa consulit oraculum turpis alicujus facinoris sibi conscia, qualia præstat taceri.*

Lectionem Steph. φυγοῦσα vitiosam esse, demonstrat inprimis Heath. qui conjicit: Ἦ τοι φίλη 'νοι (φίλη εἶσα) τῆς ὕπερ μαντεύεται. τῆς ὕπερ, in hujus gratiam. *Beck.*

437. προσήκει τ' οὐδας.] Propius vero est προσῆκέ μ' οὐδέν, ut citat Justinus in libro περὶ μοναρχίας. Legendum videtur:

ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι
μέλει, προσήκουσ' οὐδέν;

At cur ego Erechthei filiam curo, nulla necessitudine conjunctus? Musg.

Μέλει; προσήκει τ' οὐδας.] Apud Justinum Martyrem, in opusculo περὶ Μοναρχίας citantem hos versus, p. 169. legitur pro προσήκει τ' οὐδας, προσῆκέ μ' οὐδέν. Quæ certe lectio convenit cum eo, quod præcedit: τί μοι μέλει;

Henricus Stephanus.

Reisk. rescribit: προσήκει γ' οὐδέν.

Beck.

Πρόχουσιν, ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια, (435)
Δρόσον παδήσω. νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχων, παρθένους βίᾳ γαμῶν,
Προδίδωσι, παῖδας τ' ἐκτεκνούμενος λάθρα 450
Θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'· ἀλλ' ἐπεὶ πρατεῖς,
Ἄρεστὰς δίωκε. καὶ γὰρ, ὅστις ἂν βροτῶν (440)
Κακὸς πεφύκῃ, ζημιοῦσιν οἱ θεοί.
Πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
Γράψαντας αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισπάνειν; 455

Gutturniis, profectus ad aspersoria,
Asperginem emittam. Sed castigandus mihi
Phœbus, quid patiens, virgines per vim comprimens,
Prodat, et liberos suscipiens clam,
Morientes negligit. Ne tu hæc facias, sed quando *rerum* es dominus,
Cole virtutem. Etenim quisquis mortalium
Improbus est, *illum* dii puniunt.
Quomodo igitur æquum *est* vos, qui leges mortalibus
Scripsistis, ipsos injustitiæ reos esse:

440. πάσχει. 441. τ' deest.

438. Πρόχουσιν,] Barnesius sine causa προχέουσιν. Sic recte judicat Piersonus ad Mœrid. v. πρόχους. [p. 296.] *Mueg.*

439. ss. Lego et distinguo:

— νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχων, παρθένους βίᾳ γαμῶν
προδίδωσι, παῖδάς τ' ἐκτεκνούμενος λάθρα,
θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ' —

πάσχων pro πάσχει Canteri emendatio est. Sequenti versu dederat Ed. Ald. παῖδας τεκνούμενος, omissis (propter repetitionem, ut videtur) literis tribus τ, ι, ν, MSS. Steph. παῖδας καὶ τεκνούμενος. Proxime vero Justinus Martyr, ubi supra, παῖδας ἐκτεκνούμενος.

ἀμελεῖ, *negligit*, cum accusativo, offendisse interpretes videtur. Sic tamen Herodot. ταύτην μὲν τὴν ὕβριν ἠμέλησεν, p. 498. Ed. Steph. Plutarchus in Demosthene: τὰ δὲ ἀμεληθέντων, p. 1553. Ed. Steph. Idem Op. Mor. ἀμελεῖν οὐδέν, p. 608. *Mueg.*

ἀμελεῖ reposuerat jam Heath. qui fere eodem modo distinxit et scripsit, et tantum πάσχει retinuit, at τ' ante ἐκτεκνούμενος non habet. *Beck.*

441. προδίδωσι παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρα] Cum olim τεκνούμενος esset scriptum, Hugo Grotius præfixit οὔ, ut versus fulciretur, Henric. Stephanus καὶ legit, ut et Scaliger, sed tum quoque προδιδοῖ τι legendum: melius Canterus cum Justino Martyre legit ἐκτεκνούμενος. Quem videsis Novar. Lection. Lib. V. c. 11. *Barnes.*

Reisk. scribit: προδίδωσι παῖδας τοὺς τεκνουμένους. *Beck.*

442. ἀμέλει μὴ σύ γ'·] Ἀμέλει, ἐπίῤῥημα βεβαιωτικὸν, οἷον δάσει, πάντως, δηλαδή. Vide Hesychium, Phavorinum et Eustathium, fol. 1407. lin. 12. Apollinem autem alloquitur Ion. Potest et legi: θνήσκοντας ἀμελεῖ, i. e. ὑπερορᾷ. De hoc loco, ut gentilium deorum vitia malorum hominum excusatio et æmulatio fuerint, vid. exemplum in Eunucho Terentiano, Act. III. Scen. 5. Cyprianus Epistola 2. Deos suos, quos venerantur, imitantur. Fiunt miseris et religiosa delicta. Vid Hugonem Grotium de veritate Christia-

Εἰ δ' (οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,)
Δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων, (445)
Σὺ καὶ Ποσειδῶν Ζεύς θ', ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ,
Ναοὺς κίνοντες ἀδικίας κενώσετε.
Τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς τρομηδίας πάρος 460
Σπεύδοντες, ἀδικεῖτ'. οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς
Λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ (450)
Μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.
ΧΟ. Σὲ, τὰν ὠδίνων λοχίαν (στροφή.)

Si vero, non enim erit, sed utar *sermone*,
Poenas dabitis hominibus violentorum connubiorum,
Tu, et Neptunus, et Jupiter, qui in coelo dominatur,
Templa vacua reddetis stupra luentes.
Voluptates enim ante modestiam
Studiose sectantes injuste facitis. Non amplius homines.
Accusare justum *est*, si deorum vitia
Imitamur, sed eos qui docent haec.
Cho. Te, partuum obstetrix, et

450. κίνοντες δ' ἀδ. 455. λοχίαν.

nus Religionis, Lib. IV. Ebriosus Bacchus, mulierosus Hercules, impius in fratrem Romulus, in patrem Jupiter, etc. et Amputata in locum. *Barnes.*

442. s. Reisk. conjicit: ἀλλ' ἐπιτρανεῖς ἀρετὰς δώσων, *studio virtutum vincis omnes. Beck.*

443. s. καὶ γὰρ ἔστις ἐν βροτῶν Κακὸς τεφύκῃ,] Ita Justini exemplar emendatius legit, cum olim in nostris pro ἐν legebatur ἀν, et τεφύκει pro τεφύκῃ. Vide Gulielm. Canteri Novar. Lection. Lib. V. c. 11. ad finem. *Barnes.*

444. τεφύκῃ] Ita Justinus M. ubi supra. Ed. Ald φύσει. Plato: μουσικὰ τεφύκῃ, p. 906. C. Xenophon: ἵνα μὴ καλὸν λαβόντα ἴσίεσθαι, p. 893. *Musg.*

446. ἀνομίαν] Stobæus, teste H. Stephano, ἀλιτίας legit: nec aliter Clem. Alex. admonit. ad gentes *Musg.*

ἀνομίαν] Stobæus legit ἀλιτίας, sed puto per errorem, eo quod ea vox quarto abhinc versu occurrat. *Barnes.*

447. λόγῳ] Ita MSS. Steph. Clem. Alex. et Justinus, ubi supra. Ed. Ald. λεκτῷ. Idem Justinus οὐ πάρεστι pro οὐ γὰρ ἔσται. *Musg.*

τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,] Cum λεκτῷ olim male aderat, versuique et sensui nocivum, ex veteribus codicibus et Justini exemplari restituit nobis Henricus Stephanus λόγῳ, monetque, legi apud Justinum κεχρήσομαι. Certe λόγῳ, necesse est, legamus. Ita quoque Scaliger legit. *Barnes.*

Reisk. retineri vult antiquam lectionem, etsi metro prorsus contrariam: τῷ λεκτῷ δὲ χρήσομαι, *tum illa, quæ sola adhuc superest, utar ratione. Beck.*

448. Δίκας βιαίων δώσετ'] Δίκας δώσετε ἀνθρώποις, jus reddere sustinebitis hominibus. Hic sensus loci: Εἰ δὲ ὑμεῖς (οὐ γὰρ ἔσται τι τοιοῦτον, ἔμοιγε λόγῳ χρήσομαι) δίκας δώσετε καὶ ὑποστήσετε τοῖς ἀνθρώποις, ναοὺς ὑμετέρους πάντων τῶν θεοσεβῶν ἐρημώσετε κίνοντες, ὡς ἀνθρώποις ἔοικεν εἰώθασιν. Et in hunc sensum, quem nemo hactenus interpretum vidit, Latinam versionem emendavi. *Barnes.*

450. κίνοντες δ'] Ita Ed. Ald. Barnesius omittit δ'. Præstiterit fortasse κίνοντές γ'. *Beck.*

Ναοὺς κίνοντες] Quod κίνω communem habet priorem syllabam, supra probavimus ad Iphigen. Taur. v. 340. Δίκας

Ἀντιλείθυιαν, ἐμὰν
Ἀθάναν ἱκετεύω,
Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευ-
θεῖσαν κατ' ἀκροτάτας
Κορυφᾶς Διός· ὦ πότνα Νίκα,
Μόλε Πύθιον οἶκον,
Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων

Lucinæ expertem adhuc, meam
Minervam obsecro,
Quæ a Prometheo Titane
In lucem producta ex in summis
Verticibus Jovis, O veneranda Victoria,
Veni *ad* Pythicam domum,
Olympi *ex* aureis thalamis

456. Εἰλείθυιαν τε ἰμὰν. 460. Κορυφάς.

τίκουσα τῆς ἐν Δήλῳ σφαγῆς. Nec Euripides solus hoc facit: nam et Æschylus Agamem. v. 1591. Χερὸς παρεφίας ἐκτέκουσα μηχανάς. *Barnes.*

453. *καλὰ*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *καλὰ*. *Musg.*

454. *διδάκουσας*] Justinus M. *διδάξασας*. *Musg.*

456. Εἰλείθυιάν τε ἰμὰν] Ita Ed. Ald. Barnesius pro *τε* emendabat *καὶ*, quod sensum percommodum efficit, nec cuiquam forte displiceret, nisi ex Suida et Eustathio constaret, Euripidem alicubi *τὴν ἔκτοκον, eam, quæ prolis expers esset, ἀντιλείθυιαν* dixisse. Id autem ad hunc locum pertinere. probabiliter sane colligunt Viri docti ex Hesychio, cujus glossa est: *ἀντ' εἰλείθυιαν, ἀντὶ τόκου. Εὐριπίδης Ἴωνι.* Ergo, nisi error sit Veterum Criticorum, reponendum et hic *ἀντιλείθυιαν*. Quid si legamus:

Σὺ μὰν, δίδυμον λοχί', ἀντιλείθυιάν τ' ἐν' ἰμὰν
Ἀθάναν — —

μὰν pro *τὰν*, quia frigidus erat eo loco articulus. Hesychius: Λοχία, μαῖα. Malo nihilominus, quod dat Barnesius. *Musg.*

Εἰλείθυιαν καὶ ἰμὰν] Ita cum Duporto lego pro *τε ἰμὰν*: aperte enim poëta distinguit inter Lucinam, i. e. Dianam, et suam, i. e. Atheniensem, Minervam. v. 468. Σὺ καὶ παῖς Λατογενὴς, δύο θεαὶ, δύο παρθένοι. Quare Brodæus somniat, cum dicit: *Hic Euripides Dianam eandem cum Minerva credit. Barnes.*

Reisk. suspicatur legendum: *εἰλείθυιαν, σὲ σ' ἰμὰν. Beck.*

458. Προμηθεῖ Τιτᾶνι] Male Barnesius de Vulcano interpretatur. vide Apollodor. Lib. I. c. 3. sect. 6. Hemsterhusium ad Lucian. Dial. Deor. VIII. Τιτὰν Προμηθεὺς exstat et in Phœn. v. 1138. *Musg.*

Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευθεῖσαν] Vulcanum designat, qui Jovis cerebro laboranti aurea securi obstetricabat; neque Προμηθεῖ hic est nomen proprium, sed appellativum, ut in Latina versione nunc emendatum dedimus. Προμηθεὺς autem dicitur, ut πολύφρων et πολύμητις Homeri, ob peritiam in arte fabrili, et quia ferrum igni primus emollitum elaboravit. Nota est fabula de Vulcano Jovi obstetricante ex Luciano et aliis. *Barnes.*

460. Νίκα,] Colebatur a Græcis Minerva quædam, Victoria dicta. Pausan. p. 40. *καὶ ἔτιμον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθήνας στρατίας, καλουμένης νίκης.* vid. infra v. 1529. Soph. Ph loct. v. 134. Pro *πότνα*, quod habet Aldina, recentiores Edd. *ποτνία*, metro repugnante. vid. Troad. v. 292. *Musg.*

ὦ πότνα Νίκη,] Colebatur (inquit Cœ-

Πταμένα πρὸς ἀγυιὰς, (460)
Φοιβήϊος ἵνδα γᾶς
Μεσόμφαλος ἑστία
Παρὰ χορευομένῳ τρίποδι
Μαντεύματα κραίνει,
Σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογενὴς (465)
Δύο θεαὶ, δύο παρθένοι

Volitans ad plateas,
Ubi Phœbeia terræ
Domus in medio sita,
Circumsaltata tripode
Oracula perfecta reddit.
Tu, et Latonæ filia *Diana*,
Duæ deæ, duæ virgines,

464. γᾶ. 466. Παραχορευομένῳ una voce.

lius Rhodiginus Antiqu. Lection. Lib. XIV. c. 18.) Athenis Minervæ Νίκης simulacrum δόντερον, i. e. sine alis, habens in dextra malum punicum, in sinistra galeam; quod in primo de Acropoli Heliodorus scribit. Locum respexit vir magnæ lectionis Harpocrationis: Νίκης ξόανον δόντερον, ἔχον μὲν ἐν τῇ δεξιᾷ Ῥοιὰν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ πράνος, ἐκιμᾶτο. ἔστι δὲ ἐκιμᾶτο παρ' Ἀθηναίοις, δηλοῦσιν Ἡλιόδωρος ὁ Περιηγητὴς, ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Ἀκροπόλεως. Vide plura de hac re apud Johannem Meursium Cecropiæ, c. 8. *Barnes.*

464. γᾶ] Valde incommodum est γᾶ, præsertim post ἀγυιᾶς. Lego: γᾶς. vid. Orest. v. 325. Iphig. in Taur. v. 1259. (Ita jam Reisk.) *Musg.*

465. Μεσόμφαλος ἑστία] De Delphis, umbilico orbis, vide quæ nos supra ad. v. 223. *Barnes.*

466. Παραχορευομένῳ] *Ad quem Chori* mittuntur. De more Choros ad templa longinqua mittendi vid. Callimach. in Delam, v. 279. ibique Spanhemium. Sophocles: αὐλίζει τὸν ἔθιστον ἵλεω Γᾶς ἐφ' ἁμαλόν. Œd. Tyr. v. 916. Malim tamen παρεχορευομένῳ. Himerius: Δελφοὶ δὲ ἔρα, ἱερὰ πόλις Ἀπόλλωνος, λαοτεύουσι μὲν δὴ τῷ θεῷ, καὶ περιχορεύουσι μετὰ παιάνων τὸν τρίποδα. apud Photium, p. 602. Ed. Hœsch. *Musg.*

Παραχορευομένῳ τρίποδι] Modus oracula edendi et ex tripode vaticinandi a Longino petendus, περὶ Ὕψους, Edit. Tan. Fabri, p. 33. Καὶ τὴν Πυθίαν λέγες ἴσως Τρίποδι πλησιάζουσαν, ἵνδα ῥῆγμά ἐστι γῆς, ἀναπνέον, ὡς φασιν, ἀτμὸν ἐνθεον αὐτόθεν, καὶ ἐγκύμονα τῆς δαιμονίου καθιστᾶσαν δυνάμεως, παραυτίκα χρησμῳδὸν κατ' ἐνθουσιασμὸν. Huc adde Lucian. bis accusat. fol. 743. Ἔνθα δὲ ἡ Πρόμαντις πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς Δάφνης, καὶ τὸν Τρίποδα διαπυσαμένη, πολλάκις περιῇσι, δοκοῦσι χρὴ αὐτίκα μάλα περιστάναι (vid. τὸν Θεὸν) συπίφοντα τοὺς χρησμούς. Isaac Tzetzes in Lycophron. Φασὶν, ὅτι ἐν τῷ Τρίποδι χάος ἦν μέγα, ὅθεν τὰ μαντεύματα, ἅστις ἐκ τοῦ ᾅδου, ἀνήρχοντο, ἕως ὁ Ἀπόλλων ἐκαφάνιζε. *Barnes.*

Forte, παρὰ χορευομένῳ, *apud tripodem clare et perspicue sententias suas prodentem*, Reisk.

Heath. dividit vocabulum ita: παρὰ χορευομένῳ τρίποδι. *Beck.*

468. ἁ Λατογενὴς] Ita Ed. Ald. Ex sequentibus Edd. articulus ἁ non sine metri detrimento excidit. *Musg.*

Ex conjectura restituerat articulum Heath., ut versus esset glyconius πολυσχημάτιστος. *Beck.*

469. s. Ita constitui jubet Heath.:

Δύο θεαὶ, δύο παρθένοι, κα-	trochaicus dimeter.
τιγῆται σημαὶ τοῦ Φοίβου	spondaicus tetrameter;

Κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.
Ἱκετεύσατε δ', ὦ κόραι,
Τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως
Γένος εὐτεκνίας χρονίου παθαροῖς
Μαντεύμασι κύρσαι.
Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει
Θνατοῖς εὐδαιμονίας
Ἀκίνητον ἀφορμὰν,
Τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοι
Λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
Πατρίοισι νεανίδες ἥβαι,
Διαδέκτορα πλοῦτον
Ὡς ἔξοντες γ' ἐκ πατέρων

Castæ sorores Phœbi,
Supplicate jam, O virgines,
Ut antiquum Erechthei
Genus seram fœcunditatem puris
Oraculis consequatur.
Eximias enim præbet
Mortalibus felicitates
Certum præsidium
Liberorum, quibus fœcundæ
Accendunt in thalamis
Patriis floridæ juventutes;
Hæreditarias divitias
Tradituros porro ex parentibus

et in antistropha:

Βασιλείων θαλάμων ἐ' ἵν τερ-
φαὶ πάϑεων κιδνῶν τέκνων.

Beck.

475. ss. Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει Θνατοῖς εὐδαιμονίας Ἀκίνητος ἀφορμὰ Τέκνων] Hunc locum de laude prolis egregium sane Hugo Grotius in Excerptis eleganti Latino carmine donavit. Huc refer Joh. Stobæi Florileg. Titulum LXXV. Ἔτι καλὸν τὸ ἔχειν παῖδας. item Tobiæ Magiri Polymnemon in Titulo Liberi, ubi *Liberos habere bonum.* Item Psal. CXXVII. v. 3. Ἰδοὺ, ἡ κληρονομία Κυρίου, υἱοὶ, ὁ μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστρός· Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοί. Adeas, si libet, Apollinarii et Duporti metricas versiones loci. Nos alio properamus. *Barnes.*

Reisk. conjicit Ἴσχουσι, quod cum παῖδες ἥβαι τέκνων cohæreat. *Beck.*

477. Ἀκίνητον ἀφορμὰν.] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. ἀκίνητος ἀφορμὰ, quod a correctore profectum arbitror. ἀφορμὰν regitur a verbo λάμπω, transitive hic accipiendo, ut Helen. v. 1130. *Musg.*

Heath. structuram verborum instituit hanc: Οἷς ἂν νεάνιδες ἥβαι καρποτρόφοι τέκνων λάμπωσιν ἐν θαλάμοις πατρίοισι, τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἔχει ἀκίνητον ἀφορμὰν ὑπερβαλλούσας εὐδαιμονίας θνατοῖς. *Quibuscunque enim florida juventus, frugibus nutrita splendet in thalamis paternis, ea res fun-*

Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις· (480)
Ἀλκά τι γὰρ ἐν κακοῖς
Σύν τ' εὐτυχίαις φίλον,
Δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει 495
Σωτήριον ἀλκάν.
Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος (485)
Βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν
Τροφαὶ κήδιοι κεδνῶν τέκνων.
Τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ 500
Βίον· ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω·
Μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς (490)
Εὐπαίδος ἐχοίμαν.
Ω Πανὸς θακήματα καὶ (ἐπῳδός.)

Aliis adhuc liberis.
Præsidium enim in adversis,
Et in prosperis oblectatio,
Armisque solo patrio fert
Salutarem opem.
Mihi quidem et præ divitiis,
Et regiis thalamis fuerint
Educationes sedulæ bonorum liberorum.
Odi vero orbam
Vitam: et si cui placet, *hunc* reprehendo.
Cum mediocribus vero facultatibus vitam
Prole-felicem habeam.
O sedes Panis, et

damentum præbet stabile eximiæ felicitatis mortalibus. Beck.

478. *κερστερέφει*] Legendum *κιονστερέφει*. Exstat vox Bacch. v. 414. Hesiod. Op. et D. v. 226. *Musg.*

480. *πάνδικ ἴβαι,*] Ἤγουν πανίαι ἡδῶντις, ἴδιν καὶ ἴξοντις, διὰ τὸ πρὸς τὸ Σημαινόμενον. *Barnes.*

481. *Διαδίντορα πλοῦτον*] Τὸν ἐκ διαδοχῆς περιγινόμενον. *Barnes.*

482. *Ὦς ἴξοντές γ'*] Legi potest *ἴξοντας*, ut *ἴξοντας* referatur ad *παῖδας*, latens in *ἐκίνοντον ἀφορμὰν τέκνων*. Græci vocant *σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον*: estque aliud exemplum ejus infra v. 1138. Quibus hoc non satisfacit, legent forte mecum:

ἐκίξοντές γ' ἐκ πατέρων

a Patribus acceptas (divitias) *aliis porro liberis tradituros. Musg.*

Pro *ὡς ἴξοντις* Reisk. conjicit *παρεξίοντον*, et verba ita struit: *παρεξίοντον πλοῦτον διαδίντορα ἐκ πατέρων τέκνοις, ἐπὶ ἑτέροις τέκνοις*, i. e. *τέκνων τέκνοις. Beck.*

484. Ἀλκά τι γὰρ ἐν κακοῖς] Huc refer illud Psalm. CXXVII. v. 5. de multorum liberorum parentibus: Μακάριος, ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν. Οὐ καταισχυνθήσονται, ὅταν λαλῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις. Euripides igitur mares liberos columnas familiæ vocat, Iphigen. Taur. v. 57. Στύλοι γὰρ οἶκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Et Cicero pro Cluentio filium

Παραυλίζουσα πέτρα 505
Μυχάταισι Μακραῖς,
Ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν (495)
Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι
Στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος
Ναῶν, συρίγγων 510

Vicina petra
Cavernosis Macris,
Ubi choreæ pulsant pedibus
Agrauli triplices puellæ
Viridia stadia, ante Palladis templa,
Fistula modulatorum ad varios

497. μυχοὶ δαιοὶ μακραῖς.

vocat *spem parentis, memoriam nominis, subsidium generis, hæredem familiæ, designatum reipubl. civem. Barnes.*

490. Reisk. mavult: τροφαὶ παῖδαι παίδων. *Beck.*

491. Τὸν ἄπαιδα δ' ἀπεστυγῶ βίον] Huc refer illud Posidippi: Πάρεστι, ἄπαις βίος. *Barnes.*

495. De Panis Sacello sub Acropoli vid. Herodot. VI. cap. 105. Pausan. p. 26. l. 36. Ed. Sylb. Aristoph. Lysistrat. v. 726. Infra hujus fab. v. 938. Lucian. Bis Accusat. *Musg.*

Ὦ Πανὸς θαυμάσια] Ad Macras respicit, ubi Panis spelunca, adytum et ara, ut infra v. 936. Οἴσθα Κυρηνίας πέτρας, Πρόσβολόν ἄντρον, ἃς Μακρὰς καλοῦσιν; Οἶδ', ἵνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμὸς πέλας. Vid. etiam supra ad v. 8. Quin rupes, et montium culmina, atque antra, fere Pani sacra semper habita. Hinc illud Antholog. Lib. II. Πανὶ φιλοσπήλυγγι καὶ οὐρειφοιτάσι Νύμφαις. Hinc κρημνοβάτης, παρωρείτης, et πετροβάτης, βουνίτης, &c. Panis epitheta passim leguntur. Quin et Oppianus Halieut. Lib. II. Κορύκιον illum vocat, ab antro Corycio in monte Parnassi, in quo simul cum Baccho et Nymphis colebatur: Πανὶ δὲ Κορυκίῳ βοόθυτα παρακάθηται τέχνη. Hinc Pausanias Phocic. fol. 349. lin. 30. de antro Corycio loquens: Ἱερὸν δ' αὖτε οἱ περὶ τὸν Παρνασσὸν Κορυκίων τε εἶναι Νυμφῶν καὶ Πανὸς μάλιστα ἄγιον. Vid. quæ nos de Corycio antro ad Bacch. v. 551. *Barnes.*

497. μυχοὶ δαιοὶ] MSS. Steph. μυχοὶ δυοὶ. Optime hic Tyrwhittus: "Pro monstro, sive monstris, μυχοὶ δαιοὶ, legendum credo μυχώδεσι. Qua scilicet analogia a κρημνὸς fit κρημνώδης, a μῦθος μυθώδης, a ψάμμος ψαμμώδης, eadem a μυχὸς derivetur μυχώδης, *cavernosus.* Quod sane epithetum ταῖς Μακραῖς optime convenire ex plurimis hujus tragœdiæ locis constat." *Musg.*

μυχοὶ δαιοὶ μακραῖς,] Henricus Stephanus pro δαιοὶ legebat δυοὶ ex Codice vetusto; puto legendum ταῖσι Μακραῖς; ut in principio superioris notæ, videl. ad v. 495. Nihil enim δαιοὶ loci sic habet. *Barnes.*

Heath. conjicit: Μυχοί τε ταῖσι μακραῖς.

Reisk. "Μυκαλαῖσι μακραῖς, *petra vicina Macris sonoris,* proprie *mugientibus,* in quibus ventus mugit, aut μυκαλέοις, *humidis,* quæ imbre stillant." *Beck.*

Μακραῖς,] Ὀνόματα τόπου. *Scholiast.*

498. Non me fugit, στείβειν χοροὺς exemplis non valde dissimilibus defendi posse, ut Homeri (ne alios nominem) Odyss. Θ'. v. 264.

σταλήσὸν δὲ χορὸν θεῖον στείβειν —

Sit autem legitimum χορούς στείβειν: non tamen sequitur, στάδια ad χορούς per appositionem referri posse. Non invenuste emendaveris χορῷ, ut constructio sit: χορῷ στάδια χλοερὰ, *virens Chori stadium.*

Ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς ὕμνων,
Ὅταν αὐλαίοις συρίζῃς, (500)
Ὦ Πάν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις,
Ἵνα τεκοῦσά τις
Παρθένος — ὦ μελέα. — βρέφος Φοίβῳ 515
Πτανοῖς ἐξώρισεν δοίναν

Modos hymnorum:
Quando vespertinus fistula canis,
O Pan, tuis in antris,
Ubi pariens quædam
Virgo, O misera, infantem Phœbo,
Exposuit epulum volucribus,

505. αὐλίοις.

Sic σπάδων μάχαι, Herodian. Lib. III. c. 12. *Musg.*

Reisk. legit: χαραῖς, *desultationibus orbicularibus*, ad σπάδων refert substantivum σπάδια. *Beck.*

499. Ἀγραύλου] Male MSS. Steph. ἄγραυλα. De Agraulo, Cecropis uxore, vid. supra ad v. 23. Aglauros, filia ejus, ἱερὸν habuit sub Acropoli, teste Herodoto, Lib. VIII. c. 53. ubi situm loci accurate depingit. σήμους vocat Pausanias, p. 16. l. 5. ut intelligas, aream circa templum fuisse. Per Pandrosion jurabant Attiæ mulieres Lysistrat. v. 440. unde liquet, et eam quoque divinis honoribus cultam fuisse. Idem de Hersa constat ex Suida, v. Ἀθηναία, cui et reliqui grammatici consentiunt. De Aglauro rursus vid. Hesychium, v. Πλυντήρια. Quod hic traditur de Cecropis filiabus chereas post mortem agentibus, comparari potest cum fabula Protesilai, quem aiunt post fata in Chersoneso Thracica cursu sese exercuisse: Philostrat. p. 634. D. Ed. Morell. Strabo, p. 595. D. Ed. Par. Videnda etiam, quæ de Achillis δρόμῳ habent Geographi, quibus adde Tzetz. ad Lycophr. v. 192. *Musg.*

Ἀγραύλου] Scaliger Ἀγλαύρου legit. Vide, quæ nos supra ad v. 23. *Barnes.*

500. Σπάδια] Κατὰ σπάδια. *Barnes.*

501. συρίγγων] Lego συρικτῶν. συρικτοὶ ὕμνοι sunt *numeri hymnorum, quos fistula aliquis modulatur.* Theocrit. Epigr. 2. ἰ καλῷ σίριγγι μελίνδων Βουκολιανὸν ὕμνον. *Musg.*

502. ὕμνων,] MSS. Steph. ὕμνοι. *Musg.*

ὕμνων,] Henricus Stephanus ex veteri codice ὕμνοι legit, et sequi vult συρίζῃς. Ego ὕμνων retineo et ab Ἰαχᾶς regi puto. *Barnes.*

Post ἰαχᾶς comma ponit Reisk. et mox legit ὑμνῶν, quod refert ad Panem, αὐλίοις autem conjungit cum ἄντροις. Heath. præfert ὕμνοι, quod a συρίζῃς pendeat. *Beck.*

503. αὐλίοις] Emendabat Scaliger αὐλαίοις. Vulgatam forte defendat aliquis ex Apollonii Rhod. versu: ἠὲ καὶ αὔλιον ἄντρον ἰκανυμίην καλέουσι, Lib. II. v. 912. Ed. Steph. Verum ibi sensus est: *antrum illud peculiari nomine αὔλιον vocitatum fuisse.* Hujus igitur loci alia ratio est. Lego: αὔλιος, *vespertinus. Quum vespertinus in antro Tuo fistula ludis.* Sic Hesperus Apollonio αὔλιος ἀστὴρ dicitur, Lib. IV. v. 1629. ubi vide Scholiasten.

Martialis IX. 62.

Sæpe sub hac madidi luserunt arbore Fauni,
Terruit et tacitam fistula sera domum.

Pro vulgata faciunt, quæ dedimus ad Helen. 2. *Musg.*

αὐλαίοις] Ita pro αὐλίοις scribo, Scaliger ita quoque legendum monet, et concordat cum ἄντροις. *Barnes.*

507—511. Dividit hos versus, metri legibus monitus, Heath. sic:

Πτανοῖσιν ἐξώρισεν periodus catal.

Θηρσί τε φοινίαν δαῖτα, πικρῶν γάμων (505)
Ὕβριν. οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν, οὔτε λόγοις
Φάτιν ἄϊον, εὐτυχίας μετέχειν 520
Θεόθεν τέκνα θνατοῖς.

Et feris cruentam dapem, exorsi connubii
Probrum. Nec inter radios textorios, nec cantilenis
Famam audivi, felicitatis esse participes
Liberos *a* Diis genitos mortalibus.

508. *φοίνιαν.*

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Xuthus, ex oraculi adytis regressus, Ionem, primo illi occurrentem, ex Apollinis responso ut filium salutat. Hac re inopinata ac nova, planeque, ut videbatur, absurda, commotus Ion, istam salutationem respuit; erroremque putat ex oraculo perperam intellecto natum. Tandem vero post multas altercationes patrem illum agnoscit, et optata ei permittit oscula. Xuthus Ionem, ut filium suum, blande tractat, eumque Athenas ad regnum et amplissimas opes invitat. Ion, illuc se conferre nolens, elegantissima oratione probat, se longe vitam humilem, quietam, otiosam, periculis et molestiis carentem, præferre principum et regum divitiis et invidiosæ felicitati. Xuthus Ionem ad natalium celebrationem et epulas publicas, quas ipsius nomine instructurus erat, deducit. Chorus, Dominæ Creusæ misertus, calamitates, quas ex nova hac sobole superinducta profluxuras videt, abominatur, Xuthique perfidiam detestatur.

ΙΩΝ. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἱ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας δόμων (510)

Ion. Ancillæ, quæ circa basim hujus templi

Θοινὰν, θηρσί τε φοίνιαν pherecrateus.
Δαῖτα, πικρῶν γάμων ὕβριν. idem.
Οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν, οὔτε λόγοις φάτιν dactylicus tetrameter.
Ἄϊον, εὐτυχίας basis anapæstica.
Μετέχειν θεόθεν τέκνα θνατοῖς. paræmiacus. *Beck.*

509. Ὕβριν, *contumeliam.* Sic vocat puerum per vim et contumeliam genitum, pari licentia, ac Eubulus partum clandestinum, παρθένιον ἀπόκυημα dixit apud Pollux. Lib. III. sect. 21.

οὔτε λόγοις] An legendum οὔτ' ἰλίγγοις. *Nec inter textrices, nec in cantibus.* Hesychius: Ἴλιγγοι, μῦθοι, ᾠδαί. *Musg.*

οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν, οὔτ' ἐπὶ λόγοις] Non in picturis, ubi historiæ effinguntur, observavi, neque fando audivi, deorum filios solida felicitate frui; nam et Hercules et Theseus et Castor et Pollux, multis laboribus exercitati, misere tandem periere. Κερκὶς autem, radius textorius, pro ipso opere texto ponitur; ita Euripidis scholium alibi: Κερκὶς τὸ ὕφασμα ἐνταῦθα· ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Κερκὶς γὰρ καρίας ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσιν. Vel: οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν, οὔτ' ἐπὶ λόγοις φάτιν ἄϊον, ἄγαν, οὔτε ποτὲ ἐπὶ ταῖς κερκίσιν οὖσαι καὶ ἐργαζόμεναι, ὅταν ἥδιον αἱ γυναῖκες συλλαλῶσιν ἀλλήλαις, etc. *Barnes.*

οὔτε χορεῖς, neque in choreis audivi, scribit Reisk. *Beck.*

Θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι δεσπότην Φυλάσσετε,
Ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρηστήριον
Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν; 525
ΧΟ. Ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν'· οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.
Ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος, τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν (515)
Δοῦπον, ἐξιόντα τ' ἤδη δεσπότην ὁρᾶν πάρα.
ΞΟΥ. Ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.
ΙΩΝ. Χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δὺ ὄντ' εὖ πράξομεν. 530
ΞΟΥ. Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμφιπτυχάς.
ΙΩΝ. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη; (520)

Sacri custodiam habentes dominum *Xuthum* observatis,
Reliquitne jam sacrum tripodem et oraculum
Xuthus? an manet in sede interrogans de orbitate?
Cho. Intus est, O hospes, nondum egressus est ex hac domo.
Sed tanquam jam egrediatur, harum portarum audimus
Strepitum: atque adeo exeuntem jam dominum videre licet.
Xu. O fili, salve: nam hoc exordium loquendi mihi convenit.
Ion. Salvi sumus: at tu sapiens esto: tumque ambo bene agemus.
Xu. Da manus tuæ mihi osculum, et complexum corporis.
Ion. Sanusne es, an, O hospes, vertit te in furorem aliqua dei noxa?

520. *ὑφρόνει.*

513. ἔχουσαι] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἴσχουσα. *Musg.*

514. ΙΩΝ. Ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρηστήριον
Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν.
ΧΟ. ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ΕΣΤ', Ξ ξέν', οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

Mihi quidem parum elegans videtur hæc ejusdem verbi in eodem versu repetitio, præsertim cum tam facili negotio evitari potuisset. Quarè verisimile est librariis hæc deberi, et Euripidem dedisse:

ΕΝΔΟΝ· ΕΣΤ' ΕΤ', Ξ ξέν', οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

Helena. 466.

515. ἐξόδοισιν ὄντος ἢ 'ν δίμοις. ΓΡ. Οὐκ ἴσθον. *Jacobs.*

518. πάρα.] Πάρεστι. *Barnes.*

521. ἀμφιπτυχάς (una voce) legunt Valck. ad Phœn. 1665. et Reisk. *Beck.*

522. Εὖ φρονεῖς] Scaligero placet οὐ φρονεῖς. *Musg.*

Εὖ φρονεῖς] Scaliger legit Οὐ φρονεῖς, non, si mihi credis, æque bene; est enim interrogative positum, Μῶν subaudito. *Barnes.*

ΙΩΝ. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, Ξ ξένε, βλάβη;
ΧΟΥ. Σωφρονῶ τὰ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ φιλῶν ἁμάρτημα.

Alterum gravi corruptela liberavit Cæterus, qui φιλεῖν substituit ineptæ, quæ

ΞΟΥ. Σωφρονῶ, τὰ φίλταθ' εὑρὼν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι.

ΙΩΝ. Παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ Θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί.

ΞΟΥ. Ἄψομαι· νοὺ ῥυσιάζω, τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα.

ΙΩΝ. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; 536

ΞΟΥ. Ὡς τί δὴ φεύγεις με, σαυτοῦ γνωρίσας τὰ φίλτατα; (525)

ΙΩΝ. Οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους.

ΞΟΥ. Κτεῖνε καὶ πίμπρη· πατρὸς γὰρ, ἢν πτάνῃς, ἔσει φονεύς.

ΙΩΝ. Ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν ἐμοί; 540

Xu. Sanus sum, charissima nactus, si cupio contingere.

Ion. Desine. Ne *me* contractans Dei coronas rumpas manu.

Xu. Contingam neque vi abduco, sed invenio quod mihi est charissimum.

Ion. Non recedes *a me*, priusquam intra pulmones *tuos meas* sagittas recipias?

Xu. Quare vero fugis me, cum agnoscas tua charissima?

Ion. Quia amo ad sanitatem revocare ineptos et insanos hospites.

Xu. Interfice, et crema: patris enim tu, si *me* occideris, eris infector. [ditu?

Ion. Quomodo vero tu mihi pater *es?* hoc igitur an non ridendum mihi au-

524. ῥήξῃς. 527. φεύγεις ἐμέ. 528. ἀφιλῶ φρ.

olim obtinebat lectioni φυγεῖν. Præterea autem corrigendum suspicor

Οὐ φεύω τὰ φίλταθ' εὑρὼν, εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι;

Insanire me ais, cum inventis, quæ mihi carissima sunt, ea exosculari cupiam? Idem plane orationis color est in Electra, v. 568. Ubi cum Electra dixisset ad senem pædagogum:

πάλαι δίδυμα μή σύ γ' εἰσ ἴσ' ὧ φρονῆς.

ille respondet:

εἰσ ὦ φρονῶ 'γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων;

Jacobs.

523. φιλεῖν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. φυγεῖν, unde facias etiam θίγειν, ut v. 562.

εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι.] Henric. Stephanus et Canterus et Scaliger pro φυγεῖν, quod male obtinebat hactenus, φιλεῖν substituendum probant. Vid. Canteri Novar. Lection. Lib. II. c. 21. *Barnes.*

525. ῥυσιάζω,] Proprie: *bona alicujus tanquam ῥύσιον*, i. e. pignus, *vi abduco.* Homerus Iliad. λ'. v. 673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν. Hinc et debitor, cum propter debitum in carcerem rapitur, *ῥυσιάζεσθαι* dicitur. Plutarch. in Coriolan. p. 392. Ed. Steph. Postremo transfertur ad omnia, quæ vi rapiuntur, licet non obsidum aut pignorum loco. Æschyl. Suppl. v. 430. Hic interpre-

ΞΟΥ. Οὔ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.
ΙΩΝ. Καὶ τί μοι λέξεις; ΞΟΥ. Πατὴρ σός εἰμι, καὶ σὺ παῖς ἐμός. (530)
ΙΩΝ. Τίς λέγει τάδ'; ΞΟΥ. Ὃς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.
ΙΩΝ. Μαρτυρεῖς σαυτῷ. ΞΟΥ. Τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια.
535 ΙΩΝ. Ἐσφάλης αἰνίγμ' ἀκούσας. ΞΟΥ. Οὐκ ἄρ' ὀρθ' ἀκούομεν; 545
ΙΩΝ. Ὁ δὲ λόγος τίς ἐστι Φοίβου; ΞΟΥ. Τὸν συναντήσαντά μοι —
ΙΩΝ. Τίνα συνάντησιν; ΞΟΥ. Δόμων τῶνδ' ἐξιόντι τοῦ θεοῦ — (535)
ΙΩΝ. Συμφορᾶς τίνος κυρῆσαι; ΞΟΥ. Παῖδ' ἐμὸν πεφυκέναι.

Xu. Non: velox oratio poterit significare tibi mea *res*.
Ion. Et quid mihi dicturus es? *Xu.* Ego sum tuus pater, et tu meus filius.
Ion. Quis dixit hæc? *Xu.* Apollo, qui te aluit meum existentem.
Ion. Dicis tibi ipsi testimonium. *Xu.* Imo vero Dei oraculis auditis.
535 *Ion.* Deceptus es audito ænigmate. *Xu.* Non ergo recte audimus?
Ion. Quis igitur fuit sermo Phœbi? *Xu.* Eum qui obviam mihi venisset.
Ion. *In* quo occursu? *Xu.* Exeunti ex hoc templo Dei.
Ion. Quid futurum ut illi accidat? *Xu.* Meum esse filium.

ων: *non quidem te vi, ut servum, abripio, sed, quod carissimum mihi est, invenio.* Quamquam præstiterit fortasse *μαιάζειν* et *ἁρπάσαι*. *Contrecto te, non ut servum vi abripiens, sed quod carissimum mihi est, inveniens. Musg.*

μαιάζω,] Vid. infra v. 1405. a *μάσιν*, pignus. *Barnes.*

μαιάζω,] Παλλαμῶ. *Scholiast.*

526. *εἶσω τάξα πτυμένων λαβεῖν*;] *Εἶσω πτυμένων*, id est, *εἰς πτυόμενος*. *Τάξα* in hoc loco, non *arcus*, sed sagittas. Ita Hesych. *Τάξαι, τοξίσκοι αὐτὰ τάξαι. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη. Barnes.*

527. Concinnius fore metrum, si pro ἰὰ legatur *μι*, monet Heath. *Beck.*

528. Ὀφείλω *φρενῶν*] Ita Ed. Ald. Emendabat Scaliger *οὐ φιλῶ φρενῶν*, quod, ut loco conveniat, sic interpretari debemus: *non amo rationem reddere ineptis et malesanis advenis.* Atqui hanc, quam locus postulat, sententiam verba non ferunt. *φρενῶν* utique non significat *rationem reddendo docere*, sed vel, *ad sanam mentem puniendo reducere*, vel saltem, *acerbe aliquem monere.* Legendum igitur hic:

διὰ φιλῶ φρενῶν ἀμούσων —

Idcirco fugio te, quia amo castigare ineptos. Musg.

Οὐ *φιλῶ*] Cum olim ὀφίλω scriptum, quod per versum stare nequibat, Scaliger legendum monuit *οὐ φιλῶ*, recte quidem. Sensus enim est: Tu interrogas me, quare te fugiam; ego *non amo* rationes dare insanis et rationis expertibus. *Barnes.*

Reisk. adnotavit, in vet. ed. non male esse *φρενῶν*. *Beck.*

ΙΩΝ. Σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλως; ΞΟΥ. Δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.

ΙΩΝ. Πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν; ΞΟΥ. Οὐκ ἄλλῳ, τέκνον.

ΙΩΝ. Ἡ τύχη πόθεν ποθ' ἥκει; ΞΟΥ. Δύο μίαν θαυμάζομεν.

ΙΩΝ. Ἔα· τίνος δέ σοι πέφυκα μητρός; ΞΟΥ. Οὐκ ἔχω φράσαι.

ΙΩΝ. Οὐδὲ Φοῖβος εἶπε; ΞΟΥ. Τερφθεὶς τοῦτο, κεἶν' οὐκ ἠρόμην.

ΙΩΝ. Γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. ΞΟΥ. Οὐ πέδον τίκτει τέκνα.

ΙΩΝ. Πῶς ἂν οὖν εἴην σός; ΞΟΥ. Οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' ἐς τὸν θεόν.

ΙΩΝ. Φέρε, λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων. ΞΟΥ. Ταῦτ' ἄμεινον, ὦ τέκνον.

Ion. Ex te natum, an donum simpliciter? *Xu.* Donum, natum tamen ex
Ion. Primum ergo mihi gressum tuum adjungis? *Xu.* Non alii, O fili. [me.
Ion. Undenam venit hæc fortuna? *Xu.* Uterque miramur eandem *fortunam*.
Ion. Age: ex qua vero matre tibi natus sum? *Xu.* Dicere non possum.
Ion. Neque Phœbus dixit? *Xu.* Delectatus hoc illud non interrogavi.
Ion. Et terra igitur matre sum natus. *Xu.* Terra non gignit liberos.
Ion. Quomodo igitur essem tuus? *Xu.* Nescio, ad deum autem refero.
Ion. Age attingamus alios sermones. *Xu.* Hoc *erit* melius, O fili.

539. δῶρον ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.

531. Οὐ τρίχων, &c.] De duplici *δν* vide quæ nos ad Helen. v. 947. *Barnes.*

Reisk. corrigit: *οὔ, neutiquam*, (scil. risus et jocus hoc est) *τρίχων δ μῦθος, procedens sermo rem omnem pandet.* *Beck.*

534. γ' ἐμαθὸν] Barnesius, lectore non monito, *μαθὸν*. *Musg.*

Μαστευείς σαυτῷ.] D. Johan. c. viii. v. 13. Σὺ περὶ σαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής. *Barnes.*

ἐμαθὸν tuetur Hesth. commatis trochaici caussa. *Beck.*

539. Non assequor, quid hic facias *ἄλλως*, legendumque puto *ἀτλῶς*. *Creatumne ex te an donum simpliciter?* Deinde in Xuthi responsione:

δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.

Donum quidem, sed ex me natum. *Musg.*

542. τίφυκα μητρός;] Ed. Ald. *μητρὸς τίφυκα*. *Musg.*

543. τῶνδ',] Ita MS E. ut jam editi. Ed. Ald. *τοῦτο*. Vide citata supra ad v. 259. *Musg.*

544. οἶδα·] Ἔλαφος proprie, nunc γῆ. Ita vox Latina solum. Ut philosophus loquitur hic, non ut poëta; quis enim nescit poëtarum fabulas de Terræ filiis? et *proprie* loquitur de humani generis ortu quod ex terra haud nascitur; figurate

ΙΩΝ. Ἦλθες ἐς νέθον τι λέκτρων; ΞΟΥ. Μωρίᾳ γε τοῦ νέου. (545)

ΙΩΝ. Πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως; ΞΟΥ. Οὐ γὰρ ὕστερόν γέ πω.

ΙΩΝ. Ἆρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας; ΞΟΥ. Τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.

ΙΩΝ. Κᾆτα πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο; ΞΟΥ. Ταῦτ' ἀμηχανῶ. 560

ΙΩΝ. Διὰ μακρᾶς ἐλθὼν πελεύθου; ΞΟΥ. Τοῦτο κἄμ' ἀπαιολᾷ.

ΙΩΝ. Πυθίαν δ' ἦλθες πέτραν πρίν; ΞΟΥ. Ἐς φανάς γε Βακχίου. (550)

ΙΩΝ. Προξένων δ' ἐν τῷ κατίσχες; ΞΟΥ. Ὅς με Δελφίσιν κόραις —

ΙΩΝ. Ἐδιάσευσ', ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς; ΞΟΥ. Μαινάσιν τε Βακχίου —

Ion. Venistine in illegitimum aliquem thorum? *Xu.* Stultitia juventutis.

Ion. Priusquam duceres filiam Erechthei? *Xu.* Non enim postea unquam.

Ion. An igitur tunc me genuisti? *Xu.* Convenit tempus.

Ion. Quomodo vero huc venimus? *Xu.* Quoad hæc ignarus hæreo.

Ion. Per longum profectus iter? *Xu.* Et hoc me incertum animi facit.

Ion. Venistine prius ad Pythiam *oraculi* rupem? *Xu.* Ad festa Bacchi.

Ion. Apud quem vero hospitum divertisti? *Xu.* Qui me Delphicis puellis—

Ion. Sedulam adscivit, aut quomodo hæc dicis? *Xu.* Mœnadibusque Bacchi.

554. Πυθίαν δ'.

enim plantæ et arbores, et etiam animalia nonnulla ex Terra oriuntur; et soboles illius sunt. *Barnes.*

547. τοῦ νέου, *juventutis.* Recte comparat Barnesius Androm. v. 183. *Musg.*

Μωρίᾳ γε τοῦ νέου.] Τὸ νέον, i. e. ἡ νεότης. Sic Androm. v. 183. Καιρὸν γε δυστυχεῖς τὸ νέον, ἢ τι τῷ τὸν τὸ μὴ δίκαιον. Vid. ibid. v. 602. *Barnes.*

τοῦ νέου.] Τῆς νεότητος. *Scholiast.*

549. συντρέχει.] MSS. Steph. συντρίχει. *Musg.*

συντρέχει.] Malim ita legere, quam συντρίχει, quod et MS. habere dicit Hesr. Stephanus: σχεδὸν autem intelligitur. *Barnes.*

551. ἀπαιολᾷ.] Mœris Atticista: ἀπαιολᾷ, Ἀττικῶς, ἀπατωλῇ, Ἑλληνικῶς. ubi ἀπαιολᾷ, an ἀπαιολεῖ, scribendum sit, in medio relinquit Piersonus. [p. 47.] Pro ἀπαιολᾷ tamen stant Hesychius, Erotianus, Galenus, Hippocrates, quorum auctoritati cedendum esse arbitrarer, nisi obstaret Suidas v. Παιολή. *Musg.*

ἀπαιολᾷ.] Ἀποπλανῇ, ἀπατεῶνι, ab αἰολίω. ἀπαιολάω quoque legitur. Vid. Hesych. in ἀπαιόλια, &c. *Barnes.*

552. φανὰς] Hesychius: φανὰς — τὰς ἰλλάμψεις. vel hunc locum respiciens, vel Rhes. v. 940. Rationem, cur sic vocentur Bacchi orgia, docet Tzetzes ad Lycophron. v. 212. φανοτάκτους δὲ λέγονται, ἀπὸ

555 ΙΩΝ. Ἔμφρον', ἢ κάτοινον ὄντα; ΞΟΥ. Βακχίοι
πρὸς ἡδοναῖς —
ΙΩΝ. Τοῦτ' ἐκεῖ νυν ἐσπάρημεν. ΞΟΥ. Ὁ πότμος
σ' ἐξεῦρεν, τέκνον.
ΙΩΝ. Πῶς δ' ἀφικόμεσθα ναούς; ΞΟΥ. Ἔκβολοι
κόρης ἴσως.
ΙΩΝ. Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον. ΞΟΥ. Πατέρα
νῦν δέχου, τέκνον.
ΙΩΝ. Τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός. ΞΟΥ. Εὖ
φρονεῖς ἄρα.
560 ΙΩΝ. Καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο; — ΞΟΥ. Νῦν
ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν.

555 *Ion.* Sobrium, an ebrium existentem? *Nutr.* Bacchi captum voluptate.
Ion. Secundum hoc tibi tunc sati sumus. *Xu.* Fatum te invenit, O fili.
Ion. Quomodo vero in hæc templa venimus? *Xu.* Fortasse expositus a puellâ.
Ion. Effugi igitur conditionem servilem. *Xu.* Patrem nunc accipe, O fili.
Ion. Non convenit igitur non obsequi deo. *Xu.* Recte profecto sentis. [dere.
560 *Ion.* Quid igitur præterea volumus aliud? *Xu.* Nunc vides quæ convenit te vi-
Ion. Quam Jovis filii filium *me* esse? *Xu.* Quod tibi quidem accidit.

τοῦ διὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἑστιᾶσθαι τὰ τούτου μυστήρια. Confer Aristoph. Nub. v. 603. ibique Scholiasten. Soph. Antigon. v. 1139. et seq. Altero quoque anno hæc orgia celebrata fuisse tradit Pausanias, p. 139. l. 17. Ed. Sylb. *Musg.*

φανὰς γε Βακχίου.] Bacchi orgiis interfui, quæ facibus accensis noctu agitari mos erat. Lycophron. Δαίμων ἐνέρχης φηγαλὶς φανοστήριος (de Baccho) Tzetzes in locum: Φανοστήριος δὲ λέγεται, ἀπὸ τοῦ διὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἑστιᾶσθαι τὰ τούτου μυστήρια. Aristophan. in Nebulis: Παρασείων δ' ὁ κατίχων σίτεται σὺν στεύναις σιλαγύ, Βάκχαις Διλφίσιν ἰμερίτων. Ex Brodæi notis. Vid. quæ nos ad Rhes. v. 940. *Barnes.*

φανὰς] Τόποι αἱ Φάναι, οὗ μίμνηται καὶ ὁ Κωμικός. *Scholiast.*

554. Ἐθίσειν σ',] Legendum ἰθίσιν'. Exstat verbum θιασύω, Bacch. v. 75.

Μαινάσιν τε] Legendum *Μαινάσιν γε*, *Mænadibus utique*. Alioqui distinctio erit inter Delphicas puellas et Mænadas. *Musg.*

Ἐθίσειν σ', ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς;] Scaliger legit ἰθίσιν', quasi a θιασίζω, quod tamen an exstet dubito; θιασύσαι agnosco: puto ego, θιάζω pro θιάζω legi alicubi, unde θίασος. certe Hesych. θίασον, χόρευσον, a θιάζω· ἰθίσειν autem addito scripsi ob versum. θίασος quid, vide Phœniss. v. 809. et Bacch. v. 56.

Μαινάσιν τε Βακχίου] Bacchis, Liberi patris Mænadibus, quæ et Thyades et Lenæ et Bassarides et Mimallones dictæ. Quod autem Bacchi orgia Delphis aliquando celebrarentur, ostendit poëta in Bacch. v. 302. Ἐν' αὐτὸν ἔνθα πάλαι Διλφίσιν στίχεσιν Πυθῶνα σὺν στεύναισι δικέρων πάλαι, Βάλλοντα καὶ σείοντα Βάκχας πλάδην. Hinc Aristoph. Scholiast. Βάκχαις Διλφίσι, ταῖς τὸν Διλφικὸν χόρευσαν κισσόστεμμαι. Pausan. Phocicis, fol. 819. lin. 17. Αἱ δὲ Θυάδες, γυναῖκες μὲν ἦσαν Ἀττικαί· φοιτῶσαι δὲ εἰς τὸν Παρνασσὸν τε-

ΙΩΝ. Ἦ ϑίγω δῆϑ', οἵ μ' ἔφυσαν; ΞΟΥ. Πειϑόμενός γε τῷ ϑεῷ. (560)
ΙΩΝ. Χαῖρέ μοι, πάτερ. ΞΟΥ. Φίλον γε φϑίγμ' ἐδεξάμην τόδε.
ΙΩΝ. Ἡμέρα ϑ' ἡ νῦν παροῦσα— ΞΟΥ. Μακάριόν γ' ἔϑηκέ με.
ΙΩΝ. Ὦ φίλη μῆτερ, πότ' ἆρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας; 575
Νῦν ποδῶ σε μᾶλλον, ἢ πρὶν, ἥτις εἶ ποτ', εἰσιδεῖν.
Ἀλλ' ἴσως τέϑνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεϑα.
ΧΟ. Κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι· (566)
Ὅμως δὲ καὶ δίσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
Ἐβουλόμην ἂν τούς τ' Ἐρεχϑέως δόμους. 580

Ion. An igitur attingam illos, qui me genuerunt? *Xu.* Obtemperans deo.
Ion. Salve mihi, O pater. *Xu.* Gratam certe compellationem hanc accipio.
Ion. Et hodierna dies. *Xu.* Beatum me fecit.
Ion. O chara mater, nunquid aliquando tuum aspiciam corpus?
Nunc magis cupio te videre, quam antea, quæcunque tandem sis:
Sed fortasse mortua es, et nos ne nunc quidem possimus.
Cho. Communes quidem nobis *sunt* domorum felicitates:
Tamen etiam dominam prole felicem esse
Optârim, et Erechthei familiam.

562. Πειϑόμενος

ἀ ἴσως, αὐταί τι καὶ αἱ γυναῖκες Διὶ φίλων ἔγημεν ἔγγυα Διὸς. Plura ex Brodæi notis. *Barnes.*

Forte, *Θυάσιν, thyadibus*, et in fine versus *μανάσιν παρείλιπε*. *Reisk.*

555. *πάσσαιν*] Ed. Ald. *πάσαιεν*. Frustra H. Stephano suspecta fuit vox *πάσσαι*, quæ exstat apud Plutarch. Pelopid. p. 514. Ed. Steph. ut et Diod. Sic. p. 350. Ed. Wes. *Musg.*

πάσσαιν] Licet immerito ab Henr. Stephano rejectum, nos hic retinemus, quum et verbum sit Euripideum, et *πάσσω* non æque versui congruat; quicquid ille, frustra in hac parte. *Barnes.*

556. Legendum, metri gratia, *ἰὼ πάτερ σὺ, πάτερ*. *Musg.*

Heath. metri causa *σ'* expungi volebat. Reisk. legit *σ' ἰξῦς, σαῖ*. *Beck.*

Τοῦτο] Κατὰ τοῦτο, *ὃ νῦν λέγεις, ἐκεῖ ἐγεγενήσθαι*. *Barnes.*

557. Ἐκ *βέλους*, vel *βελῶν*. *Reisk.*

559. *ἀπωσεῖν*] *Refragari*, scribit Heath. *Beck.*

560. Forte, *βουλεύμεϑα μᾶλλον*, pro *νῦν ἐρῶν*. *Reisk.*

561. Διὸς *παιδὸς*] Xuthi sc. qui Jovis ex Æolo nepos erat. vid. supra v. 68. Nec aliter Barnesius.

Ἦ] Assentior Scaligero legenti *ἢ*. *Musg.*

Ἦ Διὸς *παιδὸς γενέσϑαι παῖς*;] Non hic, ut Brodæus ait, Apollo intelligitur, (nondum enim novit Ion, se Apollinis filium esse) sed Xuthus, Æoli filius, qui erat Jovis; quem Xuthum suum patrem Ion jam putabat. Scaliger bene *ἢ* pro *ἦ* legit; sed nec *ἦ* male aderat. *Barnes.*

562. Πειϑόμενος] Legendum, ut vite-

ΞΟΥ. Ὦ τέκνον, ἡς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
Ὀρθῶς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἐμοί σε, (570)
Σύ τ' αὖ τὰ φίλτατ' εὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
Ὃ δ' ἦξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος,
Ὅτως σύ τ', ὦ παῖ, μητέρ' εὑρήσεις σέθεν, 585
Ἐγώ θ', οἵοις μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
Χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ', ἴσως εὕροιμεν ἄν. (575)
Ἀλλ', ἐπλιπὼν θεοῦ δάπεδ' ἀλητείαν σε σὴν,
Ἐς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί,
Οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρὸς, 590
Πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ, δάτερον νοσῶν
Δυοῖν, κεκλήσει δυσγενὴς πένης θ' ἅμα, (580)

Xu. O fili, quoad tuam inventionem deus
Recte decrevit, et junxit te mihi:
Tuque vicissim charissima invenisti, nesciens antea.
Ad quod autem incitatus es, *ad* hoc *ipsum* me quoque fert desiderium,
Ut et tu, O fili, invenias matrem tuam,
Et ego ex qua mihi muliere natus sis.
Tempori vero permittentes hæc, *eam* fortasse inveniemus.
Verum relinquens dei templum, et tuum exilium,
Athenas eas, eodem cum patre animo utens,
Ubi te beatum sceptrum expectat patris,
Et magnæ opes: neque utrovis incommodo laborans
Ex duobus, vocaberis ignobilis, pauperque simul,

tur dactylus, σεθέμενος. [monuit jam Heath.] *Musg.*

567. οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.] Ita MS. G. a prima manu, cui corrector οὐδὲν ἧς' ἂν substituit. In Ed. Ald. deest ἂν. Legendum, ni fallor: οὐδὲ νῦν δυναίμεθ' ἄν, *ne nunc quidem poterimus.* *Musg.*

οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.] Nos ἂν ob versum inservimus; At Codex Heinsio-Scaligerianus legendum monet in margine, οὐδὲν ἧττ' δυναίμεθα, scribendum autem erat etiam sic δυναίμεθα. *Barnes.*

Forte, οὐδὲν χρεσθαίμεθα, *nobis necesse* — sed non satisfacio mihi in h. l. *Reisk.*

572. ἔκρανε,] Alias ἔκρανεν, sed non æque bene; est enim ἔκρηνε, pro ἔκρηνε, a κραίνω, aoristi primi, cum penultima longa, ut et συνῆψε. Καὶ συνῆψ' ἐμοί σε, ἤγουν καί σε συνῆψεν ἐμοί. Καὶ enim simul cum σε frequenter apud poëtas. Ita bis Homerus in unico versu, Odyss. ξ. v. 465. Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί σ' ἐχέπευκες ἀκοῦσαι. *Barnes.*

Particula σε non est hic otiosa, sed connectit pronomina ἐμοί et σέ. — Minus plene igitur distinguendum post σέ. *Heath.*

574. ἦξας] Sic Iph. Aul. v. 742. εἶμα, μάτην ἦξε. *Musg.*

Ὃ δ' ἦξας] Scaliger in margine posuit εἶπε, quasi ἦξας inde duceretur; ego potius ab ἄγνυμι deducam; unde et ἦξα pro ἦξε. Vid. Phœniss. v. 1394. Hic autem loci sensus: εἰς ἅ δὲ σὺ μὲν ἐρθῶς ἦξας, δηλονότι ζητήσεως, περὶ τῆς σῆς μητρὸς, κατὰ τὰ ἄνω, Ὦ φίλη μῆτερ, πόν' ἄρα καὶ σὺ δύφραν δίμας; Νῦν τοίνυν σε μᾶλλον, ἢ πρὶν etc. Τοῦτο καὶ ἐμὲ ἔχει, ὁ πόθος δηλονότι, τὸν σὸν μητέρα ἀνιχνεῦσαι. Ἄλλως· τοῦτο, εἰς ἅ σὺ ἦξας, καὶ ἐμὲ ἔχει, πόθος δηλονότι. Adeo πόθος per appositionem additur τῷ

Ἀλλ' εὐγενής τε καὶ πολυκτήμων βίου.
Σιγᾶς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
Ἐς φροντίδας δ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς
Πάλιν μεταστὰς, δεῖμα προσβάλλεις πατρί;
ΙΩΝ. Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων, (585)
Πρόσωθεν ὄντων ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.
Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
Πατέρα σ' ἀνευρών· ὧν δὲ γιγνώσκω πέρι,
Ἄκουσον. εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
Κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπείσακτον γένος,
Ἶν' ἐστίσοῦμαι δύο νόσω κεκτημένος,
Πατρός τ' ἐπακτοῦ καὐτὸς ὢν νοθαγενής.

Sed nobilis et amplarum dives opum.
Taces? cur in terram dejectos oculos habes?
Et ad cogitandum convertis Te, et ex lætitia
Iterum mutatus metum injicis patri.
Ion. Non eadem species videtur *esse* rerum,
Quæ procul sunt, et quæ ex propinquo spatio spectantur.
Ego certe, hanc quidem fortunam libens amplector,
Quod te patrem invenerim: de quibus vero cogitem,
Audi. Dicunt indigenas esse
Inclytas Athenas, nec aliunde adductum genus,
Quo incidam duobus morbis laborans,
Patre inquilino *natus*, et ipse nothus existens.

τῶνδε. Alias τοῦδε pro τοῦτο legendum, ut sit pro τούτου. Vel denique εἰς τοῦτο, ut sit: ἢ τὸ μεθ' ἡμῶν ὅπως ζητεῖς, (τοῦτο γὰρ τί ἄξιος σημαίνω) εἰς τοῦτο καὶ ἐμὲ πόθος ἔχει. *Barnes.*

Constructio est: Εἰς ἃ ἢ ἄξιος ἐμοῦ, εἰς τοῦτο καὶ πόθος ἔχει ἐμέ.

Reisk. legit: Ὃ δ' εἶχεν' ἐμοῦ — εἶχεν' pro εἶχεν. τοῦτο πόθος accipit pro τούτου π. quia scilicet interdum substantivum regit eundem casum, quem verbum, a quo substantivum ductum est. *Beck.*

578. ἀλαστίαν] Reponunt viri docti λαστρίαν, vel δηστίαν. Sed non movendum ἀλαστίαν. v. 53. et v. 1070. *Musg.*

Reisk. Μάταν, λαστίαν γρ. λαστία, i. q. λαστρία. v. Hes. et Schol. Soph. Œd. Col. p. 521. ed. P. Steph. *Beck.*

580. Heath. cum Porto mavult ἀναφέρω. *Beck.*

581. Reisk. censet, Θέντων δοὺν et ἅμα sibi contraria esse, — igitur οὐδ' ἐπέντων legi jubet; sæpe enim ἐπέντων pro ἀμφίστομον poni. *Beck.*

587. Οὐ ταὐτὸν εἶδος] Olim male locabantur hæ ipsæ literæ, magno sensus detrimento; legebatur enim οὔτ' αὖτ' ὄνυδος. Ingeniosissimi et summæ spei juvenis, Thomæ Stanleii, sagacitas locum restituit in suo ad Æschylum aureo Commentario ad Agam. v. 1378. Nec Scalig. oculos, nec Grotii, fugit. *Barnes.*

589. συμφορὰν] Novo dictum: plerumque enim in malam partem accipitur συμφορά, hic in bonam: Est itaque vox μέση. Id Eustathius vidit fol. 647. lin. 37. Καὶ ἡ συμφορὰ δὲ, οὐ μόνον ἀποτρέπουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴν, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰρὼν ἐν' ἀγαθῇ, τὸ, Ἐπὶ συμφορᾷς γιγνῆς ἵξοιτο δάκρυον ὀμμάτων ἄνω. *Barnes.*

590. Reisk. scribit: τῶνδ' ἃ γιγνέται πέρι. *Beck.*

595 Καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν, 605
Ὁ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων πεπλήσομαι·
Ἢν δ' ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγὸν (595)
Ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο
Μισησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα·
600 Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ 610
Σιγῶσι, κοὐ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα,
Γέλωτ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι, (600)
Οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόφου πλέῳ.

595 Et hoc habens probrum, infirmus quidem manens,
Et nihil movens, nullius pretii vir vocabor.
Si vero in primum civitatis ordinem properans,
Aliquid esse contendam, a tenuioribus quidem
Odio habebimur: odiosa enim *sunt* potentiora.
600 Qui vero boni existentes, et sapientiæ capaces,
Tacent, nec ad negotia properant,
Risum inter ipsos, stultique nomen consequar,
Qui non quiescam in civitate calumniæ plena.

596. μ. καὶ οὐδὲν ὢν πεπλ.

591. α. εἶναί φασι τὰς ἀνεχζητους Κλεινὰς Ἀθήνας] Vide Meursii de Athen. Fortit. Lib. I. c. 1. Et quæ nos supra ad v. 29. *Barnes.*

595. α. In hac oratione versus sunt hi, quorum alter in codd. mutilus legitur:

καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν
μηδὲν καὶ . . . . οὐδὲν ὢν πεπλήσομαι.

In priori versu amplector emendationem Musgravii — ἀσθενὴς μένων, *honores et magistratus non ambiens.* In posteriori, quamvis multi codd. lacunam explere conati sunt, nondum tamen vidi, qui certam emendationem expromeret. Omnes lacunam post verba οὐδὲν ὤν suspicati sunt, quæ mihi eo loco fuisse videtur, quo eam significavi. Fortasse scribendum est:

μηδὲν πω̃ν' [ἀσχὸν] οὖσ' ἐγὼ πεπλήσομαι.

In ejusmodi tamen locis facilius est multa conjicere, quam rem ad certum finem perducere. *Jacobs.*

596. Reisk. legit: μηδὲν καὶ οὐδὲν, μὴ ἐσσὰς ὤν, πεπλήσομαι. Heath. autem ita supplet versum: Μηδὲν προσθῶ, π' οὐδὲν ὢν πεπλήσομαι. *Beck.*

μηδὲν καὶ οὐδὲν ἐνθάδ' ὢν πεπλήσομαι·] Cum hactenus verbum inter οὐδὲν et ὢν desideraretur, ita ego supplendum judico. Scaliger minus in hac parte feliciter, et multo longius a scripturæ vestigiis legebat: Τὸ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων πεπλήσομαι: puto, quia credidit, μηδὲν καὶ οὐδὲν tautologiam olere, cum tamen alibi legatur: Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μειόνων τὸ γένος. Johannes Miltonus legit: Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν πεπλήσομαι, πάντως. Hugo Grotius: Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν ἐκεῖ πεπλήσομαι. Æmilius Portus paulo crassius: Μηδὲν καὶ οὐδὲν πάμπαν ὢν πεπλήσομαι. Henricus Stephanus et Duportus hærent; Brodæus et Canterus ne defectum quidem notant. *Barnes.*

597. Longissime videntur a vero aberrasse viri sane acuti et eruditi, qui hunc locum tractarunt. Si quis enim hæc cum sequentibus diligentius conferat, intelliget, ni fallor, Ionem ex duplici suppositione argumentari, quarum alteram in proximis versibus exponit:

Τῶν δ' αὖ λογίων τε χρωμένων τε τῇ πόλει
Ἐς ἀξίωμα βὰς, πλέον φρουρήσομαι 615
Ψήφοισιν. οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ·
Οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι πάξιώματα, (605)
Τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
Ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν,
Γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον, ἣ κοινουμένη 620
Τὰς συμφορὰς σοι πρόσθεν, ἀπολαχοῦσα νῦν,
Αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἵᾳσι πικρῶς — (610)

Rursus vero clarorum, et rempublicam administrantium virorum,
605 Ad dignitatem si ascendam, magis observabor
Suffragiis. Sic enim hæc *accidere* solent, O pater;
Qui respublicas, et dignitates tenent,
Æmulis sunt infestissimi.
Veniens vero in domum alienam advena existens,
610 Et ad mulierem non habentem liberos, quæ socia cum *fuerit*
Tuæ calamitatis prius, frustrata nunc sua spe,
Ipsa apud se casum hunc acerbe feret,

ὁ δ' ὡς τὸ πρῶτον πόλεως ἀμοιβὴς ζυγὸν
ζωτῶ τις εἶναι — —

Debet igitur altera esse: *si privato loco contentus, nihil novi moliatur.* Atqui hoc non incommode exprimetur, si locum, de quo agitur, ita constituamus:

καὶ τῶν' ἔχων τοὔνειδος, ἐσθενὴς μίαν,
μᾶλλόν τι κἀνὸν, εἰδὲν ἂν πεπλέονμαι.

Dissentit ab his Tyrwhittus, et sic potius emendandum putat:

μᾶλλόν καὶ εἰδὲν εἰδέναι πεπλέονμαι.
Musg.

πόλεως] Ita scribo pro Attico πόλιως ob versum. *Barnes.*

598. Ζητῶ τις εἶναι,] *Aliquis esse, primas obtinere.* Ita Demosthenes: Πλούσιοι πολλοὶ συνεστηκότες, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δοκεῖν τινες εἶναι δι' ἰσοτιμίαν πρὸς ἀλλήλους. Cicero ad Atticum: fac, ut omnia ad me perscribas, meque (ut facis) velis esse aliquem. Hæc Brodæus, quibus addo illud Act. viii. v. 9. Ἀνὴρ δέ τις, ὀνόματι Σίμων, προϋπῆρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων, εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν. *Barnes.*

599. λυπρὰ γὰρ τὰ περίσσεια·] Λυπρὰ pro λυπηρὰ, quod plus semel reperitur: sic Med. v. 598. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος. Scholiast. Λυπρὸς, ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς παρὰ τὴν ἄλλην τοῦ η. etc. Sensus dicti: Invidiæ obnoxii sunt potentiores; et urunt inferiores præ dolore. *Barnes.*

600. Reisk. conjicit: δυνάμενοί τ' ἐν τῶν σοφὰ, aut alias σοφοὶ accipiendum pro *proceres urbis.* *Beck.*

603. ψέφου] Ita MSS. Steph. Legendum forte ψέγου. Theogn. v. 287. Ἰσ γάρ τοι πόλιν ἄδε παρεψέγῳ ἀνδάνει οὐδέν. Ed. Ald. φίβου, unde facias etiam συοβοῦ, *maledicentiæ.* Hesychius: συοβὸς, λαοδοκία, ὄνειδος. *Musg.*

604. Anapæsti vitandi caussa Heath. scribit: Τῶν δ' αὖ τι λογίων. *Beck.*

Τῶν δ' αὖ λογίων] Metri causa legendum ὑγιοῦν τι, quod et sensum præbet bonum. *Faehse.*

605. φρουρήσομαι] *Observabor, custodiar.* Plato Alcibiad. II. ὑπὸ συκοφαντῶν πολλοὺς πολλάκις πολιορκίαν οὐδὲν ἧττον τῆς ὑπὸ τῶν πολεμίων διαλύσεως, p. 454. Ed. Ficin. *Musg.*

607. Οἳ τὰς πόλεις ἔχοντες, ἀξιώμα τι,] Ita legendum pro Οἳ—ἔχουσι πάξιώματα, ex Stobæo p. 310. (173. Grot.) ubi ad Glaucum referuntur hic et sequens versus. *Por.*

Πῶς δ' οὐχ ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
Ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδὸς,
'Η δ', οὔσ' ἄτεκνος, τὰ σὰ φίλ' ἴσα τέκνοις, 625
Κᾆτ' ἢ προδοὺς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπῃς,
Ἢ τἀμὰ τιμῶν, δῶμα συγχέας ἔχῃς; (615)
Ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων
Γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.
Ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτίρω, πάτερ, 630
Ἄπαιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία,

Quomodo ei non invisus ero,
Quando assistam quidem ad pedem tuum,
Illa vero sine liberis existens tuas *res* charas acerbe intuebitur?
Deinde aut tu me negligens, respicies tuam uxorem,
Aut *res* meas honorans, domum vero confundens habebis,
Quotcunque neces et venenorum letalium
Mulieres invenerunt viris exitia.
Præterea etiam tuam conjugem miseror, pater,
Absque liberis senescentem: non enim *est* digna,

613. deest δ'. 618. deest τε.

610. Γυναῖκά θ' ὡς ἄπαιδα,] Hic iterum ὡς pro εἰς, vel πρός. Vid. quæ nos ad Bacch. v. 1277. *Barnes.*

613. Πῶς οὐχ] Ita optime Canterus. Ed. Ald. πῶς δ' οὐχ. *Musg.*

Πῶς οὐχ ὑπ' αὐτῆς] Τὸ δ', quod male irrepserat inter πῶς et οὐχ, extrusimus iterum. Vid. Gullielm. Canter. Novar. Lect. Lib. V. c. 11. *Barnes.*

614. πολὺς, non incommode explicari potest. Cogitavi tamen πολὺς, *multum et frequenter. Beck.*

618. Nec metro satisfacit θανασίμων, nec sensui, quod reponit Piersonus Verisim. p. 11. θανατηφόρων. Ratio est, quod σφαγὴ de beneficiis nunquam usurpetur, tantum de morte ferro illata. Legendum, ni fallor:

ἢ τἀμὰ τιμῶν, δῶμα συγχέας Τ', ἔχῃς
ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων ΤΕ θανασίμων
γυναῖκες εὗρον ἀνδράσι διαφθορέας.

Interpretor: *aut me magni faciens, domum vero conturbans, in omne genus cædis et veneficii incidas, quæcunque a feminis in maritorum perniciem excogitata sunt.* Tyrwhitto locus integer fore videtur, si, inserto τε ante θανασίμων, duo posteriores versus interrogative accipiantur. *Musg.*

Ὅσας σφαγὰς] Ὅσος hic pro τόσος usurpatur, indefinitum pro interrogativo, ut Theocrit. Idyll. 4. v. 55. Ὅσσ' ἴχνεα λύκοι τὸ τύμα, καὶ ἀλίσιον ἄνδρα δαμάσθη. *Barnes.*

Heath. metri causa reponit φαρμάκων τε θανασίμων, ut hic genitivus a sequente διαφθορὰς pendeat. Sed jam Struchtmeier. Anim. Crit. p. 143. docuerat, θανασίμων apud Eurip. habere secundam syllabam longam. *Beck.*

Leg. Ὅσας φαγὰς (i. e. βρόσους), *quot bucellas venenatas invenerunt mulieres in exitium maritorum. Reisk.*

622. ἀπαίδιαν νοτῖν.] Quia dicimus νόσον νοτῖν, etiam alius accusativus poni potest, per appositionem, vel alias a priori gubernatus, ut νόσον νοτῖν, Ἀπαιδίαν δυλεύει; atque ita ἀπαίδιαν νοτῖν, subaudi νόσον. De hoc accusativo suorum verborum vid. quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 1182. Distinguitur autem ἀπαιδία, *orbitas*, et ἄπαιδον, idem quod ἀπαιδωσία, *igno-*

Πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ', ἀπαιδίαν νοσεῖν. (620(
Τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ, τὰν δόμοισι δὲ
Δυσηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχὴς, 635
Ὅστις δείδοικὼς καὶ περιβλέπων βίαν
Αἰῶνα τείνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς (625)
Ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ὤν,
Ὦι τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,
Ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατδανεῖν φοβούμενος. 640

Quæ prole careat, cum sit bonis parentibus progenita.
Regni vero frustra laudati
Species quidem externa grata *est*: interiora vero
Sunt tristia. Quis enim beatus, quis felix *est*,
Qui *semper* metuens, et circumspiciens vim,
Degit vitam? privatus igitur fortunatus
Vivere malim, quam princeps existens,
Cui voluptas *est* improbos habere amicos,
Et *qui* bonos odit, metuens ne moriatur.

628. τύρ. ἐν.

ναται: sic σαθία, σαθὰ et σαθεία: Prior vox *putriditem*, secunda *lutum*, tertia *doctrinam* sonat. *Barnes.*

625—639. Vid. Stob. Grot. XLIX. p. 185. Barnes. Fragm. Inonis, p. 473. *Burn.*

625. *μάτην αἰνουμένης*] Stobæus Tit. XLIX. *στέλλει θρυλλουμένης. Musg.*

Τυραννίδος δὲ τῆς *μάτην αἰνουμένης*] Stobæus, antequam a Grotio ex hoc loco corrigeretur, legebat titulo 49. *στέλλει θρυλλουμένης*, quæ lectio certe annotari debet. Hunc autem locum egregie Latina toga donatum habemus ab Henrico Stephano in suis ad Euripidem annotationibus, item ab Hugone Grotio in Excerptis, et Stobæo suæ editionis, loco modo laudato. Hunc locum Seneca in Œdipo tangit, v 6. *Quisquamne regno gaudet, O fallax bonum! Quantum malorum fronte quam blanda tegis. Barnes.*

Valck. ad Hippol. 1023. confert Senec. Œd. 6. Quisquamne regno gaudet? O fallax bonum! Quantum malorum fronte quam blanda tegit! *Beck.*

626. *περιβλέπων*] Stobæo debemus, ubi supra. Ed. Ald. et MSS. *παραβλέπων.*

βίαν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et Stobæus *βίον. Musg.*

περιβλέπων βίαν] Cum in Euripide olim legebatur *παραβλέπων βίον*, Stobæus semper habuit *περιβλέπων βίαν*, quæ ut longe melior lectio, ab Henric. Stephano, ab Hugone Grotio, aliisque laudatur; quare et nos admittimus in textum. *Barnes.*

Reisk. legit aut *περιὰ βλέπων, μοῦν αἰῶνα τείνει*, aut *καὶ περιβλέπων μοῦν αἰ. τ. circumspiciens præ metu trahit vitam meum trepidorum. Beck.*

627. Omisit δ' Stob. Grot. xlix. p. 185. *Burn.*

628. *τύραννος ὤν,*] Stob. Grot. l. c. *Burn.*

629. *Ὦι τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν*] Aristoteles in Politicis ait: *τὸν Τυραννίδα πονηρόφιλόν τι εἶναι.* Similis locus supra in Supplicibus, Actu II. in oratione Thesei ad præconem Thebanum, v. 429. et deinceps. *Stiblinus.*

Εἶπois ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐπινικᾷ τάδε,
Πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόφους κλύειν, (630)
Ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόνους.
Εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια μὴ λυπουμένῳ.
635 Ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου, πάτερ· 645
Τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώποις σχολὴν
Ὄχλον τε μέτριον· οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ
Πονηρὸς οὐδείς. κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν, (635)

Sed fortasse dices, quod aurum hæc superat,
Et dulce *est* habere divitias: non amo audire opprobria,
In manibus servans divitias, neque habere labores.
Sit mihi vivere mediocriter sine tristitia.
635 Quæ vero hic habuerim bona, audi, pater:
Primum quidem gratissimum hominibus ocium,
Turbamque mediocrem; neque me deturbavit de via
Improbus quisquam: illud autem non tolerabile,

632. ψόφους] Alii, Brodæo teste, ψόγους. *Musg.*

634. ζῆν μέτρια] Scaligeri supplementum est ζῆν. In Ed. Ald. et MSS. imperfectus est versus. *Musg.*

Εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια μὴ λυπουμένῳ.] Quum olim deesset vocula inter ἐμοὶ et μέτρια, Scaliger ζῆν inserendum judicabat; potest et τὰ bene stare. Duporti lectio frigidior aliquando: εἴη γ' ἐμοί γε μέτρια. Grotius et Canterus nihil hic notarunt; de Stiblino itaque et Porto nil mirum.

Barnes.

Reisk. ex ed. vet. vult: εἴη γ' ἐμοὶ μὲν μέτρια. *Beck.*

635. R. P. Præf. ad Hecub. p. clxxiii. et clxxiv. ubi ἄκουέ μου, si ea MS. bonæ notæ, accipiendum. *Burn.*

639. Εἶεν ἰδοῦ] Conferendus sermo Charmidis apud Xenophontem in Convivio, in quo dicit, sibi, ad paupertatem redacto, ἀναισθάνεσθαι ἤδη ἥδιον, καὶ ἰδοῦ ἥδιον ἀναστρέφεσθαι οἱ τελώνιοι. Id scilicet jubebat sycophantiarum metus. *Musg.*

ἀναίσιον conjicit Heath. *Beck.*

640. MSS. in hoc versu non variant. Legendum videtur:

Θεῶν δ' ἐν ἐγχαῖς ἦ λόγων τῆ —

ἦ, eram, pro ἦν, ut Aristoph. Plut. v. 77. ubi vide Berglarum. λόγω Θεῶν interpretor *sermones de Diis*, ut λόγος τῶν παίδων apud Josephum est *sermo de pueris:* Lib. XVI. cap. ult. γόους et λόγους a librariis permutari non novum est. Exempla vide ad Phœn. v. 1355. iterumque ad Suppl. v. 1165. ubi tres MSS. γόους pro λόγους. Ionem denique inter preces et sermones de Diis ætatem fere egisse, eaque in vitæ suæ descriptione conjunxisse, quod alioqui minime absurdum foret, verisimillimum facit Calasiridis de se ipso testimonium: Heliod. Æthiop. p. 108. Ed. Bourdelot. ἦ γὰρ περὶ ἱερεῖς ἦν, ἢ ἐν θυσίαις ἐκπαλαίων, ἢ πολλὰς καὶ πανηγύρεις ἀνὰ πᾶσαν ἀμίεσαν ξένος τε καὶ ἐγχώριος λαοῖς τῷ θεῷ χαριζόμενος δεῦρο, ἢ φιλοσοφῶν διελεγόμην. οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ τυφῶνος βίας συμβεῖ τινι τὸν νῦν τοῦ Πυθίου. Satisne hæc indicant, quid post ἐγχαῖς apud Euripidem desideretur? Sequentia sic lego:

— βροτῶν
ὑπηρετῶν χρείαισιν, οὐ γεγαμίσας.

ὑπηρετῶν χρείαις, ut apud Josephum παῖς παῖς ἐξυπηρετῶν χρείαις, Lib. XIII. c. 3. sect. 1. vid. et Act. Apostol. cap. v. MSS. Steph. ad hunc versum ὑπηρετῶν et γεγάμενος dant pro ὑπηρετῶν et γεγαμίσας. *Musg.*

Θεῶν δ' ἐν ἐγχαῖς ἦγον αἰῶν', ἦ βροτῶν] Olim hic versus misere se habebat, *videl.*

Εἶκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.
Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λόγοισιν ἐν βροτῶν
Ὑπηρέτουν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.
Καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἱ δ' ἦκον ξένοι,
Ὥσθ' ἡδὺς ἀεί, καινὸς ὢν, καινοῖσιν ἦν.
Ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν ᾖ,
Δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος ἡ φύσις θ' ἅμα
Παρεῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συννοούμενος,

Cedere de via, et locum dare deterioribus.
In deorum vero precibus, aut sermonibus vitam agebam, hominum
Inserviens curis, *ipse* non expertus:
Et alios quidem dimittebam, alii vero veniebant hospites.
Itaque jucundus semper eram novis ipse novus existens:
Quod vero optandum est hominibus, etiam nolentibus,
Justum me et lex, et natura simul
Deo præbuit. Hæc cogitans mecum,

640. *εὐχαῖς, ἢ γόοισιν, ἢ βρ.* 641. *γοώμενος.*

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ γόοισιν, ἢ βροτῶν. Quem cum omnes satis laborantem viderint, plurimi nimium laborabant nihil agendo. Scaliger inprimis legebat: Θεῶν ἐν εὐχαῖς, οὐ γόοισιν ἐν βροτῶν. Duportus pro γόοισιν, χοῇσιν, Brodæus νόοισιν, et exposuit: Deorum mentibus interpretandis. Canterus: γόοισιν ἐν βροτῶν. Henricus Stephanus nihil ad hunc versum, nisi quod, Brodæi sententia producta. γοώμενος pro γοωμένοις ex veteribus codicibus eruerit. At Hugo Grotius in Excerptis suis, felici, ut puto, conjectura, literarum vestigiis fere observatis, pro ἢ γόοισιν, ἦγον αἰῶν', legebat: Quam lectionem et nos probamus, et in textum potius admittendam ducimus, quam veteres errores; qui et nunc tamen hic fideliter memorantur. *Barnes.*

Ex vet. lectione ἢ γόοισιν ἢ βροτῶν Reisk. efficit ἢ πονοῦσιν ἢ βροτῶν, aut ἢ πονεῖς τινῶν βροτῶν, aut denique ἢ 'ν (i. e. ἢ ἐν) ἀγῶσιν ἢ βροτῶν. *Beck.*

Misere depravatus est versus hic, qui in codd. et veteribus libris sic exhibetur:

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ γόοισιν ἢ βροτῶν
Ὑπηρέτουν χαίρουσιν οὐ γοωμένοις.

Longum est, omnes doctorum virorum de his versibus opiniones sub examen vocare, quare nulla mihi videtur ejusmodi, quæ omnes numeros veritatis habeat. Conjecturis itaque indulgere licet, dum verum inveniatur, quod an me latuerit nec ne aliorum judicium facio. Mihi tamen probabile videtur, Euripidem scripsisse:

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ χοαῖς, ἔσω νόων,
Ὑπηρέτουν χαίρουσιν οὐ γοωμένοις.

quæ perspicua sunt, nec, nisi me fallit opinio, Tragico nostro indigna. *Jacobs.*

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἦγον αἰῶν' ἢ βροτῶν
Ὑπηρέτουν χαίρουσιν οὐ γοώμενος.

Quum hæc correctio mirum quantum a prisca MSS. lectione

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ γόοισιν ἢ βροτῶν

recedat, nec, quæ viri docti ad sanandum hunc locum attulerunt, satisfaciant, liceat mihi quoque mea qualiacunque in medium conferre:

Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ γόοισιν ἦν βροτῶν
Ὑπηρετῶν, χαίρουσιν οὐ γοώμενος.

Aut in precibus hominum Diis fundendis votisque nuncupandis aut eorum questi-

Κρείσσω νομίζω τἀνθάδ', ἢ τἀκεῖ, πάτερ. (645)
Ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν· ἴση γὰρ ἡ χάρις,
Μεγάλοισι χαίρειν, σμικρά θ' ἡδέως ἔχειν.
650 ΧΟ. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ, 660
Ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.
ΞΟΥ. Παῦσαι λόγων τῶνδ', εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·
Θέλω γὰρ, οὔπερ σ' εὗρον, ἄρξασθαι, τέκνον,
Κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών,
655 Θῦσαί θ', ἃ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν. 665
Καὶ νῦν μὲν ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον,
Δείπνοισι τέρψω· τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς (655)
Ἄξω θεατὴν δῆθεν, ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν.
Καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι

Meliora existimo quæ hic *sunt*, quam quæ illic, pater.
Sinas igitur me mihi vivere, æqualis enim est gratia,
Magnis gaudere, parvisque jucunde frui.
650 *Cho.* Recte dixisti, si modo *illi*, quos ego amo,
His tuis verbis felices sint futuri.
Xu. Mitte hos sermones; et felix esse disce:
Volo enim *ibi*, ubi te inveni, auspicium facere, fili,
Communis mensæ convivium ad commune veniens,
655 Sacrificioque facto tua natalia celebrare, quæ prius non celebravimus,
Nunc autem te, sicut hospitem ducens domesticum,
Exhilarabo convivio, et Atticæ terræ
Ducam velut spectatorem, tanquam non existentem meum *filium*.
Meam enim conjugem non volo

bus eram occupatus, nec tristis lætis, i. e. hominum precibus atque sacris, eorumque rebus et tristibus et lætis aderam lætus atque volens. *Fachse.*

641. Τατρικῶν et γοωμένους ex ed. vet. præfert Reisk. *Beck.*

650. *εἴπερ οὓς ἐγὼ φιλῶ,*] Chorus famularum Creusæ, qui semper illius partibus favere introducitur, videtur hic Xutho et Ioni bene velle, at revera dominæ suæ metuens, hæc ait, cui, ut hæc res sit grata futura, secum dubitat. Usitatum autem est iis, qui tecte et ænigmatice loquuntur, vel seipsos, vel alium aliquem, singularem personam plurali numero designare. Vid. infra ad v. 751. et v. 877. et v. 1056. *Barnes.*

οὓς ἐγὼ φιλῶ,] Ambiguitatem horum verborum Prev. in versione sustulit, et ad Creusam retulit. Xuthus opinari potuit, ea ad se quoque pertinere. *Beck.*

655. *γενέθλια*] Diem natalem, quo Juno præcipue, Jupiter, Genius colebantur. Servius: Antiqui natalem tantum dicebant, juniores natalem diem. Ridiculum. Plautus: Non meministi, me in aurem ad te afferre natali die? *Lucretius: Quapropter neque natali privata videtur esse die natura animæ.* Horat. Carmin. Lib. IV. Od. 11. *Jure solennis* mihi sanctiorque Pæne natali *proprio; quod ex hac Luce Mæcenas meus affluentes Ordinat* annos. Vid. de natalibus conviviis infra ad v. 804. *Barnes.*

Λυτεῖν ἄτεκνον οὖσαν, αὐτὸς εὐτυχῶν. 660
Χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
Δάμαρτ', ἐᾷν σε σκῆπτρα τἄμ' ἔχειν χθονός. (660)
Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρέπον,
Ὃς οὔτε' ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῦ
Ἴχνος συνῆψας πρῶτος. ἀλλὰ τῶν φίλων 675
Πλήρωμ' ἀθρόισας, βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ
Πρόσιστε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν. (665)
Ὑμῖν δὲ σιγᾶν, δμωΐδες, λέγω τάδε,
Ἢ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμήν.
ΙΩΝ. Στείχοιμ' ἄν· ἓν δὲ τῆς τύχης ἄπιστόν μοι· 680
Εἰ μὴ γὰρ, ἥτις μ' ἔτεκεν, εὑρήσω, πάτερ,
Ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεών, (670)

660 Tristitia-afficere existentem sterilem, cum ipse sim felix.
Tempore vero occasionem accipiens adducam
Conjugem, ut sinat te habere mea sceptra terræ.
Ionem vero nomino te, *nomine* fortunæ convenienti,
Eo quod egredienti mihi ex templo Dei
665 Tu primus occurristi. Quare amicorum
Cœtum congregans, jucundo sacrificio
Saluta, relicturus Delphicam civitatem.
Vobis vero, ancillæ, edico ut taceatis hæc:
Aut si uxori meæ dixeritis, *denuncio* mortem.
670 *Ion.* Proficiscar ego: sed unum mihi ad fortunam deest,
Nisi enim inveniam, quæ me peperit, pater,
Inamœna vita nobis *erit*: Si *quid* vero votis est expetendum,

660. *αὐτὸς εὐτυχῶν.*] Οὐκ ἴσ' ὅπως ἀνθυπάτου γὰρ οὐ σμικρὸν ἀνύσαμα οἱ παλαιοὶ ὑμνοῦσι. *Barnes.*

664. Ὃς' οὔτε'] Horum vocabulorum alterutrum redundat; Synonyma enim sunt, et ita παραλλήλως poni grammaticis dicuntur: eleganter tamen Atticis utraque simul usurpantur. Ita Soph. Electr. v. 46. Ἄγγελλε δ' ἡμῖν πρόσπολοι, ὅθ' οὕνεκα Πίσαι' Ὀρέστης. et Eurip. Helen. v. 590. Ἑλένην πρόσφημι ὅθ' οὕνεκ' εἶ. Eodem modo dictum volunt τυχὸν ἴσως, et διότι οὐδέ. *Barnes.*

665. ss. ἀλλὰ τῶν φίλων Πλήρωμ' ἀθρόισας, βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ Πρόσιστε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.] Mos erat apud Veteres, ut, qui peregre profecturi essent, vino et convivilis amicos suos excipierent, sacrificiis autem Deos colerent: aliquando etiam, ut domi manentes, præsertim si digniores paulo essent, profecturos mensa et poculis honorarent, boni ominis gratia. Quin et peregre profectos, et post diutinam absentiam redeuntes, amici, aut parentes et cognati, laute illos excipere solebant. Hinc et hodiernus academiarum nostrarum mos obtinet; et convivium illud viaticum dicitur *a Foy*, a Gallico, ut puto, voy, unde *voyage*, iter pedestre; ut Anglice, per mare factum iter denotat. *Barnes.*

668. δμωΐδες,] Olim δμωΐδεσι scriptum erat, manifesto errore: nec dubium erat, legi debere vel δμωΐσιν, vel δμωΐδες, quæ vox ultima cum propius ad veteris scrip-

Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνὴ,
Ὡς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία.
Καθαρὰν γὰρ ἦν τις ἐς πόλιν πίσῃ ξένος, 685
Κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα
Δοῦλον πέπαται, κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν. (675)
ΧΟ. Ὁρῶ δάκρυα μὲν καὶ πενθίμους στροφή.
Ἄλλας γε στεναγμάτων εἰσβολὰς,
Ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν 690
Πάσιν ἔχοντ' ἴδῃ,
Αὐτὴ δ' ἄπαις ᾖ καὶ λελειμμένη τέκνων. (680)

Utinam sit Attica mulier quæ me peperit,
Ut mihi sit a matre libertas loquendi.
Si quis enim hospes inciderit in puram civitatem,
Quanquam nomine civis sit, tamen os
Servile obtinet, et non habet loquendi libertatem.
Cho. Video quidem lacrymas, et alia lugubria
Luctuum exordia,
Quando mea domina sobolem
Maritum *suum* habere sciet,
Ipsa vero sterilis fuerit, et carens liberis:

679. στεναγμῶν.

tionis vestigia perveniret, in textum a nobis ideo admittitur. *Barnes.*

673. Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνὴ,] En! iterum pium poëtæ artificium, qua omnem suas Athenas ornandi occasionem arripit; et hoc tamen non sine causa valde probabili; Athenis enim victuras Atheniensem mulierem sibi matrem potius optat, ut sic saltem ex materna parte esset indigena et γνήσιος Ἀττικός. Hoc autem pulchrum præterea est προεπαρασκεύασμα, ad futuram στροφὴν explicandam; quando nempe apparet, Ionis matrem non Atheniensem modo, sed Erechthidarum nobilissimam. *Barnes.*

677. πίσαντα,] Ita MSS. E. G. ut jam emendaverat Canterus. Ed. Ald. πίσαντα. Hæret Barnesius in quantitate vocis πίσαντα, sed immerito. Penultimam enim producit eadem analogia, qua πιστόω, πιστώσω, præteritum verbi στοιβάμαι. *Musg.*

Δοῦλον πίσαντα,] Gulielmus Canterus Novar. Lection. Lib. VII. c. 5. pro πίσαντα legendum putat πίσαντα, imo contendit; affirmans, πίσαντα hoc in loco sensui pæne repugnare. Nos e contra πίσαντα versui non pæne, sed omnino, repugnare contendimus, quia penultima brevis est, ut ex conjugatione colligitur: a πίσαμαι enim simplici μ' dicitur; quanquam et in Anthologia πίσαμαι legitur, sed hoc πίσαντα facit, quod et poëtice et metri necessitate dicitur pro πίσαντα. Hoc probat insuper Aristophanes in Avibus, fol. 405. Ὃς ἐφαντάζοντο ἰσθὶ, οὐ πίσαντα. Jam vero ut πίσαντα sensui nihil repugnet, audias hunc locum ita verbatim a nobis explicatum: Ἦν γάρ τις ξένος καὶ ἐπίσαντος ἂν εἰς πόλιν πίσῃ καθαρὰν καὶ αὐτόχθονα, καὶ πολίτης γένηται, καὶ ἀστὸς δὲ τῷ λόγῳ νομίζηται, τὸ μὲν αὐτοῦ στόμα δοῦλον ὂν πίσαντα, ἢ αὐτὸς κατὰ τὸ στόμα δοῦλον πίσαντα, καὶ ἀνεῖ λέγειν, καὶ οὐκ ἴσχυ παῤῥησίαν. *Barnes.*

678. a. Ita metrum horum versuum constitui vult Heath.

Τίν', ὦ παῖ τρόμαντι Λατοῦς ἔχρη-
σας ὑμνῳδίαν;
685 Πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν 695
Τρόφιμος ἐξέβα, γυναικῶν τίνος;
Οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα, (685)
Μή τιν' ἔχῃ δόλον.
Δειμαίνω συμφορὰν,
690 Ἐφ' ὅ ποτε βάσεται 700
Ἄτοπος· ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι, (690)
Τῳδί ποτ' εὔφημα.

O fili Latonæ vaticine, quod tu
Oraculum edidisti?
685 Unde adolescens iste circa tua templa
Nutritus adolevit, ex qua muliere *natus?*
Non enim mihi arrident oracula,
Ne quem habeant dolum.
Metuo casum hunc,
690 Quorsum sit evasurus
Insolens: inamœna enim denunciat mihi,
Huic vero auspicata.

684. *τίς ὁμω.* 691. *ἄτοπα μέν.*

Ὀρθὸν λέγεται μέν που, καὶ σπουδίμων asynartetus ex dochmaicis.
Ἄλλως γε συναγωγῶν ἀσυζεύκτων antispasticus dimeter hypercatalectus.

et in antistropha:

Φίλαι, σύντε' ἰμοὶ δυστυχῆ τέλη
Τερᾶς ἐκ ἕδρας γιγνόμενα.
Beck.

679. *γε συναγωγῶν*] Metrum postulare videtur *συναγμάτων*, deleto *γε*. *Musg.*

680. *ἰμὰ σύριγγος*] Ὁ καὶ ἡ σύριγγος, ἰμὰ δίσσωσα. *Barnes.*

681. *Πῳ*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *Πῃ*.

Forte, *γηρύσαντις*, i. e. *γηρύων μαντείαν*, proclamans *vaticinium*. *Reisk.*

684. *τίς ὑμνῳδίαν*,] Delendum *τίς*, quod sententiam æque ac metrum corrumpit. [monente jam Heath.] *Musg.*

τίς ὑμνῳδίαν] Ἐν ὑμνῳδίᾳ. Quod oraculum, metro constans, edidisti? Τοὺς φοινικῶς χρησμοὺς, ait Aristophanis Scholiastes, ἰαμβίσρους ὄντας. Pausanias in Phocicis: Μαγίστη καὶ παρὰ πλείστων ἐς Φημονόην λέξαι λοιπὸν, ὡς πρόμαντις γένοιτο ἡ Φημονόη τοῦ Διὸς πρώτη, καὶ πρώτη τὸ Ἑξάμετρον ᾖσε. Adi Plutarchum in Opusculo: Περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν. Hinc ego emendavi Scholiasten ad Orest. v. 1093.—ubi olim: Καὶ ἴσχι Καστάλιον, καὶ Φημόνοι, ὃν φασὶ πρῶτον Ἑξαμέτρῳ χρῆσαι. Lego *Φημονόην*, *ἥν*. *Barnes.*

687. *ὦ. Οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα, Μή τιν' ἔχῃ δόλον.*] De oraculorum fraudibus vid. quæ nos supra ad v. 905. et Antonii Van Dalen Dissertationem de Oraculis Ethnicorum. *Barnes.*

689. Versus est Ionicus a minore dimeter catalectus ex molosso et trochaica κατα-λελῦθι. Similis acatalectus est, v. 717. *Heath.*

690. Plene distinguendum ad finem versus. *Heath.*

691. *ἄτοπος*·] Ad Phœbum refero. *Musg.*

Ἔχει δόλον τύχαν Ϟ' ὁ παῖς
Ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων. 705
Τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται;
Φίλαι, πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ ἀντιστρ. (695)
Τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν,
Πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ' ἐλπίδων
Μέτοχος ἦν τλάμων; 710
Νῦν δ' ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ,
Πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας, πόσις δ' (700)

Habet vero opes, et felicitatem hic puer,
Ab alio nutritus sanguine.
Quis non his assentietur?
O amicæ, utrum meæ dominæ
Hæc aperte in aurem clara voce dicemus
De marito, in quo omnia habens *reposita*, spei
Particeps erat misera?
Nunc enim illa quidem obruitur malis, hic vero felix est,
Ad canam senectam perveniens. Maritus vero

697. *τίς οὐ.*

Ut antithetico respondeat, legendum est:

Ἄνασσε ἀφ' ἵππων μὸν iambicus dimeter brachycatalectus. *Heath.*

692. τῷδὶ potest esse pro τῷδε, ut Suppl. 165. Herc. Fur. 665. Nisi malis τῷ δ' εἰσόντ' εὔφημα. *Musg.*

693. Ἔχει δόλον, τύχαν Ϟ'] An legendum ἴχνι δ' ὄλβου· τύχαν Ϟ'. Hippol. v. 1113. τύχαν μετ' ὄλβου. Tyrwhitto placebat δόμων, τύχαν Ϟ', quod non deterius. *Musg.*

695. ξυνοίσεται;] MSS. Steph. ξυνήσεται. Malim ξυνοίσεται ab οἶσμαι, *opinor.* Nec spreverim: τίς, ὦ, τάδε ξυνήσεται; *Quis hæc gratulabitur?* *Musg.*

696. ss. Φίλαι, πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν, Πόσιν] Ὁ Νοῦς· ὦ φίλαι, πότερον ἡμεῖς ταῦτα τῇ Κρεούσῃ διαλῳσόμεθα, εἰς ἀκοὴν προφέρουσαι πόσιν, ἡγουν τὰ κατὰ τὸν πόσιν, ἐν ᾧ τὰ ἑαυτῆς πάντα ἔχουσα, ἐλπίδων πάλαι καλῶν καὶ σωθησομένων μετέσχεν, ἡ νῦν τλήμων, καὶ ἰλίους ἀξία. Scaliger, qui constructionem τοῦ πόσιν non vidit, legendum putabat pro τάδε, τάδὶ, et pro πόσιν, πόσιν, quasi idem esset, ac πῶσιν, vel πόσμα, quod affirmare vix ausim: quum potius πόσις sit *corruptio*, a πόθω, corrumpo; et raro tamen occurrat. Sed manum de tabula. *Barnes.*

698. Post hunc versum excidit aliquid. Accusativus πόσιν non habet, a quo regatur. *Reisk.*

702. Ἀσίτους] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. ἄσιτος. Legendum, ni fallor, ἄτητος, a τάω, *liquefacio*, quod verbum ad animorum conjunctionem significandam non raro adhibetur. vid. Orest. v. 796. Suppl. v. 1039. Fragm. Incert. v. 320. suppeditatum a Clem. Alexandr. p. 620. Hesychius: συντίτηκα, προσκάθημαι. Cicero Epist. ad Atticum, Lib. X. Ep. 8. *sit στοργὴ, sit summa σύντηξις.* Plura dat Barnesius ad Anacreont. v. 1283. *Musg.*

πόσις δ' Ἀχίχνης φίλων.] Cum olim ἀσίτους scriptum esset, omnes omnino id vocis monstri loco reputabant, Scaliger obelo notat; sed dubius animi, nihil de suo profert. Jam vero sensus hujus loci omnino hic esse debet: *Misera* Creusa

Ἀτίητος φίλων.
Μίλιος, ὃς Θυραῖος ἐλθὼν δόμους
Μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχας. 715
Ὤλοιτ', ὄλοιθ' ὁ πότνιαν
Ἐξαπαφὼν ἐμάν· (705)
Καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι
Καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ
Πυρὶ καθαγνίσας· τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται 720
Τυραννίδος, τυραννίδος (710)

Ab amicis non emollitur.
Miser, qui veniens externus in domus
Magnas opes, non servavit felicem.
Perest, perest *ille*, qui dominam
Decepit meam,
Et diis nunquam
Læta-flamma-consumptam placentam
In igne consecret. Meam vero sciet utique
Regni, regni

704. ἴσωσι. 705. Ὤλοιτ' ὅ, σ. 710, 11. * * * φίλα τυρ. τυρ.

perit; *Maritus ejus*, Xuthus, *adeo potens est, ut ab amicis ejus reprehendi, in judicium vocari, aut puniri, ac in ordinem redigi, nequeat.* Quare pro ἀτίητος ego ἀεί-χητος omnino legendum puto; producta tamen antepenultima ut Euripidi solitum in αἰχάω (vid. Alcest. v. 433. et Helen. v. 597.) Et sic ad amussim respondet suo pari in stropha: Ἔχεφρας εἰς ὑμέναιον. *Barnes.*

Lectionem ἀτίητος illustrat Abresch. ad Æsch. I. p. 394. Reisk. mavult ἄτιστος, incurius, ab ἀτίζω. *Beck.*

703. Mendi mihi suspectus est et hic et proxime sequens versus. Lego:

μίλιος, ὃς Θυραῖος ἦλθε δόμων
μέγας ἐς ὄλβον, οὐκ ἴσως ὠτυχής.

Musg.

704. Heath. metri causa scribit ἴσωσιν, tum etiam τύχας mavult in accusat., qui ab ἴσωσιν regatur.

Reisk. conjicit: οὐκ ἰσόσπλ τύχας, *non respicit casus fortunæ.* *Beck.*

705. Ὤλοιτ' ὅ] Ita Ed. Ald. Annotat Stephanus: "in vet. non ὅ legitur, sed ἰ." *Musg.*

708. Καλλίφλογα] *Pulchra flamma consumtam*, i. e. auspicatam. De ignispiciis vide citata ad Phœn. v. 1271. *Musg.*

709. Hiatum sic supplet Barnesius:

τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται
[Δίσπουνα πιστόν τι
νοεῖ τι φιλεδίσπουτον.
τῆς γὰς πάλαι πέφ] φίλα
Τυραννίδος, Τυραννίδος.

Musg.

τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται] Cum post hæc verba tres toti versiculi desiderarentur, ut Canterus observat, et cum illo Scaliger, aliique; nos pro more nostro lacunam quoquo modo supplevimus respectu semper ad sensum et phrasin poëtæ et metri leges habito; ut per omnia respondeant suis paribus in stropha præcedenti; hoc tamen nequaquam divino nostro poëtæ ansim adscribere; quare, ut profaniores paulo, cancellis quibusdam separatos, uncinis nimirum inclusos, exhibeo. Jure autem expostulare possumus, cur Henr. Stephanus, qui tot Manuscriptos veteres

* * * φίλα.
Ἦ δὴ πέλας δείπνων κυρεῖ
Παῖς καὶ πατὴρ νέος νέων,
Ἵνα τε δειράδες Παρνασσοῦ πέτρας ἰπνώδ. 725
715 Ἔχουσαι σκόπελον οὐράνιόν θ' ἕδραν, (715)
Ἵνα Βάκχιος, ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύ-
κας, λαιψηρὰ πη-

* * * amica.
Nempe jam accedens ad convivium vadit
Filius et pater noves novum,
Ubi juga Parnassi speculam pro termino
715 Habent, aëriasque sedes:
Ubi Bacchus ardentes tollens
Tædas celeriter salit

712. πελάσας. Ab hoc v. incipit ἰπνώδ. 714. τε deest.

Codices in leviorĭbus multo negotiis passim citare solet, nihil hic ad supplendam hanc lacunam viderit, ne notarit quidem; licet aperte sensus damnum patitur: Ut nihil dicam de versibus, quia nondum in eum ordinem a Cantero fuerant redacti. Quare non ego nimium ignotis Manuscriptis tribuere soleo, nisi nomine notentur et bona fide designentur, aut omni dubio procul satis noscantur, et etiamnum consulenda videantur, ut nostrum toties in tribus prioribus tragœdiis laudatum Manuscriptum Collegio Corporis Christi Cantabrigiæ etiamnum reservatum.
Barnes.

Reisk. repudiat supplementum Barn., sensumque esse dicit: *Meum vero pectus sciet amica reginæ*; i. e. ero ejus amicus.

709. s. Non reddidit Prev. ob lacunam, quæ hic conspicitur. *Beck.*

711. s. Δίσωσα πιστόν τι, Νέου τι φίλοδίσωσον· Τῆς γὰρ πέλας κυρῶ] Hæc omnia ad sensum implendum ex meo, ob Manuscriptorum penuriam, addidi; de qua re in nota præcedenti. Vid. Helen. v. 1474. *Barnes.*

712. Legendum Ἦδη, et κύρει, a κύρω priori longa, metri caussa. *Reisk.*

714. s. πίτρας Ἔχουσαι] Ita Ed. Ald. Barnesius, lectore non monito, ἔχουσι dedit, quod altero non deterius. Lego: πίρας ἔχουσι σκόπελον. *ubi juga Parnassi specula terminantur*, vel *in speculam desinunt*. Apicem hunc sic describit Pausanias: ἀνὰ δὲ τοῦ Κορυκίου χαλεπὸν ἀναβῆναι καὶ ἀνδρὶ εὐζώνῳ πρὸς τὰ ἄκρα ἀφικέσθαι τοῦ Παρνασσοῦ· τὰ δὲ ὑφ' ὧν τε ἐστὶν ἀναπίεσμα τὰ ἄκρα, p. 349. Hinc, credo, Euripides sequenti versu οὐράνιον ἕδραν vocat. *Musg.*

716. ἀμφιπύρους] Emendatio est H. Stephani. Ed. Ald. ἀμφιπύρους. *Musg.*

716. ss. Ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας, λαιψηρὰ πηδᾷ νυκτιπόλους ἅμα συρφετὸς χαρᾶς.] Hic locus ad Φανὰς illas Bacchicas respicit, de quibus nos supra ad v. 555 et Rhes. v. 940. Quibus adde, quæ illi congrua huc apposuit Brodæus: Monte Parnassus non tantum Apollini sacer est, verum etiam Baccho. Lucanus: Monte Phœbo Bromioque sacer. Fatetur libro Saturnalium primo, capite decimo octavo Macrobius. Hæc ille, quem tamen cum nos locum tetigimus ad Bacch. v. 404. Vide etiam supra hujus Fabulæ, v. 554. *Barnes.*

718. σὺν Βάκχαις.] Barnesius, errore typographico, συμβάκχαις. De re Pausanias, ubi supra: καὶ αἱ Θυιάδες ἐν τοῖς τῷ Διονύσῳ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι μαίνονται. *Musg.*

720. Νέαν-ἁμί(αν)] *Juventutem.* vid. Phœn. v. 550. *Musg.*

δᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις. 730
Μήποθ' ὃδ' εἰς ἐμὰν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς,
720 Νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι. (720)
Στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν
Ξενικὸν εἰσβολάν.
Ἄλις ἄλις ὁ πάρος ποτ' ἀρχαγὸς ὢν 735
Ἐρεχθεὺς ἄναξ.

Noctivagis una cum Bacchis.
Utinam hic puer nunquam veniat in meam civitatem:
720 Forte moriatur relinquens ætatem juvenilem.
Gemens enim civitas haberet prætextum,
Peregrini invectionem.
Satis, satis est qui olim princeps fuit
Rex Erechtheus.

719. θθ. deest. 723. Ἄλις, ἄς ὁ πάρος ἀρχ. ὤν.

Νέαν ἀμέραν de *nova fortuna* interpretatur Gronov. Obs. I, 2. *Beck.*

721. Στενομένα] Interpretor: *βαρυνομένα, oppressa.* Quo sensu στενόμενος bis apud Homerum legitur. *Musg.*

721. sq. Constituit Heath. ita:

Στενόμενα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν asynartetus ex dochmaicis.
Ξενικὸν εἰσβολάν. Ἄλις, ἄλις ὁ πάρος idem.
Ἀρχαγὸς ὢν Ἐρεχθεὺς ἄναξ. antispasticus dimeter hypercatalectus. *Beck.*

Sensum, quem lectio codd. offert, non satis esse clarum monet Prev. atque adeo ipsam lectionem suspectam. Vertit ita, ut maxime probabile videbatur: "Athènes le recevroit avec douleur dans son sein; et les mânes du grand Erechthée s'indigneroient de voir un étranger usurper les droits de son sang." *Beck.*

722. Ξενικὸν εἰσβολάν] Scaliger legit ξενικὴν, nulla necessitate; est enim ξενικὸν Atticum pro eodem. *Barnes.*

723. Ἄλις ἄς] Tyrwhitti emendatio est pro ἀλίσας. Idem pro ἄν optime reponit ἦν. Mihi porro legendum videtur τὸ πάρος:

ἄλις, ἄς τὸ πάρος ἀρχαγὸς
ὢν Ἐρεχθεὺς ἄναξ.

Pro ἀλίσας emendabat Scaliger: ἄλις, ἄλις. *Musg.*

Ἄλις, ἄλις] Ita cum Scaligero legimus pro ἀλίσας, quod nullo cum sensu prius aderat. Canterus legendum voluit, ἄλις ἴσθ', pro ἄλις ἴσον, non, ut mihi videtur, æque bene, quod ad versum, aut emphasin. Hæc dicta sunt eodem modo, quo Theocritus de Homero dixit Idyll. XVI. v. 20. Ἄλις πάντεσσιν Ὁμηρος. Ita Erechthidarum familiæ amans Chorus, et superinducti hujus peregrini Xuthi pertæsus, inquit emphatice: Ἄλις, ἄλις, ὁ πάρος Ἀρχαγὸς ὢν Ἐρεχθεὺς ἄναξ· ἀρκεῖ μὲν τρὶς Αἰθναίους ὁ παλαιὸς Ἐρεχθεὺς καὶ οἱ διαδέξαι αὐτοῦ. *Barnes.*

Reisk. conjicit: ἄλις ὁ σὸ πάρος. *Beck.*

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

Creusa, adhuc ignorans, quidnam spei de sobole procreanda accepisset, Pædagogum vetulum, Erechthidarum antiquum alumnum, excitat, ut una cum illa vellet Apollinis oraculi sciscitari. Tum vero Chorus famularum tristis intervenit, ex quibus tandem accipit Creusa, marito suo novum filium ab Apolline datum. Hinc luctus, ira et lacrymæ. Dolet domina cum sene et famulis. Pædagogus Ionem hunc a Xutho olim susceptum furtivo concubitu conjectat, simulque in eum ut dominæ proditorem invehitur, quem itaque dolo una cum adolescentulo interficiendum suadet, ne generosorum Erechthidarum hæreditas ad illegitimos successores deveniat. Creusa, jam pro certo se habere putans, fidem a viro proditam, et ipsa corporis sui labem ex stupro contractam, natumque inde puerum crudeliter expositum, non sine accusatoria in Apollinem querela, palam fatetur. De hac re apertius senex quærit, moxque de adolescente interficiendo cum domina consultat, atque ipse sibi hujus cædis patrationem ultro deposcit. Chorus his Creusæ consiliis lætum precatur successum, Xuthumque ut peregrinum et adulterum detestatur. Phœbum quoque ipsum oblique perstringit, qui horum scelerum auctor et firmator exstitit. Fœminas denique, quibus licentius homines adulterii probra inurant, defendit, cum non minus hoc vitio, imo etiam perditius, laborent viri; id quod Xuthi exemplo satis declarat.

725 ΚΡ. Ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως, πατρὸς
Τοὐμοῦ ποτ' ὄντος, ἡνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
Ἔπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,
Ὡς μοι συνησθῇς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ 740

725 *Cre.* O senex pædagoge Erechthei patris
Mei quondam existentis, dum esset adhuc in *hac* luce,
Attolle teipsum ad Dei oracula,
Ut mecum læteris, si quod Apollo rex

725. Hic Erechthei pædagogus tum ad minimum centum annos habuit. *Beck.*

727. Ἔπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,] Ex hoc loco patet, ad Oraculum non nisi per adscensum perveniri; ut mox magis etiam confirmatur, v. 739. Αἰωτιτά μοι μαντεῖα. Et sane Delphicum templum stetit ad radices montis Parnassi. *Barnes.*

730—732. Apud Stob. Grot. cxiv. p. 469. ubi φίλοισιν ἡ — Barnes. Fragm. Inonis, p. 472. *Burn.*

730. Stobæus Tit. CXIV. σὺν τοῖς φίλοισιν, omisso γάρ. *Musg.*

Σὺν τοῖς φίλοις γάρ] Duportus in margine suo notat, ad τοῖς: vel σοῖς; male; neque σοῖς enim hic locum habet. Quod Stobæus legit, Σὺν τοῖς φίλοισιν, omisso γάρ, hoc non fit ex diversitate exemplarium; sed quia γάρ, quod in hoc loco erat necessarium, cum sola citatur sententia, tuto abesse potest. Quod vero apud Stobæum medius horum trium versuum alias legatur, et alius plane sit: Εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον, et alias nos observavimus, sensum unius alicujus versus diversim exprimi, sive id a poëta, sive ab aliis post factum. Vid. Phœniss. v. 929. Henr. Stephanus ex memoria dicit Plutarchum in tertio pro ἰσσβλίψαι legere ἰμβλίψαι, quare inter varias lectiones repono. *Barnes.*

731. Ὅ μὴ, Stob. Grot. cxiv. p. 469. *Burn.*

Ἃ μὴ γένοιτο] Hujus versus loco sequentem exhibet Stobæus, ubi supra:

εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον.

Musg.

732. ἰσσβλίψαι] Malim ἰμβλίψαι: quæ Stobæi lectio est, ubi supra, et Plu-

Θέσπισμα παίδων ἐς γονὰς ἐφθέγξατο
Σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἡδὺ μὲν πράσσειν καλῶς, (730)
Ὃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακὸν,
Ἐς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐσβλέψαι γλυκύ.
Ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε, 745
Δέσποιν' ὅμως οὖσ' ἀντιπηδεύω πατρός.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ὦ θύγατερ, ἀξί' ἀξίων γεννητόρων (735)
Ἥθη φυλάσσεις, κοὐ καταισχύνασ' ἔχεις
Τοὺς σοὺς, παλαιοῦ γ' ἐκ γένους αὐτόχθονος.
Ἔλχ', ἕλκε πρὸς μέλαθρα καὶ κόμιζέ με. 750
Αἰνειά μοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι

Oraculum de liberorum genitura dixerit.
Cum amicis enim dulce *est* esse fortunatum.
Contra vero si quid acciderit mali, quod absit,
Dulce *est* intueri in oculos hominis benevoli.
Ego enim te, ut tu quoque olim meum patrem,
Quamvis domina sim, colo patris loco.

PÆDAGOGUS.

O filia, dignos claris majoribus
Mores servas, neque dedecoras
Tuos antiquos majores Aborigines.
Trahe, trahe *me* ad ædes et duc me,
Ardua enim mihi oracula: senectutis igitur meæ

737. Τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἰγγόνους αὐτόχθονας. 739. Αἰν. δέ μα.

tarchi Op. Mor. p. 119. Ed. H. Steph. *Musg.*

737. ἰγγόνους] Qui παλαιοὶ erant tempore Creusæ, quomodo ἔγγονοι ejus erant? An ἔγγονοι melius conveniat, non dixerim: Grammatici enim et hoc de *sobole*, vel *posteris*, accipiunt. Videndum igitur, an legi debeat ἰγγενεῖς, quæ certe vox *consanguineos omnes* complectitur. vid. supra v. 63. Soph. Antig. v. 670. *Musg.*

ἰγγόνους αὐτόχθονας.] Quod Athenienses αὐτόχθονες dicti fuerint, et quare, ostendimus supra ad v. 432. Quod vero Erechtheus, vel Erichthonius, (vid. supra v. 270.) quem præcipue hic notat poëta per ἰγγόνους αὐτόχθονας, e terra fuerit ortus, ac proinde αὐτόχθων, probatum dabimus infra ad v. 1426. *Barnes.*

Reisk. emendat ὑγιεῖς. nam ἰγγόνους non dici posse *majores, avos*; quæ tamen debeat hic vocis significatio esse.

Heath. subaudit προγόνους, ut constructio sit: τοὺς σοὺς παλαιοὺς προγόνους, ὄντας ἰγγόνους αὐτόχθονας. *Beck.*

739. Αἰνειὰ δέ μοι μαντεῖα·] Ita Ed. Ald. Primus Barnesius ejecit δέ. Valckenærio ad Phœn. v. 466. pro μοι placebat του (deleto δέ). De situ templi Delphici sic Pausanias, p. 325. l. 20. Δελφοῖς δέ τι πόλις ἅπαντες διὰ πάσης παρέχηται σχῆμα, πανταχὰ τὰ αὐτὰ δὶ τῇ πόλει τῇ ἄλλῃ καὶ ὁ ἱερὸς περίβολος τοῦ Ἀπόλλωνος. οὗτος δὲ μιγ-

Συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ. (740)
ΚΡ. Ἕπου νυν· ἴχνος δ' ἐκφύλασσ', ὅπου τιθῇς.
ΠΑΙ. [Ἰδού.] τὸ τᾶς ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τᾷ δὲ νᾷ ταχύ.
ΚΡ. Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός. 756
ΠΑΙ. Καὶ τοῦτο τυφλὸν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ.
ΚΡ. Ὀρθῶς ἔλιξας· ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ. (745)
ΠΑΙ. Οὔκουν ἑκών γε, τοῦ δ' ἄκοντος οὐ κρατῶ.
ΚΡ. Γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος 760

740 Adjuvans pedem sis mihi medica.
Cre. Sequere nunc, observaque vestigium ubi ponas.
Ped. Ecce! Pes quidem tardus, animus vero promptus.
Cre. Baculo innitere in flexuosum iter terræ.
Ped. Et hoc cæcum est, quando exiliter ego video.
745 *Cre.* Recte dixisti: sed ne fatiscas lassitudine.
Ped. Non quidem volens; sed quod absit, non possideo.
Cre. Mulieres, meæ telæ et radii

741. Ἕπ. νῦν — τιθῇς. 743. μὴ πάρεσαί σου.

Θυ μέγας, καὶ ἀπωτάτω τοῦ ἔσπερος ἱστὰ. Justinus Lib. XXIV. c. 6. *Templum Apollinis Delphis positum est in monte Parnasso, in rupe undique impendente — Media saxi rupes in formam theatri recessit — In hoc rupis anfractu, media ferme montis altitudine, planities exigua est, atque in ea profundum terræ foramen, quod in oracula patet.* Conferri potest et Livius Lib. XLII. c. 15. *Musg.*

740. *ἰατρὸς γενοῦ.*] Statius de Laii umbra ex vulnere claudicanti: *medica firmat estigia virga.* Lib. II. c. 11. *Musg.*

Reisk. conjicit: *συνεπεγείνουσα. Beck.*

741. *τιθῇς.*] Secunda persona a *τιθέω*. vid. ad. Here. Fur. v. 710. Ed. Ald. *τιθῇ*. MSS. Steph. *τιθῇς*. *Musg.*

ἵστον τιθῇς.] Ita repono pro *τιθῇ*, verbum pro participio. Ita Brodæus legit, ita Scaliger, ita sensus postulat legi. Duportus *τιθῇς* scribit, graviori variatione; quod tamen Henr. Stephanus ex Vet. Codicibus confirmatum dedit. Fit autem a *τιθέω ἀντὶ τοῦ τίθημι*. Vid. Scholia ad Estheram nostram v. 2. *Barnes.*

Hic pro *τιθῇς* et v. 1545. pro *περιστιθῇς* cod. Reg. exhibet *τιθεῖς, περιστιθεῖς*, auctore Br. ad Lys. 895. tanquam participia essent. *Beck.*

742. Ἰδού.] Quoad carmen hoc vocabulum otiosum est in hoc loco; ut alia alibi ejusmodi, nempe: *φεῦ, ὦ μῆτερ*, etc. et *ἔ, ἔ*, sicut abunde patet in hisce tragœdiis; uti prius observavimus ad Hecub. v. 1098. *Barnes.*

Reisk. scribit: *τὸ δὲ τοῦ νέου. Beck.*

743. *περιφερῆ στίβον*] Interpretor, *callem flexuosum*: quales utique esse solent in locis clivosis. *Musg.*

περιφερῆ στίβον χθονὸς.] Codex Heinsio-Scaligerianus adscriptum habet in margine: *παραφερῆ στίβῳ ποδός. Barnes.*

Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.

in hæc explicando interpretes trepidant, miror neglectam esse a recentioribus lectionem libri Heinsio-Scaligeriani, a Barnesio in notis expromtam

— *παραφερῆ στίβῳ ποδός.*

Ultimum certe verum existimo. Στίβος ποδὸς pedis est vestigium, sive planta pedis; quæ periphrasis nihil differt ab ea, qua Euripides usus est, v. 791. *τῷ σπῶ' ἴχνος ποδός*. Vocabulum *στίβος* hoc sensu adhibet Sophocles in Philoct. v. 29. — *στίβου γ' οὐδὲν πόνος*. Idem verbum pro *ἴχνος*, tanquam ejus synonymum, ponitur ap. Xenoph. in Exp. Cyri. Lib. I. 6. 1. Ἐντεῦθεν περιέπεμπον ἱφαίνετο ἴχνη ἵππων καὶ

Δούλευμα πιστὸν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
Βέβηκε παίδων, ὥνπερ οὕνεχ' ἥκομεν;
Σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε, (750)
Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν.
ΧΟ. Ἰὼ δαῖμον. 765
ΚΡ. Τὸ *φροίμιον* μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.
ΧΟ. Ἰὼ τλᾶμον.
Ἀλλ' ἤ τι δεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ; (755)

Fidæ ancillæ, quam fortunam adeptus maritus
De liberis abiit, quorum gratia *huc* venimus?
Dicite mihi: si enim bona mihi significatis,
Non in *ingratos* dominos conferes lætitiam.
Cho. O fortuna!
Cre. Hoc proœmium orationis profecto non *est* felix.
Cho. O miseram!
Num quid vero ex oraculis dominorum mali pateris?

κύριος· ὑπάζουσι δὲ ὅπως ὁ σύβος ὡς λοιχλίον ἕπωσιν. ubi vid. Zeunii notam. Lib. VI. 3. 24. περιείμενος ἱόρων τὸν σύβον τῶν Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν κατὰ τὴν ἐπὶ Κάλυκος ὁδόν. *Jacobs.*

ἰρείδειν, *firma te.* Ad περιφερῆ σύβον subint. κατά. περιφερῆ autem videtur significare *arduum.* Quidquid enim est rotundum, adacensu etiam arduum est. *Heath.*

Aut περιφερεῖ, *rotundo*, legendum, aut περιφερῆ, ut etiam Seal. vidit.— Id enim est *lubricus*, non περιφερής. Præterea 's σύβον exarari debet: *in vestigium terræ impressum*, vel *in calcabile solum terræ.* *Reisk.*

745. μὴ πάρεισί πω] "Sensus," inquit Tyrwhittus, "qui ex his verbis eliciendus est, aut nullus est, aut nullo pene pejor. Quidni legamus: ἀλλὰ μὴ πάρεις σύνω, subaudito σεαυτόν." Similis fere locutio occurrit in Phœn. 866. κόσῳ παρεῖμαι, et in Herc. Fur. v. 1037. τὸν ὕπνῳ παρεμένον. *Musg.*

Μὴ πάρεισί πω] Μὴ ἀπάρεισι. *Barnes.* Vet. ed. recte ἐρῶς γ' ἴλιξας, deinde leg. ἀλλά μοι πάρεις σεαυτῆς, *sine me tuo loco videre.* *Reisk.*

ἀπαρεσκεῖν nunquam neutra significatione legitur. Forsan reponendum: μὴ πάρεσί πω, *ne despondeas, ne deficias.* *Heath.*

746. ἄπιστος] Legendum cum Reiskio ἀπίστους. *Musg.*

Metri causa Heath. reponit: Οὐκεῖν ἰκεῖν γ', ἄπιστος οὐ γὰρ δὴ πρατῶ. τοῦδ' ἀπίστους reponit Reisk. *Beck.*

750. μηνύσετε,] Barnesii emendatio est. Ed. Ald. μηνύσατε. *Musg.*

εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσατε,] Ita quamvis in omnibus sit scriptum exemplaribus, mallem legere: εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε. *Barnes.*

751. ἀπίστους] Minus proprie ἀπίστους dicit, cum dicendum esset ἀχαρίστους, ἀγνώμονας, vel aliquid simile. Sed sic solent nomina vitiorum confundere: vid. v. 328. et v. 344. Pindar. Olymp. III. Stroph. 2. πιστὰ φρονέων. Æschyl. Sept. c. Theb. 848. βουλαὶ δ' ἄπιστοι λαΐνου δάκτυσιν. *Musg.*

Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας] Hoc est: ἄπιστον δέσποιναν: seipsam enim innuit; Ubi autem tecte quis loquitur de aliqua persona, plurali numero plerumque utitur, et licet de fœmina, genere masculino. Vid. quæ nos supra ad v. 650. *Barnes.*

753. Τὸ φροίμιον] Ad hunc et sequentem versum desunt nomina personarum in Ed. Ald. et MSS. *Musg.*

755. Ἀλλ' ἤ τι] Sic legendum pro veteri ἀλλά τι. vid. Helen. v. 489. Herc. Fur. v. 1119. Emendabat Scaliger ἀλλά γε τι.

Nondum tamen sententia clara mihi aut elegans videtur. Vide igitur, an

Εἶεν· τί δρῶμεν, θάνατος ὢν κεῖται πέρι;
ΚΡ. Τίς ἥδε μοῦσα, χὠ φόβος τίνων πέρι; 770
ΧΟ. Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν;
ΚΡ. Εἰφ'· ὡς ἔχεις γε συμφορᾶν τιν' εἰς ἐμέ.
760 ΧΟ. Εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῆ. (760)
Οὐκ ἔστι σοι, δέσποιν', ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν
Τέκν', οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι τάδε. 775
ΠΑΙ. Ὤ μοι, θάνοιμι, δύγατερ. ΚΡ. Ὤ τάλαιν' ἐγώ.
Συμφορᾶς ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος,

Esto: quid agemus *de rebus*, de quibus mors *nobis* proposita *est?*
Cre. Quænam *est* ista cantilena? et de quibus hic metus *est?*
Cho. Dicemus, an tacebimus, aut quid agemus?
Cre. Dicito; quippe habes aliquid triste de me.
760 *Cho.* Dicetur, etiamsi bis mihi moriendum sit.
Non licet tibi, domina, in ulnas capere
Liberos, neque uberibus tuis applicare unquam.
Pæd. Hei mihi! utinam morerer, filia. *Cre.* O me miseram!
Accepi calamitatis, patior dolorem,

765. Ἀβίωτον, ὦ φ.

versus Creusæ tribuendus sit, et ad hunc modum legendus:

ΚΡ. Ἀλλ' ἤ τι θεσφάτοισι δυσπειθῶν τορῶς;
ΧΟ. Εἶα· τί δρῶμεν. —
Musg.

Ἀλλά γι τί] Cum olim Ἀλλὰ τί, versu claudicante, legebatur, Scaliger γι inserendum duxit: unde satis carmen sufulcitur. *Barnes.*

Reisk. reseribit: ἀμοῖσι θεσφάτοισι, *sævis præceptis domini.* *Beck.*

761. Οὐκ ἔστι σοι, δέσποιν', ἐπ' ἀγκάλας λαβεῖν
τέκν' οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι ΤΑΔΕ

Non sic scripsisse videtur Euripides, sed potius

— οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι ΠΟΤΕ

Memini hac opportunitate Fragmenti Euphorionis ap. Stobæum. S. LXXVI. p. 451. Gesn. 333. Grot. quod medicam manum implorat:

Τίνου μή σύ γα μητρὸς ἀπ' ἀνθρεώνας ἀμέγης
Ἠιλίου ἥτις σὶ τριπετοίους ἐφέηκεν,
Τέκνον, ὑπὸ ζόνῃ φαβιρὰς δ' ἀδῖνας ἀείρας
Εἰς φάος ἐχομένων· λαχὼν ἐπὶ χείλεσι πρώτῃ
μαστὸν ἐπισχομένῃ· λευκῇ ΔΕ Σ' ΕΛΟΙΣΑ γάλακτι.

Gesnerus conjecit: σ' ἴθρεψε. quod Grotius in textum recepit. Et certe sic loquuntur poëtæ. Euripides in Troad. v. 760.

δακτυῖς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σὸ μαστὸν ἐξέθρεψ' ἐμόν.

Cum tamen hæc emendatio longius absit a vulgatæ scripturæ ductibus, quam ut librariis tam graviter aberrasse verisimile sit, veram Euphorionis manum a Gesnero restitutam esse dubito. Tu mecum scribe:

λαχὼν δ' ἐπὶ χείλεσι πρώτῃ
μαστὸν ἐπισχομένῃ λευκῷ Σ' ΕΠΑΗΣΑ γάλακτι.

765 Βίοτον, ὦ φίλαι.
ΠΑΙ. Διοιχόμεσθα, τέκνον. (765)
ΚΡ. Αἲ αἲ αἲ αἲ.
Διαπταῖος ἔτυτεν ὀδύνα με πνευ-
μόων τῶνδ' ἔσω.
770 ΠΑΙ. Μή πω στενάξῃς — ΚΡ. Ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
ΠΑΙ. Πρὶν ἂν μάθωμεν — ΚΡ. Ἀγγελίαν τίνα
μοι;
ΠΑΙ. Εἰ ταὐτὰ πράσσων δεσπότης τῆς συμφορᾶς 785
Κοινωνός ἐστιν, ἢ μόνη σὺ δυστυχεῖς.

765 Per vitam, O amicæ.
Pæd. Periimus, O filia.
Cre. Væ, væ, væ, væ.
Penetrans dolor sauciavit me
Intra pulmones hosce.
770 *Pæd.* Nondum ingemiscas. *Cre.* Verum adsunt luctus.
Pæd. Priusquam discamus. *Cre.* Quem nuncium mihi loqueris?
Pæd. An eadem patiens dominus, miseriæ
Particeps sit *ejusdem*, an tu sola calamitosa sis.

772. ταῦτα.

gemellum est hoc Theocriti Eid. XXVI. 3.

ἀμφιέλιξαι λάβρασα καὶ ἰμαλήσασα γάλακτος.

In Euphorionis loco, γάλακτος legas an γάλακτι nihil interest. Verba enim copiam notantia utrumque casum adscisunt, docente Abreschio in Animad. ad Æsch. Lib. II. p. 133. *Jacobs.*

763. Ὦ μοι,] Post hunc versum iteratur in Aldina, v. 759. *Musg.*

764. Συμφορᾶς ἴλαβον,] Olim συμφορᾷς legebatur, quod non æque arrisit; si enim genitivi esset singularis, nulla foret aggravatio, sed potius deminutio insignis: Quis λαμβάνω cum genitivo μέρος denotat. Quare in accusativo plurali legimus, Brodæo Scaligeroque præeuntibus. *Barnes.*

764. a. Dividit Heath. ita:

Συμφορᾶς ἴλαβον, ἴσα θεόν — Euripideus.
Ἄχος ἀβίοτον, ὦ φίλαι — iambicus dimeter. *Beck.*

Cohæret συμφορᾶς ἄχος. Ex vet. lectione βίοτον efficio μιαρόν. *Reisk.*

765. ἀβίωτον,] H. Stephani emendatio est. Ed. Ald. & MSS. βίοτον. Malim etiam ἄχθος pro ἄχος, ut constructio sit ἄχθος συμφορᾶς. Barnesio placebat συμφορᾶς accusativo plurali. *Musg.*

768. a. Constituit Heath. ita:

Διαπταῖος ἔτυτεν ὀδύνα — glyconius.
Μὴ στενάμεσθα τῶνδ' ἴσα — periodus catal. *Beck.*

770. a. ΠΡ. Μήπω στενάξῃς.
ΚΡ. Ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
ΠΡ. Πρὶν ἂν μάθωμεν —
ΚΡ. Ἀγγελίαν ΤΙΝΑ ΜΟΙ.

Inepta lectio, quam miror D.D. V.V. minime suspectam fuisse. Satis quidem commode Latinus interpres: *Quem nuntium mihi dicis expectandum?* Sed ejusmodi emblematibus nihil est quod explicari nequeat. Nos potius huic loco, cri-

ΧΟ. Κείνῳ μὲν, ὦ γεραιὲ, παῖδα Λοξίας
Ἔδωκεν, ἰδίᾳ δ' εὐτυχεῖ ταύτης δίχα. (775)
ΚΡ. Τόδ' ἐπὶ τῷδε πανὸν ἄκρον ἔλαχες ἔλαχες,
Ἄχος ἐμοὶ στένειν. 790
ΠΑΙ. Πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος
Τὸν παῖδ', ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐδέσπισεν;
ΧΟ. Ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν (780)
Δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· παρῆν δ' ἐγώ.
ΚΡ. Πῶς φής; 795
Ἄφατον, ἄφατον, ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ ῥῆσις.
ΠΑΙ. Κἄμοιγε. ΚΡ. Πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται;
Σαφέστερόν μοι φράζε, χὥστις ἔσθ' ὁ παῖς. (786)

Cho. Illi quidem, O senex, filium Apollo
Dedit: seorsim vero beatus est sine hac.
Cre. Hoc vero summum malum supra illud locuta es, locuta es,
Dolorem mihi lugendum.
Pæd. Utrum vero nasci oportet ex aliqua muliere
Filium, de quo dixisti, an jam natum vaticinatus est?
Cho. Jam natum, *et* perfectum adolescentem
Dedit ipsi Phœbus. Aderam autem ego.
Cre. Quid ais?
Infandam, infandam, non dicendam rem narras.
Pæd. Et mihi. *Cre.* Quomodo vero oraculum ad finem perducitur,
Clarius mihi dicito, et quis sit hic puer.

776. Τὸ δ' ἐπὶ et ἔλαχες semel.

ticam, qua indiget, adhibeamus opem. Corrigo:

ΠΡ. Περὶ ὃν μάθωμεν —
ΚΡ. Ἀγγελίαν ΤΙΝ'; ΟΙ ΜΟΙ.

Voculam ἔμοι huic loco minime alienam, immo accommodatissimam esse, nemo facile dubitabit. Ne vero de metro timeas, versus est choriambicus dimeter catalecticus, qui Bacchium in clausula requirit. *Jacobs.*

772. πρέσσων] Pro πάσχων. Et vice versa πάσχω, pro πρέσσω. Vid. Schol. ad Hecub. v. 612. Item quæ nos ad Supplic. v. 268. et Heracl. v. 241. *Barnes.*

775. ναίων] Ἀσφοδελιωτῶν, Κρισίων. Præsens enim cum fuerit, sufficit demonstrativum de quopiam dici. Sic infra v. 806. Σπινὰς ἐς ἱερὰς τῆσδε λαθραίους πύλας. *Barnes.*

778. Πότερα δὲ φῦναι δεῖ] Emendatio est Scaligeri. Ed. Ald. πότερα διαφῦναι δὲ. *Musg.*

Πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος] Πότερα pro πότερον Attice, Scaliger autem legebat δὲ φῦναι δεῖ, pro veteri διαφῦναι δὲ, adeo recte, ut nihil dubitaverim illius lectionem in textum admittere, alia tamen hic pro more nostro reservata. *Barnes.*

780. ἐκτελῆ νεανίαν] Adultum Juvenem. Ita Hesiod. Ἐκτελίη βρίθουσι δημήτριες ἱερὸν ἀκτήν. Idem ἐκτελὴς sonat. *Barnes.*

786. ἐκ θεοῦ] Subaudi ναοῦ. Vide, quæ dedit Brodæus ad v. 406. *Musg.*

ΧΟ. Ὅτῳ ξυναντήσειεν, ἐκ θεοῦ συθεὶς, 800
Πρώτῳ τόσις σὸς, παῖδ' ἔδωκε αὐτῷ θεός.
ΚΡ. Ὀτοτοτοτοῖ.
Τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλαξεν ἄρα βίοτον, ἐρη-
μία δ' ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω. (791)
Τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ συνῆψ' ἴχνος ποδὸς 805
Πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ, ποῦ νιν εἰσιδών;
ΧΟ. Οἶσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν,
Ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς. (795)
ΚΡ. Ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην
Αἰθέρα πρόσσω γαίας Ἑλλανίας, 810
Ἀστέρας ἑσπερίους,

Cho. Cui venisset obviam, ex Dei *templo* egressus,
Primo maritus tuus, *hunc* ipsi filium dedit Deus.
Cre. Heu, heu, heu.
Quod ad me attinet, prolis expertem, prolis expertem prehendit
Execratio vitam. *In* solitudine autem orbas domos habitabo.
Quis igitur significatus est oraculo? cuinam occurrit
Maritus *mei* miseræ? Quomodo? Ubinam ipsum aspiciens?
Cho. Nôsti, chara domina, adolescentem illum,
Qui hoc verrebat templum? iste est ille filius.
Cre. Utinam volitem per humidum aërem
Ultra Græcam terram
Stellas *ad* Hesperias,

792. πῶς δὲ που νιν. 795. Ἂν πταίην. 796. πρόσω.

ἐκ Θεοῦ συθεὶς,] Subaudi ναοῦ. Vid. quæ nos supra ad v. 406. *Barnes.*

789. Constructio, siquidem vere scribitur locus, sic instituenda est: τὸ δ' ἐμὸν ἔλαξεν ἄτεκνον βίοτον, ubi τὸ ἐμὸν elliptice est, pro τὸ ἐμὸν μέρος. Sic Herc. Fur. v. 164. ἴχνι δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδωμαν. Aristoph. Thesm. v. 111. εὐνίσσας δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἴχνι εἰβίσας. Barnesius, Brodæum secutus, legit, mutato accentu, ἁρὰ. *Musg.*

ἁρὰ] Ita cum Brodæo legendum puto; non ἄρα, ut ante. *Barnes.*

789. s. Heath. ita constituit:

Τὸ δ' ἐμὸν, ἄτεκνον — ithyphallicus.
Ἔλαξεν ἄρα βίοτον· — iambicus dimeter brachycatalectus.

Ἔρημία δ' ὀρφανοὺς — periodus catal.
Δόμους οἰκήσω. — dochmaicus.

789. ἄρα, *ergo* reponit Reisk. *Beck.*

791. τῷ συνῆψ' ἴχνος ποδὸς;] Τίνι συνῆψε πόδα; ἴχνος ποδὸς, ἀντὶ τοῦ πόδα, Ἐν δυοῖν. *Barnes.*

792. εἰσιδών;] Emendatio est Scaligeri. Ed. Ald. εἰσίδω. [quod præfert Heath.] *Musg.*

Πόσις ταλαίνης; Πῶς δέ; ποῦ νιν εἰσιδών;] Quum olim erat: Πῶς δέ; ποῦ νιν εἰσίδω, nullo sensu, aut certe admodum frigido, video, in Scaligeriano Codice ita interpunctum et scriptum, ut nos dedimus: Πῶς δέ; ποῦ νιν εἰσιδών; ut ad πῶς referatur εἰσιδὼν, quam lectionem, nemo sanus, qui non amplectetur. *Barnes.*

Λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα, νυμφεύσας λάθρᾳ,
Τὸν παῖδ' ἔφυσεν, ἐξενωμένον δί τῳ (820)
Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὁ δ' ἐν θεοῦ
Δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται. 840
Νεανίαν δ' ὡς ἤσθετ' ἐκτεθραμμένον,
Ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
Κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο, (825)

Sed adjungens sibi aliquam servam, clam congressus
Hunc puerum genuit: ablegatum vero peregre alicui
Delphorum tradidit educandum: hic vero in Dei
Templo dimissus educatur, ut latitaret.
Ut vero sensit adolescentem adolevisse,
Persuasit tibi ut venires huc sterilitatis gratia.
Et Deus non mentitus est, iste vero est mentitus,

ut in hoc loco; sic et *μεμιγμένως*, mistim, et *διδυμωμιγίστρως* alicubi legitur ab interpretibus ad Lucæ c. XVIII. v. 14. sic *ἐμφαντίστρως*. *Barnes.*

813. Παγκληρίαν] Solidam hæreditatem. *Barnes.*

814. Ἐκπαρσούμενος] Ἐξ ἄλλης γενῶν. *Brodæus.*

817. Ὅμοιος εἶναι] Ἄτεκνος, ὡς σύ. *Barnes.*

819. Ἐξενωμένον δί τῳ] In locum peregrinum ablegatum. Brodæus. Δελφῶν τῳ pro τινί. *Barnes.*

Aut ἐξενωμένος, aut ἐξενωμένῳ, aut ἐξενωμένον leg. *factus* ξένος, amicus, aut *alicui in amicitiam suam conciliato*, aut *alicui amicorum Athenas non incolentiam.* *Beck.*

822. ἐκτεθραμμένον] Ita MS. E. ut jam editi. Ed. Ald. ἐκτετραμμένον. *Musg.*

824. Θεὸς δ' ἐψεύσατο,] Canteri emendatio est. Ed. Ald. ὁ δ' ἐψεύσατο. *Musg.*

824. ss. Senex, Creusse pædagogus, postquam oraculum Xutho ab Apolline datum filiumque ab eodem inventum audivit, insignem aliquam fraudem latere suspicatus, Ionem adulterinum Xuthi filium et a patre olim in Apollinis templo eam ipsam ob causam collocatum esse contendit, ut eum in posterum a Deo sibi donatum diceret. Hanc vero suspicionem vide quo artificio senex exornaverit:

κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο,
πάλαι τρίφων τὸν παῖδα, πᾶσιλευς πλοκὰς
τοιάδ'· ἁλοὺς μὲν ἀνίᾳς' ὡς τὸν δαίμονα·
ἰλᾶσθαι δὲ καὶ τὸν χρῄζον ἀμύνασθαι θέλειν,
τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἡμελλε γῆς.

Sic v. 827. legitur in Codd. ἰλᾶσθαι, quod Canterus in ἰλὰν mutavit; speciosa quidem conjectura, sed minus certa. Comparandus est hic locus cum alio, qui huic nostro appositissimus est, v. 659. sqq. ubi Xuthus inter alia inquit:

καὶ γὰρ γυναῖκα, τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι
λυπεῖν, ἔτεκνον οὖσαν, αὐτὸς ὠτυχῶν·
χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
δόμοις', ἵν' ᾖ σπαρτὸς τἄμ' ἔχων χθονός.

quibus versibus lectis haud paucos puto mecum existimaturos esse, olim in Euripidis codicibus lectionem obtinuisse fere hanc:

λαβὼν δὲ καιρὸν, φθόνου ἀμύνασθαι θέλων,
τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἡμελλε γῆς.

Temporis opportunitatem nactus, invidiæ et odii vitandi causa, Athenarum ei regnum tradere statuit. Prius, quod posui λαβὼν καιρὸν probabile saltem videbitur iis, qui varias librariorum aberrandi vias et rationes noverint. Quod si cui λαβὼν in ἰλᾶσθαι mutatum nimium recedere a vulgatæ ductibus videatur, is licet corrigat:

καιρὸν δὲ καιρὸν —

Πάλαι τρίφων τὸν παῖδα, κἄπλεκεν πλοκὰς
Τοιάσδ'· ἁλοὺς μὲν ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα,
Ἑλὼν δὲ καὶ τὸν χρόνον ἁμύνεσθαι δόλῳ,
Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.
Καινὸν δὲ τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,
Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο.
Οἴμοι, πανοῦργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,

825 Jam olim alens *hic suum* filium, et nexuit dolos
Tales: deprehensus enim consecravit eum Deo.
Arripiens vero et tempus sibi fore sperans adjumento,
Imperium terræ ei tradere decrevit.
Novumque nomen per ocium fictum,
830 Ion, quod scilicet occurrit eunti,
Hei mihi, ut semper odi viros improbos,

827. Ἑλὼν.

quod et ipsum Euripideum est, in Androm. v. 485. ἐκόντων εἰρεῖν θέλοντ' παρέν. *Jacobs.*

825. Valck. ad Hippol. 34. conjicit καὶ πλέξας. *Beck.*

826. ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα,] Interpretor: *Deo dedicavit.* Xuthus scilicet, si conjugi innotuisset, eum filium Delphos educandum misisse, istum colorem facto prætenturus erat. *Musg.*

827. Ἑλὼν] Emendat Canterus ἰλὼν, deceptus ille qualicunque inter ἁλοὺς et ἰλὼν oppositione, plane tanquam ea vocis ἁλοὺς conditio esset, ut nihil ei, nisi ἰλὼν, opponi deberet, cum tamen vel ἰκφυγὼν, vel λαθὼν, prout occasio exigit, oppositum habere possit. Et postremum quidem (i. e. *λαθὼν*) huic loco multo convenientius esse, quam ἰλὼν, ex nota præcedenti patebit.

καὶ τὸν χρόνον ἁμύνεσθαι δόλῳ,] Interpretor: *sperans, fore, ut longum temporis intervallum consilium suum adjuvaret.* Tempus igitur unum fraudis adjumentum: alterum erat, secundum Pædagogum (si recte mentem auctoris capio) nomen Ioni ab oraculo jam tum inditum. Legendum scilicet, versibus transpositis:

λαθὼν δὲ, καὶ τὸν χρόνον ἁμύνεσθαι δόλῳ,
καινὸν τε τοὔνομ', ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,

Vol. VII.

Ἴων', ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο,
Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.

Musg.

Ἑλὼν δὲ] Cum ἰλὼν olim scriptum erat, Gulielmus Canterus Novar. Lection. Lib. VI. c. XXVII. evicit, legi debere ἰλὼν, et ex Aristide, Attico scriptore, similem locum produxit: Ἀλλ' *ἆρα, πομψοί τινες εἶσι, καὶ δικαῖα κρούουσιν· ἵνα ἰὼν μὲν ἴλωσι, ταύτην κτησαμένοις ὦσιν· ἐὰν δὲ φωράσῃ τις, ἴχνεσι διαχρήσῃσι.* Sed vide ipsum Canterum. Hic autem sensus loci est: Καὶ ὁ Πυθὸς ταῦτα τὰ πίστατα ἐποίησε, δίκλοπον ἴλεγχον πλέκων· φωραθεὶς, ἀναφέρων εἰς τὸν θεὸν ἰλὼν δὴ, καὶ κτησάμενος, χρόνῳ πλησιόρκου αὐτὸν ποιήσειν τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος. Ἑλὼν itaque est verbum forense, et in judiciis dicuntur ἰλεῖν, qui causa non cadunt. Quare Portus ridicule de interficiendo intelligit. Quod vero dixi Κίρασται ποιεῖν, phrasis Aristotelica, et ad dilemma, sive argumentum cornutum, pertinet, cujus utraque pars adjunctum habet incommodum; aut potius ad bimembrem captiunculam et argutum sophisma. De quibus logici. *Barnes.*

Ἑλὼν, scil. Athenas, et τὸν χρόνον ἁμύνεσθαι interpretor *alio modo compensare jacturam temporis olim in defectu prælii elapsi. Reisk.*

Οἳ συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
Κοσμοῦσι φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
Θέλοιμι μᾶλλον, ἢ πανοῦργον σοφώτερον. (835)
Καὶ τῶνδ' ἁπάντων ἔσχατον κτίσει κακόν,
Ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐς δούλης τινὸς
Γυναικὸς, ἐς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγειν.
Ἁπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακὸν, εἰ τις ἐκ γονέων
Μητρὸς, πιθών σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν, (840)
Ἐσῴκισ' οἴκους· εἰ δέ σοι τόδ' ἦν πικρὸν,
Τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.

Qui componentes *facinora* injusta, deinde commentis
Adornant: simplicem, *at* probum habere amicum
Magis velim, quam astutum, *et* improbum.
Et horum omnium extremum patieris malum.
Ut eum qui matrem suam ignorat, qui in nullo numero est, qui ex aliqua serva
Muliere natus est, dominum in tuam domum duces.
Simplex enim esset hoc malum, si aliqua nobili *susceptum*
Matre, te persuasa, tuam causatus sterilitatem,
In *tuis* sedibus collocásset. Si vero hoc tibi fuisset acerbum,
Oportebat ipsum appetere nuptias inter Æolidas.

835. μηχαναῖς] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. μηχανὰς. *Musg.*

836. χρηστὸν ἂν λαβεῖν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. χρηστὸν ἀναλαβεῖν. *Musg.*

φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον, &c.] Φαῦλος aliquando κακὸς, βλαβὴς, ἀδύνατος, hoc in loco ἀνάλωτος, simplicem et imperitum, sonat; Hugo Grotius acute locum vertit, — *Amicum malo simpliciter probum, Quam qui malitia condidit sapientiam.* *Barnes.*

836. Ἀμήτορ',] Ἀμήτωρ dicit Ionem: Non quod matre prorsus carebat: id enim erat impossibile; et ipse quidem poëta in hoc ipso versu dicit, natum is δούλης τινὸς γυναικὸς: sed quia mater ejus nullo in numero habenda erat, *videl.* nullius, aut mali nominis. Hinc Hesych. Ἀμήτωρ, καταμήνιος· Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ. Ita Petrus Ærodius, Juris Civilis Professa, exponit locum de Melchisedeco, Hebr. c. VII. v. 3. Ἀνέπιτος, ἀμήτωρ, &c: quia ipse vir pius ex impiis parentibus Cananitis ortus erat. Huc refert illud Tiberii de Quinto Curtio, qui magni nominis asvirtutis, obscuris autem natus erat parentibus; illius itaque natalium dedecus velare studens imperator, dicere solebat: *Curtius mihi videtur ex se natus.* Quem sensum loci quia magnus, Scaliger assequi nequiit, ἀμήτορ legendum volvit; quod nihil hac attinet.

ἀναρίθμητον,] Ἀναρίθμητος, ignobilis. Vide, quæ nos ad Helen. v. 1678. Τῶν δ' ἀναρίθμητον μᾶλλον εἶναι οἱ νόμοι. *Barnes.*

837. ἄγειν.] MSS. Steph. ἄγων. *Musg.*

ἄγειν.] Recte ἄγειν legimus, nec ἄγων, quod Henricus Stephanus ex veteribus Codicibus, nescio quamobrem, eruerit, hic ullo modo stare potest. *Barnes.*

ἄγειν hic non *ducere*, sed *ire*, *procedere*, *inardere*, notat. Si autem ἄγων admittatur, debet v. 835. legi: καὶ τῶν ἁπάντων ἔσχατον κτίσει κακόν. *Reisk.*

838. Markl. ad Iphig. Aul. 1199. legi vult ἐγγενοῦς. *Beck.*

841. Τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.] Oportebat eum, ad patria Æoli do-

Ἐκ τῶνδε δή σοι δῆτα γυναικεῖόν τι δρᾶν·
Ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν, ἢ δόλῳ τινί,
Ἢ φαρμάκοισι, σὸν κατακτεῖναι πόσιν (845)
Καὶ παῖδα, πρίν σοι θάνατον ἐκ πτίνων μολεῖν.
Εἰ γάρ γ' ὑφήσεις τοῦδ', ἀπαλλάξει βίου· 865
Δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἴν' ἐλθόντοιν στέγος,
Ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερόν.
Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω, (850)
Καὶ συμφονεύειν παῖδ', ὑπεισελθὼν δόμους,
Οὗ δαῖδ' ὑπάλιζει, καὶ τροφεῖα δεσπότοις 870

Exinde oportet te jam aliquòd muliebre *facinus* facere:
Aut enim correpto gladio, aut dolo aliquo,
Aut venenis tuum interficere maritum,
Et filium, priusquam tibi mori ab illis eveniat:
Si enim in hoc fueris ignava, amittes vitam.
Duobus enim hostibus in unam domum venientibus,
Aut alterum oportet esse infortunatum, aut alterum.
Ego certe tecum laborem suscipere volo,
Et simul interficere filium, ingressus ædes,
Ubi convivium apparat, et præmia nutricationis dominis

mum reversum, aliquam ex illius nepotibus ducere. *Barnes.*

843. Ἢ γὰρ ξίφος] Repetendum est δῦ, quod præcessit, ἀπὸ κοινοῦ. *Barnes.*

846. Εἰ γάρ γ' ὑφήσεις] Subaudi φρονήματος, τόλμης, ἐργῆ. *Barnes.*

847. 2. Δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἴν' ἐλθόντοιν στέγας, Ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.] *Quoties in una sunt Duo inimici domo, horum paratum est alteri infortunium.* Et ratio est, quia, paulo post, v. 1017. Καπῦ γὰρ ἰσθλὸν οὐ συμβήσεται. Inde Salvator noster in sanctissima Ὁρισολογίᾳ sua, Matth. c. VI. v. 24. Οὐδεὶς δύναται δυσὶ Κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαμμωνᾷ. Quem locum ita nos olim: Οὐ Δυσὶ σὺ δύνασαι Ἐτεροφρονεῖν ἀμφοτεροῖσιν Τὸν μὲ γὰρ ἐχθρεῖν, ἕτερον δ' ἀγαπήσει· Ἀναγκ· Ἢ ἑνὶ πολλῶν τε, ἑτέρου δὲ γ' οὐκ ἀλεγίζει. Οὐ Θεῷ καὶ Μαμμῶνι δύνασθ' ἅμα δουλεύειν. *Barnes.*

848. Videtur utroque loco ἕτερον leg. *Reisk.*

850. συμφονεύειν παῖδα,] Prev. reddit: filium una cum patre interficere; nam in συμφονεύειν suspendi sensum vult. *Beck.*

851. δαῖδ' ὑπαλίζει,] Ὑπαλίζω δαῖτα et δόρπον, est phrasis Homerica. Vid. Eustath. fol. 688. lin. 36. ubi ὑπαλίζεσθαι probat ἀντὶ τοῦ ὑπερωτίζεσθαι poni.

καὶ τροφεῖα] Παυλὸν τῆς τροφῆς ἕνεκα, Homerus vocat θοίνερα et θοινητήρια. Dicitur autem remuneratio pro victoria, vel re bene gesta, ἆθλον, ἄθλιον, ἀριστεῖον, ἐπινίκιον et νικητήριον, ut Cœl. Rhodigin. Lib. XIII. c. 30. Pro deductione, πόμπευμα, Euripid. Hercul. Fur. Pro judicio aliquo, aut nuntio, Μήνυτρον, μήνυτρον, εὐαγγέλιον, de quo nos ad Heraclid. v. 785. Pro eruditione, Δίδακτρα, Theocr. διδασκάλιον, Plut. παιδευτήριον. Pro re inventa Εὑρετρον, Ulpian. Digest. Lib. CXLVI. Pro re visa, Ὀπτήριον, Ion. v. 1127. Pro vita servata, Σωτήριον, σῶστρον, σωτήριον. Pro medicina, ἰατρεῖον, etc. Hæc vero omnia plurali numero fere usurpantur.

διανύσαις] Κρεισσόνων, καὶ γένυ Ἐρεχθειδῶν. Errat itaque Brodæus, qui explicat:

Ἀποδοὺς θανεῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
Ἓν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει,
Τοὔνομα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων (855)
Οὐδεὶς κακίων δοῦλος, ὅστις ἐσθλὸς ᾖ.
ΧΟ. Κἀγώ, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
Κοινουμένη τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν καλῶς.
ΚΡ. Ὦ ψυχά, πῶς σιγάσω;
Πῶς δὲ σποτίας ἀναφήνω (860)
Εὐνάς, αἰδοῦς δ' ἀπολείψω;
Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι;

Reddens, et mori, et salvis lucem aspicere.
Una enim res adfert servis dedecus,
Nomen: in cæteris enim omnibus, liberis
Nullus servus *est* deterior, qui bonus fuerit.
Cho. Et ego, chara domina, calamitatem volo
Partiens tecum, aut mori aut vivere honeste.
Cre. O anima, quomodo tacebo?
Quomodo autem clandestinos aperiam
Concubitus, et pudorem exuam?
Quod enim impedimentum obstat mihi amplius?

860. deest ϛ.

Delphis quibusdam civibus. Incogitanter ad miraculum. Pædagogus enim loquitur, Erechtheidarum servus. *Barnes.*

852. ζῶν τε] Legendum σῶν τε genitivo plurali a σῶς. *Volo et pretium alimentorum dominis reddens mortem obire, et iis salvis lucem adspicere.* Credebat scilicet, Ionem, si in eodem tecto cum Creusa degeret, dolo eam oppressurum. vid. v. 845. Confer etiam v. 857. Suidas: σῶν, μετασυλλάβως, ἀντὶ τοῦ, σωζομένων, ὁλοκλήρων. v. Σων. *Musg.*

853. Ἓν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει, etc.] Vide Macrobium optime disserentem de servorum bonorum laude et dignitate, Saturnal. Lib. I. c. 11. Lege Ciceronis illud παράδοξον, ὅτι πάντες οἱ σοφοὶ, Ἐλεύθεροι. *Barnes.*

854—856. Vid. Stob. Grot. lvii. p. 237. Barnes. Fragm. Inonis, p. 473. *Burn.*

858. Metrum constabit, si deleatur πῶς ante σιγάσω. Sequentia sic disponenda:

Σποτίας ἀναφήνω
Εὐνάς; αἰδοῦς ἀπολιψοθῶ;
Musg.

Post πῶς δὲ ponendum signum interrogationis, delendum contra idem v. 859. et 860. *Beck.*

858. ss. Ita constitui debent hi versus:

Ὦ ψυχά, πῶς σιγάσω;
Πῶς δὲ σποτίας ἀναφήνω
Εὐνὰς αἰδοῦς ἀπολιψοθῶ.

Pulcherrima conjectura Barn. restituit ἀναφήνω.

Convertit orationem ad suum ipsa animum. *Beck.*

859. s. σποτίας ἀναφήνω εὐνὰς,] Importunus hic hiatus suspicionem mihi fecit, ut ita esset legendum: Ὦ ψυχὰ, πῶς σιγάσω; Πῶς δὲ Σποτίας ἀναφήνω εὐνὰς Αἰδοῦς ἀπολιψοθῶ; Judicent docti. Ego nihil muto. *Barnes.*

Πρὸς τίν' ἀγῶν' αὖ τιθέμεσθ' ἀρειτῆς;
Οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;
Στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων, (865)
Φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι
Χρήζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνάσθην, 885
Σιγῶσα γάμους,
Σιγῶσα τόκους πολυπλαύτους.
Ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος (870)
Καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν
Λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος 890

Cum quo in virtutis certamen descendimus?
Nonne maritus nostri proditor est?
Privor autem domo, privor et liberis.
Omnes etiam spes periêrunt, quas disponere
Cupiens recte, non potui,
Tacens concubitum,
Tacens partum valde-deplorandum.
Sed non *per* solium sidereum Jovis,
Et *non per* Deam habitantem supra meos scopulos,
Et *non per* paludis aquosæ Tritonidos

862. ἀγῶνα τιθ.

862. ἀγῶνα] Legendum, metri causa, ἀγῶνας. *Musg.*

Ut metrum expleatur, legendum ἀγῶνά τι. *Beck.*

Πρὸς τίνα non construendum cum ἀγῶνα, sed stat per se: *adversus quem? quicum? committimus certamen?* aut leg. πρὸς τί δ' ἀγῶνα, *quam ob rem instituamus curam virtutis habere? Reisk.*

869. Διὸς πολύαστρον ἕδος] Πολύαστρος et πολυάστερος dicitur. Similis locutio in re eadem Antholog. ἀστερόεις Διὸς οἶκος, de cœlo dicitur. *Barnes.*

870. Καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν] Minervam in Arce cultam notat; Arx autem, sive Ἀκρόπολις, in rupe prærupta et inaccessa fere sita est, ut et ante notavimus, ad v. 11. et Pausanias Attic. Ἡ δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἰσθμὸς ὀξυτέρα μὲν ἢ ὡς παρέχεσθαι, πλέθρου δὲ οὐκ ἐλάττονος ἐστί. De hac re vide plura apud Johannem Meursium Cecropiam, c. 4. Hinc toties a poëta nostro Παλλάδος ἴχθος, pro Arce ipsa, ut supra v. 12. Παλλάδος ὑπ' ἴχθῳ, i. e. *Palladis sub arce*, etc. *Barnes.*

871. s. Λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος πότνιαν ἀνάγν,] Τρίτων ποταμὸς Λιβύης, de qua re Euripidis Scholiast. ad Alcest. v. 356. Hic fluvius ex Palude Tritonide ortum habet. Nonnulli Minervam Neptuno et hac palude prognatam volunt, aliquando autem a patre gravius increpitam, ex indignatione ad Jovem venisse, et ab illo adoptatam. Vide Cœl. Rhodigin. Lib. XVIII. c. 38. Saltem illam ad hanc paludem primo apparuisse ferunt, ac proinde nomen tulisse. Sic Lucan. Pharsal. Lib. IX. v. 350. de Tritonis palude: *Hanc et Pallas amat, patrio quod vertice nata Terrarum primam Libyen (nam proxima cœlo est, Quod probat ipse calor) tetigit, stagnique quieta vultus vidit aqua, posuitque in margine plantas, Et se dilecta Tritonida dixit ab unda.* Hinc et Virg. Æn. Lib. XI. v. 483. *Armipotens belli præses, Tritonia virgo.* Vid. Apollodor. Bibliothec.

Πόγωνι ἀκτᾷ,
Οὐκέτι κρύψω λίχος, ὡς στέργων
Ἀτονησαμένη ῥάων ἔσομαι. (875)
Στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαὶ,
Ψυχὰ δ' ἀλγεῖ, κακοβουλευθεῖσ' 895
Ἔκ τ' ἀνθρώπων ἔκ τ' ἀθανάτων,
Οὓς ἀποδείξω
Λέκτρων προδότας ἀχαρίστους. (880)

Sacrum littus,
Non amplius occultabo concubitum, ut pectore
Amovens levior sim.
Stillant meæ pupillæ lacrymis,
Et anima dolet malis-insidiis-petita
Et ab hominibus, et a Diis,
Quos demonstrabo
Ingratos proditores lectorum.

874. Ἀτονησαμένη.

Lib. I. c. 5. sect. 6. Sed de Tritonia Minerva vide Meursium de Regn. Athen. p. 17. Est et Τρίτων nomen Nili fluvii, ut Apollonii, Lib. IV. v. 269. Καὶ ποταμὸς Τρίτων, etc. De Nilo loquitur. Vide Helen. v. 3. *Barnes.*

872. Πόγωνι] Sacrum vocat Tritoniæ paludis marginem, quod in eo Minerva plantas primum posuisset. vide omnino Lucan. Pharsal. Lib. IX. v. 350. Herodot. Lib. IV. c. 179. *Musg.*

Πόγωνι ἀκτᾷ,] Ita marginem, sive littus Tritonis vocat; quia primo in eo apparuit Minerva, et, ut supra Lucanus, *posuit in margine plantas.* Quare Duportus male vult legi πόντου ἄνασσαν. Non enim jam iterum de Minerva loquitur, sed de loco, ubi nata est. *Barnes.*

Forte, ποντίαν ἄνασσαν, aut πόντου ἄνασσαν, *venerabilem dominam.* *Reisk.*

873. Leg. *ἐ στέργων.* *Reisk.*

873. a. Οὐκέτι κρύψω λίχος, ὡς στέργων
Ἀτονησαμένη ῥάων ἔσομαι.

Olim conjeceram, ὡς στέργουσ'

Ἀτονησαμένη. Deinde, ὡς ἴχνης
Ἀτονησαμένη. An ὥστ' ἴχνη Ἀτονησαμένη?

ut, vindicta de re atque facinore atrocissimo sumta, levior sim. *Fischer.*

874. Ἀτονησαμένη] Ita Ed. Ald. quod ferri forte posset. Est enim participium aoristi primi ab ἀτονίζομαι. Sed malo cum Valckenario [Diatr. 165.] ἀτονησαμένη. Hesychius: ἀτονησαμένη, ἀτονοποιήσασα, nescio, an hunc locum respiciens. *Musg.*

Ἀτονησαμένη] Olim erat ἀτονησαμένη, nullo sensu; Duportus legebat ἀτονωσαμένη, pro ἀτονησαμένη, paulo melius; rem tamen nec illa lectio penitus assequitur. Scaliger: ἀτονωμένη, longius a scripturæ vestigiis recedens; sed sensum fere exprimens; licet metaphora sic excidat. Ego sane puto, ἀτονισαμένη legendum; quæ lectio et propius ad veterem accedit, et figuræ convenientius consulit: *post enim pondera excussa levior eram* sumus, *non post ablutionem*; nisi animis forsan. Judicet lector. *Barnes.*

Etiam Reisk. conjecerat ἀτονωσαμένη. *Beck.*

876. κακοβουλευθεῖσ'] Mallem κακὰ βουλευθεῖσ' disjunctim legere; vel saltem κακαβουλευθεῖσ': Composita enim a βουλὴ cum præpositione faciunt εύω, cum adjec-

Ὦ τᾶς ἑπτᾰφθόγγου μέλεσιν
Κιθάρας ἀνοπαὶ, ἅτ' ἀγρεμόλεις
Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους
Κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ,
Σοὶ μομφὰν, ὦ Λατοῦς παῖ,
Πρὸς τάνδ' αὐγὰν αὐδάσω.
Ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν
Μαρμαίρων, εὖτ' εἰς πόλεως

O septem fidibus-instructæ ludens
Citharæ vocem, quæ agrestibus
Musarum hymnos clare sonantes,
Cornibus inanimatis sonat,
Tibi, O fili Latonæ, reprehensionem
Coram hoc luce dicam.
Venisti mihi auro comam
Fulgens, quando in civus

881. ἃ σ'. 882, 3. inverso ordine. 887. εἰ σ' ἐλθ.

tivis in ων desinunt; ut et plurima alia verba. Nominibus derivata, ut ἑπτεβοείου, πεμπεβοείου, etc. sed πανεβοείαν et πανεβοείαν, etc. Malim tamen ἑπτεβοειαῖσ' legere. *Barnes.*

πανεβοειαῖσθ' scribit Reisk. *Beck.*

877. Ἔκ σ' ἀνθρώπων] Xuthum innuit, ἐκ σ' ἀνθρώπων Apollinem notat. Ita recte loquentes de singulari aliqua persona, plurali numero uti gaudent, ut diximus supra ad v. 648. et v. 751. *Barnes.*

880. s. μέλεσιν κιθάρας ἰσοτόνου,] i. e. eundem sonum voce edens, quem cithara chordis edit. Nec de nihilo est ἑπτᾰφθόγγου. Septichordis enim erat Apollinis lyra. vid. Callimach. Hymn. in Delum, v. 253. et quæ ibi citat Spanhemius. *Musg.*

ἑπτᾰφθόγγου μέλεσιν κιθάρας] Veterum lyræ quatuor, aut quinque fidibus constabant, ut ex picturis et historiis constat; et tamen, ut hi Ἑπτάφθογγοι κιθάραι dicitur; et Antholog. ἑπτάμιτοι, et Nonn. ἑπτάκτονοι; sic Euripide antiquior Rex David ψαλτηρίου δεκαχόρδου meminit, Psalm xcii. v. 3. Quare de Sistro Isidis, non est, quod nos torqueamus, nec de Apollinis Lyræ imagine εἰκοσιχόρδου. Nam et hæc ut vetera fuisse agnoscimus, sic nos et illa nova nimis dicenda. *Barnes.*

881. ἃ σ', *quæ.* idem, quod ἅτις: vid. ad Hecub. v. 445. *Musg.*

Reisk. scribit: ἃ λιγυφώνοις, *suave modulantibus*, vel potius ἃ τοι κραυλοῖς, *quæ tibi cornubus blæsis*, i. e. non clarum, sed subobscurum, ad chordas accinentibus. *Musg.*

882. Μουσᾶν mavult Reisk. *Beck.*

Κέρασιν] Pollux Lib. IV. sect. 62. Κέρατά τινα ὀνειλήσεων οἱ κωμικοὶ ἀνόμαζον, ὧν πλάτη ἀντὶ πηχέων ὀνομάζοντο παῖς λύρας. Paria fere habet Hesychius v. Κέρατα. Locus, quem respiciunt, exstat in Aristoph. Ranis, v. 235. Sed de lyra qui plura cupit, adeat Philostratum in Amphione Icon. Lib. I. Sed neque omittendus insignis Ciceronis locus, qui cornuum horum usum declarat: *Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere; chordarum dentes; naves cornibus ita, qui ad nervos resonant in cantibus.* De Nat. Deor. II. 59. *Musg.*

Heath. fluctuat, utrum plectrum intelligat, an testudinis concham, s. partem concavam. *Beck.*

885. MS. G. ad hunc versum adscribit

Κρόκεα πίταλα φάρεσιν ἕδρεπον
Ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ· (890)
Λευκοῖς δ' ἐμφύσας καρποῖς
Χειρῶν εἰς ἄντρου κοίτας 910
Κραυγὰν, ὦ μᾶτέρ, μ' αὐδῶσαν
Θεὸς ὁμευνέτας
Κύπριδι χάριν πράσσων
Ἄγεις ἀναιδείᾳ. (895)
Τίκτω δ' ἃ δύστανός σοι ἀντιστρ. 915
Κοῦρον, τὸν φρίκᾳ ματρὸς
Εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σὰν,
Ἵνα μ' ἐλέχεσι μέλεα μελέοις (900)
Ἐζεύξω τὰν δύστανον.

Crocea *florum* folia vestibus decerpebam,
Ornamentum auri splendorem æmulans.
Candidis autem inhærens volis
Manuum, in antri cubilia
Clamorem me, O mater, clamantem,
Deus *stuprator*
Ducebas impudenter,
Veneri gratificans.
Ego vero infelix pario tibi
Filium, quem metu matris
In antrum projeci tuum,
Ubi me *tuis* lectis miseram miseris
Junxisti infelicem.

892. Κραυγάν μ', *S.* 894, 5. ordine inverso. 896. δύστηνος. 899. μέλεσιν μ.

in margine στρ. ad v. 898. ἀντιστρ. ad v. 906. ἐπῳδός. *Musg.*

886. s. χρυσῇ χαίταν μαρμαίρων, i. e. χρυσοειμάς, ut vocant Noster Troad. v. 258. Aristoph. Avibus, v. 216. Male Brodæus interpretatur de fibula aurea comas revincienti. *Musg.*

Ἥλθές μοι χρυσῇ χαίταν, etc.] Ad meos amores carpendos venisti flava cæsarie renidens, aureis fibulis devincta. Virgil. Æneid. Lib. X. v. 832. — *Comtos de more capillos.* In locum Servius: Antiquo scilicet more, quo viri, sicut mulieres, componebant capillos. Horat. Lib. I. *Sed alius ardor, aut puellæ candidæ, aut teretis pueri longam renodantis comam.* Thucydides: Καὶ χρυσῶν ττεττίγων ἐν ἱροῦ πρυβόλων ἀναδήμενοι (Ἀθηναῖοι) τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. *Brodæus.*

887. ἰδνὸ'] Ἐδνοί aliquando idem, quod ἕνεκα et ἑνούνεκα. Sophocles: ἰδνὸ' ἂν μόλῃ, *quando venerit.* Hom. Iliad. Υ'. v. 367. Ἐδνεί μιν εἰς ἀΐδαο πυλάρταο προΐαψεν. Est et ἰδνεα et ἴδνει, pro *sicut.* Vide lexica. *Barnes.*

888. Hic versus est trochaicus, inter anapæsticos insertus. *Beck.*

889. Ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ·] Malim

Οἴμοι μοι· καὶ νῦν ἅρρει 920
Πτανοῖς ἁρπασθεὶς θοίνα
Παῖς μοι [καὶ] σὸς τλάμων * *
* * *
Σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις (905)
Παιᾶνας μέλπων.
Ὠή· τὸν Λατοῦς αὐδῶ, ἐπῳδός. 925
Ὃς γ' ὀμφὰν κληροῖς
Πρὸς χρυσέους θάκους καὶ
Γαίας μεσσήρεις ἕδρας· (910)
Εἰς οὓς αὐδὰν παρύξω·
Ἰώ· κακὸς εὐνάτωρ, 930
Ὃς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτᾳ

Hei mihi, mihi. Et nunc periit
A volucribus direptus esca
Meus et tuus miser filius.
* * *
Tu vero interim cithara clangis
Pæanas canens.
Obe! *Te filium* Latonæ alloquor,
Qui oracula *per sortes edis*,
Super aurea sedilia, et *in*
Terræ mediis sedibus.
Tibi vocem in aurem sonabo:
O improbe concubitor,
Qui meo quidem marito,

903. *καὶ* sine uncis, et desunt notæ lacunæ. 912. *νυμφίᾳ*.

ἀνθηρὸν χρυσανταυγῆ, *ornamentum auri splendorem æmulans.* Confer Claudian. de raptu Proserp. II. 129. ad 150. *Musg.*

Ἀνθίζων χρυσανταυγῆ·] Duportus ἀνθίζων pro ἀνθίζων. Χρυσανταυγῆ vero a χρυσὸς et ἀνταυγὴς, *lucem reflectens*, quæ vox lexicis erat agnoscenda. *Barnes.*

890. Leg. ἐμφὸς παρεῖς, aut λιπὼν δ' ἐμφὸς ἐν παρεσσί. *Reisk.*

892. Accipio, quasi esset: αἰδῶσθε με παγγὰν, αἰδῶσθέ με, ὅ μᾶτερ. *Musg.*

Κραυγάν μ', ὅ μᾶτερ, αἰδῶσαν] Recte παγγὰν scribitur, licet Scaliger legat παυγῇ. Ut enim αἰδὼν αἰδῇν dicitur, sic et παγγὰν, quod est synonymum. *Barnes.*

Reisk. scribit: παγγά σ', ὅ μᾶτερ, μ' αἰδῶσαν, *quamvis te, O mater, clarissimo clamore vocarem. Beck.*

893. Metri causa legendum Θεῖας ἐμετέρας. *Heath.*

899. Metri causa Heath. scribit: Ἴσα μ' ἐν λέχεσιν μελέαν μελέαις. *Beck.*

907. πλεροῖς est *edis, distribuis, dispensas cuique suam sortem oraculorum. Beck.*

908. Reisk. reponit: πρὸς χρυσέους θάκους κατὰ γαίας.

Heath. constituit versus ita:

Χάριν οὐ προλαβὼν
Παῖδ' εἰς οἴκους εἰσίζεις·
'Ο δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός γ' ἀμαθὴς
Οἰωνοῖς ἔρρει συλαθεὶς
Οἰκεῖα σπάργανα μητρὸς
'Εξαλλάξας.
Μισεῖ σ' ἀ Δᾶλος καὶ δάφνας
'Ερνεα φοίνικα παρ' ἁβροκόμαν,
"Ενθα λοχεύματα σὰν ἐλοχεύσατο

Cum beneficium nullum *ab eo* prius acceperis,
Filium in sedes deducendum dedisti.
Meus vero, et tuus filius, ignotus
Periit abreptus a volucribus,
Proprias fascias matris
Mutans.
Odio habeat te Delus, et lauri
Rami, juxta palmam molli-coma-præditam,
Ubi fœtum venerandum suscepit

914. ἐς *dn.* 917. *μητέρος*

Ἠρὶ χρυσέας θάλαμος
Καὶ γαίας μητέρος Θέμις.

Beck.

909. Γαίας μητέρος Θέμις·] Vide, quæ nos supra ad hujus fab. v. 223. *Barnes.*

912. νυμφίος] Ita Ed. Ald. formaturque, ut γενέτας mox v. 915. ἀρχέτας, Heraclid. v. 753. et multa alia. Recentiores Edd. legunt νυμφεύς, quanquam, si Polluci fides, Lib. III. sect. 40. νυμφεύσας non erat *maritus*, sed *pronubus*, vel *paranymphus*. *Musg.*

νυμφεύς] Æmil. Pestus dicit, se malle νυμφιστήν. At ego malim, ut erat, νυμφεύς, ex analogia. Ita enim licet γαμετής, accentum habet in ultima, γαμέτης tamen in penultima signatur; sic γενετής, et γενέτης, et ἀνανδρής, ἀνάνδρης, et βοτής, βότης, quidni et νυμφιστής, νυμφεύτης. *Barnes.*

914. Metri causa ἐς δόμους scribit Heath. *Beck.*

915. γενέτας] Filius, ut Soph. Œd. Tyr. v. 478. Aliter est infra v. 1180. *Musg.*

'Ο δ' ἐμὸς γενέτας] Hoc in loco γενέτης (quod plerumque patrem sonat, ut et γενετής, et γενέτωρ) filium significat; nec id prorsus sine exemplo: Sophocles enim dixit: 'Ο Διὸς γενέτας, de Jovis filio. Hinc Hesychius: Γενέτης, ἔκγονος. Notandus est autem infrequens usus, (ut hujus verbi γενέτας, quod in hoc loco passive significat, quum alias fere semper active sumatur) sic et τοῦ δαιμονίου, quod cum alias *indoctum* sonet, hic certe *inexpertus* et *ignotus*, de quo nihil certi doceri potest, exponitur. *Barnes.*

916. ss. Disponit Heath. ita:

Οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς,
Οἰκεῖα σπάργανα μητρὸς
'Εξαλλάξας.

Beck.

918. 'Εξαλλάξας.] Lege: ἐξαμείβων; *ornamenta*. *Musg.*

919. Μισεῖ σ'] Malim μισοῖ σ' in optativo. [Sic jam Heath. emendavit.] *Musg.*

920. ss. φοίνικα παρ' ἁβροκόμαν, "Ενθα λοχεύματα σὰν ἐλοχεύσατο Δανάη] Sic Iph. Taur. v. 1111. Φοίνικά θ' ἁβροκόμαν, Ἀθήνας σ' ἱερόν, καὶ Γλαυκῶπις Παλλὰς ἐμὸν ἱερὸν ἔλαχε, Δανάης εἵνεκα φίλης. In quem

Λατὼ θέωσί σε καρτῶς.
ΧΟ. Οἴμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
ΠΑΙ. Ὦ θύγατερ, οὕτω σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι
Πρόσωπον, ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς.
Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ,
Πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο,
Οὓς ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν
Μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.

Te Latona divinis manibus.
Cho. Hei mihi, quam magnus thesaurus aperitur
Malorum, propter quæ quilibet emitteret lacrymas?
Ped. O filia, non possum satiari intuens tuam
Faciem, extraque mentem meam sum.
Exhaurientem enim *me* nunc fluctum malorum animo,
A puppi obruit me alius *fluctus* a tuis verbis,
Quæ profundens, a præsentibus malis
Transiisti ad novas vias aliorum malorum.

925. Ὦ deest. 930. καινὰς B.

locum vide quæ nos, ut et ad Hecub. v. 457. *Barnes.*

Verba φύσιμα γυὶ ἀβρεπίμαν in constructione jungenda sunt cum ἱλαχύσατο. ubi (sc. in insula Delo) *venerandos partus apud palmam edidit Latona*; ergo punctum delendum. *Reisk.*

922. Verba θέωσι καρτῶς haud dubie corrupta sunt, sed absque meliorum codicum subsidio emendationem vix speranda puto. *Heath.*

Sententia flagitat Διὸς θεσπεσίοις καρποῖς, *genimenis Jovis pulcri*, verba non expedio. *Reisk.*

925. s. ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἀνοίγνυται Κακῶν,] Ita supra in Hippolyto, v. 824. Κακῶν πίλας ἔχεις dixit. De quibus vide Erasmum in adagio, mare malorum et thesaurus malorum. *Barnes.*

926. Ὦ θύγατερ,] Quod olim exciderat, Ὦ, nunc interserendum suo loco cum sensus, tum postulante. Idem infra v. 942. *Barnes.*

928. s. Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ Πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο] De hac syntaxis *παρενθολῇ*, præter quod nos supra ad Reisk. v. 1298. Cyclop. v. 331. Iphigen. Taur. v. 696. vide etiam, quæ Gulielmum Canterum ad Phœniss. v. 290. notantem citavimus, Helen. v. 299. *Barnes.*

Reisk. legit: ἐκβάλοιν, i. e. ἐκπνεύσειν. *Beck.*

929. s. Lego et distinguo:

ἐκ, ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν,
μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.

ex, quandoquidem. In reliquis nemo hæsitabit. Quanquam et ἐκβαλοῦσα tueri videtur ἐκβολὰ λόγων apud Pollucem. *Musgr.*

929. Forte, οἷς leg. et commate post ἐκβαλοῦσα delendum *in quibus* (verbis), *desertis præsentibus malis, ad alias te veritis malas vias* (narrationes) *calamitatum.* *Beck.*

930. Μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.] Jamdiu est, quod καινὰς emendavessem, cum hæc verba a librariis inter se permutari scirem. Nunc video, hanc conjecturam, ut plurimas alias, a Musgravio occupatam esse. In versu proximo

τί φῄς; τίνα ΛΟΓΟΝ Λαβὼν παρωχεῖς;

Τί φής; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;
Ποῖον τεκεῖν φὴς παῖδα; ποῦ θεῖναι πόλεως 950
Θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἄνελθέ μοι πάλιν.
ΚΡ. Αἰσχύνομαι μέν σ', ὦ γέρον, λέξω δ' ὅμως.
935 ΠΑΙ. Ὡς συστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις. (935)
ΚΡ. Ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας
Πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν; 955
ΠΑΙ. Οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα καὶ βωμοὶ πέλας.
ΚΡ. Ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.
940 ΠΑΙ. Τίν'; ὡς ἁπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.
ΚΡ. Φοίβῳ ξυνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον. (941)
ΠΑΙ. Ὦ θύγατερ, ἆρ' ἦν ταῦθ', ἃ γ' ἠσθόμην ἐγώ;

Quid ais? Cujus criminis Phœbum insimulas?
Qualem puerum ais te peperisse? quo loco urbis potuisse?
Bestiis gratum epulum? redeas huc mihi.
Cre. Pudet quidem me ob te, O senex: sed tamen dicam.
935 *Pæd.* Quippe scio generose una dolere cum amicis.
Cre. Audi igitur: novisti Cecropiæ rupis
Septentrionale antrum, quas Macras vocamus?
Pæd. Scio, ubi *est* sacellum Panis, et ara prope.
Cre. Ibi certamen triste decertavimus.
940 *Pæd.* Quod? ut occurrunt mihi lacrymæ propter tua verba.
Cre. Cum Phœbo conjunxi invita infaustum connubium.
Pæd. O filia, num erant illa, quæ ego senseram?

932. πόλεως. 941. συνῆψ'.

valde inclinat animus ut corrigam:

τί φής; τί ΛΕΧΟΣ Λοξίου κατηγορεῖς;

Quem concubitum? Quo sensu plus semel adhibuerunt Vetores v. λίχος Pindarus Pyth. Θ'. 63.

Ἦ μα καὶ ἐν λεχέων
πεῖρον μιλτοβόλοι πόθοι.

ubi bene Scholiastes: Δείψαι τὸν παρθενίαν αἰνῆς. Suidas v. λίχος. συνουσίαν λέγει τοῦτο. μίξις. *Jacobs.*

931. τίνα λόγον] Ponitur pro simplici τί. Emendabat Scaliger τί δ' ἄλογον. Sed præstat vulgata. *Musg.*

τίνα λόγον Λοξίου] Scaliger legit: τί δ' ἄλογον. Potest et exponi: κατὰ τίνα λόγον, ἢ τρόπον, τοῦ Θεοῦ κατηγορεῖς. *Barnes.* κατηγορεῖς pro κατηγορῶν φῄς. *Heath.*

932. ποῦ θεῖναι πόλεως] Quanquam in ultimo loco tribrachus stabit satis bene, mendum hic suspicor: neque enim in urbe expositus erat infans, nec exponi putandus; quare βρέφος mallem hic legi. Nihil autem muto. *Barnes.*

πόλεως] Metri causa scribit Heath. et monet, Barnesium, cui hæc lectio suspecta fuit, cogitare debuisse, omnia ad historiam pueri parentia pædagogo adhuc prorsus ignota fuisse. *Beck.*

933. τύμβευμ';] Ita MS. E. ut jam vulgatæ. Ed. Ald. θήμβευμ'. Si verum est τύμβευμ', non ponitur pro θοίνημα: Sed ipsa expositio infantis catachrestice

ΚΡ. Οὐκ οἶδ· ἀληθῆ δ' εἰ λέγεις, φαίημεν ἄν.
ΠΑΙ. Νόσου κρυφαίαν ἡνίκ' ἔστενες λάθρᾳ;
ΚΡ. Τοῦτ' ἦν, ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακά. (945)
ΠΑΙ. Κἄτ' ἐξέπλευσας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;
ΚΡ. Ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.
ΠΑΙ. Ποῦ; τίς λοχεύσει σ'; ἢ μόνη μοχθεῖς τάδε;
ΚΡ. Μόνη κατ' ἄντρον, οὗπερ ἐζεύχθην γάμοις.
ΠΑΙ. Ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ' ᾖς ἄπαις.
ΚΡ. Τέθνηκεν, ὦ γεραιέ, θηρσὶν ἐκτεθείς. (951)
ΠΑΙ. Τέθνηκ'; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;
ΚΡ. Οὐκ ἤρκεσ', Ἅιδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται.
ΠΑΙ. Τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.

Cre. Nescio: sed si vera dicis, vera fatebimur.
Pæd. Quando gemebas clam arcanum morbum?
Cre. Hoc erat malum, quod nunc tibi aperte dico.
Pæd. Deinde vero quomodo celâsti Apollinis nuptias?
Cre. Peperi: patienter hæc ex me audi, O senex. [tulisti?
Pæd. Ubi? Quænam tibi obstetricis officium præstitit? an sola laborem hunc
Cre. Sola in antro, ubi compressa sum.
Pæd. Puer vero ubi est, ut tu non sis amplius sine liberis?
Cre. Mortuus est, O senex, expositus feris.
Pæd. Mortuus est? Apollo vero malus *tibi* nullam opem tulit?
Cre. Nullam opem tulit. Sed is in sedibus Plutonis alitur.
Pæd. Quis vero *feris* ipsum exposuit? non enim tu saltem.

dicitur *τύμβευμα*', *sepultura, qualem amant feræ.* Magis tamen placet Brodæi *θοίνα-μα. Musg.*

Θηρσὶν φίλον τύμβευμα';] *Τύμβευμα* hic pro *θοίνη*, ut *ταφεῖς* pro *πόνοι*; Sophocles in Electra, v. 1494. *Ἀλλ' οἳς τάχιστα αὐτὸν, καὶ πανοῦν, πρόθυς ταφεῖσιν, ὧν τόνδ' εἰκὸς ἴστι τυγχάνειν.* Scholiast. *ἤγουν εἰκοῖς καὶ ποσὶ πρόθυς αἰνόν.* Lycophron: *Ἃ σαρκα μυσάλλας' ἐνύμβιωσιν τάφῳ.* Commentarius: *ἴδιον ἐν τῷ τάφῳ συμβολικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰσιῶν, ἵφαγε.* Nec *θοίναμα* confodissem. Euripides enim paulo infra, videl. v. 1495. *Οἰωνῶν γαμφηλαῖς Φοίνιον, θοίνασμά σ' εἰς ἅιδου ἐκβάλλ'.* Id est: *θοίνη*. Idem in Orest. *Οἰωνοφόνητα θοινάματα καὶ σφάγια γενναῖον τέκνων.* *Brodæus.*

936. *Κεκροπίας πέτρας*] *Cecropiæ rupis.* Sic interpretor, non, ut Barnesius, *Cecropias rupes.* Scholiastes ad Apollon. Rhod. Lib. I. v. 214. *ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἀττικῆς Κεκροπία ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον.* *Musg.*

Κεκροπίας πέτρας] *Τῆς Ἀκροπόλεως.* Apollonii Scholiast. *ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἀττικῆς Κεκροπία ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον.* Ita Joh. Brodæus; ego vero non genitivo poni, sed accusativo plurali, et per appositionem necti ad *ἄντρον*, referri autem ad *ἃς Μακρὰς.* De his rupibus, sive potius una magna rupe ex pluribus continuata, quas Macras dixere, vide, quæ nos supra ad v. 13. et v. 495. *Barnes.*

938. *ἴνδα Πανὸς ἕδνα*, etc.] Vid. supra ad v. 13. et v. 495. *Barnes.*

943. *φαίην μὲν ἔγ.*] Conjicit Heath. et confert Dawes. M. Crit. p. 247. *Beck.*

948. Valck. ad Phœn. 856. reponit *μόχθους*, quanquam, præcedente verbo

955 ΚΡ. Ἡμεῖς ἐν ὄρφνῃ συνεργατνώσαντες πέπλοις· (955)
ΠΑΙ. Οὐδὲ ξυνῄδεις σοί τις ἐκβᾶσιν τέκνου;
ΚΡ. Αἰ ξυμφοραί γε καὶ τὸ λανθάνειν μόνον. 975
ΠΑΙ. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;
ΚΡ. Πῶς δ'; οἴκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.
960 ΠΑΙ. [Φεῦ.] τλήμων σὺ τόλμης, ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν.
ΚΡ. Εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνουσά μοι — 980
ΠΑΙ. Μαστὸν διώκουσ', ἢ πρὸς ἀγγέλους πτεροῖς;
ΚΡ. Ἐντεῦθ', ἵν' οὐκ ἂν ἔδοξε' ἔπαθ' ὑφ' ἡμοῦ.
ΠΑΙ. Σοὶ δ' ὡς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
965 ΚΡ. Ὡς τὸν θεὸν σώζοντα τὸν γ' αὐτοῦ γόνον. (965)
ΠΑΙ. Οἴμοι· δόμων σῶν ὅλβος ὡς χειμάζεται. 985
ΚΡ. Τί κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυρρόοις;
ΠΑΙ. Σὲ καὶ πατέρα σὸν δυστυχοῦντας εἰσορῶν.

955 *Cre.* Nos *nocte* sub obscura involventes peplis.
Ped. Nemo conscius tibi est expositionis filii?
Cre. Ipsa calamitas, et ipsum tantum secretum.
Ped. Et quomodo in antro filium tuum relinquere ausa es?
Cre. Quomodo nam? Multis miserandis verbis ore prolatis.
960 *Ped.* Eheu! O tu ferrea ob audaciam! deus autem durior *est* quam tu!
Cre. Si puerum vidisses manum porrigentem mihi.
Ped. Utrum expetentem ubera, an in ulnas *tuas* venire.
Cre. Illuc; ubi quod non mansit, injusta patiebatur a me.
Ped. Tibi vero quare venit in mentem exponere filium?
965 *Cre.* Tanquam Deus servaturus esset suam sobolem.
Ped. Hei mihi, ut felicitas tuæ domus agitatur-fluctibus!
Cre. Quid obvoluto capite, O senex, fundis lacrymas?
Ped. Te, et patrem tuum videns agitatos-tristibus-casibus.

temporis præsentis, ferri potest vulgata. *Heath.*

959. κατὰν pro κακὰν acerbius. *Facius.*

956. Ἄιδου] Emendatio est H. Stephani. Ed. Ald. αἰδῶν. *Musg.*

955. Simile est Pindari: νυκτὶ κυκάσαντες ἄβᾳ. Pyth. IV. Epod. 5. *Musg.*

Ἡμεῖς ἐν ὄρφνῃ] Recte accentum habet in Aldina editione, quod si Æmil. Portus considerasset, non frustra laborasset de mala lectione ὀρφνῇ dubitans; quam calamo potius emendare debuisset. Quod συνεργατνώσαντες pro συνεργανώσαντες dicitur, vid. quæ nos ad Hecub. v. 509. *Barnes.*

957. Pro γε Reisk. legit τε. *Barnes.*

960. Φεῦ.] Φεῦ, in hoc versu ut sæpe alibi, otiosum quoad metrum. τλήμων σὺ τόλμης, τλήμων σὺ ἴσχυε τῆς τόλμης. *Barnes.*

963. Ἐντεῦθ',] i. e. πρὸς ἀγγέλους. *Ubi, quod non gestatus sit, injusta ex me patiebatur. Musg.*

Forte, αὐτὸν δόμοις ὃν ἔλιπ' ἴσχυσ'. *Reisk.*

973. ὑπὸ σὸν,] Ita Ed. Ald. quod cur in ὑπὸν mutaretur, nulla ratio erat. *Musg.*

ὑπὸν ὃν] Vid. quæ supra nos ad Troad.

ΚΡ. Τὰ θνητὰ τοιαῦτ'· οὐδὲν ἐν τούτῳ μένει.
ΠΑΙ. Μὴ νῦν γ' ἔτ', ὦ πάτερ, θρήνους, ἀντιχώμεθα. (970)
ΚΡ. Τί γάρ με χρὴ δρᾶν; ἀπορίᾳ τὸ δυστυχεῖν. 990
ΠΑΙ. Τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀντίποινον θεόν.
ΚΡ. Καὶ πῶς τὸ κρείσσω, θνητὸς οὐσ', ὑπερβάλω;
ΠΑΙ. Μίμνειν τὰ σεμνὰ Λοξίου χρηστήρια.
ΚΡ. Δείδοικα· καὶ νῦν πημάτων ἄδην ἔχω. (975)
ΠΑΙ. Τὰ δυνατὰ νῦν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.
ΚΡ. Αἰδούμεθ' εἰνὰς τὰς πάρ', ἡνίκ' ἐσθλὸς ἦν. 996
ΠΑΙ. Νῦν δ' ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ στρφνότα.
ΚΡ. Πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν· ὡς θέλοιμί γ' ἄν.
ΠΑΙ. Ξιφηφόρους σοὺς ὁπλίσας ὀπάονας.
ΚΡ. Στείχοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦ γενήσεται τόδε; 1000
ΠΑΙ. Ἰφαῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ θοινᾷ φίλους.

Cre. Res mortalium hujusmodi *sunt*: nihil in eodem *statu* permanet.
970 *Pæd.* Ne nunc amplius, O filia, lamentis immoremur.
Cre. Quid enim me oportet facere? Infelicitas enim *habet* inopiam consilii.
Pæd. Ipsum primum, qui te injuria affecit, ulciscere deum.
Cre. Et quomodo potentiora *viribus* mortalis existens superabo?
Pæd. Incende veneranda Phœbi templa.
975 *Cre.* Metuo, et nunc quidem satis miseriarum habeo.
Pæd. Ausis igitur possibilia, interficere tuum maritum.
Cre. Revereor conjugium, quod habuimus, cum esset bonus.
Pæd. Nunc igitur saltem puerum contra te ortum.
Cre. Quomodo? si enim esset possibile, quam vellem!
980 *Pæd.* Armans tuos satellites gladiis.
Cre. Vadam; verum ubi fiet hoc?
Pæd. In sacris tabernaculis, ubi excipit convivio amicos.

v. 985. Neque tantum Attieum est, ut *Æmil.* Portus notat, quantum ratione fundatum; mulier enim loquens, non jam de se ut de muliere loquitur, sed ut de mortali, de homine; quare et dignius genus usurpat. Vid. etiam, quæ nos ad Troad. v. 426. et 476. Ut verum autem fatear, in omnibus libris impressis, quos ego vidi, θνητὸς οὖσ' legitur. Credendum est vero, *Æmilium* Portum sine veteris cujusdam exemplaris auctoritate hanc lectionem præferre noluisse, ac defendere, ut facit ad Troad. v. 923. *Barnes.*

975. *Δείδοικα*] Ita recte scribitur, quare tion erat, ut Duportus *δείδω* in margine suo reponeret: quum enim utrumque exstet, *δείδω* etiam magis huic loco aptum videtur. Vide, quæ nos ad Helen. v. 619. *Barnes.*

978. *Νῦν δ' ἀλλὰ*] Legendum putem *νῦν ἀλλὰ*, ut supra v. 429. *Meing.*

979. *Πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατὸν, ὡς θέλοιμί γ' ἄν.*] Quum in posterioribus exemplaribus claudicaret hic versus, (hoc modo enim legebatur: *πῶς; εἰ δυνατὸν, ὡς θέλοιμί γ' ἄν.*) Duportus *μὲν* post *δυνατὸν* addendo nihil effecit; Scaliger, *στείνομαι* ante *πῶς* legendo, versum quidem supplevit. At Canterus, qui Hervagianæ lectionis erat

ΚΡ. Ἐπίσημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
ΠΑΙ. Οἴμοι· καπίζει. φέρε, σὺ νῦν βούλευέ τι.
ΚΡ. Καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.
ΠΑΙ. Ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ.
ΚΡ. Ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
ΠΑΙ. Οἶδ', ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
ΚΡ. Ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.
ΠΑΙ. Ἦ παισὶν αὐτῆς σύμμαχον, θεῶν πόνον;
ΚΡ. Ναί· καί νιν ἔκτεινε' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.
ΠΑΙ. Ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;

Cre. Apertum quid *est* cædes, et servi infirmum.
Pæd. Hei mihi! Timida facta es. Eja *igitur* tu nunc aliquod ini consilium.
Cre. Atqui habeo dolosa et efficacia.
Pæd. Ero minister hujus utriusque *rei* ego.
Cre. Audi igitur: novisti pugnam terrigenarum?
Pæd. Novi, quam commiserunt *in* Phlegra Gigantes cum diis.
Cre. Ibi Terra edidit Gorgonem, terribile monstrum.
Pæd. Num suis filiis Gigantibus sociam, deorum laborem?
Cre. Etiam: et eam interfecit Jovis filia, Pallas dea.
Pæd. Quam vero formæ truculentæ figuram habebat?

assecla, quod ibi mancum vidit, ita visus est conjectando resarcire: Πῶς; *si* γὰρ εἶη δυνατὸν, etc. Quæ tamen totidem verba Aldina habet editio; quam tanto viro prorsus ignotam fuisse, vix mihi persuasero. Certe versum nunc plenum habes et sanatum. *Barnes.*

983. Ἐπίσημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δοῦλον, ἀσθενές.] *Φανερὸς ὁ τοιοῦτος φόνος, ὁ διὰ ξίφους φέρων ἀναίνων, καὶ οἱ ἐκ τέκνης οὖσαι, ἀρχομένης ὄντες καὶ δοῦλοι, μικρόψυχοι, καὶ ἧττον σθένουσι.* *Barnes.*

984. Ὤι μοι, καπίζει.] *Καπὸ φαίνη αὐτὴ, καὶ μικροψυχοῦσα, ἢ καὶ λιποψυχοῦσι καὶ ἀπορεῖς καὶ ἀπορεῖς τὰ ἱερὰ βουλεύματα· φέρε οὖν σὺ βούλευσί τι, καὶ ἐς μέσον ἤνεγκον.* Et sane huic ultimæ sententiæ videtur ipse poëta suffragari paulo post, ad versum nempe 1022. *Οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.* *Barnes.*

987. γηγενῆ μάχην.] De Gigantomachia videndus Apollodor. Lib. I. c. 6. *Musg.*

γηγενῆ μάχην.] Bellum Giganteum, Γιγαντομαχίαν. De Gigantum cum diis pugna vide quæ nos ad Bacch. vs. 535. *Barnes.*

988. ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.] *Φλέγρα, τόπος Θρᾴκης, ἣν Ἐδωνὸς μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι.* Stephanus *περὶ τόπων*. Vide eundem in voce Παλλήνη. Hic Gigantum pugna fuisse perhibetur. Ab aliis memoratur Phlegra, Campaniæ urbs, unde Phlegræus etiam campus, de quo vide Cluverium Ital. Antiq. p. 1144. Phlegra autem Macedoniæ est eadem cum Thracica nostra; ea nempe Macedoniæ pars Thraciæ erat contermina. Vide, quæ nos supra ad Heraclid. v. 849. *Barnes.*

989. Ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.] Quod Gorgon fuerit Terræ filia, hæc fere ita sumenda, ut notavimus de Polyphemo ad Cyclop. v. 641. ubi dicitur et is Terræ filius, quanquam illum ipse Euripides alias Neptuno satum agnoscat; ob stolidam nempe ferociam et diis contrariam impietatem. Alii autem parentes Gorgonum assignantur, Phorcus nempe et Ceto, de quibus Hesiodus Theogon. v. 270, etc. Vide, quæ nos ad Bacch. v. 979. ubi et trium Gorgonum nomina. *Barnes.*

991. καί νιν ἔκτεινε' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.] Medusam Perseus truncasse fingitur, non

ΚΡ. Θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ἀπλισμένον.
ΠΑΙ. Ἆρ' οὗτος ἔσθ' ὁ μῦθος, ὃν πλύων πάλαι;
ΚΡ. Ταύτης Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν.
ΠΑΙ. Ἣν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος σταλήν;
ΚΡ. Τόδ' ἔσχεν ὄνομα, θεῶν ὅτ' ἦλθεν ἐς δόρυ.
ΠΑΙ. Τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
ΚΡ. Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον;
ΠΑΙ. Ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ;
ΚΡ. Τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ —
ΠΑΙ. Τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.

Cre. Thoracem spiris viperæ armatum.
Pæd. Num hæc est fabula, quam audivi olim?
Cre. Hujus pelle Minervam pectus munitum habere.
Pæd. Quam Ægidem nominant, Palladis armaturam.
Cre. Hoc adepta est nomen, quando venit in pugnam deorum.
Pæd. Hoc igitur, filia, quid damnum tuis hostibus?
Cre. Erichthonium nosti? aut qui non nosti senex?
Pæd. Quem primum vestrûm progenitorem submisit tellus?
Cre. Huic dat Pallas edito recenter ——
Pæd. Quid? tardum enim quoddam profers verbum.

tamen sine Palladis auxilio; hic paulo aliter se res habet; et alii Ægida clypeum volunt, alter poëta Thoraca, forte ex Atheniensium patriis traditionibus; quas sæpe contra vulgatas poëtarum fabulas militasse Pausanias probat. Ægis autem Jovi præcipue, tum Minervæ et Apollini quoque, tribui solet, ut ex Eustathio liquet. *Barnes.*

993. *ἀπλισμένον.*] Lego cum Scaligero *ἐπλισμένον*, ut concordet cum Γεγῶνα. *δύσεσσα* intelligo sensu anatomico, non tegumentum militare ita dictum. vid. Herc. Fur. v. 1086. *Musg.*

995. *Ἀθάναν*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *Ἀθάνας*. *Musg.*

Etiam hic versus videtur non Creusæ, sed Pædagogo, tribuendus esse. *Heath.*

996. Non solus Euripides *αἰγίδα* pectoris munimentum facit. Servius ad Virgil. Æneid. VIII. v. 435. *Ægis proprie est munimentum pectoris æneum, habens in medio Gorgonis caput.* Ovid. Metam. Lib. VI. v. 78.

At sibi dat clypeum, dat acutæ cuspidis hastam;
Dat galeam capiti; defenditur ægide pectus.

vid. et Hesychium v. *Αἰγίς*. Martial. Lib. VII. Epigr. 1. *Musg.*

Ἣν Αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος σταλήν.] Quod Ægis Jovi et Minervæ, et etiam Apollini tribuatur, vide ad versum 951. Nemo autem est, qui Ægida præcipuum Palladis ornatum in picturis non agnoscat: Quæ tamen plerumque in clypeo pingi solet, non item in thorace, ut pictoribus vel ex hoc loco notandum est. *Barnes.*

999. *Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον;*] *Ἐριχθόνιον μέμνησαι; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις ἀμνημονεῖν;* si enim oblitus est domini tui, Erichthonii, nescio, quid memoriter teneas. In hunc sensum Latinam versionem emendavi. Qui *μέλλεις* legunt, et per *scire non curare* exponunt, quid velint, nesciunt. *Barnes.*

1000. *Ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ.*] Athenienses omnes pro indigenis se venditare solitos, observatum est nobis supra ad v. 29. Præcipue autem Erichthonium fabula narrat ex Vulcani semine in terram projecto editum, quum de concubitu cum Minerva contendisset; unde et nomen sortitus est, *ἀπὸ τῆς ἔριδος δηλο-*

ΚΡ. Διττοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
ΠΑΙ. Ἰσχὺν ἔχοντ' ἂν τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
ΚΡ. Τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀπεσφόρον νόσων.
ΠΑΙ. Ἐν τῷ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματος;
ΚΡ. Χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὁ δὲ δίδωσ' ἐμῷ πατρί.
ΠΑΙ. Κείνου δὲ κατθανόντος ἐς σ' ἀφίκετο;
ΚΡ. Ναί· κἀπὶ καρπῷ γ' αὐτὸ τῆς χειρὸς φέρω.

Cre. Geminas guttas sanguinis a Gorgone.
Pæd. Quam vim habentes erga hominis naturam?
Cre. Aliam quidem mortiferam, aliam vero curatricem morborum.
Pæd. In quo? num appendens circa infantem vasculum?
Cre. Aureis ligamentis: hic autem dedit meo patri.
Pæd. Illo vero mortuo ad te pervenit?
Cre. Etiam, et ego illud in manus commissura fero.

1004. ἔχοντ' ἄν. 1009. αὐτὸ 'γὼ.

νόσοι καὶ χθονός. Vel, ut Apollodorus Bibliothec. Lib. III. c. 13. §. 6. ἀπὸ ἱερίου καὶ χθονὸς, ὅτι Ἀθηνᾶ ἱερίῳ ἀναμάξασα τὸν Ἡφαίστου γόνον εἰς γῆν ἔβαλεν. ὅθεν Ἐριχθόνιος γένετο. Idem Natal. Comes, Lib. IV. c. 5. fol. 306. Nos fabulam alias attingere decernimus, infra videl. ad v. 1426. licet Apollodoro cæterisque rerum poëticarum scriptoribus sit decantatissima. *Barnes.*

1002. μέλλον] Malim, sensu non admodum diverso, μελλόν, i. e. *tardum.* Hesychius: μελλὸς, βραδύς. *Musg.*

μέλλον γάρ τι πρεσφέρειν ἔτος.] Credo scribendum: μέλλως γάρ τι πρεσφέρειν ἔτος. Sed et πρεσφέρειν μέλλον ἔτος in Latina versione explicavi, ut sit: μόγις λαλεῖς, καὶ βραδίως πρεσφέρεις εἰς τὸ μέτον, ὥστε ἰμὲ θαυμάζεσθαι, καὶ μέγα τι παρὰ σοῦ πρεσδοκᾶν. *Barnes.*

δεινὸν γὰρ legit Reisk. *Beck.*

1003. Γοργοῦς ἄπο.] Ἡ Γοργὼ dicitur, ut ἡ Μαρμὼ, et Ἀπτὼ, &c. et: ἡ Γοργὼν, όνος, ut supra v. 989. Ἐντυῦθα Γοργόν' ἔνεστι Γῆ, &c. ad quem locum vid. quæ nos de Gorgone. *Barnes.*

1004. ἔχοντ' ἄν] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. ἔχοντ' ἄν. MS. E. ἔχω γ' ἄν. MS. G. ἔχοιμ' ἄν. Lego: ἰσχὺν ἔχοντας. De prosodia vocis ἰσχὺν vid. Heraclid. v. 158. *Musg.*

'Ισχὺν ἔχοντ'] Primo de 'Ισχὺν notandum est, ultimam ejus in recto et quarto semper produci debere, ut hic; ita in Πλαθὺς, ut Homer. Iliad. β'. v. 278. Ὡς φάσαν ἡ πλαθὺς· ἀπὸ δὲ στολίσαρθος Ὀδυσσεύς. et Iliad. σ'. v. 305. Ἡ πλαθὺς ἰσὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀσπιστάων. Ita Ἰχθὺς, Ὀρφὼς, Ἰλὺς, denique omnia substantiva et participia in ὺς, accentu in ultima; sic Ζωγρὸς, Ὀλλὸς, Homer. Iliad. π'. v. 201. Ὀλλὸς Ἀργείους· et si qua alia; non tamen adjectiva itidem, licet acuto in ultima signentur. Nam βραδὺς, σολὸς, ἐξὸς, ὑψὸς. γλυκὺς, βαθὺς, ὀκὺς, δριμὺς, θρασὺς, ultimam corripiunt: multo magis nomina tum adjectiva, tum substantiva, in ως desinentia, quæ nec in ultima signantur, ut: πίλαιος, πίρος, Homer. Iliad. υ'. v. 131. Ἀστὶς δ' ἀστῆς ἀστιῶδ' ἰρυδὶ, πίρος πίρον, ἀντία δ' ἀντίᾳ. Jam de altero verbo, Ἔχοντ': ponitur hoc in loco pro ἔχοντι duali, et concordat putative cum σταλαγμοὺς, quia duæ erant guttulæ; Διττοὺς σταλαγμοὺς vocat poëta. Olim erat male scriptum ἔχων' pro ἔχοντ', simplici latere τοῦ τ' collapso. Hoc non vidit Henricus Stephanus, ideoque ex veteribus suis MSS. ἔχοντ' ἂν τίνα eruebat. Sed fuerit (inquit) ἔχοντ' ἄν, pro ἔχοιμ ἄν, quod rarum est. *Ita ille.* Et tamen mediæ vocis potuit esse ἔχοντ', quod rarum non est fieri. Scaliger vero ἔχοντ' reponit; cui omnino assentior. *Barnes.*

ΠΑΙ. Πῶς οὖν κέκραναται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;
ΚΡ. Κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου—
ΠΑΙ. Τί τῷδε χρῆσθε, δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
ΚΡ. Νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
ΠΑΙ. Ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς, ὃν λέγεις, τί δρᾷ;
ΚΡ. Κτείνει, δρακόντων ἰὸς ὢν τῶν Γοργόνων.
ΠΑΙ. Εἷς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρὶς φορεῖς;

Ped. Quomodo igitur se habet geminum donum dea?
Cre. Qui sanguis quidem stillavit ex cava vena.
Ped. In quem usum hac utimini? quam vim habet?
Cre. Arcet morbos, et habet alimenta vitæ.
Ped. Altera vero species, quam dicis, quid facit?
Cre. Interficit, venenum existens draconum Gorgonum.
Ped. In unumne commixtum istum cruorem circumfers?

1011. φόνος. 1016. αὐτὸν ἰχῶρ' ἱεροφορεῖς.

ἴχοντας τένα emendat Reisk. *Beck.*

1006. ἀμφὶ παιδὶ σώματος;] An legendum:

Ἐν τῷ; παλάψας' ἀμφὶ παιδίῳ τένος;

In quo? an circa infantem vas ligans? τένος de parvo vase habet Æsch. Agam. 330. *Musg.*

Vulgata verba ita struit Heath. ἐν τῷ σώματος (i. e. ἐν τίνι σώματος μέρει) παλάψας ἀμφὶ παιδί; *in qua corporis parte puero appendens?*

Reisk. conjicit: μίτον παλάψας' ἀμφὶ παιδὸς ἅμματι. nam de Pallade sermonem esse, et dixisse μίτον δισμοῖς χρυσοῖς pro μίτον χρυσῶν δισμοῖς. *Beck.*

1010. δῶρον] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. δῖρος, unde Reiskius γίρας. [aut γίρας.] *Musg.*

1011. Κοίλης φλεβὸς] Apollodorus, Lib. III. c. 10. sect. 3. παρὰ γὰρ Ἀθήνας λαβὼν (Chiron) τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνος ῥεῦν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν μυῶν τρὶς φθορὰν ἀνθρώπων ἰσχῦον, τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν, καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνεῶτας ἀνήγειρεν. Memoratæ Apollodoro φλέβες sunt ex dextra parte, vena cava (Κοίλη φλὲψ) ex sinistra aorta. Aristoteles Hist. Anim. Lib. III. c. 3. δύο φλέβες εἰσὶν ἐν τῷ θώρακι — καὶ ἡ μὲν μείζων ἐν τοῖς δεξιοῖς μᾶλλον, ἡ δὲ ἐλάττων ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, ἣν καλοῦσί τινες Ἀορτήν. Magnam hanc venam κοίλην φλέβα dictam quis nescit? vid. Polluc. Lib. II. sect. 225. Hinc patet, κοίλης φλεβὸς temere a Barnesio sollicitatum esse, quod autem reponebat λαιᾶς, cum auctoris mente ex diametro pugnasse.

φόνος] Emendatio est Canteri. Ed. Ald. φόνου, quod frustra tuetur Barnesius. *Musg.*

Κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου] Suspicor legendum λαιᾶς pro κοίλης, quia utraque gutta ex vena quadam fluxit; salutifera autem ex læva, letifera ex dextra. De vena *cava* dicta lubens acciperem; si modo alia aliqua vena nominaretur, ex qua et altera flueret gutta. Cum lævam autem prius nominaveris, dextram etiam nomine notasse non erat opus. Canterus pro φόνου mavult φόνος. Ego ad ὅστις, σταλαγμὸς intelligendum reor, et φόνου, pro αἵματος, sic, ut sæpe alias, sumendum. *Barnes.*

Etiam Heath. Barnesio repugnat. *Beck.*

1014. Ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς,] Elegantur dicitur pro ὁ δεύτερος. Sic Helen. v. 409. πολλοὶς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων. Isocrates in Busiride: πάντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς στρεβλοῦσι. *Musg.*

Ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς,] Ὁ δεύτερος τῶν σταλαγμῶν ἀριθμὸς, pro ὁ δεύτερος σταλαγμός. Hic ἀριθμὸς eleganter redundat;

ΚΡ. Χωρίς· κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
ΠΑΙ. Ὦ φιλτάτη ταῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.
ΚΡ. Τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔσει.
ΠΑΙ. Ποῦ; καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾷν δ' ἐμόν.
ΚΡ. Ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοὐμὸν μόλῃ.
ΠΑΙ. Οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.
ΚΡ. Πῶς; ἆρ' ὑπείδου τοῦθ', ὃ κἄμ' εἰσέρχεται;
ΠΑΙ. Σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, κεἰ μὴ κτενεῖς.
ΚΡ. Ὀρθῶς· φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.
ΠΑΙ. Αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσῃ φόνους.

Cre. Seorsim. Cum malo enim bonum non miscetur.
Pæd. O charissima filia, omnia habes, quibus est tibi opus.
Cre. Hoc morietur puer *Ion:* tu vero interfector eris.
Pæd. Ubi, et quid faciens? tuum est, imperare, meum vero obsequi.
Cre. Athenis, domum cum venerit meam.
Pæd. Non recte hoc dixisti: nam et tu meum *consilium* vituperas.
Cre. Quomodo igitur? suspicaris, quod etiam mihi in mentem venit?
Pæd. Tu filium videberis interfecisse, etiamsi non interfecaris.
Cre. Recte, dicunt enim novercas invidere privignis.
Pæd. Hic ipsum interfice itaque, ut megare possis cædem.

1026. Αὐτοῦ νυν.

nec exemplo caret. Male itaque Brodæus: Placet ἄβρεθμος. *Barnes.*

Reisk. emendat: *ὁ διάτορος δ' αὖ ῥυτὸς, alter autem liquor,* fluxus, gutta. *Beck.*

1015. Ex præcedd. edd. Heath. et Reisk. reponunt *ἰὸς* pro *ἰόν*. *Beck.*

1016. *κρανῖν' αὐτὸν,*] Ita recte Barnesius. Constructio est: *αὐτὸν δὲ* (i. e. *τὸν διάτορον σταλαγμὸν*) *εἰς ἓν κρανίνοις ἰχῶρι εἰσφορεῖς*; Ed. Ald. *κρανῖν ταυτόν.*

Legendum, auctore Cl. Snapio Collegii Regalis apud Cantabrigienses olim Præposito:

Εἰς ἓν δὲ κρανῖν' αὐτὸν, ἢ χορὸς, φορεῖς;

Cujus perelegantis sane emendationis notitiam Viro eruditissimo Thomæ Morell S. T. P. debeo. *Musg.*

Εἰς ἓν δὲ κρανῖν' αὐτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς] Scaliger pro *ἓν* legit *ἕνα*, non recte; dicimus enim *εἰς ἓν συναλθῶ, in unum coire. Κρανῖνον* autem pro *κρανίνοις* recte Canterus legit, Nov. Lection. Lib. I. c. 11. Masculini enim generis *ὁ ἰχὼρ*, primamque producit, et est Homerica dictio, divorum quasi sanguinem notans. *Barnes.*

1016. s. *Εἰς ἓν — συμμιγῆ.*] De industria hos duo versus præterit Prev., forte quia spurios esse censuit. *Beck.*

1022. *καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.*] Τοὐμὸν ἤγουν βούλευμα. Respicit locum supra v. 983. ubi Creusa illius consilium rejecerat, ut ille nunc Creusæ: Quare proximo versu, nempe 984. dixit: *Οἷ μοι κακίζῃ φίλε σύ νυν βουλαίσι τι.* *Barnes.*

1023. *ἆρ'*] Τὸ ἆρα περὶ τὴν χρείαν τοῦ μίσγειν καὶ δίκαιον τοῦ ἐρωτᾶν καὶ πιστεύειν καὶ ἐξέτασιν. *Scholiast.*

1025. *φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.*] Huc refer illud Callimachi: Στήλην Μητρυιῆς, μικρὸν λίθον, ἵστιφ κοίτης, Ὡς βίον ἠλλάξθαι τὸν πρόσθεν οἰόμενος· Ἡ δὲ τάφῳ πλησθεῖσα, κενίσπασε παῖδα πιοῦσα· Φύσιν Μητρυιῆς καὶ τάφον, οἱ πρόγονοι. De hac re puto illud ortum, et de noverca su-

ΚΡ. Προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
ΠΑΙ. Καὶ σόν γε λήσεις πόσιν, ἃ σε στεύδει λαθεῖν.
ΚΡ. Οἶσθ' οὖν, ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν
Χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,
Ἐλθὼν, ἵν' ἡμῖν βουθυτεῖ λάθρα πόσις,
Δείπνων ὅταν λήγωσι καὶ σπονδὰς θεοῖς
Μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε,
Κάθες βαλὼν ἐς ποῦμα τῷ νεανίᾳ,
Ἰδίᾳ δὲ, μὴ γὰρ πᾶσι, χωρίσας ποτὸν
Τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων.

Cre. Anticipo certe tempore voluptatem.
Pæd. Et tuum latebis maritum *in iis, in* quibus te studet latere.
Cre. Scis igitur quid facias? ex mea manu accipe
Aureum opus hocce Palladis, vetus vasculum.
Proficiscaris, ubi nobis clam sacrificat maritus,
Cumque cœnæ finem fecerint, et libamina diis
Volent libare, habens hoc in veste,
Dimitte conjiciens in poculum adolescentis:
Privatim vero, non tu omnibus, separans potum,
Illi, qui futurus est dominus meæ domus.

1035. *μὴ πᾶσι.*

mendum: *Mulieri ne credas, ne mortuæ quidem.* Exstat autem illud epigramma inter Callimachi Opera, et in Anthologiæ, Lib. I. c. 30. *Barnes.*

1026. κτεῖν',] Ita Barnesius, anapæsti vitandi causa. Ed. Ald. κτεῖνον. *Musg.*

Λύσω νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἐχθίων φόνος.] Ita νυν, non νῦν, legendum ob versum, et κτεῖν' melius, quam κτεῖνον, hic facit. *Barnes.*

Λύσω νυν] Νῦν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ παραπλησιστικοῦ συνδέσμου. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ βραχὺ αὐτὸ παραλήγεται καὶ ἀφείλκυσται ἐξόντως. *Scholiast.*

1028. λαβεῖν.] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. λαθεῖν, quod Edd. deinceps receperunt sensu frigido, ne dicam inepto, quod et hic male remansit. Legendum fortasse:

καὶ σὸν γε τέκνον πόσιν, ἃ σε στεύδει καθεῖν.

Et maritum Tuum ulciscetur, quæ Te pati cupit. *Musg.*

λαβεῖν etiam Reisk. probat, et constructionem esse vult: καὶ λήσεις (sc. λαβοῦσα) σὸν τέκνον, ἃ σε λαβεῖν (h. e. ἀφιλεῖν) στεύδει. *Beck.*

1029. Οἶσθ' οὖν, ὃ δρᾶσον;] Attica phrasis, de qua vide quæ nos ad Helen. v. 1232. *Barnes.*

1030. Distinguo: χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον. Quæcunque ex auro conficiuntur vascula, vel alia, χρυσώματα vocantur. vid. Polluc. Lib. VII. sect. 103. X. sect. 174. Plut. in Æmilio Paullo, p. 488. Ed. H. Steph. Athenæum, Lib. V. c. 7. infra v. 1451. *Musg.*

Χρύσωμ' Ἀθάνας] Attici phialas *aureas* χρυσίδας, *argenteas* ἀργυρίδας vocant. Demosthenes Κατὰ Τιμοκράτους: Οὐδὲ χρυσίδιον τέτταρας. Pindarus in Olympiac. Μίνυε δαιδάλεα τεχνεσσινέων ἀμφ' ἀργυρείοισιν. Ἀθάνας] Quicquid affabre factum est, id Minervæ, aut Vulcano, tribui solet. Ita Joh. Brodæus, nec inepte: Hic vero

Κἄνπερ διέλθῃ λαιμὸν, οὔποθ' ἵξεται
Κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ.
ΠΑΙ. Σὺ μέν νυν εἴσω πρόξένων μίθες πόδα·
Ἡμεῖς δ', ἐφ' ᾧ τετάγμεθ', ἐκπονήσομεν.
Ἄγ', ὦ γεραιὲ ποῦς, νεανίας γενοῦ
Ἔργοισι, κεἰ μὴ τῷ χρόνῳ πάρεστί σοι.
Ἐχθρὸν δ' ἐπ' ἄνδρα στεῖχε δεσποτῶν μέτα,
Καὶ συμφόνευε καὶ συνεξαίρει δόμων.
Τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν
Τιμᾶν, ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς
Θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.
ΧΟ. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν στροφὴ α'.

Et si modo transierit guttur, nunquam veniet
Ad inclytas Athenas: sed mortuus hic manebit.
Paed. Tu quidem mitte pedem intra domum hospitum;
Nos vero id faciemus, ad quod ordinati sumus.
Age, O senilis pes, juvenis fias
Factis, etiamsi tempore non possis.
Hostilem autem ad virum perge cum dominis,
Et simul interfice, et simul eum tolle ex sedibus.
In rebus enim secundis bene se habet pietatem
Colere: quando vero hostibus nocere
Aliquis vult, nulla lex obstat.
Cho. O Trivia filia Cereris, quæ

χρύσωμ' Ἀθάνας dicitur, quod a Minerva donabatur Erichthonio. *Barnes.*

1031. βουθυτεῖ] Τὰς βόας θύει. *Barnes.*

1035. μὴ πᾶσι,] Supplet Barnesius: μὴ γὰρ πᾶσι. Malim: μὴ σὺ πᾶσι. *Musg.*

Ἰδίᾳ δὲ, μὴ γὰρ πᾶσι] Cum hactenus inter μὴ et πᾶσι deesset syllaba, ego γὰρ addidi; Scaliger μηδὲ legit. Judicent alii. *Barnes.*

1039. Σὺ μὲν νυν εἴσω πρόξενων μίθις πόδα·] De proxenis Delphicis, quorum erat, hospites oraculi gratia ventitantes domo excipere, hæc intelliguntur. Quod Πρόξενοι autem publice designabantur etiam aliis in locis, ad legatos et insignes viros excipiendos, item de Proxenis, Astoxenis, Doryxenis et Idioxenis. vide Eustathium in Homer. fol. 405. lin. 11. et delnceps, præclare disserentem. item fol. 485. lin. 15. et ex illo Cœl. Rhodigin. Lection. Antiq. Lib. XI. c. 10. *Barnes.*

1045—1047. Vid. Stob. Grot. Lib. IV. p. 207. *Burn.*

1045. ss. Τὴν δ' Εὐσέβειαν, Εὐτυχοῦσι μὲν, καλὸν Τιμᾷν· ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς Θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.] Hunc locum ex H. Grotii versione ita loquentem audisis: *In Sorte læta colere pietatem* decet: *At hostibus nocere si cupias tuis, Lex nulla prohibet, nullus hic obstat pudor.* Non hæc ex Euripidis mente dicta scies, si compares cum illa sententia, Phœniss. v. 534. Εἶστε γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, Τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· ἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Quæ tamen verba ipse poëta, ut impia, mox damnat, sub Chori persona: ut ad eum locum probavimus. Virgilius fere idem nobiliori personæ affigit, Corœbo nempe, heroi Trojano,

Νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις
Καὶ μεθαμερίων, ὄθωσον
Δυσθανάτων κρατήρων πλη-
ρώματ', ἐφ' οἷσι πέμπει
Πότνια, πότνι' ἐμὰ
Χθονίας Γοργοῦς λαιμοτόμων
Ἀπὸ σταλαγμῶν
Τῷ τῶν Ἐρεχθειδᾶν
Δόμων ἐφαπτομένῳ·
Μηδέ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴκων
Πόλεως ἀνάσσοι
Πλὴν τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.

Nocturnis insultibus dominaris
Et diurnis, ducito
Tristem ferentium-mortem poculorum
Plenitudinem *ad eos*, contra quos mittit
Veneranda, veneranda mea *domina*,
Terrigenæ Gorgonis gutturis
Secti ex guttis,
Adversus *illum*, qui Erechthidarum
Invadit familiam.
Nec unquam alius ex aliena familia
Imperet urbi,
Præter nobiles Erechthidas.

Æn. Lib. II. v. 390. *Dolus, an virtus, quis in hoste requirat?* At certe hoc neque Christianis, neque hominibus Philosophis, prudentibusque et piis, fuit usquequaque comprobatum; quicquid poëtæ nobiles, qui naturam imitantur, nonnullis personis pro characteris illorum ratione aliquando affigere placuerunt. *Barnes.*

1048. Εἰνοδίᾳ Δήμητρι Δάμαρτος,] Quod poëta Proserpinam hic, Cereris filiam, Εἰνόδιον vocat, hoc est Triviam, quod nomen Hecatæ competit, ut ostendimus ad Helen. v. 569. id fit, quia unica dea Luna tot deorum personas induebat; nempe aliquando Juno, Hecate, Trivia, Proserpina, Luna, Diana, eadem erat res. De qua re videsis Cœl. Rhodigin. Lib. XX. c. 6. Hecaten autem nunc præcipuè vocat, quod veneficiis ea dea præficiebatur, et ad ejus lucem veneficas herbas colligere solebant sagæ, unde Hecateides herbæ dicebantur tales; et Ovidius dixit de Minerva, Arachnen in venenosam araneam transmutante: *Postea discedens succis Hecateidos herbæ Sparsit; et extemplo tristi medicamine tactæ Defluxere comæ*, etc. Nunc autem Chorus optat successum venifico seni contra Ionem, qui malis artibus in dominæ suæ hæreditatem videbatur immissus. *Barnes.*

1049. Auctor Libri περὶ ἱερῆς νούσου: ἰσχία ἢ διάματα νυκτὸς ταράσσεται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ ἀναπηδήσεις ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φαῦξις ἴδιος, Ἐμπάντης φασὶν (οἱ ἰατροὶ) εἶναι ἰατρονλὰς, καὶ ἀρῶν ἐφόλους. Confer Helen. v. 568, 9. Suidam v. Ἐμπάντην et v. Ἔμπουσα. *Musg.*

1055. Versus est Ionicus a minore dimeter acatalectus ex pæone tertio, cui in antistr. opponitur Ionicus, et ditrochæo. *Heath.*

Εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος σπουδαί τε δισταί- ἀντιστρ. α'.
νας, ὅ τε καιρὸς ἄπτιστα τόλμας, 1081
Ἅ τε νῦν φέρεται ἐλπὶς, ἢ θη-
κτὸν ξίφος, ἢ λαιμῶν ἐξά-
ψει βρόχον ἀμφὶ δειρὴν,
Πάθεσι πάθεα δ' ἐξ- 1085
ανύτουσ' εἰς ἄλλας βιότου
Μορφὰς πάτεισιν·

Si vero mors imperfecta, conatusque dominæ,
Et successus incepto defuerit,
Ut nunc se habet opinio nostra, vel acutum
Gladium, vel jugulo
1065 Innectet laqueum circa collum suum.
Perturbationes autem perturbationibus
Finiens, ad alias
Vitæ formas deveniet.

1064. 5. δαίμων ἐξάψειν. 1065. δίεγεν.

1056. Τῷ τῶν Ἐρεχθιδῶν] Hic apertissime constat de illa re, qua de supra toties monuimus, videl. v. 648. 751. et 876. nempe quod tecte loquentes de aliqua persona, aliquando plurali numero utimur; ita enim cum v. 1052. ἐφ' οἵσι πίμπει dixit, per τῷ nunc idem explicat; Ion enim solus utrinque designatur. *Barnes.*

1063. Ἅ τε νῦν φέρεται ἐλπὶς,] Hanc scripturam nemo facile expediat. An legendum:

ἅ γε νῦν φέρεται ἐλπὶς —

Ut nunc se habet opinio nostra. Ἐλπὶς, *opinio*, cum verbis motum significantibus recte conjungi, testatur simile in Helena exemplum, i. e. εἰς τ' αὐτὸ πῆμα δίξα χωρεῖ, v. 757, 8. vid. et Hecub. v. 116.

Quæ sequuntur, Criticos jamdudum exercuerunt. Pro δαίμων Scaliger λαιμῶν, quod non recipit sententia, cum idem jam per δίεγεν exprimatur. Fortasse verum fuerit:

— ἢ θη-
κτὸν ξίφος αἰδήμων, ἢ ἐξά-
ψει βρόχον ἀμφὶ δειρὴν.

αἰδήμων pro αἰδεσθεῖσα. Vide Scholia in Epicteti Enchiridion, Ed. Heyn. Confer et Hippol. v. 770. et seq. Pro ἐξάψειν viderat Reiskius legendum esse ἐξάψει. *Musg.*

1064. s. ἢ λαιμῶν ἐξάψειν] Quum olim δαίμων scriberetur, Canterus κλάμων legebat, sed longe felicius Josephus Scaliger λαιμῶν, quod in textum recepimus. *Barnes.*

Post θηκτὸν deest futurum aliquod, μάψει, aut προστεῖται, aut simile. *Reisk.*

1065. δίεγεν metri causa Heath. reposuit, et verba ita struenda docuit: ἢ ἢ ἐλπὶς νῦν φέρεται Κρέουσαν ἢ θηκτὸν ξίφος διὰ λαιμῶν ἄσει, ἢ ἐξάψει βρόχον ἐς λαιμῶν ἀμφὶ δίεγεν, καὶ αὐτὴ ἡ Κρέουσα ἐξανύσουσα πάθεα πάθεσιν πάτεισιν εἰς ἄλλας μορφὰς βιότου. *Hoc etiam nunc exspectandum est, ut vel gladium acutum per guttur adigat, vel ut gutturi laqueum aptet circa collum. Illa vero cum dolores doloribus terminaverit, ad alias vitæ formas descendet.* V. Dorvill. ad Charit. p. 394. 28. *Beck.*

Reisk. scribit: ἀμφιδίσειν, *orbem restis vincientem et stringentem undique.* *Beck.*

Leg. ἐξάψῃ, scil. Creusa. Quodsi ἐξάψειν retineri placeat, scribendum erit ἄμμε νιν φέρει ἐλπὶς, *spes me fert, eam esse*

Οὐ γὰρ δόμων γ' ἑτέρους
Ἄρχοντας ἀλλοδαπούς
Ζῶσά ποτ' ὀμμάτων ἐν φαεννα῀ις
Ἀνέχοιτ' ἂν αὐγα῀ις
Ἃ τῶν ἐνγατρίδα῀ν γεγὼς οἴκων.
Αἰσχύνομαι τὸν πολύϋμνον
Θεὸν, εἰ περὶ Καλλιχόροισι πηγα῀ις
Λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων

Non enim *suæ* domus alios
Dominos alienigenas
Vivens unquam oculorum in lucidis
Tolerabit splendoribus,
Quæ ex nobili familia nata *est*.
Pudet me propter hymnis celeberrimum *Bacchum*
Deum, si circa fontes Callichori
Facem spectatricem Eicadum,

aut stricturam gladium, aut innodaturam sibi restim; aut post φέρεται comma ponendum, et sic legendum: ἢ τι νῦν φέρεται, *et quæ nunc machinationes turbidæ dolique commiscentur et consuuntur*, ἰλωΐς, *tunc est spes*, ἢ θανάτου τιν συμμάρψων (vel βάψων) ξίφος. *Reisk.*

1066. s. ἐξανύσσων'] Idem, quod ἐξανύσων', ab ἀνύσω, idem, quod ἀνύσσω et ἀνύω. Vide, quæ nos ad Bacch. v. 1089. *Barnes.*

1067. s. εἰς ἄλλας βιότου Μοιρὰς πάτησιν] Hic **Scaliger** φορὰς pro μοιρὰς legit, ex aliquo **MS.** ut credo: nam versui convenientius est. Canterus μονὰς legebat, loco non animadverso, nec loquendi more. Ἄλλας βιότου μοιρὰς, hic pro θάνατον, *mortem vitæ contrariam* usurpat poëta, eleganter sane; De qua tamen loquendi consuetudine videsis ejusdem Canteri Novar. Lection. Lib. I. c. 10. *Barnes.*

1068. ἄλλας βιότου Μοιρὰς] *Mortem* interpretatur Barnesius; quam philosophi *forte aliud vitæ genus* esse tradiderint, *aliam sibi formam* vix, credo, dixerunt. Legendum, ni fallor: εἰς ἁπλᾶ῀ς βιότου μοιρὰς, *ad simplex vitæ odium*. *Musg.*

1074. s. Αἰσχύνομαι τὸν — Θεὸν,] Verto: *Pudorem mihi incutit Deus.* Sic αἰσχύνομαι μὴν σ', ὦ γέρον, supra v. 952.

τὸν πολύϋμνον. i. e. τὸν πολυύμνητον, *qui cantibus multum celebratur*. Quo sensu Venus πολύϋμνος dicitur Orpheo Hymn. LIV. 1. Bacchum hoc loco intelligi, recte monet Barnesius, ab Homero jam ante πολύϋμνον vocatum, Hymn. in Bacchum, v. 7. Bacchum vero præ reliquis Diis sibi pudorem incutere dicit, quod is in Mysteriis Eleusiniis conjunctim cum Cerere colebatur: Unde Scholiastes Aristophanis: συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. ad Ran. v. 326. *Musg.*

τὸν πολύϋμνον Θεὸν] Bacchum notat, quem Πολυύμνιον vocat Sophocles in Antigone: quippe qui Bacchus, Iacchus, Lyæus, Euius, Dionysius, Dithyrambus, etc. cognominetur. Hæc notavit Johann. Brodæus recte; ita enim et Homerus in Hymno εἰς Διόνυσον Bacchum πολύϋμνον vocat, v. 7. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεὰ πολύϋμνον ἔθρεψαν. Apollo etiam dicitur Εὔϋμνος, πολυύμνιος et πολύϋμνος in eodem sensu. Homerus de Apolline, Hymn. Apoll. v. 19. et 207. Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως ἐΰϋμνον ἐόντα. Et Callim. Hymn. Dian. v. 6. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ. Item, Hymn. Apoll. v. 69. Ὦ πόλλοι πολλοί σε βοωμένου πολλάκι νηοῦ· Πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δέ τοι οὖνομα πουλύ· etc. Sed de Apolline nunc poëta non loquitur; Chorus enim dicit, se erubescere, si quis externus ibi regnaturus veniat, ubi Bacchi et Cereris sacra mysteria tantopere celebrentur, videl. Athenis suis. *Barnes.*

Ὄψεται ἰννύχιος ἄϋπνος ὤν,
Ὅτε καὶ Διὸς ἀστεροπὰς
Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ,
Χορεύει δὲ Σελάνα
Καὶ πεντήκοντα κόραι
Νηρέος, αἱ κατὰ πόντον

Sit visurus nocturnus, ignobilis existens,
Quando et Jovis stellatus
Choris celebrat æther,
Choris vero Luna,
Et quinquaginta filiæ
Nerei, quæ in Ponto,

1081. *νεῦραι,*

Per καλλίῤῥυτον Θεὸν designatur Phœbus. *Heath.*

1075. στεφ] Its Ed. Ald. Barnesius παρὰ, lectore non monito. στεφ φρεσὶ habet Nicander Theriac. v. 486.

Καλλιχόρουσι] Meminit Callimachus Hymn. in Cererem, v. 16. ubi vide Spanhemium. *Musg.*

Heath. confert verba Pausan. l. p. 93. φρέαρ τι καλούμενον καλλίχορον, ἔνθα περῶντον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ἥκειν ἐς τὸν Θεόν. *Beck.*

1076. Θεωρὸν] Malim Θεωρὸς. *Si Ion Θεωρὸς faces mysticas spectaverit.*

εἰνάδων] Hoc nomine vocabatur una Mysteriorum Dies. Plutarchus in Phocione, p. 1383. Ed. H. Steph. εἰνάδι γὰρ ἡ φρουρὰ Βενδιδεμιῶνος ἱσταμένου, Μυστηρίων ὄντων, ἢ τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεως Ἐλευσῖνάδε πέμπουσι. vide et in Camillo, p. 251. Adde Scholia in Aristoph. Ranas, v. 326. *Musg.*

Λαμπάδα Θεωρὸν εἰνάδων] De facibus in his sacris vide ad notam proxime sequentem. Θεωρὸς in hoc loco significat spectatrix. De aliis illius significationibus vide quæ nos ad Hippol. v. 792.

εἰνάδων] Εἰνάδες proprie vicesimæ lunæ, sive vicesimi dies cujusque mensis; Unde Εἰναδίστικὶ *Epicurei* dicebantur, quod illum diem uniuscujusque mensis in honorem magistri sui solennem habebant, qui vicesima luna natus habebatur. De qua re videsis Cœl. Rhodigin. Lib. XX. c. 32. Hoc vero in loco exponendum est, ut recte notat Joh. Brodæus, Εἰνάδων, Mysteriorum Bacchi et Cereri communium, quæ vicesimo quoque Augusti mensis die celebrabant Athenienses. Plutarchus in Phocione: Εἰνάδι γὰρ ἡ φρουρὰ βενδιδεμιῶνος ἱσταμένου, Μυστηρίων ὄντων, ἢ τὸν Ἴακχον ἐξ ἄστεως Ἐλευσῖνάδε πέμπουσιν. Demosthenes Ὀλυνθιακῶν γ'. Καὶ μετὰ ταῦτα διελθόντος τοῦ ἐναυτοῦ τούτου, Ἐκατομβαιῶν, Μεταγειτνιῶν, Βενδιδεμιῶν, τούτου τοῦ μηνὸς μόλις μετὰ τὰ Μυστήρια δίκα ταῖς ἀντιστήλαις. Plutarchus in Camillo: Καὶ μετὰ ταῦτα φρουρὰν Ἀθηναῖοι Μακεδόνων ἰδίξαντο περὶ αὐτὴν τὴν Εἰνάδα τοῦ Βενδιδεμιῶνος, ἢ τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. Scholiastes Aristoph. Ranis: Μία τῶν Μυστηρίων Εἰνάς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. Attice autem plurali numero effertur; et emphatice, ob Iacchi productionem hac die factam, tota solennitas magnorum mysteriorum dicitur Εἰνάδες, quanquam et quinque ante dies et tres post durabat; hinc Aristoph. Nubibus, v. 16. Ὀρῶν ἄγουσα, τὴν σιλήνου Εἰνάδας. Sed de singulis hujus festi novem diebus videsis Johan. Meursium Eleusin. c. 21. ad c. 31. *Barnes.*

1077. ἰννύχιος] Malim ἰννύχιον, ut cum λαμπάδα concordet.

ἄϋπνος ὤν,] Mirum vero, ni insomnis fuerit, cum mysteria spectaret. Legendum arbitror: ἄϊδνὸς, *ignotus, in tenebris natus.* Athenienses ad mysteria ne peregrinos quidem, nedum vero nothos, admittebant. Apollodorus Lib. II. c. 4.

Ἀννάων τε ποταμῶν
Δίνας χορευόμεναι
Τὰν χρυσοστέφανον κόραν
Καὶ ματέρα σεμνάν·
Ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν,
Ἄλλων πόνον εἰσπισών,

Perennium que fluviorum
In gurgitibus educantur,
Aurea corona decoram Proserpinam,
Et matrem venerandam;
Ubi sperat se regnaturum,
Et aliorum labore parta occupaturum,

1085. χρυσοστέφ. 1088. πόνον τ' εἰσπισών.

sect. 12. Schol. in Homer. Iliad. Σ'. v. 368. confer et Plutarch. in vita Thesei, p. 28. Himerius de Xerxe: οὐ λαμβάνω σαφὲς εἰδέναι τὸν τελετῆς τύπον, ὃν ἱέρηγε τῆς τελετῆς τῆς ἀμυήτοις τὸ πάγγραμ. apud Photium, p. 590. Ed. Hœsch. Plura dat Spanhemius ad Callimachi Apollinem, v. 2. *Musg.*

Ὄψονται ἰυπόχοις] Noctu hæc sacra peragi solebant cum facibus, unde versu præcedenti λαμπάδα Θωμὸν Εἰνάδων dixit poëta, et Aristophanes in Ranis: Ἔγωμι φλογέας λαμπάδας· ὃν χειρὶ γὰρ ἕκαστ' ἐπάσσον, Ἴακχε Νυκτέρων τελετῆς φωσφόρος ἀστὴρ Φλογί, φέγγεται δὲ λειμών. De hac re vide Meursium Lib. XXI. c. 26. et 27. *Barnes.*

ἄδυτος] De pervigiliis Bacchanalibus vide quæ nos ad Bacch. v. 133. et Helen. v. 1354. et 1364. *Barnes.*

Ad hæc subaudiendus est Ion, vel potius a v. 1064. repetendus ὁ Φοίβου ἀλάτας. *Heath.*

Forte, οὐκ ὄψονται. *Reisk.*

1078. ἀστεροκτὺς] Ἀστεράσι κατακεκλιμένος, ἢ ἀστέρας φαίνων καὶ οὐ κρύπτων, ὡς ἥλιος. Ita Hippolyt. v. 852. Καὶ Νυκτὸς ἀστεροκτὺς σελάνα. *Barnes.*

ἀστεροκτὺς αἰθὴρ Markl. ad Suppl. 1003. explicat *astra, quæ in æthere sunt.* *Beck.*

1079. s. Ἀντιχόρειον — Χορεύει] Ab his verbis regi puto accusativos κόραν et ματέρα, v. 1085, s. Neque exemplo caret hæc constructio. vid. Bacch. v. 1142. Pind. Isthm. I. antistr. 1. Sophoclis Antigon. v. 1168. Fingit poëta, quo magnificentior videatur Mysteriorum celebritas, eorum participes esse Lunam, Astra, Nereidas. Metro subveneris legendo ὃν ἀντιχόρειον. *Musg.*

1081. s. πεντήκοντα κοῦραι Νηρέως] De quinquaginta Nerei filiabus vide quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 428. et Iphigen. Aul. v. 1059. *Barnes.*

1081. Metri causa κόραι scribi vult Heath. *Beck.*

1083. Versus est antispasticus hemiolius ex antispasto pentasyllabo et anapæsto. Nam vocabuli δίνασιν syllaba secunda brevis est — in antithetico autem antispasto opponitur epitritus quartus pentasyllabus. *Heath.*

1084. χορευόμεναι] Parum venuste hic ponitur, cum post κοῦραι (v. 1081.) subaudiendum sit χορεύουσι. Malim igitur κορευόμεναι, *educatæ.* Sic κορευθέντ, Alcest. v. 323. *Musg.*

Reisk. dubitat, an χορεύεσθαι uspiam significet, *choreas agere*, itaque conjicit, γυμνούμεναι. *Beck.*

1087. Ἵν'] *Ubi.* Refertur autem ad fontem Callichorum supra v. 1094. Minime igitur necessarium est cum Cantero legere αἵν.

βασιλεύσειν,] Potest esse vel, ut plerumque, *regnare*, vel sensu rariori, *mysteriis præesse.* βασιλὶς enim Athenis vocabatur, qui mysteriis Eleusiniis præsidebat.

Ὁ Φοίβειος ἁλάτας.

1090 Ὀρᾶθ', ὅσοι δυσκελάδοισι ἀντιστρ. β.
Κατὰ Μοῦσαν ἰόντες ἀείδειθ' ὕμνοις 1110
Ἀμέτερα λέχεα καὶ γάμους
Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους,

Phœbeius erro.

1090 Videte, quotquot maledicis
Musam dimittentes canitis hymnis
Nostros thalamos, et congressus
Veneris illegitimos, impios:

1090. ἰρᾶσθ'

Pollux Lib. VIII. sect. 90. Hesychius voce βασιλεύς. *Musg.*

Ἴν' ἱλαίζω βασιλεύσων,] Canterus legendum putat αἴν, quasi ipsis deabus, Cereri et Proserpinæ, imperaturus erat; ego potius ἵν', ut olim scriptum erat, retineo, et Athenis in Latina versione addo; locum enim designat poëta, in quo hæ deæ cultæ erant, ubi et regno inhiare notat Iouem. *Barnes.*

1087. s. Ut antitheticis respondeant, Heath. emendat:

Ἵνα γ' ἱλαίζω βασιλεύσων anapæstica hephthemimeris.
Ἄλλων πόνων ἰόντων Ionicus a majore dimeter catalectus.
Beck.

1088. Ἄλλων πόνων] Erechthei scilicet, qui Atheniensium ditioni Eleusinios bello subjecerat. Pausan. p. 36. l. 26. Metrum porro postulat ἰόντων, deleto σ'. *Musg.*

Ἄλλων πόνων σ' ἰόντων,] Quasi nihil agendo incidere in hæreditatem, quam aliorum labores auxerunt in immensum: ita nostræ literæ loquuntur. Deuteron. c. vi. v. 10. Καὶ ἔσται, ὅταν εἰσαγάγῃ σε Κύριος, ὁ Θεός σου, εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε τοῖς πατράσι σοῦ, τῷ Ἀβραὰμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακὼβ, δοῦναί σοι πόλεις μεγάλας καὶ καλὰς, ἃς οὐκ ᾠκοδόμησας, οἰκίας πλήρεις πάντων ἀγαθῶν, ἃς οὐκ ἐνέπλησας, λάκκους λελατομημένους, οὓς οὐκ ἐξελατόμησας, ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας, οὓς οὐ κατεφύτευσας, etc. δηλονότι, ἄλλων πόνῳ πάντα ταῦτα περιεποιήσατο αὐτοῖς. *Barnes.*

1089. Φοίβιος ἁλάτας.] Ἁλάτης dicitur Ion a Choro Atheniensium ancillarum, ob incertos illius lares et familiam; quis visus est olim ex ignota aliqua terra Delphos venisse, et hinc jam Athenas iturus. Non autem recte olim Latina versio explicavit Φοίβιος per Phœbi filius: id enim licet revera esset, nondum Choro innotuerat; quare ego *filius* deleo et *minister* substituo; ut sit Φοίβιος ἁλάτας, ὁ περιόδευτος τοῦ Φοίβου δώμασι καὶ γαμέτῃσι. *Barnes.*

1090. Ὀρᾶθ',] Ita MS. E. Ed. Ald. ἰρᾶσθ'. *Musg.*

1091. ἰόντες] Malim ἴοντες. *Musam deprimentes maledicis cantibus:* Καθιέντες Μοῦσαν δυσκελάδοις ὕμνοις.

Legendum: Μετὰ Μοῦσαν ἴοντες. Sic μετιέναι τὴν σοφίαν Lexica ex Xenophonte habent. Julian. p. 207. B. τὴν ἐναίθριον ἢ μετήμυ. Nonnus: μετιὼν ἴοτὸν Ἀθήνης, p. 416. *Musg.*

Reisk. conjicit: κατὰ Μουσᾶν ἴοντες, i. e. οἳ ὕμνους ἀφίεντες κατὰ τῶν Μουσῶν, aut, si quis ἰόντες velit retinere, et interpretari, *quibuscum, hymnis* scil. *itis adversi Musis*, saltem κατὰ Μουσᾶν legi debere. *Beck.*

1092. Ἀμέτερα] Male Scaliger ἄμυτρα. Pro λέχεα an reponendum metri causa λέκτρα. *Musg.*

Ἀμέτερα] Josephus Scaliger legit ἄμετρα, non usquequaque recte, licet id fere sumere videatur τὸ ἀθέμιτος et ἀνοσίους γάμους: nec enim ἀμέτρως sensui necet, (et versui necessarium est) ut ex hac nostra paraphrasi apparebit: Ὀρᾶσθε καὶ ἀφίστασθε, ὑμεῖς, ὅ Πουτικὶ καὶ μαθηταὶ, ὅσοι

Ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν
Ἄδικον ἔρωτα ἀνδρῶν.
Παλίμφαμος ἀοιδὰ
Καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω
Δυσκέλαδος περὶ λέκτρων.

Quantum pietate superemus
Injustam libidinem virorum.
Contrarium jam carmen,
Et Musa in viros est,
Maledicum de thoris.

1094. εὐσεβίᾳ. 1097. Καὶ Μούσης ἄνδρας ἴσον. 1098. ἀμφὶ λ.

κατὰ Μῶσαν καὶ τὴν Μουσικὴν καὶ Ποιητικὴν ὅδὸν βαίνοντες, ἤγουν ἐμμένοντες καὶ μεθιεῖῳ λόγῳ χρώμενοι, ἀείδετε καὶ ἐν ᾠδαῖς ἐσφήμους λίγειαι τὰ ἀμίητα, τουτέστι γυναικεῖα λίχνα, καὶ τὰ παλλάγματα, καὶ γαμαιλοσίας ἀδημίστους, καὶ ἀνοσίους· Ἀδρήστοι, ὃ ὑμεῖς οἱ Ποιηταὶ, ἴσον τὸν Ἄδικον στέρνον καὶ γίνος τῶν ἀνδρῶν νικήσαμεν τῇ σωφροσύνῃ. Ταγαρεῖν παλινῳδία ἴσον, καὶ Μοῦσα ἡ δύσφημος εἰς τοὺς ἄνδρας ἐστάσθω, καὶ κατατρεγτικώτω τῆς λαγνείας αὐτῶν. Καὶ γὰρ ὁ Πεῖθος, ὁ τοῦ Διὸς παιδὸς, Αἰδὼς, φησὶ, τὴν ἑαυτοῦ ἀγνεμοσύνην δώσουσι, καὶ δὴ τὴν τῶν σωφρόνων ἀμνημοσύνην, ἃ μὲν τῶν παλῶν γυναικῶν προσθήκας καὶ περιχύσεις μνημονεύουσι, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἐδικαιώσαντο εἶδη ἀμνήμονες. *Barnes.*

ἀδίλτορα λίχνα scribit Reisk. *Beck.*

1093. ἀδήμους] Ab ἄδημος, ὁ καὶ ἡ, ἀδήμονος τοῦ, pro ὁ ἀδήμων, idem, quod ἀδήμονος et ἀδημόνιος; et ex hac Euripidis phrasi, γάμους ἀδήμους, videtur juridicum illud verbum factum, ἀδημονγαμία, in Justinian. Constit. *Barnes.*

1094. s. κρατοῦμεν"Αδικον ἔρωτα] Κρατεῖν communiter genitivo gaudet, sed et aliquando accusativo, ut Demosth. Κρατῶ τὴν μάχην, et Plutarch. in Alexandro: κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους: item cum dativo modi, vel causæ, vel instrumenti, ut hic: εὐσεβείᾳ κρατῶ τινα, et Thucyd. Κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς. *Barnes.*

Reisk. conjicit: ἴσον εὐσεβίᾳ κρατεῖ σαφ' ἴδμεν, aut ἴσον εὐσεβίᾳ κράτος σαφ' ἴδμεν, sed omnino censet, multos versus hic in fine esse mutilos, a librario forte amputatos. *Beck.*

1095. ἔρωτον] Barnesius ἔρωτα, nullo, quod sciam, auctore. Verum tamen videtur; nam ἔρωτον, quod apud poëtas verecundiores *membrum virile* designat, minus hic convenit. *Musg.*

Ἄδικον ἔρωτον ἀνδρῶν.] Ἄδικον στέρνον, καὶ φῦλον, καὶ γίνος. De hac figura, videl. metaphora ab agricultura ad generationem ducta, vide quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 3. Male olim ἔρωτον. *Barnes.*

1096. Παλίμφαμος] Emendatio est H. Stephani, Ed. Ald. παλίμφατος. *Musg.*

Παλίμφαμος ἀοιδὰ] Εὔφημος διλεόνι, ἀντὶ τοῦ δυσφήμου. Παλίμφαμος ἀοιδὰ est elegans periphrasis pro παλινῳδία. *Barnes.*

Forte, leg. παλίμφαμος, vel παλίμφατος ἀοιδὰ ἀνοσίους ἀνδράσι παρίσταται. *cantus enim posterior a superiori diversus adstat viris impiis. Reisk.*

1097. ἴσον] Quod reponit Canterus pro ἴσον, procul dubio verum est, siquidem cum ἀοιδὰ, βοὰ, et similibus solenniter adhibetur. Ion Chius apud Athenæum, Lib. II. p. 463. B. παίζομεν, ἴσον διὰ νυκτὸς ἀοιδή. Aristoph. Avibus, v. 858. ἴσον, ἴσον δὴ Πυθίας βοὰ τῷ Διῒ. vid. Æschyl. Sept. c. Theb. v. 972. Soph. Trachin. v. 211. Eurip. Iphig. in Aul. v. 1469. Elect. v. 879. Neque obstat κοῦραι in stropha, quod facile mutatur in κόραι.

In præcedentibus minime cum Cantero probaverim: καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴσα. Nam εἶναι εἴς τινα, ut ponamus in rei bellicæ enarratione dici posse, hic certe locum non haberet. Non incommodum videtur:

παλίμφαμος ἀοιδὰ
πάντ' ἀνοσίους ἀνδράσ' ἴσα.

Epithetum ἀνόσιος quod hic cum ἀοιδὰ

Δείκνυσιν γὰρ ὁ Διὸς ἐκ
Παίδων ἀμνημοσύναν,
Οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
Οἴκοισι φυτεύσας
Δεσποίνᾳ· πρὸς δ' Ἀφροδίταν
Ἄλλαν θέμενος χάριν
Νόθου παιδὸς ἔκυρσεν.

Ostendit enim ille ex Jovis
Filiis *natus*, ingratitudinem,
Non communem liberorum sortem
Domui procurans
Cum domina: ad Venerem vero
Aliam animum applicans,
Spurium filium adeptus est.

1099. Δείκνυσι.

conjungimus, tibiæ sono a Sophocle tribuitur, v. 651. *Musg.*

Καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴστω] Ita legendum omnino doctis viris videtur, Cantero nempe, Scaligeroque, cum olim μούσιος scriptum erat, quod Duportus vel μύσιος, nullo sensu, vel μούσιος haud satis aperto, emendare conabatur. Idem legit ἴστω, sensu satis salvo, sed carmine non item; quare vel ἴστω legendum, vel ἴστω pro ἱστάσθω cum aspero ponatur, quam vocem in paraphrasi nostra superius posita explicavimus, ut et in Latina versione, quam misere hic habitam restitui. *Barnes.*

Etiam Heath. legit ἴστω: nam ἴστω nunquam pro ἱστάσθω poni, nec repugnare correctioni antitheticum versum, si ibi legatur κέρα. Versum esse glyconium σολωσχημάτιστον ex molosso et choriambo. *Beck.*

1098. ἀμφὶ] Metrum postulat στερὶ. Ex Heath. *Musg.*

1099. Δείκνυσι γὰρ] Metrum postulat δίκνυσίν γ'.

1099. s. ὁ Διὸς ἐκ Παίδων] Xuthum intellige: vide supra v. 63. *Musg.*

Reisk. corrigit: δίκνυσι γὰρ ἴδι, *exemplo, documento, est hic*, Xuthus, ὃς εὖ πεφυκὼς ἀμνημοσύναν στέργει, vel ἀναιμῶνα, *qui beneficiis a Creusa ornatus maluit ea beneficiis dare eo, quod domi non communes cum uxore liberos procreavit, sed furtiva inibi conjugia. Beck.*

1100. ἀμνημοσύναν,] Malit Canterus ἀγνωμοσύναν, quod certe, si MSS. haberent, alteri anteponendum esset. *Musg.*

ἀμνημοσύναν,] Canterus mavult ἀγνωμοσύναν. Ego utramque lectionem in paraphrasi modo memorata retinui et exposui. *Barnes.*

1106. Reisk. κλινὰν scribit; nam famulas, quibus constabat Chorus, non recte appellari posse κλινὰς γυναῖκας. *Beck.*

1108. ἐξέκλησεν,] Emendat Scaliger ἐξέκλεξε, quod verti debet: *comminui pedes.* vid. Hesychium v. κλίξαντα, et Hom. Odyss. Ζ'. v. 318. Legi etiam potest ἐξόκλησεν, i. e. ἐξεμέχθησεν, ab ὀκλία, *labore. Musg.*

ἐξέκλησεν,] Scaliger et hic ingeniose satis legit ἐξέκλεξε, *perambulavi*, ut supra quoque ad Helen. v. 1569. pro κλάσσας legebat κλίξασα, in quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

Heath. vulgatum retinet, et ad ἐξέκλησα, *explevi*, supplet ζόνημα.

Forte, ἐξέκνησα, *pene ad animi defectum cucurri.* Si vulgata retineatur, subintelligendum τὸ περιστερέμενον, aut τὸν δουλείαν, τὸ ἔργον, vel simile quid. *Beck.*

1111. αἱ 'πιχάρεις] Ita optime Scaliger. Ed. Ald. αἱ δ' ἐπιχάρεις. *Musg.*

ἀρχαὶ δ' αἵδ' ἐπιχάρεις χθονὸς] Ita Italice, podestate, ut Ἀρχὴ Græce. At vero Scaliger legit αἱ 'πιχάρεις, tutius sane, quanquam et anapæstum aliquando in quarto

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Famulus quidam Creusæ, Choro patefactas dominæ insidias et ejusdem damnationem nuntiat, longaque et eleganti narratione totum Xnthi convivium, adeoque res omnes, uti acta erat, ordine persequitur. Chorus itaque, novo hoc malo perculsus, infelicem heræ suæ consiliorum eventum exponit. Creusa, ad suos ægre fugiens, ut mortem evadat, Phœbi aram amplectitur. Ion illam isthinc abstrahere conatur frustra.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Κλειναὶ γυναῖκες, ποῦ πόρην Ἐρεχθέως
Δέσποιναν εὕρω; πανταχῇ γὰρ ἄστεος
Ζητῶν νιν ἐξέπλησα, κοὐκ ἔχω λαβεῖν.
ΧΟ. Τί δ' ἐστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία
Ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις;
ΘΕ. Θηρώμεθ'· ἀρχαὶ δ' αἱ 'πιχώριοι χθονὸς
Ζητοῦσιν αὐτὴν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
ΧΟ. Οἴμοι, τί λέξεις· οὔτι που λελήμμεθα
Κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
ΘΕ. Ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κἀν ὑστάτοις κακοῖς.

FAMULUS.

Inclytæ mulieres, ubi filiam Erechthei
Dominam invenero? passim enim per urbem
Quærens eam ivi, nec possum eam invenire.
Cho. Quid hoc rei est, O conserve? quæ festinatio
Pedum habet te, et quos sermones adfers?
Fam. Investigamur, et magistratus indigenæ
Quærunt eam, ut moriatur lapidata.
Cho. Hei mihi! quid dicis? anne deprehensæ sumus
Molientes clandestinam cædem puero?
Fam. Deprehensi sumus, et juste in extremis malis versamur

poni supra plus semel probavimus. *Barnes.*

1112. πετρουμένη.] *De scopulo præcipitata. Heath.*

πετρουμένη.] Ambiguum esse Prev. monet, et vel indicare posse *lapidibus obrutam* vel *præcipitatam*; in utroque supplicii genere non populi furorem, sed judicum sententiam esse spectandam. *Beck.*

1113. λελήμμεθα] A λαμβάνω, magis Atticum εἴλημμαι. *Barnes.*

Heath. conjicit: Ἦ τι που λελήμμεθα, *anne deprehensæ sumus? Beck.*

1115. ἐξ ἴσου κἀν ὑστάτοις κακοῖς.] Sententiæ et metro laboranti non male succurrit Reiskius, legendo: ἴζισθ' οἶδ' ἐν ὑστάτοις κακοῖς, *scito, te in summo discrimine versari. Musg.*

Ἐγνώσμεθ' ἴζης οἶδ' ἐν ἐσχάτοις κακοῖς.]

ΧΟ. Ὤφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα; 1135
ΘΕ. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον
Ἐξεῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μιαν θῆναι θέλων.
ΧΟ. Πῶς; ἀντιάζω σ' ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε.
1120 Πεπυσμένοι γὰρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεὼν,
Ἥδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ' ὁρᾷν φάος. 1140
ΘΕ. Ἐπεὶ θεοῦ μαντεῖον ὤχετ' ἐκλιπὼν

Cho. Quomodo vero detecta sunt arcana consilia?
Fam. Injustum inferius Justitia
Effecit deus, nolens eam pollui.
Cho. Quomodo? supplicans rogo, ut dicas ista:
1120 Cum enim audiverimus, sive oportet nos mori,
Sive videre *solis* lumen, libentius moriemur.
Fam. Postquam abiit oraculo dei relicto

Ita Josephus Scaliger legit, pro corrupto illo, quod prius obtinebat, ἐξ ἴσου κρὶν: hoc enim nullo modo per versum stare potuit; κρὶν enim ob contractum et latentem diphthongum natura longum est, quo in loco necesse est, ut sit syllaba brevis. Ne quis vero miretur de syntaxi lectionis Scaligerianæ, nonnihil de ea dicendum. Dicitur id quidem Grammaticis Ἀναπαλλαλία et Ἐπίρρωσις numeri: nec tamen classicis auctoribus ignota figura: de Græcis sæpe probavi supra; de Latinis, etiam Latinissimis, adsunt Catullus et Tibullus, Ciceroque, qui eadem periodo: *insperanti nobis, merenti nobis, præsenti nobis*, etc. dixerunt. Sed et mirum sane videtur, quum mascula sit persona loquens, ὁ Θεράπων Κρεούσης videlicet, fœmininum genus in οἷδ' usurpari: sed dicendum, hæc omnia per Ἑλλειψὶν Συντάξεως, et διὰ σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον, clariora fieri. Primo enim servus loquens tecte de domina sua plurali utitur numero, secundum quod notavimus supra ad v. 1056, etc. Deinde rem plenius aperiens, ut dominæ periculum exponat, seque non de seipso, sed de illa loqui, οἵδε addidit. Sic et advocati clientum suorum personas solent induere, quoties cum adversariis contendunt. Οἵδε οὖν ὁ νοῦς· ἡμεῖς μὲν ἐγνώσμεθα, ἦγουν ἡ Δίκαιοσύνη ἡμῶν οἵδε ἔγνωσται ἐν ἐνεδραῖς κακοῖς. *Barnes.*

Enallagen, quæ est in verbis Ἐγνώσμεθ' οἵδε, nullo modo defendi posse, multis docuit Heath. Ipse emendat: Ἐγνώσμεθ' ἐξῆς οὖν ἐν ἐνεδραῖς κακοῖς, *deprehensi sumus: dehinc igitur in malis versamur.*

Olim Reisk. conjecerat: ἐγνώσμεθ' ἐγχειροῦντες ἐνεδραῖς κακοῖς. *Beck.*

Ἐγνώσμεθ' ἐξῆς οὖν' ἐν ἐνεδραῖς κακοῖς.] Quum aliorum studiis, quod ego sciam, res necdum transacta sit, liceat meum qualecunque apponere:

Ἐγνώσμεθ' ἐξίστης ἐν ἐ. κ.

Fackse.

1116. Ὤφθη] Veteres editiones Ἔφθη habebant, et tum Brodæi expositio recte se habuit; *Quo pacto astutiis nostris obviam itum est?* Sed Henricus Stephanus dicit, se vetera sequi exemplaria, in quibus legitur ὄφθη. Et exinde Canterus, aliique post eum, ὤφθη legebant; quanquam et τῷ Ἔφθη debetur nonnihil. *Barnes.*

Ὤφθη] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἴφθη. *Musg.*

1120. ἡμᾶς] H. Stephani emendatio est. Ed. Ald. ὑμᾶς. *Musg.*

1121. εἴθ' ὁρᾷν] Ita Ed. Ald. Recentiores, errore typographico, ἤθ' ὁρᾷν. *Musg.*

Ἥδιον] De media syllaba talium vocum producta, vide, quæ nos ad Bacch. v. 475. *Barnes.*

Heath. legit εἴθ' (i. e. εἴτε), et supplet ἥδιον ἂν βαῖμεν — *aut si vivere concessum sit, vivemus.*

Nec in hac emendatione commodum sensum reperit Reisk. Debuisse enim sic disserere: *postquam audiverimus*, quid et

Πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν παιὸν λαβὼν,
Πρὸς δεῖπνα θυσίας θ', ἃς θεοῖς ἀπλίζετο,
Ξοῦθος μὲν ᾤχετ', ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ
Βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας
Δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,
Λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
Σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν.

Maritus Creusæ; filium novum secum ducens,
Ad convivium et sacrificia, quæ parabat diis,
Xuthus quidem abiit illuc, ubi ignis emicat dei
Bacchius, ut cæsarum victimarum sanguine Bacchi saxa
Rigaret gemina, pro agnitione filii,
Præfatus: tu quidem, O fili, nunc manens circularia
Tabernacula statue fabrorum operis.

quare, *moriemur tanto hilarius, si mortem nullo modo effugere possumus.* Si voluisset eam, quamvis absurdam, edere sententiam, quam vulgata subjicit, debuisse dicere ἐξὸν ἐμοὶ φάος, ἐμῶμαι βίον στυγνάζειν. *Beck.*

1125. πῦρ πηδᾷ θεοῦ Βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας Διώσει δισσὰς] De Apolline et Baccho, et utrisque sacro Parnasso, bicipiti monte, satis monuimus supra ad v. 551. Addendum est autem, in his natalibus Bacchum semper honorari una cum illo, quisquis foret ille Deorum, cui sacra facere decretum, aut placitum. *Barnes.*

1126. πέτρας — δισσὰς] De his rupibus vide Scholia ad Phœn. v. 234. *Musg.*

1127. ὀπτηρίων,] Plerumque ὀπτήριον est, quod videndi causa datur, ut Callimach. Hymn. in Dian. v. 74. Sed reste hic Barnesius ipsam filii agnitionem significari putat, plane ac si ὄψιν, non ὀπτήριον, dixisset. Similis in voce θεατήριον confusio est. Plerumque enim *alendi mercedem* notat; Sophocli vero *ipsum alimentum.* vid. Œd. Col. v. 1327. *Musg.*

παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,] Ὀπτηρία nunc vocat Euripides ipsam filii agnitionem, quem filium Xuthus agnitum adspiciebat, summaque cum voluptate spectabat. Alias ὀπτήρια vocantur ea, quæ in spectacula impenduntur; et pecunia, quæ spectaculorum spectandique causa datur. Callimach. Hymn. Dian. v. 74. Ἠθαίοισιν καλίοντες, ὅτινι ὀπτήρια δοίη. Schol. Ὀπτήρια] Τὰ ὀπτὴρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα. Sic etiam ἀναπλυντήρια dicuntur munera, quæ sponsus sponsæ dat, quum in ejus conspectum sponsa primum venit, et retecto vultu se conspiciendam ei præbet. *Æmil. Portus.*

1128. ἀμφήρεις μένων] Prior vox Hen. Stephano debetur, posterior Cantero. Edd. Ald. ἀμφήρης μὲν, MSS. E. G. ἀμφήρης μένων. Interpretor autem ἀμφήρεις σκηνὰς, *ab omni parte exstructa tabernacula.* Sic ἀμφήρη ξύλα, Herc. Fur. v. 242. *Musg.*

Λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων] Olim vacillabat versus una syllaba; ita enim legebatur in omnibus hucusque editionibus: Λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μὲν. Quem versum Johannes Brodæus ut expleret, dixit tantum: τέκνον, *forte* ὦ τέκνον: ac proinde duplex μὲν admisit, et in sexto loco spondeum; adeo metri rationum ignarus erat, et excepto, quod egregius erat philologus, parum, aut nihil, in Euripide prospexit, aut profecit, aut profuit. Canterus legebat μένων, adeo aperto sensu, ut mirer, id Henr. Stephano non visum, qui hærens in hoc loco fatetur: *quid pro μὲν reponi debeat, ut plenus sit versus, id vero in dubio manet.* Xuthus autem dicit: ego quidem abeo tui gratia diis sacrificaturus, tu vero hic *manens* alias res age. Qui hæc non videt, nescio, qua parte sit acuminatus. Scaliger itaque μένων quoque legebat, sed et μὲν νῦν in priori versus parte, non forte æque feliciter; νῦν enim tempus hic designare videtur. *Barnes.*

Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν ἦν μακρὸν χρόνον
Μένω, παροῦσι δαῖτες ἔστωσαν φίλοις.
Λαβὼν δὲ μόσχους, ᾤχεθ'. ὁ δὲ νεανίας
Σεμνῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων
Ὀρθοστάταις ἰδρύεθ' ἡλίου φλογὸς
Καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς,

1130 Postquam autem sacrificavere genitalibus diis, si diutius *hinc*
Abfuero, epulæ *præbeantur* præsentibus amicis.
Acceptis vero vitulis abiit. Adolescens vero
Religiose ambitus tabernaculorum carentes-parietibus
Erectis columnis erigebat, solis flammæ
1135 Diligenter cavens, ne vel ad medios ictus,

1131. Μενῶ.

Heath. ἀμφήκεις explicat: *spatium undique includentes.* *Beck.*

1130. γενέταις θεοῖς] Videntur esse Dii τριτοπάτορες dicti, de quibus Φανόδημος φησὶν, ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι Διόνυσον καὶ ἰόχεαιραν αὐτοῖς ὕστερ γενέταις παίδων, apud Etymologum v. Τριτοπάτορες. Commemorantur et Διὶ γενέτᾳ, Æschyl. Suppl. 80. *Musg.*

Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν] Οἱ γενέται θεοὶ, præter Bacchum, qui, ut ad v. 1125. notavimus, una cum quibusvis diis honorari solebat, sunt Juno præcipue, Jupiter et Genius, ut supra observavimus ad v. 655. Proprie autem γενέται θεοὶ, et Genios et Deos, deasque, natalium præsides notat, γενέσιους ἱφίστους. Deæ quidem istæ Γενετυλλίδες Atticis dicuntur, Ionibus Γενναΐδες, uti Pausanias in Atticis, fol. 2. lin. 3. Inter has præcipue memoratur Ilithyiia. De Geniis autem natalibus notum est illud Menandri: Ἀσαφεῖ δαίμων' ἀνδρὶ συμπαρίστασαι Εὐθὺς γενομένῳ, Μυστagωγὸς τοῦ βίου. Vide, quæ nos supra ad Supplices, v. 602. De Geniis autem vide Francisci Albertini libellum de Angelo Custode inscriptum. *Barnes.*

1134. Ὀρθοστάταις] Intellige *trabes erectas. xίονας ξυλίνους* vocat in simili re depingenda Athenæus Lib. V. c. 6. Confer Vitruvium, Lib. I. c. 7. II. c. 8.

Musg.

Ὀρθοστάταις] De orthostatis, sive arrectariis pilis, tignis, aut fulcimentis, vide Vitruvii Architectur. Lib. II. c. 8. ubi tamen male in aliquibus codicibus orthostratis scribitur. Italice dicuntur Speroni, Pilastri e Contraforti. Ὀρθοστάδια, vel ἱρθοστάδις, longe aliud, de qua re vide quæ nos ad Helen. v. 546. *Barnes.*

1136. Varie hunc locum tentarunt vir doctus Observ. Miscell. Vol. II. p. 96. postque eum Piersonus et Reiskius. Mihi omnium rationes plus minus contortæ videntur. Legendum puto:

— ἡλίου φλογὸς
καλῶς φυλάξας οὔτι πρὸς μέσας βολὰς
ἀκτῖνας, οὖν' αὖ πρὸς τιλιυτόσας, βίου.

Pro ἀκτῖνας, quod habet Aldina, Barnesius, Scaligero auctore, ἀκτῖνι dedit.

Musg.

Ἀκτῖνας] Olim ἀκτῖνας. Scaliger ἀκτῖνι legendum monuit, quem sequor. Johannem Brodæum, qui disjuncta jungit hoc modo, φυλάξας ἀκτῖνας ἡλίου φλογὸς, haud multum damno. Ἀκτὶν autem pro sole non est novum; ut nec radius: nam et apud Latinos radius solaris pro sole ponitur. Radius pro radii per synecdochen numeri, radii autem pro sole, per metonymiam, qua effectus pro causa notatur.

τιλιυτόσας βίου,] Audaci metaphora hic poëta utitur, radiis solaribus vitam tribuens; et tamen ipsum nomen occidens tale quid sonat: quotidie enim sol videtur mane nasci, meridie vigere, vesperi interire; πρὸς βολὰς τιλιυτόσας βίου, ad radios occidentes, i. e. ad occasum, ubi nempe sol occidere videtur. *Barnes.*

Ἀκτῖνας οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βίου,
Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
Μέτρημ' ἔχουσαν τοὐν μέσῳ γε μυρίων
Ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ,
Ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν ἐς δοίνην καλῶν.
Λαβὼν δ' ὑφάσμαθ' ἱερὰ θησαυρῶν πάρα,

Vel contra ad occiduos, radios spectarent,
Jugeri longitudinem rectangulam dimensus,
Quæ mensuram habebat in medio decem millium
Pedum numerum, ut dicunt periti,
Tanquam omnem Delphicum populum ad convivium vocaturus.
Accipiens vero aulæa sacra ex thesauris,

In Obss. Misc. Vol. II. p. 96. conjicit τελευτώσας βίαν, *ad punctum istud, ubi ol vires suas ponit.* Sed alius V. D. ibidem negat, τελευτᾶν βίον Græce dici, et vulgatam defendit ex opinione veterum, qui solem quotidie mori, et altero die vigorem recuperare putaverint. Pierson. Ver. 1. 11. scribit τελευτώσας, βίαν, *Vim solis tegentis diligenter cavens, neque ad meridiem, nec ad occidentem.*

Heath. retineri jubet lectionem veteremque Ἀκτῖνας, ut structura verborum sit: Καλῶν φυλάξας, ὥστε οὔτε εἶναι πρὸς μέσας ἁλὸς φλογὸς ἡλίου, οὔτε αὖ πρὸς ἑσπέρας τελευτώσας βίου. Eodem modo Reisk.

Beck.

1137. *μετρήσας. Burn.*

Πλέθρου] Vocis πλέθρον duplex usus est: vel enim certam longitudinem designat, vel certam superficiem. Longitudo Plethri, teste Suida in v. πλέθρον, centum pedibus æqualis est. De altero, sive superficiali, sic Hesychius: πλίθρον, μέτρον γῆς, ὅ φασι μυρίους πόδας ἔχειν. Hinc colligitur, plethrum superficiale quadratum esse plethri linearis. 100 + 100 = 10,000. Jam de Ionis tabernaculo, illud saltem ex hoc Euripidis loco, licet subobscuro, colligere licet, longitudine Plethro æquale fuisse, in, area vero decem millia pedum quadratorum habuisse. Fuit igitur plethrum quadratum: i. e. figura quadrilatera, rectangula, cujus singula latera centum pedibus æqualia erant.

Porro, ut descriptio hæc geometricam ἀκρίβειαν habeat, anguli definiantur necesse est. Definivit autem Euripides, siquidem recte docent Lexica, εὐγώνιον idem valere, quod ἰσόγωνον. Potest enim εἰς εὐγώνιον poni pro εὐγωνίως, ut εἰς καλὸν pro καλῶς, εἰς καιρὸν pro καιρίως. Mihi tamen valde dubium est, an unquam hanc potestatem habeat εὐγώνιος. Xenophontis certe locus: ἐφοδὰ δὲ αἱ σκίχυ τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἶη: Œcon. p. 484. Ed. H. Steph. nihil tale ostendit. In Euripide igitur legendum suspicor:

πλίθρου σταθμήσας μῆκος ἰσογώνιον —

Longitudinem plethri dimetiens rectangulam. Musg.

εἰς εὐγώνιον,] Γραμμὴν subaudi, sive ἄλωνα, aream, ut cui referatur μέτρημ' ἔχουσαν: alii autem σκηνὴν intelligunt. Rectangula autem linea dicitur εὐγώνιος, quia anguli perfectio est rectitudo, et synonymum est τῇ Ὀρθογώνιος. *Barnes.*

Respici Prev. credit ad Parthenona, s. templum Minervæ Atheniensis, cui fuerit eadem dimensio, quæ h. l. tentorio, quod ab Ione conficitur. *Beck.*

εὐγώνιον] Σκηνὴν δηλαδή. *Scholiast.*

1138. ἔχουσαν] Refero ad σκηνὴν, latens in στερεοβλὰς σκηνωμάτων, ut sit σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Confer v. 482.

Miretur fortasse lector, magnitudinem hujus tentorii adeo studiose a poëta definitam esse; quod ideo factum puto, quia templum Minervæ in Acropoli, παρθενὼν dictum, eadem et forma et mensura erat. Etymologus: Ἐκατόμπεδον, παρὰ τὸν ἴσον τῆς Ἀθηνᾶς, ὃ δὴ ἐκατὸν ἐν πάσῃ πλευρᾷ. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὠνόμασται. καλοῦσι γὰρ αὐτὸν τινες Παρθενῶνα. Confer Harpocrat. v. Ἐκατόμπεδον. *Musg.*

Κατεσκίαζε, θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν.
Πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
Ἀνάθημα δίου παιδὸς, οὓς Ἡρακλέης
Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεᾷ.
Ἐνῆν δ' ὑφαναὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί· 1161
Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ·
Ἵππους μὲν ἤλαυν' εἰς τελευταίαν φλόγα

Prætendit, mira hominibus visu:
Primum quidem alasa peplorum tecto circumjecit,
Donarium Jovis filii, quos Hercules
Attulit Deæ spolium Amazonum.
Erant autem hujusmodi texturæ in textis picturis,
Cœlum congregans stellas in ætheris orbe;
Equos quidem agebat ad ultimam flammam

Μέσῃμ' ἴχνουσαν τὸν μέσον γε μυρίων] Ἔχουσαν referri debet ad γεμμὰν, quod in voce ὑφάσμων intelligebatur, de qua re vide ad versum præcedentem. Τὸν μέσον, in spatio medio, in area: μυρίων γε ποδῶν ἀριθμὸν de numero indefinito dicitur, ut sexcentorum in Latina versione; supputatur enim hæc area quadrangularis, ex quatuor jugeribus constans, æqualiter videl. ex omni parte uno jugere delineata, continere pedes 409,600, si recte mathematicorum filii calculos ferunt; ὡς λίγουσιν οἱ σοφοὶ, inquit Euripides. *Barnes.*

ἰχνεύσας legit Reisk. *Beck.*

1143. στέγνα περιβάλλει πέπλων,] Tectum his stragulis inumbrat; ducta metaphora ab avibus fœtus suos alis et plumis operientibus. Πέπλων, Hom. Iliad. ζ'. v. 289. Ἕεν δ' ἔσαν οἱ πέπλοι ποικιλοεργοί. — Eustathius in locum: Ὅρα δὲ καὶ, ὅτι πέπλος καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἐπὶ ἱματίου, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐπὶ ὑφάσματος. *Barnes.*

1144. Ἡρακλέης] Anachronismus: Ion enim Hercule antiquior erat. *Musg.*

δίου παιδὸς,] Herculis, Jovis filii: Διὸς non hic idem, quod Διΐου, sed quasi διίου, a Ζεὺς, διὸς, ut Homer. Dianam vocat διὸς γόνος, i. e. Jovis filiam: sic Æschyl. Ὦ διὸς αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. *Barnes.*

1144. ss. Hercules Ione junior est. Ergo vel hinc intelligitur, poëtam describere tabulas pictas tum notas et publico, nescio quo, loco propositas. *Beck.*

1145. Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεᾷ.] De pugna Herculis cum Amazonibus vide Apollodori Bibliothec. Lib. II. c. 5. sect. 9. De Amazonibus vero vide Eustath. in Homeri illud (Iliad. γ'. v. 189.) Ἡμασι τῷ, ὅτι ν' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. fol. 403. lin. 35. Item in Dionys. περιήγησιν. Dictas autem volunt grammatici ab ἄ, quod μάζωσιν sonat, quasi μονόμαζοι, quia dextra mamma ultro carebant, ut arcubus sufficerent. Nos etiam de recentioribus Amazonibus veram historiam tractavimus poëtice, episodii loco, in Franciados nostræ libris quarto et quinto, quarum regina, Valasca, floruit sub Primislao, Bohemiæ primo rege, et Libysse marito, de quibus etiam Papa Pius Secundus, sive Æneas Sylvius, in Historia sua Bohemica; item Jacobus Pontanus Attic. Bellar. Pars 2. c. 44. Volaterranus, aliique. *Barnes.*

1146. γράμμασιν] Hesychius: γράμματα — τὰ ζωγραφήματα. Esto autem, γράμματα picturas significare, non tamen aulæa significabit, nisi epitheto adjuncto. Legendum:

ἐνῆν δ' ὑφαντοῖς γράμμασιν —

Inerant autem in picturis textilibus hujusmodi texta. Musg.

Ἐνῆν δ' ὑφαναὶ γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαί·] Γράμμασιν hic per picturis exponendum, ut in Latina versione scribi nunc curavi, et Hesychius: Γράμματα, τὰ ζωγραφήματα, καὶ συλλαβαὶ, καὶ τὰ ζωγραφήματα. *Barnes.*

Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
Μελάμπεπλος δὲ Νὺξ ἀστέρωτον ζυγοῖς
Ὄχημ' ἔπαλλεν· ἄστρα δ' ὡμάρτει θεᾷ.
Πλειὰς μὲν ἦει μεσοπόρου δι' αἰθέρος,
Ὅ τε ξιφήρης Ὠρίων· ὕπερθε δὲ
Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραῖα χρυσήρει πόλῳ.
Κύκλος δὲ πανσέληνος ἠπόντιζ' ἄνω

Sol, trahens secum clarum Vesperi lumen.
Atris vero vestibus amicta Nox, nullis astrictos jugis,
Equos agitabat: stellæ vero comitabantur Deam:
Pleias quidem ibat medium per æthera,
Atque ensifer Orion. Desuper vero
Ursa circumvolvens se cauda aureo polo obversa.
Orbis vero plenæ-lunæ superne radiabat,

1154. οὐραία.

1148. s. Ἵππους μὲν ἅλλων εἰς νυκτιναίαν φάλην Ἥλιος.] De Solis equis, et eorum nominibus, vid. Scholia ad Estherse nostræ v. 739. et 1144. *Barnes.*

1149. ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.] Apparet etiam Hesperus occidente Sole, et mane quidem Lucifer dicitur, sero autem Hesperus; reliquis autem stellis est paulo rutilantior, unde Catullus: *Hespere, qui cœlo fulget te clarior ignis?* *Barnes.*

1150. ἀστέρωτον] *Nullo fune connexum*: a στρὸς, *funis*, vel *lorum*, unde στρέφω ἵππους et στρεπτήρες. Puri modo in picturis bodie videas Aurorse equos, non loris curru connexos, sed frenis tantum retentos. *Musg.*

1151. Ὄχημ'] De equis, non de curru, intelligendum. vid. Phœn. v. 338. Rhes. v. 617. fragmentum Phaëthontis apud Longinum, sect. XV. Lucan. Phansal. Lib. VII. v. 570. *Musg.*

ἄστρα δ' ὡμάρτει θεᾷ.] Vide Tibullum Lib. II. Eleg. 1. *Beck.*

1152. Πλειὰς] Synecdoche numeri pro Πλειάδες, de quibus vid. supra ad v. 3. *Barnes.*

1153. Ὅ, τε ξιφήρης Ὠρίων] Nota est Orionis fabula, de qua Apollodorus, Natalis Comes, Eustathius, Hyginus, Ovidius, aliique; quod ad hunc locum spectat, sciendum est, Orionem, stellam, tristem esse ortu et occasu suo, et ναύτισιν et tempestates excitare, quare canem illi et balteum et ensem fabulæ assignant. *Barnes.*

1154. χρυσήρει] Emendatio est H. Stephani. Ed. Ald. χρυσέῃ πόλῳ, undé legendum conjiciebam:

Ἄρκτος στρέφουσ' ἰδραία χρυσέῃ πόλου.

Ursa stabilis coronans aureum Polum. Nunc satis placet vulgata lectio. Quippe οὐραία χρυσήρει πόλῳ nihil vetat interpretari *cauda Polum auratum spectantis*: quæ, ut notum, positura est Ursæ. Aratus:

— αἰεὶ δὲ πανυμάδιαι φορέονται,
ἱμασθλιν ἰῇς ἄμοις ὑποπρμίνουσαι —

Musg.

Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραῖα χρυσήρει πόλῳ.] Arctos, sive Ursa Major, septentrionali polo, velut axe, nixa, resupinato capite Ursam Minorem spectat, cauda vero Bootem et stellam ideo Arcturum dictam. Cum autem olim οὐραία et χρυσήρῃ legebatur, non est, quod e contra nostram lectionem acriter defendamus: Et versus enim ratio et docti viri pro nobis stant. Nec diffitemur tamen, χρυσήρῃ dici posse Attice pro χρυσήρει. Huc referatur regula, quam nos olim in tractatu nostro de accentibus posuimus: *Nomina primæ declinationis contractorum in ὴς desinentia habent accentum in ultima*, ut ἀληθὴς,

Μηνὸς διχήρης, Ὑάδες τε ναυτίλοις
Σαφέστατον σημεῖον, ἥ τε φωσφόρος
Ἕως διώκουσ' ἄστρα. τοίχοισιν δ' ἔπι
Ἥμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,
Εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἕλληνίσιν,
Καὶ μιξοθήρας φῶτας ἱππείας τ' ἄγρας,
Ἐλάφων λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.

Mensis divisor, et Hyades nautis
Signum certissimum, et lucifera
Aurora pellens astra. In parietes vero
Injecit alia aulæa, barbaricas
Naves instructas remis contrarias Græcis,
Et semiferos viros, et equestres venationes
Cervorum, et leonum ferocium captas prædas.

ἀβλαβὴς, ἀρίαγὴς, etc. Excipe primo substantiva et propria nomina, ut Δημοσθένης, Σωκράτης, etc. Excipe secundo et adjectiva in ώδης desinentia, facta ex οειδὴς, ut θυτεοειδὴς, θυτεώδης. Excipe tertio composita ab ἦθος, ut ἀήθης, ἰσήθης, κακοήθης, ὁμοήθης, συνήθης: item composita ab ἔτος, ut τετραέτης, εἰκοσέτης, τριακοντούτης, pro τριακοντοέτης; item composita a τεῖχος, ut ἰσοτείχης Homer. si recte scribitur: item composita ab ὠνὴ, ut πεδώνης. item composita quædam ab ἀρὴ, ut αὐτάρκης, πεδάρκης. item composita ab ἀκὴς, ut περιήκης, ταυηήκης, ἀμφήκης; item desinentia in ήρης, et derivata ab ἄρω et ἰρίσσω, ut πλήρης, ἀλήρης, τρήρης, στυγήρης, πεδήρης, μυσήρης, χαλκήρης, χευσήρης, θυμαρὴς. Sed θυμαρὴς Homero scribitur. *Barnes.*

1156. διχήρης,] *Medius*, sive, ut Brodæus vocat, *sector mensis*. Quum Græci (verba sunt Brodæi) menses suos Lunæ cursu metirentur, clarum est, eos æquales in partes Plenilunii diem divisisse. *Musg.*

Μηνὸς διχήρης,] Mensis sector. Quum Græci menses suos Lunæ cursu metirentur, clarum est, eos æquales in partes Plenilunii diem divisisse. Johannes Brodæus. Mensis autem apud Græcos trifariam erat divisus: Ἱστάμενος μὲν ἱναλίντο, ὁ ἀπὸ πρώτης ἕως δεκάτης· Μέσος δὲ μὴν, ὁ ἀπὸ Δεκάδος ἕως Εἰκάδος· Φθίνων δὲ μὴν, ὁ ἀπὸ εἰκάδος ἕως τριακάδος. Vide Gassendum de Mense, etc. *Barnes.*

1156. s. Ὑάδες τε ναυτίλοις Σαφέστατον σημεῖον,] De Hyadibus vide Eustathium in Homer. fol. 1155. lin. 44. ad lin. 58. et deinceps. item Joh. Tzetzæ Scholia in Hesiod. Ἔργ. β'. v. 1. fol. 92. Ab aliis autem quinque, ab aliis septem numerantur stellæ in capite Tauri; quæ ideo nautis observantur, quia, quoties nascuntur, aut occidunt, pluvias creant, unde et nomen sortitæ putantur: ὗω enim *pluo*. Alii ab Hyante fratre dictas volunt, alii a Baccho, quem et Hyam nominant. Illarum nomina memorat Hesiodus in poëmate de stellis, cujus hoc fragmentum Tzetzes protulit: — Νύμφαι χαρίτεσσιν ἀμείβαι, Φαισύλη, ἠδὶ Κορωνὶς, ἰοστέφανός τε Κλίμα, Φαὼ Θ' ἱμερόεσσα, καὶ Εὐδώρη ταανύπτιλος, Ἃς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων. Notandum est vero, primam hujus vocis syllabam communem esse: nam quum Homero et Hesiodo semper sit brevis, hoc saltem in loco longa esse deprehenditur, et Theognis sane primam τοῦ ὗω similiter producit: Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὗων πάντας ἀνδάνει, οὔτ' ἀνίχων. *Barnes.*

1157. σημεῖον,] Non utique cursus, sed tempestatum. *Musg.*

1159. Constructio est: ἥμπισχεν ἄλλα ὑφάσματα, εὐηρέτμους βαρβάρων ναῦς ἀντίας Ἕλληνίσιν. Recte judicat Barnesius, pugnam Salaminiam per prolepsin hic respici. *Musg.*

1160. Εὐηρέτμους ναῦς] Penultima syllaba τοῦ Εὐηρέτμους communis est, de qua

Κατ' εἰσόδους δὴ Κέκροπα θυγατέρων πέλας
Σπείρας συνειλίσσουτ', Ἀθηναίων τινὸς
Ἀνάθημα, χρυσίους τ' ἐν μέσῳ συσσιτίῳ
Κρατῆρας ἵστησ'. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσὶ
Κῆρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγχώριον
Ἐς δαῖτα χωρεῖν. ὡς δ' ἐπληρώθη στέγη,
Στεφάνοισι κοσμηθέντες, εὐόχθου βορᾶς

Ad januam tabernaculi vero Cecropem prope filias,
Spiras convolventem; *id quod* cujusdam Atheniensis
Donarium *erat*: aurea autem in medio convivio
Pocula collocavit. Summis vero pedibus incedens,
Præco proclamavit, ut quicunque vellet indigena
Ad convivium veniret. Postquam autem impletum est tabernaculum,
Coronis ornati, lauto cibo

1166. Κρητῆρας.

re vid. quæ nos ad Phœniss. v. 19. Per hanc autem naumachiam Græcorum cum Barbaris videtur poëta velle illam ad Salamina designare; non modo quod magnam Græcis gloriam peperit, sed quod et ipse eodem die natus fuerit, qua hæc victoria a Græcis reportata. Præterea mos erat victoribus, in peplis pugnas texere, deorumque templis consecrare; et hostium spolia iis dicare; ut de Hercule memoratur supra v. 1144. Ἀνάθημα δίου παιδὸς, οὓς Ἡρακλῆς Ἀμαζόνων σκυλεύσας ἤγαγεν Θεῷ. *Barnes.*

Per prolepsin Atheniensibus gratam victorias de Persis reportatas, inprimis Salaminiam, indicat. *Beck.*

1161. s. Καὶ μεθέηκας φῶτας, ἑπτείας τ' ἄγρας, Ἐλάφου λιτέσθαι τ' ἀγρίων θηρεύματα.] Videntur hæc ad Herculis labores pertinere, nempe ad Centauros ab illo debellatos, ad Diomedeos equos, ad æripedem cervam et Nemeæum leonem. Et credibile est, tanti herois acta texturis elaborata deo fuisse suspensa dicataque. *Barnes.*

1163. s. Κέκροπα θυγατέρων πέλας Σπείρας συνειλίσσοντα,] *Spiras convolventem*, ut in Latina versione scripsimus. Fuit enim, ut nugantur, Cecrops, superne homo, in serpentem desinens: τὰ ἄνω ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω δράκοντος εἶχεν, ut ait Tzetzes. Quin Demosthenes in epitaphio: Ἥδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἐστὶ δράκων, τὰ δ' ὡς ἐστὶν ἀνθρωπος. Hæc fere Brodæus. His adde: Apollodorus Bibliothec. Lib. III. c. 13. sect. 1. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὴς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Hinc et Διφυὴς dictus. Talem et Erichthonium fuisse fabulantur; cætera erat homo, pedes draco: qui cum pedum deformitatem cuperet celare, primus currus usum invenit, ut Servius notat ad illud Virgilii Georg. Lib. III. v. 113. *Primus Erichthonius currus et quatuor ausus jungere equos, rapidisque rotis insistere victor.* *Barnes.*

1164. Σπείρας] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. σπείρεις. De Cecrope, partim homine, partim serpente, videri possunt Apollodor. Lib. III. c. 13. Tzetzes ad Lycophron. v. 111. Fabulam inde ortam crediderim, quod Cecrops primus Atticorum barbariem exuere cœpit, nec tamen penitus exuit. *Musg.*

Σπείρας defendit Reisk., σὺν σπείρεις ἑλίσσοντα vult idem esse, quod σὺν σπείρεις ἑλίσσοντα ἑαυτὸν, μάγις καὶ βραδίως οἷον ἑλκόμενον καὶ κινούμενον, καὶ ἕρπουτα. *Beck.*

1166. ἐν δ'] Malim ἐκ δ'. *egrediens autem præco.*

ἄκροισι ποσὶ] *Summis pedum digitis.* quod ἄκροισι δακτύλοισι vocat Iphig. in Taur. v. 267. Cur id fecerit præco, nemini, credo, obscurum erit. *Musg.*

Ψυχὴν ἐπλήρουν. ὡς δ' ἀνῆσαν ἡδονῆι,
* Παρελθὼν πρέσβυς ἐς μέσον πέδον,
Ἔστη, γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολὺν,
Πρόθυμα πράσσων· ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
Χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα, καζέθυμία

Animum implebant. Ut vero voluptatem remiserunt,
[Cœnæ] progressus senex *quidem* in medium solum,
Constitit: risum vero movit convivis magnum,
Officiose ministrans *illis*. Namque ex hydriis aquam
Manibus fundebat lavacra, et adolebat

1170. ἀνῆσαν.

1169. Συνστέφανοι πεσμηδόντες,] Veteres coronatos bibere observavimus supra ad Cyclop. v. 555. Etiam coronatos epulari hinc constat: et Aristophanis Scholiastes: Τοῖς γὰρ ἐυωχουμένοις περίπυνοι οἱ στέφανοι, πασαφύχοντες τὸ κρύον ἀπὸ τῆς τοῦ οἴνου θέρμης. *Brodæus.*

1170. ἀνῆσαν] Legendum ἀνῖσαν. vid. supra v. 234. Iphig. in Taur. v. 334. et 1182. Bacch. v. 651. et 684. *Musg.*

ὡς δ' ἀνῆσαν ἡδονῆι,] Æmil. Portus ait, pro ἀνίεσαν per metathesin ἀνῖσαν, et Attice ἀνῆσαν, scribi debere. Quidni ἀνῆσαν pro ἀνῆκαν, ut ἴδωσαν pro ἴδοσαν. *Barnes.*

Locum ex Musgr. emendatione ita reddidit Prev.: "Déja leur faim étoit appaisée, et l'on enlevoit les mets dont les tables étoient couvertes, lorsque le vieux gouverneur entre, etc. Risum vero excitasse senem eo monet, quod partes junioris ministri in se susceperit. *Beck.*

1171. δείπνοις, quam uncinis hic inclusi, in Aldina et MSS. deest. Minus placet συμπῆς, quod Barnesii supplementum est. Imo, nostram emendationem verum esse, liquido ostendit distinctio Veterum, non tamen perpetua, inter δεῖπνον et διατέραν τράπεζαν. Alexis apud Athenæum, Lib. XIV. c. 12.

οὐδὲ φιλόδωρός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν,
τραγήματ' οὐκ ἔχοντα δὶ μᾶλλον —

Et paullo antea: δεῖπνον ἕτερον παρασκεύασε τραγήματα, c. 11. *Musg.*

Συμπῆς παρελθὼν] Verbum συμπῆς ex nostro addidimus, quod vidēl. vetustate excidisse videbatur. Æmilius Portus præfigit αἶας pro γαίας, Duportus εἶας, ut respondeat τῷ ὡς, alii ὁ μέν. *Barnes.*

Heath. supplet ὁ μὲν, Reisk. βαρὺς, vel δαιτὸς. *Beck.*

1172. γέλων δ' ἔθηκε] Mensæ ministrans ac vinum fundens, quod puerorum fuit, non grandævorum hominum, munus. Athenæus, Lib. X. ψυχρὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ ὑπηρέτουν παῖδες. Cicero in Pisonem: *Servi sordidati ministrant, nonnulli etiam Senes. Brodæus.*

γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολὺν,] Quis hoc puerorum erat ministerium, non grandævorum hominum. Athenæus Deipnosoph. Lib. X. Ὠυχρὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ ὑπηρέτουν παῖδες. Cicero in Pisonem: Servi sordidati ministrant, nonnulli etiam senes. *Barnes.*

1173. ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδως] E vasis aquariis. Athenæus Deipnosoph. Lib. IV. Καὶ νιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἐστεφανούμεθα. Brodæus. Et nos quoque in Esthera nostra de Ahasueri convivio, v. 812. Ἀλλ' ὅτε δωτὸν ἴκοι ὑμήλιδες εἰλαπιναστὰι, χεῖρας πρῶτον ἵλασαν ἐν ὕδατι. *Barnes.*

1174. νίπτρα,] Veteres, statim post δεῖπνον, [an mensam priorem?] manus abluebant. Athenæus, Lib. XI. c. 11. ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐκτὸς ἀπονίψωνται, μεταδιδομένη πύλαξ. vid. et Hesych. v. μετανίπτρις.

καζέθυμία] *Suffiendi causa adolebat.* Athenæus Lib. XIV. [c. 11.] ἥ γε τὸν πολλὸν λιβανωτὸν ἐν τοῖς δείπνοις παρέχουσα διατέρα τράπεζα προσεγίνετο, πρὸ στέφανοι καὶ μύρα καὶ θυμιάματα. *Brodæus.*

Σμύρνης ἱδρῶτα, χρυσέων τ' ἐπαυρμάτων
Ἦρχ', αὐτὸς αὑτῷ τόνδε προστάξας πόνον.
Ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοὺς ἦλθεν ἐς κρατῆρά τε
Κοινὸν, γέρων ἔλεξ', ἀφαρπάζειν χρεὼν
Οἰνηρὰ τεύχη σμικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν,

Myrrhæ succum, et aureis poculis
Præerat ipse, sibi ipsi vendicans hoc ministerium.
Postquam vero *convivium* ad tibias venit, et ad poculum
Commune, senex dixit, oportere auferre
Parva pocula vinaria, et magna adferre,

1178. Καινὸν. 1179. Οἰν. σταῦ.

1175. Σμύρνης ἱδρῶτα,] Plinius Lib. XII. c. 15. *Sudant autem sponte, priusquam incidantur, Stacten dictam, cui nulla præfertur.* Brodæus. Confer Dioscorid. Lib. I. c. 78. *Musg.*

1177. αὐλοὺς] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. ἄλλους. Finito convivio, introducti vulgo tibicines. vid. Xenoph. Sympos. Platonis comici fragmentum Athenæi, Lib. XV. c. 1.

Eundem morem tangit Philo Jud. p. 183. Ed. Turneb.

ἦλθ'] Scil. τὸ σκῆπτρον. *Quum res ad tibias venisset. Musg.*

Ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοὺς ἦλθ'] Δυλοῦσι δαῖς, ἢ συμπίνειν. Ita olim Aldi editio recte, ut puto; nec satis causæ video, cur posteriores ἄλλους legerent pro αὐλοὺς; plurimum autem, cur αὐλοὺς retinentur, quicquid Henr. Stephanus de Veter. suis Coenibus jactet. Et sane Suidas in voce Βαζέ· Αἱ μουσουργοὶ βάβδαμ οὖσαι γυναῖκες· ὅπερ αἱ φωνὴς ἰσχύριον Βαζέ. Καὶ τάττουσι μὲν αὐλοῦσαι, αἱ δὲ ψάλλουσι συντεχόδη, αἱ δ' ἐντεχόδη ψαλτηρίῳ, αἱ αὖται δὲ προσῴδουσι τῷ ψαλμῷ. — Καὶ λέγονται μὲν τῷ στόνῳ τῷ βασιλεῖ καὶ ἡ υἱὸν ξυνεπίνειν, ἐστόνε δὲ ἰσχύειν αὐλεύειν, αὐδὶς ἤρχοντο ᾄδειν καὶ ψάλλειν. De musica autem convivii adhibita vide ad notam sequentem. *Barnes.*

1178. Καινὸν,] Legendum κοινὸν. Commemorat κρατῆρα κοινὸν, Aristides Isthmico, p. 54. vid. Spanhem. Epistol. ad Morell. p. 89. Claudianus Præfat. in Nuptias Honorii et Mariæ, v. 5. *Præberetque Jovi communia Pocula Chiron.*

ἔλεξ',] Ed. Ald. ἔλεξεν. MS. B. ἔλεξε. *Musg.*

1178. s. ἀφαρπάζειν χρεὼν Οἰνηρὰ σταῦ σμικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν,] Quamvis Socrates apud Platonem in Protagora musicæ usum in conviviis improbet, illamque Euripides Medeæ, v. 193, &c. funeribus magis convenire, ad luctum mitigandum, asserat, quamvis et ipse eodem tempore agnoscat usurpari magis in conviviis; tamen et Xenophon in epulis eam admittit, et Phemius apud Homer. et Demodocus quoque, et regum Persicorum exempla, de qua re vide Esther. nostram, sive Ἀλκισθένους, ad v. 144. Οὐδ' ἀνὰ φόρμιγγος καλῆς ἀναβήματα δεινὰς, &c. Et ibi ad exemplum Demodoci et Phemii Tersimbrotus a nobis proponitur. Cum autem ad Chordas et cantum convivantes accederent, minoribus poculis remotis, majuscula poscebant. Ut Diogen. Laërtius in Anachars. Καὶ θαυμάζων φησὶ, πῶς Ἕλληνες, ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς κύλιξιν, πληθύνεις δὲ ἐν μεγάλοις. Hæc mitram ex hoc Euripid. loco lucem accipiunt. Notandum est vero, quod majusculus κρατὴς, καινὸς hic dictus, qui in convivio circumferri solebat, φιάλης appellaretur, quod absque cantu propinare, vel excipere, non liceret; ut videre est apud Tryphonem grammaticum in Ὀνομαστικῷ. *Barnes.*

1179. Heath. probat lectionem a Steph. allatam κοινὸν. *Beck.*

Οἰνηρὰ σταῦ σμικρὰ,] Hæc adducit Musgravius ad Hippolyt. 1343. ut exemplum vocalis ante ΣΚ correptæ.

In Sophoclis Ajace 1077. pro γενέσθ'

Ὡς θᾶσσον ἔλθωσ' οἷδ' ἐς ἡδονὰς φρενῶν.
Ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους
Χρυσέας τε φιάλας· ὁ δὲ, λαβὼν ἑξαίρετον,
Ὡς τῷ νέῳ δὴ δεσπότῃ χάριν φέρων,
Ἔδωκε πλῆρες τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν,
Ὃ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον
Δέσποιναν, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος·
Κοὐδεὶς τάδ' ἤδειν. ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ
Σπονδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι

1180 Ut citius veniant hi ad voluptatem animorum.
Erat tum labor adferentium argentes
Atque aurea vasa. Ipse vero capiens eximium,
Tanquam novo hero utique gratificaturus,
Dedit plenum vas, jaciens in vinum
1185 Efficax venenum, quod dicunt *ei* dedisse
Dominam, ut novus filius lucem relinqueret;
Et nemo hoc nôrat: habenti vero in manibus
Libationem cum aliis filio nuper invento,

satis inepte κτήσηται conjecerat Brunckius ad Euripid. Orest. 1208. Quod tamen ipse postea et metro esse contrarium, et sensui minus necessarium agnovit. Exemplum autem violatæ regulæ unicum profert, neque remedium tentat. Ipsi igitur tentemus. Locus est Ion. 1179. Οἰνηρὰ σταίη σμικρὰ — Tu vero repone Οἰνηρὰ ΤΕΤΧΗ σμικρὰ — Alterum enim est vulgi verbum, a Tragicis nusquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 607. (*sc. edit. Musgr.*) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 144. 276. in hac ipsa scena 1184. Electr. 140. 360. 496. *Por.*

Οἰνηρὰ σταίη σμικρὰ,] Porsonus ex Hesychio restituit στύχη, et metrum sanavit. *Maltby.*

μεγάλα δ' εἰσφέρων,] Laërtius in Anachars. καὶ Θαυμάζων φησὶ, τῶς Ἕλληνες δεχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς κύπελλοι, πλατύνοντες δὲ ἐν μεγάλοις. *Brodæus.*

Brunckius ad Soph. Ajac. 1077. p. 172. T. II. postquam ostendit, nuspiam apud Atticos scenæ poëtas vocalem ante litteras κτ, πτ, μν, σπ, σμ, corripi, ne quidem in diversis vocibus, sed vocalem brevem ante illas litteras semper produci, addit hæc: "Rata est hæc prosodiæ lex, a qua discessionem nunquam fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Markland. ad Eur. Suppl. 656. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum doctissimum fugit, in quo si nihil a librariis peccatum, culpam ipse poëta commeruit. Sed exemplum unicum est, quo lex non labefactatur. Versus est: οἰνηρὰ σταίη, &c. Verum est, quod ait Marklandus, ab Homeri versibus hexametris ad tragicorum senarios argumentum metricum non recte transferri." *Beck.*

1182. φιάλας·] Pocula, ex quibus bibebant convivæ. Pollux, Lib. VI. sect. 59. *Musg.*

1187. ἤδειν.] Sic scribendum, quanquam tertia persona, recte monuit Piersonus ad Mœridem, p. 174.

ἐν χεροῖν] Ita MS. E. Ed. Ald. ἐν χερσὶν. *Musg.*

χερσὶν ἐγχέοντι δὲ] Olim cum scriberetur: ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ, aperta et insigni versus jactura, Scaliger et Canterus χεροῖν legebant, id putantes sufficere; sed ἔχοντι erat verbum suspectum; et importunus videbatur hiatus ad ἤδειν: quare Duporti lectionem hac in parte amplector,

Βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο·
Ὁ δ', ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφεὶς,
Οἰωνὸν ἔθετο, κἀκέλευσ' ἄλλον νέον
Κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ
Δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει.
Σιγὴ δ' ὑπῆλθεν. ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου
Κρατῆρας ἱεροὺς Βιβλίνου τε πώματος.
Κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς ἐστίπτει δόμοις
Κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις

Dixit aliquis ex domesticis vocem inominatam:
Ille vero, ut qui nutritus fuisset in templo, et *inter* peritos vates,
Omen *esse* duxit, et jussit alium novum
Craterem impleri: priorem vero libationem dei
Dat terræ, omnibusque edicit ut effundant,
Silentium vero successit. Implemus autem rore
Crateras sacro, et vino Biblino.
Et in medio hoc labore, irruit in domum volucre
Agmen columbarum. Apollinis enim in templo

χρεὼν ἰσχίσαι δὲ, et in textum admittendam reor. *Barnes.*

1188. Σπονδὰς] Vinum, quo diis libarent. Athenæus Lib. IV. ἅτις καὶ Πλάτων φυλάσσει κατὰ τὸ συμπόσιον· μετὰ γὰρ τὸ δειπνῆσαι σπονδάς τι φησὶν ποιῆσαι, καὶ τὸν Δία σωτηρίσαντας τοὺς νομιζομένους γίνεσθαι. *Brodæus.*

1189. Βλασφημίαν] Plato legum Septimo: Θυσίας γινομένης, καὶ ἱερῶν καθιδρυμένων κατὰ νόμον, ἵ' τῳ τις φαμὲν ἰδίᾳ παρασκευὴν τοῦ βωμοῦ τι καὶ ἱεροῦ νίδς, ἢ καὶ ἀλλῃδι, βλασφημεῖ πᾶσαν βλασφημίαν, ἅτε ἐν φαύλοις ἀνομίαν καὶ κακὴν ἤτταν καὶ μανίαν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐν οἰκίαις φθέγγεσθαι ἐπιτήδειος. *Barnes.*

1193. Δίδωσι γαίᾳ,] Ergo, nisi aliquis male ominata verba edidisset, non in terram fudisset, sed in mensam. *Musg.*

1195. ἱεροὺς] Malim ἱερᾶς, *sacri roris.* Plutarchus de fonte quodam Delphico: ὃν ἔχεόντο φρές τι τὰς λοιδὰς τῷ ὕδατι τούτῳ. Op. Mor. p. 716. Ed. Steph. ubi plura.

Βιβλίνου] De vino Biblino, vid. Hesiod. Op. et D. v. 207. in eumque grammaticos, Athenæum, Lib. I. p. 31. Hesychium, v. Βίμβλινος, Theocrit. Idyll. XIV. v. 15. *Musg.*

Βιβλίνου τε πώματος.] Hesiod. Ἔργ. β'. v. 207. Εἶη σιτερείη τε σιλὴ καὶ Βέβλινος οἶνος. Proclus in locum: Ὅτι οὗτος ὁ οἶνος, ὡς ὁ Θάσιος, ἰδιοπίμελος, λίγυι καὶ Εὐριπίδης. hunc nimirum respiciens locum. Moschopulus: Βίβλος, ὥς φησι, ποταμὸς, ἢ πόλις Θεσσαλίας. Iterum Proclus: Βίβλινος οἶνος, ἤτοι ἀπὸ ἀμπέλου οὕτω καλουμένης, ὡς καὶ Πραμνιος, ἢ πόλις Θρᾳκικὴ. Item Tzetzes in locum: Καὶ οἶνος Βίβλινος τῖνι, ἀπὸ Βυβλίας, ἀμπέλου Θρᾳκίας, ἢ Ἰλαφρὸς καὶ ὑδατώδη, κατ' ἐμὲ, ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων τῶν περὶ τὸν Βίβλον καὶ Λίβανον· ἰσχὺ γὰρ οὐδεμίαν. Theocritus Idyll. XIV. v. 15. Ἀνῷξε δὲ Βέβλινος αὐτοῖς Εὐιὸν, στυφερὸν ἰσίον, σχιδὸν ὡς ἀπὸ λαιοῦ. Scholia: Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικὸν· ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, &c. De hoc vino vide Athenæum Deipnosoph. Lib. I. c. 24. Hesych. βίμβλινος, (lege βίβλινος) εἶδος οἴνου καὶ γίνος ἀμπέλου ἐν Θρᾴκῃ· καὶ ὁ ἀσκὸς οἶνος. Ἐπίχαρμος δὲ τὸν ἀπ' ἰρίων βιβλίνων, ἴσως δὲ Θρᾴκης. Et sane Βιβλίνων ἰρίων meminit Athenæus loco modo laudato, et Æschylus in Prometheo, v. 810. Quare Hesychium supra emendavi, legendo ἀπ' ἰρίων Βιβλίνων, pro ἀπὸ ῥοιῶν βιβλίνων. Est etiam urbs Ægypti Βύβλος dicta: Scholiastes Æschyli ad

Ἄρρητα ναίουσ'. ὡς δ' ἀπέστησαν μέθυ,
* * * * *
Κεῖς αὐτὸ χείλη πώματος πεχρημένοι
Καθῆκαν, εἶλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχένας.
Καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ
Ἥ δ' ἕζετ', ἔνθ' ὁ καινὸς ἔστεισεν γόνος,
Ποτοῦ τ' ἐγεύσατ', εὖθὺς εὔπτερον δέμας
Ἔσεισε κἀβάκχευσεν, ἐκ δ' ἔπλαγξ' ὅτα
Ἀξύνετον αἰάζουσ'· ἐθάμβησεν δὲ πᾶς
Θοινατόρων ὅμιλος ὄρνιθος πόνους.

Sedere habitant; postquam autem vinum effuderant,
* * * * *
Tum vero in ipsum rostra potus cupidæ
Demiserunt, et traxerunt pennata in guttura:
Et cæteris quidem erat innoxius potus dei:
Quæ vero consederat, ubi novus filius vinum effuderat,
Et gustârat potum, statim corpus pennigerum
Concussit, et bacchari cœpit, et cum clangore vocem emisit
Obscuram, gemens; obstupuit autem totus
Convivarum cœtus *ob* columbæ labores.

1202. Ἥ δ' ἕζετ'.

locum: Ἡ δὲ Βύβλος πόλις ἐστὶν Αἰγύπτου. *Barnes.*

Reisk. legit ἱερᾶς, scil. δόμου. *Beck.*

Reisk. δόμους improbat, quod non credibile sit, columbas in tentorium hominibus plenum convolasse, igitur suspicatur δρόμῳ legendum. *Beck.*

1197. Κῶμος χιλιῶν] *Multitudo columbarum.* Euripides in Hippolyto, v. 54. Πολλὰν δ' ἀμ' αὐτῷ πρεσβύταν ἑστιοδόταις Κῶμον λίλαιον. Κῶμος itaque quamvis turbam sonat. Vide, quæ nos ad Supplic. v. 400. et Cyclop. v. 39. Fuisse porro sacras hoc in templo columbas, aucter est libro decimo sexto Diodorus. *Brodæus.*

1198. ὡς δ' ἀπέστησαν μέθυ,] Male Interpres: *postquam gustaverunt vinum:* Vertendum: *postquam vinum in terram effudissent,* convivæ sc. *Musg.*

Ἄρρητα ναίουσ'.] Legendum ἄρρητα, ναίουσ' inquit Brodæus, miserando errore: sic enim spondeus esset in secundo loco. Quare maneat omnino ἄρρητα, quod est Atticum pro ἄρρητον, et neutrum adjectivum ponitur pro adverbio, ἀρρήτως.

ἀπέστησαν] Si de convivis sumatur, recte ἀπέστησαν manet, tam vero in sequenti versu Canteri lectio necessaria erit: Κεῖνται τὰ χείλη. Sin de columbis, cum Scaligero legendum ἀπέστασαν, et deinceps: Κεῖς αὐτὸ χείλη. Quæ lectio Brodæo, Scaligero et Porto placet. *Barnes.*

Vulgatum ἀπέστησαν contra Scalig. tuetur Heath. sed pro καὶ scribit εἰς.

Reisk. putat, versum excidisse, hujus fere sententiæ: *postquam ἀπέστησαν μέθυ, effudissent vinum,* Delphici puta in terram, redibat quisque ad pristinam sedem, et vacuum spatium relinquebant, in quo considerent columbæ. Sic autem supplet lacunam: ἀνὰ μὲν ἐχώρουν, αἱ δ' ἐπέστησαν αὐτοῖς, πεῖς αὖτὸ χείλη. *Beck.*

1199. Κ' εἰς αὖτὸ] Abundat hic καὶ, vel potius significat actionis celeritatem. vide quæ citavimus ad Iph. in Aul. v. 151. Confer etiam Heraclid. v. 170. Ed. Ald. κ' εἰς αὖτὸ. *Musg.*

Θήσκει δ' ἀπαστραίουσα, φοινιοστιλεῖς
Χηλὰς παρεῖσα. γυμνὰ δ' ἐπὶ πίπλων μέλη
Ὑπὲρ τραπέζης ἦχ' ὁ μαντευτὸς γόνος,
Βοᾷ δέ· τίς μ' ἄμαλλεν ἀνδρῶν πτανεῖν;
Σήμαινε, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἡ προθυμία,
Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα.
Εὐθὺς δ' ἱερεῖα γραῖαν ὠλένην λαβὼν,
Ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχοιδ' ἕλοι.
Ὤφθη δὲ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις
Τόλμας Κρεούσης πώματός τε μηχανάς.

Moritur autem palpitans, *et* purpureos
Pedes demittens. Nuda tum ex vestibus membra
Supra mensam misit vaticinio declaratus filius.
Clamatque: quis hominum voluit me occidere?
Indica, O senex; tuum enim *fuit* hoc studium,
Et poculum a tua accepi manu.
Statim vero inquirit senile brachium prehendens,
Ut in ipso facto caperet venena gestantem.
Deprehensa sunt autem, et coactus vir declaravit
Facinus Creusæ, et machinationes poculi.

1209. ἦκεν ἰ.

πώματος ἐκχεομένου] Πῶμα hoc in loco pro πόμα dicitur, et potus significat: sic supra v. 1195. Βιβλίου τι πώματος dixit, ut et in Cyclope. Alias significat operculum, ut πῶμα πίθου, Hesiod. Item ἐκπωμα, poculum, ut mox v. 1212. *Barnes.*

1204. κἀβάπτισεν,] Ita MS. E. ut jam vulgatum. Ed. Ald. κἀβάπτισεν. *Mung.*

1205. Heath. scribit: αἰάζουσ' ἐβάμβησεν. *Beck.*

1207. Θήσκει δ'] Ita MS. E. ut jam vulgatum. Ed. Ald. Θήσκουσα δ'. *Mung.*

Θήσκει δ' ἀπαστραίουσα, φοινιοστιλεῖς] Quum olim scriptum erat: Θήσκουσα δ' ἀπαστραίουσα, etc. Canterus recte legebat: Θήσκει δ', etc. Cui accessit Scalig. Casaubonus male. *Barnes.*

1208. γυμνὰ δ' ἐπὶ πίπλων μέλη] Dilaceravit utique vestes, more antiquorum, cujus meminit et Barnesius. Exempla vide in notis ad Diod. Sic. Lib. XVII. c. 35. quibus adde Æschyl. Pers. v. 199. et 468. *Mung.*

γυμνὰ δ' ἐπὶ πίπλων μέλη] Ob tunicas disruptas; quod ad horrida facinora, blasphemias et ærumnas, facere solebant veteres. *Barnes.*

1209. Ὑπὲρ τραπέζης] *In mensam* scil. unde audiri et conspici ab omnibus posset.

ἦκεν δ'] Barnesius in margine ἦχ' ἰ. *Mung.*

ἦχ' ὁ Heath. ob metrum reponit.

Ὑπὲρ τραπ. ἦκ.] Prov. sic intelligit: il monte sur la table; ut scilicet conspiceretur et audiretur. *Beck.*

1214. Leg. ὡς ἁλόντ' ἴχοι, vel ὡς ἰλὼν θάνοι, *occideret. Reisk.*

1215. Ὤφθη] *Conspectus est.* Hoc si de sene intelligitur, parum sibi constat Euripides, qui nunc demum conspectum

Θεῖ δ' εὐθὺς ἔξω, συλλαβὼν θοινάτορας,
Ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας,
Κἀν τοιρέσιν Πυθικοῖς σταθεὶς, λέγει·
Ὦ γαῖα σεμνὴ, τῆς Ἐρεχθέως ὕπο
Ξένης γυναικὸς φαρμάκοισι θνήσκομεν.
Δελφῶν δ' ἄνακτες ὥρισαν πετρορρίφῃ
Θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν οὐ ψήφῳ μιᾷ,
Τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν ἔν τ' ἀνακτόροις

Currit vero statim foras secum ducens convivas
Apollinis vaticinio renunciatus filius,
Et stans inter proceres Pythicos dixit:
O sancta terra, ab hac Erechthide
Peregrina muliere, venenis extinguimur.
Delphorum vero principes decreverunt, ut de rupe præcipitata
Moriatur mea domina, uno suffragio:
Ut quæ *virum* sacrum interficere voluerit, et in templo

tradit, quem v. 1213. ab Ione apprehensum dixerat. Sed hanc inconstantiam peperit, ni fallor, mendosa in versu præcedenti lectio. Scribo:

ἐκ' αὐτοφόρῳ φάσμαχ' ὡς ἐχνυθ' ἅλω.

Ut ipsum venena gestantem offenderet. Reperta autem sunt [venena], *et ipse coactus agre tandem declaravit.*

Quantam vim in judiciis habuerit deprehensio veneni, luculenter docebit Cic. pro Cluentio, c. 18. *Musg.*

1222. πετρορρίφῃ] Πετρορρίφης, λιθόβλητος, καὶ ὁ ἐκ πέτρας ἀποκρημνισθείς, quam significationem hoc in loco præfero; usitatum enim erat Delphis, noxios de rupe dejicere, quo mortis genere Æsopum affecerunt. Vide infra ad v. 1236.

Barnes.

1222. a. In his versibus vitium inhærere videtur:

πῶ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ ἄκων πεφύλαβον μόγις
πόδα,
μὴ θανῶν· κλοπῇ δ' ἀφύγμαι, διαφυγοῦσα πολιμίους.

Sic in antiquis editionibus legitur. Barnesii autem lectio — ἐκ κακῶν γὰρ πρ. ex quo fonte manaverit, ignoro. Propius ad corruptæ lectionis vestigia accesseris corrigens:

πῶ φύγω δῆτ' — ἐκ γὰρ ἔχειν πεφύλαβον μόγις
πόδα ——
μὴ θανῶν.

Vix tandem ex insidiis huc pedem proripui. De voce ἔχειν vide quæ notavimus cap. xv. (Em. Cr.) Junge πῶ φύγω δῆτα (ὄντα) μὴ θανῶν. *Jacobs.*

1223. οὐ ψήφῳ μιᾷ,] Interpretatur Barnesius: *communibus suffragiis, non uno tantum calculo.* Sed huic sensui melius conveniret ψήφῳ μιᾷ sine negativo. Videndum, an legi possit [ut Reisk. emendavit] ἐν ψήφῳ μιᾷ, ubi ἐν redundabit, ut in phrasi ἐν λιταῖς, Philoctet. v. 61. ἐν χυτρῶν νόμῳ, Pollux Lib. II. sect. 149. ὑπὲ ψήφου μιᾶς, quod habet Aristoph. Lysistr. v. 270. alio sensu dicitur. S. Paul. Ep. ad Rom. xv. 6. ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι. *Musg.*

οὐ ψήφῳ μιᾷ,] Communibus suffragiis; non uno tantum calculo, sed omnibus, ut quæ aperte capitali supplicio digna videretur, quod antistitem Dei veneno tollere decreverat, idque in ipso templi colliminio.

Barnes.

1229. Οὐκ ἔστ', οὐκ ἔστι θανάτου] Concinnius erit metrum, si legas ἔστιν, ut versus sit glyconius πολυσχημάτιστος ex dispondeo et choriambo. *Heath.*

1231. πρ. φασὶ γὰρ, φασὶ τάδ' ὦδε

Φόνον τιθεῖσαν. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις
Τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν·
Παίδων γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ἕρον Φοίβου πάρα,
Τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.
ΧΟ. Οὐκ ἔστ', οὐκ ἔστιν θανάτου
Παρατροπὰ μελέᾳ μοι·
Φανερὰ γὰρ, φανερὰ τάδ' ἤδη,
Σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοᾶς

Cædem committere consta sit. Tota vero quærit civitas
Illam, quæ huc maturavit miserum iter:
Liberorum enim desiderio ad Phœbum profecta,
Corpus *suum* una cum liberis perdidit.
Cho. Non est; non est mortis
Effugium mihi miseræ:
Manifesta enim *sunt*, manifesta *sunt* hæc jam
Libationes ex Bacchi racemis cum perniciosæ

1227. Φοίβου πάρα. 1229. Οὐκ ἔστι θαν.

σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων ΘΟΑΣ
ἰχῖδνας σταγόσι μιγνυμένας ΦΟΝΩ..

In θοᾶς, quod sensum impedit. Codices variant, quorum alii θοᾶς, alii χοὰς exhibent. Illud ineptum, hoc ad veram scripturam ducit. Suspicor enim Euripidem scripsisse

σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων 'ΟΛΟΑΣ
ἰχῖδνας στάγοσι μιγνυμένας ΦΟΝΙΟΙΣ.

Sic hæc verba expeditum sensum habent. *Omnia jam aperta sunt; perniciosam libationem vini cum cruentis viperæ guttis i. cum viperæ sanguine, esse commixtam.* In σπονδὰς ὀλοὰς poëtarum animadverte usum, qui nonnunquam epithetis utuntur, ex re subsequenti natis et derivatis. Ita, ut exemplum laudem, Lentulus Gæt. Epigr. VI.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου πυρισσότατον, ὃς ποτὶ πικρὴν
Μοῦσαν ἰχνδαίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ.

ubi Musa nullam ob aliam causam πικρὴ vocatur, nisi quod Archilochus eam primus felle imbuisse dicitur. Alia exempla diligentibus antiquorum lectoribus sponte occurrent. *Jacobs.*

1232. θοᾶς] Ed. Ald. θοὰς. MSS. Steph. χοὰς. *Musg.*

1232. s. Σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοᾶς Ἐχίδνας σταγόσι μιγνυμένας φόνῳ,] Henricus Stephanus inquit: Pro θοὰς habent Vet. Cod. χοάς. At Brodæus θοὰς *mutat in* θοᾶς, *cui assentior.* Et ego quoque; atque hunc loci sensum æstimo: φανερὰ τάδ' ἤδη γίγονε, δηλονότι τὰς σπονδὰς οἰνηρὰς τοῦ Βάκχου τῆς θοᾶς Ἐχίδνας καὶ τῆς ἐξείας καὶ ὀλιθρίου γοργόνος φόνῳ καὶ φονίαις σταγόσι μεμιγμένας. Γοργόνα autem et hic et alibi sæpe Ἔχιδναν, aut viperam, emphatice vocat, quia habuit thoraca viperis seminatum, Θώρακ' Ἐχίδνης περιβόλοις ἀσπισμένον, ut ipse poëta loquitur, supra v. 993. *Barnes.*

Ita hæc metra constituenda:

Σπονδὰς ἐκ Διονύσου pherecrateus.
Βοτρύων θοᾶς ἰχίδνας trochaicus dimeter.
Σταγόσι μιγνυμένας φόνῳ periodus.

Heath. qui etiam conjicit φόνου, ut constructio sit; σταγόσι φόνου ἰχίδνας, *guttis sanguinis viperæ.* Contra Barn. etiam monet, fuisse hoc venenum revera viperæ sanguinem. *Beck.*

Ἐχίδνας σταγόσιν μιγνυμένας φόνῳ,
Φανερὰ θύματα νερτέρων,
Συμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ,
Λύσιμοι δὲ καταφθοραί.
Δέσποινα, τίνα φυγὰν πτερόεσσαν, ἢ
Χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν τορευτῶν,
Θανάτου λύσιμον
Ἄταν ἀποφεύγουσα, τεθρίππων
Ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ', ἢ
Πρύμνας ἐπὶ ναῶν;
Οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρήζων

Echidnæ gutta mortifera mixtus esse:
Manifesta *sunt* sacrificia mortuis parata,
Calamitates quidem meæ vitæ,
Et exitium per lapidationem.
O domina, quanam alata fuga, aut
Sub tenebricosos secessus terræ ibo,
Mortis lapidibus-allatum
Exitium fugiens? an quadrijugorum equorum
Celerrimam ungulam conscendens, aut
In puppi navium?
Non licet *cuiquam* latere, nisi volens

1233. *φόνῳ.*] Emendat Reiskius *φόνου*, quod mihi subfrigidum videtur. Lego:

σταγόσι μιγνυμένας φονῶ.

σταγόσι in singulari pro *humore* quovis libenter adhibent. Sic *μαζῶν ἠμιτέρων σταγόνα*, Antholog. H. Steph. p. 228. *σταγόνα σανδίτιν*, ibid. p. 420. *Διωνύσου σταγόνι*, Antholog. Reisk. Ep. 415.

σταγὼν φονίαν, ut *χεῖρα φονία*, Iphig. in Taur. v. 387. *ξίφους φονίου*, Soph. Ajac. v. 1050. *Musg.*

1234. *Θύματα νερτέρων,*] Sic *ἄγαν τὰ θύματ' εἰς ἅδου τάδε*, Herc. Fur. v. 450.

Lycophron: *ἅδη — θυμάτων*, 1188. vid. et Herc. Fur. 450. *Musg.*

1236. *Λύσιμοι καταφθοραί.*] *Lapidatio.* Et tamen Creusam e rupe Delphica *ἀποκρημνισθῆναι* jusserant proceres urbis. conf. v. 1222. et v. 1267. Ego verb cum Barnesio lapidationem, utpote notius mortis genus, non absurde a Choro commemoratam arbitror. *Musg.*

Λύσιμοι δὲ καταφθοραί.] Ut ex versu 1222. Dejectionem e saxis apud Delphos usitatam probavimus; sic ex hoc loco, ut et versu 1239. ubi *θανάτου λύσιμον ἄταν*, apparet, Chorum lapidationem formidasse. Neque tamen hæ res inter se pugnant. Quamvis enim reis usitatum et solenne esset id mortis genus, Chorus tamen potuit et aliud sibi notius formidare. Quin de saxo hanc dejiciendam mox aperte Ion affirmat, v. 1267. *Ὅθεν σε πρεσβεῖον ἅλμα διεπεσθάσεται.* *Barnes.*

1238. Reisk. emendat *φωλὰν στερόεσσαν (lustrum, antrum saxeum), ἢ χθονὸς ὑποκρύπτειον μυχόν. Beck.*

1244. *λαθεῖν.*] H. Stephani emendatio est. Ed. Ald. *λαβεῖν. Musg.*

1245. s. *μᾶλλον ψυχῇ σε σωθῆν;*] Ita Ed. Ald. MSS. Steph. *μάλλον.* Sed legendum cum Æmil. Porto *μόνον.* Æschyl.

Θεὸς ἐπελίσσει. (1245)

1245 Τί ποτ', ὦ μιλία δίστοινα, μίνει 1265
Ψυχῇ σε παθεῖν; ἆρα θέλουσαι
Δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας αὐταὶ
Πεισόμεθ', ὥσπερ τὸ δίκαιον. (1249)

ΚΡ. Πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς,
1250 Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖσ', ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. 1270

ΧΟ. Ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφορὰς, ἵν' εἶ τύχης.

ΚΡ. Ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα,

Deus *ipsum* surripiat.

1245 Quidnam, O misera domina, manet
Anima te pati? Anne volentes
Afficere aliquo malo alios, ipsæ
Patiemur *hoc ipsum*, ut justum est?

Cre. Ministræ, investigamur ad funestam necem,
1250 Pythio suffragio damnata: dedor autem *ad supplicium*.

Cho. Scimus, O misera, tuas calamitates, ubi sis infortunii.

Cre. Quo fugiam igitur? vix enim abstuli pedem extra mala,

1245. *μίλα.* 1246. *ἆρα.* 1250. Πυθίᾳ. 1252. ἐκ *κακῶν γάρ.*

Pers. v. 809. *ὁ σφῶν κακῶν ἥψατ' ἐκαμμίνα πάθη.* Soph. Ajac. v. 694. *οἷον σὲ μὴν πάθοιμι παθὸν δύσφορον ἄταν.* *Musg.*

1245. s. Τί ποτ', ὦ μιλία δίστοινα, μίλλα Ψυχὴ σὲ παθεῖν;] Ita legendum arbitror, pro *μίλα ψυχῇ σε παθεῖν.* Ψυχὴ autem *σὲ* est idem, quod *σὲ*, licet personam induit tertiam, ut sit: Τί ποτε, ὦ μιλία Δίστοινα, μίλλας σὲ παθεῖν; Alius sensus frigidior paulo: Τί ποτε μίλα σοι σὲ παθεῖν: nam et sic ψυχῇ pro *σοὶ* stabit. Vide ad Helen. v. 52. *Barnes.*

Heath. reponit: Τί ποτ', ὦ μιλία Δίστοινα, μίλα ψυχῇ, σὲ πάθους; i. e. *μίλα ψυχῇ ἐμῇ, τί ποτε σὲ πάθους.* *Beck.*

1249. Citat R. P. Præf. ad Hecub. p. clxviii. *Burn.*

1250. Πυθίᾳ] H. Stephani emendatio est. Ed. Ald. *πυθίᾳ*, quod male retinet contextus. *Musg.*

1251. ἵν' εἶ τύχης.] Scaligeri emendatio est. Sic ἵν' εἶ *κακοῦ*, Soph. Œd. Tyr. 421. ἵν' ἦμεν ἄτης ejusd. Electr. 942. Ed. Ald. ἵν' εὐτυχῆς, unde Canterus, non pro solita felicitate, *οὐκ εὐτυχεῖς.* *Musg.*

Ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφορὰς, ἵν' εἶ τύχης.] Olim erat: ἵν' εὐτυχῇς. Canterus in hac re certe subfrigide: *οὐκ εὐτυχεῖς.* Quem sensum Latina versio post hausit, antequam et ipsa a nobis nitidior facta. Scaliger itaque solus hic recte scripsit: ἵν' εἶ τύχης, *ubi sis infortunii*, ut nunc exposuimus: Ἵνα τῆς τύχης εἶ, ἤγουν ἵνα τῆς δυστυχίας ἦλθες. Ita Sophocles: ἵν' εἶ *κακοῦ.* Ita ipse Euripides Helen. v. 1444. ἵν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύχης. Vid. quæ nos in eum locum. *Barnes.*

1252. ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα,] Ἐκ *κακῶν γὰρ* recentes edd. ἐκ γὰρ ἄτων Musgrav. Lege ἐκ *γὰρ* οἴκων. Pherecrat. Polluc. VI. 60. (Vid. ad Med. 44.) *Por.*

ἐκ *κακῶν γὰρ*] Ita jamdudum, nescio quo monente, ediderunt. Ed. Ald. ἐκ

Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολε-
μίους.
ΧΟ. Ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ', ἢ 'πὶ βωμόν; ΚΡ. Καὶ τί μα
πλέον τόδε; (1255
1255 ΧΟ. Ἰκέτιν οὐ θέμις φονεύειν. ΚΡ. Τῷ νόμῳ δέ γ
ὄλλυμαι. 1275
ΧΟ. Χειρία γ' ἁλοῦσα. ΚΡ. Καὶ μὴν οἵδ' ἀγωνιο
ταὶ πικροὶ
Δεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις. ΧΟ. Ἴζε νῦν πυρᾶς ἔπι.
Κἂν θάνῃς γὰρ ἐνθάδ' οὖσα, τοῖς ἀποκτείνασί σε
Προστρόπαιον αἷμα θήσεις· οἰστέον δὲ τὴν τύχην. (1260
1260 ΙΩΝ. Ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς, 1280
Οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς
Δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα;
Ἥ τόλμα πᾶσ' ἔνεστιν, οὐδ' ἥσσων ἔφυ

Ne morerer: furtim autem *huc* perveni, elapsa ex manibus hostium.
Cho. Quonam alio, nisi ad aram? *Cre.* Quid vero mihi proderit hoc?
1255 *Cho.* Non *est* fas occidere supplicem. *Cre.* At lege pereo.
Cho. Manibus quidem capta. *Cre.* Atqui illi servi ministri
Huc festinant strictis ensibus. *Cho.* Sede nunc ad aram.
Etiamsi enim hic moriaris, tamen interfectoribus tuis
Piaculum ex tua cæde conciliabis: ferenda autem *est* fortuna.
1260 *Ion.* O taurina facies *Cephisi* patris,
Qualem viperam hanc genuisti: aut ignis
Draconem ex oculis emittentem lethalem flammam,
Cui omnis audacia inest: neque minus dira est

γὰρ ἄκων: in quæ sic annotat H. Stephanus: "malo κακῶν pro ἄκων, ut habent vet. codices" unde colligas, ejus MSS. κακῶν habuisse. Alioqui legi posset: ἐς γὰρ ἔκτον. *Musg.*

Si κακῶν recte habet, debet ad μὴ θανεῖν referri, *ne morerer ex malis*, a malis casibus. Cogitavi aliquando ἐς τυχεῖν, aut ἐς λίστρων. *Beck.*

1253. Citat R. P. Præf. ad Hecub. p. clxxxiii. *Burn.*

1260. ταυρόμορφον] Vid. ad Iphig. in Aul. v. 275. *Musg.*

Ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς,] Cephisus erat pater Diogeneæ, quæ Phrasimo nupta peperit Praxitheam Erechthei uxorem, ex quibus parentibus nata Creusa, ut Apollod. Bibl. Lib. III. c. 14. sect. 1. Vid. quæ nos supra ad v. 260. Cephisus autem fluvius erat Atticus, de quo, et quod plures sint Cephisi, Schol. ad Orestem et Strabo Lib. IX. in Phocide, ad finem. Quare Ταυρόμορφον vocat, quia fluviis Tauri sacri, de qua re vide quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 275. et Scholiast. ad Orest. v. 1373. Quin hoc poëtis est solitum, ut fluvios tauris similes effingerent, etiam Latinis: ut Horatius, Lib. IV. Od. XIV. Sic *tauriformis volvitur Aufidus.* Et hoc, ut volunt, fit ob analogiam quandam; quoniam hi fluvii, cum impetu erumpentes, tauris similem edunt gemitum; vel, ut Hellanicus sensit, quia terram sulcare, tanquam boves aratores,

Γοργωπὸς σταλαγμῶν, οἷς ἔμελλέ με κτανεῖν. (1265)
Λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους 1285
Κόμης καταξήνωσι Παρνασσοῦ πλάκες,
Ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.
Ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν
Μολεῖν Ἀθηνῶν χὠπὸ μητρυιὰν πεσεῖν. (1270)
Ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας 1290
Τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενής τ' ἔφυς·
Εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων
Ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους.
Ἀλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος, (1275)
Σώσει σ', ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ πρείσσων πάρα 1295

Gorgoneis guttis, quibus me voluit interficere.
Prehendite eam, ut ejus pulchros cincinnos
Comæ lacerent saxa Parnassi,
Unde saltu de saxo dejiciatur.
Bonam autem fortunam nactus sum, priusquam ad civitatem
Athenarum venirem, et sub noverca essem.
Inter socios enim expertus sum mentem
Tuam, quantum malum mihi sis, et *quam* inimica.
Accipiens enim me intra *tuam* domum,
Confestim sublatum demisisses in Plutonis domum.
Sed nec ara, nec Apollinis templum
Servabit te. Miseratio vero tua mihi potius debetur,

1266. Παρνησσοῦ.

videntur; vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri magis audiantur mugire, ob uberiora pascua. Et sane pictores ita fluvios fingere solebant, aliquando Taurino, aliquando quoque humana specie, sed et sic etiam humano capiti nonnunquam cornua affigebant: de qua re, ut de *tauriformibus* fluviis, et præcipue de Cephiso, vide Cœlium Rhodiginum Lection. Antiq. Lib. XVII. c. 33. *Barnes.*

1261. ἴφυσας.] Vel quia Cephisus, secundum Apollodorum Lib. III. c. 14. sect. 1. abavus erat Creusæ: vel eo sensu, quo Athenienses omnes, utpote ad Cephisum nati, ejus soboles dici possent. *Musg.*

1262. ἀναβλίσουσα — φλόγα ;] Talia de serpentibus commenta apud Veteres non penitus fide indigna judicata sunt. Diod. Sic. Lib. III. c. 37. ἀναφαίνονται ὄφυς διὰ τοῦ στόματος τῶν ἐφιππίων ἀστραπὴ στρεπτὴν ἀποτυπλοῦσαν τὴν ὄρασιν κ. τ. λ. *Musg.*

1263. ἴφυ] H. Stephani emendatio est. Ed. Ald. ἴφη. *Musg.*

1267. Ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.] Vide supra ad v. 1236. *Barnes.*

1270. ἀνεμετρησάμην] Ἐπεμετρησάμην. *Barnes.*

1273. εἰς Ἅιδου δόμους.] Post hæc verba inserendos arbitror versum Ἴδιοσι — cum duobus sequentibus. Nam quod dicitur, v. 1274. nec altare, nec templum, Creu-

Καὶ μητρὶ τῇ ἐμῇ· καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
Ἄπεστιν αὐτῆς, τοὔνομ' οὐκ ἄπεστί πω.
Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
Οἵαν ἔπλεξ'· οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ, (128
Ὡς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων; 130
ΚΡ. Ἀπεννέπω σε μὴ καταπτείνειν ἐμὲ
Ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς τοῦ θεοῦ θ', ἵν' ἕσταμεν.
ΙΩΝ. Τί δ' ἐστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
ΚΡ. Ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδαμ' ἔχειν. (128
ΙΩΝ. Κἄπειτ' ἔκαινες φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ; 130

Et matri meæ. Etsi enim mihi corpus
Ejus absit: tamen nomen nunquam abest.
Videte hanc veneficam, dolum ex dolo
Qualem nexuerit: non reverita est aram dei,
Tanquam non datura pœnas factorum suorum.
Cre. Interdico tibi ne me interficias,
Et meo ipsius, et dei nomine, ad cujus aram stamus.
Ion. Quid vero rei tibi et Phœbo commune est?
Cre. Corpus hoc deo sacrum do habendum.
Ion. Et tamen interfecisti, qui Dei erat?

1279. ἔπλεξ', οὐ β. 1280. εἰργασμένων. 1285. ἔκαινες.

se saluti fore, manifeste respicit opinionem ejus, quam versu ὡς οὐ δίκην δώσουσα — enunciat poëta. *Musg.*

1275. ὁ σὸς] Ita optime Aldina. Sensus est: *miseratio, quam Tu commovere cupis, mihi et matri meæ potiori jure debetur.* Scaligero placet ὅσος. *Musg.*

ὁ δ' οἵτινες ὅσοι] Ita Scaliger legendum recte statuit pro ὁ σὸς, ut sit mens loci: ὁ δὲ οἵτινος, ὅσος ἐμοὶ ἰνδιαφίος, περίεσων πάφιστιν ἐμαυτῇ, καὶ τῇ μητρὶ ἐμοῦ, ἥτις ἔφελν, ἢ σοί, τῇ ἀνδφοφόνῳ. *Barnes.*

1279. οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,] Scaliger pro οὐ legit ἤ, non bene; Ὁ γὰρ νοῦς· καὶ παιδόσχνος οὖσα καὶ παιδοφόνος οὐκ αἰδεῖται τὸν ἄγνευῦ θεοῦ βωμόν. Ἄλλως· ἢ πρὸς βωμὸν ἔπτηξε. *Barnes.*

Reisk. scribit: ἔπλεξ' ὑπὸ βωμόν.

Heath. emendat: οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ. Ad βωμὸν subaudit πρὸς, ut sensus sit: *Videte, quo in loco prope dei aram se abdiderit. Beck.*

1285. Κἄπειτ' ἔκαινες] Pro ἔκαινες Duportus maluit ἔκανες, quod verbum de veneficiis vix puto adhibitum esse. Lege igitur: κἄτ' ἔκανές με. *Musg.*

Κἄπειτ' ἔκαινες φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ;] Olim erat ἔκανες, quod per versum stare nequibat. Scaliger emendavit ἔκαινες, a καίνω, quod tamen haud magis stare potest; nisi forte velit ἔκανες, ut Duportus legit. Lego itaque ἔκτανας, quod paulo post, v. 1290. iterum eadem vox occurrit: Ἔκτανα δ' ὅτα πολίμιον δόμοις ἰδοῦς. Vel certe legas ἔκτανες. In hac autem voce prior syllaba est communis, de qua re vide ad Phœnissa. v. 19. Sic infra v. 1341. Πῶς οὖν ἔκφυγες. *Barnes.*

Heath. dubitat, an ἔκτανας posuit et soleat primam corripere. Propterea ἔκανες reponit.

Reisk. scribit: κἄπειτ' ἔκανες ἂν φαρμάκοις, *et nihilominus tamen me occidisses veneno, si successus voluntati tuæ respondisset. Beck.*

ΚΡ. Ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρὸς δὲ σοῦ.
ΙΩΝ. Ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρὸς οὐσίαν λέγω.
ΚΡ. Οὐκοῦν τότ' ἦσθα· νῦν δ' ἐγὼ, σὺ δ' οὐκέτ' εἶ.
ΙΩΝ. Οὐκ εὐσεβεῖς γε, τἀμὰ δ' εὐσεβῆ τότ' ἦν. (1290)
1290 ΚΡ. Ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. 1310
ΙΩΝ. Οὗτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον ἐς τὴν σὴν χθόνα;
ΚΡ. Μάλιστα· κἀπίμπρας γ' Ἐρεχθέως δόμους.
ΙΩΝ. Ποίοισι πανοῖς, ἢ πυρὸς ποίᾳ φλογί;
ΚΡ. Ἐμέλλεις οἰκεῖν τἄμ', ἐμοῦ βίᾳ λαβών. (1295)
1295 ΙΩΝ. Πατρός γε γῆν διδόντος, ἣν ἐκτήσατο. 1315

Cre. Verum non amplius eras Apollinis, sed patris tui.
Ion. Aliter ejus fuimus: patris enim adoptionem non dico,
Cre. Fueris ergo tunc: nunc autem ego sum *Deo sacra*, tu non amplius.
Ion. Non pie facis, ego vero tunc pius eram.
1290 *Cre.* Interfeci enim *te* existentem hostem meæ familiæ.
Ion. Non sane armatus veni in tuam terram.
Cre. Maxime: incendisti quoque jam domum Erechthei.
Ion. Quibus facibus, aut qua flamma ignis?
Cre. Eras habiturus mea, me invita occupans.
1295 *Ion.* Patre concedente terram, quam *armis* acquisivit.

1287. πατρὸς δ' οὐσίαν. 1291. ἔκτανον. 1293. π. δαλοῖς.

1287. Versus mendosissimus, quem sic forte restitutus:

ἄλλως ἐγενόμεσθ' οἱ πατρὸς θέσιν λέγω.

Alio modo ad Deum pertinebam; non jam de Patris adoptione loquor. Apollinem utique, cui alimenta debebat, patrem adoptaverat, i. e. ut patrem coluerat, Ion. confer v. 136. Verum quo tempore Xutho ut filius traditus erat, desiit Phœbi filius, etiam adoptivus, esse. Hoc se argumento tuetur Creusa: οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου πατρὸς δὲ σοῦ. Reponit Ion: *atqui, alio modo ad Deum pertinebam*, i. e. si non filius, minister certe eram Dei: non enim de eo nunc, ut de patre adoptivo, loquor.

Ἄλλως, quod pro ἀλλ' non raro in MSS. per compendium scribitur ἀλλ̃.

Θέσις sensu forensi est *adoptio*. Diod. Sic. in Excerptis, p. 583. Ed. Wess. ἔσχε κατὰ θέσιν πάντων τὸν Σαπείωνα. Philostr. Vit. Apoll. Lib. VI. c. 6. οὐκ ἀπὸ τῶν φύσει πατέρων ὑπομένεις αὐτὴν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν θέσει. *Musg.*

πατρὸς οὐσίαν λέγω.] Τὸ δ', quod prius male inter πατρὸς et οὐσίαν irrepserat, recte Canterus et Scaliger rejiciunt: Versui enim inprimis nocet. Vide Canteri Novar. Lection. Lib. V. c. 11. Metuo autem, ne hic locus aliquo modo laboret; non enim sensum loci perspicuum video, licet οὐσίαν pro divitiis, aut possessiones, vel aliud denique, capiam. Æmilius Portus putat, Canterum hic τὸ πατρὸς, ut vocem superfluam, rejecisse, et mire nugatur; quum satis constet, Canterum τὸ δ' tantum respicere; ut de eadem voce plus semel in eodem loco idem statuit.

Barnes.

Forte, πατρίαν δ' οὖν σ' ἐᾶν λέγω, *suadeo igitur, hanc de patre contentionem omittas.*

Ex veteri scriptura πατρὸς δ' οὐσίαν λέγω, Heath. efficit: Ἀλλ' ἐγενόμεσθα τὸ πάρος, οὐσίαν λέγω. *At prius hujus fui, partem ejus rei familiaris me fuisse dico;* aut, distinctione post ἐγενόμεσθα posita,

ΚΡ. Τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
ΙΩΝ. Ὅπλοισιν αὐτὴν, οὐ λόγοις, ἐῤῥύσατο.
ΚΡ. Ἐπίκουρος οἰκήτωρ γ' ἂν οὐκ εἴη χθονός.
ΙΩΝ. Κἄπειτα τῷ μέλλειν μ' ἀπέκτεινες φόβῳ; (1300
1300 ΚΡ. Ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις. 1321
ΙΩΝ. Φθονεῖς, ἄπαις οὖσ', εἰ πατὴρ ἐξεῦρέ με;
ΚΡ. Σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρτάσεις δόμους;
ΙΩΝ. Ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
ΚΡ. Ὅσ' ἀσπὶς ἔγχος θ'· ἥδε σοι παμπησία. (1305
1305 ΙΩΝ. Ἔκλειπε βωμὸν καὶ θεηλάτους ἕδρας. 1325

Cre. Quod vero jus est Æoli *posteris* in *urbe* Palladis?
Ion. Armis eam liberavit, non verbis.
Cre. Auxiliator, non fuerit terræ *dominus*.
Ion. Ergo occidisti me metu ne idem cogitarem?
1300 *Cre.* Ne morerer, si tu non morereris.
Ion. Invides, quod pater invenit me, cum tu careas liberis?
Cre. Tu ergo eorum, qui carent liberis, diripies domos?
Ion. Nobis igitur saltem *hæreditatis* paternæ nulla erit portio?
Cre. Quæcunque clypeus, hastaque: hæc tibi universa possessio.
1305 *Ion.* Relinque aram, et numine plenas sedes.

1304. ἔγχος θ', ἥ δέ σοι π.

vertendum: *At fuimus: de conditione mea priori loquor.*

Hujus versus, qui corruptus est, sensum utcunque ita expressit Prev.: "Je dûs à l'un la vie, à l'autre le moyen d'en jouir." *Beck.*

1289. Reisk. scribit: οὐκ ἐσεῖδες σύ γε. *Beck.*

1292. πρίσμεσθ' γ'] Ita MSS. E. G. Ed. Ald. πρίσμεσθ' δ'. *Musg.*

1293. βαλοῖ ;] MS. G. σπανοῖς (puto pro σπανεῖς) et in margine βαλοῖς. *Musg.*

1296. ΚΡ. Τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
ΙΩΝ. Ὅπλοισιν αὐτὴν, ΟΥ ΛΟΓΟΙΣ, ἐῤῥύσατο.

Hæc, pro meo quidem sensu, perquam inficeta sunt. Id enim simpliciter quæritur, quo jure Xuthus Athenis regnet? Ad hanc quæstionem si ita respondet Ion, eum optimo jure regnare, quippe qui urbem ab hostibus liberaverit, optime respondet; male autem, ut mihi videtur, si Xuthum *non verbis* sed armis pro Atheniensibus pugnasse ait. Quare *non verbis!* aut quorsum hæc spectant? Valde sane vereor, ne librariis putidum hoc emblema debeamus. Quid multa? Euripides scripsit

Ὅπλοισιν αὐτὴν, ΩΣ ΛΕΓΟΥΣ', ἐῤῥύσατο.

Recte, *ὡς λέγουσιν ut ferunt*. Nihil enim ejus scire poterat puer innocentissimus, nisi quod fama ad aures suas pervenerat. *Jacobs.*

1299. s. ΙΩΝ. Κἄπειτα τῷ μέλλειν μ' ἀπέκτεινες φόβῳ;
ΚΡ. Ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις.

In altero horum versuum verbum μέλλειν

ΚΡ. Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστι, νουθέτει.
ΙΩΝ. Σὺ δ' οὐχ ὑφίξεις ζημίαν, κτείνουσ' ἐμέ;
ΚΡ. Ἦν γ' ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάξαι θέλῃς.
ΙΩΝ. Τίς ἡδονή τοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασιν; (1310)
ΚΡ. Λυπήσομέν τιν', ὧν λελυπήμεσθ' ὕπο. 1330
ΙΩΝ. (Φεῦ.) δεινόν γε, θνητοῖς τὰς νόμους ὡς ὐ καλῶς
Ἔθηκεν ὁ θεὸς, οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς·
Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
Ἀλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν 1335 (1316)
Θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοῖσι δ' ἐνδίκοις

Cre. Erudias tuam matrem, ubicunque est.
Ion. Num tu non dabis poenas me interficiens?
Cre. Siquidem intra haec adyta velis me interficere?
Ion. Quae voluptas tibi *est*, mori inter corollas Dei?
Cre. Afficiemus dolore quendam eorum, a quibus dolore fuimus affectae.
Ion. Prah! Mirum certe *est*, quod hominibus non recte leges
Posuerit Deus, neque sapienti consilio:
Injustos enim *ad* aram sedere non conveniebat,
Sed depellere *inde:* neque enim honestum *est* attrectari
Deos manu injusta: sed justos

ex precedente temere repetitum esse suspicor. Fortasse scribendum:

ὡς μὴ θάνωμί γ', εἰ σὺ μὴ βλέψων τύχας.

Ut scilicet te interfecto, ipsa ne interficerer. Βλέπειν tum simpliciter, tum adjunctis vocabulis φάος, φίγγος, ἡμέραν et aliis, pro *vivere* positum sexcenties apud tragicos occurrit. *Jacobs.*

1309. ἐν στέμμασιν;] i. e. super aram: ara enim sertis redimire mos erat. Ovidius Trist. Lib. V. Eleg. 5. v. 9.

Araque graminea viridis de cespite fiat,
Et velut impositis nexa corona focis.

Archias in Anthol. H. Steph. p. 77.

— αὖτ' ἐπὶ βωμῷ
Εἵλεος ἀθρήσας βωμὸν ἐμὸν στεφάνου.

Musg.

1310. ἀνιάσομέν τιν',] Apollinem innuit. *Barnes.*

Pro ὧν Valck. ad Hippol. 725. emendat οὗ. *Beck.*

1311. Φεῦ.] Τὸ φεῦ hic etiam otiosum in carmine occurrit; de qua re plus satis monuimus. Vide Iphigen. Aul. v. 666.

δεινόν γε θνητοῖς τοὺς νόμους, &c.] Hic locus de asylorum privilegio, nescio, an ullibi alias acutius et copiosius tractetur, quam ab illustri illo Domini Thomae Mori ingenio, in Anglica sua Edwardi quinti regis historia, quam fere ad finem Johannis Harding Metrici Chronici habemus; quamque in Johannis Speedi historiam suo loco insertam videas. *Barnes.*

1313. Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,] Queritur itaque supra, quod Creusa, ἄδικος οὖσα καὶ πανοῦργος, οὐ βωμὸν ἵστηκεν Θεοῦ, v. 1279. *Barnes.*

1314. e. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν Θεῶν πονηρὰν χεῖρα,] Ordinatio loci haec est: οὐδὲ γὰρ καλὸν, τὴν πονηρὰν χεῖρα, ἄγουσαν πονηρὰν ἀνθρώπου, ψαύειν θεῶν, ἢ τῶν βωμῶν αὐτῶν. De χεὶρ autem pro ἄνθρωπος vide ad Helen. v. 1523. *Barnes.*

Ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἰχρῆν,
Καὶ μὴ 'πὶ ταὐτὸ τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον
Τόν τ' ἰσθλὸν ὄντα τόν τε μὴ θεῶν πάρα.

Ad sacras *aras* sedere oportebat, quicunque injuria-afficeretur,
Non tamen in eundem hunc *locum* venientes par commodum impetrare
A diis et justum et injustum *virum*.

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Cum jam nulla alia ratione vis et periculum a Creusa amplius depelli poterat, subito Pythia prophetissa, Ionis nutrix, adest, arculam filii proferens, in qua erat is olim cum quibusdam symbolis expositus et Delphis repertus: Nempe ut per hæc signa matrem suam exquireret. Dum hæc Ion venerabundus scrutatur manibusque versat in omnium conspectu, ut certissima sui generis indicia; Creusa statim arculam agnoscit, et proinde Ionem filium suum esse colligit, quod et illi ipsi evidentissimis tandem probat argumentis. Hinc subito mutua oscula et complexus. Creusa filio exponit, quomodo et unde illum peperit; quod cum adolescens præ dubitatione ad ipsum Apollinem referre vellet, Minerva subito adest, rem totam expositura, quæ et Creusæ sermones confirmat, Apollinisque absentiam excusat, illius vero amicam providentiam aperit, et in posterum Ionem et res Atheniensium Diis curæ fore dicit. Ion ergo et Creusa, repente rebus mutatis, ad gratias benigno Numini agendas excitantur.

ΠΥΘΙΑ.

Ἔπισχες, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον 1340 (1320)
Λιποῦσα, θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω τοδὶ

PYTHIUS.

Contine te, O fili, tripodem enim fatidicum
Ego relinquens, septum istud supero pede,

1315. ἠδικεῖτ'] Regitur ab ἰχρῆν, quæ admodum rara est constructio. *Musg.*

1316. Ἱερὰ καθίζειν,] Olim male ἱερὰ scriptum erat; nullo enim modo trochæus in iambico versu stabit, dactylus autem in primis, tertiis et quintis sedibus haud difficulter: quare *ἱερὰ* lego dactylice; miror autem, neminem prius hoc vidisse. Ordinatio loci ita se habet: ἰχρῆν δὲ σοὶ ἠδικεῖσθαι, ἴσον, ἄγαν αἰνῶν, ἱερὰ καθίζειν. *Barnes.*

1317. a. Καὶ μὴ 'πὶ ταὐτὸ τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον Τόν τ' ἰσθλὸν ὄντα, τόν τε μὴ, θεῶν πάρα.] Repetendum ex præcedenti versu ἰχρῆν, ut sit: καὶ ἰχρῆν, μὴ τόν τε ἰσθλὸν, καὶ τὸν μὴ ἰσθλὸν, δηλονότι, ἄγαν τὸν παῖδα, ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἰόντα [δικαίως] παρὰ θεῶν ἴσον ἔχειν, τῆς τιμῆς δηλονότι. *Barnes.*

1324. λεγόμεσθ'·] Ita Edd. recentiores, nescio, quo auctore. Ed. Ald. λεγώμεσθ'. *Musg.*

1325. ὅς μ' ἔπεισεν] Ὡς ἐμὲ πείσαν ἔθελον, ἐπειρῶντο. De hac loquendi forma variasque instantias vide in Æmil. Porti Notis ad Andromach. v. 810. et quæ nos ad eundem locum. *Barnes.*

Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
Σώζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.
ΙΩΝ. Χαῖρ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, οὐ τεκοῦσά περ.
ΠΥ. Ἀλλ' οὖν λεγώμεθ'· ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά. 1345 (1325)
1325 ΙΩΝ. Ἤκουσας, ὡς μ' ἔκτεινεν ἥδε μηχαναῖς;
ΠΥ. Ἤκουσα· καὶ σύ γ', ὠμὸς ὤν, ἁμαρτάνεις.
ΙΩΝ. Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;
ΠΥ. Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.
ΙΩΝ. Ἡμεῖς δὲ μητρυιαῖς γε, πάσχοντες κακῶς. 1350 (1330)
1330 ΠΥ. Μὴ ταῦτα· λείπων ἱερὰ καὶ στείχων πάτραν —
ΙΩΝ. Τί δή με δρᾶσαι νουθετούμενον χρεών;
ΠΥ. Καθαρῶς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.
ΙΩΝ. Καθαρὸς ἄπας τοι, πολεμίους ὅς ἂν κτάνῃ.
ΠΥ. Μὴ σύ γε· παρ' ἡμῶν δ' ἔκλαβ' οὓς ἔγω λόγους.

Phœbi sacerdos, antiquum ritum tripodis
Servans, electa ex omnibus Delphicis *mulieribus*.
Ion. Salve, O chara mihi mater, quamvis *me* non pepereris.
Pyt. Sed tamen dicamur, hæc enim appellatio mihi non *est* ingrata.
1325 *Ion.* Audivisti, ut hæc me interfecit *suis* dolis?
Pyt. Audivi; et tu crudelitate peccas.
Ion. Nonne decet me interfectores meos vicissim perdere?
Pyt. Semper *sunt* infestæ uxores privignis.
Ion. Et nos novercis, quum maleficiis inficimur *ab ipsis*.
1330 *Pyt.* Apage hæc, relinquens templa et proficiscens patriam —
Ion. Quid me facere convenit *abs te* admonitum?
Pyt. Vade purus Athenas bonis avibus.
Ion. Purus est certe, quisquis occidit hostes.
Pyt. Ne tu *sic facias*; a nobis, quos habeo sermones, accipe.

1329. *μητρ. τι.*

1326. *ὠμὸς*] Ita recte; cum in nonnullis *ὦ μοῦ* olim. *Barnes.*

1328. *Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.*] *Δάμαρτες, ἀντὶ τοῦ μητρυιαὶ, αἱ μὲν γὰρ εἰσὶν αἰνῶν σωτῆρες δάμαρτες.* De novercis autem vide quæ nos supra ad v. 1025. *Barnes.*

1329. *μητρυιαῖς τε,*] Legendum *μητρυιαῖς γε. Musg.*

Pro *τι* jam Reisk. reposuerat *γε. Beck.*

1330. *Μὴ ταῦτα·*] *Apage hæc.* Interpungendum enim post *ταῦτα.*

στείχων πάτραν,] *Proficiscens patriam*, nempe Athenas. Atqui Ion patriam hactenus ignorabat, suspicabatur autem, se Delphis, non Athenis, natum. vid. supra v. 549. An igitur legendum *στοιχῶν πατρὶ, comitans patrem.* De verbo *στοιχίω*, vide Jo. Alb. Fabric. ad Sext. Empir. p. 255. *Musg.*

Μὴ ταῦτα·] *Μὴ σὺ οὕτω ποίει, δυσμενὴς ὢν αὐτῇ τὸ νῦν, ὅτι ἥδη λείπεις Δελφοὺς, καὶ πάτραν αὐτῆς, ἥγουν Ἀθήνας, ἱφιτεύμενος*

ΙΩΝ. Λέγοις ἄν· εὔνους δ' οὖσ' ἐρεῖς, ὅσ' ἂν λέγῃς. (1336)
ΠΥ. Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς;
ΙΩΝ. Ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.
ΠΥ. Ἐν τῇδέ σ' ἔλαβον νεογόνον βρέφος ποτέ.
ΙΩΝ. Τί φῄς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος. (1340)
ΠΥ. Σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτὰ, νῦν δὲ δείκνυμεν.
ΙΩΝ. Πῶς οὖν ἔπρυπτες τόδε, λαβοῦσ' ἡμᾶς πάλαι;
ΠΥ. Ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.
ΙΩΝ. Νῦν δ' οὐχὶ χρῄζει; τῷ τόδε γνῶναί με χρή;
ΠΥ. Πατέρα κατεικὼν τῆσδέ σ' ἐκπέμπει χθονός. (1345)

1335 *Ion.* Dicas; benevola enim existens dices, quæcunque dices.
Pyt. Vides hoc vas sub meæ manus ulnis?
Ion. Video arculam antiquam involutam coronis.
Pyt. In hac te accepi infantem olim recens-natum.
Ion. Quid ais? Hic sermo novus affertur.
1340 *Pyt.* Clam enim habui hæc: nunc vero ostendimus.
Ion. Quomodo igitur occultâsti hoc, cum acceperis nos dudum?
Pyt. Deus te voluit in templo habere ministrum.
Ion. An nunc non vult? Unde hoc possum scire?
Pyt. Indicans patrem dimittit te ex hac terra.

τυγχάνεις. Scaliger σὺ pro μὴ male. *Barnes.*

1332. Καθαρὰς Ἀθήνας ὦ σ' ἐγὼ εἰσῶν παλῶν. Καθαρὰς ἔσεις σου, σαθμίου ἐς ἂν πατέρ.

Vulgo καθαρῶς. Sic δίκαιος, non δικαίως, Æschyl. Theb. 424. (414. ed. Glasg.) *Por.*

1334. Μὴ σύ γ'·] Δηλονότι, οὕτω καθαρὸν εἶναι δίλι, μὴ σὺ δίλι αὐτὴν πατίνιν. *Barnes.*

1335. ὅ' ἂν λέγῃς.] *Quæcunque enim dicis, bono animo dices.* Nihil hic impediti, neque adeo necessarium est cum Piersono legere ὅ' ἂν γε λῇς, vel ὅ' ἂν θέλῃς. Verisim. p. 12. *Mueg.*

1336. Sententiam turbat vox χερὸς. An legendum: ἐρῇς τόδ' ἄγγος πλίνος — ἄγγος πλίνος idem scil. valebit, quod πλινθὸν ἄγγος, i. e. *vas uimineum.* Hesychius: πλίνος, πλίγμα. Extat vox apud Aristophanem, pluribus locis. *Mueg.*

Vulnere laborat versus hic ubi Pythia ait:

Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος ΧΕΡΟΣ ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς;

Ineptæ lectionis ineptior etiam explicatio Latini interpretis: *Vides hoc vas sub meæ manus ulnis?* Facili conjectura corrigo:

Ὁρᾷς τόδ' ΑΙΓΟΥΣ ΚΥΤΟΣ ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς.

Versu 37. nostræ tragœdiæ

— πλινθὸν ἔρεμνὰς πίνας.

et propius adhuc ad nostram emendationem in Cycl. v. 398.

τὸν μὲν λίθωνος εἰς πόνος χαλκήλατον.

Alcman. ap. Athen. Lib. X. p. 416. C.

καὶ πίνα τοι δόσυ τρίπους πόνος.

Vide Markland. ad Suppl. v. 1212. Abresch. in Æschyl. Lib. II. p. 281. *Jacobs.*

1337. ἀντίπηγ'] Ἀντίπηγα. Hesychius; Ἀντίπηγα, πίνακα, Εἰρηνίδης Ἴωνι ἄγγος ἀγγείων. Vide supra ad v. 19. *Barnes.*

ΙΩΝ. Σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ τόδ' ἔν, σώζεις τάδε;
ΠΥ. Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λοξίας.
ΙΩΝ. Τί χρῆμα δράσειν; λέγε, τέραινε σοὺς λόγους.
ΠΥ. Σῶσαι τόδ' εὕρημ' ἐς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
ΙΩΝ. Ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἢ τίνα βλάβην; 1370 (1350)
ΠΥ. Ἐνθάδε κέκρυνται σπάργαν', οἷς ἐνῆσθα σύ.
ΙΩΝ. Μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
ΠΥ. Ἔασί γ' ὁ δαίμων βούλεται, πάρεσθε δ' οὔ.
ΙΩΝ. Ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα.
ΠΥ. Λαβὼν νυν αὐτὰ, τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει. 1375 (1355)

1345 *Ion.* Tu vero an jussu alicujus, aut unde servas hæc?
Pyt. In animo mihi hoc posuit Apollo.
Ion. Quam rem ut ageres? Dic, perfice tuos sermones.
Pyt. Ut servarem hoc inventum ad præsens usque tempus.
Ion. An autem lucri, aut damni aliquid mihi fert istud?
1350 *Pyt.* Hic occultatæ sunt fasciæ, in quibus tu situs fuisti.
Ion. Matris hæc nobis profers inquirenda indicia.
Pyt. Quando deus *hoc* vult: antea enim minime.
Ion. O hanc diem, faustas res mihi monstrat
Pyt. Accipe itaque hæc, et sedulo quære matrem.

1350. σπαργάνων· ἔσθα σύ; 1354. σῶν.

1340. Reisk. legit *αἰνεῖ*, quod ad *ἄγγος* pertinet. *Beck.*

1341. Πῶς οὖν ἴσχυσε] Primam syllabam ἴσχυσε hic communem habet; de qua re vide supra, ad v. 1285. Ἔφυν' ἴσχυσας. *Barnes.*

1346. Ἐνθύμιον] Pluribus exemplis illustratum vide ad Herc. Fur. v. 722. Quibus adde ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, Aristid. Vol. I. p. 284. Ed. Jebb. ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο, Herodot. Lib. VIII. c. 54.

τόδε] Non deterius τόνδε, quod habet MS. G. superscripto τόδε. *Musg.*

1347. δρᾶσειν;] Malim δρᾶσαι, ut mox σῶσαι. *Musg.*

1350. Ἐνθάδε κέκρυνται σπαργάνων' ἔσθα σύ.] Musgrav. Exercitat. II. 15. p. 120. σπαργάνων ἔσθ' ἃ σύ; Legendum Ἐνθάδε κέκρυνται σπάργαν', οἷς ἐνῆσθα σύ. Æschyl. Choëph. 753. φαῖς ἴν' ἦν ἐν σπαργάνοις. Agam. 1615. σπαρτὸν ἦνε' ἐν σπαργάνοις. *Per.*

Quidni vero noverit, quod ab ipsa pallo ante audierat. vid. v. 1358. Itaque pro κέκρυψαι, quod ex MSS. Steph. prolatum est, reponendum, quod dederat Aldina, κέκρυνται, legendumque præterea ἔσθ' ἃ σύ:

ἐνθάδε κέκρυνται σπαργάνων ἔσθ' ἃ σύ;

Nostin', quæ hic Tibi in fasciis occultantur? Musg.

Reiskius emendat: ἐνθάδε κέκρυνται σπάργαν', οἷς ἐνῆσθα σύ, *hic* (in hac arcula) *condita jacent fasciæ pueriles, et crepundia, in quibus olim situs fuisti tu*, vel οἷς ἐνῆσθα. *Beck.*

1353. Ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα.] Ὦ ἥδε ἡμέρα φασμάτων ἐμοὶ μακαρίων, ἣ ἔνεκα μακαρίων φασμάτων. ἐναισιμοτέρων ἐδεήσησε. *Barnes.*

1354. Λαβὼν νυν αὐτὰ,] Ita Scaliger *νυν* pro *σῶν* veteri legit; et ita necessario legi debere, ipsa versus ratio ostendit. *Barnes.*

Πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους,
Γνώσει τάδ' αὐτός. τοῦ θεοῦ δ' ἕκατί σε
Ἔθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τάδ' ἀποδίδωμί σοι,
Ἃ πεῖνος ἀπέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν
Σῶσαί θ'· ὅτου δ' ἐβούλεθ', οὐκ ἔχω λέγειν. 1380 (1360)
Ἤιδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε
Ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἵν' ἦν κεκρυμμένα.
Καὶ χαῖρ'· ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι.
Ἄρξαι δ', ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή·
Πρῶτον μὲν, εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε 1385 (1365)
Ἐς τούσδε ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος,
Ἔπειτα δ', εἴ τις Ἑλλάς· ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
Ἅπαντα Φοίβου θ', ὃς μετέσχε τῆς τύχης.

1355 Totum vero percurrens Asiam, Europæque fines,
Nosce quomodo hæc sint ipsa. Propter deum vero te
Alui, O fili, et tibi hæc reddo,
Quæ ille voluit me accipere a nemine jussam,
Et servare: cujus vero *rei* causa *hoc* voluerit, dicere non possum.
1360 Nullus vero mortalium hominum sciebat hæc
Nos habere, nec ubi essent recondita.
Sed vale: perinde enim ac mater diligo te.
Incipias vero unde oportet quærere te tuam matrem.
Primum quidem, si quæ Delphica parens te,
1365 In hoc templum exposuerit puella;
Deinde vero, an aliqua Græca: ex nobis vero habes
Omnia, et *ex* Phœbo, qui est rei hujus particeps.

1355. Ἀσίαν.

1355. Ἀσίαν] Legendum cum Scaligero Ἀσιάδ'. *Musg.*

Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους,] Cum olim Ἀσίαν male legebatur, magno versus detrimento, idem Scaliger Ἀσιάδ' legebat pro Ἀσιάδα, quod vel γαῖαν adhibito, vel intellecto, idem significat. Exstant igitur pro Ἀσία communi hæc poëtica: Ἀσίς, ίδος, Ἀσιάς, άδος, ut hic, Ἀσιῆτις, ήτιδος, Dionys. Perieg. singulis subauditur γῆ. *Barnes.*

1356. γνώσῃ futurum indicativum pro imperativo hic accipiendum videtur. Sic Horatius: *Arcanum neque tu scrutaberis illius. Musg.*

1359. ἴσον θ' ἐβούλε',] Ita hic edi debuit, ut legendum recte monuit Miltonus, cum in Aldina esset ἴσον θ' ἐβούλεθ' οὕνα'. Subaudiri utique ἕνεκα non infrequens. vid. Hesiod. Op. et D. v. 329. Nostri Orest. v. 742. quæque alia dat Lambertus Bos. v. ἕνεκα. *Musg.*

Σῶσαί θ'· ἴσον θ' ἐβούλεθ', οὐκ ἔχω λέγειν.] Quum olim inter ἐβούλεθ' et οὐκ redundaret οὕνα', ita recte Joh. Miltonus notabat ad marginem sui libri: Οὕνα' *rejiciendum puto; nam versus respuit; et potest et solet subintelligi.* Et sane verisime loquitur; et omnino necesse est, ita fieri, ni σῶσαί θ' per se stare putemus, et

ΙΩΝ. Φεῦ, φεῦ, κατ' ὄσσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
Ἐκεῖσε τὸν νοῦν δοὺς, ὅθ' ἡ τεκοῦσά με, 1380 (1370)
Κρυφαῖα νυμφευθεῖσ', ἀπημπόλα λάθρα,
Καὶ μαστὸν οὐχ ὑπέσχεν· ἀλλ' ἀνώνυμος
Ἐν δεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίον.
Τὰ τοῦ δεοῦ μὲν χρηστὰ, τοῦ δὲ δαίμονος
Βαρέα· χρόνον γὰρ, ὃν μ' ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις 1385 (1375)
Μητρὸς τρυφῆσαι καί τι τερφθῆναι βίου,
Ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.
Τλήμων δὲ χἡ τεκοῦσά μ', ὡς ταὐτὸν πάθος
Πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
Καὶ νῦν λαβὼν τήνδ' ἀντίκην', οἴσω δεῷ 1400 (1390)
Ἀνάθημ', ἵν' εὕρω μηδὲν, ὧν οὐ βούλομαι.

Ion. Heu, heu, ab oculis ut humidas emitto lacrymas,
Illud animo cogitans, quod mater mea
Clam nupta vendidit *me* clam,
Et non præbuit ubera: sed ignotus *ego*
In dei templo habui vitam servilem.
Dei quidem *consilia fuerunt* bona; Fortuna vero
Mala: tempore enim, quo me oportebat in ulnis
Matris deliciari, et aliquam voluptatem percipere vitæ, *eo*
Privatus sum charissimæ matris nutritione.
Misera etiam *est* mater, quandoquidem eandem miseriam
Tulit, filii amittens gaudia.
Et nunc accipiens hanc arcam, feram deo
Donarium, ut nihil inveniam *eorum*, quæ non cupio.

1377. Τλ. δὲ δ' ἡ τεκ. 1380. μηδέν.

versum, quasi ex ἰαμβοδιώκτους τινος, rursus incipere ab ἴσον; tum enim erit spatium pro ἕνατον. *Barnes.*

1361. Ἔχοντας ἡμᾶς.] Hic apertissime masculinum genus pluralis numeri usurpatur de singulari persona sequioris generis; Pythia enim sacerdos fœmina hic loquitur. De qua re vide quæ nos supra ad v. 955. *Barnes.*

1363. ζητεῖν σε χρή·] Emendatio est Canteri. Ed. Ald. ζητεῖσθαι χρή. *Musg.*

1366. Ἑλλάς·] i. e. Ἑλληνικὴ, subaudi γυνή. Vide infra ad v. 1372. *Musg.*

1367. Verba δὲ μετέσχε τῆς τύχης vertit Heath.: *qui hujus eventus quodammodo auctor fuit*, scil. quando in animo Pythiæ posuit, ut et infantem tolleret, et involucra ejus conservaret. *Beck.*

1372. οἰκέτην βίον.] *Servam vitam*, pro servilem. Nec infrequens est, appellativis et substantivis propriis pro possessivis uti, ut Ἑλλὰς φωνὴ, pro Ἑλληνικὴ, et paulo supra, videl. v. 1366. Ἑλλὰς, pro Ἑλληνικὴ, subaudi γυνή. Θρῃξὶ στρατὸς, Euripid. Rhes. v. 426. Vide, quæ nos ad Rhes. v. 427. ex Eustathio de hac re plenius. Male itaque Scaliger hic vult οἰκέτιν legi. *Barnes.*

1379. οἴσω] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. οἶσον. *Musg.*

Εἰ γάρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
Εὑρεῖν κάκιον μητέρ', ἢ σιγῶντ' ἐᾶν.
Ὦ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς.
Καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ 1405 (1385)
Πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι.
Ἀνοιπτέον τάδ' ἐστι καὶ τολμητέον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίην ποτ' ἄν.
Ὦ στέμμαθ' ἱερά, τί ποτέ μοι πεκεύθατε,
Καὶ σύνδεθ', οἵσι τἄμ' ἐφρουρήθη φίλα; σ 1410 (1390)

Si enim serva me peperit aliqua,
Deterius *esset* invenisse matrem, quam omittere tacentem.
O Phœbe, templis hanc dedico tuis.
Sed quid facio? an dei studio
Obluctor, qui indicia matris servavit mihi?
Aperienda *sunt* hæc, et audendum;
Fatum enim nunquam præterire potuero.
O sacra serta, curnam mihi abscondita fuistis,
Et *vos* vincula, in quibus ipse custoditus sum?

1382. Εὑρεῖν κάκιον] Media syllaba τοῦ κάκιον hic producitur, de qua re vide supra ad v. 1121. *Barnes.*

1385. ὅς γ' ἔσωσέ] Ita legendum monet H. Stephanus. In Ed. Ald. deest γ'. *Musg.*

ὅς γ' ἔσωσέ μοι.] Quum olim erat Ὅς ἔσωσέ μοι, Duportus legebat ὡς, nequaquam bene; Scaliger ὅστις rectius multo, sed ὅς γ' erit rotundius, leviorique variatu opus habet. *Barnes.*

1387. ὑπερβαίην] Ita recte Barnesius. Ed. Ald. ὑπερβαίν. *Musg.*

Τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίην ποτ' ἄν.] Ita sane pro ὑπερβαίν legendum ὑπερβαίην, vel certe ποτ' mutandum erit in τιν, nulla erit media via. Quare priorem eligo, ob leviorem variationem. *Barnes.*

1389. Καὶ σύνδεθ',] Ed. Ald. καὶ σὺν δέ θ'. *Musg.*

1390. πεπίσπυγμ'] *Ambitus.* Male interpres *operculum.* *Musg.*

Ἰδοὺ πεπίσπυγμ' ἀντίσπυγος ἰὺξύλου,] Πεπίσπυγμα, alii operculum cistæ ita vocari putant, alii πεπίσπυγμα ἀντίσπυγος, pro πεπισπυγμένην αὐτὴν ἀντίσπυγα, ὑπὸ τοῦ Ἴωνος δηλονότι. De voce ἀντίσπυξ vide supra ad v. 1337. et v. 19. Quod in voce ἰὺξύλου, τὸ υυ sit syllaba communis, notandum. De qua re nos plenius ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

Heath. intelligit *fascias*, quibus arca involuta erat. *Beck.*

1391. Ἦ τινος θιγάλατου,] Subaudi τύχης; vel βουλῆς. Vel τὸ θιγάλατον et θιγάλατόν τι, pro πεπρωμένον, idem quod εἱμαρμένον. *Barnes.*

1394. Lorsqu'Ion a parté à la Pythie, il étoit éloigné de l'autel. Il s'en est rapproché dans l'instant, où il vouloit y déposer son berceau. Il sort ce berceau de son enveloppe. Créuse alors le voit de près, à découvert, et le reconnoît subitement. *Prevost.*

1395. Σιγᾶν τὸ κλλὰ — εἰσθε] Est hoc taciturnitatem accusantis, cum ex Creusæ responsione appareat, eam ob loquacitatem reprehensam fuisse:

οὐκ ἦν σιωπᾷ τἀμά· μὴ μ' ὠνείδιτε.

Itaque legendum:

σιγᾶν τὸ φαύλη καὶ κάρτα θεσθε μοι.

φαύλη σιγᾷν, ut φαύλους μάχεσθαι, Iphig. in Taur. v. 306. *Musg.*

Hunc versum non Choro, sed Ioni, tribui vult Heath. et Ionem, cum hæc dicit, venenum respicere putat. *Beck.*

Ἰδοὺ περίστυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου,
Ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου,
Εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμάτων· ὁ δ' ἐν μέσῳ
Χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασιν.
ΚΡ. Τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὁρῶ; '1415 (1395)
ΙΩΝ. Σιγᾷν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.
ΚΡ. Οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει.
Ὁρῶ γὰρ ἄγγος, οὗ ξέθηκ' ἐγώ ποτε,
Σέ γ', ὦ τέκνον μοι, βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον,

1390 Ecce involucrum arculæ rotundæ,
Quomodo non consenuit Dei fato quodam?
Et caries abest a nexibus: quod vero interfuit
Tempus, longum jam *est* istis thesauris.
Cre. Quodnam insperatarum *rerum* spectaculum video?
1395 *Ion.* Tacere tu sæpe etiam antea novisti mihi.
Cre. Mihi non est amplius silendum, ne me moneas,
Video enim arcam, in qua ego exposui olim,
Te, O fili, infantem adhuc tenerum existentem

1397. φ' ξίθηκ'.

Græca verba hic depravata sunt:

σιγᾷν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.

quæ cum per se inepta sunt, tum inprimis poëtæ menti contraria. Quare Heathius hunc versum non Choro sed Ioni tribuendum esse censebat, conjectura parum felici; Musgravio vero emendandum videbatur:

σιγᾷν σὺ φαύλη καὶ πάροιθεν ἔσθά μοι.

quæ lectio, specie non destituta, ut tamen genuinam Euripidis scripturam præstet, vereor. Nulla enim, quantum intelligo, in totius actionis cursu pars est, unde Creusam loquacitatis sibi malum peperisse appareat. Nisi tamen hoc est, non video, quomodo Chori reprehensio locum habeat. Altius latet ulcus et gravius, quam præstantissimi viri suspicati sunt, idem tamen leni medicina sanandum. Vulgata lectione

σιγᾷν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.

paulo curiosius considerata, non improbabiliter mihi emendasse videor:

σιγᾷν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθ' ἐν ἀσφαλεῖ.

Et antea tibi tutius erat, quod omnino tacebas; et nunc tibi suadeo, ut tacens, ne hominum ora iterum in te convertas. Quibus aptissime Creusa subjicit hæc

οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή μ' ἐνουθέτει.

Non ea est rerum mearum conditio, ut tacere possim; ne mihi hoc suadeas. Quantillum interest inter utramque lectionem

παροιθενοισθαμοι
παροιθενασφαλω.

monere nihil attinet. Plane vero Euripideum σιγᾷν σε — ἐν ἀσφαλεῖ. ut apparebit comparanti Hippol. v. 785.

σὺ πολλὰ πρόσεστιν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.

ubi vide Valckenærium, p. 247. C. qui eandem locutionem cum similibus illustravit ad Herodotum. Lib. IV. p. 275. 23. Noster in Hecuba, v. 967. ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἦν' ἐρημία. *Jacobs.*

1397. φ' ξίθηκ'] Emendatio est Barnesii. Ed. Ald. οὗ ξίθηκ'. *Musg.*

Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς. 1401 (1400)
Λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεἰ θανεῖν με χρή.
ΙΩΝ. Λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἦλατο,
Βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὠλένας.
ΚΡ. Σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν· ὡς ἀνδέξομαι
Καὶ τῆσδε καὶ σοῦ τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων. 1405 (1405)
ΙΩΝ. Τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.
ΚΡ. Οὐκ· ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὑρίσκει φίλος.

Ad antra Cecropis, et ad rupibus cinctas Macras:
Relinquam igitur hanc aram, etiamsi nunc mihi moriendum sit.
Ion. Prehendite hanc: divinitus enim in furorem acta desiliit,
Relinquens simulacra aræ: vincite brachia.
Cre. Jugulare *me* ne desinatis, quia corripiens retinebo
Et hanc *aram*, et te, *fili*, et res intus reconditas.
Ion. Annon *sunt* hæc atrocia? sermone quodammodo asseror.
Cre. Non; sed amicis tuis inventus es amicus.

1404. τῶν τε σῶν κτλ.

1397. α. Ὀρῶ γὰρ ἄγγος, ᾧ 'ξίθηκ' ἐγώ ποτε, Σί γ',] Ita ego scribendum assero, quanquam solus, nec ab unico adjutus, nec ideo doctis hoc persuasum facere despero; quomodo enim, si οὗ 'ξίθηκ', pro ὃ ἐξίθηκ', ut ante, legamus, τὸ σί γ' aliquis expediat? Hic itaque sensus: *ὁρῶ γὰρ ἄγγος, ᾧ, ἄγνοιαν ἐν ᾧ, ἐξίθηκά σε, ὦ τέκνον.* Miror, hoc nemini antehac in mentem venisse. Sed et acutissimo visui aliquando nebulæ sunt offusæ, et de rebus maximis solliciti nequaquam ad parva solent attendere. Nobis quoque metuendum est, ne et nostram diligentiam nonnulla effugiant, quæ certe lectoris candorem exercere possunt. *Nos* igitur *Veniam dabimus, petimusque vicissim. Barnes.*

1399. Κέκροπος ἐς ἄντρα, καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.] De hoc antro sub arce sito et de rupibus Macris nos plus semel, ut supra ad v. 936. et 495. et 13. Dicitur autem Cecropis antrum, quia in Cecropia erat, hoc est sub acropoli. Et Plinius: oppidum Cecrops a se appellavit Cecropiam, quæ nunc est Athenis. Hinc v. 936. Κεκροπίας πέτρας vocat. Πετρηρεφεῖς recte Johannes Brodæus vertit, *petra concameratas*, ubi caverna est rupem suspendens. *Barnes.*

1404. τῶν τε σῶν] Scribendum cum Tyrwhitto: τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων. *Musg.*

1405. ῥυσιάζομαι] De hoc verbo vide, quæ diximus ad v. 525. ῥυσιάζομαι λόγῳ videtur esse allusio ex foro petita, ubi, qui alicujus rei possessionem petebant, ficta vi utebantur, i. e. formula verborum, non manus injectione, sibi vindicabant. Sic certe Romani. Heinecc. Antiq. Lib. IV. Tit. 6. sect. 24.

Legendum forte: ῥυσιάζομαι λοχῶν. Hesychius: λοχᾷ, θηρεύει. *Dum alium custodio* (vel *ne evadat, assideo*), *ipse comprehendor. Musg.*

ῥυσιάζομαι λόγῳ.] Vide supra v. 525. Πλαστῷ τινι λόγῳ ἀντισχυριάζομαι. Manus in me injicit astuta et mendax mulier, illiusque sermone opprimor. Metaphora a rebus in pignus datis, quæ in jus alterius transeunt. *Barnes.*

Forte, ῥυσιάζομαί γ' ἐγὼ, *nam vehit mancipium injecta manu abducor. Reisk.*

τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.

haud scio an melius legatur:

— ῥυσιάζομαι δόλῳ.

trahor, teneor dolo. Verbum ῥυσιάζειν prima sua potestate nihil aliud significasse, nisi *trahere*, ἕλκειν, apparet ex Hesychio in

ΙΩΝ. Ἐγὼ φίλος σός; κἄτά μ' ἔπτισας λάθρα;
ΚΡ. Παῖς γ', εἰ τόδ' ἐστὶ τοῖς τεκοῦσι φίλτατον.
ΙΩΝ. Παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς. 1430 (1410)
1410 ΚΡ. Ἐς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.
ΙΩΝ. Κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι;
ΚΡ. Σά γ' ἔνδυθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε.
ΙΩΝ. Καὶ τοὔνομ' αὐτῶν ἐξερεῖς, πρὶν εἰσιδεῖν; 1435 (1415)
ΚΡ. Κἂν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίσταμαι.

Ion. Egone amicus tuus? et tamen me clam interfecisti?
Cre. Imo filius *es:* siquidem hoc est parentibus charissimum.
Ion. Desine *dolos* nectere. Coarguam enim ego te probe.
1410 *Cre.* Utinam eo venerim, O fili; in hoc collineo.
Ion. Vacuane *est* hæc arca, an tegit aliquid, quo sit plena?
Cre. Tua indusia, quibus te exposui ego.
Ion. Dicesne nomen ipsorum, priusquam inspicias?
Cre. Et si non dicam, mori lubens volo.

1409. λήψομαι δ' ἐγώ.

Ῥαντίζοντες· μυσιάζοντες· ἐκχυδάζοντες· ἱλάσκοντες. Eodem etymologia ducit. Quod si quis tamen eam verbi explicationem, quam Musgravius proposuit, magis probaverit, non equidem refragabor, cum vel sic conjectura mea locum habere possit. Vulgaris certe lectionis sensus mihi parum expeditus videtur. *Jacobs.*

1407. Ἐπτυσας] Ἠφίλησας κτείνων καὶ ἐκύφω. Vide supra v. 1325. *Barnes.*

1408. Παῖς] Οὐ μόνον ἐμὸς φίλος εἶ, ἀλλὰ καὶ παῖς, ὃ φίλτατόν ἐστι τοῖς τεκοῦσιν ἅπαν. Refertur ad Ἐγὼ φίλος σός: quod præcessit. *Barnes.*

1409. λήψομαι δ'] Recte Tyrwhittus λήψομαί σ'. *Musg.*

Παῦσαι πλέκουσα·] Παῦσαι στρεφομένη, καὶ μηχανὰς πλέκουσα. Ἐγὼ γὰρ καλῶς σε λήψομαι, καὶ ῥᾳδίως ἐξελέγξω. *Barnes.*

Παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί Δ' ἐγὼ ΚΑΛΩΣ.

Fortasse corrigendum:

Παῦσαι πλέκουσα, λήψομαί Σ' ἐγὼ, ΠΑΛΩΣ.

Pro δ' emendandum esse σ', Tyrwhittus vidit. Πλέκειν πλοκὰς vero ab usu loquendi Euripideo non abhorret. v. 824.

— ἵδε δ' ἑλίσσουσ'
πέπλοις τρίφυλλον τὸν παΐδα καὶ πλέκει πλοκὰς
τοίασδε.

Andromach. v. 66.

πῶς μήχανας πλέκουσι τῶν;

Jacobs.

1410. τοξεύω,] Ita MSS. E. G. Ed. Ald. τοξεῦσαι. *Musg.*

Εἰς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεῦσαι,] Εἴθε εἰς τοῦτο ἱκοίμην, τὸ τοξεῦσαι τοῦδε, καὶ ἐξουσίαν ἴσχυν περὶ τῶν ἐνεδρῶν τῆς βιβωτοῦ στοχάζειν καὶ δακτυλοδεικτεῖν. Τοξεύειν τινὸς, pro τοξεύειν κατά τινος: alias enim τοξεύειν τι, vel potius τοξεύω τι, ferio aliquid jaculando, sed τοξεύω τινὸς, volo ferire aliquid, hoc est, Collimo oculis, et rem aliquam feriendam designo. *Barnes.*

Reiskius suspicatur legendum: σὸν δὲ τοὔξιτέσαι (i. e. τὸ ἐξιτέσαι,) τέκνον, *tuum autem opus nunc est, fili, explorare institutis quæstionibus, verumne dicam.* *Beck.*

1412. Σά γ' ἔνδυθ',] Σά γε ἐνδυτὰ, ut supra v. 1389. Καὶ σύνδυθ', pro σύνδυτα. *Barnes.*

ΙΩΝ. Λέγ' · ὡς ἔχει τι δεινὸν ἡ τόλμα γέ σου.
ΚΡ. Σκέψασθ', ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφηνε ἐγώ.
ΙΩΝ. Ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
ΚΡ. Οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
ΙΩΝ. Μορφὴν ἔχον τίν': ὡς με μὴ ταύτῃ λάβῃς. 1440 (1440)
ΚΡ. Γοργὼν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων.
ΙΩΝ. Ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκνυηγετεῖ πόρμος;
ΚΡ. Κεκρασπίδωται τ' ὄφιοιν, αἰγίδος τρόπον.
ΙΩΝ. (Ἰδού.) τόδ' ἔσθ' ὕφασμα δίσμα θ' ὡς εὑρίσκομεν. 1445

1415 *Ion.* Dic; quia ista tua fiducia habet aliquid singulare.
Cre. Videte texturam, quam ego puella quondam existens texui.
Ion. Qualem nam? multæ *enim sunt* texturæ puellarum.
Cre. Non absolutam, sed veluti rudimentum radii.
Ion. Quam habet figuram? ut me non hic capias.
1420 *Cre.* Gorgon quidem *est* in medio stamine peplorum.
Ion. O Jupiter, quod fatum nos venatur?
Cre. Et oram *cincta* est serpentibus, ægidis in modum.
Ion. Ecce! Hæc est textura, ut invenimus, et fasciæ.

1420. ἠτρίων. 1423. θίσφαθ', ὡς.

1420. ἠτρίων πέπλων.] Legendum haud dubie ἠτρίοις πέπλων, *peplorum staminibus.* *Musg.*

Γοργὼν μὲν, etc.] Subaudi ἐστὶ, ὑφαίνται, ἢ τοιοῦτό τι. *Barnes.*

ἠτρίων πέπλων.] Εἰσήγησιν ἰμάτιον. *Scholiast.*

1421. ἐκνυηγετεῖ] Διώκει, μεταφορικῶς. *Barnes.*

1422. Κεκρασπίδωται τ'] Emendatio est Barnesii. Ed. Ald. κἀκκρασπίδωται'. MSS. E. G. κεκρασπίδωται'. *Musg.*

Κεκρασπίδωται τ' ὄφιοιν, Αἰγίδος τρόπον.] Κράσπεδον, ora, fimbria vestis proprie, quasi περιάμπεχον τὴς στόλου; hinc κρασπίδω eleganter, pro fimbria circumdo; hinc in hoc loco ego κεκρασπίδωται omnino legendum quavis mercede contendam, pro corrupto illo κἀκκρασπίδῳ τ', quod prius magna grammaticæ et prosodiæ injuria obtinebat. *Barnes.*

1423. θίσφαθ'] In MS. E. ita scribitur θίσφαθ', ut simul appareant ductus litteræ μ. Lego:

τόδ' ἔσθ' ὕφασμα δίσμα θ' —

Hesychius: σπάργανα, δίσμα. *Musg.*

1425. ἰθυτυχῆς] Optime Piersonus εὐστοχῆς, *bene conjicis.* Verisim. p. 13. *Musg.*

1426. Δράκοντι μαρμαίροντι στάγχεσσιν γένυν.] Hunc in modum insigni felicitate correxit Porsonus vulg. lectionem, δράκοντες ἀρχαῖόν τι σαγχεύῳ γ. et referri jussit ad v. 23. *Malthy.*

Δράκοντες] Hunc et duos sequentes versus recte Creusæ tribuit, deleta Ionis persona, Piersonus, ubi supra. Addit Toupius, ad Suidam v. ἀναίμακτι, pro σαγχεύῳ γένυ legendum esse στάγχεσσι γένυσι, quod altero certe elegantius. *Musg.*

1426. ss. Δράκοντες, etc. Ἐρεχθέως γε τοῦ πάλαι μιμήματα.] Huc refer illud Antigoni Carystii Hist. Mirabil. c. 12. Ἀμελτσαγόρας δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ τὴν Ἀττθίδα συγγεγραφὼς, οὔ φησι Κεκρόπην προσίστασθαι τοῖς τὴν Ἀφρόδιτιν. οὐδ' ἔχει ἂν ἰσχὺν ἰσχυὸς

ΚΡ. Ὦ χρόνιον ἱστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν. (1425)
ΙΩΝ. Ἐστίν τι πρὸς τῷ γ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς;
ΚΡ. Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσοι γένυν.
ΙΩΝ. Δώρημ' Ἀθάνας, ἢ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;
ΚΡ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα. 1450
ΙΩΝ. Τί δρᾶν, τί χρῆσθαι; φράζε μοι χρυσώματα.
ΚΡ. Δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον. (1431)
ΙΩΝ. Ἔνεισιν οἵδε· τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν.
ΚΡ. Στέφανον ἐλαίας ἀμφίθηκά σοι τότε,

Cre. O vetus virgineum opus mearum telarum.
Ion. Estne *signum* aliquod præter hoc, an hoc solo felix es?
Cre. Dracones aurei genas antiquum quoddam
Ion. Donum Minervæ, quæ liberos inter *serpentes* ali jubet,
Cre. Ad imitationem antiqui Erichthonii.
Ion. Ad quid faciendum? in quem usum (dic *mihi*) aurea ornamenta.
Cre. Ut ferret puer recens natus hæc monilia, O fili.
Ion. Insunt isti; tertium autem *signum* cupio cognoscere.
Cre Coronam ex *illa* olea imposui tibi tum,

1426. *παγχρύσῳ γένυ.*

σθαι. Ἀποδίδωσι δὲ τὴν αἰτίαν μυθικῶς· φασὶ γὰρ Ἡφαίστῳ δεθείσης τῆς Ἀθηνᾶς, συγκαταλυθῆναι αὐτὴν ἀφανισθῆναι· τὸν δὲ Ἥφαιστον, εἰς γῆν πεσόντα, προϊέσθαι τὸ σπέρμα· τὸν δὲ γῆν ἔσεσθαι αὐτῇ ἀναδοῦναι Ἐριχθόνιον, ὃν τρέφουσι τὰς Ἀθηνᾶς, καὶ εἰς λάρνακα καθεῖξαι, καὶ παραθέσθαι ταῖς Κέκροπος παισίν, Ἀγλαύρῳ, καὶ Πανδρόσῳ, καὶ Ἕρσῃ, καὶ ἱκετεύσαι μὴ ἀνοίγειν τὴν λάρνακα, ἵνα ἐν αὐτῇ ἴλθῃ. Ἀφικομένην δὲ εἰς Πελλήνην φέρειν ὄφεις, ἵνα ἔρημα περὶ τῆς Ἀκροπόλεως ναίσῃ· τὰς δὲ Κέκροπος θυγατέρας τὰς μὲν, Ἀγλαύρου καὶ Πάνδροσον, τὴν λάρνακα ἀνοῖξαι, καὶ ἰδοῦν δράκοντας δύο, περὶ τὸν Ἐριχθόνιον, etc. Vid. Ovid. Metamorph. Lib. II. Fab. 12. Vid. Hyginum Lib. II. et quæ nos supra ad v. 23. Notandum vero hic est, Pausaniam cum hoc auctore non convenire, fol. 16. lin. 7. Ibi enim ille reliquas duas cistam aperuisse ait, Pandrosum autem nequaquam. De aureis vero serpentibus, Erechthidarum filiis innutritis, ex veteri quadam religione et consuetudine, quæ ab hoc Erichthonio ortum cepit, vide quæ nos ad v. 24. Et hunc morem Πεσγόνων νόμων vocat v. 20. Πεσγόνων νόμων σάζουσα, τοῦ τε γηγενοῦς Ἐριχθονίου, etc. *Barnes.*

Heath. legit *γένυ*, et cum Barn. ✱.

Reisk. conjicit: *παγχρυσοῦν γένυς, tota aurea fœtura, ver aureum. Beck.*

1428. Ἐριχθονίου *μιμήματα.*] Vid. supra v. 24. *Musg.*

1429. *χρυσώματα.*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *χρυσώμια.* Vide supra ad v. 1030. *Musg.*

1431. *Ἔνεισιν οἵδι·*] Misero errore Brodæus δὲ vult corrigi; quod versus nequaquam admittet. *Barnes.*

1432. a. Στέφανον ἐλαίας ἀμφίθηκά σοι τότε, ἣν περὶ' Ἀθάνας σπόριλος ἐσπήγασε.] Neptunus et Minerva de Cecropia certahant, utri urbs dicaretur et cujus ferret nomen. Neptunus tridente scopulum percussit, unde mare erupit; Minerva cuspide tetigit, unde nata est tum primum olea; quæ fere immortalis habebatur, et semper virens; adeo ut etiam a Medis exusta, denuo refloruerit. Ovidius Metamorph. Lib. VI. Fab. 2. *Cecropia Pallas scopulum Mavortis in Arce Pingit, et antiquam de terræ nomine litem. Bis*

Ἦν πρῶτ' Ἀθάνας σκόπελος ἐξηνίγκατο. 145
Ὅς, εἴπερ ἐστὶν, οὔπω' ἐκλείπει χλόην, (1435
Θάλλει δ' ἐλαίας ἐξ ἀπηράτου γεγώς.
ΙΩΝ. Ὦ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἆσμενός σ' ἰδὼν
Πρὸς ὑστερίνας πίπτομαι σὰς παρηίδας.
ΚΡ. Ὦ τέκνον, ὦ φῶς μητρὶ κρεῖσσον ἡλίου, — 1460
Συγγνώσεται γὰρ ὁ θεὸς — ἐν χεροῖν σ' ἔχω, (1440]
Ἄελπτον εὕρημ', ὃν κατὰ γῆς ἐνέρων
Χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν.
ΙΩΝ. Ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
Ὁ καὶ θανών τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι. 1465

Quam primum Palladis edidit scopulus.
Quæ, si adhuc adest, nondum folia virentia amisit,
Sed viret, cum ex non marcescente olea sit facta.
Ion. O charissima mihi mater, ut lubens te aspicio,
Et ad tuas genas libenter accido.
Cre. O fili, O lumen matris, præstantius sole,
Ignoscet enim *mihi* deus, in manibus te habeo
Insperatum inventum: quem sub terra mortuorum
Mortuum, et cum Proserpina existimabam habitare.
Ion. At, O chara mihi mater, in manibus tuis
Mortuus, et non mortuus imaginatione aspicior.

1433. *ἐξηνίγκατο.*

sex cœlestes, medio Jove, sedibus altis Augusta gravitate sedent: sua quemque Deorum Inscribit facies: Jovis est regalis imago. Stare Deum pelagi, longoque ferire tridente Aspera saxa facit; medioque e vulnere saxi Exiliisse fretum; quo pignore vendicet urbem. At sibi dat clypeum, dat acutæ cuspidis hastam, Dat galeam capiti, defenditur Ægide pectus, Percussamque sua simulat de cuspide terram, Edere cum Bacchis fixum canentis oliva. Vide Apollodor. Biblioth. Lib. III. c. 13. sect. 1. Johannis Meursii Cecropiæ, c. 19. Scaliger legit: ἐξηνίγκατο. Quum σκόπελον Aldina editio habeat, et nonnulli Ἀθήνα legant, quid si ita legamus: Ἦν πρῶτ' Ἀθήνα σκόπελον ἐς ἠνίγκατο. Nihil statuo. Similem vero locum habemus infra v. 1480. Ἃ σκοπέλους ἐπ' ἰμοῖς τὸν ἁλιοφυῆ πάγον θέσπιν. *Barnes.*

1435. *σκόπελος*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *σκόπελον.*

ἐξηνίγκατο.] Optime Scaliger: ἐξηνίγκατο. *Musg.*

1434. *οὔπω'*] Emendatio est Barnesii. Ed. Ald. *οὔπω.* *Musg.*

Ὅς εἴπερ ἐστὶν, οὔπω' ἐκλείπει χλόην.] Cum olim *οὔπω* legeretur, ego *οὔπω'* omnino restituendum censui: ob præcedens enim *εἴπερ* videtur corruptum in *οὔπω.* De hac autem olea semper virenti, præter quod nota præcedenti diximus, addantur et hæc, quæ Joh. Brodæus notis citata dedit: Theophr. δ. περὶ φυτῶν, κεφ. ιδ. Τὴν δὲ μακροβιώτατα μακροβιοῦσαν ἐστὶ γε τοιῶν, καὶ ἀμύρου, καὶ ἀγρίου, καὶ αἱ παραβλαστάνουσι φῶμαι παρὰ τὸν μοσχόλογον· Ἐλαίαν μὲν γὰρ λέγουσι τὸν Ἀθήνησι, Φύσκωα δὲ τὸν ἐν Δάλφ, Κότινον δὲ τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος, etc. Plinius

ΚΡ. Ἰὼ ἰώ, λαμπρᾶς αἰθέρος ἀμπτυχαί, (1445)
Τίν' αὐδὰν αὔσω,
Βοάσω; πόθεν μοι
Συνέκυρε' ἀδόκητος ἀδονά; πόθεν
Ἐλάβομεν χαράν; 1470
ΙΩΝ. Ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἢ τοσα, (1450)
Μῆτερ, παρέστη τῶνδ', ὅπως σὸς εἰμ' ἐγώ.
ΚΡ. Ἔτι φόβῳ τρέμω.
ΙΩΝ. Μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα;
ΚΡ. Τὰς γὰρ ἐλπίδας ἀπέβαλον πρόσω.
Ἰὼ γύναι, πόθεν πόθεν ἔλαβες ἐ- 1475

Cre. Io, io; splendentis ætheris expansiones,
Quam vocem sonabo?
Clamabo? unde mihi
Occurrit insperata voluptas? unde
Accepimus hoc gaudium?
Ion. Omnia citius mihi eventura esse,
O mater, in mentem venit, quam hoc, quod tua sim ego.
Cre. Adhuc metu tremo.
Ion. An, ne non habeas me, quem habes?
Cre. Has enim spes procul abjeceram.
Io, mulier, unde unde accepisti

1444. ἀναστυχαί. 1454. αἰθὼν scripsi.

Lib. XVI. c. 44. *Athenis quoque olea durare traditur, in certamine edita a Minerva.* Hæc ille. *Barnes.*

1455. ἰλαίας ἀμαράντου] Theophrastus Histor. Plant. Lib. IV. c. 14. τὴν δὲ καρποῦσθαι μακροχρόνιον καί γε σπῶν καὶ ἀμέρων καὶ ἀγρίων, καὶ αἱ παραδιδόμεναι θήκαι παρὰ τῶν μαθόντων· Ἐλαίαν μὲν γὰρ λέγουσι τὴν Ἀθήνῃσι — Plinius Lib. XVI. c. 44. *Athenis quoque olea durare creditur in certamine edita a Minerva.* Hæc Brodæus, quibus adde Soph. Œd. Col. v. 725, et seq. *Musg.*

ἰλαίας ἐξ ἀμαράντου] De hac immortali olea supra duabus notis præcedentibus. *Barnes.*

ἐξηράνατο legit Reisk. *Beck.*

1438—1509. Vid. aliam horum versuum distributionem apud Hermann. Doctr. Metr. ed. Glasg. p. 492. a.

1440. κατὰ γᾶς Ἰνάχου] Legendum κατὰ χέρα' Ἰνάχου Χθόνιον. Noster Pirithoo apud Athenæum, p. 496. χέρα' εἰς χθόνιον. *Musg.*

1440. a. Locum ita distingui vult Heath.:

Ὃν κατὰ γᾶς, Ἰνάχου
Χθόνιον μίτραν, Παρθενίους τ' ἰδίαισιν ταίαις.
Beck.

1441. Χθόνιον] Θαυμαστὸν, κατὰ χθονὸς τιθέμενον. *Barnes.*

1444. ἀναστυχαί,] Ἡ κύκλῳ αἰθέριος, ἢ ἀκτῖνες, διὸ καὶ λαμπραὶ καλοῦνται. Vid. infra ad v. 1516. *Barnes.*

1445. αὔσω,] Ita MS. E. Ed. Ald. ἄῦσω. *Musg.*

1451. a. ΚΡ. Ἔτι φόβῳ τρέμω. ΙΩΝ. Μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα;] In duo versus dividit Heath.:

μῶν βρέφος ἀγκαλῶν;
Τίν' ἀνὰ χεῖρα δόμους ἔβα Λοξίου; (1455)
ΙΩΝ. Θεῖον τόδ'· ἀλλὰ τἀπίλοιπα τῆς τύχης
Εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ.
ΚΡ. Τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύη,
Γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζῃ· 1480
Νῦν δὲ γενειάσιν παρὰ σέθεν πτέραις, (1460)
Μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἀδονᾶς.
ΙΩΝ. Τοὐμὸν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.
ΚΡ. Ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἄτεκνοι·
Δῶμα δ' ἐστιοῦται, τάδε δ' ἴσχει τυράννους· 1485
Ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς, (1465)

1455 Meum infantem ulnarum?
Per quam manum venit *ad* domum Apollinis?
Ion. Dei opus hoc. At *in* cæteris fortunæ *rebus*
Beati simus, quia *res* priores *fuerunt* infelices.
Cre. Fili, non sine lacrymis editus es,
1460 Et *cum* lamentis ex manibus matris dimissus.
Nunc vero ad tuas genas vivo,
Beatissimæ compos facta voluptatis.
Ion. Meum *fatum* commemorans, tuum etiam dicis pariter
Cre. Sine liberis non amplius sumus, neque orbe:
1465 Et mea domus colitur, et habet terra adhuc dominos.
Repubescit autem Erechtheus,

1461. γενειάσι. 1462. ἡδονᾶς.

ΚΡΕ. Ἔτι φίλτρον τέκνου. dochmaicus.
ΙΩΝ. Μῶν οὐκ ἴσχυν μ' ἴσχουσα; hephthemimeris iambica.
Beck.

1453. ἀπίβαλον] Ita jam olim editum est, nescio, quo auctore. Ed. Ald. ἰπίβαλον. Conferri meretur Anytæ phrasis Anthol. H. Steph. p. 263.

— ἀλλ' ἴστ' ἐάντων,
Ἐλπίδας οὐλομένη μοῖς' ἰαύλισσε πρόσω.
Musg.

Ut constet metrum asynarteti ex dochmaicis, legendum est ἰλπίδας γ'. *Beck.*

1454. s. ἰμῶν βρέφος ἀγκάλαιν;] Lego: ἰμὸν βρέφος ἀγκάλαιν. *Musg.*

Ita disponit Heath.

Τὸ γένος basis iambica.
Πάλαι ἔλαβες ἰμῶν βρέφος γ' ἀγκαλῶν asynartetus ex dochmaicis.
Beck.

1454. s. Hæc ad absentem Pythiam converti censet Prev. nam ipsam dudum ante scenam reliquisse. *Beck.*

1461. γενειάσιν metri causa scribit Heath. *Beck.*

1465. τάδε δ' ἴσχυ] Emendabat Scaliger τέκνα δ' ἴσχυ. Sed legendum haud dubie γᾶ δ' ἔν' ἴσχυ τυράννους *terra autem reges adhuc habet*. *Musg.*

Hunc versum Heath. ita dividit:

Ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι
Νύκτας δέρκεται,
Ἁλίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.
ΙΩΝ. Μῆτερ, παρών μοι καὶ πατὴρ μετασχέτω
Τῆς ἡδονῆς τῆσδ', ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.
ΚΡ. Ὦ τέκνον, τί φῄς; οἷον οἷον ἀνελίγχομαι.
ΙΩΝ. Πῶς εἶπας; ΚΡ. Ἄλλοθεν γέγονας ἄρ', ἄλλο-
ΙΩΝ. Ὤμοι· νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν. [θεν.
ΚΡ. Οὐχ' ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων
Ὑμέναιος ἐμὸς,
Τέκνον, ἔτικτε σὸν κάρα.
ΙΩΝ. Αἰαῖ αἰαῖ· πέφυκα δυσγενὴς, μῆτερ, πόθεν;

Et terrigena domus non amplius
Noctem aspicit,
Solis vero faces rursus intuetur.
Ion. Mater, pater mihi præsens esto socius
Hujus voluptatis, quam præbui vobis ego.
Cre. O fili, quid ais? Quomodo, quomodo arguor.
Ion. Quid dixisti? *Cre.* Aliunde enim natus es, aliunde.
Ion. Hei mihi! tua virginitas peperit me nothum.
Cre. Non sub facibus, non cum tripudiis,
Hymenæus meus,
O fili, peperit tuum caput.
Ion. Heu, heu. Undenam ignobilis ego, mater, natus sum?

1469. λαμπάδ. 1472. Verba: οἷον — et rel. dantur Ioni. 1473. Totus v. datur Creusæ. Ib. γέγονας γάρ.

Ἀλλὰ δ' ἰσχύει τάδε ithyphallicus.
Τάδε δ' ἰσχύ τέκνον idem.

Reisk. conjicit: γᾶ δ' ἴσχυ, terra (Attica) vero habet tyrannos suos. *Beck.*

1467. δόμος γηγενέτας] Erichthonii e terra geniti domus; de Erichthonio autem terrigena vide supra ad v. 1000. et v. 1426. *Barnes.*

1472. Optime Tyrwhittus: "Turbantur personæ, quæ sic forte ordinandæ sunt:

ΚΡ. Ὦ τέκνον, τί φῄς; οἷον, οἷον ἀνελίγχομαι.
ΙΩΝ. Πῶς εἶπας; ΚΡ. Ἄλλοθεν γέγονας γάρ.
ἄλλοθεν."

Musg.

1472. s. Heath. ita distinguit et emendat:

ΚΡΕ. Ὦ τέκνον. ΙΩΝ. Τί φῄς; penthemimeris trochaica.

ΚΡΕ. Οἷον, οἷον ἀνελίγχομαι; Euripideus.

ΙΩΝ. Πῶς εἶπας; ΚΡΕ. Ἄλλοθεν γέγονας ἄρ',
ἄλλοθεν. senarius iambicus.

Verba οἷον — ἀνελ. adhuc Creusæ, πῶς εἶπας Ioni, ἄλλ. — ἄλλ. Creusæ tribuit Prev. secutus judicium Musgr. et Tyrwhitti. *Beck.*

1475. ss. Οὐχ ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων Τμέναιος ἐμὸς, etc.] De nuptialibus facibus et Hymenæi tæda vide ad Helen. v. 638. *Barnes.*

ΚΡ. Ἴστω Γοργοφόνα — ΙΩΝ. Τί τοῦτ' ἔλιξας;
ΚΡ. Ἃ σκοπίλοις ἐπ' ἐμοῖς 1500
Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει. (1480)
ΙΩΝ. Λέγεις μοι δόλια, κοὐ σαφῆ τάδε.
ΚΡ. Παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοίβῳ —
ΙΩΝ. Τί Φοῖβον αὐδᾷς; 1485
ΚΡ. Κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην. 1505
ΙΩΝ. Λέγ' ὡς ἱερῆς τι κἀμὸν εὐτυχές τέ μοι. (1485)
ΚΡ. Δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ
Κρύφιόν γ' ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ.
ΙΩΝ. Ὦ φίλτατ' εἰποῦσ', εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

Cre. Sciat Gorgonis interfectrix — *Ion.* Quid hoc dixisti?
Cre. Quæ scopulis in meis
Rupem oleas ultro ferentem incolit.
Ion. Dicis mihi obscura, nec manifesta hæc.
Cre. Ad rupem lusciniis-celebrem Phœbo —
Ion. Quid narras Phœbum?
Cre. Furtivo lecto juncta sum.
Ion. Perge, quia dicis aliquid gloriosum et faustum mihi.
Cre. In decima vero revolutione mensis
Occultum partum peperi Phœbo.
Ion. O gratissima locuta, si modo vera dicis.

1488. deest γ'.

1477. Ἴστωσι τὸν πάρα.] i. e. *te*. Vid. ad Heraclid. v. 529. et 540. *Barnes.*

1479. Ἴστω Γοργοφόνα] i. e. *Testis sit Gorgonis interfectrix Minerva.* Sic Ἴστω νῦν Ζεὺς αἰνέας. Hom. Iliad. ν'. v. 329. Ubi Scholiastes: γινωσκέτω, μάρτυς ἔστω. Ex Brodæo. *Musg.*

Ἴστω Γοργοφόνα] Sciat *Gorgonum interfectrix, id est*, Minervam testor. Ita Homer. Iliad. ν'. v. 329. Ἴστω νυν Ζεὺς αἰνὸς ἰφθιμος, πῶσις Ἥρης. Scholiast. Γινωσκέτω, μάρτυς ἔστω. Sophocles: Ἴστω Ζεύς, ὅ πάντ' ἐφορᾷ ἀεί. Theocritus: Ἴστω γὰς τοῦτο τι καὶ τὸν Δαμάτας. Ex Joh. Brodæi notis. Ponitur autem pro ἴσθω per syncopen. Γοργοφόνα autem Pallas dicitur, vel quia ipsa Gorgonem interemit, vel quia ejusdem consilio Perseus, ut et alias observavimus, ad Bacch. v. 979. Duplex enim narratur historia. *Barnes.*

1480. Ἃ σκοπίλοις ἐπ' ἐμοῖς] Vide similem locum supra ad v. 1455. *Barnes.*

1481. Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει.] Πάγον ἐλαιοφυῆ τὸν Ἀκρόπολιν καλεῖ, ἔνθα πρῶτον ἐβλάστησε ἡ ἐλαία ἱφθίμη. Vid. Eustath. in Homer. fol. 1095. lin. 25. *Barnes.*

1482. Reisk. scribit: θολία, *turbida.* *Beck.*

1485. Κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην.] Quia dicitur εὐνὰν εὐνάζεσθαι, etiam λέχος εὐνάζομαι dicendum, quia λέχος et εὐνὴ sunt synonyma: sic quia *vitam vivere*, et *ætatem vivere*, dicitur; et similia licet sæpe occurrunt observare. Vid. ad Iphig. Aul. v. 1182. et hujus fabulæ, v. 622. *Barnes.*

1486. κἀμὸν] Ed. Ald. κἀδὸν. MS. G. *Musg.*

ΚΡ. Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος
Σπάργαν' ἀμφιβολά σοι τάδε
Ἐνῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους.
Γάλακτι δ' οὐκ ἐπίσχον, οὐδὲ μαστῷ
Τροφεῖα μητρὸς, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν,
Ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν
Γαμφηλαῖς φόνευμα δοίναμά τ' εἰς
Αἶδαν ἐκβάλλη.
ΙΩΝ. Ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ.
ΚΡ. Ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα σὰν
Ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον·

1490 *Cre.* Virginales vero labores, ut matris
Fascias circumjectas tibi
Indui, mei radii errores.
Lacti vero te non admovi, neque mammæ,
Alimenta matris, neque lavacra manibus:
1495 Sed in antro deserto avium
Rostris cædes epulumque ad
Mortem ejectus es.
Ion. O dira mater sua.
Cre. Metu constricta, tuam
1500 Animam perdidi, fili,

1494. χειροῖν. 1497. Αἶδαν.

1488. Malim πρόφρων γ' ἐλθὼν, ut metrum anapesticum sit. *Heath.*

1490. ἐμᾶς ματέρος] Barnesius dubitat, annon legendum sit ἐμοῦ. Mihi locus ne sic quidem integer fore videtur. Patet enim ex v. 1416. non fuisse proprie σπάργανα, i. e. qualia vulgo infantibus circumdabant, sed telam ab ipsa diverso usui contextam. Hinc non debebant appellari παρθένια σπάργανα. Lego:

παρθένια δ' ἐγγ', ὡς ματέρος
σπάργαν', ἀμφίβολά σοι —

Scripsisse videtur auctor:

Παρθενικᾶς δ' ὕφασμα χερὸς.

Callimachus Fragm. 244. ὑφάσματα φάρεος ἐχθὲς, quod et poëmati suo inseruit Nonnus, p. 119. *Musg.*

1491. Σπάργαν' ἀμφίβολα] Ἀμφίβολα, ἤγουν ἀμφιβεβλημένα, ἐπιθετικῶς. Male igitur Brodæus καὶ inserit, quasi necessario esset pro ἀμφιβλήματα, substantive. *Barnes.*

1492. Ἐνῆψα,] MS. E. ἀνῆψα.

πλάνους.] *Errores.* i. e. rudimenta, tirocinium: vid. v. 1418. *Musg.*

κερκίδος ἐμᾶς] Ita pro ἐμᾶς scribo, ita et Scaliger et sensus postulat. *Barnes.*

1494. Valckenærius ad Phœn. v. 45. negat, τροφεῖα de *alimentis* dici. Sed contra stat hic versus, et Sophoclis Œd. Col. v. 353. *Musg.*

χειροῖν,] Malim χερσὶν, ut versus sit senarius iambicus catalectus similis præcedenti. *Heath.*

Reisk. scribit: στροφεῖα, i. e. στροφία. *Strophia* mamillis constringendis mea ma-

Ἔκτεινά σ' ἄκουσ'. (1500)
ΙΩΝ. Ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔθησκες.
ΚΡ. Ἰώ· δειναὶ μὲν αἱ τότε τύχαι,
Δειλαιὰ δὲ καὶ τάδ'· ἑλισ-
σόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαις 1505 (1505)
Εὐτυχίαις τε πάλιν,
Μεθίστανται δὲ πνεύματα.
Μενέτω· τὰ πάροιθεν ἄλις κακά· νῦν δ'
Ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ. 1530
ΧΟ. Μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ (1510)
Ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
ΙΩΝ. Ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν

Et occidi te invita.
Ion. Et a me non pie moritura eras.
Cre. Heu, misera quidem tunc *fuit* fortuna,
Misera vero et hæc *erant*.
Volvimur illinc huc ærumnis,
Secundisque rebus rursus:
Mutantur enim auræ.
Maneat *vero*: sufficiant superiora mala: nunc
Vero quidam secundus ventus ex malis ortus est, O fili.
Cho. Nemo putet quidquam hominibus unquam
Insperatum esse, considerans ea, quæ nunc accidunt.
Ion. O quæ jam mutásti innumeros mortales,

1503. deest *αι*. 1504. ἱλισσόμεσθ' — δυστυχίαισιν

tris non adhibui lacti, quo id reprimerem — unam rem duobus expressit vocabulis, *οὐ γάλακτι, αἵματι μοσχῷ*. — vult dicere: clam matre enixa fui. *Beck.*

1496. Θοίνημα] Θοίνη, δεῖπνον, ἱλάριον. Vid. supra ad v. 933. *Barnes.*

1501. Ἔκτεινά σ' ἄκουσα.] *Tantum non interfeci te; quod in me enim fuit, perdere volui*: licet id nollem omnino, quia filius es. De hac voce autem, κτείνω, pro ἐσχυρῶ κτείνειν, vel θίλω, vide supra ad v. 1325. et v. 1407. *Barnes.*

1502. Ἐξ ἐμοῦ σ' οὐχ ὅσι' ἔθησκες.] *Tu enim a me præter fas pæne interemta es.* Οὐχ ὅσια Attice pro οὐκ ὅσιον, hoc autem ὅσιον pro ἱσίως. Et ἔθησκες pro θανεῖν ἔμελλες. Ita in literis nostris Isaacus dicitur παρεβολικῶς immolatus, eo quod pater ejus revera ipsum immolationi designasset, Hebr. c. xi. v. 17. Πίστει προσενήνοχεν Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος, πρὸς ὃν ἐλαλήθη, ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα, λογισάμενος, ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγεῖραι δυνατὸς ὁ θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο. *Barnes.*

1504. Δυλαιὰ] Sic pleraque Brodæus jam tum legisse testatur. Nec spernere debuit Barnesius. Ed. Ald. δειλία. *Musg.*

Δυσὰ δὲ καὶ τάδε] Olim δειλία male scriptum erat, pro quo δειλαῖα nonnulli, haud multo melius; δυλὰ Scaliger paulo tutius; nos, ob præcedens δυσαὶ, et hic δυσὰ legendum statuimus. *Barnes.*

1509. Malim οὖρός γ', ut fulciatur syl-

Καὶ δυστυχῆσαι παῖδις αὖ πρᾶξαι καλῶς,
Τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου,
Μητέρα φονεῦσαι καὶ παθεῖν ἀνάξια.
(Φεῦ.) Ἆρ' ἐν φαεναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς
Ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν;
Φίλον μὲν οὖν σ' εὕρημα, μῆτερ, εὕρομεν,
Καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὡς ἡμῖν τόδε·
Τὰ δ' ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι.
Δεῦρ' ἴλθ'· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω,
Καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
Ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ', ἃ παρθένοις
Ἐγγίγνεται νοσήματ', ἐς κρυπτοὺς γάμους,

Ut essent infelices, et rursus valde felices essent,
Fortuna, ad quale punctum vitæ venimus,
Ut matrem *fere* cæderem, et indigna ipse paterer!
Heu! an in lucidis solis circumvolutionibus
Inest qui has casus omnes expertus est?
Charum igitur inventum te, mater, invenimus,
Et genus nihil culpandum nobis utique:
Cætera vero ad te solam volo dicere.
Huc accede. In aurem enim hos sermones dicere volo,
Et offundere tenebras his rebus.
Vide tu mater, ne, cum lapsa fueris, qui virginibus
Inesse solet morbus, in occultos *congressus*,

1513. παῖδις εὖ. 1517. μαθεῖν; 1523. σφαλεῖσα παρθένοις 1524. νοσήματ' εἰς.

laba catalectica. Versus enim asynartetus est ex dochmaicis. *Beck.*

1511. πρὸς τὰ συγχέοντα νῦν.] *Si comparetur cum his, quæ nunc acciderunt.* Sic solent Græci πρὸς adhibere, quod etiam Lexica vulgaria non omiserunt, adducto ex Platonis Ep. VII. loco: σμικρὰ δὲ ἴδι πρὸς ταῦτα μοὶ βλάβη. vid. et Viger. Idiotism. c. IX. sect. 8. reg. 13. Male igitur Barnesius πρὸς τὰ συγχέοντ' ἐμοῦν. *Musg.*

Ἄλλοτον εἶναι, πρὸς τὰ συγχέοντα νῦν.] Mallem equidem, si per exemplaria liceret, legere: πρὸς τὰ συγχέοντ' ἐμοῦν, ut sic referatur ad μοῖρις: sine ἐμοῦν enim expresso, vel intellecto, difficulter πρὸς ad syntaxin conciliabitur; Jam vero hic sensus: Μηδὲν νομίζειν τι ἐν ἀνθρώποις ἄλλοτον, πρὸς τὰ τῶν συγχέοντα ἐμοῦν. Ταῦτα γὰρ πάντα παρὰ τὴν ἐλπίδα καὶ δόκησιν συμβιβάσασι. *Barnes.*

1512. μοίρις legit Reisk. *Beck.*

1513. παῖδις εὖ] Recte Pierso nus παῖδις αὖ. Verisim. p. 13. *Musg.*

1514. σταθμὸν βίου,] Legendum συγμὸν βίου. *Vix punctum abfuimus, quin et matrem occideremus, et ipsi indigna pateremur.* *Musg.*

1516. φαιναῖς] Ita MSS. E. G. Ed. Ald. φαυναῖς.

περιπτυχαῖς] Interpretor: περιελιγμοῖς, *circumvolutionibus.* *Musg.*

Φεῦ· Ἆρ' ἐν φαιναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς] Extra versum φεῦ ponitur. Περιπτυχαὶ δὲ ἡλίου λέγονται, ὡς καὶ ἄλλως ἀναστυχαί. Scholiast. ad Hippolyt. ἡλίου ἀναστυχαί] Al ἀκτῖνες, καθὸ τὸ σκότος ἀναστέλλουσι, καὶ ἡμῖν δηλοῦσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φανῆς. Hesy-

Ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν,
Καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη,
Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ.
ΚΡ. Μὰ τὴν παραστίζουσαν ἅρμασίν ποτε
Νίκην Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ὅπι,
Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον,
Ἀλλ' ὅστις ἐξέθρεψε Λοξίας ἄναξ.
ΙΩΝ. Πῶς οὖν τὸν αὑτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρὶ,
Ἐκ Λούθου τέ φησι παῖδά μ' ἐκπεφυκέναι;

1525 Deinde deo tribuas culpam:
Meum vero pudorem effugere conans,
Peperisse me dicas Phoebo, cum non pepereris ex deo.
Cre. Non, per eam, quae quondam curru *vecta* tulit opem,
Victoriam Minervam, Jovi adversus terrigenas,
1530 Nullus mortalium est tibi pater, O fili:
Sed qui *te* educavit Apollo rex.
Ion. Quomodo igitur suum filium dedit alteri patri,
Ex Xuthoque dicit me natum esse filium?

1525. προστιθῇς 1527. φῇς, 1529. Ἀθαναν

chius: ἀναστυχαί, ἀναστολαί. Περιστυχαὶ vero hoc in loco pro δεῖσαι ἁλισκὰς, vel στρεβλαί, καὶ στρεπταὶ ἡμέραι. *Barnes.*

1517. καθ' ἡμέραν] Locus aperte mendosus, quem sic restituendum puto: Ἔστι τι, πάντα τάδε πάθη πείρᾳ μαθών; *Estne aliquis usquam, qui omnes hos casus experientia cognovit?* *Musg.*

1523. In constructione expedienda frustra laborant interpretes. Legendum videtur:

ἔρα σὺ, μᾶτερ, μὴ σφαλεῖσ', (ἃ παρθένων
ἐγγίνεται νοσήματ') εἰς κρυπτοὺς γάμους —
Musg.

1523. s. μὴ σφαλεῖσα παρθένος, Ἐγγίνεται νοσήματ', εἰς κρυπτοὺς γάμους,] Insignis hic mutatio syntaxeos, si modo recte se habent exemplaria. De qua re nos supra ad v. 927. Æmil. Port. ad Atticismum refert, pro: ἔρα, μὰ, σοῦ παρθένον σφαλεῖσαν, νοσήματα ἐν κρυπτοῖς γάμοις ἐγγίνεται, vel ἐγγίνεται. *Vide, ne, te lapsa, dum adhuc esses virgo, morbus aliquis in clandestinis nuptiis fuerit. Ne peccaris in clandestinis nuptiis.* Ἐγγίνεται autem metri causa, pro ἐγγίνεται. Quanquam τὸ ἐστι et τὸ μὰ saepe cum indicativo apud poëtas junguntur, ut et τὸ ὅτι. Ita ille. Henr. Stephanus locum suspectum habet. Josephus Scaliger σφαλείσῃ παρθένῳ legit. *Barnes.*

Ὅρα σὺ, μᾶτερ, μὴ σφαλεῖσα παρθένος,
ἐγγίνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους.
ἔστιν τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν.
καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη,
Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ.

In prioribus versibus cum verborum structura laboret, legendum puto et distinguendum

ἔρα σὺ, μᾶτερ, μὴ σφαλεῖσα παρθένος,
ἃ γίνεται νοσήματ', εἰς κρυπτοὺς γάμους,
ἔστιν τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν.

Vide, mater, ne cum virgo in clandestinas nuptias delapsa sis, qualia nonnunquam virgines peccata admittunt, nunc in Deum errovis culpam conferas. Jacobs.

1524. Reisk. suspicatur: εἰ γίγνεται νόσημά τι εἰς κρυπτοὺς γάμους, vel εἰ γίγνεται νόσημά τι κρυπτοῦ γάμου, postquam contigisset error circa clandestinas nuptias. *Beck.*

ΚΡ. Πεφυκέναι μὲν οὐχὶ, δωρεῖταί δέ σε
Αὑτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ
Δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.
ΙΩΝ. Ὁ θεὸς ἀληθὴς, ἢ μάτην μαντεύεται,
Ἐμοῦ ταράσσει, μῆτερ, εἰκότως φρένα.
ΚΡ. Ἄκουε δή νυν, ἀμ' ἐσῆλθεν, ὦ τέκνον·
Εὐεργετῶν σε Λοξίας ἐς εὐγενῆ
Δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος,
Οὐκ ἴσχυες ἂν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους,

Cre. Progenitum quidem *ex eo te* non dicit esse, sed *si* donat te
Ex se natum. Etenim amicus amico
Dare quæst suum filium hæredem domus.
Ion. Deus quidem utrum verax sit, an frustra vaticinetur,
Meam merito, mater, mentem perturbat.
Cre. Audi igitur nunc; quæ mihi in mentem venerunt, O fili:
Cum velit tibi deus benefacere, in regiam
Domum *te* collocat. Dei enim *filius* si dicereris,
Nunquam universam hæreditatem haberes,

1539. ἀμ' ἐσῆλθεν,

1525. πρωσανθῶς] MSS. Steph. πρόσανθῶς. Sed minime novum est, μὲν cum indicativo conjungi. vid. ad Phœn. v. 91. *Musg.*

1529. Νίκην Ἀθηνᾶν] Vid. supra ad v. 460. *Musg.*

Νίκην Ἀθηνᾶν] De Minerva Victoria vide quæ nos supra ad v. 460. Quibus addatur illud Eustathii in Homer. Iliad. λ'. fol. 879. lin. 64. Διὸ καὶ ὁ μῦθος τὴν Νίκην οὐ μόνον χρυσῶν πτερύγων ἐπόμπευσε διὰ τὸ ταχὺ αὐτὴν καὶ σκιρτήματος, καὶ, ὡς ἔοικεν, ῥιπιδοφόρον, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ ὡς ταύτην ἄγαγε, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας· Ἀθηνᾶ ἡ Νίκη· τοῦτο δὲ αἴνιγμα ἦν τοῦ τὴν φρόνησιν πανταχοῦ ὕδατι, κατὰ τὸ· Οἱ γὰρ φρονοῦντες εὖ, πρηνῶσι πανταχοῦ. Et Sophocles: Νίκη σ' Ἀθηνᾶ σῴζοι, ἣ σώζει μ' ἀεί. Et Pausanias fol. 40. lin. 30. Καὶ ἔστιν ἐστεφθαι ἱερὸν Ἀθηνᾶς στεφάνῃ, καλουμένῃ Νίκης.

Ζεὺς παρασπίζουσιν γηγενεῖς ἴσα,] Κατὰ γηγένων παρασπίζουσιν τῷ Διΐ. Phurnutus στρ. τῆς Ἀθηνᾶς in fine: Μάλιστα δὲ καὶ τὴν Νίκην τῇ Ἀθηνᾷ πάρεδρον ἐδόκουν, ἵνα παῖς τῷ συμφυτοσκόπῳ πατρὶ. — Καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ συμπαίστας ἡγεστάσατο ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ γηγενοφόνους ἐστεφάνωσαν. Idem, ibidem, de eadem: ἐικότως γάρ ἐστιν ἐστεφάνων καὶ προσβατηρίῳ, ἐξ οὗ καὶ Νίκη προσηγορεύοντο. *Barnes.*

1537. Heath. reponit, sensus causa, οὐ μάτην μαντεύεται, sed Reisk. *si* θεὸς ἀληθὴς — *Beck.*

1538. ταράσσει,] Ita optime MS. G. (ut jam Reisk. conjecerat) Ed. Ald. ταράσσων. *Musg.*

εἰκότως] Εὐσεβόντως, ἀλλὰ μάτην, καὶ ψευδῶς, ἅμα συζητοῦντι σαλπῇ μαντευόμενος· καὶ δὴ ψεύδεται λίγων, ὡς Ἡσίοδος, ἐνύμφευσεν ἡμῖν. Scaliger legit εἰκαίως, id est εἰκῇ, συμπτώμασι τῷ μάτην, quod præcessit: quare minus probo, cum ex εἰκότως satis commodum licest sensum elicere. *Barnes.*

1539. ἆ μ' ἐσῆλθεν,] Ed. Ald. ἆμ' ἐσῆλθεν. Barnesius auctore Scaligero, ὧν μ' ἐσῆλθεν. *Musg.*

Ἄκουε δή νυν, ὧν μ' ἐσῆλθεν, ὦ τέκνον·] Ἄκουε τούτων, ἃ μ' ἐσῆλθεν, ἢ ὧν με μνήμη ἐσῆλθεν, quia vero dicitur ἄκουε τούτων, ideo quoque ὧν scribitur; frequenter enim relativum et antecedens in eodem casu ponuntur: potest etiam ἃ μ' pro ἃ ἐμὲ per contractum stare, quia sic longum ca-

Οὔτ' ὄνομα πατρός. πῶς γὰρ, οὗ γ' ἐγὼ γάμους
Ἔκρυπτον αὐτὴ καί σ' ἀπέκτεινον λάθρα;
Ὁ δ' ὠφελῶν σε προστίθησ' ἄλλῳ πατρί.
ΙΩΝ. Οὐχ ὧδε φαύλως αὖτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
Ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθὼν δόμους,
Εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρὸς, εἴτε Λοξίου.
Ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς
Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν;
Φεύγωμεν, ὦ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων
Ὁρῶμεν, εἰ μὴ καιρὸς ἐσθ' ἡμᾶς ὁρᾶν.

Neque nomen patris. Quomodo enim, cujus ego nuptias
Occultavi ipsa, et te interfeci clam?
Ille igitur te juvans alteri patri attribuit.
Ion. Non ita segniter ea ego persequor:
Sed interrogabo Phœbum, templum ingressus,
Utrum sim filius hominis, an Phœbi.
Ehem! quis supra sacras ædes exoriens,
Deorum ostendit faciem solis instar splendentem?
Fugiamus, O mater, ne deorum *numina*
Spectemus, quando non convenit *ea* videre.

set. At potius hic cum Scaligero ὧν lego; εἰσῆλθεν autem necessario legendum, non εἰσῆλθον, et sic Aldi editio legit. Duportus hunc versum minus rotunde vult legi: Ἄκουσ' δὴ τοίνυν, ἃ μ' εἰσῆλθεν, τέκνον. *Barnes.*

1545. Οὐδ' ὄνομα πατρός.] Sed quasi spurius nomen conditionemque matris. *Barnes.*

1545. Ὁ δ' ὠφελῶν σε] Ita recte Aldi editio. *Barnes.*

1546. Οὐχ ὧδε ex ed. vet. restituit Reisk. *Beck.*

1549. Θυοδόκων] Sic optime emendat Piersonus ad Mœrid. p. 271. vid. supra v. 513. Ed. Ald. Θεοδότων.

ὑπερτελὴς] Exstat vox Soph. Trachin. v. 14. et in Turnebiana Æschyli editione Agam. 294. ubi reliquæ editiones vitiosissime habent ὑπὲρ Ἕλλης. Ab ὑπερτέλλω fluere nihil prohibet, eadem sc. analogia, qua ἀμφιτελὴς a τέλλω, ἰσοφαλὴς a σφάλλω, στρεπτελὴς a σπέλλω. Quod eo probabilius est, quoniam ὑπερτέλλων non raro eadem potestate legitur, quam hic habere debet ὑπερτελής. vid. Hecub. v. 996. Orest. v. 6. et v. 832. *Musg.*

Ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων] Olim θεοδότων, sed Scaliger restituit θυοδόκων, quod certe magis congruum est templi epithetum: ἐ γὰρ ναὸς θεὸν πως δέχεται, hoc est, illius sedes dicitur, ibi ejus numen et cultus: quod deus autem revera incomprehensibilis sit, diximus ad Troad. v. 878. Et hinc ναὸς Nonno dicitur θεοδέγμων, et θεοδόκος, et Θεοδέχος, et θυοδόχος. Vox autem θεοδότων hic locum non habet. *Barnes.*

θυοδόκων jam Heath. legi voluerat, Reisk. Θεοτόκων, aut θεοδότων.

Pro ὑπερτελὴς Pierson. ad Mœrid. p. 271. legit ὑπὲρ τέγος, aut ὑπερτενὴς, i. e. Hesychio interprete, ὑψηλά. *Beck.*

1550. Ἀνθήλιον] Ἀνθήλιος apud Sophoclem in Ajace τὸν ἀνατολῆς τῶν ἀνατολῆς καὶ ἡλίου significat. Hoc in loco: *Solis ad instar fulgens*; sic Homero ἀντίθεος pro θεοείκελος. *Barnes.*

1551. a. μὴ τὰ δαιμόνων Ὁρῶμεν,] Vid. Callimach. Hymn. in Lavacrum Pallad. v. 101. ibique, si vacat, Spanhemium. *Musg.*

μὴ τὰ δαιμόνων Ὁρῶμεν,] Semper Dei, aut angeli, conspectus putabatur a naturæ viribus ferri non posse, atque ideo

ΑΘΗΝΑ.

Μὴ φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με φεύγετε, 1575
Ἀλλ' ἔν τ' Ἀθήναις πάνδαδ' οὖσαν εὐμενῆ.
Ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονὸς,
Παλλὰς, δρόμῳ σπεύσασ' Ἀπόλλωνος τάρα,
Ὃς ἐς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἠξίου,
Μὴ τῶν τάροιθε μέμψις ἐς μέσον μόλῃ, 1580
Ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,
Ὡς ἥδε τίκτει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρὸς,
Δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,

MINERVA.

Ne fugite: non enim hostem me fugitis,
Sed amicam vobis, et Athenis, et hic existentem.
Veni autem tuæ terræ cognominis
Pallas festinans cursu ab Apolline;
Qui in conspectum quidem vestrum venire noluit,
Ne veniat in mediam reprehensionem præteritorum *facinerum*.
Nos vero mittit, ut hos sermones vobis dicamus,
Quod hæc peperit te ex Apolline patre;
Dat autem *te* quibus dedit, non quod te genuerunt,

1558. μίμψιν.

mortis præmuntius; ita enim Deus ipse Israëlis, Exod. c. xxxiii. v. 20. Καὶ εἶπεν ὁ ἰσχυρὸς πρὸς τὸ πρόσωπόν μου· ὁ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. Et Judic. c. xiii. v. 22. Καὶ εἶπε Μανοὺ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· Θανάτῳ ἀποθανούμεθα, ὅτι Θεὸν εἴδομεν, etc. *Barnes.*

1553. Μὴ φεύγετ'·] Hic videtur poëta noster personarum numerum frustra et sine causa augere; quia Mercurius, qui prologum egit, potuit quoque huic epilogo sufficere, et forte magis decore, quam Minerva, quæ virgo erat. Sed dicendum, magis hæc Minervæ convenire, cui domus Erichthonii præcipue cordi erat, et Athenis præcipue ipsa colebatur, et Apollinis erat paulo amantior. Gratior autem erat Atheniensium theatro Divæ patriæ adspectus; et recte Apollo per se non jam apparet, utpote quem pudor retraheret. *Barnes.*

1558. μίμψιν] MS. E. μίμψις. Sed magis placet μίμψιν εἰς μέσον μόλῃ. *Musg.*

Μὴ τῶν πάροιθε μίμψιν εἰς μέσον μόλῃ,] Μέσον pro μέσην, Attice, ut sit: μίμψιν εἰς μέσην. Duportus legit μίμψις. *Barnes.*

Leg. aut μέσην, aut μίμψιν, aut μίμψις, aut tandem βάλῃ pro μόλῃ. *Reisk.*

1561. οὐ φύσασί σε,] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. οὔ φασί σε. *Musg.*

οὐ φύσασί σε,] Οὐ τῷ φύσαντί σε, i. e. Xutho. De plurali numero pro singulari posito vide supra ad v. 1056. Hæc Duportus non intelligens, sed putans, Creusam quoque hic intelligi una cum Xutho, legi voluit: οὐ τεῖφοντί σε, quia Creusa quidem illum peperit, non autem educavit. Sed Minerva de Ione ab Apolline Xutho dato loquitur; neque enim is Creusæ datus erat, sed revera ipsius repertus. *Barnes.*

Reisk. conjicit: δίδωσιν, ᾧ σ' ἔδωκεν οὐ φύσαντί σε. Pro extremis posse quoque conjici οὔ πω φασί σε, *cujus te quoque filium aiunt*, verum illi non quadrare sequens ἀλλ' ὡς. *Beck.*

Ἀλλ' ὡς νομίζῃς οἶκον εὐγενέστατον.
Ἐπεὶ δ' ἀνῃρέθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε,
Θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων
Καὶ τήνδε πρὸς σοῦ, μηχαναῖς ἐρρύσατο.
Ἔμελλε δ', αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωρισεῖν ταύτην τε σὴν
Σέ θ', ὡς πέφυκας τῆσδε καὶ Φοίβου πατρός.
Ἀλλ' ὡς περαίνω πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεῷ,

Sed ut domum accipias nobilissimam
Postquam vero res hæc est aperta, indicio declarata,
Metuens ne tu morereris matris insidiis,
Neve hæc abs te, consiliis liberavit.
Hæc autem rex *Apollo* statuerat reticere,
Et Athenis declarare hanc esse tuam *matrem*,
Et te ex hac, et Apolline patre, natum esse.
Sed ut finiam rem, et dei oracula,

1562. κομίζως. 1563. ἀνήχθη.

1562. κομίζως] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. κομίζῃς. MSS. E. G. κομίζῃς. Legendum fortasse: ἀλλ' ὡσκομίζου σ'. Confer v. 1540, 1. *Musg.*

Reisk. suspicatur legendum: ὡς κομίζῃ σὺ, *uti referreris ad domum*, et fama te tribueret nobilissimæ genti. *Beck.*

1563. Ἐπεὶ δ' ἀνήχθη πρᾶγμα] Sc. cum proditum esset, Creusæ Ionem Apollinis oraculo filium Xutho datum esse. Respicit enim enunciationem Chori, quæ supra legitur a v. 774. ad v. 709. *Musg.*

1565. Καὶ τήνδε πρὸς σοῦ μηχαναῖς ἐρρύσατο.] Καὶ ταύτην ἀπὸ τῶν χυρῶν σου μηχαναῖς καὶ βουλῇ περιοπτικῇ ἐρρύσατο, τὴν Πυθίαν προφῆτιν ἐφεμένας, ἥτις τὴν λιβατὸν Κρεούσῃ ἀνέδιξεν, ἵδιν τὰ πάντα ἀνεγνωρίσθη. Cave itaque, ne μηχαναῖς alio referas, quam ad τὸ ἐρρύσατο. Ion enim machinis usus est nullis, sed aperto jure. *Barnes.*

1566. Ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας] *Alioqui consilium ei fuerat, hæc reticentem.* *Musg.*

ἄναξ,] De Apolline aperte hoc in loco dicitur, quare autem, vide, quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 1481. Male Brodæus de Xutho capit, qui harum omnium rerum ignarus fuisse putatur. *Barnes.*

1567. γνωρισῖν] Attice pro γνωρίσειν. vid. grammaticas vulgares de polysyllaborum quartæ conjugationis futuro paxno. *Barnes.*

1569. θεῷ,] Scaliger legit θεῶν. Sed et θεῷ stabit, si *illius vice* exponas, ἀντὶ τοῦ Θεοῦ. *Barnes.*

1570. ἱζιύξασθ'] MSS. E. G. ἱζιύξαθ'. Utrumque bonum. *Musg.*

Ἐφ' οἷς ἱζιύξασθ' ἅρματ', ἱππεύσαντον] Quum Aldina editio etiamnum ἅρματ' retineat, deleo corruptum illud ἅρματ', et authenticum ἅρμαν restituo; cujus absentia tot doctos viros erroribus implicuit. Scaliger legebat: ἐφ' οἵσιν ἵζιυξ' ἅρματ', quasi de deo diceretur; cum de Xutho et Creusa dicitur in hunc sensum: Περὶ δὲ τῶν παίδων καὶ τῆς συμπλοκῆς, ἐφ' οἷς δώσω ἱλαλύθασιν ἁρματηλατοῦντες, εὖ τε καὶ ὁ Ξοῦθος, χρησόμενον· λαβὼν τοῦτον τὸν ἀλφθῶς τὸν παῖδα, ἀποχώρησον· Ἐκ δὲ τούτου τίκτουσις ἴσονται υἱοὶ, etc. *Barnes.*

Heath. monet, sententiæ et metro consuli emendatione Scalig. Ἐφ' οἵσιν ἵζιυξ' ἅρματ', ἱππεύσαντον, *quorum causa currus equis junxi*; melius tamen fore ἱππεύσαντον. *Beck.*

1574. Δίκαιος ἄρχειν] Δίκαιος pro ἄξιος et alias reperiri observatur Supplic. v. 197. Quibus hæc addantur: Ita Scholiast. Euripid. ad Orest. v. 634. Δίκαιος τυχεῖν βοηθείας. Sic Euripid. Heraclid. v. 143.

Ἐφ' οἷς ἐζεύχθη' ἅρμαθ', ἱσπόρου τέκνου
Λαβοῦσα τόνδε παῖδα, Κεκροπίαν χθόνα
Χώρει, Κρέουσα, κεἰς θρόνους τυραννικοὺς
Ἵδρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἐρεχθέως γεγὼς, 1595
Δίκαιος ἄρχειν τῆς γ' ἐμῆς ὅδε χθονός.
Ἔσται τ' ἀν' Ἑλλάδ' εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ
Παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς,
Ἐπώνυμοι γῆς πάπιφυλίου χθονὸς

1570 Propter quæ currus junxistis, audite;
Accipiens hunc filium *ad* Cecropiam terram
Vade, Creusa, et in thronis regiis *eum*
Collocа. Nam ex Erechthei *posteris* natum,
Hunc æquum *est* imperare meæ terræ.
1575 Eritque per *totam* Græciam clarus. Hujus enim
Filii quatuor *ex* una radice nati,
Cognomines terræ, distributique in tribus seminis

1570. ἐζεύχθη'

Δικαιοι δ' ἱερὰν οἰκοῦντες πόλιν, Αἰνεῖ παρ' αὐτῶν κρᾶτας κραίνειν δίκας. Item v. 776. Οἱ γὰρ ἱερᾷ γ' ἐρετμῷ Δίκαιός εἰμ' ἱκανῶς μεἰδέναι. *Barnes.*

1577. ε. χθονὸς Λαῶν] Legendum, ni fallor, γενῆς λαῶν. Tribus Atticas ab Ionis filiis nomina accepisse, cum Euripide tradit luculentus auctor Herodotus, Lib. V. c. 66. eumque forte secuti, Pollux Lib. VIII. c. 111. et Stephanus Byzantinus v. Αἰγικορέων. Favet porro huic opinioni ipsum Hopletis nomen, cujus filiam Ægeo nupsisse tradunt Apollodorus Lib. III. c. 14. sect. 6. Tzetzes ad Lycophron. v. 494. Fuere tamen etiam priscis temporibus, qui traderent, populum Athiensem secundum vitæ instituta ab Ione distributum fuisse, atque inde desumta esse nomina, Τελέοντες, Ὅπλητες, Ἐργαδεῖς, Αἰγικορεῖς. Docent hoc Strabo Lib. VIII. p. 383. et Plutarchus in Solone, p. 166. Ed. Steph. quanquam in expositione vocis Αἰγικορεῖς dissentientes, quam Plutarchus *Pastores* interpretatur, Strabo *Sacerdotes*. Rectius Strabo, quod et hic ipse Euripidis locus ostendit, et traditio de Ione: Athienses ab eo, plane ut Romanos a Numa, religione imbutos fuisse. Plutarch. adv. Coloten, Op. Mor. p. 2062. Reliqua nomina, Plutarcho auctore, sic exponenda sunt: ὅπλητες, vel, ut ille vocat, ἑπλῖται *militares*, ἐργαδεῖς, *operarii*. τελέοντες, *agricolæ*, quibus æquipollent Strabonis φύλακες, δημιοεργοὶ, γεωργοί. Nulla hic quoad ὁπλίτας et ἐργαδεῖς difficultas: τελέων an *agricolam* unquam significaverit, valde dubito: videturque id nomen melius convenire τοῖς ἐν τέλει, iis, penes quos summa imperii erat, i. e. εὐπατρίδαις, ex quibus omnes magistratus, saltem usque ad Thesei et Solonis tempora, Athenis electi. Plutarch. in Theseo, p. 20. in Solone, p. 160. Verum si singulæ tribus, ex Ionis descriptione, ex totidem hominum generibus constabat, mutata est postea reipublicæ forma. Testatur enim Pollux, singulas tribus priscis temporibus ex tribus phratriis constitisse phratrias vero in tribus secundum vitæ instituta descriptas fuisse, in unaquaque enim tribu unam εὐπατρίδων phratriam fuisse, aliam γεωμόρων, tertiam denique δημιουργῶν. Pollux, Lib. VIII. sect. 111. quocum confer Hesychium in ἐργάδας et δημιουργούς. Diod. Sic. Lib. I. c. 28. Plutarch. in Theseo, p. 20.

Λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ' ἁλόν.
Τελέων μὲν ἔσται πρῶτος· εἶτα δεύτερον
Ὅπλητες Ἀργαδεῖς τ' ἀμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος
Ἔμφυλον ἕξουσ' Αἰγικορεῖς. οἱ τῶνδε δ' αὖ
Παῖδες γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ
Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις
Χέρσους τε παράλους, ὅ σθένος τῇ μῇ χθονὶ
Δίδωσιν· ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν
Πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς

Populorum erunt, qui rupem meam habitant.
Geleon quidem primus erit: deinde secundum,
Hopletes, et Argades, et *denominatum* a mea Ægide
Ægicorus habebunt tribulem. Horum autem
Liberi progeniti tempore fatali,
Cycladas incolent insulares regiones,
Orasque maritimas, quod robur agro meo
Dabit. Opposita vero littora duarum continentium
Inhabitabunt, et campos Asiaticæ terræ,

1580. Ἐργαδεῖς.

Sed ut, unde abii, revertar. Fieri potest, ut Ionis liberi revera audierint Teleon, Hoples, Ergades, Ægicoreus, licet ea nomina a diversis vitæ institutis desumta sint. Quid enim credere vetat, si post descriptam ab Ione reipublicæ formam nati sunt, talia nomina ipsis ad rei memoriam utcunque conservandam imposita esse? *Musg.*

1579. Τελέων] Ita scribunt præter Euripidem Plutarchus et Pollux, confirmatque Apollodorus, qui Τελέοντα quendam commemorat, Lib. I. c. 9. sect. 16. Plures quoque ejus nominis novit Apollon. Rhod. Lib. I. ubi videndus et Scholiastes. Τελέοντα vocant Herodotus et Steph. Byzantinus.

— — ὧνπερ δεύτερον,
Ὅπλητες, Ἐργαδεῖς τ', ἀμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος
ἔμφυλον ἕξουσ' Αἰγικορεῖς —

Sic emendo, præeunte Cantero, præterquam quod Ἀργαδεῖς legit, non Ἐργαδεῖς. Sensus est: *Secundum deinde Hopletes, alium Ergades, ultimum ab Ægide mea denominati Ægicorenses tribulem habebunt.* ἰλλωστικῶς omnia, præter mo Euripidis. In Ed. Ald. sic legitur: δεύτερος Ὁ πάντες ἀργαδῆς τ' ἀμῆς ἀπ' γίδος Ἔμφυλον ἕξουσ' Αἰγικορῆς. *Mus*

1579. ss. Τελέων μὲν ἔσται πρῶτος· δεύτερον Ὅπλητες, Ἀργαδεῖς τ', ἀμῆς τ' Αἰγίδος Ἔμφυλον ἕξουσ' Αἰγικορεῖς.] hunc locum restituo ex Canteri Scalig que sententia. Ita enim Herodotu Lib. V. Terpsichore dicto, c. 66. δὲ τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύ ἐοῦσι, τῶν Ἴωνος παίδων Τελέοντες, Αἰγικόρεες, καὶ Ἀργάδεις, καὶ Ὅπλε &c. Huc refer illud Stephani τριβ λεων; Αἰγικόρεως, Corrige: Αἰγικο Οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὃς τοὺς· ἐ φυλὴ παλαιὰ, μία τῶν τεττάρων τῶν Ἴωνος. Τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικο Ἀργαδεῖς, τελέοντες, lego Τελέοντες, Ὁ ται, lego Ὅπλητες. Ἡ φυλὴ τοίνυν Α πορεῖς. Hæc Canterus primus nobis in gitavit, quem videsis Novar. Lecti Lib. V. c. 19. Æmil. Portus loc Plutarchi in Solone et Pollucis ex cod Cantero notatum habuit. Ὁ τοῦς οὖ Τελέων μὲν ἔσται, ἐξ οὗ Τελέοντες πολλ ται· Εἶτα δεύτερον Ὅπλητα οἱ Ὅπλητες

Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν
Ἴωνες ὀνομασθέντες ἕξουσιν κλέος. 1610
Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,
Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται
Πόλις κατ' αἶαν Πελοπίαν γ'· ὁ δεύτερος
Ἀχαιὸς, ὃς γῆς παραλίας Ῥίου πέλας
Τύραννος ἔσται, κἀπισημανθήσεται 1615
Κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.
Καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἔπραξε· πρῶτα μὲν

Et Europææ. Ob hujus vero nomen
Iones nominati habebunt gloriam.
Xutho vero et tibi commune *liberorum* genus erit,
Dorus quidem, unde Dorica celebrabitur
Regio. In agro Pelopio alter
Achæus, qui maritimæ terræ prope Rhium
Dominus erit, et insigniter gloriabitur
Populus se de illius nomine cognominem appellari.
Recte vero Apollo omnia fecit: primum quidem,

φυλα καὶ ἐπωνυμασθέντων ἕξουσιν· Ἀργαδεῖς τε Ἀργάδην τὸν τρίτον, καὶ τέταρτον οἱ Αἰγικορεῖς, ἠλάσαντι τὸν Αἰγικόρην, ἀπὸ τῆς ἰδίας Αἰγίλης μεταθέντα. *Barnes.*

Τιλίων cum Musgr. legit Prev. idemque hæc adnotavit: " Ces noms sont significatifs et peuvent avoir du rapport avec les diverses occupations de ces premiers tribus de l'Attique; car Strabon et Plutarque rapportent que dans l'origine les Athéniens furent divisés suivant leurs genres de vie ou leurs professions diverses. Les Hopletes ou hommes armés, étoient les guerriers, les Argades ou Ergades, les ouvriers; les Téléonites étoient, dit on, agriculteurs, quoique ce mot semble désigner les chefs ou magistrats, mais ailleurs il est écrit différemment; enfin les Egicores étoient bergers ou plutôt sacrificateurs. Cependant ces rapports de noms ne doivent pas contredire la tradition historique qu'Euripide suit ici et qu'Hérodote a conservée. *Beck.*

1583. Κυκλάδας ἰσοπλήσους νησίας πόλις] Nonnulli hæc de Insulis Cycladibus dictis sumunt, alii vero referunt ad Ἰωνικὰς τὰς ἰδίως πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας, quas ipse poëta mox notare videtur per Χίρσους τε πεφάλους. Thucydides, Lib. I. Καὶ Ἴωνες μὲν Ἀθηναῖοι καὶ Νησιωτῶν τοὺς πολλοὺς ὕστερον. De his vide Strabon. Lib. VIII. et Lib. XIV. et quæ nos supra ad v. 74. *Barnes.*

1590. Δῶρος] De eo vide Strabon. p. 383. *Musg.*

Δῶρος μὲν, &c.] Strabo, Lib. VIII. Ὧν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασσὸν Δωρίδα ὠνομάσθαι, καπίλιον ἱστορήσας αὐτόν. *Barnes.*

1591. Eustath. in Dionys. 403. Πελοπία γῆ. *Burn.*

αἶαν Πελοπίαν] Πελοπόννησον. *Barnes.*

1592. γῆς] MS. E. τῆς. *Musg.*

Ἀχαιὸς,] Achæus, Xuthi alter filius, homicidio imprudenter facto, in Laconiam secessit, unde Achæi dicti, qui oram maritimam incolunt, juxta Rhium, promontorium Peloponnesi in Achaia ad fauces sinus Corinthiaci ad Antirrhium promontorium; ut sequitur: Ῥίου πέλας] Strabo, Lib. VIII. in Peloponneso — Περιοίκους δὲ πλέον, πλείους συμπίπτουσι κατὰ τὸ Ῥίον καὶ Ἀντίρριον ἴσως δὲ τὸ μὲν Ῥίον, τῶν Ἀχαιῶν. Theocriti enarrator: Τὸ δὲ Ῥίον, ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἰσθμίας τῇ καλουμέ-

Ἄνοσον λοχεύσει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους·
Ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα κἀπέθου
Ἐν σπαργάνοισιν, ἁρπάσαντ' ἐς ἀγκάλας
Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
Ἔθρεψέ τ', οὐδ' εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον.
Νῦν οὖν σιώπα, παῖς ὅδ' ὡς πέφυκε σὸς,
Ἵν' ἡ δόκησις Ξοῦθον ἡδέως ἔχῃ,
Σύ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσ' εἴῃς, γύναι.
Καὶ χαίρετ'· ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων
Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.
ΙΩΝ. Ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστίᾳ

Sine dolore parere-te-fecit, ut non rescirent amici.
Postquam vero peperisti hunc puerum, et imposuisti
Fasciis, arreptum in ulnas
Mercurium jubet ferre infantem huc,
Illumque aluit, nec passus est animam efflare.
Nunc igitur tace, quod hic puer sit tuus,
Ut hæc opinio Xuthum delectet,
Et tu vicissim tua bona habeas, O mulier.
Et valete: ex hac enim laborum levatione
Denuncio vobis magnas felicitates.
Ion. O Pallas maximi Jovis filia, non incredule

τὴν Ἀντιβίῳ στιχομμένου. Ex Johannis Brodæi notis. *Barnes.*

1594. κικλῆσθαι] Emendatio est H. Steph. Ed. Ald. κικλῆσθι. *Musg.*

1596. Ἄνοσον λοχεύσει σ',] Λοχεύω proprie *pario*, hoc in loco, more Hebræorum, qui verbs in Kal pro verbis in Hiphil utuntur, *parere facio*. Non hoc dico Euripidem ex Hebræis duxisse; sed certe eodem modo plus semel verbis utitur, ut observavimus ad Hecub. v. 526. Rhes. v. 443. Bacch. v. 147. Sic D. Matth. c. v. ver. 45. Ἥλιον ἀνατέλλει exponitur ἀνατέλλειν ποιεῖ. Sic βασιλεύει apud τὸν Ο', pro βασιλεύειν ποιεῖ. 1 Sam. c. VIII. v. 22. Βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. Sic Θριαμβεύω pro Θριαμβεύειν ποιῶ, 2 Corinth. c. II. v. 14. Τῷ δὲ Θεῷ χάρις, τῷ πάντοτε Θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ. Duportus, qui de hac re nihil cogitabat, legebat ἄνοσος λοχεύσας, cui tamen lectioni et sum debetur honos. *Barnes.*

1601. Reisk. reponit: τῶν οὖν σιώπα, πατρός τις πέφυκε σὸς, *tu igitur, Ion, noli Xutho verum tui patris nomen edere.* *Beck.*

1603. Σύ τ' αὖ τὰ σαυτῆς] *Tu autem vicissim, Creusa*, legit Reisk. *Beck.*

1605. ὑμῖν] Ed. Ald. ἡμῖν. *Musg.*

1607. ἐξδεξόμεσθα·] Indecori aliquid habere hic videtur tempus futurum. Legendum forte: ἐξδεξάμεσθα, *accepimus.* *Musg.*

ἐξδεξόμεσθα Reisk. legi vult. *Beck.*

1608. οὐκ ἄπιστον ἦν.] Cur igitur Ioni adeo incredibile videbatur? Legendum forte:

Λεκτέον καὶ τῶνδ' ἐστὶ σχὴν σοῦ τοῦ' οὐκ ἄπιστον ἦν;

Confer Heraclid. 511. *Musg.*

Σοὺς λόγους ἐνδιξόμεσθα· πείθομαι δ' εἶναι πατρὸς
Δοξίου καὶ τῆσδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπιστον ἦν. 1630
ΚΡ. Τἀμὰ νῦν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρίν,
1610 Οὔνεχ', οὗ ποτ' ἠμέλησε παιδὸς, ἀποδίδωσί μοι.
Αἵδε δ' εὐκτοὶ πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια,
Δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας
Ἡδέως ἐκπρημνάμεσθα, καὶ προσεννέπω πύλας. 1635
ΑΘ. Ἤνεσ', οὕνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσ'· ἀεὶ
δέ που
1615 Χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.
ΚΡ. Ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους. ΑΘ. Στείχε θ',
ἕψομαι δ' ἐγώ.
ΚΡ. Ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρὸς καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

Tuos sermones respimus. Credo vero me esse *filium* patris
Apollinis, et hujus; prius enim hoc non erat incredibile?
Cre. Mea *verba* nunc audi: laudo Phœbum, non laudans antea,
1610 Quod quem antea neglexit filium, *nunc* reddit mihi.
Hæ vero portæ mihi *nunc* amœnæ, et dei oracula,
Quæ prius erant infesta. Nunc igitur etiam ex marculis manus
Libenter suspendimus, et saluto aras.
Min. Laudo, quod deum laudes meliora discens.
1615 Tarda quidem quodammodo *sunt* deorum auxilia: sed in fine non *sunt* infirma.
Cre. O fili, eamus domum. *Min.* Ite, sequar vero ego.
Cre. Fausta certe nobis comes-viæ, et amans civitatis.

Non probare emendationem verborum καὶ πρὶν — ἦν, a Musgr. propositam, et ex qua contrarius plane oritur sensus, videtur Prev. *Beck.*

1610 Mallem ἠμίλησε. Noverat enim Creusa, modo a Pallade edocta, Phœbum quidem filium suum minime neglexisse, quamvis eum neglexisse olim sibi visus fuerat; ipsa autem procul dubio ejus curam abjecerat, quando cum avibus et feris dilaniandum exposuit. *Heath.*

1613. ἐκπρημνάμεσθα,] Ita Ed. Ald. Vulgo αἰκπρημνάμεσθα errore typographico.

πύλας.] Legendum forte πύλαις, ut est in margine Barnesianæ, nisi malis πύρας. Sic Hercules πρόσουρον Ἑστίαν jubetur, Herc. Fur. v. 598. *Musg.*

Reisk. ἐκπρημνάμεσθα rescribit. *Beck.*

1614. μεταβαλοῦσ' ἀεί που] Lego: μεταμαθοῦσ' ἀμείνονα, *meliora discens. Musg.*

Ἤνεσ', οὕνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσ' ἀεί] Olim erat μεταβαλοῦσ' ἀεί που, quod alii legendum voluere: ἀεί ποτε, recte, quod ad versum attinet; sed nihil hic loci habebat ἀεί που, vel ἀεί ποτε: tale verbum desideratur, quale posui, ut ἀΐδρεις, Ionice et poëtice pro ἀΐδρεις, et proxime ad priorum literarum vestigia accedit, et μεταβάλλειν τῆς προνοίας ἀϊδρείας est *sapere*, et *resipere*, et *resipiscere*, quod quia jam facit Creusa, ideo illam laudat Dea Pallas. Hugo Grotius periodum facit ad μεταβαλοῦσ'. Et ἀεί ποτε ad sequentem versum jungit, haud inepte. *Barnes.*

Heathio placet conjectura Grotii distinguentis post μεταβαλοῦσ', et legentis ἀεί γε που, ut hæc cum seqq. cohæreant.

Reisk. mavult: μεταβαλοῦσα τῶν πρὸ τοῦ, *exulis pristinis moribus. Beck.*

ΑΘ. Ἐς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς. ΚΡ. Ἄξιον τὸ κτῆμά μοι. 1640

ΧΟ. Ω Διὸς Λητοῦς τ' Ἄπολλον, χαῖρ'· ὅτῳ δ' ἐλαύνεται

1620 Συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαῤῥεῖν χρεών·
Ἐς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
Οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

Min. Ut thronos priscos insideam. *Cre.* Æterna tibi ea possessio est.
Cho. O Apollo Jovis et Latonæ *fili*, vale. Cujus vero agitatur
1620 Domus calamitatibus, si deos colat, *illum* confidere oportet:
Tandem enim boni quidem consequuntur digna,
Mali vero, ut *digni* sunt, nunquam felices erunt.

1618. γ' ἵζου.

1617. Ἀξία] Lego: *αἴσια, prospera, fausta. Musg.*

1618. Quia responsio Creusæ non satis clara aut commoda videtur, lego primum: ὡς θρόνους γ' ἵζου παλαιούς — Insidere dicuntur Dii locis, quæ maxime colere putabantur. vide supra v. 1485. Soph. Œd. Tyr. v. 168. Deinde in fine versus: ἄρθιτον τὸ κτῆμά σου: quo quid aptius dicere potuit poëta, ad popularium favorem conciliandum? *Musg.*

Ioni hæc tribui vult Heath. *Beck.*

1619. sq. Ὅτῳ δ' ἐλαύνεται Συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαῤῥεῖν χρεών, etc.] Hanc vere auream totius fabulæ Κερωνίδα et corollarium Latine exhibebimus, ex nostra versione, quia Grotii hic minus placet; *Cui domus, Fortunæ fluctibus pulsa, Diis fidem reservet integram, nec Mens cadat; Digna tandem nam Pios solent remunerarier; At Malorum nulla prorsus permanens felicitas.* Locum piissimum certissimæque fidei paraphrasi leviter pingemus. *Ille, cujus spes, vita et fortuna in summo videntur esse periculo, modo Deum revera colat ametque, et illius arbitrio lubens se suaque omnia committat, nec bonitati, nec prudentiæ ejus omnino dissidat, aut correptionem ejus impatienter ferat; Is sibi hoc certissimo persuadeat, quod tales Deus O. M. tandem amicus solet respicere, et in suo tempore lætiori fortuna beare; imo post hanc vitam cumulatiori beatitudine remunerare: mali autem et infideles, uti neque nunc revera beati esse possunt, ita neque in posterum felices sunt futuri.* Huc refer illud, Psalm. XXXVII. v. 37. Φύλαξαι ἀκακίαν, καὶ ἴδε εὐθύτητα· ὅτι ἐστὶν ὑπολείμματα ἀνθρώπῳ εἰρηνικῷ. *Barnes.*

1622. Reisk. reponit: οὔποτ' εὖ πράξειαν. *Beck.*

ΤΕΛΟΣ ΙΩΝΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.	AMPHITRYON.
ΜΕΓΑΡΑ.	MEGARA.
ΛΥΚΟΣ.	LYCUS.
ΙΡΙΣ.	IRIS.
ΛΥΣΣΑ.	LYSSA.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΗΡΑΚΛΗΣ.	HERCULES.
ΘΗΣΕΥΣ.	THESEUS.
ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.	CHORUS SENUM THEBANORUM.
Προλογίζει δὲ ὁ Ἀμφιτρύων.	Prologum autem agit Amphitryon.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.*

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Amphitryon, cum Megara et ejus ex Hercule liberis ad aram Jovis Soteris sedens, queritur de Lyci crudelitate, qui jam Herculeæ stirpis excidio inhiaret. Hujus querelis suas jungit Megara, socerumque appellat de effugio et vitando præsente periculo. Quam senex consolatur, jubetque bono esse animo: Fortunam enim ne malam quidem esse constantem, at suas etiam vices habere. Chorus senum Thebanorum, audita Herculis morte, illius familiæ labascentis afflictas fortunas plangit. Lycus ingressus Herculis sanguini et familiæ, Choroque illius gratia extrema minatur, Herculisque gesta vituperat, verbisque elevat. Amphitryon e contra Herculis benefacta memorat, nomen et famam defendit; et tyrannum ab illius liberorum nece dehortatur, nec Thebanorum ingratitudinem intactam reliquit; qui tot beneficiis ab Hercule affecti, illius jam familiam neglectui et despectui habeant. Chorus inexorabilis tyranni impia crudelitate offensus, negat, se diutius illius tyrannidem laturum. Megara fortiter se ad mortem parat, senemque socerum confirmat, vix a tyranno impetrata licentia, ut funebri prius ornatu convestirentur; ad quem induendum intro se recipiunt. Chorus interim commemorandis Herculis gestis occupatur.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Τίς τὸν Διὸς ξύλλεκτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν,

AMPHITRYON.

Quis mortalem non novit ejusdem tori cum Jove participem

Similis in multis, quæ natura rei ipsa postulat, Hercules Furens est Oresti insanienti; sed sunt, in quibus uterque discrepet, ob diversitatem ingenii, morum, sensuum, factorum, ætatis. Comparationem accurate instituit Prev. (T. IX. p. 322. s.) idemque subtiliter quærit (p. 325.), qua ratione in quatuor fabulis

* Vide Senecæ tragœdiam ejusdem cum hac nominis et argumenti; Hercules Furens dicitur. Et in ea quidem cum Euripide nostro de palma certasse Seneca videtur; ut nonnullis placet: de qua re nos infra fusius ad v. 140. Hic vero notandum, quod Seneca de argumenti ratione nihil mutavit; easdem personas servavit. Variavit tamen nonnihil œconomiam, idque summo ingenio, ac summa arte. Hæc autem Euripidis fabula nequaquam cæteris inferior, sive elegantem œconomiam, sive miras peripetias, sive Παθη, sive Ἤθη, spectemus. *Barnes.*

Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε
Ἔτιχθ' ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλέους;
Ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν, ἔνθ' ὁ γηγενὴς
Σπαρτῶν στάχυς ἔβλαστεν· ὧν γένους Ἄρης
Ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμου πόλιν
Τεκνοῦσι παίδων παισὶν, ἔνθεν ἐξέφυ
Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἄναξ τῆσδε χθονός.

Argivum Amphitryonem, quem olim Alcæus
Filius Persei genuit, patrem hunc Herculis?
Qui tenuit has Thebas, ubi terrigena *virorum*
Satorum seges est nata, quorum generis Mars
Parvum numerum servavit, qui Cadmi urbem
Fecundam reddunt liberis liberorum. Hinc natus est
Creon filius Menœcei, rex hujus terræ.

(Oreste, Iphigenia Taur., Bacchis, et nostra) homines insanientes eorumque furorem et hujus causam sive auctorem exhibere potuerit ita, ut miserationis affectus excitaretur. In nostra actio ipsa causa est furoris Herculis. Eam vero per se minorem vim habere, (une telle action d'elle même a peu d'intérêt), cum a Junonis ira oriatur, et nullum adsit obstaculum, quod vinci possit. Jam cum poëta senserit, hoc argumentum non posse evolvi et exornari latius, præcedere ipsum jussisse aliam actionem, ab hac distinctam; in qua etsi sermo sit de Hercule et liberorum ipsius sorte, tamen unitatem actionis tolli. Quod vitium texisse poëtam monet Pr. pictura morum et sensuum suavissima, et orationis elegantia singulari. Idem Pr. contendit, Lyci consilium, quod ab initio exponitur, multo magis fuisse tragicum argumentum, quam Herculis furorem. Cæterum poëtam utrumque conjungere voluisse, et hanc utriusque actionis conjunctionem non carere suis virtutibus, quas ita exponit Prev.: " Le contraste de la tendresse d'Hercule pour ses enfans et des fureurs auxquelles il se livre, augmente la pitié, que ce héros inspire. Son caractère est grand et interessant tout à la fois. On a regret seulement de le voir user de ruse pour surprendre Lycus. Ce moyen répugne aux grandes ames et n'honore pas celui, qui l'emploit." *Beck.*

1. βροτῶν,] Malim βροτὸν. *Quis nescit mortalem, Διὸς σύλλυτηρον?* Multo plus acuminis habet hoc, quam si dicat: *Quis mortalium nescit Διὸς σύλλυτηρον? Mung.*

2. Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε] Danaus, Hypermnestræ pater; Illi ex Lynceo, Ægypti filio, natus Abas, huic Acrisius, huic Danaë filia, huic ex Jove Perseus, huic Alcæus, pater Amphitryonis, ut et Electryon, pater Alcmenæ, unde Hercules. *Barnes.*

3. Vulgo ἔτικτεν ὁ Περσέως. Deinde Ἡρακλέους pro vulgato Ἡρακλέος hic et alibi dedi. Vide Porson. ad Med. 675. *Hermann.*

Ἔτικτεν] Vel Ἔτιχθ' est tibi hic legendum, vel metiendus versus, ut amphibrachys sit in principio. *Barnes.*

Ἔτιχθ' ὁ Περσέως, vitandi anapæsti causa, scribit Heath. *Beck.*

4. Prisci Thebarum incolæ commemorantur, ad antiquissimam de Cadmo fabulam respectu habito:

ἔνθ' ὁ γηγενὴς
Σπαρτῶν στάχυς γ' ἔβλαστεν, ὧν γένους Ἄρης
ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμου πόλιν
τεκνοῦσι παίδων παισί.

Non immerito novissimi versus lectio suspecta visa est Musgravio, qui πόλιν στέφουσι conjicit. Eleganter id quidem, sed verius mihi videtur, non unam ob causam, quod mihi in mentem venit

οἳ Κάδμου πόλιν
πυργοῦσι παίδων παισί.

qui Cadmi urbem filiorum filiis firmant et

Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ,
Ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε
Δωτῷ ξυνηλάλαξαν, ἡνίκ' εἰς ἐμοὺς
Δόμους ὁ πλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.
Λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγώ,
Μεγάραν τε τήνδε, σεμνδρούς τε παῖς ἐμός,
Ἀργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπείαν πόλιν

Creon vero pater est hujus Megaræ,
Cujus olim omnes Cadmei in nuptiis
Tibiæ acclamarunt, quum in meas
Domos inclytus Hercules ipsam duxit.
Relictis vero Thebis, quo ego migravi,
Et Megara, et affinibus, filius meus
Muros Argivos, et urbem Cyclopicam,

ad *insignem altitudinem evehunt*. Suidas V. στεγανῶσαι· ὑψῶσαι· Δημόσθενες. τοῖς ἐκεῖ μέσοντο ἐδ μᾶλλ στεγάσαι τὴν φιλοσοφίαν. et in Παρηγόρησ· ὑψώσασ· αὐξήσασ. μεγαλύνασ· ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν τὰ πεπραγμένα. Ἰνῃ Ἐπιγράμματι (Antipatri Thess. LVII. Anal. V. P. T. II. p. 124.)

Ὁ στεγανὸς φάσγανα καὶ ἀρχαίοιαν ἀνδὸν
στεγάσας συνέσχε τεῖχος ἐν ὀυσίᾳ.

quæ ducta sunt magnam partem ex Aristophanis Ranis, v. 1004. ἀλλ' ὁ στρῶτος τῶν Ἑλλήνων στεγάσας ῥήματα σεμνὰ καὶ πομπάσας στομυλὸν λῆρον. Noster in Supplic. v. 1005. ἐκεῖνα γάμων τῶν ἐμῶν φίλις Ἄργους ἀναλὴς εἰδαιμονίας ἐστέγασεν. ubi mihi arridet conjectura Musgravii ἀναλῆς legentis. In hac ipsa Tragœdia, v. 475. τρεῖς δ' ὄντες ὑμᾶς στρατόχους στρατιᾶς Παντὶ ἐστέγασε. Vide plura ap. Spanhemium ad Julian. p. 135. Abreschium in Æschylum. Lib. I. p. 181. Nostra igitur emendatione admissa, Sparti dicuntur progenerasse sobolem, quæ Thebas defenderet ejusque civitatis dignitatem sustineret augeretque. Qui aliis præsidio sunt, et tanquam murus adversariorum impetus excipiunt et retundunt, στέγαι appellantur, cum apud alios poëtas, tum apud Nostrum, in Alcest. v. 322. καὶ πολὺς μὲν ἀρχὴν στυγὸς' ἴχω στέγαν μίγαν. in Medea, v. 391.

ὃς μὲν γὰρ ἡμῖν στέγας ἀσφαλὲς φανῇ.

ἀντὶ τοῦ ἰσχύρωμα σωτηρίας· καταχρηστικῶς δὲ τὴν σωτηρίαν στέγην ὀνόμασεν. Confer Eustathium ad Il. Z'. p. 474. 19. *Jacobs.*

5. στάχυς γ'] Particulam γ' recte addidit Barnesius; ultimam enim corripit στάχυς: vid. Theocrit. Idyll. X. v. 47. *Musg.*

Σπαρτῶν στάχυς γ' ἐβλάστευ·] De Spartis, sive seminatis, Thebanis, vide, quæ nos ad Bacch. v. 532. Ego vero inter στάχυς et ἔβλαστευ inserui γε, ut versui consuleretur, qui alias laboraret; quod ultima syllaba sit brevis, in στάχυς, ob accentum. Vide, quæ nos ad Ion. v. 1004. Alias leg. στάχυς βλάστευσεν. *Barnes.*

Reisk. στάχυς ἀνέβλαστευ. *Beck.*

6. ἀριθμὸν ἐλίγου,] Quinque sc. quos recensent Nostri Scholiastes ad Phœn. v. 680. Apollodorus Lib. III. c. 4. sect. 1. Scholiastes Apollon. Rhodii ad Lib. III. *Musg.*

Ἕσω' ἀριθμὸν ἐλίγου,] Bene paucos dicit a Marte servatos: nam ex innumeris fere terra ortis, Mars omnes mutuis cædibus, exceptis quinque, sustulit, quorum nomina vide ad Bacch. v. 532. item Pausan. Bœotic. fol. 285. lin. 24. item Apollodor. Bibliothec. Lib. III. c. 4. §. 1. ubi Πίλως corrigendus est in Πίλεως. Item Apollonii Argon. Scholiast. ad Lib. III. *Barnes.*

7. Τιτυνῆσι] Similis locutio nuspiam mihi occurrit. An legendum στέφουσι, *ornant, coronant.* Sic τὸν καλλίκτιτον στέφανον infra v. 835. Confer Iphig. in

Ὠρίξατ' οἰκεῖν, ἣν ἐγὼ φεύγω, κτανὼν
Ἠλεκτρύωνα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς
Ἐξευμαρίζων, καὶ πάτραν οἰκεῖν θέλων,
Καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μέγαν,
Ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἴδ' Ἥρας ὕπο
Κέντροις δαμασθεὶς, εἴτε τοῦ χρεὼν μέτα.

Incolere expetiit, ex qua ego exul sum, propterea quod occidi
Electryonem: meas autem calamitates
Lenire studens, et volens habitare in patria,
Reditus Eurystheo dat præmium
Orbem terrarum pacare, sive a Junonis
Stimulis vexatus, sive fato aliquo simul *eum urgente*.

Aul. 194. Hesychius: *στίφω, πυκνῶ. Musg.*

10. Reiskius et Tyrwhittus ἧς. Non opus. *Hermann.*

Ἣν] Reiskius et post eum Tyrwhittus ἧς. Recte quidem; nam ἁλαλάζειν τινὰ Græce vix dicitur. *Musg.*

14. Reposui Μιγάδων τι pro δὲ, ex conjectura; sibi flagitante linguæ ratione hanc emendationem. Facillime aberrant in his particulis librariorum manus; et Beckius me docet idem et Reiskio placuisse." Wakefield. * Porsonus, quem credimus intellexisse discrimen inter δὲ et τι non minus recte quam Wakefieldius, totam hujus emendationis gloriam Reiskio attribuisset, seu magis editoribus duarum editionum vetustiorum, et ed. Brubach. quæ minime obscure Μιγάδων τι τίνδε legunt. In hac re aliam legem sibi statuit Wakefieldius. Videtur existimare, emendationem ejus propinatori non minorem laudem conciliare, etsi eam bis, terve jam proposuerunt priores Critici. Toupium sequitur qui, postquam dimidiam paginam acumen ostentando complesset sæpius subsistit monendo lectorem, eum nunc demum correctionem seu explanationem eandem in Notis Musgravii, invenisse, aut alio quovis libro, quem editor vulgarioris notæ inspicere non prætermitteret, antequam notationes suas prelo subjiceret. Alterum priori exemplo simillimum addimus, quæ adnotavit ad v. 1396. Ζυγὸς γὰρ φίλιον. ἄτερος δὲ δυστυχής. "Inveni in libris ζυγὸς δὲ φιλίου quod eruditis auribus sat scio intentius auscultantibus statim vitium sonabit. Saltem requirit locus ζυγὸς δὲ φιλίου: at hanc vocem metrum respuit: et nihil tertium est. Vera igitur restat conjectura nostra." Quibus hæc verba subjungit: "Postliminio ex Beckio didici Reiskium quoque similiter statuisse: nam Reiskii librum in meis non habeo." Pro garrulitate hacce infrænata quanto melius Hermannus. *Sic Reiskius. Vulgo* ζυγὸς δὲ. *Elmsl.*

Pro δὲ Reisk. scribit τι. *Beck.*

15. Κυκλωπίαν] Vide quæ diximus ad Iphig. in Aul. v. 152. *Musg.*

Ἀργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπίαν πόλιν] Vide, quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 152. *Barnes.*

17. Ἠλεκτρύωνα·] Vulgo Ἠλεκτρυόνα.

* Eurip. Phœn. 55. Τίκτει δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας, Ἐτεοκλέα, κλεινόν τε Πολυνείκην βίαν, Κόρας τε δισσάς. Ante oculos legentium ponemus quæ in hunc locum adnotavit Wakefieldius (Critical Review, April, 1801. p. 378.); "Propria rerum visu facillima homines in re critică sagacissimos et ornatissimos eludant, inde humillimi modestiam observare discamus. Nihil clarius in crisi emendatoria, quam necessitas substituendi Κόρας δὲ δισσάς." Qua observatione nihil verius, sed eadem ad Orestis hunc locum æque pertinet, cujus tragediæ editio Porsoniana, ante tres menses, a Wakefieldo recensita fuit. V. 22. Ὧι παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς Χρυσόθεμις Ἰφιγένειά θ' Ἡλέκτρα τ' ἐγὼ, Δρεῖν τ' Ὀρέστης μητρὸς ἀνοσιωτάτης. lege Ἀρεῖν δ' Ὀρέστης. Quæ loca neque Schæferus nec Matthæus in suis editionibus emendavit. Nobis videbamur in similem errorem offendisse in v. 837. tragœdiæ præ manibus, quo in loco tacite legit Hermannus, Μάθῃ τι τὸν ἐμόν. Lectio hæc tamen typographi vel librarii mendum esse videtur, propterea quod editiones omnes priores legunt, Μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν. *Elmsl.*

Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους·
Τὸ λοίσθιον δέ, Ταινάρου διὰ στόμα
Βέβηκ' ἐς Ἅιδου, τὸν τρισώματον κύνα
Εἰς φῶς ἀνάξων· ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν.
Γέρων δὲ δή τίς ἐστι Καδμείων λόγος,
Ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις ἐυνήτωρ Λύκος,

Ac cæteros quidem labores exantlavit.
Postremo autem per fauces Tænari
Ivit ad Plutonis *domum*, canem illum tricorporem
In lucem educturus, unde non redit.
Est autem quidam vetus Thebanorum sermo,
Antea Lycum fuisse quendam, maritum Dircæ,

Vide Wesseling. ad Diod. Sic. IV. 58. Hermann. Corregerat jam Barnesius, qui, tamen, Ἡλιτρεῶνος retinet Alc. 855. Non tam accuratus est Hermannus, ut par est, in referendo emendationes ad auctores suos. Ille lector Herc. Fur. qui omnem ejus notitiam de textu ex Notis editionis hujusce hauriat, multas editori adscribet emendationes, quæ illius non sunt. Sed monendum est, Hermannum longe a suspicione plagiarismi removeri; et culpam cujus eum redarguimus, inter editores tam universalem esse, ut in excessum ejus tantum animadvertendum est. Si quis certiorem faceret Hermannum de vituperatione nostra verisimile est, esse excusaret, dicendo, ejus editionem nimis festinanter comparatam esse. Præ se fert indicationes quasdam alias solicitudinis auctoris, opus suum ad finem ducere properantis, ut venale prostet nundinis librariis Leipsiæ. *Elmsl.*

Ἡλιτρεῶνος] Vide infra ad v. 1250. *Musg.*

Ἡλιτρέωνος] Amphitryon invitus Electryonem, Alcmenæ patrem et amicum, occidit, de qua re videsis Apollodorum Bibliothec. Lib. II. c. 4. sect. 6. Homeri Scholiast. ad Odyss. λ'. v. 265. Καὶ Ἀμφιτρίων ἀκουσίως ἀκουσίως Ἡλιτρέωνα, φεύγει εἰς Θήβας. *Barnes.*

19. καθόδου] Ita verissime emendant Reiskius et Tyrwhittus. Ed. Ald. et MSS. καθίλεω. *Musg.*

21. ἵνα τον χρὸν μίσα.] Lege ἵνα τοῦ. *Por.*

23. Ταινάρου διὰ στόμα] De Herculis ad inferos per hunc locum descensu ita Apollodorus Biblioth. Lib. II. c. 5. sect. 12. Καὶ παραγενόμενος ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς Ἅιδου καταβάσεις τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου ἀνῆλθε. *Barnes.*

24. τρισώματον κύνα] Κέρβερον, τὸν Κύνα Πλούτωνος, ὃν τρισώματον καλεῖ, ὅτι τρικέφαλος ἦν· φυσικῶς δ' οὐκ ἂν εἴη κεφαλὴ ἄνευ τοῦ σώματος. Et sane communiter tria capita Cerbero tribuuntur: Unde et Sophocles vocat τρίκρανον ᾅδου σκύλακα, et κύνα τριπάρηον aliis dicitur. Sed latius Hesiodus vocat Κέρβερον πεντηκοντακέφαλον, Theogon. v. 312. Et Horatio dicitur Lib. II. Od. 13. *Bellua centiceps.* Et Tzetzes idem: Ἐπεὶ δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς ἐς φυλάττειν ὁ Κύων τοῦ Ἅιδου, ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς. Et idem tamen Horatius tria capita quoque illi affigit, eodem Carminum libro, Od. 19. *Te vidit insons Cerberus aureo Cornu decorum leniter atterens Caudam et recedentis* trilingui Ore *pedes, tetigitque crura.* Quæ quidem opinio usitatior, et a Virgilio quoque, Ovidio, Tibullo, confirmata. Pausanias Laconic. fol. 108. lin. 41. Ἀλλὰ Ἑκαταῖος μὲν ὁ Μιλήσιος λόγον ἐδίδου εἰπόντα, Ὅθεν φάσας ἐπὶ Ταινάρῳ τραφῆναι δυνὸν κληθῆναι δὲ Ἅιδου κύνα, ὅτι ἴδιος τὸν ἀνχθόνιον ἐπιθέτου παραπλήσια ὑπὸ τοῦ ἰοῦ. *Barnes.*

27. Δίρκης τις] Ita MSS. E. G. ut legendum conjecerat Piersonus. In Ed. Ald. deest τις. Prioris hujus Lyci historiam enarrat Apollodorus Lib. III. c. 5. sect. 5. *Musg.*

Ὡς ἦν ὁ Δίρκης τοπάρος ἐυνήτωρ Λύκος,] Hic Lycus primus, hujus Lyci pater, erat Nyctei frater, et filius Chthonii Spar-

Τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
Τῶ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονός,
Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός·
Οὗ ταυτὸν ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
Καδμεῖος οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολών,
Κτείνει Κρέοντα, καὶ πανώλη, ἄρχει χθονός,

Dominum hujus urbis, quæ septem turres habet,
Priusquam terræ dominarentur, in-equis albis-equitantes,
Amphion et Zethus filii Jovis.
Cujus filius, eodem quo pater nomine vocatus,
Non existens Thebanus, sed ex Eubœa profectus,
Occidit Creontem: quo interfecto, ipse imperat terræ,

tæ, Dircæ maritus, quem Amphion et Zethus occiderunt. De qua re Apollodor. Bibliothec. Lib. III. c. 5. sect. 5. Cum autem male hic versus se prius habebat: scribebatur enim: Ὡς ἦν πάρος Δίρκης ἰυνήτης Λύκος: Josephi Scaligeri lectio hæc erat, quam nos admisimus; quanquam nec illa Duporti erat contemnenda: ita enim is legit: Δίρκης ἴτ' ἦν πάροθεν ἰυνήτης Λύκος. *Barnes.*

Reisk. vult: ὡς ἦν πάρος Δίρκης ἰμυνήτης, aut συνυνήτης.

Struchtmeier. An. Cr. p. 148. vel μὴν ἰὼν. quod est in antt. edd. retineri, vel συνυνήτης scribi vult. *Beck.*

29. λευκοπώλω] Idem epitheton exstat Phœn. v. 615. ubi recte Valckenærius de Amphione et Zetho intelligit, hujus maxime loci subsidio usus, nec tamen negligens Hesychium v. Διόσκουροι. Barnesius, non inepte, honoris indicium apud Veteres fuisse putat *Equis albis vectari*, unde Jason apud Pindarum: λευκίππων δόμους πανίων φρόντισί μοι. Pyth. IV. Stroph. 6. confer Lib. Judicum, c. v. ver. 10. *Musg.*

Τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς Ἀμφίον, ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός] Candidi equi, et muli, et asini principibus et tyrannis et victoribus, præcipue ovantibus et triumphantibus, semper in usu esse solebant; Castorique et Polluci κατ' ἐξοχὴν tribuuntur a veteribus; ut diximus ad Helen. v. 639. Sed nec iis solis, ut vel ex hoc loco patet: verum Amphioni et Zetho, qui λευκόπωλοι quoque dicuntur et ἔκγονοι Διός; erant enim et illi Διὸς κοῦροι, Jovis nempe et Antiopæ filii, unde et illi etiam Gemini, ut Castor et Pollux, vocati; sic enim Horat. Epist. Lib. I. 1. Epist. 18. v. 41. *Gratia sic fratrum Geminorum, Amphionis atque Zethi, dissiluit.* Quod vero Διὸς κοῦροι et alii dicantur, vide Eustathium in Homer. fol. 1333. lin. 57. Quin et hi Castorum titulo in hoc loco insigniti, λευκοπώλοι vocantur; unde Hesychius recte: Διόσκουροι, οἱ Ἕλληνες ἀδιλφοί. Καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων λευκόπωλοι καλούμενοι· καὶ ἀστέρες, etc. Palmerius errat, dum studens hunc locum corrigere, magis implicat, dicendo: *Pro* Ζῆθος καὶ Ἀμφίων *repone* Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. *Incogitanter certe hæc scripsit*] Hesychius. *Ita ille.* Salmasius, ut nos, legit, Diog. Laërt. 123. Nunnes. in Phrynich. p. 47. Neque aliud in Hesychio desiderabatur, quam vocula καὶ ante Ζῆθος, etc. Quod et de Phavorino quoque dicendum. Sed, ut ad vocem λευκώλους revertamur, etiam inter Hebræos candor erat nobilitatis insigne, tam in vestibus, ut probavimus ad Helen. v. 1186. quam in equis, mulis, aut asinis, ut supra diximus; et jam nunc probaturi sumus. Ita Judicum, c. v. ver. 10. Principes et Judices populi Israëlitici designantur per hæc verba, *equitantes asinas nitidas*, i. e. *candidas*; ita vertit Anglicana nostra versio: *Speak ye, that ride on white asses.* Quin et Ἱππόνικα, ut et nobiles et regii juvenes, albis equis invehebantur; unde Pindarus Jasonis parentes vocat λευκίππους, Pythionic. Od. 4. Stroph. δ'. Λευκίππων δὲ δόμους πανίων Κιδνὰ σελίναι φράσασαί μοι σαφίων. Unde et nos in Franciados nostræ Lib. VII. de Nigri Principis equo ita veteribus conformiter canimus — *Hic longe cygnos can-*

Στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπισπασὼν πόλιν.
Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον
Κακὸν μέγιστον, ὡς ἔοικε, γίγνεται.
Τοῦ 'μοῦ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονός,
Ὁ κλεινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄρχων Λύκος
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει

Irruens in hanc urbem seditione laborantem.
Nobis vero affinitas cum Creonte contracta
Maximum, ut apparet, malum est.
Nam dum in penetralibus terræ est filius meus,
Ille inclytus hujus terræ dominus Lycus
Liberos Herculis vult perdere,

denti corpore vincat, Idem aquilas oculorum acie, cursuque fatiget. Quin et in historia nostra, quam de vita et gestis Regis Eduardi Tertii quinquennio fere abhinc edidimus, ubi post pugnam Pictaviensem, in qua rex Gallorum, Johannes de Valois, ab Eduardo Principe captus est, ejusdem principis triumphalem in urbem Londinum ingressum describimus, ita dicimus, Histor. Ed. III. Lib. III. c. 2. sect. 1. "Rex Johannes, regalibus vestimentis indutus, arduo candidoque equo invehebatur; majestatis id erat emblema et honoris. At generosus ille Princeps Wallise lateri ejus adequitabat nigro asturcone vectus, ut qui ne minimam quidem triumphi speciem præ se ferret." Non abludit hinc vetus triumphantium apud Romanos mos: Hi enim curru quatuor albis equis propter amnem Clitumnum pastis protracto capitolium adscendebant; veluti dignos hinc se probarent, qui propter fortitudinem rerum potirentur. Et de Camillo hæc Livius, Lib. V. Maxime conspectus ipse est, curru equis albis juncto urbem invectus, parumque id non civile modo, sed humanum etiam visum. Jovis Solisque equi equiparatum dictatorem in religionem etiam trahebant. Et paulo post: *Camillus meliore multo laude, quam cum triumphantem albi per urbem invexerant equi.* Hinc Ovid. Art. Aman. *Quatuor in niveis aureus ibis equis.* Et Horat. *Barros ut equis præcurreret albis.* De Persarum vero albis equis, qui Nessæi dicebantur, Solique erant sacri, vid. quæ nos in Ἀλιπεσανέστερον nostro ad v. 1304. notavimus. Huc adde Hadriani Junii Animadvers. Lib. I. c. 12. ubi hunc ipsum locum expendit. *Barnes.*

30. Vid. Pors. ad Hecub. 327. *Herman.*

31. παῖς h. l. non propria poni significatione, sed indicare *unum e posteris* (descendant) censet Prev. *Beck.*

35. ἀνηγμένον] Amicus quidam Musgravii recte in ἀνημμένον mutare videtur. *Herman.*

Musgravii amicus jure ad v. 476. refert. Proximo versu ancipites hæremus inter κακὸν μέγιστον, *permagnum malum*, et κακῶν μέγιστον, *malorum maximum*. Absque dubitatione legimus, κάκιστον ἔπλων, v. 161. Legimus etiam σκιὰν ἡγοῦμαι βροτῶν, loco βροτὸν, v. 283. *Quam emendationem*, ut dicere solet Wakefieldius, *præripuit nobis Porsonus Adversar.* p. 271. *Elmsl.*

ἀνηγμένον] Malit amicus ἀνημμένον, ut v. 476. *Musg.*

38. Ὁ κλεινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄρχων Λύκος] v. 540. Λύκος σφ' ὁ κλεινὸς γῆς ἄναξ δεύλιστος. v. 764. Βίζαν' ἄναξ ὁ κλεινὸς, ὁ Ἀ παλαίστρας Κραναΐ, λιμένα λωτὸν γε τὸν Ἀχιρόντιον. Mirum nobis videtur, Hermannum in horum tertio locorum, Piersoni emendationem κλεινὸς pro κλεινὸς respuisse, quæ, judicio nostro, primo et secundo recuperetur. Conf. v. 566. non multum abest quin legeremus κλεινὸς, in omnibus locis a Piersono citatis (Verisim. p. 233.) Vid. etiam Eurip. Suppl. 1065. Hel. 1398. *Elmsl.*

κλεινὸς] Ionice, ut κλεινὴ, v. 1294. *Musg.*

39. ἐξελεῖν] Ita recte edunt, ex conjectura H. Stephani. vid. infra v. 60. Ed. Ald. ἐξελθεῖν. *Musg.*

Κτανών, δάμαρτά θ', ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον,
Κἄμ', εἴ τι δὴ χρὴ κἄμ' ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
Γέροντ' ἀχρεῖον· μή ποθ' οἵδ' ἡνδρωμένοι
Μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
Ἐγὼ δέ, λείπει γάρ με τοῖσδ' ἐν δώμασιν
Τροφὸν τέκνων οἰκουρόν, ἡνίκα χθονὸς
Μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε, παῖς ἐμὸς
Ξὺν μητρί, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους,
Βωμὸν καθίζω τόνδε σωτῆρος Διός,
Ὃν καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ' ἱδρύσατο,

Necans et conjugem, ut cædem cæde extinguat,
Et me: si modo inter viros numerare quoque convenit
Senem inutilem, ne aliquando illi, postquam ad virilem ætatem pervenerint.
Pœnas exigant cædis Avorum maternorum.
Ego vero (reliquit enim me in his ædibus
Nutritorem liberorum *et* custodem domus, quando terræ
Obscuram caliginem ingressus est filius meus,)
Cum matre, ne liberi Herculis moriantur,
Ad aram hanc Jovis servatoris sedeo,
Quam statuit ut monumentum esset victricis hastæ,

40. δάμαρτά θ',] Conjectura Canteri est, quam recte receperunt Editi. Ed. Ald. δάμαρθ'. *Musg.*

δάμαρτά θ',] Ita lego pro δάμαρθ', ut versus expleatur, qui defecit una syllaba. Auctores Canterum et Scaligerum habeo. *Barnes.*

43. Μήτρωσιν] Pluralis pro singulari, ut infra v. 455. Confer Longinum, Sect. XXIII. Unum quippe hic Creontem respicit, Megaræ patrem, liberorumque ideo avum. Notandum enim, vocem Μήτρως, quæ plerumque avunculum sonat, ab Euripide, et solo forte Veterum, ad avum maternum indicandum adhibitam esse. Pollux Lib. III. sect. 16. Μητρὸς πατὴρ, τοῦτον δὲ Εὐριπίδης μήτρωα ὀνόμασεν.

Μήτρωσιν] *Avis maternis.* Pindarus Olymp. IX. Stroph. III. ubi Scholiastes: τὸν ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μήτρωα ὀνομάζει. *Musg.*

Μήτρως,] Ita omnino pro μήτρωσιν scribendum; Creon enim, quem Lycus ceciderat, et cujus cædis vindictam ab Herculis liberis metuebat, erat illis Μήτρως, hoc est in hoc loco μητρωπάτωρ: ita enim Eustathius fol. 971. lin. 38. Καὶ ὅτι παρ' οἱ τῆς μητρὸς Γονεῖς Μήτρωες εἴρηνται. Ita ipse poëta infra explicat, v. 546. Μήτρωσι Κρέοντι θάνατον ἐπενοήσατο. Quod non cernentes interpretes, nescio quid de avunculis delirabant; nos jam Latinam quoque versionem in hac parte sanavimus. *Barnes.*

Uberius Reisk. docuit, pluralem sic pro singulari poni, sed monuit etiam, posse in μήτρωσι præter avum maternum intelligi fratres matris, s. avunculos. *Beck.*

45. Locum hunc non observavit Censor anonymus in Vol. VII. p. 447. libri cui titulus, *The Quarterly Review*, qui negat, τροφὸς unquam in genere masculino usurpari. Lege Τροφὸν τέκνων οἰκουρόν. Cujus mutationis in fidem, monendum erit, MS. Philoctet. Soph. in Musæo (Harl. 5743.) Britannico, legere, τροφὸς pro τροφὸν, v. 344. Vid. Porson. Advers. p. 308. *Elmsl.*

47. Vide Pors. ad Hecub. v. 1141. *Herman.*

Reisk. scribit: μὴ θάνωσιν ἀλλοῖς. *Beck.*

48. σωτῆρος Διὸς,] Statuam Tropæi more erexit Hercules Thebis, in honorem Jovis

Μινύας κρατήσας, εὐμὸς εὐγενὴς τόκος.
Πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν,
Σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος, ἀστρώτῳ πέδῳ
Πλευρὰς τιθέντες· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι
Δόμων παθήμεθ' ἀπορίᾳ σωτηρίας.
Φίλων δὲ τοὺς μὲν, οὐ σαφεῖς ὁρῶ φίλους,
Οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς, ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
Τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσκραξία·
Ἧς μήποθ', ὅστις καὶ μίσως εὔνους ἐμοί,
Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

Cum vicisset Minyas, generosus filius meus,
Has autem sedes servamus inopes *rerum* omnium,
Cibi, potus, vestitus, *in* non strato solo
Latera ponentes. Etenim exclusi
E domo sedemus, inopia salutis.
Amicorum vero alios quidem video non *esse* veros amicos,
Et qui vere sunt, non possunt nos adjuvare.
Ejusmodi inter homines *res est* calamitas:
In quam utinam nunquam, qui vel mediocriter mihi *sit* amicus,
Incidat, certissimum indicem amicorum.

Sospitatoris; quæ Asyli instar erat. De Tropæis nos ad Heraclid. v. 937. De Asylis ad Ion. v. 1311. *Barnes.*

49. Ὃν καλλίνικον δορὸς ἄγαλμ' ἱδρύσατο,] Ἄγαλμα δορὸς καλλίνικον, periphrasis apta tropæi, de qua re vide nota præcedente. *Barnes.*

50. *Μινύας*] Orchomeni incolas, *quibus cum Thebani vectigales essent*, Herculis *ope libertatem recuperarunt*. vid. Apollod. Lib. II. c. 4. sect. 11. Diod. Sic. Lib. IV. sect. 10. *Musg.*

Μινύας πρατήσας,] De Herculis cum Minyis pugna et Ergino, eorum rege, vide Apoll. Bibl. Lib. II. c. 4. sect. 2. et Polyæni Stratagem. Lib. I. Minyæ autem hi erant Orchomenii, et ab Argonautis diversi, qui et ipsi Minyæ dicti. *Barnes.*

51. Sic Heathius et Musgravius. Vulgo *χρεῖ*. *Herman.*

χρεῖοι] Adjectivum *χρεῖος*, de quo non cogitarunt interpretes, exstat infra v. 1328. Æsch. Suppl. v. 210. et in fragmento Andromedæ apud Stobæum Tit. XCI. Philo Judæus de Cosmopœia: *μὴ γὰς χρεῖός ἐστιν, ᾧ πάντα ὑπάρχει. Musg.* *χρεῖν, indigi*, jam Heath. reposuerat. *Beck.*

53. Reisk. *ἐσφραγίζειν* vult esse *excludere aliquem domo*, ceris velut et signis appositis arcere. *Beck.*

55. *σαφεῖς*] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. *σαφῶς*. *Musg.*

57. Non opus est ut confugiamus aut ad hoc genus interpretandi aut ad emendationes ab aliis interpretibus propinatas. Accusativus *ἔλεγχον* non respicit ad *δυσκραξία*, sed ad infinitivum subauditum *δυσκραξίας τυχεῖν*. Sic v. 425. *τόν τε πελοπίδαισιν Εὐρώτα λιμένα, πόνων τιλευτάν*. Iph. A. 231. *Ναῶν δ' ἐς ἀρχαῖον ἦλθον, Καὶ θέαν ἐθέσφατον, Τὰν γυναικείαν ὄψιν ἀμμάτων Ὡς πλέσιμι, μείλινον ἀδονάν*. Hel. 1432. *πᾶσαν δὲ χρὴν Γαῖαν βοᾶσθαι μαναρίας ὑμνῳδίας, Τμέναιον Ἑλένης κἄμόν, ὃς ζηλωτὸς ἦ*. Locis his, accusativi, *πόνων τιλευτάν, μείλινον ἀδονάν, ὑμέναιον Ἑλένης κἄμόν*, non pendunt ab ullo uno vocabulo, sed tota actione a verbis antecedentibus descripta. *Elmsl.*

59. Temere tentatur hic versus. Mutata est constructio, quod in mente habebat, *ἦν μήποτε λάχω*. *Herman.*

ΜΕΓΑΡΑ.

Ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν,
Στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός,
Ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θείων σαφές.
Ἐγὼ γὰρ οὔτ' εἰς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης,
Ὃς οὕνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτέ,
Ἔχων τυραννίδ', ἧς μακραὶ λόγχαι πέρι
Πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' εἰς εὐδαίμονα,
Ἔχων δὲ τέκνα, κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ,

MEGARA.

O senex, qui Taphiorum olim cepisti urbem,
Gloriose exercitui Thebanorum imperans,
Quam Deorum nullum *consilium* certum *est* hominibus!
Ego enim quod ad patrem, non fortuna carui;
Qui propter opes olim valde superbus erat,
Habens regnum, propter quod longæ hastæ
Saltant ob cupiditatem, in beata corpora *principum:*
Habens insuper liberos; filioque tuo me dedit,

ἱλιγχου] Ita Aldina, nec ulla ratio est, cur cum Brodæo legamus ἱλιγγος. Utrumque enim, vel ipso teste, probum. vid. infra v. 73. *Musg.*

φίλων ἱλιγχου ἀψινθίσταιον.] Canterus Φιλῶν. Ovid. *Scilicet ut fulvum spectatur in ignibus aurum, Tempore sic duro est inspicienda fides.* Malim, inquit Brodæus, ἱλιγχοι, ut sit: ἡ δυστεξία τοιοῦτόν ἐστιν ἱλιγγος. Eustathius: Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι, καθάπερ ὁ σπόνος, καὶ τὸ σπόνος, ὃν ἐμοίᾳ καταλάξει, οὕτω καὶ ὁ ἱλιγγος, καὶ τὸ ἱλιγγος. *Barnes.*

Heath. etiam legit ἱλιγγος ἀψινθίσταιος, sed ἱλιγγος non pro neutro, verum pro masc. habet, ut sit *index*, vel *argumentum*, et constructio: τοιοῦτον πρᾶγμα ἡ δυστεξία ἐστὶν ἀνθρώποις, δηλονότι ἱλιγγος ἀψ. φίλων. *Beck.*

Aut ἱλιγγος ἀψινθίσταιος, ut ad δυστεξία redeat, aut ἱλίγγου ἀψινθίσταιον, ut ad ὅς et τύχου. Si autem ἱλιγγου ἀψινθίσταιον retineatur, debebit ἤ, et λάχοι legi. *Reisk.*

60. De Taphiis ab Amphitryone subactis vide Apollodor. Lib. II. c. 4. sect. 7. et Plautum Amphitryone, passim. *Musg.*

Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν,] Taphiorum et Teleboarum urbes excidit Amphitryon juvenis, in vindictam Alcmenæ fratrum ab iis cæsorum. De qua re vide Apollodor. Bibliothec. Lib. II. c. 4. §. 6. et interpretes Hesiodi ad illud Scut. Hercul. v. 18. μαλιερῷ δὲ παναφλέξαι πυρὶ κάμας Ἀνδρῶν ἠρώων Ταφίων ἠδὲ Τηλεβοάων. Item Joh. Brodæum in Anthologg. Lib. V. *Barnes.*

63. ἀπηλάθην τύχης,] *Expers eram fortunæ.* Isocrat. Evagora: ἀπειλημμένον τῆς πολιτείας. Maxim. Tyr. Dissert. XXI. ἀπειλημμένην τοῦ ὑγιαινοῦ. Idem Dissert. XXXIII. βάναυσος ψυχὴ, ἀπειλημμένη λόγου: vid. et Dissert. XL. in fine. Xenoph. p. 7. Themist. p. 90. C. Plutarch. Agesil. p. 1125. Ed. H. Steph.

οὔτ' εἰς πατέρ'] *Nec quoad patrem.* Opponi debuit in sequentibus οὔτ' εἰς σόν, *nec quoad maritum.* Sed hoc videtur latere in κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ. *Musg.*

64. Ὃς οὕνεκ' ὄλβου] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ὃς οὕνεκ' ὄλβῳ. *Musg.*

69. θανόντ'] Legendum, ni fallor, φάντ'. *Illa quidem prius* (i. e. viventibus nobis) *avolarunt. Musg.*

Reisk. reponit: καὶ τὸν ἐμοῦν μὲν θα-

Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ ξυνοικίσας.
Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο·
Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μίλλομεν θνήσκειν, γέρον,
Οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
Σώζω νεοσσούς, ὄρνις ὥς, ὑφειμένη.
Οἱ δ', εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πτερῶν,
Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς;
Τί δρᾷ; πόθ' ἥξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένοι
Ζητοῦσι τὸν τεθνόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
Λόγοισι, μυθεύουσα, θαυμάζω δ', ὅταν

Nobilem conjugem Herculi jungens matrimonio.
Et nunc illa quidem mortua avolaverunt.
Ego vero, et tu senex, moriemur,
Et liberi Herculis, quos sub alis
Pullos, veluti gallina incubans, servo.
Ipsi autem ad sciscitandum alius aliunde accedens,
O mater, inquit, ubinam terrarum abest pater?
Quid facit? quando veniet? ob teneram ætatem autem decepti,
Quærunt patrem: ego vero prolecto
Verbis, fabulans. Admiror vero quando

νὺν ἀνέπτατο, aut: καὶ τὸν ἐκεῖνα μὲν θανόντα (nempe Creonte) ἀνέπτατο, *illa gloria avolavit, Creonte mortuo. Beck.*

69. s. καὶ τὸν ἐκεῖνα μετὰ θανόντ' ἀνέπτατο·
ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μίλλομεν θνήσκειν, γέρον.

Priorem versum in mendo cubare primus intellexit Reiskius, cujus tamen conjecturæ prostant ejusmodi, quibus nemo facile calculum adjecerit. Musgravius φθανόντ' ἀνέπτατο legendum suspicatus, voculam reliquit μετὰ, huic loco, si quid video, minime accommodatam. Videris an cortigi debeat

καὶ τὸν ἐκεῖνα μάτην ἄφαντ' ἀνέπτατο.

Illa nunc quidem avolarunt, neque ullum nisi vestigium, nullum fructum ad præsentem hanc vitam reliquerunt. In Oreste v. 1506. Helena percussorum manibus elapsa et inter Deos recepta is Θαλάμων ἐγένετ' ἐκ πρεσβύτου Ἄφαντος. et v. 1574.

ὁ σίδηρος ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται.

in Helena autem, v. 604. illud simulacrum, cujus causa Græci multos per annos bellum gesserant, βίβηκεν εἰς αἰθέρος πτύχας Ἀιθὶς ἄφαντος. Æschylus Agam. 668. naves ἔχουσ' ἄφαντα, πομπίμους πλοῦ στρόβῳ. Plura huc pertinentia congessit Abresch. in Annotationibus ad N. T. p. 595. sq. Quod ad μάτην attinet, quod facile permutari potuit cum μετὰ per compendium scripto, illud minime abundat, sed eum sensum habet, quem in Latina versione exprimere conati sumus. Eodem sensu positum legitur in Medea, v. 1257. μάτην μέχθος ἔβλυε τῶν τέκνων. *Jacobs.*

71. Ex emendatione Piersoni. Vulgo ὑπερτέρους. *Herman.*

ὑπερτέρους] Recte Piersonus ὑπὸ πτεροῖς, conferens Heraclid. v. 10. *Musg.*

71. s. ὑπερτέρους Σώζω νεοσσούς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.] Vide ad Andromach. v. 441. et Troad. v. 753. *Barnes.*

73. ἄλλος] Its Edd. recent. monente H. Stephano, nec dissentiunt MSS. E. G. Ed. Ald. ἄλλης. *Musg.*

75. τῷ νέῳ] Τῇ νεότητι. Τὸ νέον, pro ἡ νεότης, vid. ad Androm. v. 185. et v. 601. et Ion. v. 547. *Barnes.*

Πύλαι ψοφῶσι· πᾶς τ' ἀνίστησιν πόδα,
Ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ.
Νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας
Ἐξευμαρίζει, πρέσβυ; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω.
Ὡς οὔτε γαίας ὄρι' ἂν ἐκβαίμεν λάθρα·
Φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν πρείσσονες κατ' ἐξόδους·
Οὔτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
Ἔτ' εἰσὶν ἡμιν. ἥντιν' οὖν γνώμην ἔχεις,
Λέγ' εἰς τὸ κοινόν, μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ,
Χρόνον δὲ μηκύνωμεν, ὄντες ἀσθενεῖς.
ΑΜ. Ὦ θύγατερ, οὗτοι ῥᾴδιον, τὰ τοιάδε
Φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.

Fores strident, et unusquisque attollit pedem,
Ut ad paternum se projecturi genu.
Nunc igitur quam spem, aut viam salutis
In promptu habes, O senex? ad te enim respicio.
Nam neque terminos terræ clam egredi possumus:
Sunt enim custodiæ in exitu nobis potentiores,
Neque in amicis spes salutis
Nobis est amplius. Sententiam igitur quam habes,
In medium profer, ne mors sit expedita *nobis:*
Sed tempus producamus, existentes infirmi.
Am. O filia, non facile *est* talia deliberantem decernere
Tanquam levia sine fluctuatione.

80. Ald. ἢ πίδον. Barnesius ex Canteri conjectura, probata Æm. Porto, edidit ἵμπιδον. Præferendam judicavi Musgravii correctionem. *Herman.*

ἢ πίδον] Canterus ἵμπιδον. Legendum ἢ πόρον. πόρος σωτηρίας est apud Josephum Lib. XX. c. 3. sect. 1. et de vita sua, sect. 3. *Musg.*

ἵμπιδον] Ita cum Cantero pro ἢ πίδον lago, et ad ἐλπίδα refero. Vox Homerica. *Barnes.*

Reisk. conjicit: ἢ πίδαν σωτηρίας, *aut vinculum, ansam salutis. Beck.*

Ferri poterat antiqua lectio ἢ πίδον, *aut fundamentum salutis. Heath.*

81. Ἐξευμαρίζει,] Εὐτρεπίζει, παρασκευάζει, ῥᾴδιον ποιεῖ, καὶ παρέχει ἡμῖν. Εὐμαρὴς, ῥᾴδιος, πρόχειρος, παρὰ τὸ μάρω, αἱ χεῖρες. Vid. supra v. 18. συμφορᾶς ἐξευμαρίζων. *Barnes.*

86. Videntur dura verba sic exponi debere: dic, annon expeditum et consultum sit mori, et annon tempus tantummodo trahamus absque fructu, quum non valeamus eadem arcere. *Reisk.*

88. s. παραινεῖν] Optime Reiskius (et Heath.) στρέφειν. στρέφειν τὰ τοιάδε idem plane est, ac στρέφειν περὶ στρεπτῆς. Sed præterea legendum putem:

— οὗτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε,
φαυλ' ὄτι, στρέφειν σπουδάσαντ' ἄνευ πλάνου.

Non utique facile est, hujusmodi res, tanquam levia quædam, sine ulla hæsitatione aut errore mentis discernere. ὅτι postpositum adjectivo vide Suppl. v. 331. *Musg.*

89. Reiskius et Heathius στρέφειν. Non sollicitanda vulgata. *Herman.*

90. Vulgo στρεπτὸν σ'] Emendavit Musgravius. *Herman.*

στρεπτὸν,] Male vulgo, quod et habet

ΜΕ. Λύπης τι προσδεῖς, ἢ φιλεῖς οὕτω φάος;
ΑΜ. Καὶ τῷδε χαίρω, καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
ΜΕ. Κἀγώ· δοκεῖν δὲ τἀδόκητ' οὐ χρὴ, γέρον.
ΑΜ. Ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνεστ' ἄκη.
ΜΕ. Ὁ δ' ἐν μέσῳ με, λυπρὸς ὤν, δάκνει χρόνος.
ΑΜ. Γένοιτό τἄν, ὦ Ζύγατερ, οὔριος δρόμος
Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν·
Ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὐμός, εὐνήτωρ δὲ σός.
Ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυρρόους τέκνων
Πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκήλει λόγοις,
Κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους πλοπὰς ὅμως.
Κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ ξυμφοραί,

Meg. Quid tristitiæ tibi deest? aut amas tantopere lucem?
Am. Ego vero et lætor ea, et spem amo.
Meg. Et ego: sed non oportet sperare non speranda, O senex.
Am. In ipsa mora insunt remedia malorum.
Meg. At tempus interjectum, cum sit triste, mordet me.
Am. Forte, filia, contingat secundus cursus
Ex præsentibus malis mihi, et tibi,
Ac veniat aliquando filius meus, tuus maritus.
Verum quiesce, et lacrymosos liberorum
Fontes sufer, et *ipsos* delini verbis,
Commentis fallens, quamvis miseram deceptionem.
Laborant enim etiam ipsæ mortalium calamitates,

contextus, προσδεῖ σ'. Vid. Iph. in Aul. v. 41. Troad. v. 799. *Musg.*

Petit. Miscell. Lib. III. c. 20. reponit: Ἔλειᾳ νύ προσδεῖ σ', sed repugnat ei Heath. *Beck.*

95. Erfurdtii emendatio est γένοιτό τἄν. Vulgo γένοιτ' ἄν. *Herman.*

Malim, Γένοιτ' ἄν ἔτ' ἄν, ὦ Ζύγατερ. Ἐν, nobis videtur, magis sententiæ consentaneum quam τῶν. *Elmsl.*

Recte, ut videtur, Barnesius versum per μοι supplevit, uncinis hic inclusum. Vide, citante ipso, Orest. v. 124. Iphig. in Aul. v. 613. Iphig. in Taur. v. 871. Troad. v. 1073. *Musg.*

95. 8. Γένοιτ' ἄν, ὦ μοι Ζύγατερ, οὔριος δρόμος Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν·] Olim μοι ante Ζύγατερ aberat, non sine versus jactura; restituitur nunc cum elegantia; sic Orest. v. 124. Ἰὼ, ὦ τέκνον μοι. Iphig. Aul. v. 613. Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι. Iphig. Taur. v. 871. Ὦ μοι σύγγον. Demum Troad. v. 1073. Ὦ φίλος, ὦ τέκνον μοι. Nec obest, quod in versu sequenti ἐμοὶ iterum occurrat: prius enim μοι pro μου ponitur, alterum ad γένοιτο refertur. Τῶνδ' vero, quod in secundo versu post παρόντων aberat in nonnullis exemplaribus, ex Aldina editione restitui.
Barnes.

Quia in ed. vet. est, γένοιτ' ἄν, ὦ Ζύγατερ, Reisk. scribit: γένοιτ' ἄν αὖ, ὦ Ζ. *Beck*

97. Ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν] Ita MS. 2714. Vulgo Ἔλθοι τέ νιν' ἄν. *Musg.*

In vulgata particulam τι ejici jubebat Heath. locumque reddidit sic: *Fieri potest, O filia, ut, secundante fortuna aura, effugium obtingat ex præsentibus malis,*

Καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει,
Οἵ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.
Μεθίστανται γὰρ πάντ' ἀφ' ἁλλήλων δίχα.
Οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν
Πέποιθεν ἀεί· τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ.

Et flatus ventorum: neque semper robur habent,
Et qui felices sunt, non sunt perpetuo felices,
Omnia enim a se invicem in diversa abeunt.
Hic autem optimus *est* vir, qui spei
Semper confidit: at desperare, hominis *est* ignavi.

quæ me et te circumdant; veniat modo filius meus tuusque maritus. Beck.

98. Ald. τίσιν, reliquæ τίνων, sic citavit etiam Pors. ad Phœn. 381. *Herman.*

101—106. Apud Stob. Grot. CXI. p. 461. ubi ξυμφοραί. *Burn.*

Elegantius foret:

101. a. κάμνουσι γάρ του καὶ βροτῶν αἱ συμφοραί,
καὶ πνεύματ' ἀείμεν· οὐδ' ἀεὶ ῥώμην ἔχει. *Musg.*

101. Κάμνουσι γάρ του καὶ βροτῶν αἱ συμφοραὶ,] Hunc locum egregium sane et philosophia plenum citat Stobæus in capite περὶ ἐλπίδος, totidem verbis, excepto, quod in v. 104. Μεθίστανται pro Ἐξίστανται legit. Hugo Grotius ita vertit in sua Stobæi editione: "Etiam calamitas ipsa lassari solet. Nec semper sæ̈r tristibus flabris gemit, Nec cui beate nunc, et olim sic erit. Perpetua rebus imminent divortia. longe Optimus, qui sperat: at qui ignavia Despondet animum, nullius pretii est homo." Hinc Ovidianum illud in omni fere consilio a me usurpatum: *Sed quid tentare nocebit?* Et sane, qui varias, miras, subitas et inexspectatas fortunæ vices novit, de nihilo unquam desperabit; audeat modo, et exspectet. Certe desperatio multis nocuit, heroica spes et fiducia sæpe felicem sortitur exitum. Quare recte Theocritus: Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνίλπιστοι δὲ θανόντες, Idyll. IV. v. 42. Latine: Spes est in vivis, sed spes est nulla sepultis. At vetustissimus poëta, Linus, optime: Ἐλπίσθαι χρὴ πάντ'· ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἀέλπιστον. Ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνάντεα οὐδέν. Non hæc ego de ambitiosorum, aut amatorum, aut avarorum spe vana; de his enim rectius Plato statuit, Τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορόσιν ἀνθρώποις ὀνείρους εἶναι. *Barnes.*

103. Οἵ τ' εὐτυχοῦντες, διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.] In hanc sententiam vide quæ nos ad Iphig. Aul. v. 161. *Barnes.*

104. Stobæi lectio est μεθίστανται tit. 111. Grot. Euripidis libri ἐξίστανται. *Herman.*

Ἐξίστανται] Stobæus Tit. CXI. Ed. Grot. μεθίστανται, quod non deterius. *Musg.*

Ἐξίστανται] De Stobæana lectione in margine notavimus. Nostra vero potior videtur, ut sit hic sensus: *Non eundem semper cursum tenoremque servant, sed ab invicem separari et mutari solent.* Ita Thucydides Lib. II. Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλεσθε. *Barnes.*

105. a. Οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσι
Πέποιθεν αἰεί·] Οὗτός ἐστιν ἐν' ἀνθρώπῳ τι καὶ σοφίᾳ μάλιστα μὲν ἐκπεπτὸς, ὅστις εὐθυμεῖται καὶ ἰδίαισι σφὲ τὰ τῆς τύχης ἐσίσαν γίνηται. Spei autem laudem vide supra ad v. 101. *Barnes.*

106. Reisk. reponit: ἀπιρεῖν, i. e. ἀπιστεῖν, *despondere animum.* *Beck.*

107. a. Vulgo ἀπόφορα et ἐκλείπων. Sic Orest. 147. Hæret interpretatio in vocabula quinque priora quæ, si modo solito conjungamus, necessario signant locum, ad quem Chorus proficiscitur. Sic Med. 666. Τί δ' ἁμφαλὸν γῆς Ἑλληνίδων ἐστάλης; Hæc verba tamen, ut jure monent interpretes, locum significare ex quo venit Chorus, intelligenda sunt. Barnesius, causa nulla illata, in textum recepit λιπὼν. Musgravius vult ἐστάλην in ἐξᾶλθον mutare. Quas emendationes metri ratio non fert, has igitur Hermannus rejicit, qui addit: "At μίλαθρα καὶ δίμνα ἔρημα θ-

ΧΟΡΟΣ.

Ὑπώροφα μέλαθρα στροφή.
Καὶ γηραιὰ δόμοι' ἀμφὶ βάκτροις
Ἔρεισμα δίμιος, ἐστάλην, ἰηλέμων

CHORUS.

Ex bene tectis atriis
Et senili lecto, baculis
Innitens, egressus sum lugubrium

μενος idem est ac si dixisset, μέλαθρα καὶ δόμοι σὺν βάκτροις διαστεμμένος. Sic in Ione 743. Βάκτρῳ δ' ἰχνίδιον στειριᾷ σπίζον χθονός." Nobis non arridet interpretatio hæc, quem locum si quis emendare nos roguret, legamus: ἐξίζω, seu magis ἐξίζας pro ἐστάλην. Omnia hac mutatione recta evadent. Verbum ἐκβαίνω accusativum regit in hujus tragediæ, v. 82. Ὡς οὔτι γαίας ἔρι' ἂν ἐκβαίμεν λάθρα. Attamen libere fatemur, ἐξίζας pro ἐστάλην, audacius mutari. Mirum est, quod in versu Medeæ supra laudato, Aldus habet ἐκβάσης loco ἐστάλης. *Elmsl.*

107. sq. Hæc Ode in editis omnibus tanquam monostrophica exhibetur, sed revera antistrophicam esse, monuit me Tyrwhittus. Strophe et antistrophe sic constitui possunt:

Στροφή.

ΧΟ. Ὑψήροφα μέλαθρα, καὶ γηραιὰ
δόμοι', ἀμφὶ βάκτροις'
ἔρεισμα δίμιος, ἐξῆλθον ἰηλέμων
γόων τ' ἀοιδάς, ἔνθ' ἀγυιὰς ἔχουσ'
ἔστια μέσον, καὶ δάπεδα νυκτιφαοῦς
ἑστήκασιν ἑστίας,
στρωτὰ μὲν, ἀλλ' ἄνευ στρώματος.
ἰὼ πόποι, πόποι σκηπτὸς
ἀφίκετο', ὦ γεραιά, σόν τε
πάλαιστα μῶτις, ἣ νιν ἔλβια δόμοις
πάρος ἀναστυφέλιζε.

Ἀντιστροφή.

μὴ πέδοι τρομάσσοντι, βαρύ τι πῶλον,
ἔνθεν πρὸς πυκνοῖσιν
λέκτροις ζαγκρίφοιν πῶλον ἀνίουσα· ὁπόταν
βάκτρον φέρων τροχηλάτου βάλου
λαβὼν χερῶν καὶ στίκτου, ὅταν λίλαιται
πυθὼς ἀμαυρὸν ἴχνος,
γέρων γέροντα παραπέμψει,
ἕ ξύντονα δέμνια πόα
τὸ πάρος ἐν ξυνηλίκων
πόνοις πόα ξυνῶν ἀεί', ἀκαλυπτόδους
πυκτίδος οἶκα ἐφέδρα.

Descripsi, ut legendum puto. Rationes emendationum nunc exponam.

Pro ὑπώροφα, quod metro adversatur, legi potest non incommode ὑψήροφα. Vox Homerica est, Plutarcho etiam adhibita Themistocl. p. 217. Ed. H. Steph.

λιτὼν, quod præbet in fine versus Barnesiana, additamentum est Scaligeri. *Musg.*

λιτὼν deleri vult Reisk. alloqui Chorum ædes suas et urbem totam.

Heath. sic versum dividit:

Ὑπώροφα μέλαθρα antispasticus hemiolius.
Καὶ γηραιὰ λιτὼν penthemimeris trochaica.

Beck.

108. Barnesius ex Scaligeri conjectura post γηραιᾶ addidit λιτών. Musgravio ἐστάλην in ἐξῆλθον mutandum videbatur. At μέλαθρα καὶ δόμοι' ἔρεισμα δίμιος idem est ac si dixisset, μέλαθρα καὶ δόμοι σὺν βάκτροις διαστεμμένος. Sic in Ione 743. βάκτρῳ δ' ἰχνίδιον στειριᾷ σπίζον χθονός. *Herimon.*

109. ἐστάλην.] Et metro repugnat hæc vox et sententiæ. Sententiæ scilicet, quia Amphityron, non intra ædes, nedum in cubiculo, versabatur, sed foris sub dio ad aram Διὸς σωτῆρος. vid. v. 53. Non igitur ad stragula senilia properabat Chorus, sed ea tum maxime reliquerat Legendum forte ἐξῆλθον, *egressus sum*, quod non semper genitivum adsciscit, sed aliquando etiam accusativum. Herodot. Lib. V.

Γόων ἀοιδός, ὥστε πολιὸς ὄρνις,
Ἕπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτιφοιτὸν
Ἐννύχων ὀνείρων,
Τρομερὰ μέν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα.
Ὦ τέκνα πατρὸς ἀπάτορ', ὦ
Γεραιέ, σύ τε, τάλαινα μᾶ-
τερ, ἃ τὸν Ἀΐδα δόμοις
πόσιν ἀναστενάζεις.
Μὴ προκάμητε, πόδα ἀντιστρ.

Carminum cantator, ut cana avis,
Verba tantum, et species obscura
Nocturnorum somniorum,
Tremula quidem, sed tamen prompta.
Io liberi, liberi patre carentes, O
Senex, tuque, mater infelix,
Quæ Plutonis in ædibus agentem
Maritum deploras.
Ne defatigemini pedem,

ἰνδαϊκά μιν φυλάξας ἐξιλλόντα τὸ ἄστυ Σαλαμινίων ὁ Ὀνήσιλος. Polyb. p. 586. B. τὴν αὐλὴν οὐδεὶς ἐξέπλει θαῤῥῶν. Idem, p. 630. A. ἐκπερισσόμενος τὸ βουλευτήριον. Dionys. Halicarn. p. 252. l. 44. τὰς αὐλὰς ἐξιλλόντα. Aristid. Orat. Sacr. III. ἐξέπλει δέ μοι τὰ περιπόλια. *Musg.*

110. πολιὸς ὄρνις,] i. e. cygnus. *Musg.*

111. s. Hos versus ita constituit Heath.

Ἕπεα μόνον, καὶ δόκημα periodus.
Νυκτιφοιτὸν ἐννύχων ὀνείρων trochaicus trimeter brachycatalectus.

δόκημα νυκτιφοιτὸν recto casu ponitur, et a senibus de se dictum accipi debet. *Beck.* Vid. Hecub. 72. *Burn.*

113. Τρομερὰ μὲν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα.] V. 126. Γέρων γέροντα παραπέμψει. Quoniam quemque horum versuum sequuntur iambici tres dimetri, perducimur ut legamus, πρόθυμ' et παραπέμψ'. *Elmsl.*

Τρομερὰ μὲν,] Emendatio est Tyrwhitti pro τρομερὰ μόνον. *Musg.*

Pro μόνον Heath. legit μὲν οὖν. *Beck.*

114. Vulgo ἰὼ τέκνα, τέκνα. *Herman.*

114—116. Versus hi tres sunt iambici dimetri quos sequitur ithyphallicus. Vulgo legitur: Ἰὼ τέκνα, τέκνα. Brevis est secunda syllaba γεραιὲ, ut in vv. 444. 896. Legit Hermannus, Ὦ τέκνα πατρὸς ἀπάτορ', ὦ Γεραιὲ, σύ τε τάλαινα μᾶτερ πατρὸς ἀπάτορα, *locutionem portentosam esse* clamat Wakefieldius, et legit, Ἰὼ τέκνα, μέλεα πατρὸς, Ἀπάτορ'. "Quam emendationem," ait Wakefieldius, "utroque pollice sine dubio laudabunt eruditi, cum sit ex intimis veterum venustatum thesauris deprompta." Quoniam πατρὸς ἀπάτορα, nobis videtur, Græce dici æque ut παίδων ἄπαιδας, Androm. 610. ἄπαιδας τέκνων. ibid. 712. ἄφιλος φίλων. Hel. 524. et viginti aliæ locutiones passim apud tragedias, propterea quod emendationem Wakefieldio *utroque pollice laudare* roganti morem gerere nolumus. *Elmsl.*

118. In editis est μὴ προκάμητε πόδα.] Sed voces πόδα et προκάμητε propter metrum transposui. *Musg.*

Comma post προκάμητε ponendum. nam πόδα cohæret cum ἀνίετε, *remittentes*, de cursus vigore scilicet. *Beck.*

118—123. Hæc Amphitryoni tribuenda censeo, quæ vero inde sequuntur, i terum Choro. *Heath.*

120. Vulgo ζυγηφόρων πώλων ἀνίετε.] Metri indicio primam vocem correxi. Ante ἀνίετε syllaba deest. Fortasse ἐξανίετε scribendum. Rarior est remittendi

Βαρύ τι πῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον
Λίπας ζυγοφόρον πῶλον, . . ἀνέντες, ὡς
Βάρος φέρω τροχηλάτοιο πώλου.
Λαβοῦ χερῶν καὶ πίπλων, ὅτου λέλοιπε
Ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος·
Γέρων γέροντα παραπόμιζε,
Τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις
Ὦ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ
Ξυνῆν πότ', εὐκλεεστάτας

Et lenta membra; tanquam ad saxeum
Clivum jugales equos incitantes: ut
Onus gesto tremuli pedis,
Apprehende manus, et vestes, cujuscunque deficit
Imbecille pedis vestigium.
Senex senem deduc,
Qui, sociæ hastæ juveniles
Ante inter æqualium-labores, juniores
Una fuerant, laudatissimæ

significatio in forma ἱξανίημι. Sed habet Sophocles in Philoct. 705. Sensus est: ne fatigemini, pedem senio gravem remittentes, velut equum jugalem in loco acclivi. *Herman.*

Reisk. scribit ζυγηφόρου πῶλου. *Beck.*

121. Vulgo φέρω. Scripsi φέρω, ut Hesthius, qui tamen errat, quum id vult conjunctivi modi esse, πῶλον pro Aldino πώλου præbuerunt MSS. Stephani. Intelligitur pes titubans. Eamdem rem similiter in Ione v. 743. per στρεβλῇ σκίβει χθονὸς indicavit. *Herman.*

πώλου.] Ita Ed. Ald. MS8. Steph. πῶλον. Sed legendum τροχηλάτου βώλου, et intelligendum de lapide molari, qui revera τροχήλατος est, i. e. rota circumactus. Sic Xenarchus apud Athen. Lib. II. c. 23. patinam fictilem τροχήλατον πέρην vocat, quod rota figulina circumacta fuisset.

βῶλος aliquando *lapidem* significat, ut in Orest. v. 976. Strabo de lapicidina Synnadica: καν' ἀεχὰς μὲν μικρὰς βώλους ἐλλίπους τοῦ μετάλλου, διὰ δὲ τὸν νοῦν τελετίλλουσι τῶν Ῥωμαίων πίσους ἐξαιρεῖσθαι μᾶλλον. Lib. XII. p. 577. B. *Musg.*

Reisk. reponit: βαιοφόρου τροχηλάτου πώλου, *equi currum trahentis*, cui onere currus et longo itinere *pes gravis* et tardus factus est. *Beck.*

Pro φέρω malim legere φέρω, forma subjunctiva, ut constructio sit: λαβοῦ χερῶν καὶ πίπλων ὡς βάρος φέρω. τροχηλάτου πώλου verte *aurigantis pedis*. *Heath.*

122. ὅτου, *cujuscunque*. Legitur etiam ὅτου, sed, ut opinor, perperam. *Heath.*

125. Elisio in voc. παραπόμιζε flagitat ordinem vv. 125. 126. mutari, cum prior duorum horum versuum, ordine quo fere semper stant, a consonante incipit. Mutationem hanc, Musgravio judice, sententia ipsa postulat. *Elmsl.*

Τὸ πάρος] MSS. Steph. τὸν πάρος. In MSS. pariter ac editis hic versus ante versum ὦ ξύνοπλα exhibetur, quod constructionem impeditam facit. Transponendos fuisse, metro Odes invento, dubitari non potest.

ὦ et νέῳ in edd. iota subscriptum habent, quasi dativi singularis essent. Mihi videntur nominativi dualis esse, ut ipsi commilitones ξύνοπλα δόρατα vocentur. vide, quæ dedimus ad Suppl. v. 708. Iphig. in Taur. v. 141.

Pro ξυνῆλικες, quod hic dedi, MSS. habent ἡλίκων. *Musg.*

Πατρίδος οὐκ ὀνείδη.
Ἴδετε, πατρὸς ὡς ἐτῳδίς.
Γοργῶπες αἴδε προσφερεῖς
Ὀμμάτων αὐγαί. 130
Τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων,
Οὐ δ' ἀποίχεται χάρις.
Ἑλλάς, ὦ, ξυμμάχους
Οἵους, οἵους ὀλέσασα
Τούσδ' ἀποστερήσει. 135
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς

Patriæ non probra.
Videte ut truces
Patris similes *sint* hi
Oculorum fulgores.
Infortunium vero nondum a liberis discessit,
Neque abiit ob venustatem.
O Græcia, belli socios
Quales, quales amittes,
Cum hos perdideris.
Sed enim video dominum hujus terræ

Leg. τὸν πάρος συνόλλυν' (aut ἰδόλλυν') ἐν τέκνοις, illum, qui in laboribus eandem mecum (aut bene) ferebat ætatem. *Beck.*

126. Vulgo δοίρανος. Emendavit Tyrwhittus, licet ille non uno modo in descriptione metrorum hic falsus. *Herman.*

128. οὐκ ὀνείδη.] *Non in opprobrium patriæ. Reisk.*

129. Hic versus in duos dividendus:

Ἴδετε πατρὸς ὡς penthemimeris trochaica.
Γοργῶπες αἴδε προσφερεῖς. iambicus dimeter. *Heath.*

132. Hæc sensu carent. Scribendum videtur:

τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ πατρὸς τέκνοις, οὐδ' ἀποίχεται χάρις.

At nimirum infortunium paternum non destituit liberos, neque exstinctus est decor. Oris scilicet paterni. *Herman.*

Heath. vertit: *Sors vero iniqua patris nequaquam eos reliquit etiam a pueritia. Beck.*

133. οὔ δ' ἀποίχεται χάρις.] Sic etiam in Sophocl. Electr. 132. *Herman.*

133. χάριν.] i. e. Χάριτι. *Propter forma venustatem.* non χάρις, nominativo singulari. *Musg.*

138. στρέφοντα] Its MSS. E. G. et 2714. Ed. Ald. στρέφοντα. vid. infra v. 701. et Bacch. v. 208. *Musg.*

Δύσει] Homeri Scholiastes ad Odys. v. 268. Ἡ Μιγδὼν, Δρυάντης Κρίνοντος, τοῦ Θηβῶν βασιλέως, γημαμένη Ἡρακλεῖ, παῖδας ἴσχυε Θηρίμαχον καὶ Κρεοντιάδην. Βαδίζοντος δὲ αὐτοῦ εἰς Ἅιδου, ἐπὶ τὸν τοῦ Κυνὸς Ἅιδην, Δύσης, ὁ τῶν Θηβαίων βασιλεὺς, στασιάσας Ἥρᾳ, κατασφάξαι τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἵνα Ζῆνα· οὐ γὰρ αὐτὸν ἐκπολέμιον ἔφατο. Παραγενόμενος δὲ Ἡρακλῆς, ἀναιρεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου παῖδας. Μανεὶς δὲ διὰ τὴν Ἥραν, κτείνει τοὺς ἰδίους. Joh. Brodæus. Non autem hic Lycus erat legitimus regni Thebani successor et hæres, quanquam et ex Thebano sanguine procreatus: erat enim filius veteris Lyci, Nycteï fratris; sed ex Eubœa a seditiosis Thebanis ad regnum vocatus contra Creontem, dum abesset Hercules: illo autem mox redeunte, oppressus et cum liberis occisus. *Barnes.*

Λύκον πελῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

ΛΥΚΟΣ.

Τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον,
Εἰ χρή μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπεί γε δεσπότης
Ὑμῶν καθέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βούλομαι·
Τίν' εἰς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον;
Τίν' ἐλπίδ', ἀλκὴν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν;
Ἢ τὸν παρ' Ἅιδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον
Πιστεύεθ' ἥξειν; ὥσθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν

Lycum accedere prope hanc domum.

LYCUS.

Herculis patrem, et uxorem,
Si mihi convenit, interrogo: convenit autem, siquidem dominus
Vester sum, interrogare quæ volo.
Quam diu quæritis prorogare vitam?
Quam spem, aut quod auxilium videtis, ne moriamini?
An patrem horum jacentem apud Plutonem
Venturum creditis, ut *ita* præter dignitatem

139. Τὸν Ἡράκλειον] Recte ab hoc versu Lyci ῥῆσιν orditur Barnesius, quæ in reliquis edd. a versu sequenti incipit. *Musg.*

139. 2. Τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον Εἰ χρή μ', ἐρωτῶ·] Hæc ego verba primus Lyco tribuo, et rectissime, licet olim versus Τὸν Ἡράκλειον, &c. in Choro continuabatur; unde Scaliger τόν δ' legendum putabat. Amphitryon autem et uxor Herculis cum Choro in scena manserant; nec una cum Lyco nunc intrant; quare ad Lycum hæc oratio incipit; in hunc sensum: *Si fas est, Herculis patrem et uxorem quæstionibus exercere; illos interrogo; at ego sum dominus et rex vester, ergo certe fas est: Quousque igitur et qua spe freti vitam vestram certissimæ morti destinatam producere conamini?* Sed hic necessitatem mihi impositam video, Euripidis causa et hujus loci pauca prælibandi. Magnus enim ille Scaliger, ubi de Senecæ fabula loquitur, cui nomen Hercules Furens, hanc habet: "Apud Euripidem tragœdia est huic affinis et argumento et nomine. Œconomia partim similis, partim dissimilis." Palmam autem ille vir magnus in hoc fere opere, præcipue in hac scena, ab Euripide detrahit, Senecæque capiti imponit, et decorum in Amphitryonis persona melius a Seneca observatum, quam ab Euripide, contendit: *Est*, inquit, *Euripides in decoro Personæ Amphitryonis longe inferior Seneca; ut in multis aliis.* Ego neque Scaligero, neque Senecæ quid detractum volo: Criticorum vero totam gentem appello, utrum Senecæ œconomia et judicium per omnia linguæ nitori respondere soleat; et num illi τὸ δαιμόνιος par semper sit cura et τοῦ ἀρίστου: et uter in hac ipsa fabula divinius spirat, an Seneca, qui Herculem desperatione victum manus sibi inferre fixum statuit, vel Euripides, qui id ipsum consilii, ut imbellis animi indicium, ab Hercule rejectum fortiter et prudenter facit. Vide infra ad v. 1137. et 1338. Non est hujus loci, comparationem inter eos instituere; Euripides certe, si in omnibus non sit melior, hoc saltem præferendus est, quod in multis etiam ipsi Senecæ sit auctor et exemplum. Et sic utrique salva sit sua laus. Quanquam, ut supra

Τὸ πένθος αἴρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεών,
Σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπους κενούς,
Ὡς ζύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον θεόν·
Σὺ δ', ὡς ἀρίστου φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.
Τί δῆτα σεμνὸν σῷ κατείργασαι πόσει,
Ὕδραν ἕλειον εἰ διώλεσε πτανών,
Ἢ τὸν Νέμειον θῆρ', ὃν ἐν βρόχοις ἑλών,

Lugetis, quod mori vos oporteat?
Tu quidem, spargens per Græciam inanem jactationem,
Quod particeps tui conjugii Jupiter novum Deum genuerit:
Tu vero, quod præstantissimi viri uxor vocata sis.
Quid vero præclari gestum a tuo marito,
Quod palustrem Hydram interfectam perdiderit?
Aut Nemeæum leonem? quem, retibus captum,

ad Troadas observaverim, proxime post argumentum Actus Primi, Thomas Farnabius et Daniel Heinsius suis ad Scaligerum sententiis accedant. Cujus rei causam sicut haud usquequaque exploratam habeo, nisi quod Heinsium in magistri verba paratum jurare scio, ita neque prorsus comprobare possum. *Barnes.*

146. Reisk. scribit: *τὸ πιστόθες, fiduciam, confidentiam*, aut etiam *τὸ πιστωθές*. *Beck.*

148. Addidi Θεὸν ex conjectura Erfurdtii. In Bacchis 459. Ζεὺς δ' ἔστ' ἐκεῖ τις, ἢ νέους τίκτει Θεούς;

Jam Wakefieldius Θεὸν addidit, sed male hoc ordine verborum Θεὸν νέον. *Herman.*

Non male hunc versum supplet Reiskius legendo:

ὡς σύγγαμός σοι Ζῆνα Ζεὺς τέκοι νέον.

Magis hoc arridet, quam Barnesianum παῖδα Ζεὺς τέκοι νέον. *Musg.*

Ὡς σύγγαμός σοι παῖδα Ζεὺς τέκοι νέον] Olim quum in omnibus exemplaribus legeretur, ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον, uno pede absente; videbatur παῖδα defuisse; idque mihi et nonnullis aliis placuit. Nec vero supprimenda Scaligeri lectio, licet et novo vocabulo insolens videatur, nec alias usquequaque placeat; illa igitur est hæc: Ὡς σύγγαμός σοι Ζεύς τι κεινὸν ἦφυ. Ad quam confirmandam rejicit nos infra ad v. 340. Μάτην δὲ παιδὸς κεινὸν (ita enim et ibi prò σοι νέον legit) ἐλάβομεν. Judicet lector. *Barnes.*

Vetus scriptura est: Ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον, Scaliger reposuit Ζεύς τι κεινὸν ἦφυ, sed Valck. ad Phœn. 431. τέκνου τι ξυνέον. Heath. mavult: ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς, τέκνου τι κεινόν. *Beck.*

150. Reiskius τί δῆτα. Vulgo τί δὲ τὸ σεμνὸν. *Herman.*

Τί δὲ τὸ σεμνὸν σῷ· κατείργασται πόσει;] Lege Τί δῆτα σεμνόν. *Por.*

Τί δῆτα emendat Reisk. *Beck.*

153. Βραχίοσι — ἀγχόνωσεν] Graphice depingit Theocrit. Idyll. XXV. v. 266. *Musg.*

Βραχίοσι φὼς ἀγχόνωσεν ἰξιλιῶν;] Petrus Victorius Variar. Lection. Lib. IV. c. 22. Cum pictorum natio priscis etiam temporibus sibi omnia licere existimarit, nostræ adhuc ætatis artifices majore licentia utuntur: Quod enim veteres plerumque servabant, ut a re ipsa, eoque, quod institutum esset, non temere discederent, Nostri sæpe negligunt, ut cum Herculem pingunt Nemeæum leonem necantem. Neque enim divulsis malis ipse interfectus est a fortissimo viro, sed faucium pressu strangulatus. Quod accurate narrat Apollodorus Atheniensis in Bibliotheca: Cæteris enim expositis, quæ in hoc certamine antecesserunt, inquit (Lib. II. c. 5. §. 1.) Καὶ περιθεὶς τὸν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, κατέσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε· καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας. Id tetigit etiam Euripides, in fabula, quam

Βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν;
Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὕνεκεν
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;
Ὃς ἔσχε δόξαν, οὐδὲν ὤν, ψυχῆς 155
Θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τἄλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος·
Ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερί,
Οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγύς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων,

Strangulatione brachiorum se interfecisse dicit?
Hisne *festi* certatis? Horum igitur causa
Non oportet mori liberos Herculis?
Qui habuit existimationem fortitudinis, cum nihil esset,
In certamine ferarum fortis, cæteris *in rebus* minime,
Qui nunquam clypeum habuit in sinistra manu,
Neque venit prope hastam: sed arcum habens,

de illo insano fecit, inducens Lycum ita loquentem, cum criminaretur Herculem, fortiaque ipsius facta contemneret: Ἢ τὸν Νίμειον Δῆᾳ; δν ἐν βρέφεσι ἰλὼν, Βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν. Sed Cicero quoque in 2. Quæstione Tusculana, ubi vertit ejulationem illam Herculis e Trachiniis. Inquit enim — *O Lacertorum tori, Vestrove pressu quondam Nemeæus Leo Frendens efflavit graviter extremum halitum?* In numismate præterea argenteo imago est hominis leonem suffocantis, quem Herculem esse ex clava ante posita intelligere licet, nec non ex pharetra. Legantur autem illic verba hæc: C. POBLICI. Q. F. *Ita ille.* Quin idem que testatur Hercules apud Theocr. Idyll. xv. v. 262, &c. Τὸν μὲν ἐγὼν ἴδόμαισι παραβρύσαντα βαρείας Ναυάμωνος, πρὶν αὖθις ἐτέρωσε ἀμπαυθῆναι, Λύχινος ἀμήνυσε τᾷ μᾶν ἴλασα τροφόεσσ', Ῥίψας τόξον ἰερὸν, τιλιβάντιν τε Φαρέτραν· Ἤγχου δ' ἐγκρατέως, συβαρὰς σὺν χεῖρας ἰείσας Ἐξόπιθεν, μὴ καιρὸς ἐκπλαγέντα μ' ἐνόησεν, etc. Graphice sane; unde pictores normam sibi capiant. Puto vero, illos ex Sampsonis leonem lacerantis imagine primitus deceptos. *Barnes.*

155. Ἡρακλείους scribunt Reisk. et Heath. *Beck.*

156. Ὃς ἔσχε] Φέγγος Ἡρακλείους ὡς τοξότου. *Scholiast.*

159. a ἀλλὰ τόξ' ἔχων, Κάλυκον ἴσλων,] Aristoph. Schol. fol. 290. Εἴη δ' ἂν καὶ ἀγνοῶς· διὰ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην. διαβάλλειν γὰρ ἡ τοξεία, ὡς εἴρηται. Et Sophocl. Ὁ τοξότης ἴσως οὐ σμικρὰ φρονεῖν. Et Eustathius: Ὅτι δὲ οἱ Ἀβαντες αἰχμηταὶ, δηλοῖ μὲν ἡ ἰσοτιμία εἰρημένη, αἰσχρὸν εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸ τοξεύειν. Joh. Brodæus. Præterea de hac quæstione Eustath. fol. 851. lin. 32. ad illud Homer. Iliad. λ'. v. 385. Τοξότα λαοβάντα, etc. Τὸ δὲ τοξότα λαοβάντα, οὐχ ἁπλῶς ὕβρει ἐοικὸς Τοξότης γὰρ καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ τῶν Ἑρώων οἱ πρόσωποι, Ἡρακλῆς, Ἶδας, Εὔρυτος, καὶ παρὰ Τρωσὶν Φιλοποίτης, Τεῦκρος, Μαχάων, etc. Ut vero Diomedes damnat timiditatis Paridem sagittantem apud Homerum, sic et Ajax arcus vituperat apud Q. Calabrum, Lib. III. a v. 436. ad v. 442. Et ut Eustathius ibidem: Φασὶν, οἵτε ἐν γενεσίοις εἴθισθαι τοὺς παλαιοὺς τὸν τοξότην διὰ καὶ ἥδιστον μὲν τοξεύειν οἱ ἄρχοντα, πρωτεύοντα δὲ τὸν σταδιαῖον μάχην. Ita tamen et Herculis exemplum in viris fortibus hunc usum arcuum commendabit; quod et Amphitryon mox strenue defendit, a v. 187. ad v. 202. Et Saxonum, Normannorum et Anglorum nostrorum exemplum insuper pro arcubus stabit, qui ante bombardarum usum sagittando plurimas victorias sunt adepti, ut præcipue sub Gulielmo Normanno, sub Eduardo Tertio et Henrico Quinto. His autem semper ex patribus in usu arcus erant; Saxones itaque arcu, et patres eorum, Gothi, et Getæ et Massagetæ valebant, quos Dionysius Afer sagittarum emissores emphatice vocat:

Κάκιστον ὅπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.
Ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος, οὐχὶ τόξ', εὐψυχίας,
Ἀλλ' ὃς μίμνων βλέπει τε κἀντιδέρκεται
Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα, τάξιν ἐμβεβώς.
Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναιδείαν, γέρον,
Ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανὼν
Κρέοντα, πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ἔχων.
Οὐκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς
Χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.

160 Ignavissimum armorum genus, ad fugam paratus.
At viri fortitudinis indicium *est* non arcus,
Sed qui manens aspicit, et vicissim intuetur
Hastæ fortuitum sulcum, in acie constitutus.
Habet autem *factum* meum, O senex, non crudelitatem,
165 Sed cautionem: scio enim quod interfecerim
Creontem patrem hujus, et regnum habeam.
Haud igitur, educatis his, ultrices mei
Volo relinquere, factorum *meorum* pœnas.

Μασσαγέται παίουσι θοῶν ἰοντῆρες ἰόντων. Qui vox Scytha ad Saxonicum, Scytta, Sagittarius, et Schieten Belgicum pertinere putatur, unde et Scoti. *Barnes.*

162. βλέπει et δέρκεται idem est. ergone βλέπεται κἀντιδέρκεται. existimo quidem. deinde lego δορὸς ταυτῶν ἄλοκα, τάξιν, ἐμβεβώς, *in longo Martis sulco, ordine inquam,* seu acie, *constitutus.* ταυτῶν est a ταυὸς, *longe protensus,* μακρός. ἄλοξ sive αὖλαξ δορὸς est unaquæque series militum, sive κατὰ ζυγὸν, in frontem, sive κατὰ στίχον, in agrum. Apparet ex his, comma post ἀντιδέρκεται esse ponendum. *Reisk.*

Ἀλλ' ὃς μίμνων] Ἔπαινος ἀνάλγητον. *Scholiast.*

163. ταχῦαν] Ita MSS. E. G. et 2714. ut jam Barnesius. Ed. Ald. ταχείας. Sed legendum τυχαίαν, *fortuitam.*

Fortitudo militis in eo maxime cernitur, si quis hastam ex adverso venientem rectis oculis intueri potest. Quod et Euripides hoc loco indicasse videtur, sic proinde emendando:

— κἀντιδέρκεται
Δορὸς ταχῦαν ἄλοκα —

Hesychius: αἶλαξ, ἐρημία. Nonnus, p. 389. Ἔγχεος ἰοντηρίοιο τετυπένου ὄξυος ἐρμῆ. *Musg.*

Δορὸς ταχῦαν ἄλοκα,] Male olim ταχείας, cum δορὸς sit neutrius generis; quare ταχῦαν lego et ad ἄλοκα refero. Ἄλοξ autem idem, quod αὖλαξ, ἡ, et ab Eustathio exponitur, ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή. Est itaque metaphora: δορὸς enim ἄλοξ, i. e. hastarum gladiorumque sulcus, plagæ sunt ac vulnera; Æschylus in Agamemnon. Ὄσυχος ἄλοκι πεσήμα. E Brodæo. Nos vero in Francisdos nostræ Lib. V. hac etiam metaphora usi sumus, et ad proprietatem ἀσχηματίστου λόγου retulimus; v. 364. At *Maloda Althemium dum viderat alta rubenti Vulnera spargentem gladio, mortemque serentem: Hinc, ait, aut famæ messis mihi surget opimæ; Aut hos ille meo rorabit sanguine sulcos. Barnes.*

164. ἀναίδειαν, *crudelitatem.* Sic Pindar. Olymp. X. in fine ἀναιδία νίκης. Anthol. p. 47. ἀναιδῆ ἄγγος. Emendat Piersonus ἀναιδείαν. Mihi nullo modo necessarium videtur, ut Lycus crimine ignaviæ sese purget, priusquam objicitur; cum præsertim consiliumi ejus prima facie non tam ignaviam indicet, quam crudelitatem. Nam quod postea timi-

ΑΜ. Τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει
Παιδός· τὸ δ' εἰς ἐμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει
Λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν
Δεῖξαι· καπῶς γάρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν.
Πρῶτον μὲν οὖν τἄρρητ' (ἐν ἀρρήτοισι γὰρ
Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες)
Ξὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν.
Διὸς περαυνὸν δ' ἠρόμην, τέθριππά τε,
Ἐν οἷς βεβηκώς, τοῖσι γῆς βλαστήμασιν,

Am. Jupiter quidem Jovis partem tueatur
In filio: quod enim ad me *pertinet*, O Hercules, cura mihi erit:
Ut verbis hujus stultitiam pro te
Ostendam: neque enim sinendum est ut male audias.
Primum igitur indicta (inter indicta enim
Tuam ignaviam *ponendam* arbitror, Hercules)
Testimonio Deorum, me a te oportet amovere.
Interrogo autem Jovis fulmen, et quadrigas,
In quibus vectus, terræ filiis,

ditatis ejus mentio fuit, peperisse hoc videtur Lyci ipsius professio, se idcirco in domum liberosque Herculis animadvertere, ne postea eadem Creontis ulciscantur, confer etiam v. 546. 554. *Musg.*

167. s. Reiskius: τιμωρεῖς ἐμοῖς. Sed ex hac lectione sequeretur, alios fuisse Herculis liberos, alios autem ultores Lyco formidatos. Non incommodum fuerit

ἄκων τεκοῦσιν τῶνδε τιμωρεῖς ἐμοῖ
χρῄζω λιπέσθαι τῶν διδαμάνων δίκας.

τιμωρεῖς δίκας, ut τιμωρὸν δίκην, Electr. v. 680. Pro διδαμάνων, Ed. Ald. διδαγμάνων. *Musg.*

168. δίκην, *panam*, vid. v. 733. 752. Electr. 42. *Heath.*

169. Forte, τὸ τοῦ Διὸς μὲν, Ζεὺς ἀμυνέτω τυχὸν παιδὸς, *quantum ad Jovis quidem partes attinet, tueatur ille filium.* aut saltem, salvis reliquis, περὶ leg. loco μέρει. *Reisk.*

169. s. Τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει Παιδός·] Mollius flueret sermo, si legeretur atque distingueretur:

Τὸ τοῦ Διὸς μὲν, Ζ. ἀ. μέρει
Παιδός· τὸ δ' εἰς ἐμ', Ἡρ. ἐμοὶ μέλει.

Quod ad Jovem attinet, Jupiter —
Quod vero ad me.
Fachse.

173. Plutarch. in Cat. Min. p. 1439. ed. Steph. πρῶτα et δ' Ἡράκλεις. V. Pors. ad Med. 675. *Herman.*

Τὴν σὴν νομίζω διλίαν, Ἡρακλέες. δ' Ἡράκλεις, Plutarch. I. p. 785. *Por.*

176. ἠρόμην,] Imperfectum pro præsenti, ut infra v. 1230. Androm. v. 488. *Musg.*

176. s. Διὸς περαυνὸν δ' ἠρόμην, τέθριππά τε, Ἐν οἷς βεβηκώς,] Pindari Schol. ad Nemeonic. Od. 1. Φλέγρα δὲ τόπος ἐν Θεσπιᾷ καὶ κώμη, ἔνθα οἱ γίγαντες ἀνῃρέθησαν ὑπὸ Θεῶν. Τῶν δὲ ἰχόντων τὴν μάχην περὶ τοὺς γίγαντας, καὶ μὴ περιγινομένων τῆς μάχης, φασὶν εἰρηκέναι τὴν γῆν, μὴ ἄλλως ἀλῶναι τούτους, εἰ μὴ συμμαχήσειαν αὐτοῖς δύο τῶν Ἡμιθέων. Ἡρακλέες τοίνυν καὶ Διονύσου συνελθόντων, ἀνῃρέθησαν οἱ Θεοὶ τῶν γιγάντων. Historia est apud Diodorum, Lib. V. *Brodæus.*

δ' ἠρόμην,] Forte, δεῦρό μοι, *huc mihi adesto, fulmen Jovis*, provoco ad fulmen Jovis. *Reisk.*

177. βεβηκὼς,] Jupiter, non Hercules. *Reisk.*

Γίγασι, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη,
Τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν·
Τετρασκελές θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελθών, ὦ πάτιστε βασιλέων,
Ἔρου, τίν' ἄνδρ' ἀριστον ἐγκρίναιεν ἄν,
Ἢ οὐ παῖδα τον ἐμόν, ὃν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν·
Δίρφυν δ' ἐρωτῶν, ἤ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα,

Gigantais lateribus infigens volucria tela,
Præclaræ victoriæ triumphum cum Diis celebravit.
Quadrupedem etiam contumeliam, Centaurorum genus,
Ad Pholoen profectus, O pessime rex,
Interroga, quemnam virum præstantissimum judicarint,
An non filium meum, quem tu dicis videri tantum *fortem* esse?
Dirphynque si interroges Abantidem, quæ te nutrivit,

178. Sic malui interpungere, quam cum Musgravio et Porsono ad Phœn. 1038. γίγασι πλευροῖς jungere. *Herman.*

Legebat Scaliger λευρεῦς pro πλευροῖς, offensus, credo, duplici substantivo. Sed neque Barnesius commode id concoxisse videtur, unde γίγασι a πλευροῖς distinctione sejungit. Mihi γίγασι adjectivi vim habet, ut ναυσὶ infra v. 1086. ναύσιος, Helen. v. 1561. Hinc γίγασι πλευροῖς interpretor *lateribus giganteis*, ut sit synecdoche partis pro toto, velut cum *mucro* dicitur pro *ense*, aut *puppis* pro *navi*. De Gigantibus Herculis ope profligatis videndi Diod. Sic. Lib. IV. sect. 15. et Scholiastes ad Pindari Nem. I. *Musg.*

Γίγασι, πλευροῖς] Miror, quid hic Scaligero in mentem venerit, qui legit λευροῖς: hoc autem nullum hic locum habet, πλευροῖς optimum; ut hoc modo: Ἡρακλῆς, ἐν τυθείσαις Ζηνὸς βιβηκὼς, τοῖς γίγασιν, ἥγουν τῶν γιγάντων πλευροῖς, ἐναρμόσας πτηνὰ βέλη, καλλίνικον ἐκώμασεν. *Barnes.*

179. Τὸν καλλίνικον μετὰ Διῶν ἐκώμασεν·] Cum Diis victoribus ipse victor καλλίνικον saltavit. Est autem Καλλίνικος Ὀρχήσεως εἶδος καὶ Αὐλήσεως ὄνομα Athenæo. Observavit Brodæus. De qua voce vide insuper quæ nos infra ad v. 681. *Barnes.*

180. Τετρασκελὲς] Τετράσκελον. Centauri enim semiferi, semivirique erant, inferiori parte equi, superiori homines; de quibus vide Palæphatum capite περὶ Κενταύρων. *Barnes.*

Distingue post ὕβρισμα, non post Κενταύρων. *Heath.*

180. ss. Τετρασκελὲς θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελθών, ὦ πάτιστε βασιλέων.
Ἔρου, τίν' ἄνδρ' ἀριστον ἐγκρίναιεν ἄν·
Ἢ οὐ παῖδα τον ἐμόν, ὃν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν·

Ineptam novissimi versus lectionem ab omnibus Euripidis editoribus, uno Reiskio excepto, concoqui potuisse miror. Primum non dubito, quin hæc Amphitryonis verba referenda sint ad ea, quæ v. 156. impudentissimus hominum Lycus de Hercule dixerat

ἰσχὺς δέδεκται, οὐδὲν ὄν, εἰ ψυχρίας,
Θηρῶν ἐν αἰχμῇ, πάλλαν δ' οὐδὲν ΑΔΚΙΜΟΣ.
ἐς οἶκον' ἐκπεσὼν ἰσχὺς αὐτὸς λαιψηρὸς κ. τ. λ.

Quibus inter se comparatis probabilitas mihi emendasse videor

ἐν οἷς φῂς δοκεῖσθαι.

Erunt fortasse, qui hanc conjecturam ex nomine improbandam existiment, quod a vulgatæ lectionis ductibus nimis abesse videatur; his itaque breviter respondere suscipiam. Primum in Codicibus simil-

Οὐκ ἄν γ' ἐπαινέσειεν. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
Ἐσθλόν τι δράσας μάρτυρ' ἂν λάβοις πάρα.
Τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σάγην,
Μέμφει· κλύων νῦν τἀπ' ἐμοῦ, σοφὸς γενοῦ.
Ἀνὴρ ὁπλίτης δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων,
Καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μὴ 'γαθοῖς
Αὐτὸς τέθνηκε, δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας.

185 Non laudârit te. Non est enim ubi
Præclaro aliquo facto, *ejus* testem patriam accipere possis.
Inventum autem sapientissimum, sagittiferam armaturam,
Vituperas. *At* nunc *rationes* meas audiens, sapiens fias.
Vir graviter-armatus servus est armorum,
190 Et quando qui simul in acie stant non sunt strenui,
Ipse quoque occumbit propter ignaviam sociorum:

linea sunt inter se *u* et *a*; δ et λ; deinde literæ *a*, a decimi inprimis et undecimi seculi librariis, sæpissime linea appingebatur, quæ efficit, ut *a* simillimum sit diphthongo *au*. Jam vides, quomodo factum sit, ut, cum quidam in codice suo reperisset, aut sibi saltem reperisse videretur ναυλαδ, se præclare emendare putaret, si ὕπαι δεικῶν in depravatarum syllabarum locum succedere juberet. Hæc ad conjecturam meam defendendam dici posse existimo. *Jacobs.*

181. Φελλέως] Montem Arcadiæ, ut docet Strabo Lib. VIII. p. 388. D. De Herculis ad hunc locum pugna consulendus Diodor. Sic. Lib. IV. sect. 12. et quos citat Rittershusius ad Oppiani Cyneget. Lib. II. v. 5. *Musg.*

Φελλέως ἐκτελῶν,] Ad Herculis cum Centauris pugnam in Pholoë sylva respicit; de qua vide Apollod. Bibliothec. Lib. II. c. 5. sect. 4. Hunc locum igitur et Ovidius Herculeæ virtutis testem facit, Fastorum, Lib. II. *Testis erit Pholoë, testes Stymphalides undæ.* *Barnes.*

183. Leg. ὃν σὺ φὴς σ' εἶδὲν (h. e. σοι εἶδεν) δεικῶν· Cf. v. 156. et 206. ubi σ' i est pro σοι ξ. aut ὃν σὺ φὴς μέσον (aut ἄλλον, aut ἐμοῦ) δεικῶν. *Reisk.*

184. Vulgo Δίρφην σ'. Brub. Δίρφην τ'. Musgr. Δίρφην σ'. *Herman.*

Δίρφην] Legendum Δίρφυν. Simonides in Antholog. p. 205. Δίρφυος ἱδρύθημεν ὑπὸ σκοπιήν. Stephanus Byzantinus, citatus hic a Barnesio: Δίρφυς, ὄρος Εὐβοίας. Cæterum pendet in hoc versu vox ἐρωτῶν, nova sententia in sequenti inchoata. Simile exemplum vid. Hippol. v. 23.

Ἀβαντίδα,] *Euboicam.* Strabo de Euboea, Lib. X. initio: οὐ μόνον δὲ Μάκρις ἐκαλέθη ἡ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς. Rationem pete ex Scholiasta Homeri ad Il. Β'. v. 546. *Musg.*

Δίρφην σ' ἐρωτῶν, ἣ σ' Ἰδιψίν', Ἀβαντίδα,] Dirphe est mons Euboeæ, ubi Lycus educabatur; Euboea autem quod dicitur Ἀβαντὶς, et quare, vide Eustathium et Stephanum περὶ πόλεων in Ἀβαντίς. Idem, quem locum Euripides hic Δίρφυν vocat, Δίρφον paulo aliter flexo nomine vocat: Δίρφυς, ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων· τὸ Ἐθνικὸν, Δίρφιος· καὶ Διρφύη ἡ Ἥρα τιμᾶται. Nec Brodæi nota hic negligenda: Dirphen, Euboeæ montem, juxta quem Œchaliam oppidum expugnavit Hercules. Addo, qui cum Lyco esset patrius, et ipse Herculis famæ testis non esse non potuit. *Barnes.*

Reisk. legit ἐρωτῶνθ' (i. e. ἐρωτῶντα), *te interrogantem*, te, si Dirphen interroges. *Beck.*

185. οὐκ ἂν σ' ἐπαινέσειεν legit Reisk. *Beck.*

186. ξρόσας,] Malim ξρᾶσαι. *Musg.*

188. γενοῦ.] Ita lego pro γίνου, metri gratia. Prior enim syllaba in voce γίνομαι præsentis temporis, semper longa. *Barnes.*

νυν est particula enclitica hic loci, igitur. *Reisk.*

Θραύσας τε λόγχην, οὐκ ἔχει τῷ σώματι
Θάνατον ἀμῦναι, μίαν ἔχων ἀλκὴν μόνον.
Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὔστοχον,
195 Ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφεὶς
Ἄλλοις, τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν· 195
Ἐκὰς δ' ἀφεστὼς, πολεμίους ἀμύνεται,
Τυφλοῖς ὁρῶντας οὐτάσας τοξεύμασιν,
Τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,
200 Ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστί· τοῦτο δ' ἐν μάχῃ
Σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολεμίους κακῶς, 200
Σώζειν τὸ σῶμα, μὴ 'κ τύχης ὡρμισμένους.

Et ubi fregerit hastam, non potest a corpore
Mortem depellere, virtute solum opponens.
Quotquot vero manum habent, arcu jaculandi peritam,
195 Unum quidem optimum, mille sagittis emissis
Aliis corpus defendit a morte:
Et procul stans, hostes ulciscitur,
Cæcis videntes saucians sagittis,
Neque corpus hostibus exponit,
200 Sed est in loco tuto. Illud autem in pugna
Sapientissimum *est*; si, dum hostes malis affligis,
Serves corpus, non ex casu pendens.

189. Ἀσπὶς ἀσπίστης] Ἐκ τοῦ ἰναντίου ψόγος ἀσπίστου. *Scholiast.*

195. Recepi emendationem Tyrwhitti. Legebatur ἀμῦναι γ' ἂν ἴσχων. Male Toup. ad Suid. II. p. 43. *Herman.*

Versum manifeste corruptum emendat Piersonus legendo: τἀνδ' ἴσχων ἀλκὴν μόνον. Tyrwhitto placet μίαν ἴσχων ἀλκὴν μόνον. Malim minori mutatione:

Θάνατον ἀμῦναι γ', ἀντίσχων ἀλκὴν μόνον.
Mortem amoliri, fortitudinem tantum opponens.

Soph. Œd. Col. v. 1717. χεῖρ' ἀντίσχουσα πρόσω. Hom. Odyss. χ'. v. 74. ἀλλ' ἀντίσχεσθε τεραπεύοντες Ἰθακησίους ἀνυμόρους. Vid. et Themist. p. 357. *Musg.*

Θάνατον ἀμῦναί γ' ἂν, ἴσχων ἀλκὴν μόνον.] Versus aliquo modo hic laborat: ἂν enim breve est, quo in loco longa syllaba requiritur. Sed nonnunquam in medio versus ultima syllaba communis est, ut etiam in fine, quasi senarius ex duobus ternariis constaret. Sic Horat. Non usitata *aut tenui ferar.* Ubi ultima syllaba τῷ *insusitata* nequaquam eliditur. Non deerunt exempla curioso indagatori. *Barnes.*

Reisk. cum Piers. emendat τἀνδ' ἴσχων. ἂν ἀνίσχων scribit Struchtmeier. An. Crit. p. 151. *Beck.*

Nunquam in senario iambico ultima syllaba tertii pedis, natura brevis, produci potest, quod volebat Barn. Legendum ἀμύναι γ' ὡς ἴσχων, et post μόνον interpungendum. *Heath.*

194. Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἴσχουσιν εὔστοχον,] De laude et vituperio arcuum vide quæ nos supra ad v. 159. *Barnes.*

Ὅσοι δὲ] Ἐπαινεῖ τοξότου. *Scholiast.*

202. Frustra hæc tentantur. Numero mutato posuit ὡρμισμένους, quoniam λῷστά τινα idem est, ac si ὁρῶντας dixisset. Hoc, inquit, in prœlio prudentissimum est, dum hosti nocens, temet ipsum tutum præstare, non consistentem extra stationem a bona fortuna oblatam. Persimile illud est in Iph. Taur. 906. σοφὸν γὰρ ἐν

Λόγοι μὲν οἵδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
Γνώμην ἔχουσι τῶν παθεστώτων πέρι.
Παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
Τί σ' οἵδ' ἔδρασαν; ἢ τί σ' ἡγοῦμαι σοφόν,
Εἰ τῶν ἀρίστων πᾶγον', αὐτὸς ὢν κακός,
Δέδοικας· ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρύ,
Εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεθ' οὕνεκα,
Ὅ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
Εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
Εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
Ἔασον ἥμας φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός,

Hæc quidem oratio contrariam tuæ
Sententiam habet de rebus propositis.
Verum liberos hosce cur quæso vis occidere?
Quid hi tibi fecerunt? Una *in re* te sapientem existimo,
Quod prolem optimorum virorum, cum ipse malus sis,
Metuis: sed tamen hoc nobis *est* grave;
Si propter tuam timiditatem moriemur:
Quod æquum erat, ut a nobis, qui meliores sumus, tibi contingeret,
Si Jupiter justum erga nos animum haberet.
Si igitur tu imperium hujus terræ vis habere,
Sine nos exules exire ex *hac* terra.

λῶν τοῦτα, μὴ 'πιβάντας τύχῃς, ταμὸν λαβόντας, ἄλλους ἄλλας λαβεῖν. Non est autem in τύχῃς ἐρμισμένους idem quod ἐξερμισμένους τύχῃς, sed quoniam verbum ἐρμίζεσθαι etiam motus notionem continet, in τύχῃς dici potuit pro ἔξω τύχῃς, ut in Androm. 84. χρέους οὖσ' in δωμάτων. *Herman.*

ἐρμισμένους.] Vel legendum ἐρμισμένον, ut δρῶντα versu præcedenti, vel enallage est numeri. Mens auctoris utique est, militem non debere in fortuna spem omnem reponere, i. e. in τύχῃ ἐρείζεσθαι. Phrasis eadem fere est, quæ in Medea v. 768. *Musg.*

μὴ 'ν τύχῃς ἐρμισμένους.] Ita prima omnium Aldina editio, quam suo calculo confirmat Grotius, ut sit hic sensus: Τοῦτο δὲ ἐν τῇ μάχῃ μάλιστ' ἂν σοφὸν εἴη, σώζειν τινὰ ἑαυτοῦ τὸ σῶμα, ἡγοῦν ἑαυτὸν, δρῶντα τοῖς στελλομένοις πανοῦ, μὴ αὐτῷ ἐν τύχῃς ἐρμισμένους, ἀλλ' ἐν βοῦλῃ ἄπαθὸν ἐσ' αὐτῶ τυγχανομένους. Alii legunt μὴ 'ντύχῃς ἐρμισμένους: Ne incidas in eos in te irruentes: nam et hoc corruptum putant pro ἐρμισμένους. Ὁρμίζω enim in *portum appello* significat, quod hic locum non habet. Scaliger legit μὴ ἐντυχῶς, quem in hac parte non laudo. *Barnes.*

Si scripturam veterum codd. μὴ 'ντύχῃς, quæ mea quidem sententia melior est, retineas, tunc cum Æmil. Porto ἐρμισμένους legendum opinor. Sin vero juxta Ald. cum Grot. legas μὴ 'ν τύχῃς, potius ἐρμισμένον, vel ἐρμίσμενον, reponendum existimo. *Heath.*

Leg. ἐρμισμένον. redit enim ad præcedens δρῶντα, *non eo ex loco, in quem casus aliquis te compulerit*, coërcuerit et manere coëgerit velut navem in portu e terra religatam. *Reisk.*

206. Sic Reiskius et Dawesius. Legebatur τί σοι δ'. *Herman.*

Τί σ' οἵδ'] Ita optime Dawesius Miscell. Crit. Vulgo male τί σὸν δ'. *Musg.*

Βίᾳ δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσει βίαν,
Ὅταν σοί Διός πνεῦμα μεταβαλὼν τύχῃ.
Φεῦ,
Ὦ γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίξομαι,
Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος,
Τοιαῦτ' ἀμύνειν Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε,
Ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών,
Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν;
Οὐδ' Ἑλλάδ' ἤνεσ', οὐδ' ἀνέξομαί ποτε
Σιγῶν, πανίστην λαμβάνων εἰς παῖδ' ἐμόν,
Ἣν χρῆν νεοσσοῖς τοῖσδε πῦρ, λόγχας, ὅπλα

Per vim vero nihil facias *nobis*, aut patieris vim,
Cum flatus dei mutatus tibi fuerit.
Proh!
O terra Cadmi, ad te enim veniam,
Verba probrosa *in te* congerens,
Itane opem fertis Herculi, et liberis *ejus?*
Qui solus pugna cum omnibus Minyis congressus,
Fecit ut Thebæ libero oculo cernerent *lucem*.
Neque Græciam laudo, neque potero patienter unquam
Tacere, pessimam experiens in filium meum,
Quam oportebat pueris istis, ignem, hastas, arma

Τί σ' εἶδ' ἔδρασαν scribunt Reisk. et Dawes. M. Crit. p. 343. *Beck.*

214. Ex Reiskii et Tyrwhitti emendatione. Ald. βίαν δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσῃ λίαν. *Herman.*

Recte hunc versum emendant Reiskius et Tyrwhittus legendo:

βίᾳ δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσῃ βίαν.
Musg.

Aut βίᾳ, aut μηδέν' pro μηδένα, legendum puto. *Heath.*

Reisk. emendat: βίᾳ δὲ δράσῃς μηδέν, ἢ πείσῃ βίαν, *per vim vero nihil agas, aut experieris vicissim vim*. *Beck.*

215. Διὸς] Ita MS. G. Ed. Ald. Διοῦ, quod editi retinentes μεταβαλὸν (quod male manet in contextu) pro μεταβαλὼν ex conjectura H. Stephani dederunt.
Musg.

218. *Verba exprobratoria dividens.* Sic interpretatur Kusterus ad Hesychium v. ἐνδατούμενος, ubi videndi interpretes.
Musg.

Λόγους ὀνειδ. ἐνδατούμενος, *convicia dividens*, est *conviciis incessens*. Illustravit hunc verbi ἐνδατεῖσθαι et formulæ ipsius usum Brunck. ad Soph. Trach. 791. p. 237. b. T. I. *Beck.*

220. Vide Pors. Suppl. Præf. ad Hec. p. clxvi. *Herman.*

De hoc anapæstorum genere; Vide vol. XIX. pp. 59, 70. libri cui titulus, *The Edinburgh Review*, Censor legere proponit, Μινύαισιν εἷς ἢ πᾶσι. Melius fortasse, Μινύαις δὲ εἷς ἦλθεν. Sic v. 60. hujus dramatis, Ὦ πρέσβυ, Ταφίων ἦ που' ξύλλεκτε σίλλυ. v. 422. Βίλλοι σ' ἀμφίβαλλεν, | εἰν πρεμάμενον εἴσω || κτυπ βοτῆς' Ἐρεθείας. *Elmsl.*

εἷς] Si voluit auctor, unum Herculem ab universis Minyis victoriam reportasse, adstipulantes Historicos non habet. Tradunt enim ii, Herculem privatum quidem Orchomenios fudisse, sed non solum. vide Diodor. Sic. Lib. IV. sect. 10. Atque hoc, credo, est quod voluit Euripides, Herculem non publica aucto-

Φέρουσαν, ἐλθεῖν ποντίων καθαρμάτων
Χέρσου τ' ἀμοιβάς, ὧν ἰμόχθησεν χάριν. 225
Τάδ' οὐ, τέκν', ὑμῖν οὔτε Θηβαίων πόλις,
Οὔθ' Ἑλλὰς ἀρκεῖ· πρὸς δ' ἔμ', ἀσθενῆ φίλον,
Διδόρκατ', οὐδὲν ὄντα πλὴν γλώσσης ψόφον.
Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἴχομεν,
Γήρα δὲ τρομερὰ γυῖα, κἀμαυρὸν σθένος. 230
Εἰ δ' ἦν νέος τε, κἄτι σώματος κρατῶν,
Λαβὼν ἂν ἔγχος, τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους
Καθημάτων' ἄν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα
Φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ.

225 Ferentem, *auxilio* venire, marinarum purgationum,
Terraeque *purgatæ* mercedem ob labores, quos exantlavit,
Hæc vobis, O liberi, neque Thebanorum civitas,
Neque Græcia præstat: ad me vero amicum imbecillum
Respicitis, qui nihil sum, præter strepitum linguæ.
230 Defecerunt enim vires, quas prius habuimus:
Senectute autem tremula *sunt* membra, et evanidum robur.
Quod si essem juvenis, et adhuc valerem corpore,
Arrepta hasta flavum hujus capillum
Cruentarem utique: ut ultra Atlanticos
235 Terminos metu fugeret meam hastam.

ritate ducem electum, sed propria virtute impulsum, raptim congregata amicorum et æqualium manu, patriam liberasse. *Musg.*

Ὅς ἴξ Μινύαιο πᾶσι δὺ μάχης μολὼν,] De Minyis, quos cum Ergino, illorum rege, Thebani Creontis gratia vicit Hercules, vide supra ad v. 50. et Apollodor. Lib. II. c. 4. §. 11. *Barnes.*

224. *τεοσσὼς τοῦδε*] Puerulis hisce. De voce *τεοσσὸς* pro filiolus, vide, quæ nos ad Heraclid. v. 240. *Barnes.*

225. *ποντίων καθαρμάτων*] Hertulis in mari egregia facinora tangit auctor infra v. 400. et 354. Sophocles Trachin. v. 1029. Senec. Herc. Fur. v. 270. Mirum tamen, quæ ea fuerint, neminem diserte prodidisse. Solus Pindarus docet, Θῆρας διδρεδίνας in mari ab eo interfectos, Nemeon. I.

Quid Hercules in mari præstiterit, vide apud Schol. Pindar. Nem. I. antistr. 4. et III. stroph. 2. *Musg.*

225. s. *ποντίων καθαρμάτων, Χέρσου τ' ἀμοιβὰς*] Ita Pindarus de eodem Hercule, Nemeonic. Od. I. Ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ πονῶν, Ὅσσους δὲ Πόντῳ θῆρας διδρεδίνας. *Barnes.*

226. Leg. *χέρσου τ' ἀμοιβὰς ὧν ἰμόχθησεν πανὸς.* Constructio hæc est: *ἀμοιβὰς* (h. e. *πρὸς ἀμοιβὰς*) *ποντίων καθαρμάτων, καὶ τούτων, ἃ ὁ πανὸς χέρσου* (h. e. ἐν χέρσῳ, ut *ἅλιος* id. est, quod ἐν ἁλὶ) *ἰμόχθησεν. Reisk.*

227. Lege, *τὰ δ', ὦ τέκν', ὑμῖν. Elmsl.*

234. s. *ἔσω' Ἀτλαντικῶν πέρα — ἔρων*] Alias vocat *πέρατας Ἀτλαντικούς*, ut Hippolyt. v. 3. Ὅσα τε πόντου, περάτων τ' Ἀτλαντικῶν. Hoc est, ad oceanum extremum, Atlanticum dictum, qui cœli terminus dicitur, quia visui videtur cœlum terminare: ut Scholiastes ad illud Hippolyt. v. 743. Πέρατα κυρῶν Οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἴσχει. Alii de Gadiris sumunt; ubi mons Atlas. De Atlante autem, monte Mauritaniæ, consule geographos; et Strabonem præcipue Lib. XVII. in Libya e

ΧΟ. Ἆρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν οἱ 'γαθοὶ
Θνητῶν ἔχουσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν;
ΛΥ. Σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις·
Ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
Ἄγ', οἱ μὲν Ἑλικῶν', οἱ δὲ Παρνασσοῦ πτύχας
Τέμνειν ἄνωχθ' ἰόντας ὑλουργοὺς δρυὸς
Κορμούς· ἐπειδὰν δ' εἰσκομισθῶσιν πόλει,
Βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφὴρη ξύλα,
Ἐμπίμπρατ' αὐτῶν καὶ πυροῦτε σώματα
Πάντων, ἵν' εἰδῶσ', οὔνεκ' οὐχ ὁ κατθανὼν

Cho. An non occasiones dicendi boni
Homines habent, etiamsi tardus sit aliquis ad dicendum?
Lyc. Tu quidem dicito contra nos verba, quibus tumes;
Ego vero tibi pro tuo sermone malefaciam.
Agite, alii quidem *in* Heliconem, alii vero *in* Parnassi valles
Lignatores profectos jubete secare quercum
Ramos: postquam vero in urbem importati fuerint,
Circum aram cumulantes utrinque constructa ligna,
Incendite, et cremate corpora ipsorum
Omnium, ut sciant, quod mortuus ille non

Mauritania. Item quæ nos supra ad Ion. v. 1. *Barnes.*

236. Præfigunt personam Chori Edd. recentes, quo auctore, nescio. Certe non dissentiunt MSS. G. et 2714. *Musg.*

238. Post λόγοις tacite supplendum e seq. versu κακῶς, *tu quidem male dic nobis verbis, quibus exaggeratus es; ego te non verbis, sed ipsa re, affligam. Beck.*

241. ἄνωχθ'] Ἄνωχθι pro ἀνώχθητε. Ita Rhes. v. 984. in quem locum vide quæ nos, item ad Troad. v. 1251. ubi similiter τίναχθι, pro τινάχθητε. *Barnes.*

ἄνωχθι pro ἀνώχθητε forma passiva nequaquam hic stare potest. Ponitur autem pro ἀνάγετε, ut ἄνωχθι pro ἀνάγηθι. V. Not. ad Troad. 1251. et Rhes. 984. *Heath.*

243. Βωμὸν] Ita Edd. recent. ex conjectura H. Stephani, nec variant MSS. G. et 2714. Ed. Ald. βωμῶν.

ἀμφὴρη] *Undecunque aram cingentia.* Exstat vox ἀμφήρης non dissimili sensu Ion. v. 1128. De more ignem admovendi iis, qui ad aras confugissent, consulto agit Turnebus Lib. IX. c. 12. non negligens Andromach. v. 256. *Musg.*

Βωμὸν πέριξ νήσαντες] Mos erat antiquis, quandoquidem Asylorum sanctitas intemeranda videbatur, ubi sine Deorum offensione aliquem ab aris voluerunt extorquere, flamma et incendio illum inde propellere. Ita Andromach. v. 256. Πῦρ σοι περιστέλω. Schol. Ἔθος ἦν τοῖς τὸν βωμὸν καταφεύγουσι, πῦρ περιφέρειν. Hinc et Seneca in hunc ipsum locum, quem tamen videtur non satis intellexisse, quia totum ille templum incendio potius absumere velle Lycum ait, quam vindictæ suæ excidere; cum revera *astu tantum Supplices absterrebant:* ita, inquam, Seneca Hercul. Fur. v. 506. *Congerite Sylvas; templa Supplicibus suis Injecta flagrent: Conjugem et totum gregem Consumat unus igne subjecto rogus.* Vid. infra ad v. 285. De igni autem iis admoto, qui ad aras confugissent, vide præterea Turnebi Adversaria Lib. IX. c. 12. *Barnes.*

245. οὐχ ὁ κατθανὼν] Ita superscriptum habet MS. G. et sic Barnesius ex conjectura Canteri. Ed. Ald. οὐ κατθανών.

Musg.

Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ ταινῦν τάδε.
Ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
Γνώμαισιν ὄντες, οὐ μόνον στενάξετε
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
Τύχας, ὅταν πάσχῃ τι· μεμνήσεσθε δὲ
Δοῦλοι γιγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.
ΧΟ. Ὦ γῆς λόχευμα, τοὺς Ἄρης στείρει ποτέ,
Λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν,
Οὐ σπῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα,
Ἀρεῖτε, καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα

Imperat huic terræ, sed ego nunc.
Vos vero, senes, qui adversarii meis
Consiliis estis, non solum lugebitis
Liberos Herculis, verum etiam familiæ *vestræ*
Calamitates, quando aliquid patietur: recordabimini vero,
Vos servos esse meæ tyrannidis.
Cho. O partus terræ, quos Mars seminavit olim,
Nudans amplas genas Draconis,
Non, bacula dextræ manus fulcimina,
Tolletis, et viri hujus impium caput

247. Lectionem Wakefieldii Γνώμαις ὄντες, quæ notatu digna nobis videtur, silentio præteriit Hermannus. Observandum est, hoc loco poëtam πρέσβεις sensu γέροντες usurpare. Sic etiam Æsch. Pers. 842. Τμεῖς δὴ, πρέσβεις, χαίρετ', ὡς καλῶς ὅμως. Sola sunt hæc exempla pluralis hujus, quæ in tragediis notavimus: bene notum est, ut in comœdia Græca, et oratione soluta, πρέσβεις semper legatos denotet. *Elmsl.*

248. Heathius et Musgravius στενάξετε. Vulgo στενάζετε. *Herman.*

στενάζετε] Legendum haud dubie στενάξετε in futuro, ut mox μεμνήσεσθε. (Sic Heath.) *Musg.*

248. 2. οὐ μόνον στενάζετε Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου Τύχας, ὅταν πάσχῃ τι] Οὗτος ὁ νοῦς· Τμεῖς, ὦ πρέσβεις, οἱ συλλυπούμενοι συμπαθόντες τοῖς τούτων παθήσι, οὐ μόνον στενάζετε αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς καὶ τὸ ὑμετέρου δόμου δυστυχίας, ὅταν ὁ ὑμῶν πάσχῃ τι κακὸν ἐξ ἐμοῦ· ἄλλως, πάσχητε, δηλονότι ὑμεῖς. Similis illa locutio, licet in sensu dissimili, D. Luc. c. xxiii. v. 28. Στραφεὶς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμὶ, πλὴν ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν. Notandum est vero, στενάζετε non esse hoc in loco imperandi modi: is enim nunquam cum οὐ legitur, sed cum μή; at indicativi, et est ἀπιλπιτικὸν, hoc modo: vos quidem hos pueros et illorum casum lugere vobis videmini; at id quidem non singulare facitis; lugetis enim, ut brevi apparebit, etiam vestras calamitates, quas vobis familiisque vestris infligendas pronuntio. *Barnes.*

249. Non intelligo, δόμου quid sibi velit. f. leg. ἀλλὰ καὶ δεῖμους τύχας ὅταν πάσχητε, *sed etiam fortunæ vices, quando adversa patiemini. Reisk.*

252. Recte hanc ῥῆσιν Choro tribuunt MSS. Steph. male in Aldina Amphitryoni assignatam.

λόχευμα, τοὺς] Reponit Piersonus λοχεύμαθ', οὓς. Pendet hujus emendationis veritas ex quæstione nondum dijudicata, sc. an ὅ pro ὅς in tragicis retineri debeat. *Musg.*

Ὦ γῆς λόχευμα, τοὺς Ἄρης στείρει ποτέ,] Ὦ Θηβαῖοι, ὧν πατέρες ἐν στοιχῇ ἔβησαν,

Καθαιματώσεσθ', ὅστις οὐ Καδμεῖος ὤν,
Ἄρχει, κάκιστος τῶν νέων, ἔπηλυς ὤν;
Ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ σὺ δεσπόσεις χαίρων ποτέ,
Οὐδ' ἀπόνησα, πόλλ' ἐγὼ πραμὼν χερί,
Ἔξεις· ἀπίρρων δ', ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε,
Ὑβριζ· ἐμοῦ γὰρ ζῶντός οὐκ ἐτεύξεις ποτὲ
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας. οὐ τοσόνδε γῆς
Ἐνερθ' ἐκεῖνος κρύπτεται, λιπὼν τέκνα.
Ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
Ὁ δ' ὠφελήσας ἀξίων οὐ τυγχάνει.
Κἄπειτα πράσσω πόλλ' ἐγὼ φίλους ἐμοὺς
Θανόντας εὖ δρῶν, οὓς φίλων μάλιστα δεῖ;

Cruentabitis? qui, cum non sit Thebanus,
Imperat junioribus improbus, advena cum sit?
Verum tu non imperabis mihi unquam lætus,
Neque, quæ ego multo labore manibus meis comparavi,
Habebis, sed cum tua pernicie discedens, unde venisti, illic
Jacta te. Nam me vivente nunquam occides
Liberos Herculeos: non tam procul terram
Subter latet relictis liberis.
Nam tu quidem hanc terram perdidisti:
Ille vero cum profuerit *ei*, non consequitur digna *præmia*.
Deinde multa facio ego, amicos meos
Beneficiis afficiens mortuos, ubi amicis maxime opus est.

ὦ Ἄρεως ὁ Κάδμος ἐξ ὄρους Ἀρείου ὠδίνων ἔσπερε. De qua re vide quæ nos supra ad v. 5. *Barnes.*

254. ἡσύασεν,] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἡσύασεν. *Musg.*

Ex ἡσύασεν Reisk. efficit ἠμείωσεν, ea, super quibus ἡμείζεται, quiescit velut, navis ad rudentem. *Beck.*

257. τῶν νέων,] Male Pierſonus ἐγγενῶν, Verisim. p. 222. putans scil. advenam Lycum indigenis Thebanis opponi. Oppositio est inter juventutem Thebanam, quæ Lyco se in clientelam dederat, et senes, ex quibus Chorus constat, qui imperium ejus detrectant. ἄρχει τῶν νέων, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ σὺ δεσπόσεις. Ubi si quem offendit mutatio personarum, legere potest:

ἄρχεις, κάκιστε, τῶν νέων, ἔπηλυς ὤν·
ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ σὺ δεσπόσεις —

Musg.

Struchtmeier. An. Crit. p. 151. legit βασιλίων, ultimis duabus syllabis in unam contractis. *Beck.*

Conjeci aliquando τῶν ἐνῶν, i. e. τῶν ἐνόντων, sed suspecta fieri cepit conjectura, postquam vocab. νέα pro civibus militaris ætatis usque ad quinquagesimum annum a Diodoro Sic. sæpius usurpari vidi, ut T. I. p. 729, 90. II. p. 51, 6. 52, 25. et Polyænus, p. 468. c. fin. νέους pro *civibus* dixit. *Reisk.*

260. ἀπίρρων] Hesychius: ἀπερῶν, ἀνωφελέων, ἀφεῖσα μετὰ φθορᾶς. *Musg.*

ἀπίρρων] Ita docti viri censent legendum junctim, cum prius ἀπ' Ἴλιον legebatur. *Barnes.*

262. 2. οὐ τυγόνδε γῆς Ἔνερθ'] Juxta illud: Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γαῖ', ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. *Barnes.*

Leg. οὓς, *liberos, quos adhuc parvulos, reliquit, ille postquam reliquit, latet sub terra tanto tempore. Reisk.*

οὐ τυγχάνει est i. q. οὐ τυγχάνει, *non obtinebit?* effertur cum ironia et indigna-

Ὦ δεξιὰ χείρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας·
Ἐτεί σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐννέποντά με,
Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ὠνήσαμεν,
Ἐν αἷς σὺ χαίρεις· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις,
Στάσει νοσοῦσα καὶ κακοῖς βουλεύμασιν.
Οὐ γάρ ποτ' ἂν σὲ δεσπότην ἐκτήσατο.
ΜΕ. Γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ οὕνεκα
Ὀργὰς δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεών.
Ἡμῶν δ' ἔπαυσι δεσπόταις θυμούμενοι,
Πάθητε μηδέν· τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρύων,
Γνώμης ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν.

O dextra manus, quam cupis sumere hastam,
Sed per imbecillitatem amisisti votum tuum.
Alioqui te compescuissem, ne me servum appellares,
Et Thebas has gloriose adjuvissemus,
In quibus tu lætaris: neque enim recte sapit civitas
Seditione laborans, et malis consiliis.
Nunquam enim alias te dominum *sibi* comparâsset.
Meg. Laudo *vos*, *O* senes: amicorum enim gratia
Amicos iram justam habere convenit.
Sed propter nos irati dominis
Nihil patiamini: sed meam, Amphitryo,
Sententiam audi, si quid tibi videar *recte* dicere.

tione, quomodo etiam κἀγώνυτα, *et nihilominus tamen videri possum tibi*, vel alicui, curiosus *alienarum rerum et male sedulus* esse. *Reisk.*

266. s. Hæc interrogative dicta puto, et τρέσαι τολλὰ eandem vim habere, ac τολλὰ τραγωδῶ. *Heath.*

267. οὐ φίλων μέλονσα δεῖ;] De pietate et caritate in Mortuos hic locus agit; qui quidem mortui fere ex hac luce remoti oblivioni traduntur, nec illorum merita, aut beneficia amplius a vivis memorantur. Quod mortuorum gratia cito perit, consulantur locorum communium scriptores; præcipue Stobæus capite Florilegii ultimo: ὅτι τῶν τελείων μετὰ θάνατον διαφθεῖ ναχίων ἡ μνήμη. *Barnes.*

269. Ald. τέσμεν. MS. E. et Plutarchus, in quæstione an seni gerenda sit resp. c. 18. p. 793. C. *Herman.*

τέθμεν] Ita MS. E. ut jam ex Plutarcho (Op. Mor. p. 1420. Ed. H. Steph.) emendavit Piersonus. Ed. Ald. τέσμεν. *Musg.*

Ἐν δ' ἀσθενείᾳ] Διὰ τὴν ἀσθένειαν, ἐν τοῦ ἔχειν γήρως ἐφίεσθαι. Senex Chorus brachium suum alloquitur, cui vellet maxime jam pristinæ juventæ vires restitui; ut contra Lycum tyrannum pugnaret. *Barnes.*

271. Legebatur φρόνεμεν, quod interpretabantur *incoleremus*, repugnante aoristo. *Herman.*

Interpretari debet, *incoluissemus*, potiusve *administrassemus*. Hujusce verbi posterior sensus nimis notus est quam ut explicare necesse est. Conf. Hippol. 188. El. 386. Antiop. Fr. 12. Quod Hermannus emendat probare vix possumus. *Elmsl.*

Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα, (πῶς γὰρ οὐ φιλῶ
Ἄτικτον, ἀμόχθησα;) καὶ τὸ κατθανεῖν
Δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν·
Ἡμᾶς δ', ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεών
Μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
Διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.
Ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δαίμοσιν καλά·
Σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορός·
Ὥστ' οὐκ ἀνεκτόν, δειλίας θανεῖν ὕπο·

280 Equidem liberos amo: quomodo enim non amarem
Quos peperi, quos enixa sum? et mortem
Miseram judico: sed necessitati
Qui resistit, eum hominem stultum existimo.
Nos autem, quando mori necesse est, mori convenit,
285 Non igne consumptos, *et* hostibus risum
Moventes: quod mihi morte ipsa majus malum est.
Debemus enim multum decus *nostræ* familiæ.
Te quidem fama glorioса belli cepit,
Quare non *est* ferendum, ut moriaris cum timiditate:

Videtur post Θήβας unus et alter versus deesse, quorum sententia fuerit: non paterer servum a te appellari meque hasque Thebas, quas utinam tranquille, concorditer, et absque illis turbis, quæ tibi lætandi et ferociendi causssas præbent, coluissemus? aut si tranquilli fuissemus, tu non imperares.

Forte, ἐν οἷς, scil. κακοῖς. Sed intutum est in loco lacunoso conjicere; quid enim? si παραχαῦ forsitan præcesserit? *Reisk.*

280. Malimus, πῶς γὰρ οὐ φίλω. *Elmsl.*

281. Ἄτικτον, ἃ 'μόχθησα;] Pro ἃ ἔτικτον, ἃ ἐμόχθησα: necesse est enim omnino, ut posterius ἃ producatur; quod aliter non fieret, sine coalitione. Sic supra v. 259. *Barnes.*

Forte, ἃ βόσκημα, *quos alui et educavi*, aut ἃ μογήσασα, a mascul. μογέις. *Reisk.*

282. α. τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ Ὃς ἀντιτίνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν. Lege βροτῶν. *Por.*

285. Μὴ πυρὶ καταξανθέντας,] De igne admoto, ad torrendos et fugandos supplices, vide supra ad v. 243. Nisi vero igni huic cederent illi, ad mortem usque torrebantur. Adeo ingeniosa erat crudelium hominum impietas, ut sic se Deorum aras violaturos non putarent, nempe si supplices ab iis vi non abstraherent: id enim esset sacrilega in Deos injuria; at igni tantum vel ad mortem cogerent, si aras ejus metu voluntario coacti relinquerent, vel ad mortem usque torrerent. *Barnes.*

286. οὐμοὶ] Ὁ ἐμοὶ, clausula præcedens loco antecedentis. *Barnes.*

287. Reiskii conjecturam δαίμοσιν recepi. Vulgo δόμοισιν. *Herman.*

Leg. πολλὰ δαίμοσιν, *debemus diis multa bona. Reisk.*

289. θανεῖν σ'] Ita MS. E. Ed. Ald. θανεῖν. *Musg.*

290. ἀμαρτύρητος] *Etiam testimonio non ornatus.* Dio Chrysostom. μαρτυρήσαντες αὐτὸν τιτὶς καὶ ἐπαινέσαντες, p. 615. A. Ubi μαρτυρεῖν raro exemplo accusativum adscivit. Hinc Plutarcho μαρτυρεῖσθαι est *collaudari testimonio*: μαρτυρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ παρακαλεῖσθαι, δόξειεν, Op. Mor. p. 849. Ed. Steph. iterumque, p. 1106. βούλονται γὰρ ὑπ' ἄλλων μαρτυρεῖσθαι. *Musg.*

Οὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος ὐπλείης πόνος,] Ὁ

Οὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς τόσις,
Ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι,
Δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
Κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ·
Ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
Σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ἢ λογίζομαι·
Ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο;
Καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἀιδου πάλιν;
Ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν;
Ἥκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών,

290 Meus vero maritus vel sine testimonio est gloriosus,
Qui liberos hos haud servari velit,
Malam famam adeptos: nam generosi
Male audiunt ob infamiam liberorum.
Mihique exemplum viri non est rejiciendum.
295 Verum considera, quomodo spem tuam reputem.
An putas filium tuum e terra venturum?
At quis mortuorum ex Plutonis ædibus rediit?
An verbis hunc delinire posse nos?
Minime; convenit virum stultum hostem fugere,

ἐμὴ δὲ σίσυ, ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἐὰν ἐγὼ οὐκ αὐτῷ ταύτην τὴν μαρτυρίαν μαρτύρωμαι, ἵνα ἐλευθέρους ἔσει, διὰ τὰς ὁμολογημένας αὐτῶν εὐεργεσίας, καίτοι ἐν ἐρήμοις καὶ ἀμαρτύρητον σπουργήσαντας. *Barnes.*

Forte, ἀμαρτύρητον, *incontestabile*, ad quod evincendum testibus non opus est. Constructio est: ἀμαρτύρητον ὡς ἐμοὶς σίσις ὁ ἐλευθέρους οὐκ ἂν θέλοι ἐκσῶσαι. *Beck.*

291. Ὡς] Sic bene Aldina. Edd. recent. ex conjectura H. Stephani ὅς. *Musg.*

Ὡς τούσδε παῖδας] Ὁ τοὺς· ὃς σώσει, ὁ Ἡρακλῆς ἐλεήσει, ὁ πατὴρ αὐτῶν, ὡς γήσιος ὢν ἀνὴρ καὶ σπουδαῖος μεγαλόψυχος, μᾶλλον θέλει τοὺς παῖδας αὐτοῦ δι' ἐλευθερίαν σωθῆναι, ἢ δουλικῶς τὸν βίον μακρύνειν. Male itaque Scaliger εἰ legit, pro ὅς; melius paulo Aldina editio ὡς legebat. *Barnes.*

293. αἰσχροῖσι] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἰχθροῖσι. *Musg.*

Reisk. præferre videtur lectionem ἰχθροῖσι, quam ita explicat: *luctantur adversis* (casibus, vel hominibus) *ob liberos*, ut eos servent. *Beck.*

Præpositio ὑπὲρ dativo junota nunquam reperitur. Igitur distinguendum pos αἰσχροῖσι, et vertendum: *Laborant infamia propter liberorum facta. Heath.*

296. γαίας ἄπο reponit Reisk. *Beck.*

298. ἄλλως, *frustra*, una voce, scribi jubet Reisk. *Beck.*

Egregia est in hoc loco oratio Megaræ, qua Amphitryonem, nihil sibi nisi mortem relictum esse edocet. Quid enim? ait, Herculemne ab inferis, unum e tot millibus, rediturum esse speras? Sed nemo unquam defunctorum e tenebris in lucem emersit. Aut a generoso Lyci animo expectas veniam mortis?

Ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδ' μαλθάξαιμεν ἄν;
Ἥκιστα ΦΕΥΓΕΙΝ σκαιὸν ἄνδ' ἐχθρὸν χρεών,
σίζουσι δ' ὕπτιοι καὶ τεθραμμένοι καλῶς.

Medium horum versuum Barnesius sic explicat: *Minime opus est ineptum et stultum virum, quem nobis inimicum esse contigit, fugere; sapienti vero et generosi animi inimico cedere fas est.* Sed *fugimus* (φεύγομεν) hostem, quem timemus; ineptum vero (τὸν σκαιὸν) *spernimus*; sapienti vel ultro *cedimus* (εἴκομεν). Quod cum perspiceret Reiskius, emendari voluit: Ἥδιστα φρένιτις, ut sit: *stultum adversa-*

Σοφοῖσι δ' εἴπεσιν καὶ τεθραμμένοις καλῶς.
Ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ', ἂν τύχοις.
Ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ', εἰ παραιτησαίμεθα
Φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
Πενίᾳ ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν.
Ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι,

300 Sapientibus vero et honeste educatis cedere:
Facilius enim grata faciens clementiam consequaris.
Sed venit mihi jam in mentem, utrum deprecando impetraremus
Exilia liberorum horum: sed hoc quoque miserum est,
Salutem miserabili cum paupertate adipisci:
305 Quia amici fugiunt vultum hospitum;

rium minime timere fas est. Sed ne hoc quidem contextui satis aptum videtur. *Lycumne forsitan verbis aggrediamur commovere? At minime decet stultum inimicum timere* — Nullum hic video sententiarum nexum, nec ulla est cognatio verborum μαλθάσσειν et φρέσιν. Quæ cum ita sint Euripidem scripsisse suspicor:

Ἀλλ' ὡς λέγουσι τόνδε μαλθάξωμεν λόγῳ;
Ἥκιστα ΣΑΙΝΕΙΝ σταιὸν ὄνδ' ἰχθρὸν χρεών,
σόφισι δ' ἴσιον καὶ τεθραμμένοις καλῶς.

Hæc eum in finem a Megara dicuntur ut deterreatur Amphitryon a vana spe, quam conceperat animo, fore ut Lycus verbis deliniri possit. Respondent sibi invicem μαλθάσσειν *delinire* et σαίνειν *blandiri.*

Jacobs.

299—301. Stob. Grot. IV. p. 29. ubi Ἥκιστα. φύγῃ. *Burn.*

299. s. Ἥκιστα φεύγειν σταιὸν ὄνδ' ἰχθρὸν χρεών, Σοφοῖσι δ' ἴσιον καὶ τεθραμμένοις καλῶς.] Ὁ νοῦς· ἥκιστα χρεὼν φεύγειν, ἐν τῷ ἴσιον, τοὺς σταιοὺς καὶ δυσομίλητους καὶ ἀπρεπῶντας ἀνθρώπων, ἢν δ' ἰχθρός τις σοφὸς ᾖ καὶ εὖ τεθραμμένος, μάλιστα τούτῳ ἴσιον χρή. Similem fere sententiam habemus supra ad Heracl. v. 459. Σταιὸς γὰρ ἀνὴρ τοῖς σοφοῖς δ' εὐτυχὴς σοφῷ "Εχθρων συνάπτειν, μὴ 'μαθὼ φρονήμασι· Πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀσυχίης τις ἐν τύχῃ. Quorum ultimo versui similis et in hoc loco: Ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἐν τύχοις. Vicissim se loci explicant. Περὶ σταιότητος δὲ, οὕτως ὁ Ἰεροκλῆς παρὰ Στοβαίῳ λόγῳ πβ'. Περὶ Φιλαδελφίας: (Exstat inter Fragmenta Hieroclis ad p. 232, etc.) Ἔστιτα πᾶν ὄντως τοιοῦτος ἢ (ὁ Σταιὸς δηλονότι, καὶ δυσομίλητος) ἀδελφὸς, ἀλλὰ σύγε, φαίην ἄν, ἀμείνων ὑφίστω, καὶ νίκησον αὐτὸν τὴν ἀγριότητα ταῖς εὐτοκίαις· ἴσως σύγε οὐδὲ σταλλὰ χάρις, τοῖς εὐγνώμοσι προσκαθῆσθαι μετρίως, ἀλλ' ἀνδρὸς ἔργον, καὶ σταλλῆς ἄξιον ἀνταποχῆς, τὸν ἀβίωτον καὶ σταιὸν προβῆναι τοῖς εἰς αὐτὸν προσκαμοῦσι. Et cætera in hanc rem gravissime, pene dixeram, nisi hostis esset cruci, Christianissime. Hæc autem præcipue huic loco affixi, ut quis sit σταιὸς hostis sciatis, ex hoc σταιῷ fratre; quodque cum tanta σταιότητι in fratre toleratu sit difficilis, in hoste multo difficilius feretur. *Barnes.*

Plenius distinguendum post Ἥκιστα, tollenda vero distinctio post ἰχθρὸν. *Heath.*

φεύγειν] Forte, φρέσιν. *Reisk.*

299. s. Ἥκιστα φεύγειν σταιὸν ὄνδ' ἰχθρὸν χρεών, Σοφοῖσι δ' ἴσιον κ. τ. καλῶς.] Mihi videtur ita distinguendum:

Ἥκιστα· *Minime.* Qua voce Megara ipsa sibi respondet. Virum stultum, pergit, oportet fugere, nec cum eo agere.

Fackse.

301. Vulgo ὑπολαβών. Emendavit Brunck. ad Androm. 114. sed idem male v. 304. scribit περιλαβεῖν. *Herman.*

τύχοις.] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. cum MSS. E. G. et 2714. τύχοις, adscripto etiam in margine MS. G. τύχῃς. Pro ὑπολαβὼν legendum putem ὑπολαιὸν, i. e. ὑπαιτιῶν. Constructio est: ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ἂν τύχοις, ὑπολαιὸν φίλα. Geminum locum vide Heraclid. v. 461. *Mus.*

Ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς, ὑπολαβὼν φίλ', ἂν τύχοις.] Ῥᾷον γὰρ ἢ τῶν σοφῶν ἰχθρὸν τύχοις ἂν αἰδοῦς, καὶ ἱλίους, ὑπολήψοις τὰ φίλα παρ' αὐτοῦ. Στρεπταὶ γὰρ φρένες ἰσθλῶν. Juxta Homerum Iliad. σ'. v. 203. Ἡ τι

Εἰ τ' ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
Τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὃς μένει σ' ὅμως·
Προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν.
Τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας
Πρόθυμός ἐστιν, ἡ προθυμία γ' ἄφρων.
Ὁ χρὴ γάρ, οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ.

Ummque diem solum jucundum aspectum habere dicunt.
Ausis nobiscum mortem *oppetere*, quæ utcunque te manet.
Provocamus generositatem, O senex, tuam.
Quisquis enim calamitates deorum laborando superare
Studet, amens est hoc studium.
Quod enim *fieri* necesse est, *id* nullus deorum unquam irritum faciet.

μετασχήσεις; Στρεπτοὶ μέν τι φρένες ἐσθλῶν. Scholiastes in locum: Στρεπταὶ] Εὐμετάστρεπτοι, εὐθετοι (lego εὔτροποι) εἰς τὸ ἀγαθόν. Vide notam ad v. 290. *Barnes.*

φίλον τόκος.] Legit Reisk. et reddit: *facilius enim experiaris in aliis mores commodas erga te, si prius initium feceris reverentiæ*, si prior instituveris eos reverenter tractare.

Brunck. ad Androm. 114. hic scribit ἐσθλαλῶν, et v. 304. περιλαβεῖν. *Beck.*

301. ss. Non dubitat Br. ad Euripid. Androm. 114. quin hic scribendum sit:

ῥᾷον γὰρ ἀδοῦς, ἐσθλαλὲς φίλ', ἂν τύχοις,

et mox: πενίᾳ· ξ. εἰκτρᾷ περιλαβεῖν σωτηρ. pro vulgatis ἐσολαβὲν et περιβαλεῖν. *Beck.*

304. Περιβαλεῖν σωτηρίαν.] Ad verbum: *Salutem vestis modo induere.* Insignis metaphora, nec optimis auctoribus ignota, nec Euripidi singularis: idem enim Iphigen. Aul. v. 934. Τοσοῦτος εἶκτον περιβαλὼν καπνοειλῶ. Sic Tacitus Annal. Lib. XII. *Quorum rex Izates societatem Meherdatis palam induerat.* Sic Cæsar Lib. VII. *Se ipsi acutissimis vallis induebant.* Sic Virgil. Æn. Lib. X. v. 681. *Ut sese mucrone ob tantum dedecus amens Induat.* Hinc et nos Franciados Lib. IV. v. 497. *Nam gratos apibus flores et dulcia tempe Induerat, veterum patrimonia longa parentum.* Cujus dictionis manifestius exemplum habes, Jeremiæ c. xliii. v. 12. Induet se Ægypto, i. e. possidebit eam. Quin Homerus, omnium elegantiarum pater, μεγάλην ἐπιμίνης ἀλκὴν, eodem modo dixit. *Barnes.*

306. Εἰ τ' ἦμαρ] Ita MSS. Steph. In Ed. Ald. deest τ'. *Musg.*

309. Vulgo, τὰς τῶν Διῶν γὰρ ἔστις ἐκμοχθεῖ τύχας, περίθυμός ἐστιν· ἡ προθυμία δ' ἄφρων. Mutavi δ' in γ'. Reliqua jam Musgravius correxerat. In Heraclid. 615. Μέρσιμα δ' οὔτι φυγεῖν θέμις· Οὐ σοφία τις ἀνάστεται, Ἀλλὰ μάταν ὁ περίθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. *Herman.*

Legendum, ut jubet Reiskius:

τὰς τῶν Διῶν γὰρ ἔστις ἐκμοχθῶν τύχας
περίθυμός ἐστιν —

deinde autem, quod ab illo prætermissum est:

— ἡ προθυμία γ' ἄφρων.

ἐκμοχθῶν] *Perdurat.* Sensus loci est hujusmodi: Ὅστις, etc. Quicunque in apertis et inevitabilibus periculis positus, etiamnum spe perdurat et Deorum fata mutari tandem aliquando exspectat, is quidem homo valde promti animi esse agnoscitur; sed ea quidem promtitudo stultitia non caret. Quod enim fato statutum est; id nemo unquam Deorum irritum faciet: Οὐδεὶς θεῶν θήσει ποτὲ μὴ γιγνόμενα. *Barnes.*

311. Recepi emendationem Porsoni ad Phœn. 5. χρεὼν pro θεῶν. Sic in versu illo apud Plutarchum in Cons. ad Apoll. p. 103. B. τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν. *Herman.*

Reisk. reponit: οὐδεὶς μηδὲ θεῶν σχήσει (aut φθάσει) ποτὲ. *Beck.*

ΧΟ. Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων
Ἥν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν.
Νῦν δ' οὐδὲν ἴσμεν· σὸν δὲ, τοὐντεῦθεν σκοπεῖν,
Ὅπως διώσει τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων.
ΑΜ. Οὗτοι τὸ δειλόν, οὐδὲ τοῦ βίου πόθος
Θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βούλομαι
Σῶσαι τέκν'· ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν.
Ἰδού, πάρεστιν ἥδε φασγάνῳ δέρη
Κεντεῖν, φονεύειν, εἶναι πέτρας ἄπο.
Μίαν δὲ νῷν δὸς χάριν, ἄναξ, ἱκνούμεθα·
Κτεῖνόν με καὶ τήνδ' ἀθλίαν παίδων πάρος,

Cho. Si valentibus quidem meis brachiis
Injuriam quis faceret, facile compescuissem.
Nunc vero nihil sumus: tuum igitur *est* posthac considerare,
Amphitryo, qua ratione repellas has calamitates.
Am. Non timiditas, neque desiderium vitæ,
Prohibet me, quin moriar, sed volo filii
Liberos servare, cæterum impossibilia videor affectare.
En adest hæc cervix ensi,
Ut pungatur, ut cædatur, ut de saxo deturbetur:
Unam vero nobis ut hanc gratiam, O rex, dies, precamur:
Interficias me, et miseram hanc antequam pueros,

312. a. Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων Ἥν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν.] Exhibet Hermannus, nulla mentione facta, editiones omnes ante ed. Musg. habere trochæum, primo loco; ἦν τις ὑζριζων. Lectionem recentiorem primo Dawesius et Reiskius receperunt, quam postea Musgravius reperit in uno MS. Parisn. Quibus lectionibus rejectis, non dubitamus esse ita legendum: Εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων Ἥνπερ', ὑζριζων ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν. Νῦν δ' οὐδὲν ἴσμεν. *Si Lycus*, dicit Choriphæus, *sub meum brachium venisset, dum ei vis inerat, facile ejus insolentiam comprimisset; sed nunc sumus inutiles.* Verbum ἀντῷ seu genitivum seu dativum regit, et sæpius idem sonat ut ἐντυγχάνω. Sic Soph. Œd. Col. 1444. σφῷν (lege σφὼ) δ' αὖ ἐγὼ Θεοῖς ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν. Aj. 432. Νῦν γὰρ σαίρουσι καὶ δὶς αἰάζων ἐμοὶ Καὶ τρὶς. τοιάσδε γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. In prioribus his locis, emendationem Triclinii μήποτ' ἀντῆσαι κακὸν pra-ve recepit Brunckius. Idem occurrit Herodot. II. 119. Καὶ ξυνὸν ἔντυχε μεγάλων. Fortasse Attice legatur, καὶ ξυνίων ἔτυχε μεγάλων. Loco sequente non est obvium, hoc verbum regit genitivum an dativum. Æsch. Suppl. 34. ἰὼ θεῶν λείπανα | χιμαιοσύτᾳ, βροτῷ στυγερὰ τ' | ὀμβροφόρωσιν τ' ἀνίμοις ἀγρίαις | ἀλὸς ἀντήσαιτε ἴλιγγα. Nobis videtur ita constitui et interpungi. Plura de verbo hoc congesserunt Damm, et alii lexicographi ad quos adeat cui placet. *Elmsl.*

313. Ἥν τίς σ'] Ita MS. E. ut recte Dawesius Miscell. Crit. p. 343. (et Reisk.) Pro ἐπαύσατ' legendum putes ἔπαυσαν, vel ἔπαυσά γ', ut exhibere videbatur MS. 2714. *Musg.*

Ἥν τις ὑβρίζων,] Scaliger legit: ἢ τι ἂν ὑβρίζων, quia putabat, τις aliter corripi debere; sed nec ea lectio hic necessaria eo quod τις produci potest regulariter, ob sequens asperum. *Barnes.*

316. Οὗτοι τὸ δειλὸν,] Τὸ δειλὸν, pro

Ὡς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,
Ψυχορραγοῦντα, καὶ καλοῦντα μητέρα,
Πατρός τε πατέρα. τἄλλα δ', εἰ πρόθυμος εἶ,
Πρᾶσσ'· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
ΜΕ. Κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν,
Ἡμῖν ἵν' ἀμφοῖν εἷς ὑπουργήσῃ διπλᾶ.
Κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,
Δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκπεπλήσμεθα,
Ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἵπερ πατρός.
ΛΥ. Ἔσται τάδ'· οἴγειν κλῆθρα προσπόλοις λέγω·
Κοσμεῖσθ', ἕως μολόντες· οὐ φθονῶ πέπλων.

Ne liberos intueamur, spectaculum impium,
Animam efflantes, et vocantes matrem,
Et patrem patris; reliqua vero, si lubet tibi,
Facias: non habemus enim auxilium, quod a morte nos liberet.
Meg. Et ego te supplex rogo, ut addas gratiæ illi gratiam:
Ut nobis ambobus unus rem grata facias dupliciter.
Permitte mihi, ut liberis addam ornatum mortuorum,
Ædibus apertis: nunc enim exclusi sumus:
Ut saltem hæc consequantur ex sedibus patris.
Lyc. Erunt hæc: dico igitur ministris, ut aperiant claustra:
Ornemini intro profecti: non invideo *vobis* vestes.

ἀλλὰ. Vide, quæ nos supra ad v. 75. *Barnes.*

330. σίσεις] Ita Edd. recent. ex conjectura Brodæi, nec variat MS. G. Ed. Ald. σάσεις. *Musg.*

325. Lege, ἤ πρόθυμος εἶ, *ut vis.* *Elmsl.*

328. Ἡμῖν ἵν' ἀμφοῖν] Ita MSS. E. et 2714. In Ed. Ald. deest ἡμῖν. Versum suppleverant adjiciendo Barnesius ἄλλην, Scaliger ταύτην: neuter, meo judicio, male.

ὑπουργήσῃς] Ita MSS. G. et 2714. [ut Reisk. conjecit] Ed. Ald. ὑπουργήσῃ. *Musg.*

Ταύτην, ἵν' ἀμφοῖν, etc.] Quum antehac prima vox deesset in omnibus, magno versus et aperto detrimento; Johan. Miltonus μίαν in limine ponit, cujus tamen ultima brevis est ante vocalem; nisi forte ob *asperum*; nec ideo rejicio, sed quod μίαν præcessit v. 323. et jam de *alia gratia* loquitur poëta. Quare vel ἄλλην hic legendum, vel cum Scaligero ταύτην, quam lectionem in textum admitto, ἄλλην inter Varias repono. *Barnes.*

329. παισί] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. παιδί. *Musg.*

Κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,] Κόσμον νεκρῶν, ἤγουν κόσμου νεκροστόλου, ἐσθῆτα δηλονότι μέλαιναν. *Barnes.*

331. ταῦτά γ' ἀπολάχωσ'] Ita superscriptum habet MS. E. ut jam ex conjectura dedit Barnesius. Ed. Ald. ταῦτ' ἀπολάχωσ'. *Musg.*

Ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἵπερ πατρός] Hoc in loco ἀλλὰ præter solitum pro *saltem*, sic: Ἀλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, *at certe, saltem*; sic Hesych. Ἀλλὰ, ἀφ', ἤ ἐπὶ τέλει. Sæpe hac voce Euripides ita utitur; sicut non semel testabimur.

ταῦτά γ'] Ita vero hic scribo versus causa; cum olim ταῦτ' tantum legebatur; quanquam et alias posset stare vetus lectio, si ο in ἀπολάχωσι producere-

Ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
Ἥξω πρὸς ὑμᾶς πατέρα δώσων χθονί.
ΜΕ. Ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδὶ
Πατρῷον εἰς μέλαθρον, οὗ τῆς οὐσίας
Ἄλλοι κρατοῦσι, τὸ δ' ὄνομ' ἔσθ' ἡμῶν ἔτι.
ΑΜ. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην,
Μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλήζομεν·
Σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἴσσων, ἢ 'δόκεις εἶναι, φίλος.
Ἀρετῇ σε νικῶ, θνητὸς ὤν, θεὸν μέγαν.

Ubi vero ornatum corporibus indueritis,
Veniam ad vos, terræ inferorum daturus.
Me. O liberi, sequimini matris miserum pedem
In domum paternam, in qua facultates *vestras*
Alii tenent; nomen vero nobis adhuc restat.
Am. O Jupiter, frustra ergo te ejusdem-tori-socium habui;
Frustra etiam filii ultorem celebravimus.
Tu enim es amicus minus quam videbaris esse.
Virtute *igitur* te supero Deum magnum ego mortalis:

tur ob λ sequens, quæ est litera ἰωτακιή. *Barnes.*

335. δώσων] Ita Canterus ex conjectura, confirmantque MSS. G. et 2714. superscripto tamen in priori, quod præbet Aldina, δόσων. Scaligero placebat θύσων. *Musg.*

δώσων χθονί.] Canterus δόσων, Scaliger θύσων. Sed et δώσων stabit; nam et active aliquando usurpatur, et *mergo*, vel *immergo* significat Theophrasto: Nec ut proprie *subeo*, sed et *subire facio*; de qua forma Hebræis conformi vide supra ad Ion. v. 1596. *Barnes.*

340. Ald. παιδός τοι νεὼν ἐκλήζομεν· Tres Musgravii Codd. τὸν νεὼν, supra scripto τοὶ. Inepte Reiskius παιδὸς σοῦ γονὶς ἐκληζόμην. Scaliger κοινὸν ἐκληζόμην. Musgravius κοινεῶν'. At auctoritate hæc verba carent. Mihi quidem, proxime ad litterarum vestigia, sensus exigere videbatur, παιδὸς γονία νῷν: *nobis*, inquit, i. e. *mihi et Alcmenæ*. Γονία brevi ultima, ut alibi φονία. Vide Porsonum ad Hec. 876. *Herman.*

τοὶ νεὼν] An legendum κοινεῶν', i. e. κοινάτορα. Eadem certe analogia a κοινὴ formatur κοινεών, qua a λύρη λυρεών, ab ἀσπάση ἀσπασιών. MSS. E. G. et 2714. τὸν νεὼν, superscripto tamen τοὶ. Emendabat Scaliger κοινὸν ἐκληζόμην, *particeps vocabar*. Sed κοινὸν, *particeps*, auctore caret, neque recte ex analogiæ regulis formatur. *Musg.*

Μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλήζομεν·] Vid. supra ad v. 148. ubi de κοινὸν, et Scaligeri hujus loci lectione, quæ hæc est: Μάτην δὲ παιδὸς κοινὸν ἐκληζόμην· Et illam sane in textum recepissem, si Amphitryon esset κοινὸν παιδὸς dicendus, nec potius Διὸς κοινὸν, cujus et supra ὁμόγαμος et σύγγαμος dicitur. Quanquam et in hoc sensu dicendus videtur Amphitryon, Jovis filii, Herculis, κοινὸν, quia habuit commune cum Jove nomen illius patris. Hæc habui pro hac lectione dicenda. Judicet lector. *Barnes.*

Forte, παιδὸς σου γονὶς ἐκληζόμην. *Reisk.*

341. ἄρ' pro vulg. ἄρ' scribi vult Struchtmeier. An. Crit. p. 152. *Beck.*

344. ἠπίστω] Ἐπίσταμαι, ab ἴστημι, *scio*: Imperfect. Ἠπιστάμην, ἠπίστασθα, *Ionice* ἠπίστεο, *Attice* ἠπίστου, in secunda persona. *Barnes.*

347. Vide Pors. ad Orest. 393. *Herman.*

Παῖδας γὰρ οὐ προύδωκα τοὺς Ἡρακλείους.
Σὺ δ' εἰς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίστω μολεῖν,
Τἀλλότρια λέκτρα, δόντος οὐδενός, λαβών·
Σώζειν δὲ τοὺς σοὺς οὐκ ἐπίστασαι φίλους.
Ἀμαθής τις εἶ θεός, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς.
ΧΟ. Αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ στροφὴ α'.
Μολπᾷ Φοῖβος ἰαχεῖ,
Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν
Ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ·

Neque enim prodidi liberos Herculis.
Tu quidem clam noveras venire in cubilia,
Occupans alienum lectum, nemine concedente:
At non novisti servare tuos amicos:
Imperitus aliquis es Deus, aut non es justus.
Cho. Ælinon quidem læto
Cantu Phœbus resonat,
Pulchre-sonantem citharam
Pulsans aureo plectro.

Reisk. legit: *si δίκαιος, si justus non es. Beck.*

348. Athenæus XIV. p. 619. C. λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὐ μόνον ἐν πίνθοισιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Et inde Eustathius, p. 1164, 8. Mirati rei insolentiam, temere corrigunt critici. Hoc dicit Chorus: quemadmodum lugubre carmen Phœbus canit, felicem eventum ominans, sic ego quamvis ad inferos profectum Herculem laudabo, non prorsus de redita ejus desperans. Exemplum talis αἴλινου præbet illud Æschyli in Agamemnone, αἴλινον, αἴλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάτω. *Herman.*

εὐτυχεῖ] Ita MSS. nec aliter citat Athenæus Lib. XIV. c. 3. Et tamen mirum videri debet, omnes præterea Veteres Αἴλινον ut cantionem quam maxime lugubrem commemorasse; vid. Spanhem. ad Callimachi Apoll. v. 20. similem quippe iis olim, quibus Lini interitus dedebatur; unum vero Euripidem aliud Αἴλινου genus novisse, in rebus lætis celebrandis occupatum. Ego vero ut hoc credam, ne Athenæi quidem auctoritate permoveor, cum præsertim hujusmodi observatio ad Herculis laudes nihil quidquam faciat, atque hoc saltem in loco ineptissima. Pro εὐτυχεῖ igitur lego εὐτευκτεῖ, *pulchre elaborato.* Hesychius, emendante Kustero: εὐτυκὲς, εὐεργές. Mentem auctoris sic concipio: *Phœbus quidem etiam canendi peritiam et elegantiam dignam censet, quam* Αἰλίνῳ *lugeat*, i. e. Linum luget sola Musicæ peritia clarum: *Ego vero Herculem, non Musica, sed rebus gestis et virtute, celebrem, prædicare aggrediar. Musg.*

ἐπ' εὐτυχεῖ] Cum in veteribus omnibus excusis libris legeretur junctim ἐπευτυχεῖ monstro vocabuli, pro quo nonnulli legendum putabant ἀπευτυχεῖ, quasi id monstri *infelix* significaret: Nos disjunctim ἐπ' εὐτυχεῖ scribimus in Græco textu, et *læto* exponimus, non modo quod ἀπευτυχὴς verbum sit nullius sensus, aut auctoritatis, sed etiam quod ita legit Athenæus Lib. XIV. p. 619. Λίνος δὲ καὶ Αἴλινος οὐ μόνον ἐν πίνθοισιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ (ita corrige pro μολπῷ) κατ' Εὐριπίδην. Quam notam nos Æmilio Porto acceptam libenter damus, æquiores in illum, quam ille in Henricum Stephanum. *Barnes.*

In αἴλινον latet nomen alicujus numinis, aut herois. Num Λίνου? deinde leg. ἐπευτυκτεῖ, *cui verba bene composita, τετυγμένα,*

Ἐγὼ δὲ τὸν γᾶς ἐνέρων τ' ἐς ὄρφναν
Μολόντα, παῖδ' εἴτε Διός νιν εἴτε,
Εἴτ' Ἀμφιτρύωνος ἴνιν,
Ὑμνῆσαι, στεφάνωμα μό-
χθων, δι' εὐλογίας θέλω. 355
Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων
Τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.
Πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
Ἠρήμωσε λέοντος. 360

Ego vero in terræ, et inferorum caliginem
Ingressum, sive natum Jovis ipsum dixero,
Sive Amphitryonis filium,
Celebrare, laborum coronam,
Laudibus volo.
Laudes enim generosorum laborum
Sunt decus mortuis.
Ac primum quidem nemus Jovis
Viduavit leone.

sunt, aut bene succedunt. ἐστιτευγμένοις κατὰ τὰ ἴστα, cantus, in quo verborum delectus et numerus regnat. *Reisk.*

349. *ἰαχῦ,*] Scribendum *ἰαχῶ.* vid. ad Helen. v. 485. *Musg.*

350. *καλλίφθογγον*] Ita alter MSS. Stephani. In altero erat *καλλίπνουν.* Ed. Ald. et Parisienses *καλλίφθονον,* unde facit Tyrwhittus *καλλίμουσον, pulchrichordam.* *μίσος* enim citharæ chorda est. Vide Antholog. H. Steph. p. 437. bis, et p. 454. In antistropha legi potest *σφῶσιν νέξεις φοινίας.* Etymologus v. Ἐξίτηρον, et simplex *ἴτηρον* habet et compositum *ἐξίτηρον.* Mihi tamen satisfacit *καλλίφθογγον. Musg.*

351. In hoc versu glyconio *πολυσχηματίστῳ* choriambus in secunda sede in molossum contrahitur; in antithetico autem opponitur choriambus. *Heath.*

354. *ἴνιν*] Ita cum circumflexo scribo, quia penultima producitur, Ἴνις ἡ, filius, et ἡ, filia, (ut ab Euripide alicubi usurpatur) ab *ἴς, ἰνὸς robur.* Vid. ad Troad. v. 572. *Barnes.*

355. s: Ὑμνῆσαι στεφάνωμα μόχθων] Στεφάνωμα vocat Herculis perfectam Δωδεκαθλίαν, qua finita, velut egregia corona facta, illius gloria cingebatur. De Herculis autem laboribus vide Virgilii Æn. Lib. VIII. v. 288. — *Ut prima novercæ Monstra manu geminosque premens eliserit angues: Ut bello egregias idem disjecerit urbes, Trojamque Œchaliamque; ut duros mille labores Rege sub Eurystheo, fatis Junonis iniquæ, Pertulerit,* etc. Item Apollonii Scholiasten ad Argon. Lib. IV. item Senecæ Herc. Fur. ad v. 527. et Ovidii Metamorph. Lib. IX. Fabul. 3. *Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore Busirin domui?* etc. Item Ovidii Epist. Heroidum, in Epistola Dejaniræ ad Herculem. Græce et Latine memoratos habes apud toties mihi laudatum Nicolaum Lloydium in lexico suo poëtico, titulo Hercules. Denique Lilius Gyraldus vitam Herculis opera haud segni conscripsit. Sed ut Virgilius Georg. Lib. III. v. 5. *Quis aut Eurysthea durum, Aut illaudati nescirit Busiridis aras?* Quis de Alcidæ laboribus nec fando audivit? Nos quoque ad Heraclid. v. 949. et ad Ion. v. 1161. attigimus, et in hoc ipso-Choro a v. 359. ad finem usque Chori ab Euripide enumerantur. *Barnes.*

357. s. Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων Τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα,] *Defunctis decus addit, Mortis nescia virtus:* ita nos vertimus, quum

Πυρσοῦ δ' ἀμφεκαλύφθη
Ξανθὸν περᾶτ' ἐπινωτίσας
Δεινῷ χάσματι θηρός.
Τάν τ' ὀρεινόμον ἀγρίων ἀντιστρ. α'.
Κενταύρων ποτὲ γένναν
Ἔτρωσεν τόξοις φονίοις,
Ἐναίρων πτανοῖς βέλεσιν.
Ξύνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας,
Μαιραί τ' ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι,

Fulvi autem circumtexit se,
Flavum caput amiciens,
Terribili rictu feræ.
Et montivagum agrestium
Centaurorum genus olim
Vulneravit arcu lethali,
Interficiens volucribus sagittis.
Novit *hoc* Peneus qui pulchros vortices habet,
Et spatiosa camporum sterilia arva,

hunc locum Grotius in Excerptis omiserit. Juvat in hanc rem veterum dicta hic repetere. "Quo mihi rectius esse videtur, ingenii, quam virium, opibus, gloriam quærere; et quoniam vita ipsa, qua fruimur, brevis est, memoriam nostri quam maxime longam efficere. Nam divitiarum et formæ gloria fluxa atque fragilis est; virtus clara æternaque habetur." Sallustius, Bell. Catilin. in principio. "Mihi Scipio quanquam est subito ereptus, vivit tamen. Virtutem enim illius viri semper amavi; quæ exstincta non est, nec mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui, sed etiam posteris erit clara et insignis." Lælius apud Ciceronem de Amicitia sub finem. Βάσιμον, στιβαρὸν πῶδος ἴσχει· Ἀρετάν· Πλοῦτος δὲ δυλαῖον ἀνθρώποις ἐμπλοκάν. Bacchylides. Καὶ ὁ μὲν πόνος πρὸς χρόνον βραχύς· ἡ δὲ ἀπὸ τῶν πόνων ἀμοιβὴ τέλος οὐκ ἔχει, οὐδ' ἔστι τῷ χρόνῳ, οὐδὲ μαραίνεται. D. Chrysostom. 1 Tom. λόγῳ μβ. Edit. Savil. Ἂν τι πράξῃς Καλὸν μετὰ Πόνου, ὁ μὲν Πόνος ἄχνυται, τὸ δὲ Καλὸν μένει· Ἂν τι πράξῃς Αἰσχρὸν μετ' Ἡδονῆς, τὸ μὲν Ἡδὸ ἄχνυται, τὸ δὲ Αἰσχρὸν μένει. Musonii dictum apud A. Gellium Lib. XVI. ex quo videtur Chrysostomus superiora dictam sententiam adornasse. Quamquam et ante utrumque Cato senior similiter dixerit: "Si quid vos per laborem recte feceritis, labor ille a vobis cito recedet, benefactum a vobis, dum vivitis, non abscedet: sed si quid per voluptatem nequiter factum feceritis, voluptas cito abibit, nequiter factum illud apud vos semper manebit." *Barnes.*

359. Πρῶτον μὲν Διὸς ἔλεος] Hinc incipit catalogus Herculis laborum, de quibus vide supra ad v. 355. *Barnes.*

361. Πυρσοῦ] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. πυρσῷ, unde facit Piersonus πύρσου. Sed hunc Dorismum non admittunt Odæ Choricæ. *Mucg.*

361. ss. Πυρσοῦ δ' ἀμφεκαλύφθη, Ξανθὸν περᾶτ' ἐπινωτίσας, Δεινῷ χάσματι θηρός,] Herculem ita corpus suum leonis tegmine cooperuit, ut, capite leonis supra illius caput posito, os illius ex hiatu leonis pateret. *Barnes.*

362. Vide Pors. ad Phœn. 668. *Herman.*

Ξανθὸν περᾶτα ad Herculem, non ad leonem, referendum monet Reisk. *Beck.*

364. s. Τὸν ὀρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων ποτὲ γίναν] De Centauris, Hylæo, Pholoque, aliisque in Pholoë sylva ab Hercule occisis, vide Virg. interpretes ad Æn. Lib. VIII. v. 294. *Tu nubigenas, Invicte, bimembres, Hylæumque Pholumque,*

370 Καὶ Πηλιάδες Θεράπναι,
Σύγχορτοι Θ' Ὁμόλας ἔναυ-
λοι, πεύκαισιν ὄθεν χέρας
Πληροῦντες, χθόνα Θεσσαλῶν
Ἱππείαις ἐδάμαζον·
375 Τάν τε χρυσοκάρανον
Δόρκαν ποικιλόνωτον,
Συλήτειραν ἀγρωστᾶν,

370 Peliacaque hospitia,
Vicinæque Homolæ speluncæ,
Pinubus unde manus
Armantes, terram Thessalorum
Equitationibus domabant.
375 Aureoque decoram capite,
Cervam dorso-maculosam,
Prædatricem rusticorum,

etc. Apollod. Biblioth. Lib. II. c. 5. §. 4. Item, quæ nos supra ad v. 182.
Barnes.

366. Ἔστρωσι scribit Reisk. *Beck.*

Ξένωσι] Nescio, an mens auctoris sit, Herculem in vicinia Penei Centauros fugasse. Factum hoc quidem a Pirithoo et Lapithis, quorum socios enumerans Nestor, Iliad. Α'. v. 263, 4. de Hercule tacet. Alia est pugna ad Pholoën, Arcadiæ montem, cujus meminit supra v. 181. Sed videtur Euripides diversam ab Homero traditionem sequi, et cladem Centaurorum Thessalicam Herculi imputare. Certe ξένωσι Πηνιοῖς non commode diceretur, nisi de re ad Peneum gesta. *Musg.*

Πηνιοῖς] Fluvius Thessaliæ. *Barnes.*

370. Θεράπναι,] Recte ita Ed. Ald. et MSS. vide, quæ notavimus ad Iphig. in Aul. v. 1498. Quod dicit Barnesius, unum Codicem habere τιράπναι, si de MSS. dicitur, falsum est. *Musg.*

Καὶ Πηλιάδες Θεράπναι,] Mallem ego: καὶ Πηλιάδες τ' ἐρίπναι: quia, quod ad Θεράπναι attinet, ad Pelium montem nullus unquam locus ita est dictus, et levi mutatione opus est, si legas τ' ἐρίπναι: præsertim cum in uno Codice τιράπναι occurrerit. Error autem primo hinc ortus, quod plus semel ocum eo nomine dictum Euripides memoraverit. De Therapnis vide quæ nos ad Troad. v. 213. Ἐρίπναι autem sonat *Præruptæ et confragosæ rupes*, et est verbum poëtis familiare: nisi pro valle cum Brodæo sumas; et sane Hesychius et Phavorinus: Θεράπναι, αὐλῶνες, σταθμοί. Καί τι autem quod simul sumi possint, vide, quæ nos ad Ion. v. 572. *Barnes.*

371. Legebatur τ' Ὁμόλας. *Herman.*

Σύγχορτοι] *Contermini*: ut Androm. v. 17. Sic certe interpretatur Hesychius in χόρτος, ubi vide Kusterum.

Ὁμόλας] De hoc monte sic Pausanias: Ὁμόλη, ὀρῶν τῶν Θετταλικῶν καὶ ἰσχυρὸν μάλιστα, καὶ ὕδασιν ἐπιῤῥεόμενον, p. 238. l. 36. Ed. Sylburg. Hinc Theocritus Ὁμόλας ἱερὸν πίδον vocat Idyll. X. v. 103. *Musg.*

Σύγχορτος] Ὅμορος, vicinus: παρὰ τὸν χόρτος, *area*, locus spatiosus et apertus, ut Homer. Iliad. λ'. v. 773. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Vid. Eustath. fol. 883. lin. 44. et Turneb. Advers. Lib. XXI. c. 1. fol. 721. Certe idem nos Anglice dicimus, *a court and a court-yard*. Vid. supra ad Androm. v. 17.

Ὁμόλας] Ὁμόλη vel Ὁμόλη, vel Ὁμόλης, mons Thessaliæ. Apollonii Scholiastes: Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας. Pausanias in Bœoticis: Τραπόμενοι δὲ ἐς Θετταλούς, κατελαμβάνουσιν Ὁμόλην. Theocriti Scholiast. Ὁμόλας δὲ Θετταλίας ὄρος. Strabo: Τὸ μὲν οὖν Ὁμόλιον, καὶ τὸν Ὁμόλη, λίγεται γὰρ ἀμφοτέρως, ἀποδεικτέον αὐτοῖς. Ego apud

Κτείνας, θηροφόνον θεὰν
Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει.
Τεθρίππων τ' ἐπέβα, στροφὴ β.
Καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους
Διομήδιος, αἳ φονίαισι φάτναις
Ἀχάλιν' ἐδόαζον
Κάθαιμα σῖτα γένυσι, χαρ-
μοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι·

Cum occidisset, ferarum interfectricem deam
Œnostidem decorat.
Et ascendit quadrigas,
Et frænis domuit equos
Diomedis, qui ad lethalia præsepia
Sine-frænis furentes vorabant
Cruentos cibos genis, gaudiis
Viros-vorantibus tristibus mensis adstantes.

Straboneni ita legendum puto: τὸν μὲν Ὀμόλην, ἢ τὸν Ὀμόλην. *Brodæus.*

375. a. Τάδε τοι χρυσοκέρατον Δίρκαν] Apollodorus Bibliothec. Lib. II. c. 5. sect. 3. Τρίτον Ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, τὴν Κερύνειαν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἄμαντον ἐνεγκεῖν. Ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρύσουν ἔχουσ', Ἀρτέμιδος ἱερά. Διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μήτε ἀπκτεῖναι, μήτε τρῶσαι, συνδιώξειν ἔλεγεν ἐπ' ἐνιαυτόν· ἐπεὶ δὲ κάμοντι τὸ θηρίον ἔφυγε, συλλαβὼν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, κἀκεῖθεν ἐπὶ σταμνὸν Λάδωνα. Καὶ ταύτην διώκοντα μέλλουσαν τοξεύσας συνέλαβεν, καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, διὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐπήγετο. Μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρτεμις συντυχοῦσα ἀφῃρεῖτο, καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον αὐτῆς ἐπίπονα κατειμένη, etc. *Barnes.*

377. ἀγρωστᾶν,] Interpretor *rusticorum*, ut Rhes. v. 262. non *venatorum*, quod in mentem venit Barnesio. Vide Interpretes ad Hesychium in voce. *Musg.*

378. θηροφόνον] Ita Edd. recent. ex H. Stephani conjectura. Ed. Ald. θηροφόρον. *Musg.*

379. Οἰνωᾶτιν] Hesychius: Οἰνωᾶτιν Ἄρτεμιν, τὴν ἐν Οἴνῃ τῆς Ἀργείας. Rectius Οἰνόῃ hunc locum, non Οἴνῃ, vocat Pausanias, p. 67. l. 16. Ed. Sylb. vide etiam Steph. Byzantin. in Οἶνη. *Musg.*

Οἰνωᾶτιν] Ita dicta Diana, quod in Œna, vel Œnoa, Argiva urbe, colebatur. De quo loco Apollodorum mentionem fecisse, nota ad v. 375. vidimus. Stephanus περὶ πόλεων hæc memorat: Οἶνη, πόλις Ἀργους· Ἑκαταῖος ἱστορίῳ περίτῳ· τὸ ἰθνικὸν, Οἰναῖος, οἰναία, οἰναῖον. Ὅμηρος δὲ (Γραμματικός τις) Οἰνόην αὐτὴν λέγει, ἧς τὸ ἰθνικὸν Οἰνωάτης, καὶ θηλυκὸν, Οἰνωάτις Ἄρτεμις, ἡ ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Περσέως. Et Hesychius: Οἰνωάτιν Ἄρτεμιν, τὴν ἐν Οἴνῃ τῆς Ἀργείας. Hæc fere ab Henrico Stephano primo observata, dein ab Æmilio Porto. Quare Salmasius et Palmerius frustra hic sunt, dum corrigunt Hesychium, ubi nihil errat. Ubique autem scribendum Οἰνωᾶτις, ob metri quantitatem, et accentus pariter rationem. Brodæus ad hunc locum de Œneo, Dejaniræ patre, plane delirat. *Barnes.*

381. ἰδάμασε πώλους] Prætulerim ἰδάμασεν, ut sit versus logoœdicus. Respondebit antitheticus, si legamus ἐνεκρίμαν ἐς αὐλὰν, pro ἐνεκρίμην. *Maltby.*

381. a. πώλους Διομήδιος,] Diomedes hic, Martis et Cyrenæ filius, Bistonum, Thraciæ populi, rex inhospitalis equos habuit hominivoros, quibus Hercules dominum suum dedit ultimo devorandum. De qua re videsis Apollod. Lib. II. c. 5. sect. 8. Hoc Herculis certamen attigit Euripides in Alcest. v. 499. et deinceps, in quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

383. Ἀχάλιν'] Pro ἀχαλίνους, ut supra κλισιὰ pro κλισιὰς, v. 61. *Musg.*

384. Κάθαιμα σῖτα, *cibos cruentos.* σῖτα in plurali *cibaria* cujuscunque generis sig-

Πέραν δ' ἀργυροῤῥύταν Ἕβρον
Ἐξεπέρασ' ὄχθαν,
Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
Τάν τε Μηλιάδ' ἀκτὰν
Ἀναύρου παρὰ πηγάς·
Κύκνον δὲ ξενοδαίκταν
Τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφανάι-

Ultra vero argenteis undis fluentem Hebrum
Trajecit, ea ripam,
Mycenæo laborans tyranno,
Et ad Peliacum litus,
Anauri juxta ostia,
Cycnum hospitum-interfectorem
Arcu perdidit, Amphanæe

nificat, unde Xenophon et alii σῖτα καὶ σιτός in singulari *frumentum* est. Nescio, an hoc satis attenderit Tyrwhittus, qui legi voluit: *κἀθαμὰ, ἄσιτα, cruente, sine frumento. Musg.*

Post γίνου distinguit Heath. *Beck.*

385. ἀνδροβῶσι] Ita edd. recentes, jubente H. Stephano, nec variant MSS. Parisienses. Ed. Aldina ἀνδροβῶσι. *Musg.*

386. s. Ἕβρον, &c.] Versus octavus antistrophæ sequentis nequaquam respondet huic versui, uti debuit; quare ita potius legendum puto: Ἕβρον σ' ἰωνίσασιν ὀχθον. Versu dehinc quarto scribendum ξενοδαίκταν sine nota διαλύσεως, eadem de causa, licet a δαΐζω derivetur: sicut in ἤθεος, αἴσιμα, et οἰνὸς sæpe factum vidimus. *Barnes.*

Antithetico accuratius respondebit metrum, et constructioni melius consuletur, judice Heath. si legas:

Πέραν δ' ἀργυροῤῥύταν
Ἕβρον ἰωνίσασιν ὄχθον.

Beck.

387. Legebatur ἐξωνίσασ' ὄχθον. Duplicem accusativum verbo junxit. *Herman.*

ὄχθον,] Vox non superflua tantum, sed et incommoda sententiæ. Lego ἐξωνίσα μέχθον. Sic περάσαν τιν' Εὐρυσθεῖ πόνον, Alcest. v. 497. ἐξωνίσα transitive interpretor: *transportavit equos. Musg.*

388. Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,] Eurystheus Mycenarum rex erat, ad cujus jussa laborabat Hercules, de qua re Apollodor. Lib. II. c. 5. toto capite. *Barnes.*

389. Legebatur Πηλιάδ'. Vide Holstenium ad Steph. Byz. in v. Μῶλος. *Herman.*

Legendum, ni fallor:

Ἄν τε Πηλιάδ' ἀκτὰν
Ἀναύρου πάρ πύλας.

Ἄν pro Ἀνα Dorice: vid. Gregorium de Dialecto Dorica, sect. 64. De fluvio Anauro complura habet Spanhemius ad Callimach. Hymn. in Dian. v. 101. De historia montis ab Hercule discissi, viaque ea ratione aquis Thessaliam inundantibus factæ, videndi Diod. Sic. Lib. IV. sect. 18. Senec. Herc. Fur. v. 282. et seq. *Musg.*

390. Ald. πύλας. Tres codd. Musgravii πύλαις. Unus recte πηγάς. *Herman.*

πύλας] MSS. G. et 2714. πύλαις. MS. E. πηγάς. Sed verum est πύλας. Philostr. p. 800. Ed. Paris. πύλας τῇ ποταμῷ περιεργάζεται. *Musg.*

Heath. dubitabat, an πύλαις dici posset *fluvii ostium*, unde pro πύλαις reponit δίναις. *Beck.*

391. Κύκνον θ' ξενοδαίκταν] De cygno hoc, Martis filio, ab Hercule cæso, vide Hesiodi Scutum Herculis; ubi res tota copiose narratur.

ας οἰκήτορ' ἄμικτον.
Ὑμνωδούς τε κόρας ἀντιστρ. β'.
Ἦλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλάν,
Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον
Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων,
Δράκοντα πυρσόνωτον, ὅς σφ'
Ἄπλατον ἀμφίλικτος ἕλιξ' ἐφρούρει,

Habitatorem inhospitalem.
Et *ad* puellas musicas
Venit, in aulam Hesperiam,
Aureis a foliis pomiferum
Fructum manu decerpturus:
Dracone rubrum-habente-tergum,
Qui inaccessum circumvolutus surculum servabat,

ξυνδαίσειεν] Duportus legit ξυνδαίσειε male: non enim cygnus ille *hospites servabat*, quod vult ξυνδαίσειε; sed *cædebat* tantum, hoc est ξένους ἐδάϊξεν; unde ξυνδαίσειεν, hoc in loco sine Διπλώσεως nota; de qua re vide supra ad v. 387. *Barnes.*

392. Ἀμφανείας] Stephanus Byzantinus in voce duplicem Ἀμφανείαν agnoscere videtur, alteram urbem Doricam, alteram vero Thessaliæ regionem. Utra harum hic intelligatur, non constat. Pindarus enim, quo vix alius locupletior testis, Cycnum Locris Epizephyriis concivem facit, Olymp. X. v. 19. Ex Hesiodo contra, Scut. Herc. v. 70. colligas licet, locum pugnæ circa Pagasas fuisse. Diodorus etiam tradit, Herculem, cum a monte Olympo Trachinem reverteretur, cum Cycno congressum fuisse. De Cycni morte vid. et Pausan. p. 25. l. 40. *Mugg.*

Ἀμφανείας] Stephanus περὶ πόλεων: Ἀμφανεὶς, πόλις Δωρική· Ἑκαταῖος ἐν περίοδῳ Γραικῶν. Θεόπομπος Ἀμφανείαν αὐτὴν καλεῖ, ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. Ἔστι καὶ χωρίον Θετταλίας. ὁ δὲ πάντως τὸ Ἐθνικὸν, Ἀμφανεῖος, καὶ Ἀμφανεώτης. *Barnes.*

393. ἄμικτον.] Δυσμίλητον, ἄξενον, ἀπροσήγορον. *Barnes.*

394. Vide Valck. ad Hipp. 739. *Herman.*

Τμνωδούς τε κόρας] Hesperidas virgines notat, quæ juxta draconem aurea mala servantem cantabant, et post ejus cædem plorabant. De quibus Hesiodi Schol. ad Theogon. v. 27. Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. Vide Apollodor. Lib. II. c. 5. sect. 11. ubi illarum nomina, Ægle, Erythia, Vesta et Arethusa. Item Apollonii Argon. Lib. IV. Ἀμφὶ δὲ Νύμφαι Ἑσπερίδες τέτιανον ἰφθίμοιο ἀείδουσαι. Eurip. Scholiast. Αἱ Ἑσπερίδες θρηνοῦσι τὸν Δράκοντα τὸν μηλοφύλακα, τὸν ναυσὶ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα. Διὰ τοῦτο γὰρ ἀοιδοὶ αὐτὰς λίγυι, διὰ τὸ ὑπὸ θρήνου εἶναι. *Barnes.*

396. Wakefieldius χρύσιον πετάλων ἀπὸ μηλοφόρων. Non videtur displicuisse vulgata Valckenario. Errat van Staveren ad Hygin. p. 88. *Herman.*

398. Addidi σφ'. Mox ἀμφίλικτος pro vulgato ἀμφίλικτον Scaligero debetur. *Herman.*

398. s. Metrum ita constituit Heath.

Δράκοντα πυρσόνωτον, ἴσ iambicus dimeter.
Ἄπλατον ἀμφίλικτος ἕλιξ' ἐφρούρει idem senarius catalectus.
Beck.

399. ἀμφίλικτος] Ita optime Scaliger. Lucretius de hoc ipso dracone: *Arboris amplexus truncum.* Lib. V. v. 35. Ed. Ald. ἀμφ' ἑλικτόν. *Mugg.*

ἀμφιλικτὸς] Ita cum Scaligero lego, pro ἀμφ' ἑλικτὸν, quod prius obtinebat. *Barnes.*

Pro ἕλιξα Reisk. censet sensum postulare δίνδρον, aut σπίλιχνα. *Beck.*

Κτανών· ποντίας δ' ἁλὸς μυχοὺς
Εἰσίβαινε, θνατοῖς
Γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς.
Οὐρανοῦ δ' ὑπὸ μέσσαν
Ἐλαύνει χέρας ἕδραν,
Ἄτλαντος δόμον ἐλθών·
Ἀστερωπούς τε κατέσχεν οἴ-
κους εὐανορίᾳ θεῶν.
Τὸν Ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν στροφὴ γ'.

Interfecto. Æquoreique maris sinus
Ingressus est, mortalibus
Tranquillitatem faciens remis.
Cœlique sub mediam
Sedem immittit manus,
Atlantis domum accedens:
Stellatasque sustinuit domos
Deorum fortitudine eximia.
Et *ad* exercitum equestrem Amazonum

400. s. *μυχοὺς Εἰσίβαινε,*] Legendum metri causa *εἰσίβαινε μυχοὺς*. *Musg.*

401. s. Reisk. scribit: *θνατοῖς στάλαν στῆσας τιθεὶς ἐρετμοῖς, ponens columnam, quæ mortalibus esset meta navigationum.* *Beck.*

θνατοῖς
Γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς.

Multa sunt, quæ sagacitas virorum doctissimorum excogitavit ad nitorem hujus loci pulcherrimi nativum restituendum. Quantum profecerint, penes alios sit judicium. Mihi videtur locus ita sanari posse:

θνατοῖς aut θνατῶν
Καθ' ἁλὸς τιθεὶς ἐρετμοῖς.] Mortaliumque remis habenas injecit et frenum, ostenditque, ultra columnas, quas posuisset, viam non patere, nec fas esse, navigare. Cf. Pindar. N. III. 35. sqq. *Faehse.*

402. Sic Heathius et Musgravius pro vulgato γαλανείας. *Herman.*

Γαλανείας] Legendum, quod et vidit Heathius, *γαληνίας, tranquillitates.* Sic *τὸν ἄπνουν βίοτον*, infra v. 698. De rebus ab Hercule in mari gestis vide, quæ citavimus ad v. 224. *Musg.*

Γαλανείας] Æmilius Portus *τανίας*, i. e. *fascias*, et pro *κίονας, columnas*, sumi oportere, multis nititur probare; sed illam lectionem, utut sana aliter sit, versus non admittet. Quid si per *γαλανείας* intelligamus *στήλας*, columnas Herculis, sic dictas nova et poëtica audacia, vel ob materiæ duritiem, vel quod *γαλανζόμενος* Hercules eas erexerit? An *γαλαντείας* legendum, i. e. *ponderosas*, subaudiendo *στήλας*? Certe *γαλαντεῖος* æque exstat, ac *γαλαντιαῖος*. Et certe quævis ingentis et gravis ponderis dicuntur *γαλαντεῖα*, non ea solum, quæ talenti unius pondus æquant; ut lexicographi testantur ex Polluce. Lib. IX. Et magis etiam hæc vox versui est accommoda. *Barnes.*

Heath. *Γαλανείας, tranquillitatem et securitatem stabiliens navigantibus.* *Beck.*

406. Sæpius Euripides Ἀστερωπὸς habet. Ἀστερωπὸς suspectum habeo. Non male Reiskius *ἀστερωτούς*. Possis etiam *ἀστερόεντας*. *Herman.*

406. s. Ἀστερωπούς τε κατέσχεν οἴκους] Quomodo Hercules aliquando cœlum sustinuerit pro Atlante, vide Apollod. Lib. II. c. 5.

Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
"Εβα δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας,
Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας
"Αγορον ἀλίσας φίλων,
Κόρας Ἀρείας πίπλων
Χρυσιόστολον φάρος,
Ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας.
Τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρης
Λάφυρα, καὶ σώζετ' ἐν Μυκήναις.

Circa Mæotim fluviis-abundantem
Ivit per fluctus Euxinos maris.
Quem non ex Græcia
Cœtum amicorum colligens,
Et puellæ Martiæ sustinuit
Auro-intextum pallium
Baltei raptum exitialem.
Græcia vero accepit inclyta spolia puellæ barbaræ,
Et servantur Mycenis.

sect. 11. Θεῶν autem non ad Εὐσεβείᾳ, sed ad ἄλσους, referri debet. *Barnes.*

Reisk. legit Ἀστερωπούς, *astris insignes.* *Beck.*

407. Θεῶν.] Regitur ab ἄλσους, non ab εὐσεβείᾳ. *Musg.*

408. ss. Τὸν ἱππιστάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον "Εβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμνας.] Sic legi et distingui hi versiculi debent. Vulgo legitur οἶδμα λίμνας, quanquam hæc duo vocabula in v. 446. Hecub. junguntur, legere Μαιῶτιν — λίμνας nullus dubito. Sic Aristoph. Nub. 273. "Η Μαιῶτιν λίμνην ἴχετ', ἢ σκύτιλον ψοΐττει Μίμαντος. Interponere hæc tria verba, δι' Εὔξεινον οἶδμα, inter ἴβα et λίμνας, durum est, sed non inusitatum. *Elmsl.*

408. Ἀμαζόνων στρατὸν].] De hac re, nempe Herculis cum Amazonibus pugna, de Hippolytæ Balteo, etc. idem Apollodorus ibidem sect. 9. *Barnes.*

410. Heath. emendat Εὐξείνου, quod cum λίμνας jungatur. *Beck.*

411. s. Hæc interrogative dicta sunt, et parenthesi includi debent. *Heath.*

412. Edd. vett. Ἀγερὸν. Barnesiana ἀγερὼν. *Herman.*

"Αγορον] Edd. recent. sine auctore ἀγορὰν. Exstat vox ἄγορος, Iph. in Taur. v. 1097. Electr. v. 724. Hesychius: ἄγορος, ἄθροισμα, στρατός. *Musg.*

413. Hunc locum plures ob causas mendosum arbitror. Primo, nemo Græcorum dixisset πίπλων φάρος: deinde desideratur verbum, a quo regi possit ἄγρας. Videndum, an legi possit:

πέπλος ἀρείας τ' ἴτυλε
χρυσιόστολον φάρος
ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας.

Pallium autem auro-intextum puellæ Marte-genitæ raptum exitialem zonæ sustinuit. Metaphoram non admodum dissimilem vide Ælian. de Animal. Lib. VII. c. 13. Ovid. Metam. VIII. v. 292.

—— Area frustra,
Et frustra *exspectant* promissa *horrea* messes.
Musg.

πίπλων, forte, σπυλῶν, *raptum, ablatum, ibat gestamen puellæ Martiæ.* aut στιλῶν, *inde arcessitum,* aut πίμπων, eodem sensu, si metrum patitur. *Reisk.*

Καδμείων τε σύνηβοι,
Τέκεσιν ἂν παρέσταν
Ἀλκᾶ· νῦν δ' ἀπολείπομαι
Τᾶς εὐδαίμονος ἥβας.
Ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τούσδε, φθιμένων
Ἔνδυμ' ἔχοντας, τοὺς τοῦ μεγάλου
Δήποτε παῖδας τὸ πρὶν Ἡρακλέους,
Ἄλοχόν τε φίλην, ὑπὸ σειραίοις
Ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα καὶ γεραιὸν
Πατέρ' Ἡρακλέους. δύστηνος ἐγώ,
Δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν
Γεραίας ὄσσων ἔτι πηγάς

Et Thebanorum coævi,
Adessem liberis
Auxilio. Nunc autem destituor
Felici juventute.
Sed enim video hos mortuorum
Vestitum habentes filios magni
Quondam antea Herculis:
Et charam uxorem trahentem juxta adjunctos
Pedibus liberos et senem
Patrem Herculis. Me miserum!
Qui non possum continere lacrymarum
Amplius seniles oculorum fontes.

manus, qui non ades, respiciunt, i. e. salutem a te, qui abes, exspectant. *Beck.*

432. *εἰς δὲ σὰς* Γίρεις] Si textus non mutatus est Coryphæus alloquitur socios. *Beck.*

ἔθηεν] Τὸν ἐὸν θιὸν ὑφορώμενον. *Barnes.*

433. Recepi Musgravii emendationem pro vulgato *σῶμα τοῦ παρόντος*. Σάς. Herculis. *Herman.*

434. ἦβων] Pro ἦβαν. Imperf. temporis. *Barnes.*

439. Sic Barnesiana. Veteres *τὰς εὐδαίμονας*. *Herman.*

440. φθιμένων] Ita Edd. recent. ex H. Stephani emendatione, nec variat MS. E. Ed. Ald. φθίμενον. *Musg.*

441. Hunc versum Hermannus silentio præterivit, Heathius et Musgravius emendaverunt *ἴδων' ἔχοντας*, quod probe Wakefieldius recepit. *Elmsl.*

Ἔνδυμ'.] Legendum, metro et sensu postulante, *ἴδων'*. Sic jam Heath. *Musg.*

443. *ὑπὸ σειραίοις*] Conjunctim scribendum *ὑποσειραίους*. *ὑποστίφειν* sunt Amphitryon et liberi Herculis, quos, debilitate et mœrore fatiscentes, Megara, tanquam vinculis adstrictos, trahit. *Musg.*

σειραίοις] Non est putandum, Megaram catenis vinctam; sed ponitur pro *παραστίφεσι*, et est metaphora ab equis jugo simul ad latera junctis. Vid. ad Orest. v. 1016. et Iphig. Aul. v. 223. *Barnes.*

443. s. *ὑπὸ σειραίοις Ποσὶν ἕλκουσαν*] Est *secum tardo incessu trahere alium. Reisk.*

Pictoris *ἐνέργειαν* hic æmulatur poëta. Habitus enim et actio Megaræ et filiorum ad mortem prodeuntium ita ad vivum exprimuntur, ut eos oculis quasi cernere existimemus. Procedit scil. Megara, filiis

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Megara cum Amphitryone et Herculis liberis, jam funebri cultu expedita, in Scenam egreditur, nihil præter mortem exspectans, suique et suorum casum luget, et absentis Herculis opem implorat. Amphitryon vocem intendit. Chorum autem senum Thebanorum suo exemplo monet, ut, præcisa omni vitæ longioris spe, id ævi, quod datur, suaviter lete transigant, cum viderint res humanas tam lubrico in loco positas. Hercules, præter spem ab inferis reversus, miratur, suos omnes pullatos soli luctui vacare; et ex Megara resciscit rem omnem, videl. injurias et vim Lyci, Thebanique populi ingratitudinem et perfidiam. Unde graviter commotus vindictam parat. Hujus impetum et ferociam moderatur cautus pater, monens eum, ne temere se in periculum præcipitet, sed caute ac sapienter agat. Cujus consilio parens Hercules intro se recipit, occasionem Lyci interimendi rimaturus. Chorus senectæ incommoda vituperat, Juventutis excellentiam laudat, Deos veteres incusat, quod nullum inter bonos et malos discrimen posuerint, sed utrisque breve vivendi spatium concesserint. Dein Herculis victoriam et optatos reditus se hymnis prosecuturum dicit.

ΜΕ. Εἶεν, τίς ἱερεύς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,
Ἢ τῆς ταλαίνης τῆσδ' ἐμῆς ψυχῆς φονεύς;
Ἕτοιμ' ἄγειν τὰ θύματ' εἰς Ἀιδου τάδε.
Ὦ τέκνα, ἀγόμεθα ζεῦγος οὐ καλὸν νεκρῶν,
Ὁμοῦ γέροντες, καὶ νέοι, καὶ μητέρες.
Ὦ μοῖρα δυστάλαιν' ἐμοῦ τε καὶ τέκνων

Meg. Age; quis sacerdos, quis mactator miserorum,
Aut miseræ meæ animæ occisor;
Ut ducat paratas hasce victimas ad inferos?
O liberi, ducimur non pulchra copula mortuorum,
Una senes, et juvènes, et matres.
O fatum miserum meum, et liberorum

tam utrinque circa medium corpus amplexantibus, et ita ab ea pendentibus, ut pedes ejus progredientes eos reluctantes una attrahere, sicut equi jugales currum, viderentur. *Heath.*

447. Leg. λίσσειν, *hoc videns non possum amplius continere, ne erumpant, vetulos lacrymarum fontes*: potest tamen vulgata sic quoque construi: οὐ δύναμαι κατέχειν τὰς γεραίας τῶν ὄσσων πηγὰς (ἐνὶ) τῶν δακρύων, *non possum vetulos oculos, qui instar fontium sunt, a lacrymis cohibere*; sed hoc coactius. *Reisk.*

448. θυτόρμων,] Media syllaba est communis. De qua re nos plus satis ad Phœniss. v. 19. *Barnes.*

449. Ἢ τίς ταλαίνης τῆς ἐμῆς ψυχῆς φονεύς;] More Hebræorum ἡ ψυχὴ pro *seipso* ponitur; ita Theocrit. Idyll. XVI. v. 24. Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τισι δοῦναι ἀοιδῶν. Vid. de hac re Sebastian. Pfochenii. Diatrib. de Græcæ Linguæ N. T. Puritate, c. 34. sect. 4. p. 11. *Barnes.*

449. s. Post φονεύς ponenda interrogationis nota, et ad versus alterius finem plene distinguendum; is enim vertendus: *Victimæ hæ paratæ adsunt, ut ad inferos ducantur. Heath.*

450. ἄγειν] Legendum puto ἄγει, quanquam et alterum retineri potest, interrogationis nota post φονεύς posita. Sequetur enim παντηχρηστῶς:

Ἕτοιμ' ἄγειν τὰ θύματ'.

Paratæ sunt *duci victimæ. Musg.*

Τῶνδ', οὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι.
Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην
Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθορά.
Φεῦ,
Ἡ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες,
Ἣν πατρὸς ὑμῶν ἐκ λόγων πόσ' ἤλπισα.
Σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ' ὁ κατθανὼν πατήρ,
Εὐρυσθέως δ' ἔμελλες οἰκήσειν δόμους,

Horum, quos postremum oculis aspicio.
Peperi quidem vos, hostibus vero educavi
Contumeliam et ludibrium et exitium.
Heu!
Admodum sane meam opinionem delusit eventus,
Quam ex patris vestri verbis olim speravi.
Tibi enim pater defunctus Argos tribuebat:
Eras autem habitaturus in ædibus Eurysthei,

Ἔτεκον' ἄγαν τὰ θύματ'] Ἡμᾶς δηλονότι, καὶ τὰ εἰκότα. *Barnes.*

454. Τῶνδ',] Ita superscriptum exhibet MS. E. ut jam Edd. recent. ex emendatione H. Stephani. Ed. Ald. τούσδ'. *Musg.*

πανύστατ'] Πανύστατα. Sophocles Ajac. v. 869. Καὶ τὸν διφρευτὴν ἅλιον προσεικάσω Πανύστατον δὴ, κοὔπερ' αὖθις ὕστερον. Schol. Πανύστατον] Ἀντὶ τοῦ ὕστατον· Τῶν Παιηόνων ἐστι, τὸ προσεοικέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἐπίρρημα ἐπιτάσεως· οἷον ὕστατον, πανύστατον· ἄριστον, πανάριστον. *Brodæus.*

457. Φεῦ] Hæc vocula extra versum ponenda. De qua re nos ad Ion. v. 1311. *Barnes.*

458. Musgravius, ne quis vulgatum e v. 773. (Musgr.) defensum eat, illum quoque locum corruptum esse pronunciat. Hic quidem legendum censet, ἦ πολύ με πρόξεις ἐξέπαισαν ἐλπίδες. Quod non magis probandum videtur, quam quod quibusdam placuit, ἐξέπαισαν esse ab ἐκπαίζω, verbo, quod nusquam invenitur. Sensus est idem ac si dixisset, ἐλπίδες με ἔψεσαν δόξης, spes mea frustrata est opinionem meam. *Herman.*

δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες,] Defendi posse videtur ex v. 773. Sed iste etiam locus mendosus est, ut cum eo ventum fuerit, ostendemus. Legendum hic, ni fallor: ἦ πολύ με πρόξεις ἐξέπαισαν ἐλπίδες. *Musg.*

459. Ἣν] Ad δόξης refertur. *Barnes.*

466. Reisk. mavult: πεδία γᾶς ἐμᾶς, etsi vulgatum eodem sensu explicari possit. *Beck.*

467. Legebatur ἐξέπαυθε. Id servans Heathius σε in με mutabat, Creontem intelligens. Scaliger ἐξέπαυθον. Sic etiam Reiskius, vel ἐξέπαυσεν. Piersonus ὃς δὲ ἔπαυθε, probante Musgravio. Ego ἐξέπαυθες scribendum judicavi. *Herman.*

ἐξέπαυθε] Hermannus legit ἐξέπαυθες vera lectio. Puer putatur dicere: Fac pater, ut Thebis regnem. *Elmsl.*

Ὡς ἐξέπαυθε] Assentior Piersono legenti ὃς δὲ ἔπαυθε. Scaligero placebat: ὃ ἐξέπαυθον. *Musg.*

Ὡς ἐξέπαυθε] Ὡς ἡ ἐλπὶς, ἡ δόξα, ἐξέπαυθε τὸν παῖδα. *Barnes.*

Etiam Reisk. ἐξέπαυθον scribit, vel ἐξέπαυσα. *Beck.*

Forte leg. τὸν παπαπαίραντά με, Creontem scilicet. *Heath.*

468. Εἰς διξὰν δὲ σὸν] Ex particula δὲ colligi posset, Herculem alii liberorum clavam destinasse, alii Thebarum regnum; unde sequeretur, eum quatuor e Megara suscepisse liberos, quod falsum esse ostendit, v. 474. Legendum igitur τὰ pro δὲ. *Musg.*

469. Vulgo Δαιδάλου ψυχῇ δόσιν. *A*

Τῆς καλλικάρπου κράτος ἔχων Πελασγίας·
Στολήν τε θηρὸς ἀμφίβαλλε σῷ κάρᾳ,
Λίοντος, ἥπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο·
Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ,
Ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος,
Ὡς ἐξέπεισθες τὸν κατασπείραντά σε·
Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον
Ξύλον καθίει δαίδαλον, ψευδῆ δόσιν·

Imperium habens fertilis Pelasgiæ:
Spoliumque feræ circumjiciebat tuo capiti,
Leonis, quo ipse armabatur.
Tu vero rex eras futurus Thebarum, quæ currus amant,
Possidens meos agri campos hæreditarios;
Ut *spes* persuaseras tuo patri.
In dextram vero tuam propulsatoriam
Clavam tradebat fabrefactam, donum simulatum.

ic tradidit quisquam, a Dædalo Herculdatum clavam esse, neque, si data fuis, dici potuisset ψευδὴς δόσις. Itaque ξύλον scripsi, interpunctionemque mui. Nam etsi a quibusdam traditum , rude lignum fuisse eam clavam, ut a heocrito XXV. 207. sq. et a Pindaro, is de Hercule loquitur, Hyporch. Fr. 3. 40. alios tamen arte elaboratam exismasse e Diodoro Sic. IV. 14. intelligi, qui eam Vulcani donum fuisse reri. Huc pertinet etiam illud, quod ab pollonio Rh. I. 1196. χαλκοβαρὴς ῥόπαλον vocatur, ubi Scholiastes: χαλκοβαρὴ δὲ, τῷ ἰσχυρῷ, ἢ τῷ πρὸς τῷ σίλλυ χαλκῷ βεβαρημένην. Πείσανδρος δέ φησιν, ἰλόπαλον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλείους.

Herman.

Quæ emendavit Hermannus, multis causis rejicimus. Primo, δαίδαλος apud poëtas Atticos legi minime putamus; interdum δαιδάλεος. Dein, clava Herculis, ut in picturis et statuis apparet, Dædalio opere non eminet, quæ vis quidem δαίδαλον nobis esse videtur. Postea, observandum est, quod in loco ubi duo hi versiculi reperiuntur, videmus Herculem sese obtrectantem, apud tres filios ejus res suas distribuendo. Filio natu maximo regnum Argorum et Nemæi leonis pellem dat, alteri Thebas et clavam ejus dat. Minimo natu promittitur Œchalia, et arcus quo Eurytum urbem debellavit. Obvium est, Euripidem in animo habuisse, ut pellis leonis et arcus Argos et Œchaliam recturis dona conveniant. Quum res ita sese habet, poëtam aliquid et Thebis et clavæ commune aut reperire aut fingere minime est dubitandum. Quæ res et textui vulgato et emendationi Hermanni deest. *Elmsl.*

δαιδάλου ψευδῆ δόσιν·] Clavam a Dædalo Herculi dono datam nemo Veterum tradit. Neque, si ita proditum esset, commodam interpretationem admitteret ψευδῆ. Voluit haud dubie auctor: *clavam, rude donum et nullis artificiis ornatum.* Erat enim, teste Theocrito, truncus oleastri, quem radicitus evellerat Hercules, et cortice munitum gestabat. Idyll. XXV. v. 208. et seq. An legendum:

— δαιδάλεον ψιλὴν δόσιν.

Hesychius: ψιλαῖς, ἀκεκμήτοις. δαίδαλα Homero et Q. Calabro *cælaturæ* sunt. Constructio est, ut in ψιλὰ πίστεως apud Themistium Orat. XV.

Clava Herculis donum Vulcani dicitur a Diod. Sic. Lib. IV. Quid vetat, ab aliis Mythologis, ut solent longissime a se invicem discrepare Mythologorum traditiones, Dædali donum vocatum esse: quem quidem Dædalum Vulcani filium

Σοὶ δ', ἣν ἔπεμψε τοῖς ἐκηβόλοις ποτὲ
Τόξοισι, δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
Τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσιν
Πατὴρ ἐκόσμει, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ.
Ἐγὼ δὲ νύμφας ἠρεθιναζόμην,

470 Tibi autem eam, quam olim vastavit longe jaculantibus
Sagittis, Œchaliam daturum se promisit.
Tres vero vos existentes triplici regno
Pater decorabat, valde elatus magnitudine animi.
Ego vero deligebam eximias sponsas,

facit, Plato Alcib. I. p. 440. Hoc si probetur, duplici modo constitui potest versus:

Κλέος καλὸν Δαιδάλου, ψευδῆ δόσιν.

Ut clava, quam ipsi Dædalus dono dederat, ξύλον Δαιδάλου idcirco audiat; sed ψευδὴς δόσις vocetur, utpote filio Herculis incassum legata. Altera ratio est:

Κλέος καλὸν, Δαιδάλου, ψευδὴς, δόσιν.

ψευδὴς, *falsus animi*, ut Orest. 1625, 6. De Herculis clava quædam habet Apollon. Rhod. I. 1196. *Musg.*

Κλέος καλὸν, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν] Clavam hic vocat poëta Dædali donum, et in hac parte Apollodoro contra statuit; qui cum reliqua Herculis arma memorat, et unde esset iis donatus, addit: ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτμην ἐκ Νεμέας, Biblioth. Lib. II. c. 4. sect. 11. Forsan in capite ferro muniebatur a Dædalo. *Barnes.*

ψευδῆ δόσιν clavam forte dici posse conjicit Pr. quod in ultimo labore Herculem non juverit. *Beck.*

ψευδῆ δόσιν.] Quia Herculi ad inferos profectio nihil, ut putabat, profuisset. *Heath.*

471. οἰχαλίαν] Ut Hercules Eurytum, regem Œchaliæ, vicerit, illamque urbem debellaverit, Iole capta, vide Sophocl. in Trachiniis, Act. 2. Item Apollod. Biblioth. Lib. II. c. 6. sect. 1. et c. 7. sect. 7. Strabo Lib. X. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Οἰχαλία κώμη τῆς Ἐρετριακῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους· ἀμώνυμος τῇ Τραχινίᾳ, καὶ τῇ περὶ Τρίκκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, ἣν Ἀνδανίαν οἱ ὕστερον ἐκάλεσαν, καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ, περὶ τοὺς Εὐρυτᾶνας. Quænam porro fuerit ab Hercule diruta, non satis constat. At idem Strabo Thessalicam urbem putat, L VIII. fol. 539. Quin Homerus putat scripsisse poëma Οἰχαλίας Ἅλωσιν dictu quod Creophylo Samio dono dedit; qua re idem Strabo Lib. XIV. It Callimachus: Τοῦ Σαμίου πόνος ἐμμί, δ περὶ Θεῖον Ὁμηρον Δεξαμένου· πλεῖο Εὕρητον, ὅσσ' ἔπαθεν, καὶ ξεινίσθη Ἰόλη Ὁμήρου δὲ καλεῦται Γεράμια· Κρεωφύ Ζεῦ φίλε, σεῦτο μέγα. *Barnes.*

472. ὄντας ὑμᾶς] Recte Barnes Cantero jubente, ὑμᾶς addidit, quod Ed. Ald. et MSS. deest. *Musg.*

Τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς] Quod tres tant filios ex Hercule suscepit Megara, pro mus infra ad v. 994. Τρεῖς autem, qu prius deerat, Sensu, Cantero, Scalige que suadentibus, addere non dubitavi. *Barn*

473. Putamus voc. ἀνδρία non Gr cam esse, saltem non Atticam; vera lec est ἀνδρεία, penultima acuta, similiter βασιλεία, δουλεία, νεότια, παρθενία, στυχ Aristoph. Nub. 510. Ἀλλ' ἴθι χαίρ τῆς ἀνδρείας | οὕνεκα ταύτης. Lege igit μέγα φρονῶν εὐανδρεία. Nexus verbb. se hic est: Ἐγὼ δὲ [τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τρισ χας] νύμφας ἠρεθιναζόμην, Κῶν ξενίσ ἐκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς, Σπάρτης τε, Θη θ'. *Elmsl.*

ἐπύργου,] Pro ἐπύργου, temporis imp fecti, a πυργόω. *Barnes.*

474. ἠρεθιναζόμην,] Τὰς πρώτας ἐρίστας ἐξελεξάμην, οἷα δήπουτα τὰ τῶν θ ἀρεθίνια, μεταφορικῶς· Ταῖς γὰρ θεαῖς π πελοβὸν, ἢ ἀντλίᾳ, ἐξῆν ἀδίκως· καὶ τ κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον. ἕξιον γὰρ αὐτοῦ ἄριστα προσφέρειν, ἐξ οὗ τὰ πάντα ἔχο καὶ πάντα ἐλπίζομεν. Γράφεται δὲ καὶ ἐ Νόμῳ τοῦ Μωϋσέως. Καὶ Μαλαχίας αἰφ πρώτῃ, κύμβαυε ἐγδόῳ· Διότι, ἐὰν πρωτο γατι τυφλὸν εἰς θυσίας, οὐ καλόν; καὶ

Κήδη ξυνάψουσ' ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονός,
Σπάρτης τε, Θηβῶν θ', ὡς ἀνημμένοι πάλῳ
Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
Καὶ ταῦτα φρονῶν· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη
Νύμφας μὲν ὑμῖν Κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,

Affinitates contractura, et ex Atheniensium agro,
Et Sparta, et Thebis: ut religatam pulchris
Retinaculis, vitam haberetis beatam.
Hæc tamen *sunt* evanida: Fortuna vero mutata
Sponsas quidem vobis Parcas dedit habendas,

ξυναγάγοιτ χωλὸν, ἢ ἔβρωσεν, οὐ καλόν; ξυναγαγοι δὲ αὐτὸ τῷ Ἡγουμένῳ σου, εἰ προθέλοιτό τι, εἰ λάβοιτε περίσωτόν σου, λίαν Κίρκης ταντοπράστερ. *Barnes.*

475. s. Ἀθηναίων χθονὸς, Σπάρτης τε, Θηβῶν θ'] Hæ tres, quas enumerat poëta, civitates, fuerunt ejus seculo totius Græciæ nobilissimæ. Et sicut Athenas, urbem patriam, suo more primo loco ponit poëta amantissimus, ita Spartam, licet Athenis tunc temporis infensam, secundo loco memorat, æquus homo, qui et hostem sua laude nequaquam privandum præcipit. *Barnes.*

476. Vulgo πάλως. Heathius πάλῳς. Ita Medea 768. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήσια πάλων. Vide ibi Schol. *Herman.* Legebat olim Tyrwhittus:

— ὡς ἀνημμένοι πάλως
πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' —

Musg.

476. s. ἀνημμένοι πάλως Πρυμνησίοισι] Translatio a navi funibus alligata, quæ jam nihil maris tempestatem metuit. Ita in Medeæ, v. 766. Οὗτος γὰρ οὔπω, ἢ μάλιστ' ἐλέγομεν, λιμὴν σίφωνας τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήσιον πάλων. Apollonius Argon. Lib. IV. Πρυμνήσι' ἐκ νηὸς ἕκαστον ἔκοψεν. *Brodæus.*

Heath. legit πάλῳς dativo plurali, ut cum πρυμνησίοισι jungatur.

Reisk. πάλοῖς, aut saltem πάλῶς, pouit vult. *Beck.*

478. Megara cum Herculis liberis in scenam prodiens, multa de puerorum sorte, qui a summa spe dejecti ad miserrimam mortem ducuntur, flebiliter profert. Jam, inquit, præclaras circumspiciebam nuptias, quibus summorum in omnibus terris regum affinitatem vobis pararem.

Καὶ ταῦτα φρονῶν· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη
νύμφας μὲν ὑμῖν κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν.

Nisi hoc per ellipsin explicandum est: pro iis, quas spe conceperam, virginibus κῆρας νύμφας ἔχειν ὑμῖν ἔδωκεν; levi forsitan mutatione legendum:

Νύμφων μὲν ὑμῖν κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν.

ut νύμφων pendeat ab ἀντέδωκε. Iphigen. in T. v. 28.

Ἀλλ' ἐξέλιπλιν, ἵλαφον ἀντιδοῦσα μοι
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς.

Orco sive *morti nubere* dicuntur puellæ, quæ ante justas nuptias diem supremum obierunt. Sophocl. Antig. v. 814.

— οὔτ' ἰσόνυμφίδιος
τῳ μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

Meleager Epigr. CXXV. Anal. V. P. T. I. p. 36.

Οὐ γάμον, ἀλλ' ἀΐδαν ἰσόνυμφίδιον Κλεαρίστα
δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.

Anyte Epigr. XVII. Anal. T. I. p. 200.

Οὐ γὰρ ἰμείραμεν αἶμα τὸ δυσστιβὲς, οὐδ' ὑμέναιον
νύμφιον, ἀλλ' Ἀΐδᾳ πηδίμου ὠφέλεθα.

cum quibus Anytæ versibus comparari potest quod sequitur apud Euripidem

ᾇδην νομίζων ἀτιθηρὸν, πᾶσιν σιωπῇ.

Sic enim cum Reiskio legendum est pro eo quod vulgatur: πᾶσιν σαφές. Cf. Med. v. 400.

Ἐμοὶ δὲ δάκρυα λουτρά· δύστηνος φρενῶν·
Πατὴρ δὲ πατρὸς ἑστίᾳ γάμους ὅδε,
Ἅιδην νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρόν.
Ὤμοι, τίν' ὑμῶν πρῶτον, ἢ τίν' ὕστατον
Πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
Τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος
Μέλισσα συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους,
Εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ', ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ.
Ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται
Θνητῶν παρ' Ἅιδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω·

480 Mihi vero lacrymas, lavacrum: O me miseram
Avus autem hic præbet convivium nuptiale,
Plutonem socerum judicans, affinem patria.
Heu me, quemnam vestrum primum, aut quem ultimum,
Ad pectus admovebo? cui adhibebo os?
485 Quem complectar? quomodo, ut varias-alas-habens
Apis, ex omnibus decerpam luctus,
Et in unum conferens, uberes lacrymas reddam?
O charissime, si quis modo vocem exaudit
Mortuorum apud Plutonem, tibi hæc, Hercules, dico:

Πικρὸς δ' ἐγώ σφιν καὶ λύγρως θήσω γάμους
πικρόν τι κῆδος,

Jacobs.

479. ἡμῖν, quod dat Barnesiana, error typographicus est pro ὑμῖν.

Κῆρες] Male Interpres *Parcas*. Distinguit a Parcis Hesiodus Theogon. v. 217. et Parcarum quidem officium, v. 218, 219. describit, Κηρῶν vero v. 220, 1, 2. *Musg.*

480. λουτρά·] De lavatione nuptiali vide Phœniss. v. 356.

δάκρυα, λουτρά·] Sic λουτρὰ illa nuptialia, toties a poëtis memorata, balneum designarent, cui sponsa totum corpus immergere deberet, lacrymas Megaræ cum tali balneo comparare ineptum esset et παιδίζηλον. Verum docet Porphyrius, λουτρὰ aquam esse, quam sponsæ *infundi* mos erat: ἦθος καὶ τὰς γαμουμένας ὕδωρ, ὡς ἂν εἰς γένεσιν συνιζευγμένας νύμφας τε παλιῷ, καὶ λουτροῖς ΚΑΤΑΧΕΙΝ ἐκ πηγῶν, ἢ ποταμίων, ἢ κρηνῶν, εἰλημμένους. De antro Nympharum, p. 63. *Musg.*

Ἐμοὶ δὲ δάκρυα, λουτρά·] Eleganter ad nuptias hanc mutationem transfert; Parcas tres, pro trium filiorum sponsis, jam adesse ait misera mater; sibi ipsi pro balneis, quibus utebantur matres ante nuptias, lacrymas profundi; avum Amphitryonem avorum more nuptiale epulum exhibere, moriendo nempe; Socerum enim nullum esse, præter Plutonem.

Barnes.

Heath. distinctionis notam post φρενῶν tolli vult, ut δύστηνος φρενῶν jungatur cum πατὴρ πατρός. Sed Reisk. verba illa accipit, tanquam posita pro ὦ ἐγὼ δύστηνος φρενῶν, *O ego misera ob meos spiritus.*

Beck.

482. Πικρὸν ex Reiskii conjectura dedi. Vulgo πατρός. Similis corruptela, v. 547.

Herman.

κῆδος] i. e. κηδεστήν. Κηδεσταὶ enim, Hesychio auctore, sunt omnes utrinque τῶν γαμούντων cognati. Hercules igitur κηδεστὴς erat Plutonis, filiis ejus Κῆρες ducentibus. *Musg.*

κῆδος πατρός] Ex affinitate Herculis, qui nunc apud Plutonem detinetur.

Brodæus.

Θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ,
Ἡ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληζόμην βροτοῖς.
Ἄρηξον, ἐλθέ, καὶ σκιὰ φάνηθί μοι.
Ἄλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ.
Καιροὶ γὰρ εἰς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.
ΑΜ. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι.
Ἐγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς οὐρανὸν δικῶν,
Αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν
Μέλλεις, ἀμύνειν, ὡς τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις.
Καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ·

490 Moritur pater tuus, et liberi: pereo et ego,
Quæ antea felix ab hominibus propter te vocabar.
Opem feras, veni, et *vel* umbra mihi appareas:
Satis enim eris nobis vel imagine veniens,
Quippe *timidi sunt* qui tuos liberos occidunt.
Am. Tu quidem, mulier, infera parata reddas.
Ego vero te, O Jupiter, manus ad cœlum tendens,
Compello, ut liberis, si quid eos juvare
Velis, opem feras, quia brevi nihil proderis:
Quanquam sæpe vocatus es: frustra laboro,

Reisk. emendat κῆδος πικρὸν, *affinitatem acerbam*. *Beck.*

488. s. εἴ τις φθόγγον ὑπακούσεται θνητῶν] Interpretatus est Barnesius: *Si quis modo vocem exaudit mortuorum*. Vulgata lectio *mortalium*, sententia *mortuorum* flagitat. Sensu posteriore, credimus, Euripidem, pro θνητῶν, maluisse θνητῶν. *Elmsl.*

493. Legebatur ἱκανὸν. Sensus est: satis erit, etiam si nihil aliud, quam veneris. *Herman.*

Ratio in hoc versu reddenda erat, cur vel Hercules umbram adesse sibi cuperet. Eam sic fortasse auctor enunciaverat:

ἄλις γὰρ ἐλθὼν ὑμῖν' ἂν γένοιο σύ.

Idem de loci corruptione sentit Tyrwhitus, sed aliam medelam exhibet:

σκιᾷ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸν γένοιο σύ.
Musg.

Dan. Heinsius ad Senecæ Troad. 684. corrigit: Ἄλις γάρ· ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ.

Reisk. conjicit: ἄλκας (aut ἄλκος) γὰρ ἐλθὼν. *nam veniens fias mihi auxilium*, præsidium adversus calamitates idoneum. *Beck.*

494. εἰς σέ γ',] Piersono placet εἰσί γ'. Mihi non liquet, annon εἰς σέ γ' explicari possit: *adversus Te, Tecum comparati.* *Musg.*

495. εὐτρεπῆ ποιοῦ,] Quomodo Megara, quæ ad inferos pertinebant, expedire posset, nemo dixerit. Legendum haud dubie εὐμενῆ ποιοῦ. *Tu quidem, ut inferi nobis propitii sint, cura.* Fuit utique Græcorum mos, ut, qui brevi se morituros scirent, precibus sese Diis inferis commendarent. vid. Soph. Ajac. v. 848. Trachin. v. 1102. Socrates apud Platonem, Phædon. c. 66. εὔχεσθαι γέ που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τι καὶ χρὴ, τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε εὐτυχῆ γενέσθαι. Hujusmodi preces εὐχὰς dictas fuisse notat Etymologus, ut et Suidas. *Musg.*

εὐτρεπῆ ποιοῦ,] Εὐτρέπισον. *Barnes.*

496. δικῶν,] Βάλλων, τείνων. Quæ de verbo δίκειν notanda sunt, diximus ad Bacch. v. 590. et Phœniss. v. 650. Videtur autem fere usurpari in aoristo secun-

Θανεῖν γάρ, ὡς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
Ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου·
Τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διατράσετε,
Ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι.
Ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
Σώζειν, τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας, διέπτατο.
Ὁρᾶτέ μ', ὅστις ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
Ὀνομαστὰ πράσσων, καί μ' ἀφείλιθ' ἡ τύχη,
Ὥστε πτερὸν πρὸς αἰθέρ', ἡμέρᾳ μιᾷ.

500 Mori enim *nos*, ut apparet, necesse est.
Verum, O senes, parva certe *sunt* hujus vitæ *commoda*:
Hanc igitur jucundissime transigatis,
A die ad noctem non dolentes.
Quia tempus non novit spes
505 Servare: suum enim *negotium* curans, avolat.
Videte me, qui suspiciendus eram hominibus,
Præclare agens: et *tamen* fortuna mihi eripuit,
Ut avem avolantem in aërem, uno die.

do, quare hoc in loco βαρυνοπίτας in ultima. *Barnes.*

497. Τοῖσίδ'] Pro τοῖσδε. Communiter dicitur τοῖσδεσι, poëtice δὲ transposito; ideoque circumflexus est in prima; quia δε adscititium ratione accentus non consideratur, vel etiam transfert: sic δόντων, δόντεσιν, quia dicimus ὧν τινων, οἷς τισι: in τοῖσίδε autem, quod regulare est, aperta est accentuum ratio. Vid. de hac re ad Helen. v. 443. Scaligero itaque non opus erat, ut ad marginem suum notaret, τοῖσδε'. *Barnes.*

500. ἀναγκαίως ἔχει.] Isocrates: ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων συγχάνειν τυχεῖν. Dicunt Latine necessum habeo; nescio, an id Græcis in usu sit. Certe ego audacter dicerem: ἀναγκαίως ἔχω τοῦτο ποιῆν, ut: ἀναγκαίως ἔχει τοῦτο με παθεῖν. Cicero ἔχει ἀναγκαίως vertit: *sic jubet necessitas.* Vid. infra v. 855. *Barnes.*

ποιῶν legit Reisk. *Beck.*

Hic Prev. ad transitum faciendum subintelligi jubet: Vos vero, O senes, instruite vos nostris malis. Brevis enim vita est, etc. *Beck.*

501. Ἀλλ', ὦ γέροντες, etc.] Hunc locum totum vertit H. Grotius in Excerptis, eleganter sane; at nimis prolixum est, huic ut adscribam chartulæ. *Barnes.*

502. διατρέσετε,] Ita legendum, non διατρέσατε. vid. Aristoph. Ecclesiaz. v. 949. et quæ dedit Dawesius affatim ad Nub. v. 822. *Musg.*

Τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διατρέσετε,] Ὁρᾶτε, ὅπως ἥδιστα διατρέσετε, ἢ διατρέσατε, ὅπως, ἀντὶ τοῦ, ὡς, ἥδιστα. *Barnes.*

507. s. ἀφείλετο — πρὸς αἰθέρα,] Lucianus: Θάνατός γε εἰς ἰλιγγιᾶν ἀφίλιτο, *in Jove confutato.* *Musg.*

508. πτερὸν] Non *pennam* hic intelligo, sed *avem*, ut sit synecdoche partis pro toto. Sic πίτνας, μμηλὸν βόσκον πτερόν, Anthol. H. Steph. p. 107. iterumque οἱ πτερὸν ἀγελαῖον, p. 377. denique, p. 431. σοὶ γὰρ ἀπὸ πτερύγων ταῦτα φέρω. Eadem comparatione utitur Noster Hippol. v. 829. *Musg.*

511. Πανύστατον] De hac voce vide supra ad v. 454. *Barnes.*

515. Forte, νίζθον ἴδ' (i. e. ἴδαι) ἀνόσιον. Cf. v. 550. *Reisk.*

516. ss. Ὁ δ' ἔστιν ὃν γῆς νίζθον ὑσπασόμην,
εἰ μὴ γ' ὄψομαι ἐν φάει γε λάσιον
τί φημί; τοῦ ὄψομαι πυραίνου ἐγώ;

Ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας, ἤ τε δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτῳ
Βέβαιός ἐστι. χαίρετ'· ἄνδρα γὰρ φίλον
Πανύστατον νῦν, ἥλικες, δεδόρκατε.
ΜΕ. Ἔα,
Ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ;
ΑΜ. Οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.
ΜΕ. Οὐδ' ἔστιν, ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν,
Εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν.
Τί φημι; ποῖ ὄνειρα κηραίνους' ὁρῶ;

Opulentia vero magna, et gloria, haud scio cuinam
Stabilis sit. Valete; virum enim amicum
Postremum nunc, O vos æquales, vidistis.
Meg. Ebem.
O senex, videone mea charissima? aut quid dicam?
Am. Nescio, filia: stupor enim me quoque tenet.
Meg. Hic est, quem audiebamus infra terram *esse*,
Nisi in luce somnium aliquod videmus.
Quid loquor? quale somnium video delirans?

Tertium horum versuum variis conjecturis tentavit Musgravius, quamvis in ipsis verbis nihil omnino video, quod corruptelæ suspicionem facere possit. Sensit tamen, puto, vir acutissimus alienum esse hunc versum ab eo, quo nunc legitur loco, in quem ex margine irrepisse videtur. Mox Hercule, spectaculi, quod oculis videt, novitate perculso quid esset quærente, quod liberos hoc tam lugubri habitu instructos videret, iteratis eum exclamationibus excipit, ut vulgo quidem putatur, Megara, ut equidem arbitror, Amphitryon:

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Ὦ φάος μολὸν πατρί,
ζῶμεν, ἰσόθεος ὡς ἀκμὴν ἱλθὼν φίλοις.

Quamvis ad perturbatum animum significandum poëtas et oratores verba ejusdem fere notionis nonnunquam ita, ut copulam omitterent, accumulasse, non ignoro, hoc tamen loco Euripidem scripsisse existimo

Ὦ φάος μολὸν πατρὶ
ζώμεν τ', ἰσόθεος ὡς ἀκμὴν ἱλθὼν φίλοις.
Jacobs.

517. *κηραίνους'*] Ad hunc vel similem locum pertinet Hesychii interpretamentum: Κηραμῖ — *ὀνειράτῃ*. Innuit enim Megara, mentem sibi fortasse mortis terrore concussam esse, atque inde natum esse hoc de Herculis adventu somnium. Nec tamen nolim *Θηραίνους'*.

Si Megara falsa specie, vel somnio, per aliquod tempus decepta, postea errorem intelligere et agnoscere inciperet, recte hinc diceret:

— ποῖ' *ὄνειρα κηραίνους' ὁρῶ*;

Quæ somnia errans video? Verum hic omnia contraria sunt. Quod somnium et inane simulacrum esse crediderat, nunc demum verum esse intelligit. Legendum igitur, sensu contrario:

Τί *φημί*; ποῖ' *ὄνειρα, κηραίνους', ὁρῶν*;

Quid dico amens? quæ somnia me videre? Verbum *κηραίνω*, apud alios auctores perrarum, valde frequentat Philo Judæus. Apud eum semper fere τῷ *νοεῖν* æquipollet. *Musg.*

Pro *ὁρῶ* malim *ἰρῶ*, ut sententia sit: *qualia dico somnia consternata?* i. e. de

Οὐκ ἴσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδὸς, γέρον.
Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκπρήμνασθε πατρῴων πέπλων,
Ἴτ', ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτ', ἐπεὶ Διὸς
Σωτῆρος ὔμιν οὐδὲν ἐσθ' ὅδ' ὕστερος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ὦ χαῖρε, μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς,
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών·
Ἔα, τί χρῆμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων
Στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα,
Ὄχλῳ τ' ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
Πατέρα τε δακρύοντα συμφορᾶς τινός.
Φέρ', ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς.

Non est alius ille, quam tuus filius, O senex.
Huc, O liberi, pendete ex paternis vestibus.
Ite, festinate, ne dimittatis, quoniam Jove
Servatore nihil hic vobis est inferior.

HERCULES.

Salve, O domus, tuque vestibulum domus meæ,
Quam libens te aspicio, postquam in lucem veni.
Hem? quid rei est: video liberos ante domum
Coronatos capita ornatu mortuorum,
Et meam uxorem in turba virorum,
Et patrem lacrymantem ob aliquam calamitatem.
Age, prope hos stans interrogabo:

somniis nunc non agitur, somnia certe non sunt, quæ video, non est hicce homo alius, quam tuus filius. *Heath.*

519. ἐκπρήμνασθε] Frustra hanc vocem in suspicionem trahit H. Steph. Exstat enim, notante Barnesio, Ion. v. 1615. et simplex πρήμναμαι apud Aristophan. Nub. MSS. Steph. ἐκπρίασθε. *Musg.*

ἐκπρήμνασθε] Sequor, inquit H. Stephanus, Vet. in quibus legitur ἐκπρίασθε, quum usus verbi ἐκπρήμνασθαι nullum exemplum reperiam. *Ita ille.* Et tamen πρημνάω Galenus utitur pro πρημάω, et pro πρημνάω exstat vox πρίμνημι. Et πρίμναμαι pro πρίαμαι et πρίαμαι Aristophanis Scholiastes dici tradit. Quare nos, paulo mutata voce, pro ἐκπρήμνασθε, quod hactenus obtinuit, ἐκπρίμνασθε aliquando scribere voluimus. Sed et Eustathius πρίμναμαι deducit a πρίαμαι, unde proverbialis locutio, πρίμνη σαυτὸν, *suspende teipsam*, τρόπῃ, (ut idem inquit) ἀλλοῖ τοῦ ι εἰς υ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. Quod et Phavorinus testatur. Et Aristophanes Κρημνάμενοι νεφέλαι dixit in Nubibus, fol. 82. Scholiast. Κρημνάμενοι] Κρεμάμενοι ἐκ τοῦ ἀίρω· οἷον ἐπικρεμάμενοι ἀλλήλαις καὶ ἐπιβαρούμενοι. Idem Phavorinus totidem verbis in πρημνάμενοι νεφέλαι. Quare manet omnino Atticum verbum ἐκπρίασθε et H. Steph. cum suis veteribus pro hac saltem vice valeat. Eadem vox occurrit, Ion. v. 1615. Ἠδίων κατεκρημνάμεσθα, &c. *Barnes.*

Γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;
ΜΕ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρί,
Ἥκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;
ΗΡ. Τί φής; τίν' εἰς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ;
ΜΕ. Διολλύμεσθα· σὺ δὲ, γέρον, ξύγγνωθί μοι,
Εἰ πρόσθεν ἥρπασ', ἃ σὲ λέγειν πρὸς τόνδ' ἐχρῆν.
Τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων·
Καὶ τἄμ' ἔθνησκε τέκν', ἀπωλλύμην δ' ἐγώ.
ΗΡ. Ἄπολλον, οἵοις ῥοιμίοις ἄρχει λόγου.
ΜΕ. Τεθνᾶσ' ἀδελφοὶ καὶ πατὴρ γέρων τ' ἐμὸς.
ΗΡ. Πῶς φής; τί δράσας; ἢ δορὸς ποίου τυχών;
ΜΕ. Λύκος σφ' ὁ κλεινός, γῆς ἄναξ, διώλεσεν.
ΗΡ. Ὅπλοις ἀπαντῶν, ἢ νοσησάσης χθονός;

O mulier, quæ res nova accidit domui?
Meg. O charissime vir, O lumen patri veniens,
Venis, salvus es, opportune veniens ad amicos!
Her. Quid ais? in quem tumultum venimus, O pater?
Meg. Periimus: tu vero, senex, veniam des mihi,
Si præripui, quæ te loqui ad hunc conveniebat:
Mulieres enim quodammodo *sunt* viris miserabiliores,
Et liberi morituri erant, et ego peritura.
Her. O Apollo: quo exordio incipis sermonem?
Meg. Perierunt fratres, et pater meus senex.
Her. Quid ais? quid faciens, aut qualem hastam expertus?
Meg. Inclytus Lycus dominus terræ ipsos perdidit.
Her. Utrum occurrens armis, an concitata terra seditione?

μοθῆτ',] MS. G. a prima manu μοθῆτ'.

520. τ. Διὸς Σωτῆρος] i. e. ejus, cujus aram tum insidebant: vid. v. 48. *Musg.*

522. Vid. Pors. ad Orest. 470. *Herman.*

525. Στελμοῖσι] Στολμοῖς, pro στελισμοῖς per syncopen, στολὰ, et extat Andromach. et apud Æschylum. *Barnes.*

527. εἶνες.] MSS. G. et 2714. ἔνας, et in margine εἶνες. Eadem hic constructio esse videtur, quæ in Θησεῖρες θυμούμενος, Orest. v. 742. ubi Lamb. Bos V. Cl. ἵνα subaudiri arbitratur. Sic πυθὲς ἀλγεῖν, Hecub. v. 1238. *Musg.*

Forte, συμφοραῖς σφαγεὶν, *vultu a calamitatibus mæsto. Beck.*

530. ὦ φάος μολὼν πατρὶ, et Herculis responsum cogunt nos ut credamus, duos versiculos, qui fere semper Megaræ tribuuntur, Amphitryoni deberi adjudicari. Sed hoc vulgaris lectio ver. 529. oppugnat, quam esse corruptam facile credamus. Si scripsisset poëta Γύναι, profecto legerat τῶνδε pro τῶνδε versu antecedente. Elegantius si τί καινὸν κ. τ. λ. forent juncta cum ἐκπύθωμαι. Sic Cycl. 94. Ἀλλ' ἦσυχα γίγνεσθ', ἵν' ἐκπυθώμεθα Πόθεν πάρεισι κ. τ. λ. Fortasse scripsit poëta, Φίλ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον στασθείς, Τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος. Si animum inducamus credere τοῖσδε præteriisse librarium eodem modo quo δεῦρο aut aliud verbum v. 148. ἡμῶν,

ΜΕ. Στάσει τὸ Κάδμου γ' ἑπτάπυλον ἔχει κράτος.
ΗΡ. Τί δῆτα πρὸς σὲ καὶ γέροντ' ἦλθεν φόβος;
ΜΕ. Κτείνειν ἔμελλε πατέρα, κἀμέ, καὶ τέκνα.
ΗΡ. Τί φής; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;
ΜΕ. Μήποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο.
ΗΡ. Κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις πρέπων;
ΜΕ. Θανάτου τάδ' ἤδη περιβολαῖ ἀνήμμεθα.
ΗΡ. Καὶ πρὸς βίαν ἐθνήσκετ'; ὦ τλήμων ἐγώ.
ΜΕ. Φίλων ἔρημοι· σὲ δὲ θανόντ' ἠκούομεν.

Meg. Seditione regnum Cadmi tenet, quod-septem-portas-habet.
Her. Quid vero ad te, et senem pervenit hic terror?
Meg. Interfecturus erat patrem *tuum*, et me, et liberos.
Her. Quid ais? an metuens orbitatem meorum liberorum?
Meg. Ne aliquando ulciscantur mortem Creontis.
Her. Quis vero *est* iste vestium ornatus mortuis conveniens?
Meg. Mortis his vestibus jam sumus induti.
Her. Et per vim moriebamini? O me miserum.
Meg. Amicis orbi: te vero mortuum audiebamus.

v. 328. ὑμᾶς, v. 472. εὖτις, v. 773. στίλαισι, v. 1150. qua de causa non credamus Γονεῖ addi versum claudere? *Elmsl.*

542. Κάδμου κράτος.] Thebanum imperium sic vocat, quod Cadmus illud primus fundarit, de qua re vide Euripidis Scholiasten ad Phœniss. v. 647. et auctores a nobis laudatos ad eundem locum.

ἑπτάπυλον] De septem turribus et portis urbis Thebanæ, vide, quæ nos ad Phœniss. v. 1120. Hæ portæ cum turribus muniebantur ab Amphione et Zetho, de quibus Homerus in Odyss. λ'. v. 262. Οἵ ῥ' ἐρέουσι Θήβης Ζηθός θ' ἱππιοχάων ἑπταπύλοιο. Hinc passim hæc urbs apud poëtam nostrum ἑπτάπυλος et ἑπτάπυργος vocatur; quæ duo nomina idem sonant, aliquando autem male sibi invicem mutant locum; ut in veteribus hujus libri editionibus apparet. Hinc ad hunc ipsum locum Brodæus legit ἑπτάπυλον, prius ἑπτάπυργον. Quam tamen lectionem in nulla editione hoc in loco offendi. *Barnes.*

Forte, τὸ Κάδμου περιπύλων ἴχει. *Reisk.*

545. τί ταρβῶν] Ita Ed. Ald. et MSS. Vulgatum περιταρβῶν conjecturæ debetur. *Musg.*

Τί φής; περιταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;] Quum olim ante ταρβῶν syllaba brevis deesset, sine qua versus stare nequibat, Scaliger legebat, ut versum suppleret: Τί φῆσθα; ταρβῶν, etc. Duportus hac in re melius, ut mihi quidem videtur, περιταρβῶν unica voce, ut *metum futuri* significet: Quam lectionem et ego laudo, licet, ut verum fatear, vetustissima omnium editio, Aldina, legit: Τί φής; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων; Quæ lectio potuit quidem sufficere; Duportianam vero hic præfero. *Barnes.*

546. Μή ποτε Κρέοντι θάνατον ἐκτισαίατο.] Μή ποτε ἐκτιμωρήσαιντο θάνατον τοῦ Κρέοντος, ὑπὲ τοῦ Λύκου θανατωθέντος. Vide quæ nos supra ad v. 48. Ἐκτισαίατο autem pro ἐκτίσαιντο, Ionice. Sic verba contracta in ίω et άω faciunt in perfecto passivo, pro communi, ίνω εἶμι, ινται, et in plusquam perfecto pro communi ίνω ἤειν, ιντο, ut πεποίνται et ἐκπεποίντο, pro πεποιημένοι εἰσὶν et πεπεποιήντο ἦσαν. Sic Ἐκπεπρίαντο Ionice pro ἐκπεπρίαντο, hoc pro πεπεπρισμένοι ἦσαν legitur; et ἄχθιντο, ab ἄχθίομαι, apud Josephum. Quod dico, non modo quod in hac parte grammaticæ vulgares silesant, sed ut docto viro morem geram: qui putabat, ἄχθιντο imperfecti

ΗΡ. Πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἦδ' ἐσῆλθ' ἀθυμία;
ΜΕ. Εὐρυσθέως κήρυκες ἤγγελλον τάδε.
ΗΡ. Τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον, ἑστίαν τ' ἐμήν;
ΜΕ. Βίᾳ· πατὴρ μὲν ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχους.
555 ΗΡ. Κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;
ΜΕ. Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.
ΗΡ. Οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
ΜΕ. Φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τινες;
ΗΡ. Μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;

Her. Unde vero vos invasit hæc animi dejectio?
Meg. Eurysthei nuncii nunciaverunt ista.
Her. Sed quare reliquistis domum et meos lares?
Meg. Per vim quidem pater ejectus erat ex lecto strato.
555 *Her.* Nec puduit ipsum contumelia-afficere senem?
Meg. Pudor procul habitat ab ista Dea, Vi *scil.*
Her. Sic igitur absentes inopia-laboravimus amicorum?
Meg. Quinam enim viro calamitoso sunt amici?
Her. Prælia vero, quæ contra Minyas sustinui, respuerunt?

temporis, vel ab ἄχθημι, vel ab ἴχθημι, cum neutra vox exstet; et si utraque exstet, scribendum foret, vel ἤχθυντο, si a prima conjugatione, vel ἤχθανντο, si a secunda verborum in μι duceretur. *Barnes.*

547. σχέσιν;] Ita MS. E. in margine, ut jam Edd. auctore H. Stephano. Ed. Ald. πίσυνον. *Musg.*

550. Scribendum videtur: φίλων γ' ἔρημα. *Herman.*

556. τῆσδε τῆς θεοῦ] Intellige βίας, ut recte Barnesius. Favet Hesiodus, Κράτος et Βίαν inter immortales recensens, Theogon. v. 385. Fuit etiam templum Βίας Corinthi, teste Pausania, p. 48. l. 18. Ed. Sylburg.

ἀποικεῖ σχέσιν.] Sic Plato: πόῤῥω που ἱσταίησαι, p. 759. A. *Musg.*

Αἰδὼς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ σχέσιν.] Αἰδὼς ἀποικεῖ πόῤῥω τῆς Βίας. Προσωποποιεῖ. Scaliger legit, quasi per repetitionem ex præcedenti versu: Αἰδὼ γ'; Ἀποικεῖ τῆσδε τῆς Θεοῦ σχέσιν, ut sit hic sensus: Ἐρωτᾷς, εἰ ἡ Λύσσα αἰδὼ ἔσχεν; Πόῤῥω οὖσα ἀποικεῖ ταύτης τῆς Θεᾶς, Αἰδοῦς δηλονότι. *Barnes.*

559. Μινυῶν,] Vide supra ad v. 50. *Musg.*

Μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;] Hanc historiam Minyarum ab Hercule victorum, Thebanorum causa, ita narrat Apollodorus Biblioth. Lib. II. c. 4. §. 11. Κλύμενον, τὸν Μινυῶν βασιλέα, λίθῳ βαλὼν Μινυηίων ἀνίσχες, ὄνομα Περιήρης, ὃν Ὀγχηστῷ, Ποσειδῶνος τιμήνι, ἐτεράσατο. Ὁ δὲ καμισθεὶς εἰς Ὀρχομενὸν ἀμαθυνῆς, ἐπισπάστου τειλωτῶν Ἐργίνῳ, τῷ παιδὶ, ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Στρατευσάμενος δὲ Ἐργῖνος ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπίσατο μιᾷ· ὥρᾳ, ὥστε κίρκασιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν ἐπὶ ἔτη, καθ' ἕτος, ἑκατὸν βόας. Ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν εἰς Θήβας ἀπιόντας συντυχὼν Ἡρακλῆς ἐκλαβέσθαι· ἀποτιμᾶν γὰρ αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας δήσας ἐκ τῶν τραχήλων, ἔφη, τοῦτον Ἐργίνῳ καὶ Μινύαις δασμὸν πομίζειν. Ἐφ' οἷς ἀγανακτῶν ἐστρατεύσατο ἐπὶ Θήβας. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς καὶ πολεμαρχῶν Ἐργίνου μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο, καὶ τὸν δασμὸν ἐκτελῶν ἀπάγεται Θηβαίοις φίλους. Hæc jam Hercules Thebanis objicit beneficia, qui bene ab illis affecti, tanta ingratitudine jam illius familiam prosecuti sunt. Vide supra ad v. 50. Ubi tamen in loco Apollodori citato, male sect. 2. pro sect. XI. quod Arabicis figuris scripseram 11. in illo loco, unde 2. imprimen-

ΜΕ. Ἄφιλον, ἵν' αὖθίς σοι λέγω, τὸ δυστυχές.
ΗΡ. Οὐ ῥίψεθ' Ἅιδου τάσδε περιβολὰς κόμης;
Καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τοῦ κάτω σκότους
Φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορκότες;
Ἐγὼ δέ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερός,
Πρῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
Καινῶν τυράννων· κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμών,
Ῥίψω κυνῶν ἕλκημα· Καδμείων δ' ὅσους
Κακοὺς ἐφεύρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι·
Τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασιν,
Νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,

560 *Meg.* Calamitas, ut tibi dicam iterum, *est* sine amicis.
Her. Non abjicietis Plutonis istum amictum a coma,
Et lucem aspicietis, infernarum tenebrarum
Charas vicissitudines oculis cernentes?
Ego vero, nunc enim opus est mea manus,
565 Primum quidem vadam, et evertam domum
Novi tyranni: caput autem impium abscissum
Abjiciam canibus lanienam: quoscunque vero Thebanos
Malos deprehendero, beneficiis *a* me affectos,
Hoc præclaris-victoriis-insigni telo subigam.
570 Alios vero dissipans alatis sagittis,
Cæde mortuorum implebo totum Ismenum,

dum putabant. Vide etiam ad v. 220. *Barnes.*

561. Notandum, ἕδου a περιβολὰς regi. Sic supra φθιμένων ἴνδυν', v. 440. στολμοῖσι νεκρῶν, v. 525. θανάτου περιβόλαια, v. 548. Contra κόμης a ῥίψετε regi puto, ut constructio sit: ῥίψετε [ἀπὸ] κόμης τάσδε ἕδου περιβολάς. *Musg.*

567. Aut ἴλαυσμα, aut ἴλαηθμα, legendum. *Reisk.*

570. διαφορῶν] *Distrahens, dividens,* ut διαφορήσαμεν, Bacch. v. 1199.

Aristophanes: διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν Av. 338. Philostrat. Heroicis: ὁ Αἴας λίγυσιν ταῖς ἀγέλαις ἱματιῶν διαφορῆσαι σφᾶς, p. 653. C. Adde Aristoph. Equ. 294. *Musg.*

571. Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,] Ismenus, fluvius Thebanus, ab Ismene, filia Asopi, vel ab Ismeno, ejusdem filio, quorum nomina Apollodorus notat: alii ab Ismeno, Pelasgi filio, dictum volunt; Pausanias denique in Bœoticis fol. 289. ab Ismeno, Apollinis filio, dictumque antea Ladona; cujus nominis fluvius quoque Arcadiæ dicebatur.

φόνου,] Αἵματος. Vid. ad Ion. v. 1011. *Barnes.*

572. Δίρκης τι νᾶμα] Dirce, ut nonnulli, Acheloi erat filia, Lyci prioris conjux, quæ ab Amphione et Zetho occisa, in fontem ejusdem nominis erat conversa. De hac re vide quæ nos ad Bacch. v. 507. *Barnes.*

574. Χειρώσονται] Attice pro χειρώσεται. *Barnes.*

575. τῶνδ' ἁμαρτὼν,] *Horum jacturam si fecero,* hoc si mea negligentia perire sivero. *Reisk.*

576. εἴπερ οἵδ' ὑπὸ πατρός,] Supple:

Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται.
Τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον, ἢ δάμαρτι, χρή, 575
Καὶ παισί, καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
Μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα·
Καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἴδ' ὑπὲρ πατρός,
Θνήσκειν ἀμύνονθ', ἢ τί φήσομεν καλόν,
Ὕδρᾳ μὲν ἐλθεῖν εἰς μάχην, λέοντί τε, 580
Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
Οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
Ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθε, λέξομαι;
ΧΟ. Δίκαια, τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα,
Πατέρα τε πρέσβυν, τήν τε πεινωνὸν γάμων. 585

Et limpida aqua Dircæ cruentabitur.
Etenim cui me magis, quam uxori, opitulari convenit,
Et liberis, et seni? Valeant labores!
Frustra enim illos potius, quam hos exantlavi.
Et convenit me pro istis, si quidem illi pro patre,
Propugnantem mori. Aut quid? dicemusne honestum,
Pugnare quidem cum Hydra, et leone,
Missu Eurystbei? a meis vero liberis
Mortem non depellam? non igitur Hercules
Præclaris-victoriis-clarus, ut ante, dicar.
Cho. Justum *est*, ut parentes adjuvent liberos,
Et patrem senem, et participem nuptiarum.

ἄλλων θνήσκειν. Sensus loci: Καὶ εἰκὸς ἐμὲ μὲν ὑπὲρ ἐμῶν παίδων ὑπὲρ ἐμοῦ, πατρὸς αὐτῶν, θνήσκειν ἅμαλλον, τόσῳ μᾶλλον ἐμὲ δεῖ ὑπὲρ αὐτῶν ἀμύνοντα θνήσκειν, ἐὰν δέῃ; ἢ τί; Ἆρα φήσομεν τοῦτο καλὸν, τοῖς θηρίοις τῶν ἄλλων ἕνεκα μάχεσθαι, τὰ δὲ ἐμαυτοῦ τέκνα θνήσκοντα ὑπερεῖδε; Ἄλλως· Ἆρα φήσομεν, τάδε καλὰ εἶναι ἀνδραγαθήματα, ὡς ἔστιν εἰπεῖν; Τῶν δ' ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐμοίγε ὑπερμαχοῦμαι; καὶ ἐκπονήσω, ἤγουν παύσω, ἀποτρέψω τὸν θάνατον αὐτῶν; *Barnes.*

580. ἐκπονήσω] Præstiterit ἐκπονῆσαι in infinitivo, ut supra λαθεῖν. *Musg.*

582. Chori notam Tyrwhittus apposuit. *Herman.*

Citat Stob. Grot. LXXIX. p. 339. *Burn.*

Δίκαια,] Optime Tyrwhittus hunc versum cum sequenti, qui Herculis sermoni male assuuntur, Choro reddendos suadet. Δίκαια pro δίκαιον bene illustrat Barnesius ex Hecub. v. 1222. Phœniss. v. 1008. Med. v. 491. Hippol. v. 373. *Musg.*

Δίκαια,] Ἀντὶ τοῦ δίκαιον. Sic Homer. Iliad. α'. v. 107. Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. Φίλα pro φίλον. Sophocl. Οἵτινες ἀμυντῆ· ἐστὶ τοῖς κατημυμένοις. Aristoph. Συκοφαντία ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. Ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον καὶ συκοφαντέον. Johann. Brodæus. Hæc forma est Atticis usitatissima. Sic Hecub. v. 1089. Σύγγνωσθ', ὅταν τις περίσσον', ἢ φέρων, ἀκαὶ, πάθῃ. Scholiast. Συγγνωστὸν ἴδιόν ἐστιν· ἐπὶ δὲ πλειόνων, Ἀττικῶς· καὶ τοῦτο ζητῶν εὑρήσεις παρὰ πᾶσι καὶ σποπαῖς καὶ λογογραφοῖς. En! exempla. Hecub. v. 1222. Ἀχθυνὰ μὲν μοι τἀλλότρια πρίνειν κακά. Pro ἀχθυνόν. Phœniss. v. 1008. Καὶ συγγνωστὰ μὲν Γίγαντ· εὐθμὸν δ' οὐχὶ

ΑΜ. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον,
Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ 'πείγου λίαν.
ΗΡ. Τί δ' ἔστι τῶνδε θᾶσσον, ἢ χρεών, πάτερ;
ΑΜ. Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει,
Οἳ στάσιν ἔδηκαν, καὶ διώλεσαν πόλιν
Ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας· τὰ δ' ἐν δόμοις
Δαπάναισι φροῦδα, διαφυγόνδ' ὑπ' ἀργίας.
Ὤφθης ἐπελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὤφθης, ὅρα,
Ἐχθροὺς ἀθροίσας, μὴ παρὰ γνώμην πίσης.
ΗΡ. Μέλει μὲν οὐδέν, εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις·
Ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις,

Am. Tuum quidem *est*, O fili, amicis esse amicum,
Et inimicos odisse. Sed ne nimium festines.
Her. Quid vero in his, O pater, citius fit, quam conveniat?
Am. Multos pauperes, sed qui sermone divites
Videntur esse, auxiliarios habet rex,
Qui seditionem concitarunt; et perdiderunt civitatem,
Propter rapinas proximorum: Res enim familiaris *eorum*
Sumptibus profusa est, negligentia sufugiens.
Conspectus es accedens ad urbem: postquam vero conspectus es, vide,
Ne congregatis inimicis præter opinionem tuam pereas.
Her. Non est mihi curæ, etiamsi tota me civitas viderit.
Conspicatus autem avem quandam in sedibus inauspicatis,

συγγνώμων ἴσχυ. Medeæ v. 491. *Σύγγνωσόν' ἄν τοι.* Utrobique pro *συγγνωστόν.* Hippolyt. v. 373. *Ἄσημα δ' οὐκ ἴσ' ἐστὶν, οἷ φθίνει τύχα.* Pro *ἄσημον.* *Barnes.*

582. a. *Δίκαια — γάμων.*] Hæc a Choro, non ab Hercule, dici censet Pr. *Beck.*

585. *μὴ ἱστίγου λίαν.*] Huc refer proverbium: *Σπεῦδε βραδέως, festina lente*, de quo vid. Erasmum. Item quæ nos ad Phœniss. v. 607. *Barnes.*

587. *Πολλοὺς πένητας,*] Hic optime ostendit poëta, *seditiosi qui sint maxime*, et qui Rerumpublicarum turbis magis inhient, nempe qui divites apparent, revera autem pauperes sunt, quique otio et luxuria res suas penitus dissiparunt, ut Catilina. Hunc locum ita H. Grotius: *Plebs magna, fama divitum, re pauperum, Adest tyranno; turbidus quorum furor Rem penitus omnem Publicam evertit: Bona namque appetunt aliena, prodactis suis Summa immodestia pariter et segni otio. Barnes.*

591. *ὑπ' ἀργίας, σὺν βραδύνοντος.* *Scholiast.*

595. *αἰσίοις ἕδραις,*] Locus, in quo avis considens auspici sese contemplandam præbet, vocatur ἕδρα. Vide Aristophan. Av. v. 276. ibique Scholiasten, Hesychium et Suidam v. ἕζεσον. Is locus, si boni ominis erat, vocabatur *αἴσιος.* Sed quæ ad auspicia Veterum pertinent, affatim collegit Spanhemius ad Callimach. Lavacrum Palladis, v. 128. *Musg.*

Ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις,] Hoc probabiliter poëta in hoc loco fingit: alias enim nunquam crederemus, Herculem incognitum in suam urbem redire velle, nisi malo augurio prius observato; unde potuit viro magno de rebus domesticis suspicio oriri, licet ipse augurüs parum tribuisset. De Romanorum augurii lo-

Ἔγνων πόνον τίν' εἰς δόμους πεπτωκότα·
Ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
ΑΜ. Καλῶς προσελθὼν νῦν, πρόσιστί δ' ἑστίαν,
Καὶ δὸς πατρῴοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν.
Ἥξει γὰρ αὐτός, σὴν δάμαρτα καὶ τέκνω
Ἕλξων, φονεύσων, κἄμ' ἐπισφάξων, ἄναξ.
Μένοντι δ' αὐτοῦ πάντα σοι γενήσεται,
Τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· τόλιν τε σὴν
Μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θίσθαι, τέκνον.
ΗΡ. Δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἶπας· εἶμ' εἴσω δόμων·
Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν
Ἅιδου Κόρης ἕνερθεν, οὐκ ἀτιμάσω

I intelligi aliquam calamitatem incidisse in domum:
Itaque de industria clam ingressus sum terram.
Am. Recte accedens nunc saluta lares,
Et paternis Diis da tuum vultum, ut videant.
Ipse enim veniet tuam uxorem et liberos
Tracturus, interfecturus, et me una mactaturus, rex,
Manenti vero hîc omnia tibi succedent,
Et lucrifacies securitatem; et urbem tuam
Non prius turbaveris, quam hoc bene confeceris, O fili.
Her. Faciam ista; recte enim dixisti: vado intra domum.
Tandem autem reversus ex sole-carentibus recessibus
Plutonis sponsæ sub terra *degentis*, non dedignabor

co vide Livii Histor. Lib. I. ubi de Accio Nævio, qui novacula cotem discidit, in artis suæ assertionem. Vide etiam ais Dionys. Halicar. Lib. II. Plutarch. in Paralll. et Problem. Ciceron. de Divin. aliosque. Notum illud Catonis, mirari se, *si augur augurem adspiciens a risu temperaret*; nempe quia occulto syncretismo colludebant inter se, ad populum decipiendum, probe interim sibi fraudis ac impostura conscii. Vide quæ nos de irrisa a Mossolano Judæo Augurii Vanitate ad Helen. v. 745. *Barnes.*

598. Καλῶς προσελθὼν νῦν, πρόσιστί δ' ἑστίαν,] Mos erat apud Veteres, ut peregre redeuntes terram ipsam et topicos Deos, Geniosque loci, tum vestibula domuum suarum, salutarent primo; deinde introëuntes, Deos domesticos, Vestam, Laresque alloquebantur salutantium more, et congratulantium eorum adspectum sibi; quod felix iis faustumque videbatur. Sic Hercules supra ad v. 522. Ὦ χαῖρε, μέλαθρον, πρόσπολά θ' Ἑστίας ἐμῆς, Ὡς δεμνιός σ' ἰσιδεῖν ἐς φάος μολών: ubi salutat vestibulum. Nunc tandem pater hortatur eum, in interiora ad Lares salutandos se recipere. Hujus moris infiniti auctorum loci instantias exhibent. Sic Æschyl. Agamemn. v. 819. Agamemnon ex Troja reversus domum ait: Πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους δίκῃ προσεννέπειν, etc. Sic Senec. Agamem. v. 687. *Delubra et aras Cælitum, et patrios lares, Post longa fessus spatia, vix credens mihi, supplex adoro.* Nobis non licet hisce immorari. *Barnes.*

599. δώμασιν] Eleganter emendat Reiskius δώμασιν. vide infra v. 608. Quanquam et vulgata retineri potest. vide Æschyl. Choëph. v. 807. et seq. Confer

Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας.
ΑΜ. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἅιδου, τέκνον;
ΗΡ. Καὶ δῆτά γ' εἰς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον.
ΑΜ. Μάχῃ κρατήσας, ἢ θεᾶς δωρήμασιν;
ΗΡ. Μάχῃ· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' ἐντύχησ' ἰδών.
ΑΜ. Ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ δῆρις;

Primum deos domesticos salutare.

Am. Verene igitur descendisti in domos Plutonis, O fili?

Her. Quinetiam belluam tricipitem in lucem eduxi.

Am. Pugna victam, an munere dee?

Her. Pugna: fortunatus autem fui qui viderim sacra sacerdotum.

Am. Estne in ædibus Eurysthei hæc bellua?

etiam Agam. v. 527. et seq. qui quidem locus non magis uni lectioni, quam alteri, favet. *Musg.*

Forte, δαίμοσιν. vid. v. 608. *Reisk.*

607. Forte, Κόρης σ' Ἰησθεν. *Reisk.*

608. Θεοὺς προσειπεῖν — τοὺς κατὰ στέγας.] Eos, qui intra tectum erant. Antea enim, quo tempore in conspectum venit, ædes suas et πρόσυλα Ἑστίας salutaverat, v. 522. Morem Deos Penates salutandi illustrat Barnesius ex Æschyl. Agam. v. 819. Senec. Agam. v. 687. *Musg.*

610. Piersonus τρίκρανον. Vulgo τριπάρανον. *Herman.*

τριπάρανον] Piersonus, anapæsti vitandi causa, reponit τρίκρανον, quæ forma compositi est v. 1268. confertque v. 418. Bacch. 1005. *Musg.*

612. ἔργα] Intelligo non mysteria Eleusinia, sed ea, quæ οἱ μεμυημένοι apud inferos celebrare credebantur. confer Scholia ad Aristoph. Ran. v. 158. Barnesius cum Brodæo interpretatur de Sacris Eleusiniis, quibus Hercules, cum ad inferos descensurus erat, initiari se fecerat. Æschines Socraticus Axiocho, sect. 20. Sed alterum magis memorabile erat, dignisque adeo, quod patri enarraret. *Musg.*

τὰ μυστῶν δ' ὄργι' ἐντύχησ' ἰδών.] Nam ante suum ad inferos descensum Eleusiniis sacris initiatus est Herc. Sic Tzetzes: Διότι ἐμυήθη ὁ Ἡρακλῆς ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα Μικρὰ Μυστήρια. Plato περὶ Θανάτου· Καὶ τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον, κατιόντας εἰς ἅιδου, πρότερον λόγος ἰσθέσι μυηθῆναι. καὶ τὸ θέρος τῆς ἐκείνοι τοιαῦτα παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐκαύσασθαι. Joh. Brodæus. Huc addo Apollodor. Bibl. Lib. II. c. v. §. 12. Μέλλων δὲ [ὁ Ἡρακλῆς] ἰέναι εἰς τοὺς [τὸν Κέρβερον] ἀνιόντας, ἦλθε πρὸς Εὔμολπον, πρὸς Ἐλευσῖνα, βαλόμενος μυηθῆναι. Ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν ξένους οὕτω μυεῖσθαι. Vid. interpretes in locum, Plutarch. in Theseo, et Schol. Hom. in Il. Ε'. v. 378. ubi hic ipse Apoll. locus correctior paulo legitur. *Barnes.*

Hoc loco intelliguntur mysteria, apud ipsos inferos celebrata. *Beck.*

614. Χθονία hæc non est Hecate, sed Ceres, peculiari nomine χθονία dicta. vid. Pausan. in Corinth. p. 78. Ed. Sylburg. ubi multa de hoc templo, a quo non longe aberat hiatus terræ, per quem Hercules Cerberum ab Inferis traxisse credebatur. Χθονίαν, ut hic, simpliciter vocat Plutarch. in Pompeio. *Musg.*

Χθονίας τιν ἄλσος, Ἑρμιόν σ' ἔχει πόλις.] Χθονίας, Hecatæ; ita Theocr. Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ. Schol. τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὰν, καὶ περίφρων φρόνησις. Joh. Brodæus. Recte quidem hæc; at huic loco non congrua. Quamvis enim Hecate χθονία dicebatur, et Ceres quoque ipsa aliquando, utpote quæ eadem cum Hecata fuerit, item Proserpina, de nulla harum jam χθονία dicitur; dicendum igitur, hic Chthoniam, Colontæ filiam, intelligi, cui Hermionenses templum et sacra dederint, vel certe ex illa Ceres quoque Chthonia dicitur; ut Paus. Corinthiacis, fol. 78. lin. 2. Τὸ δὲ λόγου μάλιστα ἄξιον, ἱερὸν Δήμητρός ἐστιν ἐπὶ τοῦ Πλούτου. Τοῦτο τὸ ἱερὸν Ἑρμιονεῖς μὲν Κλύμενον, Φορωνέως παῖδα, καὶ ἀδελφὴν Κλυμένου, Χθονίαν, τοὺς ἱδρυσαμένους φασὶν εἶναι. Ἀργεῖοι δὲ, ὅτι ἐς τὸν Ἄργελλα ἦλθε Δημήτηρ, φασὶ Ἀθήναν μὲν λέγουσι καὶ Μυσίαν ὡς ξενίαν παρασχόντας τῇ θεῷ. Κελεόντων δὲ, οὕτω εἶναι· δέξασθαι τὴν θεὸν, φασὶ

ΗΡ. Χθονίας νιν ἄλσος, Ἑρμιών τ' ἴσχει πόλις.
ΑΜ. Οὐδ' οἶδεν Εὐρυσθεύς σε γῆς ἥκοντ' ανα;
ΗΡ. Οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τἀνθάδ' εἰδείην πάρος.
ΑΜ. Χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί;
ΗΡ. Θησέα κομίζων ἐχρόνισ' ἐξ Ἅιδου, πάτερ.
ΑΜ. Καὶ ποῦ 'στίν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον;

Her. Nemus *Chthoniæ*, et civitas Hermion ipsam habet.
Am. An non scit Eurystheus te rediisse in terram?
Her. Non scit: veni ut scirem prius quomodo se hic res haberent.
Am. Quomodo vero tamdiu fuisti sub terra?
Her. Reducens Theseum, ab inferis cunctatus sum, O pater.
Am. Ubi vero *is* est? utrum ivit *in* solum terræ patriæ?

ἀτιμίαι τι ἄλλο ἐς τιμήν. Ταῦτα δὲ οὐ κατὰ γνώμην Χθονίᾳ τῇ θυγατρὶ ποιῶ αὐτόν. Καλόντων μὲν οὖν φασὶν ἀντὶ τούτου συγκατακρυβῆναι τῇ εἰκόνι· Χθονίαν δὲ καθιδρύθαι ἐς Ἑρμιόνα ὑπὸ Δήμητρος. Ἑρμιονῆσι ταῦτα τὸ ἱερόν. Χθονία δ' οὖν ἡ Διὸς αὕτη καλεῖται. Urbs autem Hermion, et Hermione, in Peloponneso sita, templum habuit Cereri et Proserpinæ sacrum, ad quod qui confugerent, tuti erant propter loci religionem. Unde natum proverbium Ἀντ' Ἑρμιόνος, Hermiones *vice*, apud Zenobium, id est, *Argli adinstar*: vide Erasmum in adagio, Hermiones vice. Ad hunc locum Herculem ex Inferis Cerberum in lucem protulisse testatur Pausan. ibid. lin. 32. Ὅστισι δὲ τοῦ ναοῦ τῆς Χθονίας χωρίς ἐστιν, ἃ καλοῦσιν Ἑρμιῆς, τὰ μὲν Κλυμένου, τὰ δὲ Πλούτωνος, τὸ τρίτον δὲ αὐτῶν, λίμνην Ἀχερουσίαν· περιέρχονται μὲν δὲ πάντα θεσπεσίῳ λίθῳ. Ἐν δὲ τῷ τοῦ Κλυμένου καὶ γῆς Χάσμα· διὰ τούτου δὲ Ἡρακλῆς ἀνῆγε τοῦ ᾅδου τὸν Κύνα, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ Ἑρμιονέων. *Barnes.*

616. Male interpretes: *veni, ut scirem prius, quomodo se hic res haberent.* Hoc dicit: *reversus, rei domesticæ statum prius cognoverim.* Ut εἰδῶ est *cognoscam*, sic εἰδείην est *cognoverim*. Fefellit hæc optativi significatio etiam alibi viros doctos, ut in Sophoclis Œd. Col. 1172. καὶ τίς σοῦ ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; *et quis est ille, quem quidem ego reprehenderim?* Ubi Brunckius quum a vero sensu loci aberrasset, non potuit non addere ἄν. At in Platonis Euthydemo, p. 292. E. καὶ, ὅπως ἴλιγγον, τοῦ ἕνα ἡμῖν ἐνδεῖ ἢ ἓν πλέονος πρὸς τὸ ἰδέσθαι, τίς σοῦ ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἑκάστη, ἢ ἡμᾶς εὐδαίμονας ποιήσει, quem locum citavit Matthiæ in Gr. Gramm. p. 753. scribendum est ποιήσει, quod etiam Heindorfius vidit, qui quidem fallitur, quum etiam optativum intellecto ἄν defendi posse putat. Particula enim ista non diserte addita sensus esset: *quæ sit illa scientia, quæ nos beatos reddiderit. Herman.*

Si per *cognoverim* Hermannus intelligit, *scire volo*, sine quæstione recte interpretatur. Sed tempore quo Hercules hæc edit, suarum domesticarum status probe cognoverat, et ulciscendi non quærendi studio ardebat. Vid. locum qui incipit v. 565. Ἐγὼ δέ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔχεσθ' χειρός. Legit Wakefieldius, Οὐκ οἶδεν· ἦλθον τἀνθάδ' ἵν' ἰδείμαν πάρος. Fortasse scripsit poëta ἐλθὼν τἀνθαδ' εἰδ' ἰδείμαν πάρος. *Volo res hic constituere, prius quam certior factus fuerit me reverti.* Paucos ante versus Herculi ait Amphitryon, v. 604. πίλνη τι σὴν Μὴ πρὶν παρέξῃς, πρὶν σὸν εἰδῆσθαι, τέκνον. Confer vv. 931. 933. Tota quæ verba adponemus suo in loco. Confer etiam Iphig. Aul. 672. Σπεύδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, δίμνιος εἰ' ἐκπεσεῖ, πάτερ. Bacch. 48. εἰς δ' ἄλλην χθόνα, Τἀνδίνδε δίμνιος εἶ, μαινασήνω τέβα. *Elmsl.*

εἰδείην] Infrequens locutio, quæ fortasse tamen defendi potest ex Alcest. v. 1023. Alioqui legendum: ἦλθον τἀνθάδ' εἰδέναι.

Sic Pindarus ἀνανίσαιμι, Isthm. II. Stroph. 3. Idem: συγῶμι πάμπαν apud Aristid. Tom. III. p. 90. *Musg.*

618. ἐν Ἅιδου,] Optime meo judicio

620 ΗΡ. Βίβημ' Ἀθήνας, ἥρδιν ἄσμενος φυγών.
Ἀλλ' εἶ, ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', εἰς δόμους πατρός.
Καλλίονες τἄρ' εἴσοδοι τῶν ἐξόδων
Πάρεισιν ὑμῖν· ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε, 625
Καὶ πάρασ' ὅσσων μηκέτ' ἐξανίστε.
625 Σύ τ' ὦ γύναι μοι ξύλλογον ψυχῆς λάβε,
Τρόμου τε παῦσαι, καὶ μίθεσθ' ἐμῶν πέπλων.
Οὐ γὰρ πτερωτός, οὐδὲ φευξείω φίλους.

620 *Her.* Ivit Athenas, gaudens se fugisse ex locis subterraneis.
Sed eja, sequimini patrem, O liberi, in domum.
Introitus profecto amoenior exitu
Adest vobis. Quare fiduciam habeatis,
Et rivos oculorum ne amplius effundatis;
625 Tuque, O mea conjux, animum recollige,
Et desine tremiscere; et meas vestes dimitte,
Non enim sum alatus, neque fugere cupio amicos.

Canterus ἐξ ᾅδου, ut constructio sit: Θυσία ἐξ ᾅδου νομίζων ἱχνέυσα, πάντες. *Mung.* Θυσία νομίζων, ἱχνεύσας· ἐν Ἅιδου, πάντες.] Guil. Canterus, hoc in loco minime solita usus felicitate, dicit, se malle ἐξ ᾅδου, quasi necesse esset in hunc sensum verba exponere: Θυσία ἐξ ᾅδου νομίζων ἱχνέυσα, πάντες: cum aeque bene saltem ita sumi possent: Ἐχνεύσα ἐν ᾅδου, πάντες, Θυσία νομίζων, καὶ ἐκεῖθεν ἀνάγειν βουλόμενος· ἐν ᾅδου, ὑπεκκωφεύσει, δόμους. Nec versus ratio aliter postulat; si tribrachium in quarto loco ponas. *Barnes.*

624. Vide Pors. ad Phoen. 381. et 462. *Herman.*

ἐξανίστε.] Legendum ἐξανίσει ab ἐξανίημι. Idem vitium est Iphig. in Taur. v. 1461. Ed. Ald. ἐξανύσαι.

Verum esse ἐξανίστε ostendit Philo Jud. apud quem πηγὰν δακρύων ἀνιεῖς legas, p. 359. Ed. Turn. Vide et p. 380. *Mung.*

Καὶ πάρασ' ὅσσων μηκέτ' ἐξανίστε.] Μάτε τὰ δάκρυα ἵστε καταστάζειν. Vel concedendum est, ῡ in ἀνύω produci aliquando, quod certe fit non semel apud scenicos poëtas, vel ἐξανύστεσι, aut ἐξανύσετε, legendum. Scribitur autem ἀνύω, ἀνύτω, ἀνύσσω et ἀνύσσω, ut observavimus ad Bacch. v. 1089. et Ion. v. 1067. *Barnes.*

ἐξανίστε, *effundatis*, conjecerat jam Heath. quia ἀνύειν nunquam ultimam propucit. *Beck.*

625. Σύ τ', ὦ γύναι μοι] De μοι pro μου, vide supra ad v. 96. *Barnes.*

626. Τρόμου τε παῦσαι, καὶ μίθεσθ' ἐμῶν πέπλων.] Καὶ τὸ παῦσαι τρόμου, καὶ τὸ σαυτὸ μίθεσθε, δι' ὑπαλλαγὴν ἀριθμοῦ, ὑμεῖς δηλονότι, σύ τε μόνη καὶ αἱ παῖδες, μίθεσθε τῶν ἐμῶν πέπλων. *Barnes.*

627. φευξείω jam ante Piersonum Am. Portus pro vulgato φευξοῦ. *Hermann.*

συνεφοιτᾶς,] Subauditur ὑμᾶ. Sic Συνέπεσεν ἕταιρος, Phoen. v. 983. Συνέπεσεν ἑκεῖνα, Heraclid. v. 503.

φευξοῦ] Scribendum φευξίω, monente Piersono ad Moeridem, p. 14. *Mung.*

Οὐ γὰρ συνεφοιτᾶς, οὐδὲ φευξοῦ φίλους.] Aemil. Portus ad hunc locum, novisse verbi φευξοῦ attonitus, haec sit: *Fortasse φευξείω, fugere cupio, ut a futuro φεύξω verbum desiderativum formatum dicas, ut a τύπτω, ὕψω, πολεμήσω, βρύσω, formantur συψείω, ὑψείω, πολεμητείω, βρυσείω*, etc. φευξέω, ῶ, *non reperitur, quod saltem legerim, sed si reperiatur, dicetur ad similitudinem τοῦ Θανατάω, ᾷς, τὸ Θανατῶ. Θανατᾷν δὲ καὶ Θανατιᾷν, τοῦ Θανάτου ἐπιθυμεῖν, ut docet* Suidas, *cupere mori.* Quod observandum. Ita quidem ille. At nos ita putamus hoc verbum resolvi posse, φεύγω, futurum φεύξω, Dorice φευξῶ, et pro φευξῶμαι, Dorice φευξοῦμαι. Pro φευξῶ autem per Ionicum ἐπίθεσιν τοῦ ῐ, etiam φευξοῦ, ad formam verborum polysyllaborum,

Ἆ,
Οἴδ' οὐκ ἀφιᾶσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πίπλων
Τοσῷδε μᾶλλον· ὧδ' ἴβητ' ἐπὶ ξυρόν;
Ἄξω λαβών γε τούσδ' ἰφολκίδας χεροῖν,
Ναῦς δ' ὡς ἐφίλξω. καὶ γὰρ οὐκ ἀναίνομαι
Θεράπευμα τέκνων. πάντα τἀνθρώπων ἴσα.
Φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν,
Οἵ τ' οὐδὲν ὄντες· χρήμασιν δὲ διάφοροι·

Ah!
Non dimittunt hi, sed pendent *ex* vestibus
Tanto magis; adeo in acie periculi stetistis:
Capiens ducam: hos autem scaphulas manibus
Sicut navis attraham: etenim non recuso
Curam liberorum: omnes homines *in hoc sunt* aequales.
Amant *enim* liberos et *illi*, qui *sunt* praestantissimi mortalium,
Et *illi*, qui nihil sunt. Opibus autem inter se differunt:

in ίζω, quas Attici semper fere in futuris efferunt per ιῶ, pro ίσω, ut νομίζω, communiter νομίσω, Attice νομιῶ, γνωρίζω, γνωρίσω, et γνωριῶ, et sexcenta hujusmodi. *Barnes.*

628. Ἆ,] Hoc quidem redundat extra versum, est autem vox miserantis in hoc loco, aliquando etiam indignantis, nonnunquam dolentis. *Barnes.*

629. ἀφιᾶσι,] Penultimam producit. Legere igitur debent ἀφιᾶσ', qui anapestum in secunda sede non ferunt. Sequentia sic distinguo:

— ἀλλ' ἀνάπτονται πίπλων
τοσῷδε μᾶλλον· ὧδ' ἴβητ' —

Tanto magis ex vestibus pendent, quanto magis animum addere cupio. *Musg.*

Οἴ δ' οὐκ ἀφιᾶσι, ἀλλ' ἀνάπτονται πίπλων] Mallem ἀφιᾶσ'. Media enim syllaba ι producitur; sin, erit Bacchius in secundo loco, quod aegre ferendum. *Barnes.*

630. sq. Τοσῷδε μᾶλλον, ὧδ' ἴβητ' ἐπὶ ξυρόν, Ἄξω λαβὼν γε τούσδ' ἰφολκίδας χεροῖν Ναῦς ὡς ἐφίλξω] Ita scribendum et distinguendum recte monet codex Heinsio-Scaligerianus. Ὧδε autem non adverbialiter sumendum, alioquin subscriptum ι non haberet, at fere pro ὥστε, cui respondet τόσῳ. Ad ἐπὶ ξυρῷ subintelligo ἀκμὴν: sic Homer. Iliad. ν'. v. 173. ἐπὶ ξυρῷ ἵστανται ἀκμῆς. Vide Erasmi Adagium: *In acie novacula.* *Barnes.*

Verba ὧδ' ἴβητ' ἐπὶ ξυρόν interrogative sunt efferenda: *adeone prope fuistis exitio?* *Reisk.*

631. τοὺς δ' ἰφολκίδας] Τούτους δὲ χερσὶν ἰφίλξω εἰς ἐμαυτὸν, ὡς ἡ Ναῦς τὰς ἰφολκίδας μεθέλκουσιν ἑαυτήν. Ita infra v. 1417. Θησεῦ σανύλις ἰψόμεσθ' ἰφολκίδι. *Barnes.*

Post γε punctum delendum. *Reisk.*

633. sq. πάντα τἀνθρώπων ἴσα· Φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, Οἵ τ' οὐδὲν ὄντες· Χρήμασιν δὲ διάφοροι, Ἔχουσι, οἱ δ' οὔ. Πᾶν δὲ φιλόπαιδες γένος.] Hanc sententiam cum neque apud Stobaeum quaerens reperirem, nec in H. Grotii Excerptis, paraphrasi et versione ornare non gravabor; Sensus loci: Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐν τούτῳ τῷ πράγματι ἴσα συγχέναι ἔοικα, ἅτε μάλιστα ἐν τοῖς ἄλλοις ὄντα· Οἱ μὲν γὰρ ἐσθλοὶ καὶ οἱ κακοὶ τὰ ἑαυτῶν τέκνα φιλοῦσι· Καὶ ἐν τοῖς χρήμασι διάφοροι εἰσὶν, καὶ οἱ μὲν τὰ χρήματα ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. Ἀλλ' ἅπας οἱ σπλάγχνοις καὶ οἱ πένητες ἰσοίως περὶ τὸν φιλοτεκνίαν ἔχουσι. Πάντες γὰρ φιλότεκνοι. Ita locum vertimus: *Cuncti in hoc similes sumus: magnique prolem diligunt suam viri, Et qui nihil sunt. Opibus haud pares licet florentque egentque; ast similis utriusque est amor.* *Barnes.*

635. Plene interpungendum post διά-

Ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.
ΧΟ. Ἀ νέότας μοι φίλον ἄ- στροφὴ α'.
χθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ
Βαρύτερον Αἴτνας σκοπίλων
Ἐπὶ κρατὶ κεῖται,
Βλεφάρων σκοτεινὸν
Φάος ἐπικαλύψαν.

Alii habent, hi vero non: omne autem genus amans-prolis.
Cho. Juventus *est* mihi gratum aliquid;
Senectus vero onus semper
Gravius scopulis Ætnæ
Supra caput jacet,
Palpebris obscuram
Lucem operiens

φαεσι. In sequenti ellipsis est, per οἱ μὲν supplenda, οἱ μὲν ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. *Hi quidem divites sunt, illi non.* vid. ad Iph. in Taur. v. 1351. *Musg.*

636. Abresch. Auct. Dil. Thuc. p. 358. scribit: ἔχουσιν οἱ δ' οὐ. *Beck.*

637. Vulgatam, ἁ νέότας μοι φίλον ἄχθος· τὸ δὲ γῆρας, etc. emendavit Musgravius. Αἰὲὶ servandum duxi, ut in carmine chorico. Itaque hanc formam etiam v. 653. reposui, ubi ἀεὶ legebatur. *Herman.*

637. ss. Ἁ νέότας μοι φίλον ἄ = χθος, τὸ δὲ γῆρας αἰὲὶ = βαρύτερον Αἴτνας σκοπίλων = ὑπὲὶ κρατὶ κεῖται.]

Ita citat J. F. Gronovius ad Plaut. Mil. Glor. III. i. 88. F. Ursin. ad Cic. de Senect. 2. Sed M. A. Muretus Var. Lect. VII. 15. legit: Ἁ νέότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γῆρας ἄχθος αἰὲὶ Βαρύτερον Αἴτνας. — Quod metrum pessundat. Melius Musgravius, Ἁ νέότας μοι φίλον· ἄ=χθος τὸ δὲ γῆρας. — Sed nihil opus. Rhes. 373. Ἀλλά νιν ἔδει γᾶ Καταφθίμενον Θεσπὶ μέσῳ ΦΙΛΤΑΤΟΝ ΑΧΘΟΣ ΟΙΣΕΙ. *Por.*

Legendum, δὲ et τὸ transpositis:

ἁ νέότας μοι φίλον· ἄ-
χθος δὲ τὸ γῆρας —
Musg.

Ἁ νέότας μοι φίλον ἄχθος] Ἡ νέότης τοῦ-φίλον μοι ἄχθος, καὶ ἐβδελυκτόν· τὸ δὲ γῆρας, ἅ ἀεὶ δεῖται τοῦ ἔχειν αὐτὸ Αἴτνης σκοπίλων βαρύτερον, ὑφ' ἡμῇ κρατὶ κεῖται, etc. Cicero hunc locum exprimit libro de Senectute circa initium: Quæ (Senectus) *plerisque tenibus sic odiosa est, ut onus sit Ætna gravius dicant sustinere.* Locum indigitavit Gaspar Stiblinus, produxit et citavit Johannes Brodæus, deinde Henricus Stephanus. Hanc totam stropham et antistropham totam eleganter vertit Hugo Grotius in Excerptis; quod nimis operosum esset huc adscribere; nisi laborem pensaret elegantia: "Dulce quam nobis onus est juventa! Sævit Ætnæis scopulis senectus, Pejor et nostro capiti minatur, Induens nigris oculos tenebris. Non ego insignes spoliis et auro Illitos postes Asiæque regna Flore permutem melioris ævi. Divitis fati decus hoc; Egeni Dulce solamen. Pereat senectus, Sæva, crudelis, pelagi vel undis Hausta, vel cœlo volitans aperto; Unde non urbes iterum revisat, Non domos. Quod si superi labores Cernerent nostros sapiente cura, Præmium ferrent duplicem juventam Integri mores. Bis ad hæc venirent Astra, bis Phœbi jubar hoc viderent, Quos celebraret generosa Virtus. Improbis contra fluitaret Ætas simplici cursu: Nota quæ Bonorum vera discretrix foret et nocentum: Qualiter nautis iter indicantes Nubibus stellæ mediis relucent. Nulla nunc segnes posuere Divi Certa virtuti vitioque signa: Sed ruens Ævum sine lege novit Nil nisi gaza cumulare gazis." *Barnes.*

Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος
Τυραννίδος ὄλβος εἴη,
Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη
Τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν,
Ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
Καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ·
Τὸ δὲ λυγρὸν φόνιόν τε γῆ-

Ne mihi nec Asiatici
Regni opes sint,
Nec auri domus plena,
Ut hæc pro juventute accipiam:
Quæ pulcherrima quidem in divitiis,
Pulcherrima etiam est in paupertate:
Molestam enim lætalemque senectutem

639. Αἴτινας σκυτάλων] Cicero de Senect. c. 11. *quæ plerisque senibus sic odiosa est, ut onus ac Ætna gravius dicant sustinere.* *Musg.*

640. Ἐπὶ κρατί] Expressit Auctor Mimnermum:

— τὸ δ' ἀχνύλιον καὶ ἀμορφον
γῆρας ἐπὶς κεφαλῆς αἰνίχ' ὑπερχόμενον.

κάρα,] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. κάρᾳ. *Musg.*

641. Βλεφάρων, aut βλεφάροιν dativo dualis, legit Reisk. *Beck.*

642. Ald. et MSS. φάος. Stiblini emendationem φάος recepit Canterus et inde alii, injuria improbatam a Musgravio. Ad ὑπαλύψαν intellige τῷ κρατί. Βλεφάρων σκυτινὸν φάος dicit vultum tristem et morosum. *Herman.*

Φάος] Edd. recent. sine auctore φάεος. Sed multo elegantius est φάος, quod exhibent cum Aldina MSS. omnes. ὑπαλύψαν φάος βλεφάρων est *obtendens pallium palpebris.* Metaphoræ occasionem dedisse videtur, quod pallio oculos obtegere in usu fuit. Vid. Suppl. 296. *Musg.*

Φάος] Ita recte omnes præter Brodæum: ille vetus φάεος retinuit et exponit: φάεος ὑπαλύψαν, *oculorum* tunicam *obtegens, palpebris procidentibus.* Sed et φάος acicm sonat. *Barnes.*

643. s. Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη,] Regum Asiaticorum, ac præcipue Persicorum opes notat et Phrygum; de quibus Horat. Carm. Lib. II. Od. 12. *Num tu, quæ tenuit dives Achæmenes, Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias Opes, Permutare velis crine Licymniæ? Plenas aut Arabum domos?* De Persicorum regum divitiis vide quæ nos ad Estheræ nostræ v. 399. Χρυσίῳ ὑπὸ πλουσιώτερον ἢ ἁμαξίῳ αἰγλήεσσ, in Scholiis. In universum autem tanta Asiæ ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cicero pro *Q. Ligario: Asia tam opima est et fertilis, ut et ubertate agrorum, et varietate fructuum, et magnitudine pastionis, et multitudine earum rerum, quæ exportantur, facile omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates apud Justinum ad milites perorans affirmat. Ait enim: *Neque cœlo Asiæ esse temperantius aliud, nec solo fertilius, nec urbium multitudine amœnius: magnamque temporis partem, non ut militiam, sed festum diem acturos.* Vide Reverendissimum Jacobum Usserium, Armachanum haud ita pridem archiepiscopum, in Tractatu de Asia Minore; et lexicographos in voce Asia, et Asia Minor. *Barnes.*

644. Leg. ὄλβου. Constructio est: μὴ εἴη μοι λαβεῖν ὄλβου — μήτε δόματα — ἀντὶ τῆς ἥβης. *Reisk.*

645. Vide Pors. ad Med. 542. *Herman.*

646. Versus est glyconius πολυσχημό-

650 ρας μισῶ· κατὰ κυμάτων δ'
Ἐρροι· μηδέ ποτ' ἄφελεν
Θνατῶν δώματα καὶ πόλεις
Ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' αἰ-
εὶ πτεροῖσι φορεῖσθαι.
655 Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις ἀντιστροφή α'
Καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,
Δίδυμον ἂν ἦβαν ἔφερον

650 Odi: sub fluctus autem
Peritura vadat. Debuit nunquam
Ad sedes hominum et civitates
Venire, sed in aëre semper
Alis ferri.
655 Si vero diis esset prudentia,
Et sapientia erga homines,
Haberent geminam juventutem,

σιστος ex molosso et choriambo. Similes prorsus sunt v. 648. 675. omniumque horum antithetici. *Heath.*

649. φόνιόν τι γῆρας] Legendum, ni fallor, Κρόνιόν τι, i. e. *hebes, effetum.* *Musg.*

653. δεῖ] Metrum postulat εἰεί. *Musg.*

654. φορεῖσθαι] Legendum φορεῖσθαι in infinitivo, ut paullo ante ἰλθεῖν. *Musg.*

655. s. Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις, καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,] Εἰ δὲ θεοῖς ἦν σύνεσις, καὶ σοφὴ περίνοια κατὰ τοὺς ἀνθρώπους, δὶς ἂν οἱ καλαφρονεῖν τῆς ἥβης λάχοιεν, καὶ δὶς γένοιντο, ἐκ τοῦ γήρους ἀναπάζοντες αὖθις· καὶ τοῦτο τὸ δῶρον ἐκ θεῶν ἴσχοιεν καὶ φέρειν λαβόντες, ὅσον φαιδρόν τινα χαμαιτύπην τῆς Ἀρετῆς, ἵνους μίσησιν αὐτῆς, δηλονότι τῆς ἀρετῆς. Καὶ θνητοὶ, δηλονότι, οἷς ἀρετῆς μίσησιν, ἐκ τοὺς ἅλιον αὐγάς, ἤγουν τὸν βίον, διετοὺς δουλίους καὶ θοὺς ἂν ἴβησαν. Ἢ ἢ δυσγένεια, καὶ ἡ πενία, τοιοῦτοι, οἱ πολλοὶ ἀνθρωποι, ἄπαξ μόνον ἴζησαν, καὶ ἀπλοῦν βίον εἶχον. *Barnes.*

657 Nominativus verbi ἔφερον continetur sequentibus ἔσεσι μίσος. *Beck.*

658. Legebatur ἀρετῆς. *Herman.*

660. Legebatur θνατοὶ ἐς τοὺς αὐγάς. Heathio debetur θανόντες. Perfecit emendationem Musgravius. *Herman.*

Μίσος,] MSS. Steph. μισῶν.

καὶ θνατοὶ] Hoc cum manifeste vitiosum esset, emendabat Piersonus Verisim. p. 222. κρίγεσθαι, quod, ut ferri posset, tamen minime necessarium est, cum sensus vocis ἄγεσθαι sit in membro præcedenti, ἔσεσι ἀρετὴ μίσος. Et mihi quidem non θνατοὶ tantum, sed duo præterea displicent; primo syllaba finalis οἱ sequente vocali producta; deinde et articulus [τοὺς] sine emphasi positus, quod in Odis Choricis raro invenias. Hoc igitur deleto, reliqua sic malim emendare:

— καὶ θανόντες
Εἰς αὐγὰς τάλιον ἅλιον
Διετοὺς δὶς ἥβαν δουλίους.

Heathio debetur θανόντες. Legi etiam potest καὶ θνατοὶ, ut dedi in Exercitationibus, vel etiam τεθνάντες τε, si quis majorem in metricis ἀκρίβειαν desiderat. De articulorum usu vid. Plutarch. *Op* Mor. p. 1848. *Musg.*

Leg. μίσος, καὶ θανόντες εἰς (vel τρὸς) αὐγάς. *et* (probi scilicet, de quibus antea poëta dixerat) *mortui* (post semel transactam mortem) *altera vice redibunt ad solis lumina.* Si vulgata retineatur, debet h. l. θνατοὶ pro θανόντες accipi, *revera mortui*, non *adhuc mortales.*

Versus ex emendatione Heath. μισῶν et θανόντες est Ionicus a minore hemiolius ex pæone tertio et trochæo, sicut et duo præcedentes. *Beck.*

Φανερὸν χαρακτῆρ᾽ 660
᾽Αρετᾶς, ὅσοισιν
Μέτα, καὶ θανόντες
Εἰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου
Δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους.
᾽Α δυσγένεια δ᾽ ἁπλοῦν ἂν 665
Εἶχε ζωᾶς βιοτάν,
Καὶ τῷδε τούς τε πανοὺς ἂν

Manifestum signum
Virtutis, quibus virtus
Adesset: et morientes
Ad splendores solis iterum
Irent geminos cursus:
Sed degeneres simplicem
Haberent vitæ cursum.
Et hoc *modo* et malos

καὶ θανόντ᾽ ἐς
τὰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου
δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους.
ἃ δυσγένεια δ᾽ ἁπλοῦν ἂν
εἶχε ζωᾶς βιοτάν·
καὶ τῷδε, τούς τε πανοὺς ἂν
γνῶναι καὶ τοὺς ἀγαθούς.

Quum in his versibus imago ducta sit a stadiodromis, qui idem spatium repetito cursu conficiunt, non improbabilis est docti viri in editione Lipsiensi conjectura — ἁπλοῦν ἂν εἶχε ζωᾶς νίσσαν. quod sensum certe fundit, qui ex vulgata scriptura nullus existit. Musgravius ἰχνὶν reponendum censebat, quod hariolantis est. Quid? si legamus

ἃ δυσγένεια δ᾽ ἁπλοῦν ἂν
εἶχε ζωᾶς τρίβον· ἓν δ᾽
αὖ τῷδε τούς τε πανοὺς ἂν
γνῶναι καὶ τοὺς ἀγαθούς.

Prava tum semel tantum vitæ spatium decurrent, et liceret hac ipsa re malos a bonis dignoscere. Ζωᾶς τρίβος *semita vitæ*, ut ap. Horatium. I. Ep. XVIII. 103. *Scentum iter et fallentis semita vitæ.* *Jacobs.*

663. ᾽Α δυσγένεια] ᾽Η κακία. Vide ad notam præcedentem. Sic infra v. 806. ᾽Η δυσγένει᾽ ἀνάγκη, κακία ἀνάγκη, pro ἡ δυσγενὴς ἀνάγκη. *Barnes.*

664. Temere βιόταν sollicitant. Vide Pors. ad Hec. 302. *Herman.*

ζωᾶς βιοτάν,] Suspicor, quod et Reiskio in mentem venisse videtur, βιοτὰν glossema esse figuratæ cuidam locutioni superscriptum. Forte dederat auctor:

ἃ δυσγένεια δ᾽ ἁπλοῦν ἂν
εἶχε ζωᾶς ἰχνιόν.

ἰχνιὸς est *rivus ex fluvio ductus ad agros hortosve irrigandos.* Hujusmodi rivuli, ubi planities circa fluvium est, magno numero esse solent; quo minus displicere debet ἁπλοῦν ἰχνιὸν ζωᾶς, i. e. *simplicem vitæ rivulum.* Julianus Imp. ζωὴν ἀχραντον καὶ καθαρὰν — ἰνοχιτεύων. Hymn. in Solem. p. 149. Ed. Spanh. Vita Isidori: ἀενάου ζωῆς ἰχνιτῆς apud Phot. p. 546. Ed. Hœschel. Comparationem temporis cum fluvio vid. Ovid. Amor. Lib. I. Eleg. 8. v. 49. Id. de Arte Amandi, Lib. III. v. 62.

Julianus: ἰνοχιτεύων αὐτῇ τὴν ζωὴν, p. 137. D. *Musg.*

ζωᾶς βιοτὰν,] Ἓν διὰ δυοῖν. Vel ζωὰν enim, vel βιοτὰν, per se singulæ sufficerent voces. *Barnes.*

βιοτὰν,] Sententia flagitat στάδιον, aut δρόμον. Quid si ἁπλᾶν et νίσσαν legamus? *degener autem vita haberet simplicem vitæ metam.* *Beck.*

665. Vulgo τῳδί. Porsonus ad Med.

Γνῶναι καὶ τοὺς ἀγαθούς,
Ἴσον ἄτ' ἐν νεφέλαισιν ἄ-
στρων ναύταις ἀριθμὸς πέλει. 67
Νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν
Χρηστοῖς, οὐδὲ κακοῖς σαφής,
Ἀλλ' εἱλισσόμενός τις αἰ-
ὼν πλοῦτον μόνον αὔξει.
Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας στροφὴ β'. 67
Μούσαις συγκαταμιγνύς

Et bonos cognoscere *liceret*
Pariter, sicut in nubibus stellarum
Numerus nautis *est notus*.
Nunc vero nulla a Diis nota
Certa est bonorum et malorum:
Sed aestuans quoddam aevum
Auget solum divitias.
Non cessabo Gratias
Cum Musis commiscere

157. corrigit τῷδ' ἴσ. Sic ἄν non ad ἴδοι, sed ad γνῶναι pertineret. Si opus est correctione, mireris, cur poëta sic, ut Porsono placet, maluerit, quam καὶ τῷδ' ἄν τινὸς τι κακοὺς ἢν γνῶναι. *Herman.*

τῷδι] Notandum est, Atticas dictiones in ι et δι superfluum desinentes ultimam syllabam producere, ut οὑτοσί, τουτωΐ, τουτοῖ, τοῖδι, τουτονί, ἰδί, τῷδι, ταυτὶ, ὠδί, &c. Sic Aristophanes in Pluto: Ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσί, καί τιν χρέη. Et ibidem: Τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἴσπαθις, κάτειπέ μοι. Item: Ταυτὶ λέγουσι πάντες, ἡνίκ' ἂν δι μοι. Et sexcenta hujusmodi invenias exempla apud scenicos poëtas, praesertim apud Aristophanem. Vide quae nos supra ad Supplic. v. 165. *Barnes.*

667. Reisk. legit ἴσον ἔτ' et σίλαν (pro ἴσιλαν): *et hoc modo posset quis improbus, quis probus, haud secus agnosci, atque grex stellarum in nubibus. Beck.*

673. Tzetzes ad Hesiodi Theog. 64. καὶ Εὐριπίδης· καὶ μὴ παυσάμην τὰς Χάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμιγνύων. Sic MS. sed ed. Trincav. fol. CXX. (quod per errorem numero CXVIII. notatum est) b. συγκαταμιγνύουσαν. Heinsiana συγκαταμιγνύειν. Stobaeus, tit. LXXXI. ut in codd. Euripidis, nisi quod ταῖς Μούσαις habet. Plutarchus in Virtutibus Mulierum, p. 243. A. οὐδ' αἰσχύνεται ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας συγκαταμιγνὺς καλλίστην συζυγίαν, ὡς Εὐριπίδης φησίν. *Herman.*

673. s. Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνύς] Plutarch. II. p. 243. A. Dio Chrysostom. XXXII. p. 393. C. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 14. Stob. LXXXI. p. 343. Schol. in Hesiod. Theog. LXV. p. 236. *Por.*

673—677. Apud Grot. LXXXI. p. 343. ubi in tribus versibus leguntur hi quatuor. *Burn.*

Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας] Hunc locum habet Stobaeus in Florilegii Sermon. LXXXI. Περὶ Γεμμάτων, excepto, quod in margine notamus, pro εἰ ζῴην μετ' ἀμουσίας, ibi legitur: μὴ ζῴην μετ' ἀμουσίας. Eodem autem res recidit; *Velle vivere cum Musis*, et *Nolle vivere sine Musis*. Hunc vero locum ita ibidem versum ab H. Grotio habemus: *Nec cessabo Venerem doctis jungere Musis fordus amicum; Ah! ne vivam Carminis expers. Barnes.*

674. Μούσαις] Stobaeus Tit. LXXXI. ταῖς Μούσαις. *Musg.*

Ἡδίσταν συζυγίαν·
Μὴ ζώην μέτ' ἀμουσίας,
Αἰεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἴην.
Ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς
Κελαδεῖ Μναμοσύναν·
Ἔτι τὰν Ἡρακλέους
Καλλίνικον ἀείσω·
Παρά τε Βρόμιον οἰνοδόταν,
Παρά τε χέλυος ἑπτατόνου

Jucundissima conjunctione.
Ne vivam Musarum expers,
Sed semper inter coronas verser:
Poëta etiam senex
Celebrat adhuc Mnemosynen.
Adhuc Herculis
Triumphale carmen canam,
Tum apud Bacchum largitorem vini,
Tum apud chelyos septem fides habentis

675. Ἡδίσταν συζυγίαν] Citat Plutarchus Op. Mor. p. 432. Ed. Steph. si legit καλλίστην συζυγίαν. *Musg.*

676. Sic Stobæus l. c. nisi quod Trincav. ἀμοιρίας. Ald. et duo codd. Musgravii ζώην μετ' ὑμοσύνας. MSS. Steph. εἰ ζώην μετ' ὑμοσύνας. *Herman.* Μὴ ζώην μετ' ἀμοσύνας,] Ita optime Stobæus loco citato. Ed. Ald. et MSS. E. S. ἢ ζώην μετ' ὑμοσύνας. MSS. Steph. ἢ ζώην μετ' ὑμοσύνας. *Musg.* Si retinetur vulgatum μετ' ὑμοσύνας, deest pro εἰ legi ἀεί, *semper vivam vitam musicam, elegantia conditam.* In vet. ed. est ἢ ζώην, unde posset effici ἀνθείην. *Beck.*

678. Attici sæpe scripserunt futurum tempus verbi δαίδω, seu, ᾄδω, δαίσομαι vel ἀείσομαι. Sed locus hic est excipiendus, si lectio sit vera. Præsens δαίδω verbis antecedentibus rectius convenit. *Elmsl.*

679. Κελαδεῖ] Ita Ed. Ald. nec aliter citat Athenæus, p. 606. ubi ut proverbialem locutionem adhibet. Sensus utique est: *Poëta, etiam cum senex est, Mnemosynen celebrare solet*, i. e. Mnemosynen, Musarum matrem. MS. Steph. κελαδῶ, quod male receperunt editores. *Musg.*

680. Ἔτι τὰν] Legendum putem ἔτι τᾶδ', *adhuc hac ratione.* *Musg.*

681. Καλλίνικον ἀείσω] Callinicus Hercules ob insignes victorias; et etiam genus Ὀρχήσεως cujusdam, quæ ad tibiæ modulos fiebat. Eustathius, ut et Hesychius. Item Hymnus Archilochi, de quo Pindarus Olymp. Od. IX. Cujus principium: Τήνελλα Καλλίνικε, χαῖρ', ἄναξ Ἡράκλεες, Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο. Vide Scholiast. Aristophanis ad finem Acharnens. item quæ nos supra ad v. 179. Hoc vero in loco dicitur Καλλίνικος cantio quædam Herculi dicata, et ad μολπὰν, v. 684. refertur, vel ᾠδὴν, vel ἔρχησιν potius subauditur. Hinc Καλλίνικον ἀείδειν, pro victoriam quamvis reportare. Vide Jacobi Nicolai Loensis Miscellan. Epiphyllid. Lib. V. c. 7. et M. Anton. Mureti Variar. Lection. Lib. III. c. 11. Præterea Καλλίνικος est victoria quævis insignis, et καλλίνικος φέρων est Victoriam reportare, ut Med. v. 45. Et potest absolute dici, pro καλὰ νίκη, ut καλλίχορος, pro καλὰς χορούς. De qua re vide infra ad v. 690. Non autem necesse est subaudire hoc in loco vel χαῖρε, vel κορώνη, ut Brodæus ait, quia καλλίνικος potest referri, ut jam diximus, ad μολπὰν tribus post versibus; vel certe ἀοιδὰν, aut μολπὰν, potest multo melius intelligi; ut sæpe fit; vel

Μολπὰν καὶ Λίβυν αὐλὸν
685 Οὔπω καταπαύσομεν
Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.
Παιᾶνα μὲν Δηλιάδες ἀντιστρ. β'
Ὕμνοῦσ' ἀμφίπολοι τὸν 69
Λατοῦς εὔπαιδα γόνον

Strepitum, et tibiam Libycam,
685 Nondum tacebimus
Musas, quæ me choris erudierunt.
Pæana quidem Deliades
Hymnis circum ædem
Felicem prolem Latonæ,

etiam ἐρέχουσι, in hoc loco præcipue, ob Cerberum ex inferis eductum; ita enim Hesychius: Καλλίπαιος, ὕμνος πέρσαι, καὶ εἶδος ἐρεχθείου ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. *Barnes.*

Ad καλλίπαιον subaudiendum esse φῶς, contra Barn. monuit Heath. *Beck.*

683. χίλιος ἑκατόν] De hac re vide quæ nos ad Ion. v. 882. *Barnes.*

684. Λίβυν αὐλὸν] Quæ hæ tibiæ ex loto erant factæ, et ideo Libycæ dictæ, quia optima lotus in Libya nascitur, satis nos supra ad Troad. v. 546. Unde Theophrastus περὶ φυτῶν, l. 4. Ἐν Λιβύῃ δὲ ἡ λωτὸς μεγίστους καὶ κάλλιστους. *Barnes.*

686. ἐχόρευσαν.] Similem usum vocis χορεύω, vide infra v. 867. et v. 874. *Musg.*

Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.] Χορεύω proprie *salto*, hoc in loco *saltare facio* aperte significat; de qua re nos fusius ad Ion. v. 1596. *Barnes.*

Reisk. mavult: ἐκίρνασαν, *parvulum nutrierunt.*

Significationes verbi χορεύω, *incitare aliquem ad celebrandas choreas* (h. l.), et per consequentiam, *agitare, turbare, emovere mente*, illustravit Brunck. ad Soph. Ant. 1151. p. 229. T. I. *Beck.*

687. Locus mendosus, quem sic constituendum arbitror, partim metro, partim sensu jubente:

Παιᾶνα μὲν Δηλιάδες
Ὕμνους ἀμφὶ περὶ τὸν
Λατοῦς εὔπαιδα γόνον
εἰλίσσουσι παλλίποδον.

Si ὑμνοῦσ' retinetur, accipiendum erit pro ὑμνοῦσαι, *cantantes*; nam εἰλίσσουσι legendum esse, v. 690. ostendit metrum. Mihi tamen potius videtur ὕμνους, ut constructio sit ὕμνους εἰλίσσουσι, *hymnis circumeunt*; περὶ malim pro πόλας, quia et Callimachus Hymno in Delum, v. 321. et Apollon. Rhod. Lib. I. v. 538. περὶ βωμὸν saltationes peractas tradunt. Quid quod περὰ, βωμούς, circuiri saltando potest, πόλας vero minime, ut dicendum adeo fuerit περὶ πτολὸν εἰλίσσουσι, non ἀμφὶ πόλας. περὶ *altare*, extat Iphigen. in Taur. v. 26 Troad. v. 485. Ion. v. 1257. *Musg.*

690. Εἰλίσσουσι.] Sic legendum esse ostendit metrum. Ab hoc autem verbo, non ab ὑμνοῦσαι, si quis ita legere malit, reg puto accusativum γόνον. Ita noster λίσσων Ἄρτεμιν, Iph. in Aul. v. 1479. Callimachus βωμὸν εἱλίξει, Hymn. in Delum v. 321.

παλλίποδον·] Et hanc quoque emendationem metri ratio suadebat. Sed nec sensus repugnat. Notabile enim est, quo saltationem hanc saltationem commemorant palæstopœum soli non omisisse. Sic Callimachus, v. 306.

— πλήσσουσι χορηΐδες ἀσφαλὲς ἶδος.

iterumque v. 321.

— βωμὸν ἐπὶ πλαγίοιο ἑλίξει
χορεύμενον.

Apollonius Rhod. de eadem re Lib. I. v. 539.

— εἶδος βήσασι τέθαπτο.

Addam tantum, παλλίποδον, vel eius

690 Εἰλίσσωσιν καλλίχορον·
Παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις,
Κυκνὸς ὡς γήρων ἀοιδός,
Πολιᾶν ἐκ γενύων
Κιλαδήσω· τὸ γὰρ εὖ
695 Τοῖς ὑμνοῖσιν ὑπάρχει

690 Circumeunt pulchro in throno sedentem.
Paeanes etiam in tuis atriis,
Sicut cygnus, senex cantor
Ex canis genis
Sonabo. Quod enim bonum,
695 Saepe hymnis est

καλλίχορον, si quis retineat, adverbialiter dici debere. *Musg.*

688. Legebatur ἀμφὶ πόλαις. Musgravius ἀμφὶ πυρὰς, de aris, affertque Callim. Del. 321. Apoll. Rhod. I. 538. Sed num de una Apollinis ara sermo sit, me singularis praeferri debebat. Facilior mihi visa est Reiskii correctio ἀμφίπολοι, quam firmat antiquissimus auctor de his rebus, Homerus in Hymno Apollinis, 87. παῖδες Δηλιάδες, Ἑκατηβελέταο θεράπναι. Ad reliqua apte comparat Musgravius Iph. Aul. 1479. ἰλίσσων' ἀμφὶ ναόν, ἀμφὶ βωμὸν Ἄρτεμιν. *Herman.*

ἀμφὶ πόλαις. ἀμφίπολοι, *famulae, ancillae*, reponit Reisk. *Beck.*

690. καλλίχορον] Ἀντὶ τοῦ καλὸν χορόν. ἐκ τοῦ χόρτου, unico vocabulo, pro καχὸν πηγὴν, ut Euripid. Bellerophon. Ἀγ' ἐλθὼν καὶ Πειρήνην καχόρτειρον. Sic nonnulli ἐύκαχον pro καλὴ σκάφος ab Eurip. Ione. Alii volunt Hecub. v. 591. quanquam hi nos divisim legimus. Sic καλλίπυκος pro καλὴ πύκη, vid. supra ad v. 681. Sic καλλίτυπος de Praxiteles dixit Eurip. Sic καλλιτελεῖν, Homer. εὐτύκτους, Epig. in Plutarch. περὶ παίδων ἀγωγῆς, &c. *Barnes.*

691. ss. Παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις
Κύκνος ὡς, γήρων ἀοιδὸς
πολιᾶς ἐκ γενύων
κιλαδήσω. ΤΟ ΓΑΡ ΕΥ'
τῶν ὕμνοισιν ὑπάρχει
Διὸς ὁ παῖς.

Non facile mihi persuadere possum, verba τὸ γὰρ εὖ id significare, quod Barnesius volunt: τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν; neque profecto in Musgravii emendatione acquiescere possum, qui σῶς ὕμνοισιν conjecit, hoc sensu: *Hercules sospes Hymnis materiam praebet.* Fortasse:

κιλαδήσω Γ' ΕΥΓΑΡΥΣ
τῶν ὕμνοισι καταρχὰ
Διὸς ὁ παῖς.

Gratum enim et dulce hymnorum initium Jovis filius praebet. Versus est anapaesticus cui respondet in strophe:

ἵνα τὸν Ἡρακλείους

ubi legendum Ἡρακλείους.—Ad ver. 698. Plutarchus respexisse videtur De Animi Tr. T. II. p. 464. ed. Reisk. Πάθη γὰρ δὴ περὶ ἀλυσίτου ψυχῆς καὶ βίου ἀνύμενα χρημάτων ὄφλας. *Jacobs.*

692. Κύκνος ὅς, γήρων ἀοιδὸς,] De Cygni cantu vide quae nos ad Helen. v. 1108. Quibus adde quod Socrates ipse moriturus de hac re dicat, in Platonis Phaedone, §. 23. p. 124. Ed. Cantabr. Item hoc Martialis: Dulcia defecta modulatur carmina lingua cantator cygnus funeris ipse sui. *Barnes.*

694. τὸ γὰρ εὖ] Τὸ εὖ pro τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν. Sensus: ὁ Ἡρακλῆς ἀνάρχει τοῖς ὕμνοις τὸ εὖ, τοιοῦτον, οἷόν τον ἔστι, καὶ ἐπαινετὸν ἐναισίμιον. Sic dicimus ὁ πάνυ de excellenti viro, et τὸ πάνυ de re excellenti. Articulus cum adverbio locum nominis habet. *Barnes.*

τὸ γὰρ εὖ κ. τ. λ. *nam id, de quo gloriantur.* Διὸς ὁ παῖς, ὃς ἐνεγίνατο πᾶσαν ὑπερβάλλων μοχθήσας πανάπονον θῆρα. Ita leg. est

Διὸς ὁ παῖς· τὰς δ' εὐγενίας
Πλέον ὑπερβάλλων .....
Μοχθήσας τὸν ἄπυμον
Θῆκεν βίοτον βροτοῖς,
Πέρσας δείματα θηρῶν.

Filius Jovis. Nobilitatem enim
Longe superans virtutibus,
Laboribus suis tranquillitatem hanc
Vitæ dedit mortalibus,
Domans ferarum terrores.

hic locus. *Εὐγένεια* idem, quod *μοχθηρία*, ut v. 663. *Reisk.*

695. *Τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει*] Vertendum, si quidem sana est lectio: *hymnis patrocinatur, hymnos juvat.* Confer Heraclid. v. 182. et v. 352. Verum et sic quidem sensus subfrigidus est. An legendum: *σῶς ὕμνοισιν ὑπάρχει. Sospes materiem præbet hymnis. Musg.*

696. Legebatur *τὰς δ' εὐγενείας.*
Herman.

τάσδ' εὐγενείας.] Malim, metri causa, *ἧς εὐγενείας.* Legendum etiam *παῖς*, non *παῖς. Musg.*

Prev. secutus conjecturam critici cujusdam reddit: Il a surpassé de loin sa noblesse par sa vertu. *Beck.*

697. Recte, puto, Tyrwhittus judicat excidisse *ἀρετᾶς. Herman.*

Optime Tyrwhittus: "Manifestum est, huic versui tres syllabas in fine deesse. Si legamus:

πλέον ὑπερβάλλων ἀρετᾶς,

sensui, opinor, æque ac metro, non parum opitulabimur." *Musg.*

Jam Heath. observarat, tres syllabas deesse: versum scilicet esse glyconium *σολοσχημάτιστον* ex epitrito primo pentasyllabo (cui in stropha opponitur antispastus hexasyllabus) et choriambo. *Beck.*

698. Reiskius *πανάπυμον*, male, ob sensum. Articulus sic intelligendus est, ut significet hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis. Vide quæ dixi ad Hecub. 781. *Herman.*

τὸν ἄπυμον] Nuspiam legitur *ἄπυμος*, unde formari posset accusativus masculini generis *ἄπυμον*. Lego:

μοχθήσας τόδ' ἄπυμον

θῆκεν βίοτον βροτοῖς.

Laborando hanc vitæ tranquillitatem mortalibus præstitit. Musg.

τὸν ἄπυμον] Irregulariter fit pro *ἀπυμονα*, si modo vere scribitur in vetustis libris; de qua re vide quæ nos ad Hipolyt. v. 1168. *Barnes.*

Hes. *ἀπύμονα· ἀνάριχον*, ubi Wessel. (Probab. 5. p. 39.) legit *ἄπυμον*, et huc respici putat. *Beck.*

700. *Πέρσας*] Proprie dicitur de *agris*, aut *urbium*, vastatione. Sed elegantius dicitur pro *perdere, pessumdare*, ut Soph. Ajac. v. 1222. *κεῖνος γὰρ ἴσχει ἀνδρώους. Musg.*

Πέρσας δείματα θηρῶν.] Πέρθω, propr. *vasto*, hoc in loco non de locis, sed de personis, usurpatur, ut et Rhes. v. 25 *Διεφόρουν στίφεσιν Ἀχαιῶν ἄρα*, et v. 45 *Πέρσας Ἀχαιούς. Barnes.*

701. Heathio auctore *στρεφῆς* dedi pro *στρεφῇ. Herman.*

Deest persona Lyci in Ed. Ald. sed recte eam exhibebant MSS. Steph. et hinc et per reliquam scenam, ubi male Aldina *Δύσε. Musg.*

Malim *στρεφῆς.* Nominativus enim pro vocat. Attice sæpe ponitur. *Heath.*

702. *Δηρὸς,*] *Δηρὸς*, unde *δηρὸν* et *δηρὸ diu. Barnes.*

706. Legendum, metri gratia:

ἐφ' οἷς ἐνίσσετ' αἰνετὰ ἀγγέλου θεοῦ.
Musg.

ἐνίσσετέ γ' αἰνετὰ ἀγγέλου] An *ἐνίσσετ' αἰνετὰ ἀγγέλου. Barnes.*

Reisk. monuit, in ed. Brubach. jam legi, quod Barn. conjecerat, *ἐφ' οἷς ἐνίσσετ' αἰνετὰ ἀγγέλου. Beck.*

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

Lycus in scenam progreditur eadem Herculis familiæ festinantius facturus: dumque tro ad id opus se recipit, ignorans, Herculem advenisse, incidit inopinato in medios gla. s, et, quas aliis paraverat, cædes. Dum vero ab Hercule trucidatur, insultat interim aditque Chorus. In Herculis laudes excurrit Chorus, invitatque non modo cives Themos, sed ipsas quoque Nymphas et Musas, ad lætitiam ac cantus, propter oppressum rannum, collaudatque Jovem, quod cum Alcmenâ concumbens operam dederit tam eroico filio seminando. Iris hinc a Junone cum Furiarum maxima in scenam missa ad lercalis rationem disturbandam, dominæ mentem Furiæ aperit. Illa vix tandem persuasa lerculem furore correptum in suos armat. Chorus hanc calamitatem lamentis prosequitur, linsque vicem deplorat; qui cum nuper omnium mortalium gloriosissimus fuerit, jam nc in eorum perniciem armatus tendat, mente captus, nec sui amplius compos.

ΛΥ. Εἰς καιρὸν οἴκων, Ἀμφιτρύων, ἔξω περαῖς.
Χρόνος γὰρ ἤδη δαρός, ἐξ ὅτου πέπλοις
Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ γενεᾶν ἀγάλμασιν.
Ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους
Ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
Ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.
ΑΜ. Ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα,
Ὕβριν θ' ὑβρίζεις ἐπὶ θανοῦσι τοῖς ἐμοῖς,
Ἃ χρῆν σε μετρίως, κεἰ κρατεῖς, σπουδὴν ἔχειν.
Ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστίθης ἡμῖν θανεῖν,

Lyc. In tempore extra domum egreditur Amphitryo:
Tempus jam longum est, ex quo vestibus
Et ornatu mortuorum corpus induimini.
Sed age, liberos et uxorem Herculis
Jube extra has ædes apparere
Quia promisistis vos ultro morituros.
Am. O rex, insectaris me miserum,
Ac insuper præter meorum mortem afflcis contumelia,
Quibus oportebat te modice, etiamsi imperium habes, studere.
Quoniam vero mortis necessitatem nobis imponis,

709. Ἃ χρῆν] Καθ' ἃ σπουδὴν ἔχειν σε χρῆν. Scaliger legit σὲ pro δ'. *Barnes.*

710. Legebatur πρωστιθῆς. Vide Pors. ad Orest. 141. *Herman.*

πρωστιθῆς] Ab antiquo τιθέω. Aliud exemplum vide Heraclid. v. 690. tertium Ion. v. 1525. male a recentibus editoribus in πρωστιθῇς mutatum. v. Theogn. v. 287. *Musg.*

πρωστιθῆς] Ab inusitato τιθίω, pro τίθημι: sic τίθω, pro ἰτίθω Homer. Vid. quæ nos ad Αὐλικοπάτστερα, sive Estheram nostram, v. 2. Ὡς περὶ Ἰεσσαίδας τίθυις ἀθῖνα ἀοιδάν. *Barnes.*

Στέργειν ἀνάγκη· δραστέον δ' ἃ σοι δοκεῖ.
ΛΥ. Ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκνι' Ἀλκμήνης γόνου
ΑΜ. Δοκῶ μὲν αὐτήν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι 71
ΛΥ. Τί χρῆμα; δόξης τῆσδ' ἔχεις τεκμήριον
715 ΑΜ. Ἱκέτις πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βέβρους,
ΛΥ. Ἀνόητά γ' ἱκετεύουσαι ἐκσῶσαι βίον.
ΑΜ. Καὶ τὸν θανόντα γ' ἀναπεπλεῖν μάτην πόσιν.
ΛΥ. Οὐδ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ. 72
ΑΜ. Οὔκ, εἴ γε μή τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν.
720 ΛΥ. Χώρει πρὸς αὐτήν, καὶ κόμιζ' ἐκ δωμάτων.

Necesse *est* boni consulere: facienda verò, quæ tibi videntur.
Lyc. Ubinam est Megara? ubi proles filii Alcmenæ?
Am. Videtur mihi, quantum foris stans possum conjicere—
Lyc. Quam rem opinionis hujus habes argumentum?
715 *Am.* Supplex sedere ad sanctas sedes laris.
Lyc. Frustra supplicans, ut conservet vitam.
Am. Et frustra vocat mortuum maritum.
Lyc. Ille vero non adest, neque veniet unquam.
Am. Non: nisi deus aliquis excitaverit eum.
720 *Lyc.* Vade ad eam, et e domo ducas.

712. Ad scenicam rationem bene Pr. notavit hæc: " Lycus impatient s'avance à la porte du palais. Il n'y voit point Mégare, et s'en étonne. Amphitryon, qui veut l'engager dans le piége où Hercule l'attend, prétend qu'il apperçoit Mégare dans l'enfoncement du palais. Lycus, qui ne la voit pas ou ne la distingue pas, demande ce qu'elle fait, soit pour s'assurer qu'Amphitryon la voit en effet, soit pour la chercher lui-même des yeux. Ce jeu de théâtre ne paroît pas avoir été compris par les éditeurs et interprètes Latins; ils ne l'ont du moins pas expliqué. *Beck.*

713. Δοκῶ μὲν αὐτήν,] Imperfecta sententia, quam post brevem Lyci interruptionem, continuando implet: Ἱκέτις πρὸς ἁγνοῖς, etc. *Barnes.*

714. Posui signum interrogationis post εἰ χρῆμα. *Herman.*

715. βάθρους,] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. et Parisiens. omnes βίθρους. *Musg.*

717. Legebatur ἀναπαλιῖ. *Herman.*

718. Quod in vett. quibusdam edit. est, οὐ γὰρ μὴ, recte emendavit Æm. Portus οὐδὲ μὴ. Et sic jam Aldina. *Herman.*

Ὁ δ' οὐ πάρεστιν· οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ] Ita recte Aldi editio; nonula vero pro per errorem facta est γὰρ in aliis editionibus: unde viri docti frustra se torserunt. Canterus legendum voluit: οὐ γὰρ οὐ Scaliger et Duportus μὴ γὰρ οὐ, quorum ultimus μόλοι quoque legit. Æmil. Portus veram lectionem conjectando est assecutus. *Barnes.*

Voculas οὐ μὴ vel cum fut. indicat. vel cum aoristo altero conj. construi, egregie ostendit Dawes. M. Crit. p. 222. Non erat igitur, quare Duportus pro μόλῃ re ponneret μόλοι. *Heath.*

720. Putamus Euripidem scripsisse πλησάμενος δωμάτων. *Elmsl.*

722. ἐνθάμιον, *formido interna.* Sic Antiphon: ἁμῶν φρονούντων ἐνθάμιον οὐκ ἔσται, ὑμῖν δὲ ἐνθάμιον γενήσεται, p. 106. Ed. Ald. vid. et p. 108. Idem ἐνθάμιον ἀπολείπεσθαι, p. 112. Confer Ion v. 1346. Soph. Trachin. v. 111. Hinc etiam explices Hesychium in ἐνθάμιον. *Musg.*

725. σχολὴν λάσιμος] Cantero placet

ΑΜ. Μέτοχος ἂν εἴην τοῦ φόνου, δράσας τόδε.
ΛΥ. Ἡμεῖς, ἐπειδή σοι τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον,
Οἱ δειμάτων ἔξωθεν, ἐκπορεύσομεν
Ξὺν μητρὶ παῖδας. δεῦρ' ἕπεσθε, πρόσπολοι,
Ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων.
ΑΜ. Σὺ δ' οὖν ἴθ'. ἔρχει δ' οἷ χρεών· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως
Ἄλλῳ μελήσει· προσδόκα δέ, δρῶν κακῶς,
Κακόν τι πράξειν. ὦ γέροντες, εἰς καλὸν
Στείχει· βρόχοισι δ' ἀρχύων γενήσεται
Ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν,

Am. Particeps essem cædis, si facerem hæc.
Lyc. Nos, siquidem hoc tibi religioni est,
Qui sumus extra terrores, educemus
Liberos cum matre. Huc sequimini, famuli,
Ut otium tandem videamus libentes ex laboribus.
Am. Tu igitur eas. Vadis autem, quo æquum est: alia vero fortassis
Alteri curæ erunt. Expecta autem, cum male feceris,
Te quoque malum aliquod passurum. O senes, ad certamen
It; plagarum vero laqueis stringetur
Ensifera, qui sperat se proximos interfecturum

ἀσπαμαι. Non deterius esset λάβωμεν. *Musg.*

796. *εἰ χρεών*] Ita MSS. E. et 2714. E conjecerant quoque legendum Reiskius et Tyrwhittus. Ed. Ald. *εἰ χρεὼν. Musg.*

Σὺ δ' οὖν, ἴθ'. ἔρχῃ δ', εἰ χρεών] Tu itaque abi: *Vadis autem, si modo fata non mutarint*, etc. Hæc enigmatice loquitur Amphitryon, de morte ejus, ad quam vero nunc illum fre pronuntiat. Quare non est, ut hic Scaligeri lectio locum meretur: Ἔρχου δ', ἢ χρεών, neque etiamsi Duportus ἴσχου quoque legat, et Canterus ἦ. Quanquam et hanc lectionem Æmilius Portus probet. Ita quidem nobis videtur; at nec illorum judicio detrectum volo, nec lectionem istam incommodam puto: sed non opus est, ut vetus mutetur. *Barnes.*

Heath. et Valck. cum Cantero scribunt ἔρχῃ δ' ἦ χρεών, Reisk. *εἰς χρεών*, aut *εἶ χρ. Beck.*

798. Menda in hoc et sequenti versu ita fortasse tolli possunt:

— *ὁ γέρων, εἰς ἅλλο*
στείχει, βρόχοισι δ' ἀρχύων ἐνθήσεται
ξιφηφόροις —

Piersonus ad Mœridem, v. ἐνθήσεται, [p. 124.] legendum autumat ἐνθήσεται, vel εὐθήσεται, vel, quod ipsi maxime placet, ἐνθήσεται, affatim illustrans phrasin ἐν βρόχῳ θεῖσθαι. Mihi ἐνθήσεται ad veteris lectionis vestigia paullo propius accedere videbatur. *Musg.*

728. s. *εἰς καλὸν Στείχει*] Καλῶς, *commode.* Xenophon: *εἰς καλὸν ὑμῖν συντυγχάνει.* Sophocl. in Œdipo Tyranno: Ἀλλ' *εἰς καλὸν σέ γ' ἥκετε.* Scholia: Καὶ μὲν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον. Hoc in loco *εἰς καλὸν* ironice. Ex Johannis Brodsi notis. Ἐν καλῷ idem sonat. *Barnes.*

κακὸν ἀντιπράξειν, mala vicissim fortuna uti, scribit Reisk. *Beck.*

729. Scribendum videtur βρόχοις δ' ἐν ἀρχύων γενήσεται. Reiskio et Piersono placuit βρόχοισι δ' ἀρχύων ἐνθήσεται vel ἐνθέσεται. *Barnes.*

Silentio præteriit Hermannus ἐνήσεται,

Ὁ παγκάκιστος· εἶμι δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
Πίπτοντ'· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ
Ἐχθρός, τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην. 73
ΧΟ. ὁ α' καὶ β'. Μεταβολὰ κακῶν· μέγας ὁ πρόσ
Πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς Ἅιδαν. [ἄναξ στροφὴ α
ΧΟ. ὁ γ' καὶ δ'. Ἰὼ ἰώ
Δίκα καὶ θεῶν παλίρρους πότμος. 74
ΧΟ. ὁ ε'. Ἦλθες, χρόνῳ μέν, οὗ δίκην δώσεις θα
Ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν. [ναί, σύστημα α

Pessimus. Ibo autem, ut videam mortuum
Cadentem: affert enim voluptates moriens vir
Inimicus, et persolvens pœnas factorum.
Cho. Mutatio malorum *fit*. Qui magnus rex antes erat,
Iterum flectit vitam ad Plutonem.
Cho. Io, io,
Justitiam, et Deorum fatum refluens!
Semi. Venisti sero quidem *eo*, ubi morte pœnas lues,
Qui te præstantiores injuriis afficiebas.

quod Wakefieldius emendavit, nec, ut verum fateamur, methoratu sit dignum. Dicit noster Phœn. 575. Ὀδυηρὸς δ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητοῦς ἴχνη, Γενέσται Θήβαισι, φιλέριμος δὴ σύ. In quos versus sequentia adnotavit Porsonus: "Et hunc versum spurium judicat Valckenærius, dissentiente Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse, sed eo resecto, nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an legendum sit, Κιχλήσεται Θήβαισι. In Suppl. 923. pro γίνεσθαι veram lectionem servavit Stobæus, p. 3. κιχλᾶσθαι. In loco sub oculis eandem emendationem recipere animus fert. Veram lectionem esse credimus, βρέχωσι δ' ἀρχαῖον κιχλήσεται. Conf. Androm. 502. Ἀδ' ἰγὼ χέρας αἵματι | ῥοᾷ βρέχωσι κιχλμίνα | πίτνημαι πανὰ γαίας. (vera scriptura esse videtur κιχλμίνα, ut in Hel. 976. Ὄρνεις κιχλήσιν, ὡς μάθῃς, ὃ πεπόνθαμεν.) Conf. et Soph. Aj. 1274. Ἀρχαῖον πᾶσ' ὑμᾶς οὕτως ἰγκιχλισμένους (ἰγκιχλημένους.) Futurum κιχλήσομαι vel κιχλίσομαι usurpavit etiam Aristoph. Lys. 1071, ubi vulgo legitur κιχλίσεται. Mœris dicit, p. 226. Κιχλίσεται μόνως Ἀττικῶς. Glossema sibi velit, nostro saltem judicio, Atticos scriptores pro futuro sæpius usitato κιχλισθήσεται mu luisse κιχλίσεται. *Elmsl.*

βρέχωσι] Subaudi ἰν. *Barnes.*

Pro γενέσται Valck. ad Herod. 442. reponit λιλήψεται, vel ἐκδέσεται.

Reisk. conjicit: ἀρχαῖον δεθήσεται, v ἰσχήσεται. *Beck.*

733. Ἐχθρὸς, τίνων τε] Hic iterum τί priorem habet brevem, ut et paulo po v. 751. Καὶ γὰρ λιάλυσ'· ἀντίπαιδα δ' ἰ τίνων. De qua re vide quæ nos ad Iphig Taur. v. 340. et Ion. v. 450. *Barnes.*

734. De hac scena vide præfationem. *Herm*

736. Ἰὼ semel tantum legebatur. I cod. E. hic versus cum sequente po versum 740. collocati, perperam, ut a tistropharum ratio docet. *Hermann.*

736. s. Hi versus in MS. E. alio loc leguntur, sc. post v. 740. *Musg.*

737. παλίρρους] Contractum pro παλί ῥους. *Barnes.*

738. Hic et sequens versus Amphitry oni in edd. tribuebantur. *Hermann.*

Optime Tyrwhittus: Manifestum es Amphitryonis personam huic versui mal præfigi. Ille enim post v. 733. abi et Chorum solum in Scena reliquit. Ec

ΧΟ. ὁ σ' ἀεὶ ζ. Χαρμονὰὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς. στροφὴ β'. 745

Πάλιν ἥμολεν, ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἐπήλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ.

ΧΟ. ὁ δὴ Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω ἀντιστροφὴ α'.

Σκοπῶμεν, εἴ πράσσει τις, ὡς ἐγὼ θέλω. 750

ΛΥ. ἰαλοῦ. Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. ὁ δ' καὶ ί. Τόδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ πλύσιν ἀντιστρ. α'.

Φίλιον ἐν δόμοις· θάνατος οὐ πρόσω.

740 *Cho.* Gaudia lacrymarum dederunt *mihi* rivulos.
Venerunt rursus, quæ prius nunquam animo speravit
Se passurum dominus *hujus* terræ.
Sen. Sed, O senex, quid intra domum fiat
Videamus, si quis rem agit, ut ego cupio.
745 *Lyc.* Hei mihi, mihi!
Cho. Incipit hoc carmen, mihi auditu
Jucundum in sedibus. Mors non procul *abest*;

rum igitur, quæ sequuntur, τὰ μέλη Choro universo tribuenda sunt; iambi autem (v. 738. 739. — 745, 44. — 751, 52. — 756, 57, 58.) Coryphæo."
Musg.

Prev. monet, fingendam esse Amphitryonem hæc dicere, dum palatium intrat, Lycumque jam in Herculis manibus conspicit. Idem tamen non alienus est a probanda critici conjectura, qui Amphitryonis personæ Coryphæum vel Semichorum substitui maluit. *Beck.*

Leg. Χείρας μέντοι (vel μὲν οὖν) ἴδωμεν (vel ἐσμὲν.) *Reisk.*

739. Lege, "Τβρεως' ὑβρίζων. Sic Heracl. 18. "Τβρεως' ἡμᾶς ἀξίωσον ὑβρίσαι. Vide vol. vii. p. 450. libri cui titulus, *The Quarterly Review*. *Elmsl.*

εἰς ἀμείνονας] Ita MS. 2714. In Ed. Ald. deest εἰς. Vulgo ex emendatione H. Stephani τοὺς ἀμείνονας. *Musg.*

"Τβρεων ὑβρίζων τοὺς ἀμείνονας εἶθυε.] Τβρίζω, verbum activum, regit accusativum personæ, et ob singulare omnium verborum privilegium, casum suum; de qua re vide quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 1182. Πλήσσω σε πλησσὼ, *et doceo te doctrinam*, *Ego te hanc rem admoneo*, et sexcenta hujusmodi licet in utraque lingua observare. *Barnes.*

Leg. θανὼν ὕβρεως, ὑβρίζων τοὺς — quod si autem vulgata lectio et distinctio retinenda esse putem, εἰς reponendum loco τοὺς. *Reisk.*

740. Χαρμονὰὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς.] Notum est, aliquando *lacrymas a gaudio exprimi*; unde Xenophon. Ἑλληνικῶν, Lib. VII. Οὕτω ποτέ τι ἔχει Χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι. De hac re et ratione ac causa lacrymarum tam mœrentibus, quam gaudentibus, vide Cœl. Rhodigin. Antiqu. Lection. Lib. XII. c. 4. item Scholia ad Αἰλιανοπάστορον, sive Estheram nostram, v. 1160. ad hæc verba: αὐτὰρ ὁ Ἀμὰν Δάκρυ ἐκ' ἰφθαλμῶν γε θέσσυτον ὥστε χαμάζε, Μάντιν ἐοῦ θανάτοιο προάγγελον. Item quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 833. *Barnes.*

741. Legebatur ἴλωσι. Metri causa dedi ἰαλωσι. Vulgatam qui servare vult, legere debebit φρενῶν. *Herman.*

743. Apparet, hæc dici a Semichoro ad alium Semichorum. *Beck.*

744. εἴ πράσσει τις,] Πράσσει hoc in loco pro πράσσειν: Lycum enim innuit, quem videre vult Chorus patientem, quæ cupit,

ΧΟ. ὁ ια' καὶ ιβ'. Βοᾷ, βοᾷ
Στενάζων φροίμιον ἄναξ φόνου.
ΛΥ. ιδίᾳ. Ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ.
ΧΟ. ὁ ιε'. Καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντάποινα δ' ἐκτίνων
Τόλμα, διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.
ΧΟ. ὁ ιγ' καὶ ιδ'. Τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνη-
τὸς ὤν,
Ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ',
Ὡς ἆρ' οὐ σθένουσιν θεοί;
ΧΟ. ὁ ιε'. Γέροντες, οὐκέτ' ἔστι δυσσεβὴς ἀνήρ.

Cho. Clamat, clamat,
Gemens proœmium cædis, rex.
Lyc. O tota Cadmi terra, dolo pereo.
Cho. Etenim *alios* perdidisti: vicissim igitur pœnas persolvens,
Perfer facinorum pœnas luens.
Cho. Quis mortalis existens Deos polluens injustitia
Stultum sermonem contra beatos cœlites effutit,
Quod dii nihil possint?
Cho. Senes, non est amplius impius vir.

hoc est mortem. Προέσθαι autem pro πάσχειν, et vicissim πάσχειν pro προέσθαι, a poëtis usurpantur mutuo, de qua re vide Scholiasten ad Hecub. v. 612. et Orest. v. 531. Item quæ nos ad Supplic. v. 268. et ad Heraclid. v. 241. *Barnes.*

745. s. ΑΥ. Ἰώ μοι, μοι. ΧΟ. Τόδε παπάζεται] Ita hunc versum supplet et dividit Heath.

Ἰὼ, ἰὼ μοι, μοι,
Τόδε παπάζεται,
penthemimeres trochaicæ.

Beck.

747. ss. Heath. scribit:

Θάνατος οὐ πρέπει penthemimeris trochaica.
Βοᾷ, βοᾷ στενάζων hephthemimeris iambica.
Φροίμιόν γ' ἄναξ φόνου. Euripideus.

Beck.

749. Legebatur φροίμιόν γ'. *Herman.*

750. Responsum Chori facit ut legamus: Ὦ πᾶσα Κάδμου γῆ, διώλλυμαι δόλῳ. Composita hæc inter se sæpius permutantur. Partem Personi notæ ad Suppl. 495. subjicimus. Διώλεσεν *pro* ἀπώλεσεν *metrum postulat* in *senario apud* Dion. *Cass. citato a Gatakero A. M. P. X.* p. 528. D. Διωλλύμην in hac tragœdia decies occurrit. *Elmsl.*

751. διώλλυς·] Ita scribendum, non διώλλυσ', ut editi, quod esset pro διώλλυν. *Musgr.*

751. s. Καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντίποινα δ' ἐκτίνων Τόλμα, διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.] Διώλλυσο, media vocis ab διλλυμι. Communiter διώλεσας. Subaudi ἄλλους.

ἀντίποινα] Homerus diceret ἄποινα ἐχεμεν.

ἐκτίνων] Media syllaba brevis. Vide supra ad v. 733. *Barnes.*

Verba καὶ γὰρ — δίκην Prev. conjicit, dicta ab Amphitryone in palatio esse, et Chori verba a v. 753. incipere. *Beck.*

751. ἐκτίνων leg. et comma delendum; *aude dare pœnas*, i. e. sustine, tolera. *Reisk.*

752. διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.] Ita supra ad v. 733. Τίνειν τι τῶν δεδραμένων δίκην. *Barnes.*

753. ss. Τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνητὸς ὤν, Ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ', Ὡς ἆρ' οὐ σθένουσι θεοί;] Hunc locum, a Grotio immerito omissum, non mihi temperare possum, quin Latine vertam: *Quis ille, falsis qui rationibus Sermone*

ΧΟ. ὁ ἡ. Σιγᾷ μίλαθρα· πρὸς χοροὺς τραπάμεθα·
Φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.
ΧΟ. Χοροί, χοροὶ καὶ θαλίαι μέλουσι Θήβας ἱερὸν
Κατ' ἄστυ. στροφὴ α'. 765
Μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,
Μεταλλαγαὶ συντυχίας
Ἔστεπον ἀοιδάς.
Βέβακ' ἄναξ ὁ κλεινός· 770
Ὁ δὲ παλαίτερος

Cho. Tacent atria: ad choros nos vertamus.
Amici enim, quos volo, felices sunt.
Cho. Choreæ, choreæ et convivia agantur Thebarum
Per sacram urbem.
Mutationes enim lacrymarum,
Mutationes fortunæ
Peperunt cantus.
Ablit inclytus ille rex:
Ille vero prior

tulit *Numina polluit, Mortalis ipse; nec* …*rum Vim recolit vigilesque curas?* …itatum est melioris notæ auctoribus, …m res improborum nimium florent, du… videri de divina providentia, animo …tem rursus confirmari, ubi digna illos … inopinata pœna viderint. De … loco perquam optime tractat Psaltes …vinus, per totum Psalmum XXXVII. to… …que Psalmum LXXIII. Claudianus …que in Ruffinum Lib. I. principio: …epe mihi *dubiam traxit sententia mentem*, …c. *Abstulit hunc tandem Ruffini pœna* …*multum*, *absolvitque* Deos. Præterea …or argumentum tractat Seneca libro, …ui inscribitur: *Cur bonis Viris mala ac…dicant.* Et Josephus ita Hamanis infor… unio divinitus illi accidenti accinit: Οὗτι ἰσχύσαι μοι τὸ θεῖον δυναμένῳ καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ δικαιοσύνην καταμαθόντα, μὴ μόνον τὴν Ἀμάνου πολέμιον ποιήσασθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν παρ' ἄλλου μεμηχανευμένον τιμωρίαν, ταύτην ἐπίνου ποιήσασθαι ἔμπροσθεν. Quod Epiphonema et nos Veterum more, et ex Christianæ philosophiæ doctrina, adjecimus Hamanis prostrati narrationi in Esthera nostra, v. 1235. Ὡς Ἀμὰν βούλευσι πανὶν καὶ ἀμείλιξι βουλὴν Μαρδοχίῳ λαῷ τε· Θεοῦ δ' ὑπάτοιο ἵλαοι, Ἐβραίοις εἰς ἄδην, θάνατόν γ' ἄλλοισι φορτίσας· Ὦ Ἄδαι, ἀγρεῦτα, καὶ ἐν φρενὶ ταῦτα νοῆτε· Φάσιν δ', ἀνδρομέου Θεὸν ὄντα ὑπέρτατον ἔργων. Ita Euripides post Pentheum, Deorum contemtorem, decerptum ait, Bacch. v. 1315. Εἰ δ' ἐστὶν, ἔστιν Δαιμόνων ὑπερφρονῶ, Εἰς τοῦδ' ἀφίκεσθ' ἀθάνατος, ἀγγίθεν θεός. Et ante omnes Homerus senem Laërtem inducit Deos fatentem cum magna exsultatione, quod audivisset, improbos Ulyssis procos fuisse occisos, Odyss. α'. v. 350. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ θεοὶ κατὰ μαιρὸν Ὄλυμπον, Εἰ ἐτίσαν μνηστῆρες ἀτάσθαλα ἔργα ἔτισαν. *Barnes.*

759. *μέλουσι*] Legendum, ni fallor, *μέλοιεν*, *curæ sint*, ut sit subjunctivus pro imperativo. Sic *χαίροιεν*, Hecub. v. 427. Ed. King. quod verum esse ostendunt *θέω*, Hippol. v. 868. *ἀπώλοιμι* hujus fab. v. 528. et multa alia. *Musg.*

μέλουσι] Vide infra ad v. 768. Prior syllaba producitur, ut Perseo: Pegaseium melos. *Barnes.*

Syntaxeos ratio, ut opinor, postulat, ut rescribatur Θήβαις casu dat. ut a v. *μέλουσι* pendeat. *Heath.*

764. Legebatur *βίβαασιν*. Piersonus pro *πλωτὸς* scribendum censebat *ναυτὸς*, eleganter: sed non necesse est: vide v. 734. *Herman.*

βίβαασιν] Lege ob metrum *βίβασθ' γ'*.

Κρατεῖ, λιμένα λιπὼν γε τὸν Ἀχερόντιον.
Δοκημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.
Θεοί, θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ
Τῶν ὁσίων ἐπάξιν.
ὁ χρυσός, ἅ τ' εὐτυχία
Φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται,

Regnat, Acherontio portu relicto.
Venit autem lætitia præter opinionem.
Dii, Dii haud dubie impios et
Pios animadvertunt.
Aurum et felicitas
Homines incitat meditari

ἀλιτὼς] Optime Personus *κακὸς*, quod verum esse oppositio vocis παλαίτερος ostendit. Confer etiam v. 566. Senec. Herc. Fur. v. 347. Nec obstat, quod Lycus, v. 38. et v. 540. ironice ἀλιτὼς vocetur, quemadmodum alibi Ægisthus Electr. v. 327. 776. Soph. Electr. v. 302. quæ omnia loca indicat V. Clarissimus. *Musg.*

Βίβασιν] Βίβασιν, εἴχεται, ἴθασιν. Ita Orest. v. 961. Βίβασι γὰρ, βίβασιν, εἴχεται τίκτων Περσεὺς γένος Πέλοπος. *Barnes.*

Heath. βίβασιν δ' ἄναξ. Reisk. mox legit *κακὸς* cum Piers. *Beck.*

765. παλαίτερος] Ἀντὶ τοῦ παλαίτερος. Antiquior dicitur dominus Hercules, ob antiquiorem prosapiam, et jus regni, quod antiquitus ad illum pertinebat; ut qui Megaram, regis Creontis filiam, duxisset. Nescio, quid sibi velit Brodæus exponendo hoc in loco παλαίτερος per *cautior ac prudentior* Hercules. Certe versus, quem ex Æschylo advocat, nihil tale asserit. *Barnes.*

766. Ἀχερόντιον.] Ob metrum dicitur pro Ἀχερούσιον, pro quo et Ἀχερούσιον. Vide Stephanum περὶ πόλεων in Ἀχέρων. Acheron autem est nomen fluvii Tartarei, ut Cocytus et Phlegethon. *Barnes.*

767. Addidi δ'. *Herman.*

ἦλθεν ἐλπὶς.] Legendum, ni fallor, ἦλθε τέρψις. Vulgata lectio certe perabsurda est. *Musg.*

Δοκημάτων ἐκτὸς] Ἀδοκήτως, pro quo ἀδίκως alias dixit, si vera lectio est, Troad. v. 793. *Barnes.*

768. Μέλει ad vim affirmationis, vel negationis, augendam aliquando adhibetur, sine ulla futuri significatione. Hom. Odyss. ξ'. v. 134.

τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
ῥῆσσαι ἀπ' ὀστείων ἐρύσειν — —

At ejus cutem jamdudum canes volucresque ab ossibus detraxerunt. Ibid. v. 322. τὸν μέλλει τις μέλλειν ἀφήσειν, *multoties certe percutiet es.* Quare non mutandum μέλλει ἐκπλεῖν, quod omnes MSS. hic retinent, sed interpretandum: *procul dubio abiturus est. Musg.*

μέλουσι] Dicitur: Θεοὶ μέλουσι τῶν ἀδίκων, ut hic, et: Θεοῖς μέλει τῶν ἀδίκων, et οἱ ἄδικοι μέλουσι τοῖς Θεοῖς. Vide quæ ad Bacch. v. 442. et Helen. v. 142. Aldi editio habet μέλλουσι, ut sit: μέλλουσι τῶν ἀδίκων ἐκπλεῖν, et per versum stare potest. *Barnes.*

Etiam Heath. revocari jussit scripturam Aldinam: μέλλουσι ἐκπλεῖν, quia verbum μέλλει semper nominativo rei, nunquam nominativo personæ, subjungitur. Latine cum autem vertit: *Dii et de flagitiis cognoscent, et de piis.* Versum esse monet choriambicum trimetrum hypercatalectum, ex diiambo, choriambo, diiambo et spondeo. *Beck.*

770. s. Ὁ χρυσὸς, ἅ τ' εὐτυχία, ἰφίλασιν Ἄ τ' εὐτυχία per trajectionem inserituum ἰφίλασιν itaque ad ὁ χρυσὸς referendum. Nec novum hoc, epithetum ad remotius substantivum ferri, non autem ad proximum; ut haud raro apud Homer. offendi. Quare non erat, ut Æmil. Portus ἰφίλασιν ad Atticismum reduceret, pr

Δύνασιν ἰφέλπων.
Χρόνου γὰρ οὔτις ἔτλα
Τὸ πάλιν εἰσορᾶν, 780
Νόμον παρείμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδούς.
Ἔδραυσε δ' ὄλβου πελαινὸν ἅρμα.
Ἰσμήν', ὦ, στεφανοφορίαν, στροφὴ β'.

Potentiam afferens.
Temporis enim nemo sustinuit
Vicissitudinem respicere,
Sed legem negligens, et iniquitati obtemperans,
Fregit insignem opulentiæ currum.
Ismene O, serta gere,

ἰφέλπων, quasi necessario ad εὐτυχία spectaret. *Barnes.*

771. Φρενῶν ἰξάγεται,] Verbum ἰξάγειν, sequente infinitivo, non significat, *avertere ab aliqua re faciendo*, sed contrarium, i. e. *impellere ad faciendum*. Plutarchus in Demetrio: καὶ καὶ τοὺς φύσει μισρίους ἰξάγουσι τελεῖν καὶ δαπανᾶν, p. 1671. Ed. Steph. Noster Alcestide, v. 1099. ἀλλ' ἕως τάχ' μ' ἰξάγει, i. e. σπένδειν, quod e versu præcedenti advocandum. Xenophon Hieronе: σχολὴν ἀνιμελείας ἰξάγεται ἀνθρώπους, ubi ἰξάγεται est *evocat, prodire facit*. Interpungo igitur hic post δύνασιν:

φρενῶν βροτοὺς ἰξάγεται
δύνασιν — —

Homines de dominatu cogitare facit. Sequitur ἄδικον, vox metro contraria, pro qua legerim ἀδινῆ, *amara, ingrata. Trahens post se amara.* Nec nolim ἄυπνον, si bonus auctor præberet. *Musg.*

Φρενῶν βροτοὺς ἰξάγεται,] Ἐκ τοῦ φρενῶν, καὶ ἐκτὸς τοῦ, ἄγει. *Barnes.*

772. Delevi ἄδικον, quod post δύνασιν legebatur. *Herman.*

Δύνασιν] Δύνασις pro δύναμις est dictio Euripidea. Ita Ion. v. 1012. Τί τῷδε χρῆσθαι; δύνασιν ἐκφέρει τίνα. Hesych. Δύνασις, Δύναμις. *Barnes.*

Metrum dochmaicum esse debet, et restitui potest scribendo: Δύνασιν ἀντίδικον, *potentiam retributricem. Heath.*

773. Sensus est: non audet temporum vicissitudines respicere vir injustus. Ferri posset etiam εἰσορᾶν, quod in cod. G. supra scriptum. *Herman.*

Χρόνου] Ita MS. E. ut et hic edi debuit. MS. G. χρόνου γὰρ οὔτις ἔτλα. Legendum cum Reiskio, faventibus etiam MSS. vestigiis:

χρόνου γὰρ οὐ τλὰς
τὸ πάλιν ἰσορᾶν.

Temporis enim (seu *fortunæ*) *vicissitudines non curans respicere.* Χρόνου hic pro μοῖρα, vel τύχη, usurpatur. Sic Pindarus Olymp. VI. antistroph. 5. μὴ θρασύνου χρόνος ὄλβου. Leontius in Antholog. H. Steph. p. 238. χρόνος — καλάμην θῆκεν ὑπ' αἰσυφόνῳ. Pro εἰσορᾶν in MS. G. superscribitur εἰσορᾷν. Pro χρόνου, Ed. Ald. χρόνον. *Musg.*

773. s. Χρόνου γὰρ ἔτλα τοπάλιν εἰσορᾶν,] Scaliger legit χρόνῳ. *Barnes.*

775. ss. Integrum h. l. ex suis emendationibus Heath. vertit ita: *Ad tempus enim sustinuit* (Lycus scilicet) *id, quod iterum vel postea futurum erat*, retributionem nempe, *contemplari* (i. e. circa initia tyrannidis et ad tempus moderatius se gessit, quippe fortunæ mutationem veritus) *legem cum contemnisset, et iniquitati animi omnia gratificatus esset, nigrum fecit felicitatis currum. Beck.*

775. ἀνομίᾳ] Ita MSS. E. G. ut recte Reiskius. Ed. Ald. ἀνομίᾳ. Legendum:

νόμων παρείμενος δ', ἀνομίᾳ χάριν διδούς.

χάριν διδούς, ut Κύπριδι χάριν πρέσσων, Ion. v. 894. ἐγγὺ χάριν δοὺς, Soph. Œd. Col. v. 901. *Musg.*

ἀνομίᾳ] Scaliger et Canterus legunt ἀνομίᾳ, et sane, si de Lyco sententia su-

Ξισταί θ' ἑπτάπυλοι πόλεως
'Αναχορεύσατ' ἀγυιαί,
Δίρκα θ' ἁ παλλιρέεθρος,
Σύν τ' 'Ασωπιάδες κόραι
Πατρὸς ὕδωρ βᾶτε λιποῦ-
σαι . . συναοιδοί,
Νύμφαι, τὸν 'Ηρακλέους

Et urbis septem-portas-habentis
Vici, saltate.
Et Dirce pulchre-fluens,
Et una, Nymphæ Asopicæ,
Ite, patris *Asopi* aqua
Relicta, ut simul canatis
Nymphæ Herculis

mitur, ita omnino legendum. Vide Æmil. Portum in hunc locum. *Barnes.*

776. Pro ἰθαινον scripsi ἰθαινον θ'. Κλαιτὸν non ausim tentare, quum hoc epitheton ad scelera spectare possit. Vide Æschyl. Suppl. 539. *Herman.*

"Εθαινον] Imitatur locum Pindari, quem ad v. 773. adduximus. Pro πλαιτὸν vel legendum cum Heathio πλαινὸν, vel fortasse πλαιὸν. Talem certe vocem in Lexicon. retulit Hesychius. [conf. Pindar. Pyth. IV. 498. V. 25. IX. 28. laudante Heathio.] *Musg.*

"Εθαινον ἵλβου πλαιτὸν ἅρμα.] Translatum ab aurigis, qui nimio impetu ruentes, currus impingendo frangunt. Nigrum autem divitiarum currum vocat, quod Plutus, divitiarum deus sit coecus, quodque opes hominum mentes occoecent; aut quod ex terra eruantur, et sub seris, in arculis et tenebris, recondi soleant. *Barnes.*

πλαινὸν ἅρμα scribit Reisk. *Beck.*

777. Tyrwhittus, 'Ισμὲ' ἄ, σταφυφόρε. Nihil mutandum putavi, præter vulgatum 'Ισμανῷ. *Herman.*

σταφυφορείᾳ,] MS. G. et 2714. σταφυφορείαν. Legendum, ni fallor, ut olim monuit me Tyrwhittus:

'Ισμὲ' ἄ, σταφυφόρε.

O Ismene, coronis redimi te. Musg.

'Ισμανῷ, σταφυφορείᾳ,] Sensus: τοῖς Θηβαίοις, οἷς παρὰ τὸν 'Ισμηνὸν ποταμὸν καλουσι, ἵνα σταφυφορεία διὰ τὸν χαρὲν ἐξ εὐτυχοῦς τούτου συμβαίνοντος. De Ismeno, Bœotiæ fluvio, vide quæ nos supra ad v. 571. *Barnes.*

Reiskius reponit: "Ισμε' ἄ σταφυφορέ', ἰώ. *Beck.*

778. ἰανανάλου] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἰανάναλα. *Musg.*

778. s. Ξισταί θ' ἰανανάλα πύλαις 'Αναχορεύσατ' ἀγυιαί,] Τριῶν τι, ὦ ἀγυιαὶ καλαὶ σφόδρα, καὶ λίθοις ἐξεσμέναι ποτὲ πεπληρωμέναι, αἱ ἀγυιαὶ πύλαις ἑπτανάλου καὶ ἑπτανόρτου, Θήβας δηλονότι, ἀναχορεύουσι. Quare Thebarum urbs dicta sit ἑπτάπυλος, vide supra ad v. 543. *Barnes.*

780. Δίρκα Σ' ἁ παλλιρέεθρος,] De Dirce vide quæ nos supra ad v. 571. item ad Bacch. v. 507. *Barnes.*

Versus est glyconius σολοιχομάστους ex dispondeo et choriambo. Syllaba enim secunda τοῦ παλλιρέεθρος producitur. v. Dawes. M. Crit. p. 159. *Beck.*

781. Legebatur 'Ασωπίδες. *Herman.*

Σύν τ' 'Ασωπίδες κόραι] Asopus erat Oceani et Tethyos filius, vel, ut alii, Perus et Neptuni, vel, ut alii, Jovis et Eurynomæ, qui ex Merope, Ladonis fluvii filia, duos habuit filios, Ismenum et Pelagonem, et viginti filias, quarum una, Ægina, a Jove compressa; quas omnes nunc poëta 'Ασωπίδας κόρας vocat. Hic fluvio Asopo nomen dedit, qui ex Cithæron monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, a Platæensi decidit, ipsaque Thebas præterluens, Platæas et Tanagram, inter Oropum oppidum et Cynosuram promontorium mari excipitur.

785 Καλλίνικον ἀγῶν'· ὦ
Πυθίου δενδρῶτι πέτρα,
Μουσῶν Θ' Ἑλικωνίαδων δώματα,
Ἥξετ' ἰύγαθεῖ σελάδῳ
Ἐμάν πόλιν, ἱμὰ τείχη, 795
790 Σταχτῶν ἵνα γένος ἰφάνη,
Χαλκασπίδων λόχος, ὃς γᾶν

785 Praeclara victoria decorum certamen. O
Pythii nemorosa rupes,
Et domus Musarum Heliconiadum,
Venite laeto cum strepitu
In meam urbem, et meos muros,
790 Ubi satorum hominum genus apparuit,
Agmen armatorum, quod terram

Vide de Aesopo Apollodor. Biblioth. Lib. III. c. 11. sect. 6. *Barnes.*

Ut metrum antithetico respondeat, versum ita supplet Heath.

Ἰὼ σ' Ἀσωπίδες γε πόμαι.

Beck.

782. Constructio est: λιπαῦσαι σταχυὸς ἅδυς βότρυς συναυλεῖ νόμῳ τὸν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀγῶνα. Retineri igitur potest *συναυλεῖ*, sed malim *συναύλων*, vel *τὸν ἀοιδῷ*. *Musg.*

Πατρὸς ἅδυς βότρυς λιπαῦσαι] Βάτε, ὦ νύμφαι καὶ πόμαι Ἀσωπίδες, λιπαῦσαι ἅδυς σταχὺς Ἀσωπιοῦ ἐς ἀγῶνα καλλίνικον, etc. *Barnes.*

783. Videtur *μοι* vel *τὸν* excidisse. *Herman.*

Reisk. scribit *συναοίδων*, aut vocabulo *συναυλεῖ* accusativum propterea addi censet, quia verbum *ἀείδειν* cum acc. construitur.

Etiam Heath. accusativum *καλλίνικον ἀγῶνα* putat referendum esse ad *συναυλεῖ*, quod pro *συναοίδοντες* positum sit. *Beck.*

Versus pherecrateus ex antispasto et *versu alcaico* iambica. *Heath.*

784. Glyconius *τελεσχεδιάσιος* ex palimbacchio et choriambo. *Heath.*

786. *δενδρῶτι πέτρα,*] Πέτρα hoc in loco pro *ὄρει*, mons, ut saepe apud poëtas. Parnassum alloquitur, arboribus consitum et lucis, utpote deo Apollini Musisque et Baccho sacrum. Parnassus autem erat mons Boeotiae altissimus, biceps, arboribus densus, et lauro praecipue florens, unde et Nonno audit *εὐδένδρεος*. De Parnasso vide quae nos ad Bacch. v. 551. *Barnes.*

787. Ἑλικωνίαδων] Barnesius pro Ἑλικωνίδων. *Herman.*

Ἑλικωνίαδων] Legendum metri causa Ἑλικωνιάδων, ut scribit Hesiodus Theogon. v. 1. Nec aliter Barnesius. *Musg.*

Μουσῶν Θ' Ἑλικωνίαδων δώματα,] Ἑλικωνιάδων lego pro Ἑλικωνίδων, ita versu postulante; ipsum autem montem Heliconem notat per δώματα Μουσῶν Ἑλικωνιάδων. Helicon vero est mons Boeotiae haud procul a Parnasso. Hesiodus Theogoniam suam ita incipit: *Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν*. *Barnes.*

788. Ἥξετ'] Futurum indicativi pro imperativo. Sic Virgil. Aeneid. II. v. 547. Referes ergo *haec et nuncius* ibis. Nisi malis ob metrum ἥξετ'. *Musg.*

Ἥξετ' ἰύγαθεῖ σελάδῳ] An ἥξετ' legendum, ut respondeat τῷ Κρίσσιον in antistropha; ἰύγαθεῖ Dorice pro ἰύγαθεῖ. Sed notandum, ut in hoc versu pes prior est trochaeus, secundus spondeus; ita vicissim in antistropha pes prior est spondeus, secundus trochaeus; quare tempora sunt utrinque aequalia. *Barnes.*

Versus est glyconius *τελεσχεδιάσιος* ex epitrito secundo, cui in antistropha respondet epitritus quartus, et choriambo. Non enim pes pedi opponitur. *Heath.*

789. Cum Heathio *τε* post *ἱμὰ* delevi. *Herman.*

Τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
Θήβαις ἱερὸν φῶς.
Ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς ἀντιστροφὴ β'. 800
Εὐναί, θνατογενοῦς τε καὶ
Διός, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς
Νύμφας τᾶς Περσείδος· καὶ
Πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἦ-
δη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν οὐκ 805
Ἔκ' ἐλπίδι φάνθη.

Liberorum liberis permutat,
Sacrum lumen Thebis.
O lectorum duo cognata
Cubilia, mortalis et
Jovis, qui venit ad cubile
Nymphæ Perseidis, et
Credibilis mihi jam vetus
Concubitus tuus, O Jupiter,
Præter spem apparuit.

ἰμά τι,] Dele ob metrum τι. [Ex Heath.] *Musg.*

790. Legebatur Ἴφανι. *Herman.*

γένος Ἴφανι,] Metrum non convenit. An legendum: ἵνα γ' Ἰθνος Ἴφνι. *Musg.*

791. Καλλιστείδων λέχος,] Ita Spartos vocat, quia ex Draconis dentibus seminatis prorupuerunt armati; de qua re vide quæ nos supra ad v. 5. Notandum est, quod horum Spartorum posteris lanceæ nota erat naturaliter expressa in singulorum corporibus, perque plurimas generationes durabat, teste Plutarcho de sera Numinis Vindicta, et quod ex quinque superstitibus Spartis, quorum nomina protulimus ad Bacch. v. 532. regia apud Thebanos prosapia in διαδοχῆς et nobiliores familiæ diutissime continuabantur, qui est sensus horum verborum: ἐς γῆν τέκνων τέκνοις μεταμείβει, Θήβαις ἱερὸν φῶς. *Barnes.*

795. Hoc versus sic dividi oportebat:

ὦναξ θνατογενοῦς τε, καὶ
Διὸς, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς.

Musg.

Θνατογενοῦς] Θνητογενὴς, idem, quod θνητὸς, opponiturque Deo in hoc loco. *Barnes.*

Sic metrum horum versuum constituit Heath. qui monuit, primum esse glyconium, secundum pherecrateum. Ante illum idem observarat Strochtmeir. Anim. Crit. p. 153. *Beck.*

797. Legebatur Περσείδος. *Herman.*

Νύμφας τᾶς Περσείδος· καὶ στυγνὸν] Hic versus et contra metrum peccat, et sensum non optimum habet. Lego:

Νύμφας Περσηΐδος, ὃς στυγνὸν.

Musg.

Νύμφας τᾶς Περσείδος·] Alcmenæ; quæ patrem habuit Electryonem, avum Persea. Tzetzes: Περσίου Ἡλεκτρύωνος, Ἠλεκτρύωνος Ἀλκμήνη. Unde Theocritus Idyll. xxv. v. 72. Φάρυ, ἀμφοτεράνακτος γόνε, Περσήϊον αἷμα. *Brodæus.*

797. a. Heath. constituit ita:

Νύμφας τᾶς Περσήδος, καὶ
Πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἦδη.

Versus prior est glyconius συλλογιμαίου ex dispondeo et epitrito secundo, cui opponitur choriambus, alter idem ex epitrito quarto et secundo pentasyllabo, cui etiam opponitur choriambus.

Et hunc versum metro accommodet legendo: ἦδη μοι τὸ παλαιόν. *Musg.*

Λαμπρὰν δ' ἔδειξ' ὁ χρόνος
Τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν,
Ὃς γᾶς ἐξέβα θαλάμων,
Πλούτωνος δῶμα λιπὼν κέρτερον.
Κρείσσων μοι τύραννος ἔφυς,
Ἢ δυσγένει' ἀνάκτων·
Ἃ νῦν ἰσορᾷν φαίνει
Ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων
Ἄμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον

Tempus vero ostendit splendidam
Virtutem Herculis,
Qui ex penetralibus terræ rediit,
Relicta domo infernali Plutonis.
Melior mihi est qui nascitur, rex,
Quam ignobiles domini.
Quod nunc intueri copiam dat
Ensiferorum in certaminum
Contentione; si Justitia

Πανὸς ut glossema delet Struchtm. Anim. Crit. p. 153. *Beck.*

800. Lege præcedentium edd. fidem secutus: Οὐκ ἐν' ἐλπίδι φάνῃ, nisi quod malim ἐλπίδ' ἐφάνθη. *Heath.*

803. Ὃς γᾶς] Legendum metri causa γᾶς ἐκ. *Musg.*

Θαλαμῶν,] Ita cum circumflexo scribo, quia a Θάλαμος venit, non a Θέλαμος, de qua re vide quæ nos ad Ion. v. 396. *Barnes.*

805. κρέσσων μοι τύραννος ἔφυς,] Hoc si de Hercule dicitur, non multum laudis habet. Malim igitur emendare, ut nobilitatis commendatio sit:

κρείσσων μοι τύραννος ἐ φὼς,
ἢ δυσγένει' ἀνάκτων.

Musg.

806. Canteri emendatio est pro ἐδίης γένη. *Herman.*

Ἢ δυσγενεῖ ἀνάκτων] Ἢ δυσγενεῖς ἄνακτες, ὡς ἦν ὁ Λύκος. Vide Gulliel. Canterum Novar. Lection. Lib. V. c. 1. *Barnes.*

δυσγένει ἀνάκτων] Prev. reddit: le fils dégénéré de nos rois. Tum adnotavit hunc: "Hercule étoit étranger. Lycus se vantoit d'être descendant de Thébé. Je crois que le chœur prévient cette remarque, et qu'il oppose à dessein le droit de la vertu à celui de naissance. Il dit qu'Hercule est un tyran meilleur qu'un chef légitime mais dégénéré." *Beck.*

Bene se tueri potest vet. ed. lectio: ἐδίης γένει ἀνάκτων, *melior tu mihi es* (ab ipso ortu tuo) *dominus* (quam Lycus, aut alii) *gratus et acceptus ob genus deorum*, ideo quod deos sanguine attingis, Jove natus. *Id quod* (deorum te sanguine crevisse) *nunc apparet. Reisk.*

807. Ἃ est pro ἣ' ἃ. *Herman.*

Ἃ νῦν ἰσορᾷν φαίνει] Ἃ ῥήματα, ὅτι πρείσσων τοῦ Λύκου Ἡρακλῆς ἦν. *Barnes.*

Ut versus strophico respondeat, legendum:

Ἃ νῦν ἰσορᾷν φανεῖ Euripideus;

ἃ ponitur pro ἥ, et cum δυσγένεια jungi debet. *Heath.*

809. εἰ] Ita Edd. recent. nescio, quo auctore, nec dissentit MS. E. Ed. Ald. εἰς εἰ pro ἦν illustrat Devarius de Particulis cap. 9. *Musg.*

εἰ τὸ δίκαιον] Ita pro corrupto εἰς legimus εἰ, quod Canterus et alii fasitum. *Barnes.*

Θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει.

ΧΟ. ὁ α'. Ἔα, ἔα, τρωμός.

Ἆρ' εἰς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου,
Γέροντες, οἷον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὁρῶ;

ΧΟ. ὁ β'. Φυγῇ, φυγῇ στροφή.

Νωθὶς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἴλα.

ΧΟ. ὁ γ'. Ὦ ναὺξ Παιάν, ἀντιστροφή.

Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων.

ΙΡΙΣ.

Θαρσεῖτε, Νυκτὸς τήνδ' ὁρῶντες ἔκγονον

Diis adhuc placet.

Cho. Hem, Hem?

An in idem discrimen timoris venimus?

Senes, quale spectrum video supra domum?

Cho. Fuga, Fuga

Segnem ex solo tolle pedem, e medio abi.

Cho. O rex Apollo.

Averruncus sis mihi malorum.

IRIS.

Animum recipite, videntes filiam hanc Noctis

811. Hæc tribus Chori senibus tribuenda judicavi. *Herman.*

Ἔα, ἔα,] Ad subitam apparentiam Furiæ et Iridis ex alto hæc Chorus exclamat. *Barnes.*

812. πίτυλον] Quid sit πίτυλος, vide ad Iphigen. Taur. v. 508. πίτυλος φόβου hic dicitur, ut πίτυλος μανίας ibi. *Barnes.*

πίτυλον] Περισβολὴν, σύμβαζιν. *Scholiast.*

815. Νωθὶς πέδαιρε κῶλον,] Πέδαιρε pro μετάρσιον, a πέδα Æolico pro μετὰ, de qua voce nos supra ad Rhes. v. 368. Quare Hesychius recte se habet: Πίδα· μετὰ, ἢ γῆ. Palmerius autem, qui hunc illius locum exagitat, hallucinatur ipse; dicit enim; *Delendum τὸ μετὰ, quæ vox irrepsit ex inferiore linea, ubi pluries repetita est.* Ita ille. Πίδα autem, γῆ, est pluralis numeri pro πίδη. Est et πίδα Dorice pro πίδη, *pedica*, cujus ultima longa est. *Barnes.*

Valcken. ad Phœn. emendat Νωθὶς γ' ἕπαιρε, quia πεδαίρειν est verbum Æolicum.

ἴλα.] Unum e Choro alloquitur. *Beck.*

818. Νυκτὸς — ἔκγονον] Lyssam inter Noctis sobolem non numerat Hesiodus Theogon. v. 210. et seq. nisi, quod verisimillimum, una fuit Κήρων. *Mazg.*

818. a. Θαρσεῖτε, Νυκτὸς τήνδ' ὁρῶντες ἔκγονον, Αἴσσαν,] Erinnyas, hoc est Furias, ex sanguinis guttis, quæ de exsectis Cœli genitalibus profluebant, natas refert Hesiodus, Theogon. v. 185. Et Apollodorus Biblioth. Lib. I. c. 1. sect. 3. Ἐκ δὲ τῶν σταλαγμῶν γίνονται αἱμάτων Ἐρινύες Τισιφόνη, Ἀλληκτὼ, Μέγαιρα. Alii autem auctores longe plures, illas ex Noctis et Acherontis concubitu natas ferunt; Euripides ex Nocte Cœlique sanguine; vid. infra v. 839. unde et nos olim versus Anglicos, quos schola existentes quinde-

Λύσαν, γέροντες, κἀμέ, τὴν θεῶν λάτριν,
Ἶριν· πόλει γὰρ οὐδὲν ἤκομεν βλάβος,
Ἐνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν,
Ὃν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς,
Τὸ χρῆν νιν ἐξέσωζεν, οὐδ' εἶα πατὴρ
Ζεύς νιν κακῶς δρᾶν οὔτ' ἐμ', οὔθ' Ἥραν ποτέ.
Ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως,
Ἥρα προσάψαι ποινὸν αἵμ' αὐτῷ θέλει,
Παῖδας κατακτείνασα συνθέλω δ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶ, ἄτεγκτον ξυλλαβοῦσα καρδίαν,

Lyssam, O senes, et me Deorum ministram
Iridem. Nullum enim urbi venimus damnum,
Sed militamus adversus domum unius viri;
Quem Jovis et Alcmenæ filium esse dicunt.
Nam priusquam absolveret dura certamina,
Fatum ipsum servavit, neque permisit pater
Jupiter ei malefacere, neque me, neque Junonem unquam:
Sed postquam confecit labores Eurysthei,
Juno vult communem cædem ei affigere,
Interficienti liberos; et ego assentior.
Sed age, inexorabile cor assumens,

censes pueri ad Noctem V. libris lusimus, ita induximus loquentes ad invidos, Furiarum nomine tectos, lectores hypercriticos: *Come, sister-furies, bear to us no spite: we also are the daughters of the night.* Vide de hac re Scholiasten Euripid. ad Orest. v. 37. item quæ nos ad Iphig. Taur. v. 964. et Troad. v. 459. Item Eustathium in Homer. fol. 763. lin. 26. usque ad 41. et Cœl. Rhodigin. Lib. X. c. 9. *Barnes.*

Hic actus quarti initium Prev. constituit, et actum quintum incipit a v. 904. ὦ λιπὰ κ. τ. λ. *Beck.*

821. *σώματα*] Legendum cum Scaligero *δώματα*. Non enim ad unum Herculem, sed ad universam ejus domum, pertinebat calamitas. *Musg.*

Ἐνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς σώματα στρατεύομεν,] Scaliger pro *σώματα* legit *δώματα*, nequaquam, ut mihi videtur, recte: *σώματα* enim pro *σῶμα* ponitur per synecdochen numeri; nec contra Herculis domum militabant, nisi familiam per *δώματα* intelligas, quod raro invenias, licet *δόμος* id aliquando significet; (Δῶμα enim ipsum ædificium plerumque sonat) sed illius corpus invadere jam Furor parabat, ut sic animum turbaret. *Barnes.*

Leg. *σῶμα συντεταινόμεν*, aut audiendus Scal. *Reisk.*

823. Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς,] γὰρ, quod ex hoc versu in aliquibus editionibus exciderat, restituimus ex Aldina et aliis, quibus recte aderat. *Barnes.*

824. *χρεών*] Ita MS. G. a prima manu, et in margine γρ. *χρῆν*. Ed. Ald. *χρῆν*. *Barnes.*

Τὸ χρῆν] Scaliger hic legit *χρεών*, sed et τὸ *χρῆν* ponitur pro *χρῆναι*, ut Eustathius fol. 1647. lin. 56. ubi illud Hecubæ profert: Πόντιον τὸ *χρῆν* σφ' ἐκήγαν' ἀνθρώ-

Νυκτὸς μελαίνης ἀνυμέναιε παρθένε,
Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους
Φρενῶν ταραγμοὺς καὶ ποδῶν σκιρτήματα
Ἕλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει πάλων,
Ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχεροῦσιον πόρον
Τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ,
Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος,
Μάθῃ τε τὸν ἐμόν, ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ,
Τὰ θνητὰ δ' ἔσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.

ΛΥΣΣΑ.

Ἐξ εὐγενοῦς μὲν πατρός, ἔκ τε μητέρος

Noctis obscuræ innupta virgo,
Insaniam in virum hunc, et interfectricem-filiorum,
Mentis perturbationem, et pedum saltationem,
Injice, commove, cruentum immitte funem:
Ut transmissa per Acherontium fretum
Illa pulchra liberorum corona, propria manu,
Cognoscat, qualis in ipsum sit Junonis ira,
Et discat meam. Alioqui dii nihil,
Res vero mortalium erunt magnæ, si pœnas *iste* non dat.

LYSSA.

Ex generoso quidem patre, et matre

πορφαγεῖν. Est et χρῆν pro ἐχρῆν. Χρειὼ autem et χρεὼ idem, quod χρέος. *Barnes.*

Τὸ χρεὼν] Τὸ χρῆν, ὃ ταυτὸν μέν ἐστι τῷ χρεὼν, ἀκατέπνευται δὲ ἐκ τοῦ χρῆναι. *Scholiast.*

827. Sic Wakefieldius pro καινὸν. Vide Sophocl. Antig. 201. *Herman.*

829. ἄτεγκτον] Ita optime Ed. Ald. Edd. recentes ἄτεγκτος. *Musg.*

Ἀλλ' εἶ, ἄτεγκτος] Εἶ pro εἶα interjectio hortantis. ἄτεγκτος ὁ καὶ ἡ, ἀπὸ τοῦ ἀπλήκτων, ὃς τοῖς θάκτροις οὐ τέγγεται. Scaliger legit ἄτεγκτον παρδίαν, utrique autem potest referri, vel Furiæ ipsi, vel etiam Herculi. *Barnes.*

In Cod. Reg. A. est ἄτεγκτον σὺν λαβοῦσα (i. e. συλλαβοῦσα) παρδία. v. Markl. ad Iphig. Aul. 407. *Beck.*

830. Νυκτὸς μελαίνης ἀνυμέναιε παρθένε,] Cur virgines Furias finxerint veteres poëtæ, nempe quod ἀκατακτοπόλυπτοι ἦσαν, cur nigras et Noctis filias, cæteraque hujusmodi, consule Eustathium in Homerum, fol. 763. lin. 26. etc. Vide etiam quæ nos supra ad v. 818. et infra ad v. 839. et v. 874. *Barnes.*

834. πορεύσας] Ita MSS. E. G. ut jam emendaverat Canterus. Pindarus Pyth. XI. Stroph. II. πόρευ' Ἀχέροντος ἀντίον παρ' ὄρνιον. Ed. Ald. φονεύσας. Eadem editio ὃς pro ἂς, sed a vulgatis non discrepant MSS. *Musg.*

Ὡς ἂν φονεύσας δι' Ἀχεροῦσιον πόρον] Canterus legit πορεύσας, haud male: potest tamen et φονεύσας stare, si δι' Ἀχεροῦσιον πόρον de Herculis ipsius descensu ad Inferos sumatur, unde diis tanta orta est indignatio. Nescio, quid Scaligero in mentem venit, qui scriptum habet φορεύσας, nisi forte πορεύσας voluit. Æmilius Portus nihil explicat, nec difficultatem visus est vidisse; at in rebus minime dubiis explicandis ridicule occupatur. *Barnes.*

Reiskius emendat: Ὡς ἂν πορεύσας δι'

Πίφυκα Νυκτός, Οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος,
Τιμὰς δ' ἔχω τάσδ' οὐκ ἀγαστὰς φίλοις,
Οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνδράσιν φίλους.
Παραινέσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν,
Ἥρᾳ θέλω, σοί τ', ἢν πίθησθ' ἐμοῖς λόγοις.
Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος οὔτ' ἐπὶ χθονί,
Οὔτ' ἐν θεοῖσιν, οὔ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους·
Ἄβατον δὲ χώραν καὶ θάλασσαν ἀγρίαν
Ἐξημερώσας, θεῶν ἀνέστησεν μόνος
Τιμάς, πιτνούσας ἀνοσίοις ἀνδρῶν ὕπο·
Ὥστ' οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι παπά.

840 Nata sum, ex Nocte, et Cœli sanguine:
Honores vero hos habeo, ut non invideam amicis;
Neque lætor vadens adversus homines amicos.
Sed admonere, priusquam errantem te videam,
Junonem, teque volo; si obtemperaveritis meis verbis.
845 Vir hic non est obscurus, neque in terra,
Neque inter Deos, in cujus domum me mittis:
Regiones autem inaccessas, et ferum mare
Cum pacârit, solus *in integrum* restituit Deorum
Honores ab impiis viris labefactatos:
850 Itaque tibi suadeo, ut gravia mala non cupias.

ἐχεφοίτων πέρων, aut ὡς δὲ πυρεύσας πρὸς Ἀχεφοίτου πέρας. *Beck.*

836. Vide Pors. ad Hecub. 1038. *Herman.*

839. a. Ἐξ εἰκοτῶς μὲν πυνθάν, ἵν' ᾖ μανίας Πίφυκα, Νυκτὸς, Οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος,] De persona hic loquente, quod non Lycus sit, sed Lyssa, hoc est Furia, vide infra ad v. 854. De Erinnyum, sive Eumenidum, Furiarum et Dirarum (tot enim nominibus vocantur) parentibus supra nonnihil attigimus, ad v. 818. et 830. Euripidis vero ingenium hic non laudare nequeo, qui diversa auctorum veterum figmenta simul jungit, et hanc Furiam non modo Nocte satam cum Neotericis, sed et Cœli sanguine, cum Veteribus asserit. De qua re nos supra. Notandum est vero, nos Latinam versionem paulo tutius inflexisse, et pro *ex sanguine Noctis et Cœli*, magis ex historicis fide vertisse, *ex Nocte et Cœli sanguine*. *Barnes.*

841. Ald. et prima Hervag. τιμάς τ'. Reliquæ τιμὰς δ'. Sensus est: hoc munus, de quo Iris dixit, habeo, non invidendum amicis. *Herman.*

ἀγαστὰς φίλοις,] Sententiam minime commodam facit, sive *irascendi* sensum, sive contra *admirandi*, verbo tribuas. An legendum ἀγασθῆναι σφαλοῖς, *delectari malis*, vel *admirari*. Hesychius: σφαλὸν, κακόν. Nisi malis σφαλεῖσ', i. e. σφαλεῖσι, *viris e statu dejectis*.

Maxime nunc placet: οὐκ ἀγασθῆναι καλοῖς, *non invidere rebus pulchris*, vel *honestis*. *Musg.*

Heath. vulgatum vertit: *ut amicis meis non succensearn*; hac scilicet de causa illam neque Herculem libenter infestasse, quia is deorum apud homines honores et cultum restituerat. *Beck.*

845. Legebatur ἀνὴρ. *Herman.*

846. οὔγέ μ' εἰσπέμπεις δόμους·] Puto, ex hoc loco Scaligerum ductum, ut supra ad v. 821. σύμαντα verteret in δόμαντα. Sed dicendum quidem, Furiam immitti

ΙΡ. Μὴ σὺ νοσθίσει τάδ' Ἥρας κἀμὰ μηχανήματα.
ΛΥ. Εἰς τὸ λῷστον ἐμβιβάζω σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ.
ΙΡ. Οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἔπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς δάμαρ.
ΛΥ. Ἥλιον μαρτυρόμενα δρῶ', ἃ δρᾶν ἐβέλομαι.
Εἰ δὲ δή μ' Ἥρα δ' ὑπουργεῖν, σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει
Τάχος ἐπιῤῥοίβδην δ' ὁμαρτεῖν, ὡς κυνηγέτη πόνας,

Iris. Ne tu Junonis et mea consilia arguas.
Lyc. In optimam semitam, pro mala, te duco.
Iris. Conjunx Jovis non misit te huc, ut moderate agas.
Lyc. Solem testor me facere, quæ non cupio facere.
Si igitur me Junoni tibique inservire necesse est,
Celeriter, et cum impetu *te* sequi, ut venatorem canes *sequi solent*,

in Herculis quidem domum, ut illum furore corriperet, non autem contra domum illius militasse, sed contra corpus, i. e. ipsum Herculem, quem insigni clade jam afflixit. Figurate tamen etiam δόμους legi potuit, nisi σώματα melius hic staret; ita enim infra v. 860. Καὶ καταβάλλω μέλαθρα, καὶ δόμους ἐπιβάλλω, etc. *Barnes.*

849. Τιμὰς στυγούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὅτου'] Prior syllaba in στυγούσας communis est, de qua re vide quæ nos ad Phœniss. v. 19.

ἀνοσίων ἀνδρῶν] Γιγάντων. De Gigantum impietate in Deos vide quæ nos ad Bacch. v. 535. Quod vero Hercules et Bacchus pro Deorum partibus steterint contra Gigantes, vide supra ad hujus fabulæ, v. 177. *Barnes.*

Per ἀνοσίους ἄνδρας non intelliguntur Gigantes, sed viri impii et facinorosi, qui terram et maria latrociniis et cædibus infesta reddiderant, quibusque sublatis, restituti diis et eorum legibus honores dici poterant. *Heath.*

850. Recepi Musgravii emendationem δεῦρ' οὐ pro vulgato σοί σ' οὐ. *Herman.*

Supervacuum et ineptum est σοί σ', cum antea dixisset Ἥρᾳ — σοί σ', v. 844. Lego igitur: δεῦρ' οὐ παρεπεμψ. *Musg.*

851. καλὰ] Optime Reiskius κἀμά. Confer 836. et v. 844. *Musg.*

καλὰ] Quum olim καλὰ male aderat, nec sine magna versus jactura, Gul. Canterus καλὰ legebat, quem sequor. Scaliger minus attentus ad literarum vestigia, καμά. *Barnes.*

Post νοσθίσει punctum delendum, et aut comma ponendum, aut abesse debet omnis distinctio; deinde pro καλὰ legi κἀμά, *Junonis et meas machinationes.* (Sic quoque Heath. qui ad μαχανήματα supplet ἀμφὶ, *circa machinationes.*) Ita debebat refingi e vet. ed. lectione καμά. vid. v. 849. ἐμβιβάζουσ' est ἐμβιβάζουσα, non ἐμβιβάζουσι, *immittens in viam bonam, quæ pravum debent ire. Reisk.*

852. Hic versus Iridi continuabatur, versus 853. Lyssæ erat, 854 Iridis. Emendavit Musgravius, cui etiam ἐμβιβάζω σ' pro ἐμβιβάζουσ' debetur. *Herman.*

ἐμβιβάζουσ'] Haud dubie est pro ἐμβιβάζουσα, non, ut interpres accipit, pro ἐμβιβάζουσι tertia persona plurali. Phrasis εἰς ἴχνος ἐμβιβάζειν est apud Plutarchum, Op. Mor. p. 911. Ed. H. Steph. Quamquam et ἐμβιβάζουσα viticosum esse suspicor, legendum vero, Lyssæ persona præfixa:

ΛΥ. Εἰς τὸ λῷστον ἐμβιβάζω σ' ἴχνος, ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

Alioqui dicet Iris, meliora esse, quæ Lyssa monet, quam quæ decreverat Juno. Nec nullam vim habet, quod in Aldina proxime sequens Lyssæ tribuatur, alter Iridi, tertius iterum Lyssæ; quæ nomina si singula uno vel duo superius apposita essent, existeret ea, quam probo, personarum distributio. *Musg.*

854. Vide Pors. Suppl. Præf. ad Hec. p. clxviii. *Herman.*

Ἥλιον μαρτυρόμεσθα] Quum Lycus, in Choro præcedenti, ab Hercule fuerit occisus, unde et ipse clamaverit: Ὦ σῶν Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ, et de eo

Εἶμί γ'· οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρως,
Οὔτε γῆς σεισμός, πυρωνοῦ τ' οἶστρος, ἀδῖνας πνέων,
Οἵ' ἐγὼ σταδιοδρομοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλίους.
Καὶ καταῤῥήξω μέλαθρα, καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
Τέκνα ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κεινὸν οὐκ εἴσεται
Παῖδας, οὓς ἔτικτ', ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῇ.

Vado: neque pontus adeo violenter fluctibus ingemiscens,
Neque terræ motus, et fulminis impetus dolores spirans,
Ut ego currum in pectus Herculis,
Et rumpam tecta et domum injiciam,
Interficiens primum liberos: qui vero occidet, nesciet
Liberos se, quos genuit, occidere, priusquam liberatus fuerit a mea rabie.

ibidem Chorus pronuntiaverit: Γίγνεται, οὐκ ἴσ' ὅπως ἐνεπιβὰς ἀνήρ· miror, quid hac in re passus Henricus Stephanus, quo Lyssa, id est Furiæ, recte olim tribuebantur, nunc sine ulla ratione, imo contra omnem rationem et veterum codicum fidem, (quicquid ille de iis prædicet) hæc tamen Lyco tribuit; ut et alia supra ad v. 839. Ἐξ ἰσγνῶς μὲν σαυρὶς ἦν τι κυνέης. Ad hunc locum hæc ille: *Hæc quoque Λύσσῃ in veteribus tribuuntur; et in fine paginæ hic versus:* Οὐχὶ σαφεστὸν γ' ἐστιν, etc. *continuatur sub Iridis persona. At proxima sequens hic:* Ἥλιον μαστιγίαισιν, etc. *a Lyco profertur, una cum sequentibus, ad illum usque locum, unde verba Chori incipiunt. In versu autem, qui incipit:* Εἰ δὲ δή μ', *reponendum esse* δὴ pro δὲ, *controversum esse non potest.* Ita ille, nimis infeliciter; etiam in hoc quod extra controversiam δὲ legendum sit, ut olim: non δὴ ut is fatebitur, qui verba ἀναγναίοις ἴχνει in hoc versu viderit; ita enim is locus ordinandus: Εἰ δὲ δή μ' ἐγὼ τε Ἥρᾳ καὶ σὺ ἀναγναίοις ἴχνει ὑπουργεῖν κατὰ τάχος, καὶ ἐπιῤῥοίζδην ἁμαρτῇ σου, δι' οἶσε τῷ κοινωνίᾳ συρίζουσι, Εἰρὶ γε, κ. λ. Non hæc ostentationis causa notamus, sed quia vulnera, a tam docto viro impacta, magis remedium poscebant. *Barnes.*

855. Εἰ δὲ δή μ'] De hoc loco vide in nota ad v. 854. *Barnes.*

856. Τάχος] Pro κατὰ τάχος, ut Rhes. v. 983. Sic οὐχὶ τάχος ἴσθι; in Epigr. Incerti. Anthology. H. Steph. p. 86.

οἶσε,] Ita MSS. tres, et, si scripturæ compendium recte capio, Aldina. Vulgo οἶσα. *Musg.*

ἐπιῤῥοίζδην, ῥοιζηδόν. *Scholiast.*

857. Brub. λάβρως. *Herman.*

Lege, Εἶμι, πόντος κ. τ. λ. *Elmsl.*

Constructio postulare videtur, ut scribatur λάβρως. *Non pontus fluctibus ingemiscens adeo est impetuosus.*

Jacobs Spec. Emend. p. 10. conjicit: οὕτω στυγάνων στένων λάβρως, quia et in Soph. Ajac. 683. est: στυγανὸν ἐκείρει στέρνοισι στέρνον. *Beck.*

858. Wakefieldius σεσύς. *Herman.*

859. Sic libri, neque aliter citavit Porsonus ad Med. 675. Quo auctore, quave analogia hoc defendi possit, nescio. Fort. σκάλλω ἐκμοῦμαι. *Herman.*

860. Καὶ καταῤῥήξω μέλαθρα,] Vide supra ad v. 846. *Barnes.*

861. ὁ δὲ κεινὸν οὐκ εἴσεται] Brodæus reponendum putat κενὸν pro κακὸν, in qua emendatione (inquit idem Henricus Stephanus) rationem eum habuisse puto mensuræ versus duntaxat; quum alloqui καίνω, a quo est κακὸν pro κτείνω accipi satis notum sit. Ita ille. Miror autem, illum dicere, se putare, Brodæum mensuræ duntaxat versus habuisse rationem, quod legeret κενὸν pro κακὸν, quum aperte κακὸν sit vox versui commodior, κενὸν autem etiam adversetur; ut cuivis, cui trochaici versus ratio nota est, patebit.

Barnes.

Et κακὸν et κενὸν per versum stare potest, judice Struchtm. An. Crit. p. 154.

Beck.

862. Legebatur λύσσας ὑφῇ. Facillimum erat, scribere λυσὶ. At nec λύσσαι numero plurali facile invenietur, et λυσὶ rectus furor Herculem, quam Hercules furorem dicitur. Quare λύσσης ὑφῇ scripsi. Herodot. I. 156.

Ἦν ἰδού, καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
Καὶ διαστρόφους ἑλίσσει σῖγα γοργώπους κόρας,
Ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολήν,
Δεινὰ μυκᾶται δέ, Κῆρας ἀναπαλῶν τὰς Ταρτάρου.
Τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ παταυλήσω Φόβῳ.
Στεῖχ' ἐς Οὔλυμπον πεδαίρουσ', Ἶρι, γενναῖον πόδα.
Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμισθ' Ἡρακλέους.
ΧΟ. ὀ ὀ. Ὀτοτοτοῖ, στέναξον· ἀποπείρεται σεροφὸς.

En, ecce. Et jam quatit caput a carceribus,
Et distortos truculentos oculos tacite volvit.
Anhelitum vero moderatur, ut taurus sub impetum:
Mugit vero dira invocans Furias Tartari.
Ego te mox magis incitabo, et terrore personabo:
Vade in Olympum, O Iri, tollens generosos pedes:
In ædes vero nos invisibiles penetrabimus Herculis.
Cho. Eheu, eheu, geme: detondetur

ὑπὸς τῆς ἰεγῆς. Wakefieldius ἀνῆ. *Herman.*

865. ἰς ἰμβολὴν,] Malim ὀν' ἰμβολὴν, *sub ipsum insultus tempus.* Deinde, Cantero præeunte, Δεινὰ μυκᾶται δὲ. *Musg.*

866. Δεινὰ] Cantero debetur pro ὑπὸς præcedentibus juncto. *Herman.*

Tollenda distinctio post Δεινὰς, et legendum Δεινὰ μυκᾶται δὲ (*et sicut taurus impetum facturus terribiliter mugit*); aliter de metro actum est, quod jam monuit Canter. — Ex Heath. Etiam Reisk. idem observarat. *Beck.*

867. παταυλήσω] MS. G. παταυλήσω. Sed præstat vulgata. Sic παταυλουμένους πρὸς Χιλωνίδος. Athenæus, p. 527. F. *Musg.*

868. Erfurdtio placebat σῖφαν. *Herman.*

πεδαίρουσ',] De voce Πεδαίρω vide supra ad v. 815. Legitur autem vel simpliciter pro πέδας αἴρω, vel cum accusativo πέδα, aut πῶλον, ut in loco modo laudato et hic. *Barnes.*

870. De hoc carmine vide præfationem. Legebatur ὀτοτοτοτοῖ. Ἀποπείρεται Canterus pro ἀποπείρει τι. *Herman.*

ἀποπείρεται] Canteri emendatio est, quam cum Barnesio recepi. Ed. Ald. ἀπάπειρέ τι. *Musg.*

870. ss. στέναξον· ἀποπείρεται Σὲν ἄνδρ, πῶλε, ὁ Διὸς ἔκγονος. Μίλιος Ἕλλὰς, etc.] Olim cum legebatur: Στέναξον, ἀπάπειρέ τι σὲν ἄνδρ, πῶλε, ὁ Διὸς ἔκγονος μίλιος, Scaliger interseruit post ἔκγονος vocem ἄγων, subaudito ἐσὶ, et periodum ad πῶλε posuit, ἀπάπειρέ τι autem retinuit. Duportus, ut sensum impleret, pro ὁ scripsit ἰὼ. Nostra vero lectio, quam Canterus probavit primus, multo naturæ convenientior videtur, certe minus violenta. Vocat autem poëta Herculem florem Thebarum, quemadmodum (inquit Guliel. Canterus Novar. Lection. Lib. V. c. 1.) Æschylus de Persicis ducibus dixit: Τοιόνδ' ἄνδρ' Περσίδος αἶας ἐίχεται ἀνθεῶν. Quæ figura Latinis etiam et Gallis est usitata. Ita ille. *Barnes.*

872. τὸν εὐεργέτην] Ita quidem veteres bellatores et heroës, humani generis benefactores vocabantur, Hercules autem præcipue Græciæ dicebatur Εὐεργέτης, ob innumera beneficia patriæ illata ex bene collatis illius viribus, in tyrannis, bestiis, aliisque terrarum pestibus opprimendis. Sic Ptolemæus ille, Ægyptiorum rex, qui Philadelpho successit, Euergetes cognominabatur a Græcis, ob maxima ejus in Græcas civitates merita. Sic Arimaspi, populus Scythiæ, quod beneficii fuerint in Argonautas, tempestate maris ad eorum terram appulsos, Euergetæ dicebantur. Stephanus περὶ πόλεων in voce Εὐεργέτης. Item Coel. Rhodigin. Lib. XVI. c. 22.

Σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος.
ΧΟ. ὁ β'. Μέλπος Ἑλλάς, ἃ τὸν εὐεργέταν
Ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανιάσιν Λύσσας
Χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς.
ΧΟ. ὁ γ'. Βέβακεν ἐν δίφροισιν ἁ πολύστονος,
Ἄρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον,
Ὡς ἐπὶ λώβᾳ,
Νυκτὸς Γοργὼν ἑκατογκεφάλοις

Turus flos, O civitas, filius Jovis.
Infelix es, O Græcia, quæ benefactorem
Amittes, perdes Lyssæ furoribus
Agitatum in sedibus.
Discessit in curru *vecta* hæc multorum gemituum autor.
Equis autem subdit stimulos,
Velut in perniciem
Noctis Gorgon, centicipitibus

ubi a Cyro ita vocatos ob frumentum opportune ipsi ab illis suppeditatum ex Alexandri historia probabilius ait. Hic enim mos a Persis ortum habuit, apud quos amici regis benefactores dicebantur; ita Herodotus in Urania: *Φύλακος δὲ εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη.* Vide quæ nos ad *Αἰλιανοπάντωρον*, sive Estheram nostram, v. 1577. in Scholiis cumulavimus.

Barnes.

873. Sic emendavi vulgatum *μανίαισι λύσσας χορευθέντ' ἐναύλοις. Herman.*

μανίαισι Λύσσας] Λύσσα hoc in loco est nomen proprium pro Ἐριννύι, quia Furiæ hujus erat officium insaniam injicere Herculi; dicuntur itaque Furiæ variis nominibus, non pro ratione loci, ut nonnulli dicunt, alia iis nomina in cœlo, alia in terra, alia denique in orco, sed pro ratione potius officii, ut, quum homines terrefaciant, ex Deorum ira ob scelera commissa, Diræ vocantur, et Erinnyes, et Furiæ, et scelerum vindices; cum ob severitatem coluntur, *εὐφρόνας* dicuntur *σεμνὰὶ Θεαὶ*, Εὐμενίδες, etc. cum ad insaniam impellunt, *Λύσσαι*, et Furiæ. Servius ad illud Virg. Æn. Lib. XII. v. 845. *Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ*, &c. Diras easdem facit cum Furiis, et in cœlo eadem Diras ait vocari, in terris Furias et Eumenidas, apud inferos autem Stygias Canes. Vide quæ nos de iis supra ad v. 859. 880. et 818. item ad Troad. v. 459. item ad Iphigen. Taur. v. 964. Denique Scholiasten ad Orest. v. 37.

Barnes.

Reisk. scribit: *ὀλοαῖς μανίαισι. Beck.*

874. Cur emendationem Tyrwhitti *ἀναύλοις*, præteriit Hermannus, quam Wakefieldius, ut nos certiores facit, *seorsim assecutus erat?* Conf. loca ab illo citata. *Elmsl.*

ἐναύλοις] Frigidum sane epitheton. Quis enim alio, quam interno, furore agitur? Quid quod *ἔναυλον internum* significare nemo hactenus ostendit? Legendum cum Tyrwhitto *ἀναύλοις, tibiarum expertibus.* Sic Phœn. v. 802. Martis *κῶμος* dicitur *ἀναυλότατος. Musg.*

ἐναύλοις μανίαισι] Ἐνδομύχοις, internis furoribus, qui in animo inspirantur.

Barnes.

ἐναύλοις] Heath. vertit *intus perstrepentibus*, et monet, videri veteres existimasse, musicæ maxime viribus homines ad insaniam adigi. *Beck.*

876. Ἄρμασι] Recte interpretes: *Equis currum trahentibus.* Sic *ἀντιστρόφων ἐχεμάτων* in fragmento Phaëthontis apud Longinum. *Musg.*

Heath. ita hunc versum dividit:

Ἄρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον trochaicus dimeter.

Ὀφέων ἰαχήμασι, Δύσσα μαρμαρωπός. 885
ΧΟ. ὁ δ'. Ταχὺ τὸν αὐτυχῆ μετίβαλεν δαίμων,
Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς, τέκνον, ἐκπνεύσεις.
ΧΟ. ὁ ε'. Ἰώ μοι μέλεος, ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν

Serpentum sibilis Lyssa ardens oculos.
Cito Deus commutavit felicem.
Celeriter vero animam expirabitis a patre, O liberi.
O me infelicem! O Jupiter, tuum genus statim sine liberis erit.

Ὦ ὶὼ λάβρ. dactylicus trimeter. *Beck.*

878. Ita Reisk. pro ἐκανὸν πέφαλαῖς. *Herman.*

Assentior Reiskio legenti:

— ἐκανογυιφάλους
Ὀφιοχαιτάδων λύσσα μαρμαρωπός. *Musg.*

Νυκτὸς Γοργὼν, ἐκανὸν πέφαλαῖς] Νυκτὸς Συγάτηρ Ἐρινὺς, Γοργόν σχοσμοῖα, διὰ τὰς ἐκανὸν πέφαλὰς ὀφιώδεις, περὶ ὧν οἱ Ποιηταὶ λελαθήκασι, Ὀφιοχαιτάδων αὐτὰς καλοῦντες. Unde Virgilius loco paulo supra citato ad v. 878. *Quas et Tartarea nox intempesta Megaram Uno eodemque tulit partu paribusque revinxit Serpentum spiris, ventosasque addidit alas.* Valde autem terribiles adspectu erant Furiarum personæ, seu larvæ, in scenam productæ; adeo ut historia tradatur, Æschylum exinde maximum toti senatui populoque Atheniensi terrorem incussisse, fœminis autem tantum, ut nonnullæ præ metu exstinguerentur, multæ abortum sint passæ. Nec mirum; cum capitibus serpentibus crinitis, vultibus tetricis et horrendis, cruentis et flammantibus, alis coriaceis, cruribus longis, macris, et macilentis, mammis fœde exsertis spectabantur, facibus sanguineum quid rubentibus, et tortis ex serpentibus flagellis armatæ, palla denique sanguinea vestitæ. De quibus passim poëtæ tragici. *Barnes.*

Reisk. scribit: ἐκανογυιφάλους, aut ἐκανογυιφάλους. *Beck.*

879. μαρμαρωπός.] Λιθοποιὸς, ἐκ τῆς ὄψεως. Nota est historia de Perseo ex Medusæi capitis objectu homines in lapides vertente. Eadem vis tribuitur Furiarum adspectui, quarum capita serpentibus involuta erant, Medusæ in morem. Hinc Hesychius illustrandus: μαρμάρῳ, λίθῳ, lege μαρμαρωπῷ, λιθοποιῷ. Quanquam nec omnino inepte Salmasius, qui, μαρμάρῳ retinens, λίθῳ τινῷ legit. *Barnes.*

Heath. ita disponit:

Ὀφέων ἰαχήμασι — pherecrateus.
Δύσσα μαρμαρωπὸς — ithyphallicus.

et v. 882. ita:

Ἰώ μοι, μέλεος· ἰὼ Ζεῦ — glyconius.
τὸ σὸν γένος ἄπαιδ' αὐτίκα — idem. *Beck.*

880. Legebatur μετίβαλε. *Herman.*

881. Ita Æm. Portus et Barnesius pro ἐκπνεύσετε. *Herman.*

882. Editt. Aldin. et Hervagiana. priores legunt ἐκπνεύσετε. Putamus veram lectionem esse, Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσετε. Futurum πνέω est πνεύσομαι vel πνευσοῦμαι. Prima forma utitur Euripides Androm. 552. Πρῶτον μὲν οὖν πλεῖ' ὄδευν, ὅπως ἐσνέω, Ἑρμιονίσι τῷδ'. Secunda Aristoph. Ran. 1221. Τὸ λεπίδιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ. Θέω currere, νέω natare πλέω navigare, βέω fluere, futura sua, eadem ratione, quæ πνέω formant. Exempli gratia, πλέω seu πλεύσομαι seu πλευσοῦμαι dat, nunquam πλεύσω. Formatio activa quidem, secundum Ed. Brunck. in loco Sophoclis sequente, obfert se, Phil. 380. Καὶ ταῦτ' ἐκπλεῖ καὶ λέγεις ἀραιστονομῶν, Οὐ μάστιν' ἐς τὸν Σοῦνιν ἐκπλεύσειν ἔχων. Lectionem hanc tamen primus proposuit Heathius, eam postea recepit Brunckius, secundum Dawesii regulam, quæ edocet subjunctivum aoristi primi activi seu medii nunquam particulis ὅτ μὲ subjici. Vulgo legitur ἐκπλεύσῃς. *Elmsl.*

ἐκπνεύσετε.] Ita optime Barnesius. Ed. Ald. cum MSS. G. et 2714. ἐκπνεύσετε. *Musg.*

ἐκπνεύσετε.] Ita lego, cum olim male aderat ἐκπνεύσετε. *Barnes.*

Γένος ἄγονον αὐτῖνα λυστάδες ἀμοβρῶ-
τες ἀποινόδικοι δίκαι παροῖσιν ἐκπατάσσουσιν. 890
ΧΟ. ὁ στ. Ἰὼ στέγαι, στροφὴ α'.
Κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων,

Genus statim sine liberis erit. Lyssæ autem sum crudelis,
Sævæ vindictæ malis affligent.
O domus,
Inchoat chorum sine tympanis,

883. Sic emendavi vulgatum λύσσα δ', ἀμέρωτος. Et ἀμοβρῶντις quidem etiam Wakefieldius. Hic quoque versus e duobus dochmiis constat. *Herman.*

884. MSS. Stephani ἀκωνδίκου, quod ille probat. Mira est Schneideri conjectura ἀκωνδίκου in Lex. Gr. Vulgatam recte tuetur Barnesius. Intelligitur vindicta Junonis. Deinde MSS. Steph. κακοῖς ἐκπατάσσουσιν. Ald. Brub. et alii vett. κακῶν ἐκπατάσσουσιν. *Herman.*

ἀκωνδίκου] MSS. Steph. ἀκωνδίκου, quod ex analogiæ regulis formatum negat Barnesius. Neque tamen temere repudiandum, saltem ob analogiam, ἀκωνδίκου, eodem quippe modo formatum, ac ψευδήμονος, ἀκριβολόγος, ἀκριβοδίκαιος.

Monendus est lector, particulam ος, quam post ἀκωνδίκου in Barnesiana occurrit, ipsius additamentum esse. Idem Barnesius male ἀμέρωτος ut nominativum interpretatur, cum sit genitivus ab ἀμερής. confer Troad. v. 438. hujus fab. v. 384. Lego:

Λύσσας δέ σ' ἀμοβρῶντος ἀδικόκωτου
δίκαι — —

ἐκπατάσσουσιν.] Ita MSS. Ed. Ald. ἐκπετάσσουσιν. *Musg.*

ἀκωνδίκου Δίκαι] Δίκαι ἀκωνδίκου dicuntur, αἱ διὰ τῶν ὑπαιτίων δίκας ἀναιτούμεναι, καὶ ἄτιμοι, καὶ ἀμοιβὴν τῶν κακῶν. Quare non est, ut hic cum Henrici Stephani codicibus fictis ἀκωνδίκου legamus; cum vox ista sit Græcæ linguæ peregrina, nec regulariter facta. Nec enim regulare est, derivare ab adjectivis primæ contractorum, eodem modo, atque ab adjectivis tertiæ simplicium; quasi esset ἀκρής: tum enim regulariter formaretur ἀκρίδιος. Sed ab ἀκτὴς canonice fit ἀκτιδίας et Ionice ἀκτιδίης, si recte vox formaretur. Quare qui ἀλαθάμονες apud Philonem de Vita Mosis, Lib. III. legunt, vel falluntur, vel Judæum hominem in vocibus Græcis formandis lapsum agnoscent. Nec tamen ignoro, Ἀλαθαεῖς apud Hesych. legi, et nomina quoque imparisyllabica aliquando parisyllaborum more componi. Hoc tamen asero, etiam si concedamus, istam lectionem esse veram, pauca ejusmodi reperiri, nec ea certe imitanda, quia contra regulam militant, quam linguæ congruitas stabilivit. *Barnes.*

Reisk. scribit: *aἵ σ' αἰνίδιοι, et rigidæ panarum exigendarum justitiæ. Beck.*

885. Extra versum ponenda sunt verba *ἰὼ στέγαι*, et *ἰὼ δόμοι. Heath.*

Reisk. conjicit: ἐκπετάσουσιν, *exagitabunt.* Hesych. ἐκπετάσαι· ἐξωθῆσαι. *Beck.*

886. Sic scripsi pro vulgato *χόρευμα τυμπάνων ἄτερ.* MSS. Steph. *χορεύματα. Herman.*

χόρευμα] MSS. Steph. χορεύματα, quod melius cum πιχαρισμένα congrueret. Potest tamen vulgatum χόρευμα retineri, modo πιχαρισμένα adverbialiter accipiatur, ut πλανᾶ v. 61. ἔπεσπον v. 894. *Musg.*

Κατάρχεται χόρευμα] Ita Aldus, nec Stephanum moror, qui dicit, se malle χορεύματα legere in plurali numero, quanquam suos Vett. Codices nobis prætendat, quibus tot ingenuos viros cep[illegible]. Hic versus est iambicus senarius, et χόρευμα istud de Herculis insania sumendum. Et sensus est hic et ordo verborum: Κατάρχεται χόρευμα, δηλονότι μανικὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἡρακλέους, ἄτερ τυμπάνων, οὐχ οἷον αἱ Βάκχαι ἀκτυποῦσι φιλοθρεπτικόν, οὐδὲ βερμὶς πιχαρισμένα, ἤγουν πιχαρισμένως δέ ἐστιν, ἀλλὰ χόρευμα περὶς αἵματος, καὶ οὐχὶ τὸ αἷμα τῆς λοιβᾶς τῆς Διονυσιάδος ἐπὶ βοτρύων χύμασιν, τουτέστι τὸ αἷμα τῆς ἀμπέλου· ἀλλὰ τῶν παίδων ὀκνηθέντων. Ταγαρῶν φυγῇ, ὅ ἐστιν, ἐξεμάνη. Est autem ἐξε-

Οὐ βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ.
ΧΟ. ὁ ζ'. Ἰὼ δόμοι, ἀπιστροφὴ α'
Πρὸς αἷματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας
Σὺν βοτρύων ἐπιχεύμασι λοιβάς.
ΧΟ. ὁ ή. Φυγῇ, τέκν', ἐξορμᾶτε· δάϊον τόδε, στρ. β'. 895
Δάϊον μέλος ἐπαυλεῖται.
ΧΟ. ὁ θ'. . . . . Κυναγετεῖ τέκνων διωγμόν. στρ. γ'.
Οὔτοτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει. 900
ΧΟ. ὁ ί. Αἲ αἲ κακῶν. στροφὴ δ'.
ΧΟ. ὁ ιά'. Αἲ αἲ, σὲ δῆτα τὸν γεραιὸν ὡς στένω στρ. ε'.
Πατέρα, τάν τε παιδοτρόφον, ᾇ μάταν

Non grata thyrso Bacchico.
O domus,
Inter cædes, non ad Bacchicam
Libationem, cum racemorum poculis.
Fuga, liberi, abite: hostile hoc,
Hostile carmen accinitur,
Ducitque persecutionem liberorum:
Non sine effectu in ædibus Lyssa bacchabitur.
Heu, heu mala!
Heu, heu profecto! quam lugeo te senem
Patrem, et liberorum nutricem! cui frustra

μᾶτε, imperativi, non indicativi modi. *Barnes.*

887. κεχαρισμένα] Interpretor: *non in honorem Bacchici thyrsi, non thyrsi colendi causa.* *Musg.*

889. Ald. τᾶς Διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοίβας. MSS. Stephani Διονυσιάδας. Τὰς Stephano, ἐπιχεύμασι λοιβὰς Musgravio debetur, quum Barnesius λοιβᾶς conjecisset. Ego σὺν addidi. *Herman.*

αἷματ',] Intelligo αἵματα. Usus præpositionis idem est, qui in πρὸς λύραν ᾄδειν, apud Suidam, πρὸς αὐλὸν Archiloch. ap. Athen. p. 180.

Διονυσιάδας] Ita MS. Steph. Ed. Ald. Διονυσιάδος. Constructio est: πρὸς αἵματα, οὐχὶ πρὸς τὰς Διονυσιάδας λοιβάς. Sic enim lego, Barnesio præeunte, pro λοίβας. *Musg.*

τᾶς Διονυσιάδος] Ita ex Aldino libro lego, Scaligero etiam probante, et λοιβᾶς, pro λοίβας contra Stephanum, et illius larvatam codicum veterum auctoritatem. Vide hanc lectionem explicatam ad notam præcedentem. *Barnes.*

Dividi hunc versum Heath. vult:

Πρὸς αἷματ' οὐχὶ	penthemimeris iambica.
Τᾶς Διονυσίδος	eadem dactylica.

et v. 893. ita:

Κυναγετεῖ τε	penthemimeres iambicæ.
Τέκνων διωγμὸν	

Beck.

890. βοτρύων ἐπιχεύμασι] Sic scribo conjunctim pro ἐπὶ χεύμασι. Interpretor autem de ista meri affusione, qualiscunque demum fuerit, quæ pedestri oratione ἐπίχυσις dicitur, de qua loca nonnulla congessi ad Theocrit. Idyll. II. v. 152. βοτρύων igitur, secundum hanc interpretationem, poëtice pro ἀμπέλου dicetur. *Musg.*

Τίπτα γενῆται. 905

ΧΟ. ὁ ί. Ἰδού, ἰδού. ἀντιστρ. δ'.

900 ΧΟ. ὁ ιβ'. Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη. μεσῳδός.

ΧΟ. ὁ ιγ'. Ἦ ἤ, τί δρᾷς, ὦ παῖ Διός; στρ. σ'.

ΧΟ. ὁ ΙΔ'. Μελάθρῳ τάραγμα ταρτάρειον, ὡς ἐπ' ἀντ. γ'.

Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλάς, εἰς δόμους πέμπεις. 910

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ λευκὰ γηρᾷ σώματα. ἀντιστρ. στ'.

905 ΧΟ. ὁ ιδ'. Ἀναπαλεῖς τίνα μυ, τίνα βοάν; στρ. ζ'.

ΑΓ. Ἄλαστα τἀν δόμοισι.

Liberi gignuntur.

Ecce, ecce,

900 Turbo concutit domum, concidit tectum.

Heu, heu, quid agis, O fili Jovis?

Perturbationem tartaream in atrium, ut

Olim Pallas adversus Enceladum, in domum mittis.

NUNCIUS.

O senio cana corpora.

905 *Cho.* Quo clamore me, quo vocas?

Nun. Atrocia *sunt*, quæ in ædibus *fiunt*.

893. Lacunæ signum posui, metri indicio, et τι delevi, quod erat post τεκνογενῆ. *Herman.*

Reisk. conjunctim scribit: Κτναγετῦτε, *venamini liberos*, studete celeri succursu liberos eripere. *Beck.*

894. Ἄλεσσα] Ἀλέσσας, μάτηρ, ἀστεμφέως. *Barnes.*

δόμους mavult Heath. ut versus sit penthemimeris dactylica. *Beck.*

895. Αἳ, *al πασῶν*] Subaudi ἴσασι. *Barnes.*

896. Addidi σὶ, ut versus antistrophico responderet. *Herman.*

897. Addidi ᾗ, auctore Musgravio. *Herman.*

897. π. Lego, vocula adjecta:

τόν τι σαυλοτρίφον, ᾗ
μάτηρ νέαται γενῆται. *Musg.*

897. σαυλοτρίφον.] Μητέρα. *Barnes.*

900. συμπίπτει στέγη.] Hoc dicit fragorem audiens tecti, quod Hercules vectibus et ligonibus molieus adjecerat. vid. v. 994. *Musg.*

Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη.] Chorus jam illam domuum horrendam concussionem audire videtur, quam Hercules ad furoris finem fecit, cum matrem Megaram persequendo, cum suo unico filio, foras perfregerat, de qua re poëta infra a v. 991. ad v. 995. Legitur autem et ἡ στέγη et τὰ στέγη, a στέγος. *Barnes.*

902. π. Ὡς ἐν Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλὰς,] Ut olim in bello Giganteo Minerva Enceladum deturbavit, tota in eum conjecta Sicilia, ut scribit Q. Calaber. Johannes Brodæus. Locus autem exstat libro ultimo: Ἔδ τι τάφος μεγάλοιο πανʼ Ἐγκελάδοιο δαΐφρων Παλλὰς ἀμφαμίνη Σι-

ΧΟ. ὁ ἰδ'. Μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι. ἀντιστρ. ζ'.
ΑΓ. Τεθνᾶσι παῖδες. ΧΟ. ὁ ἰδ'. Αἰ αἰ.
ΧΟ. ὁ ἡ. Στενάζεθ', ὡς στεναπτά· δάϊοι φόνοι, ἀντ. ς'. 915
Δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες.
ΑΓ. Οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πεπόνθαμεν. ἀντ. ζ'.
ΧΟ. ὁ ἰά. Πῶς παισὶ στεναπτὰν ἄταν, ἄταν
Πατέρος ἀμφαίνεις; 920
ΧΟ. ὁ ἰ'. Λέγε, τίνα τρόπον ἔσυτο θεόθεν ἐπῳδός.
Ἐπὶ μέλαθρα πακὰ τάδε, τλήμο-
νάς τε παίδων τύχας.

Cho. Vatem alium non arcessam.
Nun. Mortui sunt liberi. *Cho.* Heu, heu!
Lugete, quia lugubria; diræ cædes,
Diræ etiam parentum manus.
Nun. Nemo posset majora dicere, quam passi sumus.
Cho. Quomodo liberis lamentabilem noxam, noxam
Patris edis?
Dic, quomodo venerint divinitus
In domum hæc mala, et miseri
Casus liberorum.

πλὴν ἰατικάβαλε τῆσον· Ἢ ῥ' ἴσι παίστας αἶν ὑπ' ἀναμάστως Γίγαντος λίθαλλόν στυόντος ἴσω χθονός. *Barnes.*

902. Leg. μιλάθρων ἄραγμα. *Reisk.*

904. In Ald. Brub. Herv. Raod. nulla est ante 917. nuncii nota. MSS. Stephani nuncio tribuunt, v. 904. 908—911. Non ubique hic recte distinxerant personas Tyrwhittus et Musgravius. *Harmon.*

910. Personarum notæ ab hoc versu usque ad v. 912. MSS. Steph. debentur; nam in Ed. Ald. omnes desunt. Verum ne sic quidem recte se habet locus, quem hoc modo constituendum puto:

Ἄγγ. δ' λευκὰ γήρᾳ σάματα.
Χο. ἀναπλῶς μι τίνα βάσιν;
Ἄγγ. ἕλλαινα τ' ἀν δέμνια.
Χο. μόνον οὐχ ἕτερα δέμνια·
τεθνᾶσι παῖδες· αἰ, αἰ —
Ἄγγ. στενάζεθ', ὡς στεναπτὰ —
Χο. δάϊοι φόνοι,
δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες.
Ἄγγ. οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πεπόνθαμεν.
Χο. πῶς παισὶ —

Continuandum est αἰ, αἰ cum δάϊοι φόνοι, quod proximam Chori ἴσιν inchoat, eodemque modo στεναπτὰ cum οὐκ ἄν τις στενάζεθ', ὡς οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον στεναπτὰ, ἢ πεπόνθαμεν. Si Nuncius hæc omnia loqueretur, Megaræ quoque interfectæ mentionem fecisset; Chorus nondum quidquam de morte ejus suspicatur. Distributionem v. 913. et sequentis (ed. Musgr.) emendavit et Tyrwhittus; reliqua non attigit. *Musg.*

Ὦ λευκὰ γήρᾳ σάματα] Γήρᾳ, in dativo, γήρᾳσι, γήρᾳι, γήρᾳ. Sic κρέας, κέρας, κάρᾳ et κάρα, idem quod κάρᾳ ὦ, et τὸ κάρᾳ indeclinabile et κάρατον, et κάρατος, καρότος, caput. Sic in Phœnissis v. 1173. Περικλύμενος πατὴς, λᾶας ἰμβαλὼν κάρᾳ. Sic Med. v. 1368. Οἵδ' εἰσὶ, σὸ μὲν, σῷ κάρᾳ μιάσαντες. Et Electr. v. 55. Ἐς ᾗ τὸ ἄγνος τῷδ' ἰφιδρώσειν κάρᾳ. Item, v. 108.

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Nuntius Choro exponit miseranda Herculis Furentis parricidia, quæ post Lyci cædem a uxore et tribus filiis commiserat. Nam ne quid tot defuncto laboribus et periculis in hac vita sincerum ac liquidum esset, in conjugem carissimam et dulcissima pignora sævire eum coëgit implacabile Junonis odium. Quod tamen Dorea Phrygius, si bene memini, Herculis zelotypiæ tribuit; quandoquidem Lycus moriturus, mentitus esset, se cum Megara concubuisse. Chorus et Amphitryon hujus facinoris immanitate attoniti plorant ac gemunt, Hercule interim in somnum gravem prolapso; quodque somnis in malis fieri solet, præ dolore stupent. Hercules expergefactus, ac priori menti redditus, nec rerum modo gestarum conscius, multa secum miratur, cum et tela sua sparsim jacere et seipsum vinculis implicatum videret. Tandem coram adspicit et cæsos filios et uxorem, et harum rerum auctorem quoque esse seipsum ex Amphitryone cognoscit. Hinc querelam acerbissimam orditur, et gravi pœnitentia urgetur, ac dolore, pudoreque simul plurimo. Advenientis itaque amici, Thesei, conspectum pro more malo conscioram fugit, oculosque velat mœstus et infelix Heros.

ΑΓ. Ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
Καθάρσι' οἴκων, γῆς ἄναστ' ἐπὶ στεναν
Ἐξέβαλε τῶνδε δωμάτων Ἡρακλέης.

Nun. Sacra quidem erant ante Jovis aram
Ad lustrationem ædium, postquam cæsum *hujus* terræ regem
Ejecit *ex* his ædibus Hercules.

Πηγαῖαι ἔχθεος ἰγκαταφρίπτου πάρα. Vide supra ad Medeæ locum prædictum. *Barnes.*

904. m. Ita potius constitui hos versus vult Heath.

Ἀν. Ἰὼ λιπὰ γόμφ σάρανον iambicus dimeter.
Χο. Ἀναπαλῶς μι νέα βαία; Euripideus.
Ἀν. Ἄλαστα νὺξ δέμασιν hephthemimeris iambica.
Μάτην οὐχ ἵστερον ἔβημαι. periodus.

Reisk. conjicit: νέα παλαῖς μι, νέα βαίς; *Beck.*

905. Sic scripsi pro vulgato ἀναπαλῶς μι νέα βαία; *Herman.*

907. Μάτην οὐχ ἵστερον ἔβημαι scribit Reisk. *Beck.*

912. n. Legendum puto: ἄνα πατρίας ἀμφαίνω. *Quomodo patris calamitas miserandum filiorum casum edit. Musg.*

913. ἀμφαίνως;] Ἀναφαίνως. *Barnes.*

914. Legebatur ἵστερον. Hanc epodum e trochæis et Creticis constat. *Herman.*

ἵστερον θεόθεν] A diis profecta sunt hæc mala, sed vi quadam et subito impetu et inopinato, hoc est ἵστερον. Σέσημαι, vel ἴστημαι, est vox Homerica, idem, quod σήομαι, sonans, de qua voce vide quæ nos ad Helen. v. 1132. Exstat et σίομαι pro eodem, Æschyl. Pers. v. 25. Unde σίν, vox communis. *Barnes.*

915. Lego: πλήμνης τε παίδων τέκνα, ut constructio sit: τίνα τρέπων κακὰ, πλήμνης τε παίδων τέκνα θεόθεν ἵστερον ἐπὶ μιλάθρα πέδα. *Musg.*

917. Spectant hunc locum schol. Ven. ad Iliad. α'. 418. Etym. M. p. 384, 13. Eustathius, p. 815. 11. *Herman.*

Ἱερὰ] Intellige ἱερεῖα, victimæ, quo sensu citatur ex Xenoph. Hellen. Lib. IV. ἱφάπη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἅλοβα. De re confer Æschyl. Agam. v. 1065. *Musg.*

ἐσχάρας] Quod ἐσχάρα non focum modo, sed et aram significat, vide ad Heracl. v. 128. *Barnes.*

919. Ἐξέβαλε] Factum hoc ex more Veterum, confer Androm. v. 1146. *Musg.*

Χορὸς δὲ καλλίμορφος εἱστήκει τέκνων,
Πατήρ τε, Μεγάρα τ'· ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν
Εἴλικτο βωμοῦ, φθέγμα δ' ὅσιον εἴχομεν.
Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος,
Ἔστη σιωπῇ· καὶ χρονίζοντος πατρός,
Παῖδες προσίσχον ὄμμ'· ὁ δ' οὐκέθ' αὐτὸς ἦν,
Ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,

Chorus autem liberorum formosus adstabat,
Et pater, et Megara; Canistrum vero jam circum
Aram feretur: voce vero favebamus.
Cum autem torrem manu dextra laturus esset
Filius Alcmenæ, ut intingeret in aquam lustralem,
Constitit tacitus; et cum cunctaretur pater,
Filii advertebant oculos. Ille vero non jam idem erat,
Sed oculorum distortione deformatus.

920. *τέκνων,*] Canterus pro *τέκνων.* *Herman.*

τέκνων,] Emendatio est Canteri, a Barnesio recepta. Ed. Ald. *τέκνων.* *Musg.*

τέκνων,] Ita restituendum pro *τέκνων* docti judicarunt, nec nisi summe indoctos negaturos puto. *Barnes.*

921. De canistri circumlatione confer Iph. in Aul. v. 1574. et seq. Aristoph. in Pace, v. 957. *Musg.*

κανοῦν] Κάνιον et *κάνιον* dicitur, a *κάνω, κανοῦν* per contractum; si vere circumflectitur, regulariter enim *κάνιον* faceret *κάνουν.* Iphigen. Aul. v. 1567. Ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θοᾶς, Λαβὼν κανοῦν, ἵδρυτο, χέρνιβάς θ' ἁμοῦ. Aristophanes in Pace, fol. 471. Τὸ κανοῦν τέθεικεν, ἐλὰς ἔχον, καὶ σκίμπους καὶ μάχαιραν. Et paulo post: Ἄγε δὴ τὸ κανοῦν λαβὼν τὸ καὶ τὸν Χέρνιβα, περὶ θ' τὸν βωμὸν ταχέως ἴθ' δεξιά. Vide quæ nos ad Iphigen. Aul. v. 1564. *Brodæus.*

922. φθέγμα — ὅσιον] Horat. Lib. III. Od. 14. *Male ominatis parcite verbis.* Hæc utique est illa Veterum decantata εὐφημία. *Musg.*

φθέγμα δ' ὅσιον εἴχομεν.] In sacris enim bona verba dicenda, linguis favendum, tacendumque, cum vox una ominosa sacrificium queat dirimere. Aristides: Ἐνθυμάθητι μὲν τῶν ἀρρήτων τὰς πρώτας φωνὰς εὐφημεῖν ταῖς Παναγύρεσι παραινοῦντων· ἐνθυμήθητι δὲ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν παντεχομένων ἡμῖν, ἐσιωᾶν θύοντας. Ἔτι δ' ὡς αὐτοῖ, τοῦτο μάλιστα ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς σπουδάζομεν. Hæc Brodæus. Tu vide quæ nos supra ad Ion. v. 98. *Barnes.*

923. δαλὸν] Torrem hunc, teste Athenæo, ab arasume bant, p. 409. A. *Musg.*

923. a. Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, Εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν,] Cum χειρὶ dixisset, non sine causa δεξιᾷ addidit; dextra enim Græcis bonum quid portendunt. Aristophanes vero in loco supra laudato (ad v. 921.) Φέρε δὴ τὸ δᾷδιον τόδ' ἐμβάψω λαβών. In quem locum Scholiastes: Τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός· καθαρτικὸν γὰρ πάντων τὸ πῦρ. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλεῖ. Rem ediserit Athenæus Deipnosoph. Lib. IX. circa finem: σχεδὰ μέντοι παῖς Τραγικοῖς καὶ τοῖς Κωμικοῖς παρεξεστίνος ἀνίγνωσται χερνίβα, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ· Εἰς χερνίβ' ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης γόνος. —Ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν, ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὰ θυσίαν ἐστέλλοντο· καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἁγνίζον. Quod autem Athenæus dixerit de accentu τῷ χερνίβα, id statim corrigit: χρὴ μέντοι προσαναξέστονος προφέρεσθαι. *Barnes.*

924. χερνίβα hic lectum fuisse testatur Athenæus, p. 409. A. B. et ex eo Eustathius, p. 1401, 11. uterque γόνος pro τόκος exhibens. Istam accentus collocationem, improbatam Athenæo, commemo-

Ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματώπας ἐκβαλών,
Ἄφρον κατίσταζ' ἰυτρίχου γενειάδος·
Ἔλεξε δ' ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ·
Πάτερ, τί θύω, πρὶν πτανεῖν Εὐρυσθέα,
Καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω,
Ἓξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε;
Ὅταν δ' ἐνέγκω δεῦρο κρᾶτ' Εὐρυσθέως,
Ἐπὶ τοῖσι νῦν θανοῦσιν ἁγνιῶ χέρας·

Radicesque in oculis sanguineas extus vertens,
Spumam in bene-comatam genam exstillabat.
Dixit autem cum risu furioso:
Pater, quid sacra facturus accendo, priusquam interfecerim Eurystheum,
Ignem lustralem, et duplicem laborem habeo,
Cum liceat mihi una opera ista rite conficere?
Quum autem huc attulero caput Eurysthei,
Propter præsentes mortuos expiabo manus.

rat etiam grammaticus a me editus post lib. de Em. Rat. Gr. Gr. p. 321. sect. 14. Cæterum ad hunc locum et ad. v. 932. respicere videtur Schol. Aristoph. ad Pacem 959. *Herman.*

βάψιμ,] Ed. Ald. βλάψιμ. Sed Brodæi emendationem confirmat Athenæus p. 409. A. ubi etiam pro γόνος legit τόνος. *Musg.*

925. πανχὺς,] Ita Edd. recent. ex emendatione H. Steph. nec variant MSS. Parisiens. Ed. Ald. πάχος. *Musg.*

926. Ex emendatione Valckenarii ad Phœn. 927. pro οὐκέτ' αὐτὸς. *Herman.* Valcken. ad Phœn. 927. reponit οὐκέθ' αὐτὸς, probante Heathio. *Beck.*

927. ἰν στρεφαῖσιν ὀμμάτων] Hæc est illa oculorum rotatio, quam antea depinxit Lyssa v. 864.

ἐφθαρμένος. *mutatus.* Plato Phædon. c. 66. οὐδὲν τρίσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ σχοινίου. *Musg.*

928. Legebatur αἱματωπούς. Emendavit Porsonus ad Med. 1363. *Herman.*

Ῥίζας] Hesychius: ῥίζαι, αἱ θέσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ, quas Homeri interpretatio est Odyss. I. v. 390. ἰκβαλὼν, *protrudens*, i. e. ita oculos agitans, ut protrudi quodammodo videantur.

ἰν ὄσσοις] An legendum ἐκ' ὄσσοις. *præter oculos etiam radices oculorum.* *Musg.*

931. Ald. τί θυμῷ. MSS. Steph. τί θοῷ, quod hic probat, et recepit Musgravius. Cum Barnesio scripsi θύω. In Iphig. Taur. 1332. ἀνάρρηκτον φλόγα θέσσαι. *Herman.*

931. ss. Vera lectio esse videtur, τί θύω, i. e. τί θύων. *Lineola imposita vocali, quæ in fine vocis legitur, plerumque significat Ny.* Sic dicit Magister clarissimus Palæographiæ Græcæ, Frid. Jac. Bastius, in *Commentatione Palæographica* editioni Schæferianæ Gregorii Corinthii subjecta. p. 747. *Elmsl.*

θύω,] Ita MSS. Steph. Sic ἀνάρρηκτον φλόγα θέσσαι, Iph. in Taur. v. 1332. Ed. Ald. θυμῷ. *Musg.*

Πάτερ τί θύω,] Ita cum Scaligero pro θυμῷ et θοῷ lego; quia θοῷ priorem habet brevem. *Barnes.*

Reisk. scribi voluit θυμῷ· constructionem esse monet τί θυμῷ τῷδε καθάρσιον, *quorsum accendo ignem lustralem*, θυμᾷς, i. q. θυμᾷν. *Beck.*

933. μιᾶς χειρὸς pro μιᾷ χειρὶ, quod esset *una opera.* Nicander Theriac. v. 936. μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξας. Genitivum pro dativo habet Hesiodus Op. et Dier. v. 480. στιβὶ χειρὸς ἰέργων. Adde Oppianum: χειρὸς μὲν ἰθέλοντα ἰὸς ἅλτο πίμπτης Ὁρμῆς, Halieut. I. v. 67. Aristidem: τῆς χειρὸς διεχράσατο, p. 31. Vol. II. Ed. Jebb. Incertum in Antholog. H. Steph. p. 66. καὶ τὸ ἀναίσθητον πανὸς ἔστηψε μίλους. Ubi πανὸς μίλους est *omni mem-*

Ἐκχεῖτε πηγάς, ῥίπτετ' ἐκ χειρῶν κανᾶ·
Τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς δ' ὅπλον χερός;
Πρὸς τὰς Μυκήνας εἶμι· λάζυσθαι χρεὼν
Μοχλούς, δικέλλας θ', ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα,
Φοίνικι κανόνι καὶ τύποις ἡρμοσμένα,

Effundite fontes, et abjicite canistra e manibus.
Quis mihi dat arcum? quis arma manus?
Ad Mycenas vado: oportet capere
Vectes, et ligones, ut sedes
Rubra regula, et cælis Cyclopum aptatas,

bro: simul manibus pedibusque incessens. *Musg.*

Ἔξω] Absolute dicitur, de qua re vide ad Iphig. Taur. 1089. *Barnes.*

935. ἀγνῶ] Attice pro ἀγείρω. Vide supra ad v. 628. *Barnes.*

936. ῥίπτετ'] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ῥιπτεῖτ'. *Musg.*

κανᾶ] Vide supra ad v. 921. *Barnes.*

937. Barnesius addidit δ'. *Herman.*

τίς ὅπλον] Barnesius τίς δ' ὅπλον, in quo acquiescendum. ὅπλον χερὸς clavam vocat, quia hanc manu gestabat Hercules, arcum et pharetram in humeris. *Musg.*

τίς δ' ὅπλον χερός] Τοιούτους παρόντας, clavam. Cum autem olim δ' excidisset, ad versum implendum, restituunt docti viri; quanquam et asperatio in ὅπλον potuit τὸ τίς producere. *Barnes.*

Reisk. censet, δ' male a Barn. esse insertum; nam ς in fine censura satis producere syllabam. *Beck.*

938. λάζυσθαι] Ita Edd. recent., auctore H. Stephano, nec variant MSS. Paris. Ed. Ald. λάζυσθε. *Musg.*

939. Scripsi ὡς τὰ pro ἅσπερ, et ante me sic Wakefieldius. *Herman.*

Animadvertendum, Κυκλώπων non a βάθρα regi, sed a κανόνι et τύποις. *Musg.*

Κυκλώπων βάθρα,] Argos, aut Mycenas, Eurysthei sedem, a Cyclopibus olim munitam. Vide supra ad v. 15. *Barnes.*

940. Ald. τύχαις. MSS. Stephani συτύχοις. Brodæi conjecturam τύποις recepi, quod jam fecerant Barnesius et Musgravius. Copiose de hoc vocabulo disseruit Hemsterhusius ad Pollucem X. 147. *Herman.*

Φοίνικι κανόνι] Interpretandum putaverim: *Phœnicia norma*, non *purpurea*, vel *rubra*. Phœnicum utique inventum fuit architectura. Nonnus Dionysiac. p. 90. Ed. Falkenb.:

καὶ τύλιν Ἀσσύριον τανυάλλετο τέχνης
πάλλεϊ λαΐνῳ.

Favet Clemens Alexandr. qui sic Lib. I.: Κάδμος γὰρ ὁ Φοῖνιξ λιθοτομίαν ἤσκησε. Plinius Nat. Hist. Lib. VII. c. 56. *Lapicidinas Cadmus Thebis* (invenit.) Sed retinet me Leonidæ Tarentini Epigramma apud Reiskium, p. 23. κανόνα, regulam, μίλτῳ inquinatam fuisse docens. Ait enim:

— καὶ μίλτῳ φοιβόμενα κανόνας.

τύποις] Conjectura est H. Steph. pro τύχαις, quod dant MSS. Tzetzes ad Lycophron. v. 349. τύπος, σιδηρᾶν ἐργαλεῖον τετυπωμένον, ἤ τινὸς λίθου στιλπνὸν καὶ ἀνυξίου. Paria fere dat Scholiastes Aristophanis ad Aves, v. 1138.

Aristoph. ἰσύπεζον οἱ πρίσεις τῶν ῥύγχεσιν. Av. 1138. Hinc intelligas, cujusmodi instrumentum fuerit τύπος, et quem usum præstiterit. *Musg.*

Φοίνικι κανόνι καὶ τύποις ἡρμοσμένα,] Τῇ διὰ τῆς μίλτου στάθμῃ. Rubra enim regula ex milto utebantur Veteres, ut et hodie aliquando, licet plerumque creta. Φοίνιξ, pro φοινικοῦς, substantivum pro adjectivo, Attice et Dorice. vide quæ nos ad Rhes. v. 427. et Ion. v. 1372. Τόποις] Eustathius, τύπος ἐργαλεῖον εἰκαδρικὸν, ἤ καὶ τυπίον λίγνεον. *Barnes.*

Reisk. mavult: γόμφοις, *lapidibus quadratis*. *Beck.*

941. Ald. συντρομεύσω. MSS. Stephani. συντρομεύσω. Πάλιν Scaliger in πάλλω mutatum sequentibus jungebat. Reiskio, etiam præcedentibus jungi posse videbatur. Musgravius quid sibi voluerit,

Στρεπτῷ σιδήρῳ ξυντριαινώσω πόλιν.
Ἐκ τοῦδε βαίνων, ἅρμαθ' οὐκ ἔχων, ἔχειν
Ἔφασκε, δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα,
Κἄδυεν, κέντρῳ δῃδὶν ὡς δίνων χερί.
Διπλοῦς δ' ὑπαδοῖς ἦν γέλως, φόβος δ' ὁμοῦ,

Curvo ferro evertam moliens.
Postea discedens, cum non haberet currum, habere se
Dicebat, et ascendit in summam sedem currus,
Et verberabat eum, manu tanquam stimulo verberans.
Duplex vero ministris erat risus metusque simul.

quum πόλιν conjecit, non intelligerem, nisi in Latina interpretatione *moliens* posuisset. Fortasse poëta μολὼν scripsit. Defendi tamen vulgata potest. *Herman.*

Στρεπτῷ σιδήρῳ] Male Brodæus hoc de grandi terebra interpretatur, cujus meminit Vitruvius Lib. X. c. 19. quippe post Euripidis tempora inventa. στρεπτὸν porro non valet *ad instar terebræ circumactus*, sed *curvaturam* (etiam lenem) *habens*. Sic στρεπτῷ παρύῃ habet Theocritus Idyll. XXV. v. 212. de curvatura in fine arcus. Pariterque Dionys. Perieg. στρεπτὸν ἄλφιτον, v. 122. et 384. στρεπτὸν ὄμβρον v. 878. στρεπτοὺς σίδηρος hoc in loco est ligo ipse, leniter utique incurvatus, uti quidem perpetuum est in eo genere ligonum, quod supra caput elevatur, ut deinde in terram cum impetu impingatur. Hinc idem Dionys. v. 1115.:

ψάμμον ὀγκάμενοι λιχαίνοντες μαλίλῃσι.

Typhlodorus v. 199. ὀγκάμενοι μαλίλῃσι.

στρεπτοῦσιν] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. στρεπτώσιν. Moх πολλὰν lego pro πόλιν. *Musg.*

Στρεπτῷ σιδήρῳ στρεπτοῦσιν πόλιν.] Στρεπτῷ σιδήρῳ, tortis ferramentis, aut grandi terebra, qualis meminit Vitruvius, Lib. X. c. 18. Polyænus Stratagem. 6. Athenocles oppugnaturus, adversus arietes et terebras, trabes plumbeas comparavit. Ita Josephus Judæus laneos saccos tryperiorum et arietum insultui opposuisse, dicitur. Diades hujus tryparii inventor dicitur eidem Vitruvio ex Athenæo. Στρεπτοῦσιν igitur, est grandi trypano, sive corvo demolitore, ut Vitruvius vocat, quasi tridenti evertere. Tridentem autem quare Neptuno tribuerint veteres, audi. Æschylus Prometh. v. 924. Τρίαινάν αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σιδηρᾶ. Scholiastes: Τρίαινον δὲ λίγουσι πρωτὸν τὸν Ποσειδῶνα, ἢ διὰ τὸ τρίτον συνέχειν ὕδωρ αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ εἰς τρία διαιρεῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς Ποτάμιον, εἰς Θαλάσσιον, καὶ εἰς Δημόσιον. Phurnutus, περὶ Ποσειδῶνος: Φέρει δὲ τὴν τρίαιναν, κίνησιν ἐπὶ αὐτῇ χρώνται πρὸς τὴν τῶν ὑγρῶν θέραν, ἢ ὡς ὑποτυπώσεως ἕνεκεν τοῦ ἐγγάιου πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς· εἴρηται γὰρ οὕτως· Αὐτὸς δ' Ἐνοσίγαιος ἴσχυε χείρεσσι τρίαιναν Ἠγρίην, ἣ δ' ἄρα πάντα θεμείλια δῆσε θέμεζε. Ego per tridentem triplicem maris vim innuo, Francisdos Lib. I. — *Tur et ipse natantem, Jupiter æquoreus sævo pulsasse tridenti Dicitur, et ventis, undisque et frigore pigro Contra unum pugnasse virum.* Vid. quæ nos ad Bacch. v. 544. Στρεπτοῦσιν autem est, quasi *tridente commovere*, ut Neptunus putatur terram commovere: Τρίαινα enim est *tridens*, quem poëtæ isti deo affigebant. Scalig. punctum facit ad συντριαινώσω, et πόλιν legit pro πόλιν et ad ἐκ τοῦδε βαίνων refert. Nullam autem hujus lectionis necessitatem video; si modo πόλιν per appositionem jungas ad βάθρα Καυλώνων. *Barnes.*

Recte vidit Scaligur, πόλιν legendum esse, quod sive cum συντριαινώσω jungas, et puncto interposito a cæteris sejungas, sive punctum ante πόλιν ponas, et hoc cum ἐκ τοῦδε jungas, perinde est. *Beck.*

943. Dion Chrysost. Or. xxxii. p. 391. C. hujus loci lectiones præbet non contemnendas: ἐλείβαινεν ἄντυγας Κἄδυεν, κέντρον δῃδὶν ὡς ἴσχυν χερί. v. Valcken. ad Hippol. 1189. *Beck.*

944. Valckenarius ad Hippol. 1189, ex Dion. Chrysost. Or, xxxii. p. 391.

Καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών·
Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται;
Ὁ δ' εἶρπ' ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ στέγας·
Μίσον δ' ἐς ἀνδρῶν' εἰσιόντα σὸν, Νίσου πόλιν
Ἥκειν ἔφασκε, δωμάτων εἴσω βεβώς·
Κλιθεὶς δ' ἐς οὐδας, ὡς ἐκεῖ, σπεύδοιτ' Θοίνην· διελθὼν δ' εἰς βραχὺν χρόνον μονῆς,

Et quidam hoc dixit, alius in alium intuitus,
Ludit nobiscum dominus, an furit?
Ille vero gradiebatur sursum et deorsum in domo.
Veniens vero in medium conclave virorum, in civitatem Nisi
Venire se dicebat, ingressus intra aggerem.
Recumbens autem in solo, quasi illic esset, parat
Epulas: sed breve tempus morae agens,

C. lectiones affert non contemnendas, ἄνυγμας, et κίνγρον δεῖθεν ὡς ἴχνη χερί. *Herman.*

945. Διαλῶς] MSS. Steph. διαλῶς. *Musg.*

946. Sic Hel. 1588. Καί τις τόδ' εἶπε, δίλιος ἡ παραλαγία. Fortasse utroque in loco legere debemus, Καί τις τόν' εἶπε. Conf. Alcest. 529. *Elmsl.*

δεμνών'] Διδεμνών. Thema Δίδεμνον. *Barnes.*

948. Ὁ δ' εἶρπ' ἄνω τε καὶ κάτω] Ita lego εἶρπ' pro εἶρπεν. *Barnes.*

949. ἀνδρῶν, notante Barnesio, conclave erat, in quo convivia celebrari solebant. Vitruvius Lib. VI. c. 10. Græci enim ἀνδρῶνας appellant œcos (i. e. οἴκους), ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant.

Νίσου πόλιν] Megaram sc., quæ, partitione inter Pandionis filios facta, Niso in imperium cessit. Pausan. p. 37. Ed. Sylb. Apollodor. Lib. III. c. 14. *Musg.*

Μίσον δ' ἐς ἀνδρῶν' εἰσιόντα,] Ἀνδρῶν et Ἀνδρῶν conclave virili sexui proprium. Describit Herculem jam furore correptum, qui in virorum conclave irruens, dixit se jam Megarensium urbem devenisse. Recte autem Euripides, ut omnia, Herculem in androne convivium parantem inducit; ita enim Vitruvius, Lib. VI. c. 10. Græci enim Ἀνδρῶνας appellant œcos (i. e. οἴκους) ubi convivia virilia solent esse, quod eo mulieres non accedant. Νίσου πόλιν vocat urbem Megarorum; Strabo Lib. IX. Καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς στένωμα μίαν διαιρεθείσης, ἡ Νῖσος τὸν Μεγαρίδα λάχε. Pindarus in Nemeonicis. Od. v. Νίσου τ' ἐν εὐαγεῖ λίθῳ. Scholiast. τοιοῦτον ἐν Μεγάροις. Theocrit. Idyll. ιϛ'. v. 27. Νισαῖος Μεγαρῆς. Fabulam Nisi, Scyllæque, et de purpureo illius regis capillitio, tractat Ovid. Metamorph. Lib. VIII. Fab. 1. item Apollodor. Biblioth. Lib. III. c. 14. sect. 8. *Barnes.*

950. δωμάτων] Malim χωμάτων, *intra aggerem.* i. e. intra muros, quibus vulgo agger, ab interiori utique parte, adstruitur. *Musg.*

953. Ἰσθμοῦ ναυαίας] Ἰσθμὸς, ὡς Γαλαινός φησι, στενωπός ἐστι γῆς δίξοδος, μεταξὺ δυοῖν θαλαττῶν. Deducitur per figuram hæc vox a parte humani corporis ob similitudinem: Ἰσθμὸς enim proprie est ea pars, quæ μεταξὺ τοῦ στόματος καὶ τοῦ στομάχου interjacet, teste eodem Galeno, sic dicta, ut Criticis placet, ὅτι δι' αὐτοῦ ἴασι τὰ σιτία. Ita enim, quemadmodum cibi per faucium angustias in ventriculum deferuntur; sic per isthmum maris, quasi per collum ex continenti ad insulam peninsulamve itur. Plurimi itaque sunt isthmi, sed omnium fere celeberrimus est Corinthiacus, ubi et Ludi Isthmiaci ab Hercule, vel, ut alii volunt, a Theseo, alii a Sisypho, instituti, de quibus abunde Pindari interpretes in Isthmionicis, aliique lexicographi. Notandum est, ubi Isthmus est, ibi Chersonesum fieri. De Chersonesis autem vide quæ nos breviter ad Hecub. v. 8. *Barnes.*

954. Male Toupius ad Suid. I. p. 71.

Ἰσθμοῦ ναταίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας·
Κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς τοξεμάτων,
Πρὸς οὐδέν' ἡμιλλᾶτο, πἀπηρύσσετο
Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
Ἀκοὴν ὑπείκων· δεινὰ δ' Εὐρυσθεῖ βρέμων,
Ἦν ἐν Μυκήναις τῷ λόγῳ· πατὴρ δέ νιν
Θιγὼν κραταιᾶς χειρός, ἐννέπει τάδε·

Dicebat se accedere ad rupes nemorosas Isthmi:
Et ibi nudum corpus a chlamyde faciens,
Cum nemine certabat, et *tamen* renunciabatur
Ipse a se victor, nullius *a se victi*
Nomen proferens; dira vero Eurystheo minans,
Erat Mycenis, ut aiebat; pater autem illius
Attingens validam manum, sic alloquutus est;

τοξεμάτων. Immo in Rheso 439. lege τοξεύματα. *Herman.*

Mendosus est hic locus,

κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς τοξεμάτων
πρὸς οὐδὲν ἡμιλλᾶτο, πἀπηρύσσετο
αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
ἀκοὴν ὑπείκων· δεινὰ δ' Εὐρυσθεῖ βρέμων,
ὃς ἦν ἐν Μυκήναις τῷ λόγῳ — —

Recte Tyrwhittus distinctionem posuit post οὐδενός. *Hercules se ipse renuntiavit victorem, cum hostem superasset nullum.* Passim enim voc. καλλίνικος secundum casum adsciscit. Noster in Medea v. 763. τὸν καλλίνικα τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, γυναῖκες θε. in Phoniss. v. 1063. Œdipus καλλίνικος αἰνιγμάτων. In reliquis integritati restituendis a vero aberravit vir alioqui longe sagacissimus. Nam dubitari non debet, quin ulcus lateat in verbis ἀκοὴν ὑπείκων, quod et Musgravius et Heathius procul dubio agnovissent, si medicina ipsis in promptu fuisset. Corrigendum enim

αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος οὐδενός,
δεινὰ ὑπείκων.

Δειλὸν δέημα. Hesychius. Noster in Electra v. 747. βοᾷς ἡσύχως; ἢ δεινὸν ἐστὶ σὲ ὑπαλγεῖ με. ubi nostram verbi formam restituendam existimat Heathius. Si quis tamen hanc formam insolentiorem existimaverit, quam quæ in castigatissimi poëtæ senarium recipiatur, is reponat verbum vere Euripideum:

δέημ' ὑπείκων.

In hac ipsa Tragœdia senum Chorus de infirmitate, qua laboret, conquestus v. 110. se nihil esse, ait, nisi δέημα νουτρωκτὸν ὑπόχων ὑπείκων. quæ comparanda sunt cum versibus ex Æolo servatis ap. Stobæum. Tit. CXV. p. 588. ed. Gesn. *Jacobs.*

955. Veram lectionem esse putamus πἀπηρύσσετο. Conf. Soph. Œd. C. 1605. Trach. 769. Eurip. Alcest. 185. *Elmsl.*

πἀπηρύσσετο] Καὶ ἀπηρύσσετο. Ita nimirum legendum pro πἀξιπηρύσσετο, quod metrum destruit. Barn. in textu habet πἀπηρύσσετο, quod augmentum, contra leges scenicas, omittit. Sensus loci præterea hanc emendationem postulat; *et renunciabatur* victor. Sed ἀπηρύσσετο aliud prorsus denotat. Vid. Steph. Thes. Tom. ii. c. 202. E. *Maltby.*

πἀπηρύσσετο] Piersoni emendatio est. Ed. Ald. πἀξιπηρύσσετο. *Musg.*

πἀπηρύσσετο] Ita corrigo pro πἀξιπηρύσσετο, ob versum. *Barnes.*

Reisk. scribit: πἀπηρύσσετο, i. e. καὶ ἀπηρύσσετο. *Beck.*

956. Tyrwhittus interpungit post οὐδενός, et versu sequenti legit ἃ χρὴ ὑπεικόν', *quæ dici oportuit, subjiciens.* Mihi ἀκοὴ *nomen* hic significare videtur. Auctor Incertus: δυμαίνοντες τοῦ ὑπούχου Εὐρυσθέως τὴν ἀκοήν, apud Suidam v. δυμαίνω. In præconiis utique nomen victi addebatur, ut patet ex Plutarch. Op. Mor. p. 957. Ed. H. Steph. *Musg.*

960 Ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
Τῆσδ'; οὔ τί σου φόνος σ' ἰβάκχευσεν νεκρῶν,
Οὓς ἄρτι καίνεις; ὁ δέ νιν, Εὐρυσθέως δοκῶν
Πατέρα προταρβοῦνθ' ἱκέσιον ψαύειν χερός, 970
Ὠθεῖ· φαρέτραν δ' ἐντρεπῆ σπεύάζεται,
965 Καὶ τόξ' ἑαυτοῦ παισί, τοὺς Εὐρυσθέως
Δοκῶν φονεύειν· οἱ δέ, ταρβοῦντες φόβῳ,
Ὤρουον ἄλλος ἄλλοσ', εἰς πέπλους ὁ μὲν
Μητρὸς ταλαίνης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκιάν· 975
Ἄλλος δὲ βωμὸν ὄρνις ὡς ἔστηξ' ὕπο·
970 Βοᾷ δὲ μήτηρ· ὦ τεκών, τί δρᾷς; τέκνα
Κτείνεις; βοᾷ δὲ πρέσβυς, οἰκετῶν τ' ὄχλος.
Ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,

960 O fili, quid pateris? quis *est* hic modus peregrinationis
Hujus? nunquid dementavit te cædes mortuorum,
Quos modo interfecisti? Ille vero ipsum pro Eurystheo existimans
Patrem formidantem, supplicem, manum attingere,
Repellit; apparat autem promptam pharetram,
965 Et arcum suis liberis, ipsos Eurysthei *liberos*
Interficere se putans. Illi vero metu consternati
Ruebant alius alio; sub vestes quidem alius
Miseræ matris, alius vero sub umbram columnæ,
Alius sub aram, sicut avis, trepide fugit.
970 Mater autem clamat: O genitor, quid agis? liberos
Occidis? clamat etiam senex, et turba ministrorum.
Ipse vero insequens puerum circa columnam,

957. Heath. verba ἀδηλὸς ἀνοσῶν ἀνωνύμων vertit: *auscultationem ædicens* (quasi scilicet adesset spectatorum cœtus, sed revera) *nemini*.

Reisk. corrigit: *νίκην ἀνωνύμων, non præfatus nomen*, non edito nomine ejus, *quem et quo certamine vicisset*. *Beck*.

960. ξένωσις non significat, ut volunt, novum statum, sed novationem, rerum novarum effectionem. *Herman*.

ξενώσεως] i. e. peregrinationis, ἀποδημίας. Sic ξενοῦσθαι est *in exsilium ire*, Hippol. v. 1088. confer etiam Ion. v. 819. *Musg*.

961. Τῆσδ'; οὔτι σου φόνος σ' ἰβάκχευσεν νεκρῶν,] Cum olim ν in ἰβάκχευσεν excidisset ob sequentem initialem vocis, νεκρῶν, Duportus mire se vertebat, ut versum aliquo modo sanaret, legebatque tandem: Τῆσδ'; οὐκ σ' ἰαβάκχευσέ σου φόνος νεκρῶν. Sed nostra lectio est antiqua, vera et integra. *Barnes*.

972. Heath. explicat hunc versum sic: ita presse puerum insecutus interiori gyro, ut amplius columnam circumcurrere non posset. *Beck*.

973. τέρμα] MSS. Steph. τέρενα. Lego: χέρνιμα. *At ille filii vestigiis insistens* (ἐξελίσσων παῖδα) *circa columnam, dirum saltationem, cursui* deinde *ejus se opponens*, πεδὰ δυσνόου συνδρομᾶς. Sic Androm. v. 1123.:

δυσνὸς δ' ἀν εἴης συμμάχοις ἀφιγμάσιν
βίλημα παιδός.

Eodem modo legit Tyrwhittus, sed voces

Πόρευμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον σταθείς,
Βάλλει πρὸς ἦπαρ· ὕπτιος δὲ λαΐνους
Ὀρθοστάτας ἔδευσεν, ἐκπνέων βίον·
Ὁ δ' ἠλάλαξε, κἀπεκόμπασεν τάδε·
Εἷς μὲν νενόσηκ' ὅδε θανὼν Εὐρυσθέως,
Ἔχθραν πατρῴαν ἐκτίνων, πέπτωκέ μοι,
Ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν
Ἔπηξε κρηπῖδ', ὡς λελῃδέναι δοκῶν·
Φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός,
Καὶ πρὸς γένειον χεῖρα, καὶ δίρην βαλών,
Ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνῃς πάτερ·
Σός εἰμι, σὸς παῖς· οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.
Ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος τρέφων,

Dirum profectionem, adversus pedem *pueri* stans,
Ferit in hepar: supinus vero lapideas
Columnas irrigavit expirans vitam.
Ille vero jubilavit, et gloriabundus hæc protulit:
Unus quidem hic pullus Eurysthei mortuus,
Paenam persolvens paternæ inimicitiæ jacet mihi.
Arcum vero in alterum intendit, qui ad altaris
Crepidinem trepidans confugerat, sic latiturum se sperans:
Prævenit autem ad genua patris accidens,
Et manu ad mentum et collum extensa,
O charissime, inquit, pater, ne me occidas;
Tuus sum, tuus filius; non perdes Eurysthei filium.
Ille vero, truces oculos *ceu* Gorgonis habens,

a constructione ita ordinat: ὁ δὲ ἰξιλίσθη χέτμα δεινὸν ποδὸς πίπλῳ, ἐναντίον σταθείς βάλλει πρὸς ἦπαρ. Vide, ipso citante, Troad. v. 2. *Musg.*

Τέτμημα δεινὸν] Henricus Stephanus dicit, veteres codices habere πέτμημα. Alii πέτμημα legunt, ut fere omnes libri, et exponunt de sagitta tornata; potest et de vulnere capi, et de vibratione pueri in Herculis manu raptati per pedem, antequam sagitta feriretur. *Barnes.*

Reisk. corrigit: πέξιμα, *O diram sagittationem*, crudele et inauditum genus exercendæ artis sagittariæ. *Beck.*

975. Ald. ἐρθοστάδας. Mutarunt viri docti. *Herman.*

Ὀρθοστάτας] Vid. ad Ion. v. 1134. Ed. Ald. ἐρθοστάδας. [conf. Arnald. Lect. Graec. p. 107. *Musg.*

Ὀρθοστάτας] Ita pro Ὀρθοστάδας omnino legendum, ob versum et alias rationes: est enim λαΐνους masculini generis: Ὀρθοστάδας autem fœminini, et ultimam habet brevem, et Ὀρθοστάδες placentæ dicuntur, de qua re vide quæ nos ad Helen. v. 546. Ὀρθοστάτας autem est masculini generis, et ultimam in accusativo plurali longam habet, et de columnis proprie sumitur, de qua re vide quæ nos ad Ion. v. 1134. *Barnes.*

978. ἰαπνέων,] Hic etiam πίνω priorem habet brevem, ut nos supra monuimus plus semel ad v. 751. et 733. hujus Fab. et ad Ion. 450. etc. *Barnes.*

979. Lege ἀμφιβωμίαν, vel ἀμφιβώμιον, uno verbo. Sic Ion. 1278. Ἴδιός νιν κανῶρυγον, ἐς τίχνας τίχνη οἷας ἕπαλξε. βωμὸν ἵκνηξεν Διοῦ, Ὡς δὲ δίπτυν λόγευσεν

Ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος,
Μυδροκτύπου μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλών,
Ξύλου καθῆκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κάρα, 9
Ἔρρηξε δ' ὀστᾶ· δεύτερον δὲ παῖδ' ἑλών,
990 Χωρεῖ, τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν.
Ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων
Μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλήει πύλας.
Ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὤν, 10
Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμά,

Ut puer stetit intra jactum tristis sagittæ,
Ceu faber ferrarius, supra caput rejiciens,
Lignum demisit in flavum caput pueri.
Fregit autem ossa. Cum vero secundum filium interfecisset,
990 Vadit tanquam tertiam victimam mactaturus supra duos.
Sed antevertit eum intra domum misera
Eripiens mater, et claudit portas.
Ille vero quasi jam ad ipsos Cyclopicos *muros* esset,
Fodit, vectibus movet fores, et excussis postibus,

τῶν εἰργασμένων. Lege etiam, ἀμφιβωμίους pro ἀμφὶ βωμίους. Phœn. 1763. Ion. 52. *Elmsl.*

ἐντὸς] Vid. ad Bacch. v. 1120. *Barnes.*

984. s. Legimus Σός εἰμι, σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυθίου, ἀλιτῆ. Confer Soph. Ant. 635. Πάτερ, σός εἰμι. *Elmsl.*

985. Ald. Herv. prima, Musgr. τρίφων. Cæteræ στρίφων. *Herman.*

τρίφων, i. e. ἴχων. Hesychius: τρίφων, ἴχων. Hoc sensu Sophocles Antigon. v. 1101. τρίφων τὸν γλῶσσαν ἡσυχαστέραν. *Musg.*

986. ἐντὸς τοξεύματος,] i. e. propius, quam ut arcu feriri posset.

Synesius Calvit. Encom. φθάσας εἴσω τῶν τοῦ πολεμίου ὅπλων γενέσθαι. *Musg.*

987. Recte Reiskius lectionem Ald. Herv. pr. Brub. ἀνδροκτύπου præferendam judicavit. Imitatus est Rhesi scriptor v. 256. τετράσκιον μίμον ἴχων. Hervag. secunda, rell. μυδροκτύπων. *Herman.*

Μυδροκτύπων] Sic jam olim ediderunt. Habet tamen Aldina μυδρόκτυπον, unde facias et fortasse melius: μυδροκτύπου. Est autem μυδρόκτυπος, *faber massam ignitam tundens.* Confer Æschyl. Prometh. v. 366. Scholiastes Eurip. ad Orest. 972. μύθους καλοῦσι τοὺς πεπυρωμένους δησεῖς. Porro nota distinctionis post μιμημ' ponenda est, non, ut nunc, post λών. *Musg.*

Μυδροκτύπων] Καλαῖς. Μύθους, σίδ πεπυρωμένους. Vid. T. Stanleii Comme in Æsch. ad Prometh. v. 366. *Barn*

Reiskio placet lectio μυδρόκτυπον. *Be*

990. Χωρεῖ τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖ *Tertiam victimam tum mactaturus ad d vadit.* Hæc omnia ex historiæ fide haus ita enim Apollodorus Biblioth. Lib. c. 4. sect. 11. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς τ Κρίοντος ἀριστεῖον τὸν τρισβυτάτην θυγατ Μίγαραν. ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρ Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δημάκων. Ita pra ipse poëta v. 472. Τρεῖς δ' ὄντας ὑπ τριστύχους τυραννίσι Πατρὸς ἐστέγου. *Barn*

992. ὑπεκλαβοῦσα,] Optime Pierson ὑπαλλάττουσα. Pro κλῄει, quod habe Ed. Ald. et MSS. vulgo κλείει. *Musg*

995. Male Piersonus [Ver. p. 145 κατίσχουσιν. Vulgatum κατέσχουσιν tue tur Xenophon Cyropæd. Lib. III. s

995 Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ πατέστρωσεν βέλει·
Κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἵσταται φόνον.
Ἀλλ' ἦλθεν, εἰκὼν ὡς ὁρᾷν, ἔφαινέ τε
Παλλάς, κραδαίνουσ' ἔγχος, ὑπὸ λόφῳ κάρα,
Κἄρριψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
1000 Ὃς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε, κεἰς ὕπνον
Καθῆκε· πίτνει δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα
Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασί στέγης
Διχορράγης ἐκεῖτο κρηπίδων ἔπι.

995 Uxorem et filium uno telo prostravit.
Inde properat ad necem senis.
Sed venit, imago ut cernere, et apparuit
Pallas, manu vibrans hastam, caput sub crista,
Et jecit saxum in pectus Herculis,
1000 Quod prohibuit ipsum a furiosa cæde, et in somnum
Immisit: cecidit autem in solum, ad columnam
Tergum allidens, quæ in ruina tecti
Disrupta jacebat super crepidinem,

nem, Ælian. de Animal. Lib. VI. c. 2. gathias Scholast. p. 45. *Musg.*

997. Legebatur in edd. vett. ἀλλ' ἦλ- ν εἰκὼν, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο, Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ὑπὸ λόφῳ κάρα. Canteri conjecturam, ὑπὸ λόγχῃ χερί, probatam Æm. Porio, recepit Barnesius. Musgravius, ervans ὑπὸ λόφῳ, legebat κάρᾳ, quod sallem debebat κάρᾳ esse. MSS. H. Steph. ὑπὸ λόφῳ κάρα, et ὑπὸ λόφῳ κάρᾳ. Hoc extremum recepi, correctis, quæ in præcidente versu impedita erant. *Herman.*

998. ὑπὸ λόφῳ κάρᾳ,] Profert ex MSS. H. Stephanus ὑπὸ λόφῳ κάρᾳ, et ὑπὸ λόφῳ κάρα. Legendum levi mutatione:

Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ὑπὸ λόφῳ Κάρα.

Παλλὰς Κάρα, ut Κάρας ἔργα Παλλάδος, Quod. v. 562. Κοῦρα Παλλὰς, Pindar. Olymp. XIII. Epod. 3. *Musg.*

ὑπὸλογχον χερὶ,] Legebatur olim, ὑπὸ λόφῳ κάρᾳ, quod nihil hic omnino significat, quare deleo; et uti Canterus recte vosuit, ὑπὸλογχον χερὶ substituo: Quod verbum nostro poëtæ usitatum ut Hippolyt. v. 222. ὑπόλογχος ἔχουσ' ἐν χερὶ βέλος. In quem locum vid. quæ nos. Vid. etiam Canter. Nov. Lection. Lib. VI. c. 13. *Barnes.*

999. Lapidis hujus, Σωφρονιστῆρος dicti, meminit Pausanias, p. 290. l. 16. Ed. Sylburg. *Musg.*

πίτνει] Σωφρονιστῆρα vocabant. Vid. quæ nos supra ad Heraclid. v. 920. item Pausaniam in Bœoticis, fol. 290. lin. 14. Θηβαῖοι δὲ καὶ τάδε ὑπολέγουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς μανίας καὶ Ἀμφιτρύωνα ἔμελλεν ἀποκτιννύναι· πέτρῳ δὲ ἄρα ὕπνος ὑπέλαβεν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ λίθου τῆς πλαγῆς· Ἀθηνᾶν δὲ εἶναι τὴν ἐπαφεῖσάν οἱ τὸν λίθον τοῦτον, ὅντινα Σωφρονιστῆρα ὀνομάζουσιν. Idem Cœl. Rhodigin. Antiq. Lection. Lib. XVII. c. 4. Illud porro adjecisse nihil obfuerit, Herculem insania vehementius agitatum, quum vel Amphitryonem interfecturus videretur, lapide a Minerva impacto esse consopitum, ac lapidem Σωφρονιστῆρα nuncupatum. *Barnes.*

1000. Malumus, Ὃς νιν φόνου μαργῶντά τ' ἔσχε. Sic Phœn. 1172. Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Πειρηλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ κ. τ. λ. In hoc loco genitivus φόνου per μαργῶντα non per ἔσχε regi videtur. Sic Soph. Aj. 50. Καὶ πῶς ἐκέσχε χεῖρα μιαιφόνου φόνου. Quem

Ἡμεῖς δ' ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα,
Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχων
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς λήξας ὕπνου
Μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.
Εὗδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα, 101
Παῖδας φονεύσας καὶ δάμαρτ'· ἐγὼ μὲν οὖν
Οὐκ οἶδα θνητῶν, ὅστις ἀθλιώτερος.

Una cum sene, et vincula ferentes, laqueo
Nos vero liberantes a fuga pedem,
Alligavimus ad columnam, ut finito somno,
Nihil præter *jam* patrata faceret.
Dormit autem ille miser somnum non felicem,
Occisis liberis, et uxore. Ego quidem
Haud scio quisnam mortalium *sit* infelicior.

versum verterunt tali modo Johnsonus et Brunckius: *At qui* (Qui *vero. Br.*) *inhibuit manum avidam cædis. Elmsl.*

1002. στεύμασι στέγης] *Casu tecti*, sc. cum Hercules illud fodiendo et moliendo dirueret, de quo supra v. 1002. *Musg.*

1003. Διχοβάγης] MSS. Steph. διχοβαγοῦς. *Musg.*

1004. ss. Ἡμεῖς δ' ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα 'Ανήπτομεν πρὸς κίον',] Ὁ νοῦς· ἡμεῖς δὲ. οἱ περὶν στριφγόντες, ἀπεχόμενοι νῦν καὶ ἑλευθεροῦντες πόδα ἐκ δρασμῶν καὶ φυγῆς, δι' ἧς ἔχομεν φόβῳ τοῦ μανέντος Ἡρακλέους, ὅτι κἀθεύδοντα αὐτὸν βαθέως ἐφράσαμεν, ἀνασπασάντες ἐκ τῆς φυγῆς, βρόχοις αὐτὸν ἀνήψαμεν πρὸς τὸν κίονα. Quare Scaligeri lectio non hic admittenda ἐκδρασμῷ, quia non, jam somno correpto Hercule, se fuga servi liberabant, sed fuga prius elapsi, nunc denuo ex fuga pedem liberarunt, hoc est, redierunt iterum ad Herculem vinculis constringendum. Et in hunc sensum Latinam versionem, prius male se habentem, correximus. *Barnes.*

1005. Hic versus ante v. 1004. positus erat, et legebatur σειρεῶν (MSS. Stephani σηρεῶν) βρόχῳ. Emendavere certatim Heathius, Piersonus, Reiskius. *Herman.*

Horum versuum sedes recte intermutat Piersonus, reliqua minus commode, meo judicio, emendat. Legi autem vult:

— δεσμὰ σειραίων βρόχων
ἀνήπτομεν πρὸς κίον'.

Funes ad columnam alligavimus. Atq non satis erat hoc dicere, cum sermo Hercule ad columnas alligando er Pro σειρεῶν MSS. Stephan. σειρά Forte:

Ἡμεῖς δ' ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ τ' αἴροντες, βρόχ
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον' —

αἴροντες, *ferentes, afferentes.* vid. Sop Ajac. v. 545. ibique Scholiasten. Mus σειρεῶν] Σειρὰς σαθρὰν, ἣν διδοῖς βρόχ Vox Euripidea. *Barnes.*

Reisk. quoque transponi versus volu rat ita: κρηπῖδων ἔσω. Ἡμεῖς δ' ἑλευθερ τες ἐκ δρασμῶν πόδα σὺν τῷ γέροντι δεσ σειραίων βρόχων ἀνήπτομεν — Heath. ante hoc ordine versus scribi jussit:

Ἡμεῖς δ' ἑλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχω
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον' —

vertitque: *Nos vero a fuga liberantes p dem, cum sene vincula ex loris jugalib columnæ alligamus. Beck.*

1011. ἔχει πάσχα,] Imo αὐχεῖ πάσχ ut in Phœn. v. 1158. Ἀργεῖον αὐχῶ Vide et quæ dedi ad Electr. v. 1. *Mus*

Ὁ φίνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάσχα,] D hac Ægypti quinquaginta filiorum Danai totidem filiabus facta cæde, dequ juvenum et puellarum singulis nomin bus cæterisque ad hanc historiam pert nentibus, consule Apollodorum in Bibli thec. Lib. II. c. 1. sect. 4. et. 5. Vi

ΧΟ. ὁ α'. Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα, στροφὴ.
Τότε μὲν περισαμότατος καὶ ἄπιστος
Ἑλλάδι, τῶν Δαναοῦ παίδων· 1020
Τὰ δ' ὑπερίβαλε, παρίδραμε τὰ τότε κακά.
ΧΟ. ὁ β'. Τάλαινι Διογενεῖ κόρᾳ μονοτέκνου Πρόκνης
Φόνον ἔχω λίξαι θυόμενον Μούσαις·

Cho. Cædes erat, quam terra Argolica habet,
Tunc quidem celeberrima, et incredibilis
Græciæ, filiarum Danai.
Hæc vero *mala* superarunt, *et* cursu præterierunt mala illa.
Misero *sed* generoso filio Progne unicum filium habentis
Cædem Musis mactatam dicere possem.

stiam Scholiast. Euripidis ad Orest. v. 976. Ἄφατος vero dicitur φόνος hic ὑπερφυὴς, non quod res ista pœtæ probetur, sed ob immanitatem et excellentiam quandam sceleris istius; qui enim optimus est nebulo, pessimus est homo. Scaliger, qui hanc rem minus consideravit, legebat ἄϊστος, quæ vox est plane contraria τῇ περισσοτάτους. Danaus autem erat rex Argivorum, unde lucem habet istud, φόνος, ἐν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα. *Barnes.*

Hoc Chori soliloquium vidit Prev. ideo a pœta esse compositum, ut somnus Herculis produceretur. *Beck.*

Chori persona huic systemati præfigenda est, quod in edd. vett. factum est. *Heath.*

1012. Pro ἄφατος dedi e Musgravii et Reiskii conjectura ἄπιστος. *Herman.*

ἄφατος] Malim: ἄπιστος, *incredibilis.* [Sic jam Reisk.] Olim hoc incredibile erat; nunc facto recenti superatur. *Musg.*

1013. Legebatur τῶν τοῦ Δαναοῦ. Alterum articulum et dictionis pœticæ causa, et ob metrum delevi. Versus a dactylo in dochmium transit, ut alii in hoc carmine. Proodi solent metra habere, quæ deinde in antistrophicis redeant. *Herman.*

1014. Legebatur τάδ'. *Herman.*

Hunc locum olim monuit me Tyrwhittus sic corrigendum esse:

τὰ δ' ὑπερίβαλε, παρίδραμε
τὰ τότε κακὰ τάλαν' ἰ-
διογενεῖ μόρᾳ· μονότεκνον Πρόκνης
φόνον ἔχω λίξαι —

Facinus Herculis, secundum hanc emendationem, scelus Danaidum superat, quod hic liberos suos interfecerit, illæ non adeo arcta necessitudine conjunctos: cædem vero Ityos, quod Procne unicum tantum filium trucidaverit, Hercules contra tres. Διογενεῖ μόρᾳ, *patria nece*, ut Θεσπὶ μόρᾳ, Rhes. v. 574. *Musg.*

Τὰ δ' ὑπερίβαλε, παρίδραμε, etc.] Ταῦτα, δηλονότι τὰ ὑπὸ Ἡρακλέους κατὰ φρῶν παίδων αὐτοῦ διδρασθέντα, καὶ ἄλλον φόνον περίσσυμον ἔχῃ, ὑπερίβαλε, καὶ παρίδραμε, δηλονότι τῇ διανοίᾳ, ἤγουν τὸν φόνον τοῦ Ἴτυος, ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Πρόκνης διδρασθέντα, καὶ τὰ τότε κακὰ παρεγγραμένα τῷ τάλανι ἀλλ' ὅμως διογενεῖ καὶ ἰθαγενεῖ μόρᾳ τῆς μονοτέκνου Πρόκνης, ἤγουν Ἴτυϊ, Τηρέως καὶ Πρόκνης μονογενεῖ παιδί. De Procnæ, Philomelæ, Tereique et Ityos historia vide Apollod. Bibl. Lib. III. c. 15. sect. ult. item Ovid. Metam. Lib. VI. Fab. 8. Scaliger pro τὰ δ' legit ἄδ', Duportus, τὸ δ', neuter mihi placet. *Barnes.*

Τάδ' casu accus. ponitur, et Danaidum facinus designat, quod ab Ityos cæde facti atrocitate superatum testatur pœta. *Heath.*

1016. Videtur lectio sana esse, modo aliter, quam a Barnesio factum, explicetur. Hoc dicit, opinor: Ityi hostiam possum dicere mactatam, ut a Musis celebraretur. Brodæus videtur λίξαι Μούσαις junxisse, quod ut ad constructionem durum est, ita sensum turbat. *Herman.*

Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκομένος, ὦ δάϊε, 102
Λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.
ΧΟ. ὁ γ'. Ἐς τίνα στεναγμόν,
Ἢ γόον, ἢ φθιτῶν ᾠδάν, ἢ τὸν Ἀΐ-
δα χορὸν ἰαχήσω;
ΧΟ. ὁ δ'. Φεῦ φεῦ, στροφὴ α'
Ἴδεσθε, διάνδιχα κλῆθρα
Κλίνεται ὑψιπύλων δόμων.

Tu vero tres filios, quos genuisti, O infelix,
Rabioso confecisti fato.
Ad quem gemitum
Aut luctum, aut defunctorum carmen, aut Plutonis
Chorum resonabo?
Heu, heu,
Videte, bifariam claustra
Altarum ædium panduntur.

Θυόμενον] An legendum τιόμενον, *celebratum*. *Musg.*

Φόνον ἴχω λίξαι Θυόμενον Μούσαις·] Hanc cædem Musis factam dicit poëta, quia exinde *factæ erant canoræ aves*, ut Duport. notat: Procne enim hirundo, philomela, luscinia, Tereus factus upupa. Philomela autem præcipue est Musis sacra avis, ob dulcissimam cantilenam ejus; unde et Ἀηδὼν quasi ab ἀείδω, dici videtur. Hinc Eurip. Helen. v. 1108. Σὲ τὰν ἰκπάγλως ὑπὸ δενδροκόμοις, Μουσῶν καὶ θάνατος ἰνίζουσαν, ἀναβοάσω, Σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μιλῳδὸν Ἀηδόνα δακρυόεσσαν. *Barnes.*

Heath. Θρεόμενον scribit eodem sensu, *cædem — a Musis celebratam*. *Beck.*

1017. Prave emendatur, quia ὦ δάϊε non usurpant tragediæ scriptores. Complures aliorum conjecturas videre licet in notulis Barnesii ad h. l. Veram lectionem esse putamus ὦ τάλας. Hæc lectio nec sensum nec versum lædit. Similitudo quidem inter ΔΑΙΣ et ΤΑΛΑΣ minime obvia. Sed hæc tragedia de rebus minutis fastidire nos vetat. In ed. Ald. πίδον pro πάρος invenimus, v. 80. πόσμου pro πόθου, v. 269. στιλεῖς pro τύχοις, v. 301. θεῶν pro χρεών, 311. πύλας pro πηγὰς, v. 390. πατρὸς pro πικρὸν, v. 482. πίπλων pro πρίσων, v. 547. λύσαμεν pro λάβωμεν, v. 725. φονεύσας pro παρεύσας, v. 834. πίπλων pro τίπτων, v. 920. Θυμῷ pro Θύων, v. 931 ἀθλίου pro ἀγρίου, v. 1386. Et mendæ ejusmodi haud minus miranda. *Elmsl.*

ὦ δάϊε.] Canteri conjectura est, quam non dubitavi recipere. Valet autem *O miser*. Sic ὦ δαῖα Τυμπάνου, Soph. Ajac. v. 795. ubi Scholiastes: Μέσον κωμῳδεῖ τὸ πολίτευμα, Ἀττικῶς δέ, τὸ δύστηνε. Ed. Ald. ὦ δαΐς, quod varie a variis tentatum est. *Musg.*

Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ τα Διὸς,] Παῖ Διὸς restituo pro δαΐς, quod prius obtinebat; Canterus legebat δάϊ idem Scaliger et Duportus, sed non us quequasque literarum vestigiis servatis Æmilius Portus aliam lectionem esse *videl.* ὦ Διὸς, et certe ex δαΐς et δὸς fi παῖ δεῖς. Henricus Stephanus ait: *Pr δαΐς sunt qui reponendum putent* ὦ Δι παῖ. *At* Brodæus ὦ δαΐς *legens*, exponi ὦ *filiorum carnifex Hercules*. *Quid vero scribamus*, ὦ παῖ, *vel* ὦ παῖς, *ut* Chorus Senum Herculem *vocet* filium, *uten compellatione senibus usitata ad nat minores*. *Barnes.*

Heath. præfert H. Stephani emendationem ὦ παῖ. *Beck.*

1019. Ἐς τίνα, in quemnam, in oc cisosne, an in omn. qui occidit. *Herman*

Non recte hic procedit sententia. Lego

ἐς τίνα στεναγμὸν, ἢ γόον,

ΧΟ. ὁ ἑ. Ὤ μοι, ἀντιστρ. α'.
Ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς
Ἄθλια πείμενα δυστάνου.
ΧΟ. ὁ στ'. Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκτοδὼν φόνου. ἐπῳδός.
ΧΟ. ὁ ζ'. Περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολύβροχ' ἁμμάτων στροφὴ β'.
Ἑρείσμαθ' Ἡράκλειον . . . . . .
Ἀμφὶ δέμας τάδε λαΐνοι-

Heu me!
Videte miseros istos liberos ante patrem
Miserum jacentes.
Qui dormit gravem somnum seorsim a strage.
Circa autem vincula, et ex multis laqueis compacta nodorum
Retinacula circa corpus Herculis
Hæc lapideas alligata

τί ῥθιτῶν ἀϋτᾶν,
τί τὸν Ἀΐδα χορὸν ἐπαχέων;

Quibus quem gemitum, aut luctum, aut inferorum invocationem, aut Plutonis Chorum, resonabo?

ἀϋτᾶν præbent MSS. G. et 2714. Ed. Aldina αὐδᾶν, pro quo Scaligor ἀυδάν. χορὸν ἄϊδα, ut χορὸν τὸν ᾅδαν σίβω, Suppl. v. 86. Offendat forte aliquem χορὸν ἐπαχῶν. Sed videntur Græci χορὸν et χορεύειν nonnumquam de carminibus adhibuisse. Apollon. Rhod. Lib. II.

— τὸν γε χορὸν μέλψαν ἀοιδῇ.

Ubi Scholiastes: τῇ μετὰ χορεῦ λιγομένῃ ᾠδῇ. Sic et Philo Judæus cygneam Mosis cantionem χορείαν vocat, p. 477. Ed. Turneb. Sic et Aristophanes χορείαν ἐφηγέμενοι, Ran. v. 250. et vicissim χορεύεσθαι βοάν, Thesmoph. v. 109.

Plato de Legg. II. χορείαν γε μὴν ἔχειν τι καὶ φύλ τὸ σύνολόν ἐστιν, p. 788. A. Idem: χορείαν δὲ τὸ ξυναμφότερον καλεῖν, p. 795. C. Clemens Alexand. χορείαν inter poëmatum species recenset, p. 308. C. *Musg.*

1024. Κλίνεται] Male MSS. Steph. κλίνετα. *Musg.*

Κλίνεται] Ita restituo ex Aldina optima editione, pro κλίνετα, quam vocem Henricus Stephanus ex Veteri Codice, nescio quo, male, ut mihi videtur, restituit. Idque satis docto lectori apparebit, quod elisio nulla fit, ut fieri certe deberet, si κλίνετα legeretur, ante vocem ὑψικόλων. Recte itaque Brodæus κλίνεται retinet, vertitque *prostratæ jacent*; de foribus loquens, quas cum Megara, unico filiolo secum abrepto, contra Herculem clauserat, ille eo furens amplius, suo robore adeo diffregit, ut etiam cum cardinibus ipsis et postibus humi prostrarit. Ut supra apparet ad v. 996. Ἀλλὰ φθάσας νιν ἡ τάλαιν' ἴδιον δόμων Μάτηρ ὑπεπλαβοῦσα καὶ κλίσιν σύλας· Ὁ δ', ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὤν, Σκάπτοι, μοχλεύοι, θέρσεται· πρόπαλλόν σταθμὰ, &c. *Barnes.*

1025. Legebatur ἰώ μοι. *Herman.*

1026. Legebatur τάδε, quod ut ferri possit correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poëta scriptum esse. *Herman.*

1026. s. Lege Ἴδεσθε δὲ τέκνα πρὸ πατρός. *Elmsl.*

1028. Ἐξὸ. — φόνου.] Hæc Prev. reddit ita: il dort d'un sommeil effrayant hors de l'enceinte souillée de sang; adjicitque hanc notam: Ce mot (ἐκτοδὼν) me paroît placé là pour indiquer que le lieu de la scène ne devoit pas être souillée de sang. Il paroît cependant qu'on devoit

σιν ἀνημμένα τ' ἀμφὶ κίοσιν οἴκων. 1040
ΧΟ. ὁ ἡ. Ὁ δ', ὥς τις ὀρνίς, ἄπτερον κατασπίνων ἰαμβάδ'
Ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς, ὑστέρῳ ποδὶ
1035 Πικρὰν διώκων ἥλυσιν, πάρεσθ' ὅδε.
ΑΜ. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σῖγα σῖ- στροφὴ γ.
γα; τὸν ὕπνῳ παρεμμένον ἐάσατ' ἐκ- 1045
λαθέσθαι κακῶν.
ΧΟ. ὁ ϑ'. Καὶ σέ γε δακρύοις στένω, πρέσβυ, στροφὴ δ'.
καὶ

Circa columnas sedium.
Hic vero, veluti avis, gemens implumem
Partum liberorum, senex tardo pede
1035 Acerbum iter conficiens, adest hic.
Am. Senes Thebani, non tacite, tacite
Somno resolutum sinetis
Oblivisci malorum?
Cho. Et te gemo lacrymis, senex, et

appercevoir les corps dans l'enfoncement; du moins le chœur les voit. *Beck.*

1029. Legebatur περὶ δισσὰ δὲ καὶ. *Herman.*

Περὶ δὲ δισσὰ] Ita MS. E. Ed. Ald. περὶ δισσὰ δὲ. *Musg.*

1030. Lacunæ signa metri indicio posui. *Herman.*

Ἔρεισμα϶'] Duportus legit ἐρείσμα϶', sed vox ἐρείσμα vix satis authentica est, et πτερίδεσμα recte vocantur καλόβρεχα ἐρείσματα, ὅτι δι' αὐτὰ Ἡρακλῆς εἶδεν πρὸς κίον' ἐρείδοντας, καὶ ἐρειδόμενος τοῖς θυσανῖς περιδίνουσι. *Barnes.*

1031. Legebatur λαΐνοις ἀνημμένα ἀμφὶ κίοσιν εἴσω, nisi quod Ald. Brub. Herv. prima οἰκιῶν. *Herman.*

Altero ἀμφὶ amisso, proximi versus metrum idem ac illud vv. 1023. 1069. Versus antecedens conferri posset cum vv. 1024. 1067. Notavit Wakefieldius τὰ μὲν subaudiri ante Ἡράκλειον, et pertinere ad v. 636. Ellipsis ejusdem alium exemplum vide v. 569. *Elmsl.*

τὰ δὲ, *alia autem.* Sic scribendum, non τελεῖ, *hæc.* *Musg.*

1032. εἴσω.] Ita Edd. recent. monente H. Steph. nec variat MS. E. Ed. Ald. οἰκιῶν. *Musg.*

1035. τὸν λάσιν,] Optime Canterus ἥλυσιν, quod hic edi volueram. Sic ἥλυσιν πρεσβεύουσα, Hecub. v. 67. βαίνων ἥλυσιν, Phœn. v. 859. διώκων, *urgens, accelerans,* ut διώκουσ' ἄτερθεν πόδα, Æschyl. Eumen. v. 406. vid. et Sept. c. Theb. v. 377. Pers. v. 84. *Musg.*

Πικρὰν διώκων ἥλυσιν, πάρεσθ' ὅδε.] Cum olim scriptum esset διώκων τὸν λάσιν, Canterus dixit: Puto, Euripidem scripsisse διώκων ἥλυσιν, quo vocabulo in Phœnissis etiam de Tiresia utitur. Locus exstat Phœniss. v. 859. Πεπὸν δὲ βαίνων ἥλυσιν μόλις πρεσβ. Notandum autem est, Amphitryonem non jam de solvendo Hercule cogitare; sed tardo gressu Chorum accedere: quare nihil τὸν λάσιν, sed multum ἥλυσιν, i. e. βάσιν, valet. *Barnes.*

1036. ss. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ (σῖγα, σῖ | γα) τὸν ὕπνῳ παρεμμένον ἐάσατ' ἐκ | λαθέσθαι κακῶν ;] Hoc modo hi versus adhiberi debent. Vulgo legitur ἐάσετε λαθέσθαι Barnesius, ἐκλαθέσθαι Hermannus, emendavit. Conf. Æsch. Theb. 256. οὐ (σῖγα) μηδὲν τῶνδ' ἰρεῖς κατὰ στόλον; *Elmsl.*

1036. ss. Hinc sextum actum inchoat Prev. *Beck.*

1037. Nisi, ut Wakefieldius, post σῖγα interrogationis signum posueris, cum Barnesio legendum erit ἐάσετε. Ἐκλαθέσθαι

Τέκεα, καὶ τὸ καλλίνικον κάρα.
ΑΜ. Ἐκαστέρω πρόβατε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ στρφὴ ἑ. 1050
Βοᾶτε, μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑ-
πνώδειά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε.
ΧΟ. ὁ ἑ. Οἴμοι, στρφὴ σϛ.
Φόνος ὅσος οὔ ΑΜ. Ἆ ἆ, διά μ' ὀλεῖτε. ΧΟ. ὁ ἑ. Κεχυ-
μένος ἐπαντίλλει.

1040 Liberos, et præclaris-victoriis insignem virum.
Am. Longius abcedite, ne strepitum faciatis, ne
Clametis, ne tranquille agentem
Et somniculosum *ex* somno excitetis.
Cho. Heu me,
1045 Quanta hæc *est* cædes! *Am.* Ah, ah, discedite. *Cho.* Iratus
Vultum attollit;

pro vulgato λαθίσθαι scripsi. In Oreste 319. τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἑδέως' ἐπιλαθίσθαι λύπης. *Musg.*

ἑέντι] Legendum cum Barnesio ἑᾶτε, quod et superscriptum habet meum Aldinæ exemplar, puto, ex MS. *Musg.*

1039. Addidi γε. *Herman.*

Legit Hermannus, Καὶ σέ γε βαρεῖαι. Legimus, Κατά σε βαρεῖαι στένει, i. e. κατατείνω σε βαρεῖαι. κατατείνω ter in hac tragedia occurrit, vv. 1053. 1106. 1132. *Elmsl.*

1041. Ald. μὴ κτυπεῖτε, κτυπεῖτε, μὴ βοᾶτε. Alterum κτυπεῖτε reliqui omittunt. Deinde pro εὖ διαύοντα, MSS. Stephani ἐνδιαύοντα. Graviter hanc strophæ corruptam esse etiam metra indicant, quæ non modo longe ab antistrophicis recedunt, sed plane sunt insolentia. Indiget hic locus, si quis alius, codicum auxilio. Si tamen conjecturæ locus est, ita fere scribendum suspiceris:

ἐκαστέρω πρόβατε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ
βοᾶτε τὸν εὖ διάγοντ' ὑ-
πνώδειά γ' ἐξ εὐνᾶς.

ut μὴ βοᾶτε ἐξ εὐνᾶς sit pro μὴ βοᾷ ἐξ εὐνῆς ἐγείρετε, et ita ἐγείρετε ex interpretatione ortum putetur. Nisi malis, μὴ βοᾷ τε τὸν εὖ διάγοντ' ὑπνώδη' ἐγείρετί μοι. In εὖ διάγοντα etiam Seidlerus incidit. *Herman.*

1042. εὖ διαύοντα] Emendat Scaliger εὕδοντα, Barnesius, eodem sensu, εὖ διαύοντα. Sed num Amphitryon proximo versu *somnolentum* duntaxat dixisset, quem hoc versu *bene dormientem* dixerat. Lego: εὐδιάοντα, i. e. ἐν εὐδίᾳ ὄντα, ἀσχολούμενον. Sic εὐδίων ὄντων, Oppian. Halieut. Lib. I. v. 25. et v. 136. MSS. Steph. ἐνδιαύοντα, quod non juvat. *Musg.*

διϊαύοντα] Ita pro διαύοντα repono. Scaliger legit ἰαύοντα, sed mihi composita vox magis placet, ob hiatum vitandum. An ἐνδιάοντα pro εὖ διαύοντα. *Barnes.*

Reisk. legit εὐδί' ἰαύοντα, id est, εὐδίαν, *placida, placide.*

Heath. probat lectionem codd. Steph. ἐνδιαύοντα, *meridiantem*, sed versus ita constituit:

Τὸν ἐνδιαύοντ', ὑπνώδειά τ' ἐξ εὐνᾶς — periodus.
Βοᾶτε ἐγείρετε — iambicus-dimeter brachycatalectus.
Beck.

1044. s. Versum ita Heath. disponit:

ΧΟ. Οἴμοι, φόνος ὅσος ὤδε; — iambicus dimeter brachycatalectus.
ΑΜ. Ἆ, ἆ, διαμαλεῖτε. — idem.

v. 1047. s. idem ita:

ἄγετ' ἐκ γάμου, — ithyphallicus.
Μὴ δίσμ' ἀναγκάσμασι. — prosodiacus.
Beck.

ΑΜ. Οὐκ ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάξετ', ὦ γέροντες;

Μὴ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀπολεῖ πόλιν,

Ἄτο δὲ πατέρα, μέλαθρά τε καταρρήξῃ.

ΧΟ. ὁ ἰά. Ἀ, δυνατά, δυνατά μοι. στροφὴ η'.

ΑΜ. Σῖγα πνοὰς μάθω· φέρε, πρὸς οὖς βάλω. στρ. θ'.

ΧΟ. ὁ ιβ'. Εὕδει; ΑΜ. Ναί, εὕδει ὕπνον ὀλόμενον, ὃς ἔκανεν ἄλοχον, ἔκανε δὲ τέκεα τοξήρει Ψαλμῷ τοξεύσας. ἀντιστρ. γ.

ΧΟ. ὁ ιγ'. Στέναζε νῦν. ΑΜ. Στενάζω. στροφὴ ι'.

Am. Non tacitam lamentationem lamentamini, O senes?
Ne excitatus, vinculis ruptis,
Perdat civitatem,
Perdat patrem, et domum dejiciat.
Cho. Ut possibile, possibile mihi.
Am. Tace, spirationem considerabo; age, aurem admovebo.
Cho. Dormit? *Am.* Sane quidem dormit somnum execrandum, qui
Uxorem interfecit, *qui* interfecit etiam liberos, arcus
Stridore conficiens.
Cho. Geme nunc. *Am.* Gemo

1045. Legebatur ἴδι. Διά μ' ἰλιῖτι pro vulgato διαμελιῦτι, quod nemini debebat non in mentem venire, ab solo Wakefieldio occupatum video. Verba κιχωμένος ἰκανοίλλω, quæ male ad Amphitryonis orationem referebantur, Choro dedi. *Herman.*

1045. s. Κιχωμένος ἰκανοίλλω.] Malim: κιχωμένος ὦν' ἀνοίλλω, *iratus vultum attollit.* κιχωμένος a χώομαι, *irascor*, si a Veteribus non repudiatum esse constaret, extra dubium esset emendatio. Ita quidem legendum videtur in Q. Calabri Lib. II. ubi Ed. Ald.

ἤλυθεν οἱ κατίσανεί γι χώμενος Ἀντιλόχωι. *Musg.*

1047. In versus initio videtur ἄ ἄ excidisse. Ἀτρεμαῖα dedi pro ἀτρεμία, et αἰάξετ' pro αἰάζετ'. *Herman.*

1050. Legebatur καταῤῥάξῃ. Vide v. 860. *Herman.*

Ἀπὸ δὲ πανίῃ,] Optime Tyrwhittus ἀνίλῃ πανίῃ. [sed ita jam Heath.] *Musg.*

1051. Legebatur sine sensu ἀδόνατ' ἀδύνατά μοι. Compara cum hoc colloquio Orest. 140. sq. *Herman.*

1052. Legebatur σίγα, uti supra 1056. *Herman.*

1053. In Ald. Brubach. Hervag. Commelin. Cant. Musgr. bis est ὕπνον. Semel in ed. Brodæi, Paulli Stephani, Barnesii. *Herman.*

Ex interrogatione Εὕδει conjicit Prev. Chorum suo loco, in orchestra, atque adeo procul ab Hercule constitisse. *Beck.*

1054. s. Ita hos versus constituit Heath.

Ἔκανεν δὲ τέκεα penthemimeris trochaica, aut iambica.

Τοξήρει ψαλμῷ τοξεύσας tetrameter spondaicus.

ΧΟ. ὁ ιγ'. Τέκνων ὄλεθρον, ΑΜ. Ἰώ μοι. ἀντιστρ. ι'.
ΧΟ. ὁ ιγ'. Σέθεν τε παιδός, ΑΜ. Αἶ, αἶ. στροφὴ ια'.
ΧΟ. ὁ ιγ'. Ὦ πρέσβυ. ΑΜ. Σῖγα, σῖγα· ἀντιστρ. ια'.
Παλίντροπος ἐξανεγειρόμε- ἀντιστροφὴ ζ'.
νος στρέφεται· φίρε, 1070
Ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω.
ΧΟ. ὁ ιδ'. Θάρσει· νὺξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῷ. ἀντ. ϛ'.
ΑΜ. Ὁρᾶθ', ὁρᾶτε . . ἀντιστροφὴ η'.
Τὸ φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ κακοῖσιν οὐ ἀντιστροφὴ β'.
Φεύγω τάλας· ἀλλ' εἴ με πανεῖ πατέρ' ὄντα,
Πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται,

Cho. Mortem liberorum. *Am.* Hei mihi
Cho. Ob te et filium. *Am.* Ah, ah.
Cho. O senex. *Am.* Tace, tace,
Rursus excitatus
Se volutat: age,
Corpus occultatum sub atrio tegam.
Cho. Confide: nox habet palpebras filii tui.
Am. Videte, videte.
Lucem quidem relinquere in malis non
Fugio miser: verum si me, qui sum pater, interficiat,
Ad mala autem mala addet,

Χ0. Στένεζε τὸν. basis iambica. Ἰὼ

et v. 1058, 9. dividit hoc modo:

Αἶ, αἶ, ὦ πρέσβυ penthemimeris trochaica.
ΑΜ. σῖγα, σῖγα, παλίντροπος. periodus.
Beck.

1055. Ψαλμῷ] Vid. ad Ion. v. 172. *Musg.*

Ψαλμῷ τοξήρεις] Supra ad Ion. v. 172. Ψαλμοὶ δ' ἰέξουσι τόξων, notavimus, vocem ψάλλω proprie significare, *leviter chordas aut nervum tango*, sive arcus intendendi causa, sive soni musici excitandi, quam rem loco alio confirmavi ex Bacchis. Hoc in loco ψαλμὸς τοξήρης significat sagittas sonanti nervo excussas. Quod autem ψαλμὸς proprie respiciat sonum quendam, puta lyræ aut arcus pulsu excitatum, ex auctoribus abunde constat. Lucianus in Parasito, f. 770. Οὅτι γὰρ αὐλεῖν ἐν χορεῖς αὐλῶν, οὕτι ψάλλειν ἔνιν λύρας, οὐτι ἱστανύειν χορὸς ἵππων. Suidas in voce Βαρζά· Αἱ μουσουργοὶ βάρβαροι οὖσαι γυναῖκες· ὄνομα αὐταῖς ἐπιχώριον Βαρζά. Καὶ τούτων αἱ μὲν αὐλοῦσιν, αἱ δὲ ψάλλουσι συντραχήλῳ, αἱ δ' ἱσταχήλῳ ψαλτηρίῳ. αἱ αὐταὶ δὲ προσάδουσι τῷ ψαλμῷ. *Barnes.*

1056. Personæ sic distinctæ erant: ΑΜ. στενάζω τέκνων ὄλεθρον. ΧΟ. ἰώ μοι σέθεν τε παιδός. αἶ αἶ ὦ πρέσβυ. ΑΜ. σῖγα σῖγα, etc. Ἰώ μοι servavi, ut corripiatur media in ὄλεθρον. Aliter ὦ μοι legi poterit. *Herman.*

1058. Reisk. scribit: παιδός σ', *et tui et filii tui caussa.* *Beck.*

1060. Sic scripsi pro ἐξαγειρόμενος. Carent verbo ἐξανεγείρειν lexica. *Herman.*

1063. In Ald. Brub. Herv. prima Chori nomen abest. *Herman.*

1064. Excidit μοι vel δέ. *Herman.*

1065. Legebatur τὸ μὲν φάος. *Herman.*

1065. s. οὐ Φεύγω] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ὦ φεύγω. *Musg.*

1067. Servavi δὲ, quod in libris est, ut

Πρὸς Ἐριννύσι Ϟ' αἷμα σύγγονον ἕξει.
ΧΟ. ὁ ιώ. Τότε θανεῖν σ' ἐχρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾷ ἀντ. ε.
Φόνον ὁμοσπόρων
Ἔμελλες ἐκπράξειν Ταφίων περίπλυτον ἄστυ πέρσας.
ΑΜ. Φυγᾷ, φυγᾷ γέροντες, ἀπόπτερο δωμάτων ἀντ. ϛ.
Διώκετε, φεύγετε μάργον
Ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.
Τάχα δὲ φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν ἀντ. ζ.
Ὃδ' ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν.

Et præter Furias habebit cædem cognatam.
Cho. Tunc te mori opportuit, quando conjugi tuæ
Cædem fratrum
Ulturus eras, eversa insulari urbe Taphiorum.
Am. Fuga, fuga, senes, procul ab ædibus
Currite, fugite furiosum
Virum excitatum.
Mox cædem alteram ad cædem addens,
Bacchabitur per urbem Thebanorum.

omissa putetur apodosis. Aliter apodosis hoc versu incipienda esset, scribendo πρὸς Ἐριννύσι τε. *Herman.*

1069. ss. Ὅτε δάμαρτι σᾷ Φόνου ὁμοσπόρων Ἔμελλες ἐκπράξειν Ταφίων περίπλυτον ἄστυ πέρσας.] Οἱ Τάφιοι καὶ οἱ Τηλεβόαι στρατεύσαντες ἐπὶ τοὺς Ἠλεκτρύονος βοῦς, ἀπέλιπον τοὺς αὐτοῦ παῖδας, τῆς Ἀλκμήνης ἀδελφούς, τῶν Ϟρεμμάτων ὑπεραγωνιζομένους. Ὁ δὲ στασιάσας ἐχθρὸς ἐπὶ τὸν Ἀλκμήνης γάμον ἐκέρυξε γαμεῖσθαι, τῇ Ϟίλοντι διαδιδῶσι τὸν Ϟάνατον τῶν παίδων αὐτοῦ. Ὁ οὖν Ἀμφιτρύων ἐκστρατεύσας ἀπέλυσε αὐτούς, καὶ Τάφον τὴν νῆσον εἶλεν, πρὸν τῇ Ἀλκμήνῃ συνελθεῖν. Νῦν λέγω· Τάφος γάρ, ἣν εἶχον οἱ Τάφιοι καὶ Τηλεβόαι λῃστεύοντες ἀνδρεῖς, ὡς Ὅμηρος αὐτοὺς καλεῖ, νῆσος ἦν, μία τῶν Ἐχινάδων τῶν πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ· ἦσαν οἰκοῦσαι Ἐπειτίδης αὐτὴν καλεῖ Ταφίων περίπλυτον ἄστυ, εἶα δὲ νησαίων. De hac re ita Hesiodus Scut. Herc. v. 15. de Amphitryone loquens: Οὐ γάρ οἱ ἦεν πρὶν λιχέειν ἐπιβῆναι ἰοστόρου Ἠλεκτρυώνης, πρίν γε φόνον εἴσαντο πανημερίων μεγαθύμων Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ πανωλέθρῳ πυρὶ πάσας Ἀλδηῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων. Vide supra ad v. 60. item Apollonii Rhodii Scholiasten et Hesiodi Scholiastas ad Herculis Scutum, et Apollodori Bibliothec. Lib. II. c. 4. §. 5, 6, 7. Eustathium in Odyss. α'. et in Dionysii Periegesin, Stephanum περὶ πόλεων et lexicographos. *Barnes.*

1070. Φόνου ὁμοσπόρων] Fratrum sc. Alcmenæ, qui a Taphiis prælio occisi sunt. Apollod. Lib. II. c. 4. sect. 6. *Mug.*

ὁμοσπόρων] Hesiod. Scut. Herculis v. 17. Καστιγνήτων μεγαθύμων. *Barnes.*

1070. s. Φόνου ὁμοσπόρων ἔμελλες ἐκπράξειν] Ἔμελλες hic secundam corripit. Versus enim est asynartetus ex penthemimeri trochaica, et dochmaico. *Heath.*

1071. Ἔμελλες ἐκπράξειν] *Cum ulcisci paraves*, i. e. antequam Hercules genitus esset, quod factum est, expeditione in Taphios finita. Apollod. Lib. II. c. 4. sect. 6. Hesiod. Scut. Herc. v. 15. et seq. *Mug.*

1073. Διώκετε,] Hesychius: διώκειν — μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ubi vide, quæ in notis citantur. *Mug.*

1075. Addidi δέ. *Herman.*

1076. Addidi Ϟ'. *Herman.*

ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν.] Ἀναβακχεύειν primam hic producit. Versus est asynartetus ex duabus penthemimeribus trochaicis. *Heath.*

ΧΟ. Ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως
Τὸν σόν, κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες.
ΗΡ. Ἔα,
Ἔμπνους μέν εἰμι, καὶ δέδορχ' ἅπτερ με δεῖ,
Αἰθέρα τε καὶ γῆν, τόξα θ' ἡλίου τάδε·
Ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι
Πίπτωκα δεινῷ, καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω,
Μετάρσι', οὐ βέβαια, πνευμόνων ἄπο.
Ἰδού, τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος

Cho. O Jupiter, quare odisti adeo immodice filium
Tuum, et induxisti in mare hoc malorum?
Her. Hem.
Spiro quidem, et video quæ me oportet,
Aërem et terram, et radios hosce solis.
Ut in tempestatem, et mentis perturbationem
Incidi gravem, et spiritus ferventes duco,
Sublimiter, non æqualiter, ex pulmonibus.
Eheu, quid vinculis, ceu navis, devinctus,

1077. Hunc et sequentem versum, qui in libris Herculi tribuebantur, Scaliger Amphitryoni, Heathius et Tyrwhittus Choro adscribendos censuerunt. *Herman.*

Legit Wakefieldius ὑπερκότως, et laudat Heath. ad Æsch. Agam. 476. tacet Hermannus. *Elmsl.*

Hoc distichon sub persona Amphitryonis continuandum censet Scaliger. Rectius, meo judicio, Tyrwhittus [et ante eum Heath.] Choro tribuit. Ab Hercule certe non enunciari, ostendit v. 1105. *Musg.*

Ὦ Ζεῦ,] Hoc distichum Scaliger sub persona Amphitryonis continuat, Herculemque facit loqui incipere ad Ἔα. *Barnes.*

1078. τόδ'] MSS. Steph. τόνδ'. *Musg.*

κακῶν πέλαγος] Vide Erasmum in Adagio, Mare malorum. Ita Hippolyt. v. 824. Κακῶν δ' ὁ πάλαι πέλαγος ἐσεῖδε. Ita Ion. v. 923. Οἵ μοι· μίγας δυσαρχὴς ἀγῶνας κακῶν. *Barnes.*

1079. Ἔα,] Extra versum ponitur. Vide ad Ion. v. 1311. *Barnes.*

1081. τόξα θ' ἡλίου τάδε·] Τόξα ἀκτῖνας καλεῖ, μεταφορικῶς. Ita radii solis Apollinis dicuntur sagittæ; radios enim sol, ut sagittas, in terras jaculatur, atque spargit ex inexhausta sua lucis pharetra, ut orbem collustret. Hinc Apollo Τοξίτης colitur in Sicyone. Hesychius: Τοξίου βωμός· τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ἐν Σικυῶνι. Ideo et ἰοβόλος, ἑκατηβόλος, ἑκατηβελέτης, ἑκάεργος, Apollo a Poëtis dicitur, ut et Diana ἰοχέαιρα, et τοξότις, et utrisque arcus et sagittæ tribuuntur, ob hanc nimirum radiorum jaculationem. *Barnes.*

1082. θ' ab Reiskio et Wakefieldio additum. *Herman.*

Reisk. scribit ὡς δ' ἐν ob præcedens μέν. *Beck.*

1085. ss. Ἰδού, τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος Νεανίαν θάρσαλα καὶ βραχίονα Θρασυστῷ κεροῦμαι λαΐνῳ στιχίσματι; Ἦ μὴν νεηκεῖς γλίσχρας θάλους ἴσχω,] "Friget, vehementer friget, nec loci granditatem spirat, humiles locutio, κεροῦμαι στιχίσματι. Liquido mihi constat Euripidem non adeo negligenter venustam figuram administrasse, nec ad hunc quodammodo morem non scripsisse versus pulcherrimos: Ἰδού, τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος Νεανίαν θάρσαλα καὶ βραχίονα, Θρασυστῷ κεροῦμαι λαΐνῳ στιχίσματι; *Muro alligatus sum vinculis, ut in portu navis.* Wakefield. Elegantia verba magis quam emendationis accuratio hanc totam notam adscribamus faciunt. Legimus, Πρὸς ἡμιθραύστῳ

Νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα
Πρόσιμι θρανστῷ λαΐνῳ τειχίσματι;
Ἦ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω,
Πτερωτὰ δ' ἔγχη, τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ,
Ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν
Ἔσωζε πλευράς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο.
Ἦ που κατῆλθον αὖθις εἰς Ἅιδου πάλιν

Juvenilem thoracem, et brachium,
Adsum ad fractam lapideam columnam?
Sedeo, vicinas mortuis sedes habens.
Alataeque sagittae, et arcus sparsi sunt humi,
Quae antea meis brachiis adjuncta,
Servabant latera, et a me servabantur.
Numnam redii iterum ad inferos,

λαΐνῳ τυχίσματι, Ἥμαι, νεκροῖσι γείτονας θάκους, ἔχων; quod hic ἠμιθρανστον τυχίσμα, supra διχόβλητὸς κίων appellatur, v. 1003. In secundo versu, emendationem Musgravii recepimus. Hermannus, quem vim ἦ μὴν rectius habere oportuit, cum Wakefieldio legit: Ἦ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω. Qui emendationem nostram versus antecedentis laudant ἡμίθρανστος lexicis suis addent. *Elmsl.*

Ἰδού,] Malim, *Ἰοὺ*. Neminem enim hactenus adesse animadverterat v. 1097. *Musg.*

1085. ss. Ἰδού, τί δυσμοῖς, ναῦς ὅπως ἐρεισμένος,
νεανίαν θωράκα καὶ βραχίονα
πρόσιμι θρανστῷ λαΐνῳ τυχίσματι
Ἦ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.

Tentavimus olim:

πρόσιμι θρανστῷ λαΐνῳ Γ' ΕΡΕΙΣΜΑΤΙ

in Specimine Emendd. p. 110. quod ad columnam alligatus erat Hercules;

δεσίστομαι πρὸς κίονα.

v. 1006. Certe verbum τυίχισμα de columna usurpatum insolens videri debet. In seq. versu haeremus in Ἦ μὴν quod Musgravius felicissime correxit in

Ἥμαι νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχων.

Mihi in mentem venerat;

Καὶ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.

v. Hogeveen Doctr. Part. Graec. p. 399. ed. Schütz. *Jacobs.*

1087. Jacobs Spec. Em. p. 109. s. id quod hic λάϊνον τείχισμα vocatur, supra v. κίων erat. Quare forsitan legere possis:

πρόσιμι θρανστῷ λαΐνῳ γ' ἐρείσματι.

Beck.

1088. Libri ἦ μὴν. Ἦ μὴν jam Wakefieldius. Musgravius ἧμαι — ἔχων. *Herman.*

Haud dubie mendosum est Ἦ μὴν. Legendum forte:

Ἥμαι, νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχων.

Musg.

Ἦ μὴν νεκροῖσι γείτονας θάκους] Hunc versum Scaliger extra sedem putat et disponi vult inter versum 1091. Ἔσωζε πλευράς, etc. atque versum 1092. Ἦ που κατῆλθον, etc. Sed nulla hujus dispositionis mihi videtur necessitas; non enim hic per νεκροῖσι *manes* notat, sed *occisorum* cadavera, nempe uxoris et trium liberorum; quos nondum agnoscit Hercules, sed miratur, juxta mortuos se positum, et sagittas suas hinc inde sparsas, etc. *Barnes.*

Reisk. conjicit: τί μὴν νεκροῖσι. *Beck.*

1089. Ald. Brub. Herv. prima πτερωτὰ σ' ἔγχη. τόξα δ'. Herv. secunda, rell. πτερωτὰ σ' ἔγχη, τόξα σ'. *Herman.*

1092. πάλιν et μολὼν in edd. Commelin. Paulli Steph. et Barn. permutatis

Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς Ἅιδου μολών; 1105
Ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,
Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.
Ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ;
Ὢή, τὶς ἐγγύς, ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν,
Δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται; 1110
Σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.

Eurysthei reciprocam viam ad inferos profectus?
At neque Sisypheum intueor saxum,
Neque Plutonem, neque sceptra filiæ Cereris.
Obstupui certe. Ubinam sim ignoro.
Eheu; quis prope, vel procul *est*, meorum amicorum,
Qui meæ ignorantiæ medeatur?
Nihil enim certo agnosco consuetorum.

sedibus leguntur. Musgravius recte suis locis restituit e MSS. et edd. Ald. Brub. Herv. Brod. Probanda videtur conjectura Piersoni in Verisim. p. 224. ἰνιολαῖς pro εἰς Ἅιδου restituentis, quod tamen non, ut illi placet, v. 1093. sed v. 1092. faciendum est. *Herman.*

Ἥκιστ'] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. οὔκ. *Musg.*

1092. s. Sic constituendi, adjuvantibus vet. edd. οὕτω κατῆλθον αὖθις εἰς ἥδου, πάλιν Εὐρυσθέως δίαυλον, ὡς σταδιεῖν, μολών. ita est nostrum *ich bin doch wohl nicht etwan*. *Reisk.*

1093. Merito Piersonum offendit εἰς ἥδου repetitum. Reponit autem, quod sane magnam speciem habet:

Εὐρυσθέως δίαυλον ἰνιολαῖς μολών.

Εὐρυσθέως ἰνιολαῖς, ut infra v. 1269. Male in Edd. recent. πάλιν hunc versum terminat, μολὼν vero præcedentem, intermutatis sedibus, quas in Aldina et MSS. obtinent. *Musg.*

1094. Ut vulgo legitur, hujusce loci sensus est, Herculem, non Sisyphum lapidemque ejus, sed Plutonem, videre. Sic Æschylus Prom. 244. ἰγὼ γὰρ· οὐ' ἐς ὀνείδη τάδε Ἔχεγλον, ἐσιδοῦσά τ' ἀλγύνθην πάρος. Ibid. 260. Ἡμαρτες. ὡς γ' ἥμαρτον, οὐκ ἐμοι λέγειν Καλ' ὠδινὼν, σοί τ' ἄλγος. Euripides Heracl. Καὶ μήν κυδύνων, σωθέντα τι μὴ Τίτν'. His in locis negativus, οὔτε vel μήτε ad sequentem sententiæ partem non attinet. Hunc locum igitur facile corrigamus. Ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον, Πλούτωνά τ'. Potest etiam legi οὔτε σκῆπτρα, servante οὔτε Σισύφειον. Emendationem priorem malumus. Οὔτε sæpius ponitur post ἀλλὰ. Vid. Vol. XIX. p. 482. libri cui titulus *The Edinburgh Review*. Fortasse etiam ἧδὲ σκῆπτρα cum Wakefieldio legere debemus. *Elmsl.*

πέτρον,] Ed. Ald. στιρὸν. *Musg.*

Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,] Pindari Scholiast. Σίσυφος δὲ πέτρον μέγιστον εἰς ἀνάντη τόπον νομίζων, καὶ ὁπότε εἰς ἄκρον ἦλθε τοῦ τόπου, ἀπολισθαίνοντα τὸν λίθον αὖθις ἀνάγων. Apollodorus Bibliothec. Lib. I. c. 9. §. 3. Κολάζεται δὲ Σίσυφος ἐν ᾅδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων, καὶ τοῦτον ὑπερβάλλων δίλων· ὅτος δὲ ἀθυμήσας ὑπ' αὐτοῦ, ἀθῶται πάλιν εἰς τοὐπίσω. Hinc Horat. *Optat supremo* collocare Sisyphus in monte saxum. Partim ex Brodæi notis. *Barnes.*

1096. ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ;] *Ubi tandem positus, locum ignoro?* Male interpres: *et, ubinam sim, ignoro.* *Musg.*

Valck. ad Hippol. 938. hunc versum corrigit ita: Ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' εἰμ' ἀμηχανῶ. *Beck.*

1097. Male legebatur τὶς ἐγγύς.
Herman.

ΑΜ. Γέροντες, ἦλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;
ΧΟ. Κἄγωγε σὺν σοί· μὴ προδῷς τὰς ξυμφοράς.
ΗΡ. Πάτερ, τί κλαίεις καὶ ξυναμπίσχει πόρας,
Τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβώς;
ΑΜ. Ὦ τέκνον, εἴ γὰρ καὶ κακῶς πράσσων ἐμός.
ΗΡ. Πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρόν, οὗ δακρυρροεῖς;
ΑΜ. Ἃ καὶ θεῶν τις εἰ πάθοι, κατασταίνοι.
ΗΡ. Μέγας γ' ὁ κόμπος· τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις.
ΑΜ. Ὁρᾷς γὰρ αὐτός, εἰ φρενῶν ἤδη κυρεῖς.
ΗΡ. Εἶπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷ 'μῷ βίῳ.

Am. Senes, num ibo prope mea mala?
Cho. Et ego tecum, non prodens calamitates.
Her. Pater, quid ploras, et tegis oculos,
A charissimo filio tuo longe discedens?
Am. O fili; es enim meus, tametsi infelix sis.
Her. Quid vero ego mali patior, quamobrem plores?
Am. Quæ, si quis vel Deorum pateretur, gemeret.
Her. Magnum sonans vox est: sed casum nondum dicis.
Am. Vides enim ipse, si jam mentis es compos.
Her. Dic, si quid novi criminis vitæ meæ intentas.

1100. Hic demum Chorus ex orchestra prodit in scenam ipsam. *Beck.*

1101. πρεσβύτ] Ita MSS. Steph. Ald. πρεσβῦς. *Musg.*

1102. a. Πάτερ, τί κλαίεις καὶ ξυναμπίσχεις πόρας
Τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβώς.

Videsis an scribendum sit

καὶ ξυναμπίσχεις πόρα.

ut v. 1226. Heraclid. 540. Ion. 1476. Electra 108. et passim. *Jacobs.*

1106. Emendatio hujus versus Cantero debetur. Ed. Ald. ἀνανθιῶν τις εἴπαθ', εἰ καταστένοι. *Musg.*

Ἃ κ' ἂν θεῶν τις εἰ πάθοι, καταστένοι.] Ita rectissime hunc versum, distinguendo male olim juncta, legit Canterus Novarum Lection. Lib. V. c. 1. Henr. Stephanus, cum non valeret mentem loci assequi, falsis codicibus iterum se venditabat, et frivolis conjecturis impediorem reddebat; de quo idem Canterus: *Stephani quidem, hoc de loco misere se torquentis, valde me miseret.* Scaliger et Æmil. Portus hanc lectionem laudant. Duportus ἄγαν legit, haud adeo feliciter, cætera probat. Vetus lectio ita se habebat: Ἀνανθιῶν τίς εἴπαθ', εἰ καταστένοι. Qua nihil absurdius. Joh. Brodæus de ἄγαν exponendo mire nugatur. In hac re Canterus primus recte vidit. *Barnes.*

1107. Μέγας γ'] Ita MS. 2714. In Ed. Ald. deest γ', metro laborante. Ultimam certe corripit μέγας, Soph. Ajac. v. 205. *Musg.*

1109. ὑπογράφει] Vox, ut videtur, forensis. Themistius Orat. XV. νῦν ἀναπεισίαν ὑμῖν ἀναγνωσόμενος, ἣν ὑπογράφουσι καθ' ἡμῶν οἱ παμφιλοκατήγοροι. Verte igitur: *Dic, an novi criminis aliquid vitæ meæ intentas.*

ὑπογραφὴ habet Plato Theætet. p. 126. F. ὑπογραφαὶ Scholiastes Aristoph. ad Nub. 37. videntur esse tabulæ earum, quæ ærario debentur. *Musg.*

Forte, ὑπιγράφη, *succrevit. Reisk.*

1110. Musgravius, Εἰ μυρίδ' Ἄλλοι βάλχοι ἦ, φράσαιμεν ἄν. Non opus vide-

1110 ΑΜ. Εἰ μηδὲν Ἅιδου βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.
ΗΡ. Παπαῖ, τόδ' ὡς ὕποπτον ἠνίξω πάλιν.
ΑΜ. Καί σ', εἰ βεβαιοῖς εὖ φρονεῖς ἤδη, σκοπῶ.
ΗΡ. Οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.
ΑΜ. Λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδός, ἢ τί δρῶ;
1115 ΗΡ. Καὶ τόν γε δήσαντ' εἶπ'· ἀναινόμεσθα γάρ.
ΑΜ. Τοσοῦτον ἴσθι τῶν κακῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔα.
ΗΡ. Ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν, ὃ βούλομαι; 1129
ΑΜ. Ὦ Ζεῦ, παρ' Ἥρας ἆρ' ὁρᾷς δρόνων τάδε;
ΗΡ. Ἀλλ' ἦ τι κεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;

1110 *Am.* Si non amplius Ditis famulus es, dicam.
Her. Papæ? ut hoc suspectum obscure dixisti iterum.
Am. Et te jam considero, an constanter animi compos sis.
Her. Atqui non memini me mente captum fuisse.
Am. Senes, solvamne vincula filii, aut quid agam?
1115 *Her.* Dic etiam eum, qui ligavit: moleste enim hoc ferimus.
Am. Tantum scias malorum: cætera vero omitte.
Her. Sufficitne enim silentium, ut discam quæ cupio?
Am. O Jupiter hæc (videsne) a sede Junonis *profecta* sunt.
Her. An aliquid ab illa mali passi sumus?

tur. Μηδὲν pro μὴ καδ' Canteri emendatio est. *Herman.*

Docui ad Hippolytum v. 551. legendum esse:

εἰ μηδὲν Ἅιδου βάκχος εἶ, φράσαιμεν ἄν.

Siquidem non amplius Ditis famulus es, dicam. Viderat Canterus, pro μὴ καδ' scribendum esse μηδέν', sed alterum non attigit. *Musg.*

Εἰ μὴ καδ' Ἅιδου βάκχος,] Βάκχος, μανία, λύσσα, ἣν ἐμαίνετο ἐξ Ἅιδου ἀνὼν ἄγγελος. Canterus legendum putat: Εἰ μηδὲν Ἅιδου. Scaliger legit κατ' Ἅιδου pro κατειδέναι, hoc pro κατειδέναι, ab ἀΐδω, cano, nescio, qua mente. Certe Bacchus hic pro furore, qualis Bacchantibus adesse solebat, qualemque modo Hercules ostenderat, sumitur. *Barnes.*

Reisk. mavult: Εἰ μὴ 'κράτει σου Βάκχος, nisi *te teneret furor*, nisi tibi dominaretur. *Beck.*

1111. ἤνιξω] Ab Ἠνίξαμην, thema αἰνίττομαι, *tecte loquor.* Hinc ænigma, Αἴνιγμα, ab αἶνος, parabolica locutio. Αἰνίζομαι vero *laudo*, Homer. περὶ γάρ σε βροτῶν αἰνίζεμ' ἀνάγκαν. *Barnes.*

1113. Aut σε leg. cum vet. ed. loco σε, aut οὐ γὰρ βιβαχευκάς. *Reisk.*

1115. ἀναινόμεσθα] Defendat forte aliquis ex Theognid. v. 710. hujus fab. v. 1219. Mihi vix dubium est, quin scripserit auctor ἀνιαώμεσθα, *infames reddimur.* *Musg.*

1117. Recepi Heathii emendationem. Vulgo ἀρκεῖ. σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι. *Herman.*

Levi mutatione emendaveris, quod et vidit Heathius:

ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν, ἃ [vel ἅ] βούλομαι;

Silentiumne ergo sufficit, ut discam, quæ cupio? Idem in Andromeda, quanquam aliis verbis, dixerat: σιγῇς· σιωπὴ δ' ἄνευ ἑρμηνέως λόγων. Tyrwhitto placet σιωπῇ γὰρ παθεῖν οὐ βούλομαι. *Musg.*

Ἀρκεῖ] Τοῦτο ἀρκείσθω σοι, φάντις, ὅτι πάντα τρανῶς λέγεσθαί μοι δίκαι, καὶ οὐ βούλομαι σιωπῇ ταῦτα μαθεῖν. *Barnes.*

Forte, μαθεῖναι βούλομαι, *volo enim silentio prætermittere.* *Reisk.*

ΑΜ. Τὴν Διὸν ἰάσας, τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
ΗΡ. Ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἕξεις τινά.
ΑΜ. Ἰδού, θέασαι τάδε τέκνων πτερύγματα.
ΗΡ. Οἴμοι, τίν' ὄψιν τήνδε δέρκομαι τάλας;
ΑΜ. Ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις.
ΗΡ. Τί πόλεμον εἶπας; τούσδε τίς διώλεσεν;
ΑΜ. Σύ, καὶ σὰ τόξα, καὶ θεῶν ὃς αἴτιος.
ΗΡ. Τί φῄς; τί δράσας; ὦ πάτ' ἀγγέλλων πάτερ.
ΑΜ. Μανείς· ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἑρμηνεύματα.
ΗΡ. Ἦ καὶ δάμαρτός εἰμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;

1120 *Am.* Missa Dea, cura tua mala.
Her. Periimus! aliquam calamitatem occultas?
Am. Ecce, aspice liberorum cadavera hæc.
Her. Heu me, quale spectaculum video miser?
Am. Infelix, O fili, bellum studiose fecisti liberis.
1125 *Her.* Quid bellum narras? quis perdidit hos?
Am. Tu, et arcus tuus, et deorum quisquis est autor.
Her. Quid ais? quid feci? O pater mala nuncians.
Am. Insaniens: quæris autem miserabilem narrationem.
Her. An et uxoris meæ sum ego interfector?

1118. Musgravius: Ὦ Ζεῦ, πῶς Ἥρας (ἆρ' ἐξῆς ι) θέσιν τάδε. Non opus. *Herman.*

Distinguendum:

ὦ Ζεῦ, πῶς Ἥρας (ἆρ' ἐξῆς) θέσιν τάδε. *Musg.*

Leg. ἆρα ἀρῆς φρενῶν τάδε, *num consiliis* (suasu, instigatu) *Junonis fecisti hæc?* aut παρῆξας a παράγω, aut προνίψας, *prospiciens. Reisk.*

1121. Legebatur ἕξεις τίνα. Primus Brodæus λίξεις pro ἕξεις, inde alii. Signum interrogationis recte omisit Wakefieldius. Ἔξεις non mutandum. Vide Orest. 248. Suppl. 1038. Ion. 1354. *Herman.*

ἕξεις] Certatim emendant viri docti λίξεις. Mihi magis arridet σνίγεις. Phœn. v. 1229. καιόν τι πάθοις, καὶ σνίγεις ὑπὸ σπέρᾳ. *Musg.*

ἕξεις] Brodæus, Canterus, Scaliger, λίξεις legunt, quæ vera videtur lectio. *Barnes.*

λίξεις, aut ἰρεῖς, etiam Reisk. *Beck.*

1122. στερνάματα] Πτέρνατα, *cadavera*, quæ et στέρνα dicuntur, a τὸ στέρνον. Phœniss. v. 1715. Ὦ φίλα στέρνατ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. *Barnes.*

Ἀπόλεμον πόλεμον illustrat Brunck. ad Æschyl. Prom. 912. *Beck.*

1126. καὶ θεῶν ὃς αἴτιος.] Junonem innuit, sed cum non ausit eam nominatim citare, ne ira magis inflammetur, εὐφημεῖ ait: *quisquis fuit ille Deorum, θεῶν ὃς αἴτιος. Barnes.*

1131. συναγμῶν γάρ με περιβάλλει πόθος.] Sic Homerus: πόθος ἶσεν ἐπιζώ. Sic Euripides Phœniss. v. 257. Ἀμφὶ δὲ πόλιν πόθος ἐστήλατο. *Barnes.*

1133. Sic libri. Nihil afferunt critici, quod vel commemoratione dignum sit. Si quid video, scribendum est, ἦ γάρ ξυνάψας' οἷον ἰαβάχιυμ' ἐμόν. Non est in lexicis ἰαβάχιυμα, sed ejus vocabuli interpretatio fuit ἡ βάκχιωσις, cujus vestigia in textu habemus. Mox Ald. Herv. pr. Brub. ἐυευχεῖ. Cæt. ἐυευχῶ. *Herman.*

ἦ βάκχιον'] Legendum cum Reiskio ἦ βακχίᾳ, *velut Bacchus.* Nota sunt vel ex Horatio *tecta Pentheos* a Baccho dis-

ΑΜ. Μιᾶς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε.
ΗΡ. Αἶ αἶ· στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.
ΑΜ. Τούτων ἕκατι σὰς καταστένω τύχας.
ΗΡ. Ἦ γὰρ συνήραξ' οἶκον, ἢ βάκχευσ' ἐμόν;
ΑΜ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἓν· πάντα δυστυχεῖ τὰ σά.
ΗΡ. Ποῦ δ' οἶστρος ἥμας ἔλαβε; ποῦ διώλεσεν;
ΑΜ. Ὅτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἠγνίζου πυρί.
ΗΡ. Οἴμοι· τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,
Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς,
Κοὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἄλματα,

1130 *Am.* Hæc omnia *sunt* unius manus tuæ facinora.
Her. Heu, heu! circumdat enim me nubes luctuum.
Am. Propter hæc deploro tuas calamitates.
Her. An etiam confregi meam domum, ut furore percitus?
Am. Haud scio præter unum *hoc*, omnia tua *sunt* infelicia.
1135 *Her.* Ubi vero furor nos invasit? ubi perdidit?
Am. Quum ad aram manus expiabas igne.
Her. Heu me! quid igitur parco vitæ meæ,
Cum factus sum interfector meorum charissimorum liberorum?
Nec ad politi saxi saltus eo!

jacta non levi ruina, de quo vid. nostri Bacchas v. 623. *Musg.*

Heath. emendaverat: ἦ 'βάκχευσ'.

Beck.

1134. De industria, et religione motus, loquitur Amphitryo obscurius. Nam numen fuerat, quod ipsum compelleret.

Beck.

1136. Ὅτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἠγνίζου πυρί.] Ita supra Nuntius dicit, Herculem tum primum furore correptum, quum ad aram torrem ex altari flammantem tinecturus esset in aqua lustrali, v. 923. Μίλαν δὲ Δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρων, εἰς χέρνιβ' ὡς βάψων Ἀλκμήνης τόκος, ἕστη σιωπῇ, etc.

Barnes.

1137. Non repugnem, si quis malit τί δῆτα. Recte tamen se habere vulgatam puto, nec debebam particulas δή γε improbare ad Aristoph. Nub. 677. 783. Apud Euripidem inveniuntur in Iph. Taur. 944. Suppl. 173. quo in loco non recte, meo sententia, Porsonus ad Hecub. 13. δῆτα legit. *Herman.*

Τί δῆτα est certa lectio quod in textum intulit Schæferus. Sic Æsch. Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐς τάχυ Ἅιδην πεσεῖν; Soph. Œd. T. 1159. Τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ' ἄναξ, Ἐπεύξασ' ἦλθον, ἐξελυσάμην; Eurip. Hippol. 1063. Ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύει στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὐ σίβω, δύλλυμαι; Aristoph. Lys. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Δαμπιτοῖ, Κινωμόσαμεν ὅπως ἐν ἀμήχανῳ ἴσχῃ; Ibid. 1159. Τί δῆθ' ὑπηγμένοι τε πολλῶν κἀγαθῶν Μάχεσθε, καὐ παύεσθε τῆς μεχθηρίας. Ex hisce quinque exemplis tria adscripsit Elmsleius (ad Heracl. 805.), et hoc in loco τί δῆτα præfert. Elmsleius quoque signum interrogandi ante φονεὺς poni deberi dicit, et verba sequentia novam sententiam novamque quæstionem incipere debere: Οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, Ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας, Τίνυσας δικαστὰς αἵματος γενήσομαι, Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατειργάσας πυρί, Δύσκλειαν, ἣ μίνυ μ', ἀνώσομαι βίᾳ; *Nonne ibo præcipitemque de rupe præcipitabo, &c.* Sic Androm. Οὐ σπαράξομαι κόμας; οὐκ ἰσιδήσομαι ἐμῇ κάρᾳ πτύπημα χειρὸς ὀλοόν; *Nonne capillos vellicabo,*

Ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας,
Τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;
Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρί,
Δύσκλειαν, ἣ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;
Ἀλλ' ἐμποδών μοι θανασίμων βουλευμάτων
Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, ξυγγενὴς, φίλος τ' ἐμός,
Ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος

Aut gladio in hepar adacto,
Vindex fiam sanguinis liberorum:
Aut carnem meam cremans igni,
Infamiam vitæ, quæ me manet, repellam?
Sed impedimento mihi letalium consiliorum,
Venit Theseus hicce, cognatus et amicus meus.
Conspiciemur *ab eo, et* cæsorum liberorum piaculum

&c. Hel. 550. Οὐχ ὡς δεσμοῖσι πῶλος, ἢ Βάκχῃ θεοῦ, Τάφῳ ξυνάψω πῶλον; Med. 874. Οὐκ ἀναλλαχθήσομαι θυμοῦ; Conf. Æsch. Suppl. 845. Οὐκ οὖν, οὐκ οὖν (supplendum ἴσοντα) τιλμοὶ, τιλμοὶ, καὶ στυγεραὶ, πολυαίμων φόνος | ἀσπουδὰ κραντὸς; Nonne crines evellam. Cujus loci vim minus recte interpretes intellexerunt.

Elmsl.

τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,] Videbimus postea ad v. 1338. quod Hercules, quanquam nunc de morte sibi inferenda malis suis distractus deliberat, voluntariam mortem, seu Αὐτοφονίαν, timiditatis damnet. At quod etiam impium sit, de vita, velut ex arce nobis nostræque fidei tradita, duce invito egredi, testatur in Platonis Phædone, sect. 5. Socrates, ita loquens: Ὁ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις περὶ αὐτῶν (ἀνθρώπων) λόγος, ὃς ἦν τοῖς φρουρεῖν ἡμᾶς οἷς ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν, μέγας τις τίς μοι φαίνεται καὶ οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν. Ita quoque post Socratem Cicero de Somnio Scipionis: "Quare et tibi, Publi, et piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis, nec injussu ejus, a quo ille est nobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus humanum a deo assignatum defugisse videamini." Idem in primo Tusculan. Quæst. Vetat enim dominans ille in nobis deus, injussu hinc nos suo demigrare. Idem Ciceronis locus a Macrobio bene tractatur in Somnii Scipionis, Lib. I. c. 13. *Barnes.*

1139. λιστάδος] Ita bene emendat Brodæus. vid. Androm. v. 531. Apollon. Rhod. Lib. II. Theocrit. Idyll. XXII. v. 37. Ed. Ald. λιστάδος. *Musg.*

Κοὐκ ἄμι πίτυρας λιστάδος πρὸς ἅλματα,] Androm. Λιστάδος ὡς πίτυρας. Scholiast. ἀπὸ λείας πίτυρας. Apollonius Argon. Lib. II. — τῷδ' ὕπο πίτυραι λιστάδες ἰῆϊζοντο ἀλίβροχαι. Theocritus: Εὗρον ἀίσσοντ πρέσβιν ὑπὸ λιστὰδι πίτυρᾳ. *Brodæus.*

1142. ἀντιμπρήσας] Ita MSS. Steph. Ed. Ald. ἐμπρήσας. *Musg.*

ἀντιμπρήσας] Duportus legit ἀντιμπρήσας, sed ἀντιμπρήσας ex vetustis Codicibus eruisse se Stephanus dicit, et hoc jam in Lexico receptum; quare manent per me licet. Aldina editio una syllaba deficiens ἐμπρήσας tantum habuit. *Barnes.*

1145. Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, ξυγγενὴς, φίλος τ' ἐμός.] Quomodo Theseus & Hercules consanguinitate erant inter se juncti, supra ostendimus ad Heraclid. v. 210. et v. 37. Quod autem Theseus amicus erat Herculis, æque ac Pirithoi, utpote ab eo magnis beneficiis constrictus, ut etiam illius gestorum æmulus, testatur Plutarchus in Vita Thesei. *Barnes.*

1147. Fortior evadet locutio, legendo cum Reiskio, φιλτάτῳ ξίνων ἐμῶν. Sic Soph. El. 15. Νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ τὸ φίλτατον ξίνων Πυλάδη, σί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον. Emendationem hanc plane neglexit Hermannus. *Elmsl.*

φιλτάτων] Optime Reiskius φιλτάτῳ. Nihil certe libentius audituri erant Athe-

Εἰς ὄμμαθ' ἥξει φιλτάτων ξένων ἐμῶν.
Οἴμοι, τί δράσω; ποῦ κακῶν ἐρημίαν
Εὕρω; πτερωτός, ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
Φέρ', ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σπότος.
Αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς,
Καὶ τῷδε προστροπαῖον αἷμα προσβαλών,
Οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω.

Veniet in conspectum charissimi meorum hospitum.
Hei mihi, quid faciam? ubi malorum solitudinem
Inveniam! alatusne, an subter terram vadens?
Age, quid si vestibus tenebras offundam capiti?
Pudet enim me scelerum, quæ patravi,
Et huic piacularem sanguinem irrogans,
Nullo malo-afficere volo innocentes.

nienses, quam Theseum sic reliquis Herculis hospitibus anteferri. *Musg.*

1148. Legebatur τῶ. *Herman.*

1150. Edd. vett. φέρ' ἔι, omisso πέπλοισι, quod e MSS. Stephani receptum. Heathius ἐν in ἰν mutavit. *Herman.*

Φέρ' ἔν πέπλοισι] Vox πέπλοισι, MSS. Steph. debetur. *Musg.*

Φέρ' ἔν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σπότος.] Henricus Stephanus primus restituit πέπλοισι, sed illi ἔν in hoc loco haud satis apta videtur, ut neque Duporto, qui legit ὡς ἔι, pro φέρ' ἔν et Ἔα: non enim satis sibi in hac re constans videtur. Quid si φέρ' αὖ legamus? Nec tamen ἔν omnino ineptum habeo. *Barnes.*

Heath. mavult: φέρ' ἰν πέπλοισι, quia ἔν hic nullum locum habeat,

Solebant Veteres semper in gravissimo luctu caput tegere peplo. *Beck.*

1152. Vulgatum προσλαβὼν Canterus in προσβαλὼν mutavit. Τῷδε est *mihi.* *Herman.*

προσλαβὼν,] Recte Canterus προσβαλὼν. Sed neque sic persanatur ulcus. Legendum:

καὶ τῶνδε, προστρέπαιον ὄμμα προσβαλών,

Constructio est: καὶ οὐδὲν κακῶσαι θέλω τοὺς τῶνδε ἀναιτίους, προσβαλὼν ὄμμα προστρέπαιον. Quippe inquinari credebant Veteres, quoscunque adspexisset tantum homo magno aliquo scelere implicatus. vid. Hippol. v. 951. Confer etiam hujus Fab. v. 1224. 5. προστρέπαιον αἷμα προσλαβὼν convenit quidem illud Herculis conditioni, sed ita convenit, ut hic saltem otiosum sit. *Musg.*

προσβαλὼν,] Hactenus προσλαβὼν legebatur, sed Canterus recte sensit, προσβαλὼν legi debere; facilis enim error ex transpositione literarum; ut et facilis correctio. Dicimus itaque ἀνιμίαν τινὶ προσβάλλειν, non autem προσλαμβάνειν. Προσλαμβάνομεν γὰρ ἡμεῖς ἀνιμίαν ἐξ ἄλλου τινός. Similiter προστρέπαιον αἷμα ἰνίεσθαι προσβάλλω, *alteri cædis reatum irrogo*, hic dicitur: Scaligero hoc quoque visum. *Barnes.*

προσβαλὼν,] Vid. Abresch. ad Æschyl. I. p. 61. *Beck.*

προστρέπαιον, μυσαρόν. *Scholiast.*

1153. κακῶσαι] Contaminare. Prisci sane parricidam impium, quique id genus facinoris detestandi commisisset, fugiebant, ejusdem consortio se pollui existimantes; inquit Joh. Brodæus; quasi et modernis id esset inauditum. Certe pii ac modesti homines sanguinarios, blasphemosque atheos, ut pestes humani generis solent vitare. *Barnes.*

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Theseus, rex Athenarum, comes Herculis et amicus, audito, quod Lycus regnum Thebarum invasisset, cum exercitu Thebas venit, Herculi amico opem, si res postulet, laturus. Hic jam recens actum facinus videt, eadem puerorum et Megaræ miserandam; Herculem acerbo casu attonitum, obstupidum plane, et fere de manibus sibi inferendis cogitantem, nec in os illi oculos tollere præ conscelerata conscientia sustinentem. Vix itaque Theseus hoc tandem extorquet, ut aperto vultu se adspici coram patiatur. Hercules totius vitæ suæ miserias recolit, labores, et ærumnas; hoc demum infandum, indignum, abominandum facinus, ignominiæ summæ, summæ turpitudinis plenum: quare nec amplius sibi vivendum videri, ubi hostibus sit derisui, amicis terrori et exsecrationi, nec Junonis iniquum odium præterit. Theseus jacentem et pene desperantem heroa oratione consolatoria erigit, incitatque ad scelus explandum, etiam in regni Athenarum consortium. Hercules utcunque animum tandem recipit, ac deosculatus carissima suorum cadavera, patri sepelienda commendat; post longam denique querelam, afflictam et parricidio funestatam domum seni Amphitryoni iterum committit, unaque cum Theseo mœstus proficiscitur.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἥκω ξὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς
Μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι,
Σῷ παιδὶ, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρυ.
Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθειδῶν πόλιν,

THESEUS.

Venio cum aliis, qui ad fluenta Asopi
Armati juvenes terræ Athenicnsium manent,
Tuo filio, O senex, hastam auxiliatricem ferens.
Venit enim fama in urbem Erechthidarum,

1154. Vide Pors. ad Phœn. 1644. *Herman.*

Ἀσωποῦ ῥοὰς] De Asopo, Bœotiæ fluvio, supra diximus ad v. 781. Est et alius ejusdem nominis fluvius Asiæ, Laodiceam prætcrfluens. Item Tertius Corinthiacæ provinciæ, de qua ita Pausanias in Corinthiacis, fol. 48. lin. 27. Ὁ δὲ Ἀσωπὸς οὗτος ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Φλιασίας, ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Σικυωνίας, καὶ ἐκδίδωσιν ἐς τὴν ταύτῃ θάλασσαν. *Barnes.*

Scenam tertiam actus sexti facit Prev. Chorum idem monet non exiisse, sed abiisse tamen in orchestram, neque se sermonibus immiscere. *Beck.*

1157. Κληδὼν] Ἡ Κληδὼν, πληδὼν, et πληηδὼν, *fama, rumor, omen*, unde πληδονίζομαι, *ominor*, et πληδονοῦμαι, v. 1279. a πλήζω, quod et πληΐζω, Ion. pro πλαΐζω, thema πλαίω, *laudo* et *claudo*. Ibid. Ἐρεχθειδῶν πόλιν] Athenienses dicti Erechthidæ ab Erechtheo, eorum sexto rege. Vide quæ nos ad Ion. v. 299. *Barnes.*

1160. ὑπῆξεν Ἡρακλῆς,] Τ' ὑπῆξεν hoc in loco pro ὑπεραχθὲς ἐγένετο. Sic Rhes. v. 629. Οὐδὲν ὑπάρχων σύνδυ πανδαμάτορα χρεών. Sic Androm. v. 273. Ἡ μεγάλων ἀχέων δ' ὑπῆξεν. In quem locum vide quæ nos Græce inter Scholia inseruimus. Herculis autem priora beneficia, quibus ille Theseum affecerat, Apollodorus agnoscit, Biblioth. Lib. II. c. 5. sect. ult. Πλησίον δὲ τῶν Ἀιδου πυλῶν γενόμενος (ὁ Ἡρακλῆς) Θησέα εὗρε καὶ Πειρίθουν, τὸν Ἰξιονίδην μνηστευόμενον γάμον, καὶ διὰ τοῦτο διδύντα. Θεασάμενος δὲ Ἡρακλῆς, τὰς

Ὡς σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρτάσας Λύκος
Εἰς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται.
Τίνων δ' ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς,
Σώσας μι νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
Ἢ χειρὸς ὕμας τῆς ἐμῆς, ἢ ξυμμάχων.
Ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πλησθὲν τυγχάνει δόμον;
Οὗτοι λέλειμμαι, καὶ νεωτέρων κακῶν
Ὕστερος ἀφῖγμαι; τίς τάδ' ἔκτεινεν τέκνα;
Τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὁρῶ ξυνάορον;
Οὐ γὰρ δορός γε παῖδες ἵστανται πέλας·
Ἀλλ' ἄλλο τοί που καινὸν εὑρίσκω κακόν.
ΑΜ. Ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων .. .. στροφὴ α'.

Quod Lycus occupato sceptro hujus regionis,
Ad bellum et pugnam contra vos processit.
Ut enim referrem gratiam pro beneficiis, quæ in me contulit ultro Hercules,
Quod me salvum ex inferis reduxerit, veni si quid opus sit, O senex,
Vobis, aut manu mea, aut sociis.
Hem, quare solum repletum est cadaveribus hisce?
Num frustratus sum, et malis recentibus
Posterior veni; quis liberos hos occidit?
Cujus viri conjugem hanc existentem aspicio?
Non enim in acie steterunt pueri,
Sed aliquod aliud novum malum invenio.
Am. O qui tenes collem olliferum.

χώρας ἄρχοντα, ὡς ἀναστατώσοντα διὰ τῆς ἐκείνου βίας. Ὁ δὲ Θησεὺς μὲν λαβόμενος τῆς χειρὸς ἤγαγε. *Barnes.*

1161. α. εἴ τι δεῖ, γέρον,] Ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς,] Δεῖ σέ τινος dicitur, δεῖ σοί τινος, et δεῖ σοί τι, ut ἦν δεῖ μόνον μοι. Quæ varia constructiones notandæ. *Barnes.*

1162. Reisk. scribit ὑμῖν. *Beck.*

1164. Libri οὕτω τι λέλειμμαι. Male Musgravius Barnesii conjecturam ἧττον probat. Istud τι nihil aliud est quam τοι pro correctione ad τω adscriptum. *Herman.*

Οὕτω τι λέλειμμαι,] Ita Ed. Ald. Sed legendum cum Barnesio: ἧττον λέλειμμαι. *Musg.*

Reisk. conjicit: ἦλθ' ὑστερόλειμμαι, vel ἦλθ' ὑστερόλειμμαι. *itane vero sero veni? Beck.*

1165. ἀφῖγμαι;] Ita MSS. Ed. Ald. ἀφῦμαι. *Musg.*

1169. Excidit fortasse ἅναξ in fine versus. Ita Creusa in Ione v. 1480. ἆ σωτῆρα λιπ' ἐμοῖς τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει. *Herman.*

1169—1205. Dialogus hæc inter Amphitryonem et Thesea, quæ ex triginta sex tantum versibus constat, a Hermanno in decem strophas, decem antistrophas, et μεσῳδὸν duas, divisa est. Ordinem diversam et, si fieri possit, vitiosiorem Hermanni sequitur Seidlerus. pp. 358. 361. Seidleri lectiones quædam laudari sunt dignæ, præsertim ἰὼ πανοχηφάλου pro ἰὼ πανοχηφάλου, v. 1188. et ἐμοφύλιον pro ἐμῶν φύλων, v. 1200. *Elmsl.*

1169. Ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων] Collem eleis consitum, i. e. Arcem Athenarum, in qua primum oliva visa est. Ælianus:

ΘΗ. Τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐπάλεσας προοιμίοις; στρ. β
ΑΜ. Ἐπάδομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν. ἀντ. α
ΘΗ. Οἱ παῖδες οἵδε τίνες, ἐφ' οἷς δακρυρροεῖς; ἀντ. β
ΑΜ. Ἔτεκεν, ἔτεκεν ὠμὸς ἴνις τάλας, στρ. γ'. 1185
Τεκόμενος δ' ἔκτανε φοίνιον αἷμα τλάς.
ΘΗ. Εὔφημα φώνει. στροφὴ δ'
ΑΜ. Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. στροφὴ ι'

1170 *The.* Quamobrem me vocas miserabili isto proœmio?
Am. Passi sumus gravia mala a diis.
The. Quinam *sunt* hi pueri, propter quos ploras?
Am. Meus quidem miser filius genuit genuit *eos*,
Sed postquam genuit, interfecit, funestam eadem facere ausus.
The. Bona verba quæso.
Am. Volentes jubes.

ἐν Ἀθήναις ἰάμβῳ θῆται λέγουσι τραγῳδοὶ τὸν ἴλιαῖον. Herodotus in Terpsichore: λέγονται δὲ καὶ, ὡς ἰλιαῖοι ἦσαν ἄλλοθι γῆς οἰδαμοῦ σφι ἐπιόντι τὸν χρόνον, ἢ Ἀθήνησι. Joh. Brodæus. Poëta itaque noster ita cecinit, Ion. v. 1432. Στέφανον ἰλιάσι ἀμφίθηκά σοι τόνδ', Ἣν τραγῳδοὶ Ἀθάνας συάτιλος ἰαμβίζουσιν, in quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

Hunc versum Heath. ita dividit:

Ὦ τὸν ἰλιαμφί- penthemimeris trochaica.
-ρεῖ ἔχθιστον ἔχων eadem iambica.

et v. 1171. sic:

Ἐτέκομεν τέκνα
Μέλεα πρὸς θεῶν] penthemimeres trochaicæ.

Beck.

1170. Τί χρῆμα] Διὰ subaudi. *Barnes.* Causam hujus interrogationis bene Prev. explicat sic: "Depuis le premier mot, que vient de dire Amphitryon, jusqu'au moment, où Thesée s'adresse à Hercule, le poëte emploie le mètre lyrique, il est donc probable qu'Amphitryon, en s'adressant à Thésée, chante avec un accent tres-douloureux. C'est là sans doute ce qui motive la question de Thésée." *Beck.*

1173. Scripsi ἴνιαν ἴνιαν pro vulgato ἴνιαν μὲν. *Herman.*

Ἔτεκεν μὲν ὠμὸς ἴνις τάλας, | τεκόμενος δ' ἔκτανε φοίνιον αἷμα τλάς.] Pro ἴνιαν μὲν legit Hermannus: ἴνιαιν, ἴνιαιν. Nos suggerimus, Ἔτεκεν μὲν ὠ ὠμὸς ἴνις τάλας, | τεκόμενος δ' ἔκτανε, φόνιον αἷμα τλάς. *Elmsl.*

ἴνις] De hac voce vide supra ad v. 354. *Barnes.*

ἴνις, υἱός. *Scholiast.*

1175—1180. Ita constituit Heath.

Θη. Εὔφημα φώνει penthemimeris iambica.
Αμ. βουλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ hephthemimeris dactylica.
Θη. Ὦ διὰ λίξας penthemimeris iambica.
Αμ. Οἰχόμεθ', οἰχόμεθα στυγεραὶ hephthemimeris dactylica.
Θη. Τί φής; τί δράσας; penthemimeris iambica.
Αμ. Μαινομένῳ στυγερῷ. eadem dactylica.

Beck.

1176. Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ.] Σὲ μὲν ἐπαγγέλλῃ εὔφημα φωνεῖν ἐμοῖν τοῖς μέλεσι βουλομένοις, ἀλλὰ μὴ δυναμένοις· οὐ γὰρ εὔφημα πάσχομεν. Bene autem ominantia verba nos sane valde optaremus proferre, si res pateretur; at nullo nunc modo possumus. *Barnes.*

1178. Ald. Brub. Herv. Brod. Barn. οἰχόμεσθ', οἰχόμεσθα. Cant. P. Steph. οἰχόμεσθα, οἰχόμεσθα. Commelin. Musgr. οἰχόμεθα, οἰχόμεσθα. Correxit Heathius. *Herman.*

Οἰχόμεσθα στυγεραὶ] Legendum forte οἰχόμεσθ' ἀμπετάσιοι. Sic Androm. v.

ΘΗ. Ὦ δεινὰ λέξας. μεσῳδός.
ΑΜ. Οἰχόμεθ', οἰχόμεθα πτανοί. ἀντιστροφὴ ε'.
ΘΗ. Τί φῄς; τί δράσας; ἀντιστροφὴ δ'.
ΑΜ. Μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς στροφὴ σ'. 1190
Ἑκατογκεφάλου βα-
φαῖς .. .. .. ὕδρεως.
ΘΗ. Ἥρας ὅδ' ἀγών. τίς δ' οὐ οὐν νεκροῖς, γέ-
ρον; στροφὴ ζ'.

The. O quam indigna dixisti.
Am. Periimus periimus sublati in aë[…]
The. Quid ais? quid faciens?
Am. Furioso certamine in furorem actus
Venenis Hydræ
Habentis-centum-capita.
The. Hoc *est* quoddam maleficium Junonis; quis autem hic mortuus, O [senex?

1208. ἀμετάμικτα πάντα φρονῶν ἀνίκατα. *Musg.*

οἰχόμεθα πτανοί.] Ita Supplic. v. 1152. Πετανὸ δ' ἦνεκεν τὸν ἀέρα. πτανὸς, et πετανὸς, pro πτηνὸς et ποτητὸς, volucris, ἀπὸ τοῦ πτῶ, ἀπὸ τὸ πτχὺ τῶν ἱπτεσθαι δυναμένων. *Barnes.*

Vet. ed. a πτανοὶ versum incipit; unde conjicio, non Chori, sed Thesei, hanc vocem, et leg. esse ἰαπτανοὶ, *cheu. Reisk.*

1180. πιτύλῳ] Ut in hoc loco μαινομένῳ πιτύλῳ dixit, sic ad Iphig. Taur. v. 306. μανίας πίτυλον habet. in quem locum vide quæ nos. Monendus autem est lector, in eo loco ad notæ finem male verba locata esse, in hunc igitur ordinem redigi debere; *Figurate autem hic poëta* μανίας πίτυλον *vocat* furiosum *illum, quo* Orestes *stimulabatur, motum.* Ita Alcest. v. 814. πίτυλον σκήψεω *vocat* liberam computationem: *Scholiastes autem in locum ait:* πίτυλος ἡ συνεχὴς φορὰ τοῦ ποτηρίου. *Quod tamen alii ad Κίνναβον referunt.* Metaphora sumta ab agitatione et impulsu remorum.

πλαγχθεὶς] Παραφρονῶν. Ex Homero autem hanc phrasin sumsit, qui dixit, Odyss. ν'. v. 346. πλαγίαγξιν δὲ νόημα. In eundem sensum dixit idem Odyss. σ'. v. 396. Κῶν τάλας, σὸ γε τις φρένας ἰαπτηναγμένος ἐσσι. Et Theocr. Idyll. β'. v. 19. Πᾷ τὰς φρένας ἰαπτηνώσας; Ib. Ἑκατογκεφάλου] Vel est numerus certus pro incerto, ut sit pro πολυκεφάλου, vel quod in eum numerum tandem per excisionem multiplicabantur: novem enim tantum capita primo habuit Hydra; vel quod ex Typhone genita erat, qui et ipse ἰαπτηγκεφάλος dicitur Aristophani aliisque. *Barnes.*

1182. Metri indicio lacunæ signa posui. *Herman.*

1183. Sic Reiskius. Libri vett. τίς δῆλον πτεροῖς. *Herman.*

Corruptissimum hunc versum sic non male emendat Reiskius:

Ἥρας ὅδ' ἀγὼν· τίς δ' ὅδ' οὐ 'ν πτερῷς, γέρον.

οὐ 'ν πτερῷς pro ὁ ἐν πτεροῖς. Sed multo concinnius est, quod reponit Tyrwhittus:

Ἥρας ὅδ' ἀγὼν· τίς δ' ὅδ' οὐ πτερὸς, γέρον.

Quæ sic illustrat Vir elegantissimus: "Manifestum est," inquit, "in verbis posterioribus contineri interrogationem, cui respondet Amphitryon, v. 1184.

ἰμὲς, ἰμὲς ὦ γέρος ——

Theseus scilicet ingrediens puerorum cadavera primum videt v. 1163. et de illorum morte sciscitatur, v. 1165. et v. 1172. Mox hominem capite involuto projectum, sed plane vivum, conspiciens, Amphitryonem interrogat:

Quis autem hic non mortuus, O Senex?"

Ἥρας ὅδ' ἀγὼν τις χολουμένης, γέρον.] Pro χολουμένης olim legebatur δῆλον πε-

ΑΜ. Ἐμός, ἐμὸς ὅδε γόνος ὁ πολύπονος, στροφὴ α΄
Ὃς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθε σὺν θε- 119
οῖσι Φλεγραῖον εἰς πεδίον ἀσπιστάς.
ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ; ἀντιστροφὴ ξ
ΑΜ. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης μεμφόμ
Ἕτερον πολυμοχθότερον
Πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν. 120
ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα; στροφὴ ο΄

Am. Meus, meus hic filius ærumnosus,
Qui ad bellum, quod Gigantes delevit, venit cum diis
Phlegræum in campum scutatus.
The. Heu, heu! quis vir adeo est infelix?
Am. Non facile cognosces
Alium miseriorem hominem,
Et magis errabundum.
The. Cur vero tegit miserum caput veste?

πρεῖς, nullo sensu: nec enim δῖλος hic tantum videbatur, quantum χόλος Junonis, et præterea τυφοῖς male aderat. Gul. Canterus Novar. Lection. Lib. III. c. 11. ita totum versum legebat: Ἥρας δ' ἀγὼν· μὴ χολοῦ τυφοῖς, γέρον. Sed longe magis placuit Scaligeri lectio, χολωμένης, quam neque dubitavi in textum admittere. Quod autem prior syllaba τοῦ Ἀγὼν aliquando producatur, vide quæ nos ad Phœniss. v. 597. *Barnes.*

Heath. reponit: Ἥρας δ' ἀ 'γὼν· νῦν δ' ἴσ τυφοῖς, γέρον·

Hæc verba (Ἥρας κ. τ. λ.) Tyrwhitti conjecturam secutus ita reddidit Prev.: " C'est Junon qui à frappé ce coup cruel. . . . Mais ô vieillard, quel est cet homme que la mort a épargné? Scilicet Theseum, dum intrabat, spectaculo plurium corporum, quæ extensa jacebant, perculsum, non attendisse ad Herculem, qui immotus veloque involutus erat. Ad extremum ipsum adesse sentit et ex motu ipsius conjicit, eum adhuc vivere. *Beck.*

Ἥρας δ' ἀγών τις χολωμένης, γέρον.

Olim legebatur δῖλον τυφοῖς, quod paulo audacius ita mutatum est. Forte hæc ferenda:

Ἥρας δ' ἀ'γών τις δῖλος τυφοὺς, γέρον.
Fœhse.

1184. sq. Ἐμὸς ὅδε γόνος ὁ πολύπονος, ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθε σὺν θεοῖς Φλεγραῖον εἰς πεδίον ἀσπιστάς] Quod Hercules in campo Phlegræo diis contra Gigantes suppetias tulit, vide supra ad v. 177. et 849. Nullam autem ego necessitatem hic video cum Cantero supplendi ὡς ante ἐπὶ, nec, ut puto, ille ita putasset, nisi per oscitantiam ὧδε pro ὅδε scriptum putasset. Quid enim magis naturale, quam hæc lectio, ἐμὸς ὅδε (i. e. οὗτος) γόνος ὁ πολύπονος ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνον ἦλθε, &c. *Barnes.*

Heath. cum Cantero scribit Ὃς πολύπονος, structuræ verborum caussa. *Beck.*

1185. Ὃς in libris omissum addidit Canterus, non, ut Heathius, et ex hoc, sive e Lipsiensi editione Euripidis refert Wakefieldius, ante πολύπονος, sed post hoc vocabulum. *Herman.*

Legebatur θεοῖς. *Herman.*

1186. ἀσπιστὰς, εἰθεῖα. *Scholiast.*

1192. Legebatur αἰθέμενος. *Herman.*

1193. Καὶ φιλίαν ἐμέθολεν] Οὐ γὰρ μόνον διὰ φιλίαν ἀνέθηκεν ὁ, τι Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συγγένειαν. Vide supra ad v. 1145. et Heraclid. v. 37. et 210. *Barnes.*

1194. Αἷμά τι παιδοφόνου] Μυστικωτέρως hoc dictum, ἀντὶ τοῦ αἷμα ἐκ τοῦ φόνου τῶν παίδων τῶν φονευθέντων μίσει. At supra v. 1185. Δόρυ γιγαντοφόνον, active, τὸ τοὺς γίγαντας φονεῦον. *Æmil. Portus.*

1195. Wakefieldius conjecit, ἀλλ' ἐκ

ΑΜ. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα καὶ ἀντιστροφὴ σ'.
Φιλίαν ὁμόφυλον,
Αἷμά τε παιδοφόνον.
ΘΗ. Ἀλλ' εἰς ξυναλγοῦντ' ἦλθεν· ἐκκάλυπτέ νιν,
ΑΜ. Ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων ἀντιστροφὴ η'.
Πέπλον, ἀπόδυσε· ῥίθος ἀειλίῳ δεῖξον· βάρος δ' ἀντίπαλον δακρύοισιν ἀμιλλᾶται.
Ἱκετεύομεν γὰρ ἀμφὶ σὰν . . . . . στροφὴ ι'.

Am. Quia reveretur tuum conspectum, et
Amicitiam cognatam,
Cædemque filiorum.
The. Atqui una doliturum nactus est: detege eum.
Am. O fili, dimitte ab oculis
Vestem, rejice, ostende faciem soli.
Altitudinem animi lacrymas cohibentem revoca.
Supplico ad

ναλγοῦν γ' ἦλθον. Mihi aptius videbatur ἦλθον in ἦλθεν mutare. *Herman.*

ἦλθεν.] Accipio tertia persona plurali. ἦλθον *ita* συναλγοῦντα pro ἴσχυον συναλγοῦντες, *nacta sunt, qui simul doleat.* *Musg.*

1197. a. Legebatur βάρος ἀντίπαλον δακρύοισι συναμιλλᾶται. Sensus est: certat cum lacrimis tuis pondus non minus grave: i. e. si dolor facit, ut nolis conspici, ut amicitia in te Thesei postulat, ut reddas faciem. *Herman.*

Versus corruptissimus, qui sic fortasse emendari potest:

βάθος ἀντίπαλον δακρύοις ἀναμιλλᾶται.

Altitudinem animi compara meditando tranquillitatem illam animi, lacrymis coërcendis parem. Erat enim inter Herculis laudes non infima, mala quæcunque sine gemitu tolerasse: vid. Soph. Trachin. v. 1089. βάθος sive βαθύνης, *altitudo*, i. e. serenitas animi. Plutarch. Parallel. p. 83. Ed. H. Steph. τὸν περόντα καὶ τὸ βάθος τοῦτο τῆς ψυχῆς: iterumque p. 559. φρένημα καὶ βάθος ψυχῆς.

Plato: βάθος τι ἴσχυε, p. 134. D. Ed. Ficin. *Musg.*

ἀπόδυσαι.] Ἀναδύειν et δύειν, pro ἀναβάλλειν et βάλλειν, vox Euripidea; de qua videsis supra ad v. 496.

ῥίθος ἀειλίῳ δεῖξον.] Quod ῥίθος communiter τὸ μιλὸς, quodvis membrum sonat, Æolice autem τὸ πρόσωπον, *vultum*, ut hoc in loco, Eustathius nos docet, fol. 1090. lin. 27. et fol. 1257. lin. 21. Apollonius Argon. Lib. II. Αὐτὰρ ἀναιχόμενοι ῥιθίων περιπέρσωσι βαρείας χεῖρας. Sic Moschus Megar. v. 2. — Τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἴριννος σάξιτ' ἐνὶ ῥιθίοισι. item Sophocl. Antigon. Νιφὰς δ' ὑφ' ὀφρύων ὕστις αἱμαντοῦ ῥίθος αἰσχύνει. Ubi pro vultu et genis τὸ ῥίθος usurpatur. *Barnes.*

βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται.] Auctoritas mea tantum apud te ponderis habere debet, quantum si cum lacrymis obsecrarem. *Brodæus.*

Vulgatam, donec meliora afferantur, ita vertendam censet Heath.: *Senectutis meæ gravitas, quæ lacrymas aversatur, nunc tamen cum iis simul hoc a te contendit.* *Beck.*

1199. Addidi γὰρ et lacunæ signa posui. Videtur παλαίειν excidisse. *Herman.*

Ἱκετεύομεν.] Barnesius, auctore Scaligero, ἱκετεύω μὲν. Sed potest esse enallage numeri, ut supra v. 854. *Musg.*

Ἱκετεύω μὲν ἀμφὶ.] Olim ἱκετεύομεν, quod ob sequens περιστοῖσιν Scaliger emendavit in ἱκετεύω μὲν, licet mutatio numeri

Γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προσπίτνων, 12
Πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλών, ἰὼ παῖ, ἀντιστροφὴ
Κάτασχε λέοντος ὅπως ἀγρίου θυμόν.
Βρόμον ἐπὶ φόνιον ἀνόσιον ἐξάγει, ἀντιστροφὴ γ'. 12
Καπὰ θέλων κακοῖς ξυνάψαι, τέκνον.
ΘΗ. Εἶεν, σὲ τὸν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας
Αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνύναι τὸ σόν.
Οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος,
Ὅστις κακῶν σῶν ξυμφορὰν κρύψειεν ἄν. 12
Τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον;

1200 Mentum tuum, et genus, et manum advolutus,
Et canas lacrymas emittens. O fili,
Cohibe animum sævi leonis, ne
Cursum ad letiferum impium instigeris,
Mala volens malis addere, O fili.
1205 *The.* Age! Te, qui sedes miseram sessionem,
Jubeo amicis vultum tuum ostendere.
Nulla caligo enim adeo nigram nubem habet,
Quæ malorum tuorum calamitatem possit occultare.
Cur mihi protendens manum ostendis necem,

non sit prorsus nova apud poëtas. Vide quæ nos ad Ion. v. 1115. *Barnes.*

1201. ss. Ἰὼ παῖ, | κάτασχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ', ὅπως | βρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον ἐξάγῃ, | καπὰ θέλων κακοῖς συνάψαι, τέκνον.] Sic in edd. vulg. versiculi hi scribuntur et dividuntur. Scripsit Hermannus: *Κάτασχε λέοντος ὅπως ἀγρίου θυμὸν*, cum sequente nota, "Non ausus sum mutare *κάτασχε*, quod Porsonus, probatum ad Hecubam v. 836. tamen ad Orest. 1330. dubitat, an sit in *κατίσχε* mutandum. Ordinem verborum mutavi. Vulgo enim *λέοντος ἀγρίου θυμὸν γ', ὅπως*, ita ut *ὅπως* sequentibus jungatur. Illud *γ'*, nisi metricis debetur, ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset *ἀγρίου θυμὸν ὅπως*, appositis numeris *β' γ' α'* errorem corrigere voluit." Non dubitandum est, nobis saltem judicibus, quin litera *γ'* causa efficiendi iambicum trimetrum illata est. Conf. v. 753. Ambigi nequit, imperativum *κατίσχου* semper esse *κατέσχες*. Elmsleius (ad Œd. T. 663.) hoc modo legit et dividit: Ἰὼ παῖ, κατὰ | σχεθὶ λέοντος ἄγριον θυμὸν, ὡς | βρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον, ἐξάγῃ, | καπὰ θέλων κακοῖς ξυνάψαι, τέκνον. *Δρόμον* ex Reiskii emendatio. *Elmsl.*

ἐκβαλὼν,] Ita MS. G. ut jam Scaliger. Ed. Ald. ἐμβαλὼν. *Musg.*

1202. Non ausus sum mutare *κάτασχε*, quod Porsonus, probatum ad Hecubam. v. 836. tamen ad Orest. 1330. dubitat, an sit in *κατίσχε* mutandum. Ordinem verborum mutavi. Vulgo enim *λέοντος ἀγρίου θυμὸν γ', ὅπως*, ita ut *ὅπως* sequentibus jungatur. Illud *γ'*, nisi metricis debetur ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset *ἀγρίου θυμὸν ὅπως*, appositis numeris *β' γ' α'* errorem corrigere voluit. *Herman.*

ὅπως [*μὴ*]. Quod uncinis hic inclusi, *μὴ*, Scaligero debetur. *Musg.*

Pro *κάτασχε* vitandi anapæsti causa Heath. reponit *κάτισχε*. *Beck.*

1203. *Βρόμον*] Bene Reiskius *δρόμον*. Eadem allusio est in *βαλβίδων ἔκτο* v. 863. *Musg.*

Versum, ut sit senarius iambicus, ita constituit Heath.: *Βρόμον ἐπὶ φόνιον ἀνόσιον μή σ' ἐξάγῃ.* *Beck.*

Ὡς μὴ μύσος μὲ σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων;
Οὐδὲν μέλει μοι ξύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς·
Καὶ γάρ ποτ' εὐτύχησ'· ἐκεῖσ' ἀνοιστέον,
Ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα.
Χάριν δὲ γηράσπουσαν ἐχθαίρω φίλων,
Καὶ τῶν καλῶν μὲν ὅστις ἀπολαύειν θέλει,
Ξυμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὔ.
Ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα,
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς· ὅστις εὐγενὴς βροτῶν,
Φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται.

Ne me piaculum tuorum alloquiorum feriat?
Nihil recuso tecum infelix esse.
Etenim fui aliquando felix: illuc *mens est* referenda,
Quum me salvum ex inferis in lucem eduxisti.
Odi enim gratiam amicorum senescentem;
Et *eum*, qui bonis quidem *rebus* frui vult,
Sed non una navigare cum amicis calamitosis.
Surge, detege miserum caput,
Intuere nos. Quicunque mortalium generosus *est*,
Casus deorum fert, nec recusat.

1207. οὐδὲ σμύσος] Conjectura est Canteri. Ed. Ald. ἴδ' εἰ σμύσος. *Musg.*

Οὐδὲ] Olim ἴδ' εἰ, nullo sensu; quare Canterus et Scaliger οὐδὲ legebant, Duportus ἴδ' οὐ σμύσος. Est autem hic σμύσος masculini generis, quod Euripides etiam facit primo Hecubæ versu. *Barnes.*

1208. Forte, ἴς ἁμμάτων σὰν συμφορὰν, *qui ab oculis arceat, occultet tuam calamitatem. Reisk.*

1209. Reiskius ingeniose, sed imperite φυγὰν vel φυγεῖν scribendum putabat. Mihi satius visum est comma in signum interrogationis mutare. *Herman.*

πρεσβύων] A πρὲ et σέβω. *Barnes.*

φύσιν] Optime Reiskius φυγεῖν. *Musg.*

Reisk. scribit: *σημαίνεις φυγὰν*, aut *φυγεῖν, jubes me signo dato fugere.*

Prev. admisit Reiskii conjecturam φυγὰν pro φύσιν, sed vulg. tamen explicari posse monet de ipsis corporibus cruentis. *Beck.*

1210. Sic Scaliger. Vulgo βαλεῖ. *Herman.*

βαλεῖ] Scaliger βαλῇ, quod dubium saltem reddunt, quæ congessit Dawesius Miscell. Crit. p. 229. *Musg.*

1212. νὺν τύχησ'·] Reponit Heath. *Beck.*

1215. Καὶ τῶν καλῶν μὲν] Olim in aliquibus exemplaribus erat καλῶν μ', versu et sensu sic pariter laborantibus; ast illud erat erratum præli. Aldina enim editio recte habuit καλῶν μὲν, et ita legendum vidit Scaliger, Portus et Duportus. *Musg.*

1216. Συμπλεῖν] i. e. συμπονεῖν, συνδυστυχεῖν, καὶ συγκινδυνεύειν. Ita Cicero in Epistolis Familiaribus, *in eadem esse navi*, pro *in communi esse periculo*, usurpavit. *Brodæus.*

1219. Edd. vett. τὰ τῶν θεῶν γε. Non Barnesius, ut Musgravius refert, τῶν delendum censuit, sed omissum jam in ed. Brod. Cant. Commelin. P. Steph. *Herman.*

Ed. Ald. φέρει τὰ τῶν θεῶν γε πτώματ', ubi recte Barnesius delet τῶν potius, quam γε. *Musg.*

Reisk. γε potius deleri vult. *Beck.*

'ΗΡ. Θησεῦ, δίδορκας τόνδ' ἀγῶν' ἐμῶν τέκνων;
ΘΗ. Ἤκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις καλά.
'ΗΡ. Τί δῆτά μου κρᾶτ' ἀνεκάλυψας ἡλίῳ;
ΘΗ. Τί δ'; οὐ μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν.
'ΗΡ. Φεῦγ', ὦ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.
ΘΗ. Οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
'ΗΡ. Ἔκτεινα· νῷν δ' ἐράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.
ΘΗ. Ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τόδ', οἰκτίρω σε νῦν.
'ΗΡ. Οἰκτρὸς γάρ εἰμι, κἄμ' ἀποκτείνας τέκνα.

1220 *Her.* O Theseu, vidistine hanc stragem meorum liberorum?
The. Audivi, et videnti mala indicas.
Her. Cur igitur meum caput detexisti soli?
The. Quid ni? polluisne Deos, cum sis homo?
Her. Fuge, O miser, impiam contagionem meam.
1225 *The.* Nullum contagium amicis ab amicis.
Her. Laudo; quod autem tibi benefecerim, non inficior
The. Ego vero cum beneficio sim a te tum affectus, misereor nunc tui.
Her. Miserandus enim sum, qui occiderim meos liberos.

1220. τόνδ'.] Ita MSS. E. et 2714. Ed. Ald. τῶνδ'. *Musg.*

Reisk. emendat: τόνδ' ἄλαν, *hunc acervum*, meorum liberorum, hanc velut aream stratam meorum liberorum.

Herculem a Theseo coactum esse se retegere monet Prev. *Beck.*

1223. Aut signum interrogationis in fine versus delendum erat, aut cum Barnesio et Musgravio interpungendum τί δ' οὔ; μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν; *Herman.*

Τί δ' οὔ; μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν.] Ita interpungendum statuo, non, ut olim, τί δ'; οὐ μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν; Vidit et hoc Duportus. Τὰ τῶν θεῶν, quia dixit Hercules, non se audere soli vultum ostendere, pudore suffusus ob scelera commissa, reponit Theseus: Quid non, hoc est, ostenderes vultum? Num putas, te, mortalem existentem, deos contagio tuo attingere posse? aut solem polluere? *Barnes.*

1226. ἐράσας] MSS. Steph. ἐρᾶσαι. *Musg.*

Ἔκτεινα· νῷν δ' ἐράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.] Hic Henr. Stephanus, suo more falsa nobis obtrudens, dicit: "Pro ἐράσας scriptum est ἐρᾶσαι in Veteribus." At bona illius magni viri cum venia, recte dicitur Græce ἐρᾶσαι οὐκ ἀναίνομαι, atque ac ἐρᾶσαι οὐκ ἀναίνομαι, imo longe elegantius et Ἀττικώτερον. Quare valeant hæc in parte illius veteres libri. *Barnes.*

Distinctionem ante οὐκ tollendam monet Abresch. ad Æsch. I. p. 318. *Beck.*

1227. Hunc et sequentem versum inverso ordine exhibent Ald. Herv. prima, Brub. Jam antequam H. Steph. e MSS. verum ordinem restitui jusserat, factum id erat in Hervag. secunda. *Herman.*

1227. s. In editione Aldina præcedit versus οἰκτρὸς, qui nunc est v. 1228. sequitur versus ἐγὼ δὲ, qui nunc est 1227. personis interea verum ordinem obtinentibus. Sed hunc errorem sustulit ex MSS. H. Stephanus. *Musg.*

1228. γάρ εἰμι pro τάρεμι Pierson in Veris. p. 245. et Reiskius. *Herman.*

Contrarii vitii exempla duo subjicimus. Soph. Aj. 634. Κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ πατέρ', ἢ νεῶν μάταν. Phil. 1397. Ἅιδᾳ γὰρ ἐμὲ ἐστὶν ἢ Τροίας ἁλοὺς, Ἕλλησι ἀρωγὸν μᾶλλον. Lege παρ' Ἅιδᾳ et παρ' ἐμοῦ. *Elmsl.*

τάρεμι] Recte Reiskius [et Pierson.] γάρ εἰμι. *Musg.*

ΘΗ. Κλαίω χάριν σὴν ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς.
ΗΡ. Εὕρες δέ γ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν;
ΘΗ. Ἄπτει κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξία.
ΗΡ. Τοιγὰρ παρεσκευάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν.
ΘΗ. Δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι δαίμοσιν; 1245
ΗΡ. Αὔθαδες ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς ἐγώ.
ΘΗ. Ἴσχε στόμ', ὡς μὴ μέγα λέγων, μεῖζον πάθῃς.
ΗΡ. Γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ.
ΘΗ. Δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρει θυμούμενος;

The. Lamentor tua causa ob alias calamitates.
Her. Invenistine alios in majoribus *positos* malis?
The. Mera infra cœlum infelicitas est.
Her. Ergo parati sumus mori.
The. Putasne tuas minas Diis aliquo modo curæ fore?
Her. Deus *est* arrogans, et ego erga Deos.
The. Comprime os; ne superba loquens, majora patiaris.
Her. Plenus sum jam malorum, neque est amplius locus ulli malo.
The. Quid igitur facies? quo iratus ferris?

1229. Non intellexerunt hunc versum interpretes. Ἑτέραις συμφοραῖς sunt, quod alibi ἕτεραι δαίμων. Vide Valcken. Distr. p. 112. Lennep. ad Phalar. p. 112. *Herman.*

Distinguit Heath. post Κλαίω, ut verba vertantur sic: *To lamentor ex gratia tua in aliis mais calamitatibus*, i. e. gratia erga me tua in aliis calamitatibus (quando scil. apud inferos detinebar) copiam mihi fecit, te nunc vicissim lamentandi. *Beck.*

1231. Ἄπτει] Mira in hunc locum commentati sunt viri docti. Legendum:

ἐκτὸς κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξία.

Mera infra cœlum infelicitas est. Musg.

Ἄπτει κάτωθεν οὐρανῶν δυσπραξίᾳ.] Gulielm. Canterus legit, ἅπτει κάτωθεν οὐρανοῦ, Δυσπραξία, quem videsis Novar. Lection. Lib. VII. c. 13. quasi esset: Ἰώ, ὦ Δυσπραξία, ἅπτει σοῦ οὐρανοῦ κάτωθεν ἐν τῇ γῇ προθεσμίαν. Sin ad Herculem dicta sint verba, ut ego quidem puto, ita sunt exponenda: Ἰώ, ὦ Ἡράκλεις, ἅπτει, ἐκλείπει θεὰ σοὶ καὶ θεότης δυσπραγίᾳ, τῇ κάτωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν προθεσμίᾳ, τῇ διὰ τῆς Ἥρας σοι ἐμβληθείσῃ. Quare non erat, quod Canterus adeo fastuose rejiceret priorem interpretationem; *Lædaris invecta cœlitus calamitate*; quum minus forte insolens videatur ea, qua sit is usus, quanquam nec ejus interpretationem prorsus respuo. *Barnes.*

Heath. vulgatam ita explicat: voluisse poëtam hoc: Herculis infortunia adeo esse magna, ut a terra ad cœlum usque pertingere dici possent.

Nullam emendationem horum verborum sibi satisfacere docet Prev. Itaque sensum utcunque expressit sic: "On ne voit sous les cieux que des infortunés." *Beck.*

1233. ἀπειλῶν σῶν] Ita MSS. Parisiens, ut jam Canterus. In Ed. Ald. deest σῶν. *Musg.*

Δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι Δαίμοσιν;] Recte σῶν a Cantero interseritur suo loco. Simile illud Virgil. Æneid. Lib. IV. v. 34. *Id cinerem aut manes credis curare sepultos? Barnes.*

1234. Αὔθαδες ὁ Θεὸς·] Ὁ Θεὸς αὔθαδές τι εἰς ἐμέ ἐστιν· ἐγὼ δὲ ἀνάπαλιν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλαζόνει αὐθάδης εἰμί. *Barnes.*

1235. Ἴσχε στόμ',] Ita MSS. E. et 2714. Ed. Ald. Ἴσχε τὸ στόμ'. *Musg.*

Ἴσχε τὸ στόμ',] Scaliger melius legit

ΗΡ. Θανών, ὅθεν περ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο. 125
ΘΗ. Εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.
ΗΡ. Σὺ δ' ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς, μὲ νουθετεῖς.
ΘΗ. Ὁ πολλὰ δὴ πλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
ΗΡ. Οὔκουν τοσαῦτά γ'· ἐν μέτρῳ μοχθητέον.
ΘΗ. Εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος; 125
ΗΡ. Οἶδ· οὐδὲν ὠφελοῦσί μ', ἀλλ' Ἥρα κρατεῖ.
ΘΗ. Οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.

Her. Mortuus sub terram vadam, unde veni.
The. Dixisti verba hominis vulgaris.
Her. Tu vero cum extra calamitatem sis, me mones.
The. Hercules quoso ista dicit, qui tam multa jam passus est?
Her. Nequaquam tanta, si metienda sunt mala.
The. Benefactor hominum, et magnus amicus?
Her. Illi vero nihil juvant me, sed vincit Juno.
The. Non patietur Graecia *te* per imperitiam mori.

Σχὶς τὸ στόμ', sed et vetus lectio stabit, si modo dactylum statuas in primo loco.

μὴ μέγα λίγαν, μᾶζον πάθῃς.] Vide Erasmum in Adagio, *Ne grandia loquaris*, item in Adagio, *Adrastea Nemesis*. Denique quae nos ad Rhes. ver. 338.

Barnes.

1236. Apud Plutarchum de Repugn. Stoic. p. 1048. F. legitur καὶ οὐκ ἴσθ' ὅπου πιθῇς, et apud eumdem de Comm. Not. p. 1063. D. καὶ οὐκ ἴσθ' ὅπου πιθῇ. Apud Longin. s. 40. editur ut in edd. Euripidis: sed ex codd. lectione a Weiskio indicata ὅπου πιθῇς, colligas fuisse qui legerent, ὅπου τι θῇς, in qua lectione certe ὅπου solecismum contineret, ut in Sophocl. Œd. Col. 23. vulgata lectio, ἵκου δηὖτέ μ', ὅπου καθίσταμαι, ad quam defendendam non adhibendus erat a Brunckio Baccharum versus 180. Mireris, etiam Porsonum ad Hec. 1070. in horum adverbiorum usu explicando falli. Neque enim recte constituit differentiam Scholiastes Aristophanis, στοῦ quietem notare, στοῖ motum; στῇ in utramque partem sumi dicens. Nam στοῖ, nihil nisi motum notans, est *ad quem locum versus*; στῇ autem, motum simul succedentemque ei quietem indicans, est *in quem locum*. Hinc dijudicari potest, quid στοῖ μόλω ab his differat, στῇ στοῦ; στῇ βῶ; στῇ πάμψω; quidque sit, quare Euripides utrumque jungere potuerit in his: στοῖ, στῇ φέρομαι; Illud vero recte animadvertit Porsonus, οἷ et ὅπου interdum pro ἵστασθαι εὖ dici: sed quod addit, στοῖ cum verbo ὕπου se non tolerandam arbitrari, illud Aristophanis Av. 9. respiciens, ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι, in hoc certe et similibus locis et ὅπου et ὅπῃ jure defendi poterit. Vide supra v. 74. et Androm. 84. *Herman.*

Γίγας καλῶν δὴ, καὶσὺ' ἴσθ' ὅπου πιθῇ.] Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Par. ὅπου. ὅπῃ Plutarch. II. p. 1063. D. ὅπου p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV. 16, 51.

Por.

Laudat Toupius ad Longin. p. 223.

Beck.

1238. Θανὼν, ἔθεν περ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο.] Similis locus Genes. c. iii. v. 19. Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. Vide quae nos ad Suppl. v. 543. et v. 1150. Item Heraclid. v. 529. et Helen. v. 1013. *Barnes.*

1239. Εἴρηκας ἐντυχόντος ἀνθρώπου λόγους.] Ἐντυχὸν hoc in loco pro τυχὸν, ὁ τυχὸν, ὅστις ἔτυχε, i. e. *quivis, quilibet, plebeius*; ὁ ἐντυχὸν ἀνὴρ, aliquis ex plebe, nulla philosophia instructus, nulla animi magnanimitate supra vulgarem sortem evectus. Hic poëta desperationem vulgaribus animis dignam docet, magnis viris

Ἡρ. Ἄκουε δὴ νῦν, ὡς ἀμιλληθῶ λόγοις
Πρὸς νουθετήσεις σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
Ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν.
Πρῶτον μέν, ἐκ τοῦδ' ἐγενόμην, ὅστις κτανὼν
Μητρὸς γεραιὸν πατέρα, προστρόπαιος ὤν,
Ἔγημε τὴν τεκοῦσαν Ἀλκμήνην ἐμέ.
Ὅταν δὲ πρῆξις μὴ καταβληθῇ γένους
Ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους.

Her. Audi nunc, ut verbis contendam
Contra tuas admonitiones: explicabo autem tibi,
Non vivendum mihi neque nunc, neque antea fuisse.
Nam primum quidem ex eo natus sum, qui occiso
Sene patre matris, cum esset cæde pollutus,
Duxit Alcmenam, quæ me peperit.
Cum autem fundamentum generis non jactum est
Recte, necesse est infelices esse liberos.

toleramiam proponit. Vide quæ nos ad v. 1338. *Barnes.*

1240. Legebatur *σύγ'*. Occupavit emendationem Wakefieldius. *Herman.*

Σέ γ', ἐπεὶ ὧν γε συμφορᾶς, μὴ νουθετῶ.] Huc spectat, quod Æschylus in Prometheo Vincto, v. 263. Ἐλαφρὸν, ὅστις συμφορὰν ἔχει σάφα Ἔχειν, παραινεῖν, νουθετεῖν τι τοὺς κακῶς πράσσοντας. Dio Cass. Lib. XXXVIII. Ῥᾴδιον παραινέσαι τισὶν, ἢ αὐτὸν παθόντα παρεῖναι. Quod ex illo Euripidis mutuatus est, Alcest. v. 1097. Ῥᾴδιον παραινεῖν, ἢ παθόντα παρεῖναι. Huc refer Erasmi Adag. Chiliad. I. Centur. 6. Adag. 68. *Facile, cum valemus recta consilia ægrotis damus.* Terent. Andr. *Facile omnes, cum valemus, recta consilia ægrotis damus.* Ovid. Eleg. Drusi, *Hei mihi! Quam facile est, quamvis hoc contigit omnes, Alterius luctu fortia verba loqui?* *Barnes.*

1241. Affert Plutarchus de Differentia Amici et Adulatoris, p. 72. C. *Herman.*

1242. Sic emendavi vulgatam lectionem, *ὧδε τοιαῦτα γ', εἰ μέτρῳ μαχθήσεσθαι.* *Herman.*

Heath. reddit: *Non sane tam multa pertulissem, si mala ultra certum terminum, aut supra modum, ferre non oporteat.* *Beck.*

1243. Εὐσεγίνης βροτοῖσι] Vide supra ad v. 872. *Barnes.*

1245. Sic edd. Barnes. Musgr. Vetetes σ' omittunt. *Herman.*

Confer Hel. 1044. Οὐκ ἂν σ' ἀνάσχοιτ', οὐδὲ συγχέοιμ' ἂν Μίλητον' ἀδελφὴ ξύγγονον κατακτανεῖν. Ubi etiam editiones ante Barnesianam pronomen omittunt. *Elmsl.*

In Ed. Ald. deest σ'. *Musg.*

1247. νουθετήσεις pro νουθεσίας debetur Piersono ad Mœr. p. 270. *Herman.*

Huc respexit Suidas v. Ἀναπτύξω. *Burn.*

νουθεσίας σάς.] Legendum cum Piersono, ut vitetur anapæstus: *νουθετήσεις σάς.* vid. not. ad Mœrid. p. 270. Barnesius, lectore non monito: *νουθεσίας τὰς σάς.* *Musg.*

1249. *ὅστις κτανὼν Μητρὸς γεραιὸν πατέρα,*] Electryonem invitus occidit Amphitryon. Vide supra ad v. 17. *Barnes.*

1250. *Μητρὸς πατέρα,*] Matris meæ patrem: sc. Electryonem. vid. supra v. 17. Historiam enarrat Apollodorus Lib. II. c. 4. sect. 6. *Musg.*

προστρέπαιος, μεμιασμένος. Scholiast.

1251. *Ἔγημε*] Ita recte ex Aldina Barnesius. Plerique editi habent *ἐγείνατο*, errore insigni. *Musg.*

Ἔγημε] Cum olim in nonnullis exemplaribus erat *ἐγείνατο*, miror, solum Scaligerum vidisse illud errati monstrum, et scripsisse *ἔγημε*; cum res sit notissima, Amphitryonem non patrem Alcmenæ, sed maritum. Quin Aldina editio *ἔγημε* habet, quæ certissima est lectio. *Barnes.*

1252. Hunc et sequentem versum affe-

Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεύς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
Ἥρᾳ· σὺ μέντοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, γέρον·
Πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἡγοῦμαί σ' ἐγώ.
Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι, γοργωπούς ὄφεις
Ἐπεσίφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἡ τοῦ Διὸς ξύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα.
Ἔπει δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
Ἡβῶντα, μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν;
Ποίους πόν' ἢ λέοντας, ἢ τρισωμάτους
Τυφῶνας, ἢ Γίγαντας, ἢ τετρασκελεῖς,

Jupiter vero, quicunque ille sit Jupiter, genuit me inimicum
Junoni. Tu tamen ne quid moleste feras, O senex:
Nam te judico patrem ego pro Jove.
Et cum adhuc lactarem, truculentos serpentes
Clam immisit in cunabula mea
Conjux Jovis, ut periremus.
Postquam vero carnis amictum adeptus sum
Pubescentem, labores, quos pertuli, quorsum attinet me referre?
Quales nam aut leones, aut tri-corpores
Typhones, aut Gigantes, aut quadrupedes *feras*,

runt Plutarchus de Puer. Educ. p. 1. B. et Stobæus tit. 90. *Herman.*

1252. a. Apud Stob. Grot. LXXXV. p. 527. et XC. p. 563. *Barn.*

1252. Ὅταν δὲ κρηνὴς] Hanc sententiam Plutarchus usurpat in libello, Περὶ παίδων ἀγωγῆς. Est autem metaphora, κρηνὴς, basis, fundamentum, pro origo, initium. *Brodæus.*

1254. Vide Pors. ad Orest. 412. *Herman.*

1257. a. Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι, γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεσίφρησε, etc.] Huc refer illud Idyllium Theocriti elegantissimum, quod Ἡρακλίσκος inscribitur, ubi omnis hæc fabula graphice describitur; ex ejus autem initio hic locus lucem mutuatur: Ἡρακλέα δισσάμενον λέοντα τοχ' ἀ Μιδείης Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ πάντεσσιν Ἰφικλῆα, Ἀμφιτρύωνος λεύσσων καὶ ἰμερλέσσων γάλακτος, Καλλιόπα κατίβαιν' ἐσ' ἀσπίδα, etc. *Barnes.*

1258. Ἐπεσίφρησε] Φρίω, φρῶ, unde ἰσφρῶ, ἰσίφρω et ἰσωφρῶ per transpositionem ἀπὸ τοῦ φίρω natum videtur, vel potius per syncopen a φαρίω. Certe φαρίω vox Attica est, et ubi occurrit, semper significationem habet τοῦ φίρω, φαρίω et φίρημι. Alii autem dicunt φρῶ et φρημὶ pro πρόω et πρόημι. Hinc πρωῶ, Ἐθεν γενόμενοι φασὶ πρῶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πρωΐ τοῦ κ' εἰς τὸ φρῶ, ἔθεν φημὶ καὶ φρὼ, καὶ ἰδρῶς, ut Sl., etc. De qua re videsis Gul. Budæi Comment. Græcæ Linguæ, p. 350. Aristophanis Vesp. Ὡς ἀνὴρ δὲ λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν. Demosthenes in Leptin. Εἰσίφρειν τὸ συμβάσιμον. Euripidi frequens est, ut Alcest. v. 1075. Καὶ σῶς ἰσωσφῶ σὸνδε τῷ πείνῃ λίχυ. Item Electr. v. 1035. Λίκνῳ ἰσωσίφρησε. *Barnes.*

1261. μόχθων, οὓς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν;] De Herculis laboribus vide quæ nos supra ad v. 355. *Barnes.*

μόχθων,] Ἀναριθμήτους τῶν Ἡρακλέους ἄθλων. *Scholiast.*

1263. Non invenuste Reiskius τετρασκελῆ. Et hoc et vulgata defendi potest e v. 180. *Herman.*

Anteponimus τετρασκελῆ. Pro Τυφῶνας, Elmsleius (ad Aristoph. Ach. 1062.) Γηρυόνας legere vult. His vero nominibus nil fere commune; sed ingenium nostrum superat idoneam causam proferre qua de causa Typhonis mentio facta sit inter Herculis labores, aut centiceps mon-

Κενταυροπληθῆ πέλεμον, οὐκ ἐξήνυσα;
Τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα,
Ὕδραν φονεύσας, μυρίων τ' ἄλλων πόνων
Διῆλθον ἀγκλάς, κεἰς νεκροὺς ἀφικόμην,
Ἅιδου πυλωρὸν κύνα τρίκρανον εἰς φάος
Ὅπως παρεύσομαι, ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.
Τὸν λοίσθιον δὴ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον
Παιδοκτονήσας, δῶμα θρεψάσαις κακοῖς.
Ἥκω δ' ἀνάγκης εἰς τόδ'· οὔτ' ἐμαῖς φίλαις
Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἢν δὲ καὶ μένω,

Prælium Centauris refertum non confeci;
Et utrinque habentem capita, et repullulantem canem
Hydram interfeci? et infinitorum aliorum laborum
Greges percurri, et ad inferos perveni,
Plutonis janitorem canem tricipitem in lucem
Ut educerem, Eurysthei jussu.
Postremam vero eandem hanc mihet mactasset *patrare*,
Liberis caesis, domum ut eorumarem malis.
Venio autem in eam necessitatem, ut neque in meis charis
Thebis habitare fas *sit*: si vero maneam,

strum appellatum sit τὸ τριπάμονος. Idem est Geryonis appositum seu epitheton, v. 423. Τὸν τριπάμονον οἶδεν ἰὼν βοτῆς Ἐρυθείας. Sic etiam Æschyl. Agament. 879. Τριπάμονος γὰρ Γηρυόνου ὁ δεύτερος κ. τ. λ. Nemeon Cerbero et Chimæræ τριπάμονος. *Elmsl.*

Leg. τετραστυλῆ, scil. πέλεμον, *bellum* cum *monstris quadrupedibus*. *Reisk.*

1264. Ad Κενταυροπληθῆ πέλεμον Heath. repetit οὐκ. *Beck.*

1265. ἀμφίκρανον] Novem habentem capita, quatuor ex utraque parte mortalia, unum in medio immortale. Παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν] Quare Hydra dicta sit canis, diximus supra ad v. 419. Dicitur autem παλιμβλαστεῖν, ob capita: ubi enim aliquod eorum excindebatur, duo continuo succrescebant. De qua fabula vide Erasm. in Adagio, *Hydram secas*. et Apollod. Biblioth. Lib. II. c. 5. sect. 2. *Barnes.*

1266. Tollenda interrogationis nota post φονεύσας, et minus plene ibi distinguendum. Participium enim illud cum verbis sequ. διῆλθον, ἀφικόμην, per copulativas τε et καὶ junctis, connecti debet. *Heath.*

1270. Hermannus præterivit silentio Reiskii ceterorumque emendationem: τὸν λοίσθιον — πόνον, *ultimum laborem*, quod, ut nobis videtur, locum dubitandi non relinquit. Confer v. 22. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἔμπροσθεν πόνους, Τὸ (f. τὸν) λείστατον δὴ, Ταινάρου δὲ κυνέην βίᾳ Ἀΐδου. Τλῆναι πόνους (seu μόχθους) locutio est sæpius usitata. Est hujus fabulæ locus, qui lectionem h. v. vulgatam firmat, v. 826. Ἐκεῖ δὲ μόχθους διανύσας Εὐρυσθέως, Ἥρα στρεφόμενα κατὰ αἷμ' αὐτῷ θάλλει, Παῖδας κατακτείνασα. Hic, tamen, Hermannus cum Wakefieldio legit κατὰ αἷμ'. *Elmsl.*

πόνον] *Ultimum laborem*, scribit Reisk.

Pro φόνον Lennep. ad Phalar. Epp. Ep. 102. p. 295, l. legi vult πόνον, quod frequenter dicatur τλῆναι vel ἀνατλῆναι πόνους. *Beck.*

1271. Θρεψάσαις κακοῖς.] Ut domum meam malis circumvallarem et undique sepirem. Planius Euripides in Oreste: Κύκλῳ γὰρ εἱλίχθησαν ἀθλίοις κακοῖς Οὐ

Εἰς ποῖον ἱερόν, ἢ πανήγυριν φίλων
Εἶμ', οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
Ἀλλ' Ἄργος ἵκωμαι; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν;
Φέρ', ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν;
Κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ', ὡς ἐγνωσμένοι,
Γλώσσης πικροῖς κέντροισι πληδουχούμενοι·
Οὐχ οὗτος ὁ Διός, ὃς τέκν' ἔκτεινέν ποτε,
Ἁμαρτά θ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;
Κεπλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς

Ad quod templum, aut cœtum amicorum
Ibo? nec enim Atas affabiles habeo.
Sed Argos proficiscar? quomodo, siquidem fugio patriam?
Age, an in aliam aliquam civitatem me conferam?
At postea limis oculis aspiciemur, utpote noti,
Linguæ amaris stimulis exagitati:
Nonne hic *est filius* ille Jovis, qui filios olim interfecit,
Et uxorem? an non ex hac terra in malam rem abibit?
At viro, qui aliquando dicebatur beatus,
Acerba *est* mutatio: at cui semper male

πώποτ' εἶδον μᾶλλον ἄλλην ἑστίαν. Hæc Brodæus. Aliud autem quid elegantius hæc vox notat: significat enim consummatum quid facere, ut sit ex hoc ultimo facinore omnium Herculis malorum consummatio. Sic supra dixit ad Troades, v. 491. Τὸ λοίσθιον δὲ θηγάνῃ ἐθλίσαι κακῶν, in quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

1274. a. Εἰς ποῖον ἱερὸν, ἢ πανήγυριν φίλων Εἶμι,] E templis enim arcebantur parricidæ, athei, sacrilegi, quique se immanibus sceleribus adstrinxissent; etiam amicorum proditores, juxta illud oraculi, quo talis vir e templo exire jubebatur, apud Simplicium in Epictetum, c. 39. Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν μίλας οὐκ ἐκαμόνας, Ἠλυθες οὐ καθαρὸς· στειρακλίης ἔξιθι σηκοῦ. Æschylus Eumen. Ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; ποίᾳ δὲ χέρνιψ φραντόρων προσδέξεται. Theon Sophista: Διὰ τοῦτο χειρίβων ἱερίζεσθαι, (ἀνδροφόνος δηλονότι) σκευῶν, κρατήρων, ἀγγείων, ἱερῶν. Abunde hæc res patet ex Eurip. Oreste et Æschyli Eumenidd. Partim ex Joh. Brodæi notis. *Barnes.*

1275. Constructio est: ἔχω γὰρ ἄτας οὐκ εὐπροσηγόρους. *calamitates enim sustineo, in quibus nullum compellare me licet.* Contagio utique sceleris contrahi etiam colloquio credebatur. vid. supra v. 1210. Orest. 75. Nec aliter Brodæus. *Musg.*

οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.] Tales enim calamitates sustineo facinorosas, in quibus nulli me compellare licet. Sicut enim neque diis accepti erant hujusmodi homines, ita ab hominibus quoque velut polluti vitabantur, neque alloquiis honorati. Euripid. Orest. Προσφθίγγασον γὰρ οὐ μιαίνομαι σίθεν. *Brodæus.*

1278. Reisk. corrigit: ἑστιθ' ὅπως ἀ- πολώμεθα, *quomodo patiar me a maledicis linguis lacerari. Beck.*

1279. Injuria verbum πληδουχῶν suspectum est Marklando ad Iph. Taur. 1464. Sed hic quidem quomodo illud defendi possit non video. Reiskii λοιδορούμενοι, quod etiam Musgravio in mentem venit, nimis vulgare est, quam ut ita corrumpi potuerit. Alteram Musgravii conjecturam, πληκτιχόμενοι, quod interpretatur *obnoxii calumniæ, tamquam* πληκτοῖς, non intelligo. Scribendum videtur πολυδούμενοι, quo verbo paullo post usus est, v. 1309. Et ut Græci poëtæ *supinume*

Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὤν.
Εἰς τοῦτο δ' ἥξειν ξυμφορᾶς οἶμαί ποτε·
Φωνὴν γὰρ ἥσει χθών, ἀπευθύνουσά με
Μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα, μὴ περᾶν,
Πηγαί τε ποταμῶν· καὶ τὸν ἁρματήλατον
Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
Καὶ ταῦτ' ἄριστα, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὁρᾷν,
Ἐν οἷσιν εὐτυχοῦντες ἦμεν ὄλβιοι.
Τί δῆτά μ' ἔτι ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἔξομεν,
Βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον πεκτήμενοι;

Est, nihil dolet, qui miserias habet cognatas.
Ad hanc autem calamitatem venturum me aliquando puto.
Etenim tellus mittet vocem, interdicens mihi
Ne attingam terram, et mare, ne trajiciam,
Et fontes fluminum, et eum, qui rotatur,
Ixionem, in vinculis, imitabor.
Et hoc *est* optimum; ut nemo Græcorum me videat,
Inter quos bona fortuna utentes eramus beati.
Quid igitur opus est me vivere? quod lucrum habebimus,
Si vitam inutilem *et* pollutam habeamus?

verba in eodem loco iterant, ita nonnumquam etiam rariora vocabula intra breve spatium repetunt: cujus rei multa possent exempla congeri. Quare conjectura postra tantum abest, ut ob v. 1309. excussatione indigeat, ut inde aliquid etiam confirmationis panciscatur. *Herman.*

ἀλγύνουσι·] Vox non intellecta, pro qua Scaliger ἀλγεινούμενον, vocem æque ignoratam, reponit. Non spernerem, quod etiam a vestigiis literarum non longe abit, [et Reisk. conjicit] λωβωμένου. Sed maxime placet ἀλγεσιχούμενον, *obnoxii calumniæ, iisquoque* ἀλγεσιχίᾳ. *Musg.*

ἀλγινούμενον·] Ita Scalig. rectissime pro corruptissimo illo, quod Æmil. Portum aliosque tantopere fefellit, ἀλγυνχούμενον. ἀλγυνῆσαι, ἀσυνῆσαι. Hesychius. Fit autem a ἄλγος, *fama, rumor*, et est vox media, ac in utramque partem sumitur; de qua voce nos supra ad v. 1157. *Barnes.*

1282. Vide Pors. ad Orest. 228. *Herman.*

1282—4. Apud Stob. Grot. CIV. p. 427. *Burn.*

1283. ᾗ δ' Stob. Grot. l. l. *Burn.*

1284. Ald. Brub. Herv. Brod. *συγγενῶν.* Canterus et reliqui *συγγενῶς*, quod Musgravius non dixisset nullo auctore receptum esse, si Brodæum consuluisset, qui sic apud Stobæum tit. 104. περὶ κακοδαιμονίας legi adnotavit. Accipit hinc lucem redditque Sophocles in Œd. R. 1082. *Herman.*

συγγενῶν] Ita Ed. Ald. pro quo *συγγενὴς* dant, nullo auctore, recentiores, qui non temere sequendi. Potest enim ἀλγεῖ transitive accipi pro *cura* vel *dolore afficit.* Sic π' οὐ με στενεῖ, Pind. Pyth. IV. Antistroph. 7. στερεαλγεῖ τὸν ἐμὸν ψυχὰν, Schol. in Medeam, v. 895. Quo posito, οἰδίν', i. e. οἰδίνα, legendum erit. οἰδίνα συγγενῶν ἀλγεῖ, *neminem cognatorum dolore afficit. Musg.*

1288. Recte Musgravius ἁρματήλατον pro vulgato ἁρματηλάτην. *Herman.*

ἁρματηλάτην] Omnino legendum ἁρματήλατον. Rotæ perpetuo circumactæ alligatum tradunt, κατ' ἄντυγα δρομάδα δίσμον, ut verbis Sophoclis utar Philoctet. v. 696. ubi vulgo male ἁρπαστὸν. *Musg.*

Quia ἁρματηλατεῖν sit etiam *curru vehi*, Heath. censet, ἁρματηλάτην denotare

Χορεύσω δὴ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ,
Κρούουσ' Ὀλυμπίου Ζηνὸς ἀρβύλη πόδα.
Ἔπραξε γὰρ βούλησιν, ἣν ἐβούλετο,
Ἀνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσι βάθρων
Ἄνω κάτω στρέψασα· τοιαύτη θεῷ
Τίς ἂν προσεύχοιθ', ἥ γυναικὸς οὔνεκα
Λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί, τοὺς εὐεργέτας
Ἑλλάδος ἀπώλεσ', οὐδὲν ὄντας αἰτίους;
ΘΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλου δαιμόνων ἀγὼν ὅδε,

Tripudiet igitur inclyta illa uxor Jovis,
Pulsans Olympii Jovis pedem sandalio.
Fecit enim voluntatem, quam voluit,
Virum in Græcia principem ab ipsis fundamentis
Sursum atque deorsum evertens. Talem Deam
Quis adoraret? quæ propter mulieris
Thalamum invidens Jovi, benefactores
Græciæ perdidit, qui extra omnem culpam sunt,
The. Non est alterius Dei molimen istud,

quoque posse *currus vectum*; currum autem per synecdochen pro rota poni. *Beck.*

1289. Ἰξίων' ἐν δεσμοῖσιν ἀμφιπόνημα.] De Ixione, et ejus apud inferos supplicio, quomodo rotæ fuerit ferreæ alligatus, videsis Natalis Comitis Mytholog. Lib. VI. c. 16. Eustathium in Homer. fol. 102. lin. 90. Apollodorum, aliosque Mythologos et Scholiastas. *Barnes.*

1293. Heath. et Reisk. malunt Βίον γ' ἀ. *Beck.*

1294. Δὲ in δὴ mutavi. *Herman.*

1295. Servavi veterum librorum lectionem, quamvis vitiosam. Brodæi conjecturam σῶλον pro πόδα, Canteri, Portique probatam, a Barnesio autem etiam in textum receptam, temere adscivit Heathius, scribens προύσω' Ὀλύμπιον σημεῖον ἀρβύλῃ σῶλον. Hac via si incedendum erat, facilius etiam scribi potuisset προύσω' Ὀλύμπιον Ζηνὸς ἀρβύλῃ σωλῆ. Sed σῶλα sensum esse intelligitur ex Iphig. Aul. 1048. Electr. 180. Quare, nisi gravior hic corruptela latet, fortasse scribendum est, προύσω' Ὀλύμπιον Ζηνὸς ἀρβύλῃ πῶλα, ut Juno Ζηνὸς ἀρβύλῃ saltare, i. e. pro Jove se gerere dicatur. *Herman.*

πόδα.] Emendat Brodæus σῶλον, assentiente Cantero. Locus sic constitutus Junonem fingit sandalio Jovis indutam, et choreas agentem. Mihi non deterior videtur vulgata, ut constructio sit: προύσω ἀρβύλᾳ πόδα Ὀλυμπίου Ζηνός. Græci enim, ne alios nominem, pro *consuetudine tractare* libenter dicunt *insumbere* τῷ δίῳ, vel *insultare*. Plutarchus: ἐμπεπατηκὼς τῷ βίωνι καὶ πανοχεύσας. Op. Mor. p. 96. Ed. Steph. *Musg.*

Κρούσω' Ὀλυμπίου Ζηνὸς ἀρβύλᾳ πόδα.] Cum σῶλα olim scriptum esset, recte Brodæus, Canterus, et Portus, σῶλον legebant. Vel autem Ὀλυμπίου per συνίζησιν legendum, ut Virgil. Æn. Lib. X. v. 1. *Panditur interea Domus omnipotentis Olympi.* Vel certe Διὸς legendum, ut versus sibi constet. Ἀρβύλη est genus quoddam calceamenti, *muliebris* præsertim, ut testatur Euripidis Scholiastes ad Orest. v. 140. Σίγα, σίγα, λευκὴν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖσ] Ἀρβύλη ἐστὶν εἶδος ὑποδήματος γυναικεῖον πολλὸν καὶ βαθύ. Hinc Sophocles dixit in Troilo, πανυφβύλους χλαίνας, pro σωλήνας. Hesychius: Πανυφβύλους χλαίνας, σωλήνας, ὅτινι καὶ ἐπὶ τῶν ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ. *Barnes.*

Heath. censet, vocem Ζηνὸς a librarii interpolatrice manu profectam esse, ver-

Ἡ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνει.
* * *
Παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.
Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀπήρατος,
Οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἶπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.
Οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
Ξυνῆψαν; οὐ δισμοῖσι διὰ τυραννίδας
Πατέρας ἐπηλίδωσαν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Οὐλυμπον, ἠσχυντό θ' ἡμαρτηκότες.

Quem uxoris Jovis. Hoc recte sentis.
* * *
[Facilius *te* moneres, quam ipse mala pati.]
Nullus autem mortalium est illæsus a fortuna,
Neque deorum, si modo non *sunt* falsa poetarum carmina.
An non matrimonia inter se, quæ nulla lege *permittuntur*,
Contraxerunt? nonne propter tyrannidem vinculis
Patres ignominiose affecerunt? et tamen habitant
Cœlum, et sua peccata tulerunt *æquo animo*.

sum forte, sic restitui posse: Κρείσσον' Ὀλύμπου σιγὰν ἀρβύλῃ πέδον. nam vulgata repugnare metrum.

Reisk. scribit: "Ολυμπον, et quæsm in vet. ed. pro πέδον sit πέδα, conjici quoque posse: κρείσσον' "Ολυμπον Ζηνὸς ἀρβύλῃ σταδά. *Beck.*

1296. βούλομαι,] Βούλημα et βούλευμα, idem, quod voluntas, θέλημα, a βούλομαι, θέλω, volo. Βουλὴ, consilium. *Barnes.*

1298. Ἄνω κάτω] Vide Erasmum in Adagio, *sursum ac deorsum*. *Barnes.*

1299. γονιμὸν εὖτινα] Quod Jupiter matrem meam Alcmenam amasset. *Barnes.*

1300. τὸν Ἐλεγχίνου] De hac re vide quæ nos supra ad v. 872. et 1245. *Barnes.*

1302. Wakefieldius ἀγὼν pro ἀγών. *Herman.*

1304. Legebatur παραινέσω μ' ante Commelin. Aliquid ante hunc versum excidisse, primus vidit Scaliger. *Herman.*

Vere statuit Scaliger, ante hunc versum aliquid deesse; nec audienda, quæ opposuit Barnesius. (Sic et Heath. atque Reisk. censent.) *Musg.*

Παραίνεσιν μ' ἂν μᾶλλον, ἢ πάσχειν κακῶς.] Scaliger hunc notat λείπει, defectum putans hic esse aliquem. Sed nullus mihi videtur, si modo sic capias: Εὖ τόδ' αἰσθάνῃ, Παραίνεσιν μ' ἂν μᾶλλον, ἢ πάσχειν κακῶς. Et occurrit filii dicto Herculis, v. 1240. Σέ γ' ἴσως ἂν γε συμφορᾶς μὴ νοσοῦντες. Sin τόδ' αἰσθάνῃ referuntur ad superiorem sententiam, Οὐκ ἔστιν ἄλλου ἀμείνων ἀγὼν ἢ, "Ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος, tum vel "Ελεξεν subauditur, si παραινέσω legamus, vel si παραινέσαιμ' legitur uno verbo, tum ad πάσχειν subauditur δοκέσαιμι, neque enim hæc ellipsis est insulsta. Utrovis modo locus explicatur. *Barnes.*

Prev. cum Scal. et Musgr. judicat, aliquem hic esse defectum. Itaque ipse supplet: Je sçais. *Beck.*

1306. εἴτις οὐ, ut nobis videtur, est solœcismus, Soph. Œd. C. 626. Καθαρὸν' οὐδέποτε ἐμοῖς Ἀχαιῶν οἰκήτορα δίξασθαι τόνδε τῶν ἐνθάδ', εἴτις μὴ θεοὶ ψιθύσουσί μοι. Lege igitur, εἴπερ ἀψευδεῖς λόγοι. Similis varietas apud Æsch. Prometh. v. 185. occurrit, ubi ed. Turneb. et MSS. habent οὐ παράμυθον, loco ἀπαράμυθον. Scite Butlerus notat παράμυθος non esse adjectivum. *Elmsl.*

1307. Reiskius scribit: Οὐ λίπτρα γ' ἀλλ' *Beck.*

1310. Reisk. legit: ἡμαρτηκότες. *Beck.*

Καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγώς,
Φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;
Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε τοῦ νόμου χάριν,
Ἕπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
Ἐπεῖ χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος,
Δόμους τε δώσω, χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος.
Ἃ δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω, σώσας κόρους
Διὶς ἐκτά, ταῦρον Κνώσσιον καταπτανών,
Σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
Τεμένη δέδασται· ταῦτ' ἐπωνομασμένα
Σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται,
Ζῶντος· θανόντος δ', εὖτ' ἂν εἰς Ἅιδου μόλῃς,

Sed quid dices? si tu quidem cum sis mortalis,
Nimium immoderate feras *vitæ* casus, Dii vero non.
Thebas igitur relinque propter legem,
Sequere vero nos ad urbem Palladis:
Ibi purgatis tuis manibus a piaculo,
Dabo tibi domum, et partem opum mearum.
Munera vero quæ habeo a civibus, servatis adolescentibus
Bis septem, interfecto tauro Gnossio,
Hæc tibi dabo: ubique vero regionis mihi
Agri sunt consecrati. Hi denominati
A te deinceps ab hominibus vocabuntur
Vivo: cum vero mortuus ad inferos veneris,

1312. Φέρεις ὑπέρφευ] Legendum sensu contrario στένεις ὑπερφεύ. Lexicon Phrynichi Coislinianum: μηδὲν ὑπερφεύ· Κρατῖνος, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. Hinc certo stabilitur vis vocis adhibitæ, Phœn. v. 560. Æschyl. Pers. v. 822. *Musg.*

ὑπέρφευ] De hoc verbo vide Phœniss. v. 560. *Barnes.*

1314. Ἕπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.] Athenæ præcipue ob laudem pietatis et clementiæ nobilitatæ erant: de earum pietate et humanitate vid. quæ nos ad Supplices, v. 586. De earum erga deos pietate vide quæ nos ad Heraclid. v. 902. De earum clementia, ne dicam totas fabulas, Supplices et Herasclidas, ejus magna esse argumenta, ita Callimachus in Ætiis, de Athenis: Οὔνεκεν ἀστείων οἶδε μόνη πάλιων. *Barnes.*

1317. s. σώσας κόρους Διὸς ἐντὰ ταῦρον Κνώσσιον καταπτανών,] Ταῦρον, ἀντὶ Μινώταυρον, Κνώσσιον, ἀντὶ Κρητικόν· Κνωσὶς γὰρ ἡ Γνωσὸς, πόλις Κρήτης, τὸ τοῦ Μίνως βασίλεια, ἔνθα Κνωσσὸν Μινώϊον παλαι Ὅμηρος· Κνώσσος, πτολίεθρον. De Minotauro et Androgeo cæso ab Atheniensibus, deque septem pueris, totidemque puellis quotannis ab Atheniensibus Minotauro in cibum missis, donec a Theseo ille cæderetur Ariadnæ ope, Plutarchus in Theseo: item Isocrates in Helena; item Apollodorus Bibliothec. Lib. III. c. 14. §. 8. Item Natalis Comes Mytholog. Lib. VI. c. 5. et Lib. VII. c. 9. Catullus Ariadnæ Historiam complexus est, Ovidius attingit Metamorph. Lib. VII. Fab. 23. Virgilius quoque et Propertius, etc. Præcipue Joh. Meursius de Regn. Athen. Lib. III. qui et librum singularem scripsit Thesei nomine dictum. *Barnes.*

Θυσίαισι λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασιν
Τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.
Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο,
Ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας, εὐκλείας τυχεῖν·
Κἀγὼ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.
Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων·
Ἄλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.
ΗΡ. Οἴμοι, πάρεργά τοι τάδ' ἴσθ' ἐμῶν κακῶν.
Ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ', ἃ μὴ θέμις,
Στέργειν νομίζω, δεσμά τ' ἐξάπτειν χεροῖν
Οὔτ' ἠξίωσα πώποτ', οὔτε πείσομαι,

Sacrificiis, et lapideis tumulis,
Tota Atheniensium civitas *te* celebrabit.
Pulchrum enim civibus *est* ornamentum, a Græcis
, Gloriam consequi, virum bonum dum adjuvant.
Et ego tibi gratiam pro mea salute
Hanc referam: nunc enim es indigus amicorum.
Quando autem *aliquem* dii honorant, non opus est amicis:
Deus enim satis *est* ad juvandum, cum vult.
Her. Hei mihi, aliena enim sunt hæc a meis malis.
Ego vero Deos neque connubia illegitima
Amare puto, et vincula manibus injicere
Neque existimavi unquam, neque credam,

1323. Reiskius Θυσίαις σι. Minime opus. *Herman.*

1328. χρεῖος] Vid. supra ad v. 51. *Musg.*

νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.] Χρεῖος hoc in loco est adjectivum idem significans, quod ἀχρεῖος, et χρήζων, ut ἀχρεῖος contrarium sonat. Sic Philo de Vita Mosis, Lib. I. παρασιτῆς οὐδαμῶς ἴσως χρεῖος ὁ βασθής. Sic Eustath. in Homer. fol. 218. lin. 7. ex quodam citat: Ἀνὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος. Est enim *utilis*, æque ac *egenus*; ponitur quoque substantive pro χρείᾳ. Quare non est, quod hoc in loco Scaliger legeret: Νῦν γὰρ ἡ χρειὼ φίλων. *Barnes.*

Reisk. emendat: Νῦν γὰρ ἰν χρεῖ (i. e. χρείᾳ) εἶς (vel εἰ) φίλων, *nunc enim es in penuria amicorum. Beck.*

1329. Jacobsius in Additam. Animadv. ad Athen. p. 60. legendum conjicit Θεοὶ δ' ὅν κεν τιμῶσιν. Vulgatam servavit Porsonus in Suppl. Præf. ad Hecub. p. xxxiv. et ad Orest. 659. et recte, sensu loci postulante. *Herman.*

1331. Recte MSS. Paris. σοι addunt, in edd. vett. omissum. Πάρεργα dicit incrementa. *Herman.*

πάρεργά σοι] Ita MSS. Parisiens. In Ed. Ald. deest σοι. *Musg.*

Οἴμοι, πάρεργα γὰρ τάδ' ἴσθ' ἐμῶν κακῶν.] Cum olim claudicarit versus una syllaba deficiens; ego γὰρ suo loco inserui. Scaliger σοιὰδ' legebat. *Barnes.*

1333. Tollenda distinctio post χρεῖος, ut hæc cum seqq. connectantur. *Heath.*

1334. Hunc versum post sequentem collocandum putat assentiente Musgravio Piersonus in Veris. p. 151. Non negaverim, facile fieri potuisse, ut versuum

Κοινωνίαν δύστηνον, ἣν ἐγὼ τάλας
Διώλεσ' ἄκων· γῆ δ' ἐπὴν κρύψῃς νεκρούς,
Οἴκει πόλιν τήνδ', ἀθλίως μέν, ἀλλ' ὅμως
Ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά.
Ὦ τέκν', ὁ φύσας χὠ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ
Ἀπώλεσ', οὐδ' ὤνασθε τῶν ἐμῶν πολῶν,
Ἀγὼ παρεσκευάζομεν, ἐκμοχθῶν βίᾳ
Εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν πολήν.
Σέ τ' οὐχ ὁμοίως, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσα,
Ὥστε σὺ τἀμὰ λίπτρ' ἴσωσις ἀσφαλῶς,
Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας.

1355 Conjunctionem miseram, quam ego miser
Invitus perdidi. Postquam vero terra mortuos occultaveris,
Habita hanc urbem, misere quidem, sed tamen
Coge animum ad ferendum mecum una mea mala.
O liberi, qui procreavit et tuebatur vos, pater
1360 Perdidit, neque fructum percipitis ex meis honestis,
Quæ ego comparavi ex laboribus per vim,
Gloriam vobis, honestum ex patre fructum.
Teque non similiter, O misera, perdidi,
Ut tu fideliter servâsti meum thalamum,
1365 Longam domus custodiam in ædibus tolerans.

1355. Vide Pors. ad Phœn. 16. *Herman.*

1356. Legebatur ἰσὰν. *Herman.*

1359. χ' ὁ τικὼν,] Supervacuum est post *ὁ φύσας*. An legendum *χ' ὁ στέγων, et protegens.* Modestius certe hoc, quam Reiskii, *οὐχ ἱκάν.* *Musg.*

Vulgatam defendit Brunck. ad Orest. 544. ubi similia redundantiæ Tragicorum exempla congessit.

ὁ φύσας χὠ τικὼν] Talem pleonasmum Tragicis fuisse in deliciis, neque adeo a Musgr. sollicitandum, observat Br. ad Or. 544. *Beck.*

1361. Heath. pro ἐκ *μόχθων* scribit ἐκμοχθῶν. Sed eodem modo jam Reisk. *Beck.*

1362. *ἀπόλαυσιν*] Conjectura est Canteri, quam non dubitavi recipere. *πατρὸς ἀπόλαυσις* est, quicquid commodi a patre, vel patris opera, percipiunt liberi. Ed. Ald. *ἀπόλλυσιν.* Parem fere errorem ad Helen. v. 76. errarunt librarii. *Musg.*

ἀπόλαυσιν πολήν.] Ita recte pro corrupto *ἀπόλλυσιν* legebat Canterus, ejus lectionem probavit Scaliger, nos indubitatam ducimus. *Barnes.*

1367. Commelin. P. Steph. Barnes. *στέγαγμα.* Lectionem Ald. Brub. Herv. Brod. Cant. *στέγαγα*, revocavit Musgravius. *Herman.*

στέγαγα,] Ita Ed. Ald. Edd. recent. errore typographico, *στέγαγμα.* *Musg.*

1369. Legebatur λυγρά τι. *Herman.*

1371. Arma dicit ingredientis succensa latus pulsantia. Unde ne *περιστιβόντα* requiras, observandum, licuisse *περιστιβόντα*, non licuisse *περιστιβόντα* dicere. Græci non temere, ut putare videtur Buttmannus in Gr. Gr. p. 171. 194. ed. quint. gravare et prolongare formas præsentium amabant, sed ista formarum varietate tenues quasdam significationum diversitates verbis adjungebant: quod ut in plurimis verbis manifestissimum est, ut in *φέρω, φορέω*, in *τίκτω, τίγγω*, in *πάσχω, πείθω*, ita

Οἴμοι δάμαρτος, καὶ τέκνων· οἴμοι δ' ἐμοῦ,
Ὡς ἀθλίως πέπραγα, κἀποζεύγνυμαι
Τέκνων, γυναικός τ'· ὦ λυγραὶ φιλημάτων
Τίρψεις, λυγραὶ δὲ τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι.
Ἀμηχανῶ γάρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶ,
Ἃ πλευρὰ τἀμὰ προσπιτνόντ' ἐρεῖ τάδε·
Ἡμῖν τέκν' εἵλες καὶ δάμαρθ'· ἡμᾶς ἔχεις
Παιδοκτόνους σούς· εἶτ' ἐγὼ τάδ' ὠλίναις
Οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὅπλων,
Ξὺν οἷς τὰ κάλλιστ' ἐξέπραξ' ἐν Ἑλλάδι,
Ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλών, αἰσχρῶς θάνω;

Heu meam uxorem, et liberos! heu me!
Quam misere egi, et jam avellor
A liberis, et uxore. O acerbæ osculorum
Delectationes, et tristis societas horum armorum.
Dubito enim, utrum hæc retinere, an dimittere debeam,
Quæ ad latus meum accidentia hæc dicent:
Nobis perdidisti liberos, et uxores: habes nos
Liberorum-interfectores tuorum: deinde ego ulnis ea
Feram? quid dicens? sed nudatus armis,
Quibus *res* præclarissimas gessi in *Græcia*,
Objiciens me hostibus turpiter moriar?

in plerisque negligi solet. Quæ formarum mutationes cur plerumque in solo præsente inveniantur, quærenti non latebit. Ac verbum πίνω non debebat Buttmannus, p. 304. ex reduplicatione quadam verbo πίνω addita deducere, quum ι longum sit, ut grammatici, v. c. Etym. M. p. 673, 8. observant, quod in reduplicatione breve est. Nam ne quis γινέσθαι et γίνεσθαι obverteret, cavit Etymologus, p. 478, 49. 480, 54. Immo, ut idem p. 673. docuit, πίνω pro Æolico πίσω dicitur, quod una cum ἴσσομαι, ibidem commemorato, et ἰσσάνω addi poterit verbo λίσσομαι, quod tamquam singulare notavit Buttmannus, p. 191. Πιτνῶν eamdem rationem habet ad πίσνω, quam φορεῖν ad φέρω. Utrumque enim continuationem significat. Itaque πιτνῶν est *labi*, et sæpius convenit cum nostro *sinken*. Hinc Sophocles in Œd. Col. 1732. maluit de Œdipo ἴπτατο, quam ἵπτατο dicere. Sic intellige Æschyl. Sept. c. Th. 765. Eurip. Med. 859. Iph. T. 48. Hæc significatio facit, ut participium aoristi usurpari possit, ubi de repetito casu, qui peractus intelligi debeat, sermo est. Æschylus Pers. 460. τοξισθεὶς γ' ἀπὸ θώμιγγος ἰὼ πρεσπιτνόντες ὄλλυσαν. Unumquodque telum πρεσπιτνὸν ὄλλυσι, continua πρεσπιτνόντα ὄλλυσαν: quod nisi per hujus verbi commoditatem aoristo uti licuisset, præsens adhibendum fuisset πρεσπίπτοντες; nam πρεσπίτνοντες, quod libri quidam et Brunckius, non semel ille hac in re falsus, habent, barbarum est. De exercitu vero, qui uno impetu facto, deinde stragem edidisset, diceretur πρεσπιτνόντες ὄλλυσαν, ut apud Eurip. Phœn. 1488. Contra ibidem v. 1485. ἵμμι δ' αἷμα μηλὸν πικρῶν, λόγχαις πιτνόντων, alio post alium corruente. Et in Suppl. 701. τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν τε, θεμισθίνταν δίφρων, εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἀναβιβαστάντων βίᾳ. *Herman.*

Οὐ λειπτέον ταῦθ', ἀθλίως δὲ σωστέον.
Ἔν μοί τι, Θησεῦ, ξύγκαμ' ἀθλίῳ· κυνὸς
Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος ξυγκατάστησον μελών,
Λύπη τι παίδων μὴ πάθω μονούμενος.
Ὦ γαῖα Κάδμου, πᾶς τε Θηβαῖος λεώς,
Κείρασθε, συμπενθήσατ', ἔλθετ' εἰς τάφον
Παίδων· ἅπαντας δ' ἐνὶ λόγῳ πενθήσατε,
Νεκρούς τε, κἀμέ· πάντες ἐξολώλαμεν,
Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίᾳ τύχῃ.
ΘΗ. Ἀνίστασ', ὦ δύστηνε· δακρύων δ' ἄλις.
ΗΡ. Οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.
ΘΗ. Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
ΗΡ. Φεῦ,

Non relinquenda hæc *sunt*: sed misere licet servanda.
In una quadam *re* me adjuves, Thesee: immortalis canis
Adducti-præmia ad Argos cum mecum constitue,
Ne quid ob liberorum dolorem mihi soli accidat.
O terra Cadmi, et universus populus Thebanus,
Tondemini, simul-lugete, ite ad sepulturam
Liberorum, omnes vero uno ore lugete
Mortuos, et me: omnes periimus,
Junonis una percussi misera calamitate.
The. Surge, O miser: satis enim *est* lacrymarum.
Her. Non possum: nam artus mei obriguerunt.
The. Etenim et robustos dejiciunt calamitates.
Her. Heu!

1378. Pierſoni emendationem in Verſ. p. 228. recepi. Vulgo ἀθλίου κυνός. Wakefieldius ἀγρίου. *Hermann.*

Non immerito Pierſono displicet ἀθλίου κυνός. Verum quod reponit ἀθλίῳ, mutata distinctione, ut σὺ σύναρ' regatur, otiosum hoc in loco et frigidum est. Legendum, ni fallor, ἀφθίτου κυνός, *canis immortalis*. *Musg.*

1378. κ. ἀθλίῳ κυνὸς Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος] Hæc de Cerbero omnino sunt summenda, quem nuper ex Orco ductum, necesse erat Herculi Argos portare et Eurystheo in manum dare. Vide supra ad v. 25. Quare Brodæi me miseret, qui hæc ad hunc locum dicit: *Canem se vocat Hercules, quasi indignus esset hominis appellatione. Barnes.*

1379. Κόμισαί μ'] *Præmia* adducendi, eadem analogia, qua δρέπεσθαι, σίτισις, μίσθωσις, a δρεπτός, σιτιστὸς, μισθωτός. nec aliter Pollux Lib. VII. sect. 185. et Lib. IX. sect. 159. Intelligo autem patrimonium Herculis, quod ei promissum erat, hoc ultimo labore exanclato. vide supra v. 19. ad v. 22. *Musg.*

1382. Leg. ταφὴν, *ad exequias*. *Reisk.*

1383. Scripsi ἔστενες. Legebatur ἔστονες. *Herm.*

ἐν λόγῳ] Ut uno verbo dicam. Amphis apud Athenæum: ἔστενεν ἀνδρεῖόν γὰς ἐσιν ἐν λόγῳ. Demosthen. in Olynth. 3. βέλτιον εἰς ε' κἀνὶ σκέψ', ὅσα βούλεσθε τὰ ἀβέλτερα ἐν λόγῳ. Sic enim scribendum est, non ἐν ἑλλόγῳ. *Brodæus.*

Αὐτοῦ γενοίμην πάτερος ἀμυνόμων κακῶν.
ΘΗ. Παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπηρέτην φίλῳ.
ΗΡ. Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
ΘΗ. Ἔκμασσε, φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι.
ΗΡ. Παίδων στερηθείς, παῖδ' ὅπως ἔχω σ' ἐμόν.
ΘΗ. Δίδου δίρη σὴν χεῖρ'· ὁδηγήσω δ' ἐγώ.
ΗΡ. Ζεύγός γε φίλιον· ἄτερος δὲ, δυστυχής.
Ὦ πρόσθεν, οἵοισδ' ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
ΑΜ. Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς, εὐτεκνος.
ΗΡ. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα.
ΘΗ. Ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥᾴων ἔσει;
ΗΡ. Ποθῶ· πατρός τε στέρνα προσθίσθαι θέλω.
ΑΜ. Ἰδού, τάδ', ὦ παῖ· ταμὰ γὰρ στυγεῖς φίλα.

Utinam fiam hic lapis immemor malorum.
The. Cessa; da vero strenuum amico ministrum.
Her. Verum *esto*, ne sanguinem abstergam vestibus tuis.
The. Abstergo, ne parcas: non recusa.
Her. Orbatus liberis, habeo te nihilominus loco filii.
The. Da collo tuum onus: ego enim te ducam.
Her. Par sane hoc *est* amicorum: sed alter infelix *est*.
O senex, talem virum amicum oportet comparare.
Ant. Patria enim, quæ procreavit hunc, *est* prole-felix.
Her. Thesea, convertas te retro, ut videam liberos.
The. Tanquam hoc quotidiana solatium habeam, levior futurus es.
Her. Cupio; volo applicari ad pectus patris.
Ant. Ecce hæc, O fili: quæ enim mihi grata sunt studes.

1396. Sic Reiskius. Vulgo ζεῦγος δέ. *Herman.*

Reisk. scribit: ζεῦγός γε, aut ζεῦγος τοῦδε, φίλον. Paullo post Heath. ὦ ἄτεκνος. Minatur Br. ad Arist. Vesp. 841. Heathium scribi voluisse, ὦ ἄτεκος, ostenditque multis exemplis, ἄτεκος Atticis usurpatum esse pro ὁ ἄτεκνος. *Reck.*

1398. Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὐτεκνος.] Hæc brevissima vox, quod poëtæ nostri singulare est artificium, quo pietatem in patriam monstraret, magnas Athenarum turbis laudes complectitur; naturam enim ostendit Atheniensium ad res optimas proclivem. Et certe in bellica gloria, in palæstra, in poëtica, rhetorica, in morali virtute, in philosophia, Theseum habuit, Alcibiadem, Themistoclem, Miltiadem, Sophoclem, Euripidem, Aristophanem, Socratem, Phocionem, Aristidem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem. *Barnes.*

1399. s. ΗΡ. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. ΘΗ. Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥᾴων ἔσῃ;] Ita exemplaria vulgata. Hermannus, causa illata nulla, post Musgravium legit, Ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων, ῥᾴων ἔσῃ; Leginus, Ὡς δὴ τὸ φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσῃ. *Quasi tibi prodesset hoc gratificari.* Hanc vim emphasimve ὡς δή habent. Sic Androm. 233. Τί σεμνοῦσθαι, καὶς ἀγαθ' ἔχειν λέγων, ὡς δὴ σὺ σώφρων, πάλαι δ' οὐχὶ σώφρονα. Legamus quoque, Ὡς δὴ σὺ φίλτρον κ. τ. λ. *Elmsl.*

ΘΗ. Οὕτω πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις;
ΗΡ. Ἅπαντ' ἐλάσσω κεῖνα τῶνδ' ἔτλην κακά.
ΘΗ. Εἴ σ' ὄψεταί τις δῆλον ὄντ', οὐκ αἰνέσει.

The. Itane malorum tuorum non amplius memor es?
Her. Omnia illa minora his mala perpessus sum.
The. Si viderit aliquis *te* effeminatum, non laudabit.

1400. Ὡς δή τι φίλτρον τῶνδ' ἔχων μόνον ἔσῃ.] Fortasse: μόνον ἔχεις, ut πάντ' ἀρκούντως ἔχει. in Hecuba. 27. Καὶ μάλ' ἐλλίης ἔχομεν in Orest. 289. v. Brunck. V. CL. ad Bacchas, v. 805. *Jacobs.*

1401. πατρός γε σείρια] Malim: πατρός τι σείρια. *Musg.*

1403. Legebatur οὗτος. *Herman.*

Fortasse lectio vera est, οὗτος, *heus tu.* Sic Alc. 769. Οὗτος, τί σαυτὸν καὶ στιφροσιτικὸν βλίτυρις; Med. 918. Αὗτη, τί χλωρεῖς δακρύοις σίγγυς κόρας; Aristoph. Eq. 821. ἀτὰρ σὲ φιλῶ; παῦ παῦ οὗτος, * καὶ μὴ σκιρδόλλει πονηρά. Οὗτος compellationis formula est paulo inurbanior, propterea quod haud raro usurpatur, quum quidvis incivilius est dicendum. In hoc versu Herculi ait Theseus a fortitudine qua labores confecit hanc animi dejectionem maxime abhorrere. Hujusce loci sensum Portus et Barnesius non tenuerunt, qui hoc modo vertunt: *Itane malorum tuorum non amplius memor es? Πόνων laborum*, non *malorum* sonat.

Elmsl.

Personarum distributio vulgata, quam et hic sequimur, ex MSS. Steph. depromta est. In editione Aldina Amphitryoni tribuitur hic versus, cum tribus proximis, eorum sc. quibus Thesei nomen præfigitur. *Musg.*

πόνων, h. l. non *mala*, sed labores Herculis. *Heath.*

1405. Legebatur εἰσόψεταί τις δῆλον ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ. Barnesio εἴ σ' ὄψεται, Musgravio, εὖν αἰνέσει debetur.

Herman.

Editio Aldina: εἴ σ' ὄψεταί τις δῆλον ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ, quod retinent etiam MSS. Lego:

εἴ σ' ὄψεταί τις δῆλον ὄντ', εἶτα αἰνέσει.
Musg.

Εἴ σ' ὄψεταί τις δῆλον, εὖν ἂν αἰνέσῃ] Ita lego, certissimis fretus rationibus, pro veteri mala lectione, Εἰσόψεταί τις δῆλον ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ, cum ὄντα ex margine irrepsit et secum ex necessitate quadam τ' induxit; prior autem versus vocula ex tribus male juncta erat, quam itaque iterum resolvo. Miror, hoc nemini antehac visum, cum verissimum esse quovis pignore vellem asserere. *Barnes.*

Reisk. legit: κοὐκ ἀναίνεσῃ, *et non dedignaberis, fastidies, hoc*, ut tua fama inferius, te flentem conspici. *Beck.*

1405. sq. ΘΗ. Εἴ σ' ὄψεταί τις δῆλον, εἶτα αἰνέσῃ.
ΗΡ. Ζῶ καὶ πατοῦμ' ἀλλὰ σχοινδοῦσι δεσμά.
ΘΗ. Ἄγαν γ' ὁ πλοῦτός Ἡρακλῆς, σοῦ πατρὸς ὤν;
ΗΡ. Χὐπὸς δὲ ὢν, νίφει γ' ὑπαιθέριον ἄν.
ΘΗ. Ὡς εἰς τὸ λῆμα σωτὸς ἦν ὑφειμένος.

In his versibus quot verba tot fere librariorum aberrationes. Primus statim versus ante Barnesium sic legebatur: Εἴ σ' ὄψεταί τις δῆλον ὄντα κ'οὐκ ἂν αἰνέσῃ. Neminem fore arbitror, qui post Barnesii emendationem meliorem aliquam circumspiciat. Ὄντα a grammatico lineæ supranscriptum facile in textum irrepere potuit. Proximus versus sensu omnino cassus. Latinus

* Pro παῦ παῦ οὗτος, MSS. et edd. vett. legunt παῦ αὐτοί. Brunckius legit παῦσαί γ' οὗτος. Παῦ παῦ formatum est a παῦε παῦε illa pronunciandi rapiditate, quæ τύχῃ ἀγαθῇ in τυχαγαθῇ convertit. Photius: Παῦ, τὸ παύσου λίγουσι μουσυλλάδες. Eodem modo, παῦε παῦε videtur fuisse contractum in παῦ παῦ. Aristoph. Pac. 1119. Παῦ παῦ, παῦ τὸν Βάκιν μαστίγουσιν. Prima hujus versus syllaba, quæ exemplaribus vulgatis deest, Davisio, qui eam prius introduxit, pro vocativo παῦ proposita. Vertit Brunckius: *Percute, percute, percute istum Bacin.* MS. Ravenn. legit Ὦ παῦ, παῦ τὸν Βάκιν. Ex conjectura fortasse hæc emendatio. Respectu παῦ, παῦ, *Græcarum elegantiarum saporem medullitus percipienti salivam sat scio movebit emendatio nostra facillima pariter et speciosa; qua nihil verius a tripode*, &c. Hæc verba, sublato auctore, citamus.

Ἡρ. Ζῶ σοι ταπεινός· ἀλλὰ προσθεῖναι δοκῶ.
Θη. Ἄγαν γ'· ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ, πεῖνος ὤν;
Ἡρ. Σὺ ποῖος ἦσθα, νέρθεν ἐν πακοῖσιν ὤν;

Her. Vivens humilis, an videor tibi laborum præmia prodere?
The. Sanequam: inclytus ille Hercules dolore ægrotans.
Her. Qualis tu eras, cum in malis apud inferos eras?

nterpres: *Vivo tibi abjectus; sed spero te promotum iri.* Quæ neque per se nsum habent, neque Græcis verbis reondent. Musgravius emendare conas est:

ζῶν σοι ταπεινὸς ἆρ' ἂν προσθεῖναι δοκῶ;

Quod ipse sic interpretatur: *Obscure vivens numquid videor tibi præmia laborum endere, i. e. prodere.* Hæc emendatio quamvis solitam doctissimi viri sagacitam minime dedecent, a veritate tamen besse videtur. Primum enim voculam a importuno loco positam Euripidis elepantia respuit. Deinde hæc Herculi triuta verba neque præcedentibus Thesei erbis neque omnino rei respondere vilentur. Non enim nunc agitur de obcura humilique conditione vitæ, quam Hercules amplexurus erat, quæque ne ntearctorum gloriam splendoremque offuscet ferendum erat, sed potius de nimia uctus contentione, quæ tanto viro parum ligna videbatur. Theseus dixerat: *Si ami te tam abjectum et luctui tanquam mulierem indulgentem conspiceret, certe te non laudaret.* Fac Herculem respondisse;

Ὅλως' ἴσως ἂν ἦλθε προσθεῖναι δοκῶν.

Laudent vituperentve parum interest! Quia pepercit laudes, quæ me ad novos semper labores suscipiendos impulerunt; nihil puto ad verborum connexum desiderarentur. Ipsa sententia autem nihil verius. Qui enim laboribus consequuti sunt ut laudarentur, non facile in media via consistunt, sed, ne parta gloria pereat, strenue pergunt et ad novos semper labores properant. *Jacobs.*

1406. Scribendum puto: ζῶ σοι ταπεινή· ἀλλὰ πρόσθεν οὖ, δοκῶ. Eamdem viam, sed non sine piaculo, ingressum esse Jacobsium in Additam. Animadv. ad Athen. p. 90. postea vidi. *Herman.*

Nihil hoc versu mendosius. An legendum:

ζῶν σοὶ ταπεινὸς ἆρ' ἂν προσθεῖναι δοκῶ;

Obscure vivens, numquid videor tibi præmia laborum vendere, i. e. prodere. Hesychius: προσθεῖναι, τὸ παραδοῦναι τῷ λανθάνειν ὑπὸ πέρνημι. Eamque vim vocis illustravimus ad Androm. v. 1007. Deinde, sequenti versu:

ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς, ἀχὼ νεῶν.

Maxime celeberrimus ille Hercules ægritudine contabescens. Hoc saltem melius, quam quod dant vulgatæ. *Musg.*

Heath. corrigit: Ζῶ σοι ταπεινὸς ἀλλὰ πρόσθ' ἰέναι δοκῶ. *Vivo equidem tibi,* i. e. quoniam tu ita vis, *at humilis prorsus et abjectus hinc progredi mihi videor. Beck.*

Forte, ζῶ νῦν ταπεινὸς, λαμπρὸς εἶναί ποτε δοκῶν. *Reisk.*

1407. Nulla erat distinctio post ἄγαν γ', et male ante ποῦ distinguebatur. Ἄγαν γε spectat ad verba ζῶ σοι ταπεινός. *Herman.*

ποῦ κεῖνος. f. ταπεινὸς, et construetur cum ἄγαν γε. *Reisk.*

Hunc versum sic emendaveram:

Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς πονῶ νεῶν.

Quod a vero proximo abesse nullus dubito, cum Musgravius quoque emendaverit:

Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ἀχῶ νεῶν.

Judicent alii. — Insigne hoc distractorum verborum exemplum invitat, ut uni et alteri loco, quem simili vitio laborare suspicor, medicam manum admoveam. In Orphei Argonaut. v. 1192. legitur:

Αὐτὰρ ἑτωδ', ὃς μὲν Πλωτὴς πανυπερτάτος ἦεν
ἑταῖρος
Ζαθέμενος, πάρεσαν ΕΠΕΒΗΣΑΤΟ ΔΑΙΜΟΝΟΣ
αἴσῃ
Ἄρσενας δ' ἴφθιμον δὺο κάμανος ἀντιγάτους.

ΘΗ. Ὡς εἰς τὸ λῆμα, παντὸς ἦν ἥσσων ἀνήρ. 1420
1410 ΗΡ. Πῶς οὖν ἔτ' εἶπας, ὅτι συνίσταλμαι κακοῖς;
ΘΗ. Πρόβαινε. ΗΡ. Χαῖρ', ὦ πρέσβυ. ΑΜ: Καὶ σύ μοι, τέκνον.

The. Animi fortitudine profecto vir eram quovis inferior.
1410 *Her.* Quomodo igitur adhuc dicis me malis fractum esse?
The. Procede. *Her.* Vale, O senex. *Am.* Et tu, fili mi.

Δαίμονος αἴσῃ esset *Jovis voluntate.* V. Mitscherlich. V. D. ad Hymn. in Cerer. p. 126. Mihi admodum probabile est, Pseudo-Orpheum scripsisse

Ζηξάμενος πολέων ΕΠΕΒΗΣΑΘ' ΟΜΑΙΜΟΝΟΣ αἴσῃ.

Cf. Hymnum in Cerer. v. 77.

— οἷδί τις ἄλλος
Αἴσιος ἀθανάτων, εἰ μὴ τερπληγέτης Ζεὺς
Ὃς μοι ἴδωσ' Ἀΐδῃ θαλερὴν κτεάτισθαι ἄκοιτιν
Αἰνοπαρηγήτην.

Ex eodem canone emendandus corruptissimus Platonis Comici locus apud Athenæum. Lib. XV. p. 666. D. Ille in Comœdia, cujus titulus Ζεὺς fuit κακούμενος, coquum induxerat, qui, dum ipse cibos pararet, convivas ut cottabo tempus fallerent, adhortabatur.

Πρὸς πέντε δ' αἰζὸν ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἕδὶ σκευάσω, πάνυ βούλομαι.
Ἀλλ' ΑΝΕΜΟΣ ΕΣΤΑΛΕΙΣ Θνΐαν ΠΑΙΣ ΘΕΟΝ
φέρε τὴν Θνΐαν· αἷ' ὕδωρ· σκυτίφιλα
παφάθνιτ.

Emendavit magnus Animadversor: ἀλλ' ἄγε μόνον vel ὕδωρ σταῖ· εἰς Θνΐαν παιδίον. *Age igitur puer aquam infunde in pilam.* In cottabi enim ludo pelvi opus erat, in quam aqua infundi solita est, docente Casaubono ad h. l. p. 943. Hæc pelvis Θνία sive Θυΐα vocabatur. Primum equidem et secundum versum coquo, tertium convivis, quartum denique iterum coquo tribuendum puto. Totum autem locum ita scribendum suspicor:

Α. Πρὸς πέντε δ' αἰζὸν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἕδὶ σκευάσω πάνυ βούλομαι.
Β. Ἀλλ' ἄγε δοῦ Ὡς ΤΑΧΙΣΤΑ Θνΐαν ΠΑΙΣΤΙΚΟΝ.
Α. φέρε τὴν Θυΐαν· αἷ' ὕδωρ. κ. τ. λ.

Minima est literarum diversitas et una tantum syllaba adjecta, verbo ἐστάλης in ὦς ταχιστα mutato. Sæpissime enim factum est, ut, ultimæ verborum syllabæ cum supra lineam ponerentur, negligerentur a librariis. Scribi tamen possit quoque ὡς τάχος. Utramque dicendi formulam attigit Valckenar. ad Hipp. v. 493. Indicem Sophocl. V. τάχος. Ceterum similem versum legimus in Aristophan. Eqq. 120.

δὸς σύ μοι τὸ κοτύλιον ταχέως.

Eandem medelam adhibeam Fragmento Æschyli, quod legitur in Etymologico Gudiano, a cl. Kulenkampio edito in Specimin. Emend. in Etymol. M. p. 56. Κίνυ· ἡ δύναμις. Ἀπολλόδωρος ἰαμβεῖ.

ἀλλ' οὐ γὰρ εἰ ἐν' ἦν ἐς ἴμεντος οὐδ' ἔτι κίνυ.

ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου

κωλὺς δ' ἀκίνητος ἰδρώς.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ· καὶ Θανόντων υἱὸν ἐν ΕΝΕΣΤΙΓΜΑΣΕΙ ΤΑ ΣΟΙ Δ' οὐκ ἰνίσει κίνυ, οὐδ' αἱμάσσοντα φλέβις. Θανόντων φασὶ ἀψύχους. Schneiderus V. CL. in Fragm. Pind. p 106. legendum putat: οὐκ οὖν ἰνίσει φθίγμα. Optime ad sensum. Hymnus Homer. in Vener. v. 238.

τοῦ δέ τις φρὴν μῦ ἐκέντησε οὐδ' ἔτι κίνυ
ἰσθ' ὅπῃ πάρος ἔσκεν ἐπὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Propius tamen nos ad literarum ductus: καὶ Θανόντων εἶσιν οὐκ ΕΝΕΣΤ' ΙΓΜΑ ΣΚΕΠΑΣΤΗ Δ' οὐκ ἰνίσει κίνυ. *Mortui, quibus neque vox neque munita septaque omni*

ΗΡ. Θάψ', ὥσπερ εἶπον, παῖδας. ΑΜ. Ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;
ΗΡ. Ἐγώ. ΑΜ. Πότ' ἐλθών; ΗΡ. Ἡνίκ' ἂν θάψῃς τέκνα.

Her. Sepelito, ut dixi, liberos. *Am.* Sed quis me, fili, *sepeliet?*
Her. Ego. *Am.* Quando veniens? *Her.* Ubi sepelieris liberos.

τ *parte vis inest.* Ἰγμὸ, βοή. Hesychius. Ejusdem Æschyli Fragmentum legitur ap. Scholiast. in Sophocl. Œdip. C. 1043. καὶ Αἰσχύλος:

ἰφεῖ· ἴφει δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

Ubi legendum suspicor:

ἰφεῖ· ἴφουν τοῦδε μυστικοῦ τέλους.

ut Sophocles in Ajace. v. 693.

ἰφεῖ· ἴφουν στερεχαρὲς δ' ἀνατόμαν.

quem locum excitat Eustath. p. 473. Rom. Καὶ χάραν δέ ποτε σημαίνει τὸ φρίσσειν καὶ οἱονεὶ ἔρθωσιν ἐκ λυσηρᾶς κατασκευάσεως εἰς τὸ ἰφρεῖα ἴφουσι στερεχαρὲς δ' ἀνατόμαν. — In poëta, Æschylo æquali, Pindaro Olymp. V. 36. corrupte legitur:

Ἀὐ δ' ἁμᾷ ἀρεταῖσι πόνος δαπάνᾳ τι μάρναται, πρὸς ἴφθιμον πυκαλυμένον· ᾧ δ' ἴχωντι ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ παλίντιμον ἴδοξαν ἴμμεν.

Sensus horum verborum satis quidem expeditus est. *Ad magna periculique plena perficienda corporis animique contentione, divitiæque opus est, quæ virtutem h. studium perficiendi enitendique in alium, adjuvent. Qui vero scopum, quem ipsi sibi fixerant, attigerunt, civibus suis sapientes audiunt.* Hæremus in copula καὶ, quæ ordinem verborum implicat. Tu mecum lege:

ᾧ δ' ἴχωντι ΣΟΦΙΣΤΑΙ παλίντιμον ἴδοξαν ἴμμεν.

Antiquo enim et Pindari adeo ævo *σοφιστὴς honesta sapientum fuit aut in quavis arte excellentium appellatio*, ut verbis utar Valckenarii ad Hipp. v. 925. quem vide. Quare poëtas inprimis, apud quos omnis fere scientiarum cognitio fuit, hoc nomine adpellatos fuisse constat. Pindarus Isthm. V. 36.

μαλίσσων δὲ σοφιστατῖς
Διὸς ἴωσιν στρόβαλλον στιβίζόμενον.

ubi Schol. Σοφιστὰς δὲ καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Diogen. Laërt. Procem. Segm. XII. Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ σοφισταὶ ἐκαλοῦντο. καὶ οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ σοφισταί. ubi v. Menagium. T. II. p. 9. Athenæus. Lib. XIV. p. 632. C. Ὀρφέα σοφώτατον ἔλεγον. Καὶ πάντας τοὺς χρεμίνους τῇ τέχνῃ ταύτῃ σοφιστὰς ἀπεκάλουν, ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος ἐποίησεν.

ὦτε οὖν σοφιστὴς παλαὸν παρασαίων χέλυν.

Coronidis loco adponam conjecturam de corruptissimo Pindari Fragmento, quod legitur ap. Athenæum. Lib. XIII. p. 801. Schneideri Collect. Fragm. Pind. p. 15.

Ἀλλ' ἴσχυ' ΕΚΑΤΙ ΤΑΣ πηγὰς ὡς ΔΑΧΘΕΙΣ ἰλιπῶν μελίσσων τήκομαι, ὧν' ἂν ἴδω παιδῶν νεογνὸν ἐς ἥβαν.

Alii aliter. Mihi in mentem venit:

Ἀλλ' ἴσχυ' ΕΠ' ΑΚΤΙΝΑΣ πηγὰς ὡς ΙΑΝΘΕΙΣ μελιχρῶν μελίσσων τήκομαι, ὧν' ἂν κ. τ. λ.

Ut cera, apium opus, ad solis radios liquefacta, sic ego liquesco puerorum conspecto flore. Lucretius de N. R. VI. 515.

Nubila
Mittunt humorum pluvium, stillantque, quasi igni
Cera super calido tabescens multa liquescat.

De usu verborum ἰαίνεσθαι et τήκεσθαι, v. Tib. Hemsterh. ad Hesych. Vol. II. g. 4. 5. *Jacobs.*

ΑΜ. Πῶς; ΗΡ. Εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο. 1425

1415 Ἀλλ' εἰσπόμιζε τέκνα δυσπόμιστα γῆ.
Ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες.

Am. Quomodo? *Her.* Athenas usque a Thebis audiam.
1415 Verum liberos, vix toleranda piacula, intus fer.
Nos vero, qui perdidimus domum dedecore,
Sequemur, *ut* perditæ scaphulæ, Theseum.

1408. Sic scripsi pro vulgato ἧς δὲ τέξ-ϑην. *Herman.*

1411. κρύπτειν scribit Reisk. *Beck.*

1412. Θάπτ' ἔνδοθεν, ὥσπερ εἶπον, παῖδας.] Interpres: *Sepelito, ut dixi, liberos.* Annon melius foret: *Liberos sepeli, eo, quo dixi, modo.* Vid. supra ad v. 1354. *Musg.*

Θάπτ' ex edd. vett. pro ϑάφϑ' restituit Heath. *Beck.*

1414. πέμψομαι] Si interpreteris: *Athenas ipse deducar*, Amphitryonis quæstioni non quadrat. Si accipias pro: *Ipse te Athenas deportari curabo*, contra historiam peccat. Thebis sepultum fuisse Amphitryonem tradit Pausanias, p. 39. Ed. Sylburg. Ibi saltem usque ad diem fatalem commoratum esse innuit Euripides supra v. 1357. Ut has salebras expediamus, legendum suadeo πεύσομαι, *audiam*, i. e. nuncius mortis tuæ Athenas ad me a Thebis perveniet. Sic πεύϑετο γὰρ Κύπρονδε, Hom. Iliad. λ'. 21. *Musg.*

πέμψομαι Heath. et Reisk. reddunt *accersam*, et hic addit: "Oblitus sui poëta contradicit iis, quæ v. 1365. dixerat." *Beck.*

Εἰς Ἀϑ. π. Θ. ἄπο.] Hæc verba Prev. significare censet: Nunciabitur tua mors Thebis Athenas. Itaque reddidit: "Je sçaurai, quoiqu'absent, quel est en ces lieux le sort de ceux qui me sont chers. *Beck.*

Hercules hoc versu non sepeliri jubet liberorum cadavera, quod antea plus semel inculcaverat, sed intus deferri. Fuisse enim portæ fuerant, v. 1023. ut cum ipso spectaculum fierent. δυσπόμαστα γῆ non male interpreteris *terræ solum pollutentia.* vid. Œd. Tyr. v. 1426. *Musg.*

1415. Pro γῇ Prev. mavult δὴ vel δὲ legi, et reddit verba sic: "Mais portez dans l'intérieur du palais ces corps, dont on ne peut soutenir la vue. Nimirum antea palatii portas fuisse apertas, nunc eas forte claudi, aut si corpora sublata non fuerint, machinam, cujus ope spectatorum oculis sunt exposita, conversam esse. *Beck.*

1417. Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες.] Πανώλης, πανώλεϑρος, ἐξώλης, ἀπωλλύμενος. Sic Eurip. Electr. v. 60. Hesychius. Sic Sophocl. in Œdip. Colon. v. 1259. Ἀ. γὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐπραπτόμαν. Vide de voce ἐφολκίδες et de hac metaphora supra ad v. 631. Τοὺς δ' ἐφολκάδας χειρῶν, Ναῦς ἅς, ἐφίλξω. *Barnes.*

1418. Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ σϑένος, μᾶλλον φίλων Ἀγαϑῶν, etc.] Hanc optimam sententiam, pondus et medullam, et τὸ ἀϑάνατον totius Fabulæ, ita Hugo Grotius vertit: *Quicunque ponit ante amicorum fidem Pecunias, aut regna, non recte sapit.* Quorum tamen posterior versus magis ex fide ita legeretur: *Pecunias, aut robur, haud recte sapit.* Et hujus quidem sententiæ veritas patet ex eo, quod Herodotus in Terpsichore dicit, ὅτι πατρώιόν τέ σφι ἐστὶ ξεινίην ἄνϑρ φίλῳ, συνοίδά τε καὶ εἰδώς. Quod ad me sane attinet, licet semper ego amicitiæ sanctissimus fuerim cultor, nullum unquam fere reperi, (uno aut altero excepto, præsertim mox excipiendo) qui vel mihi non falsus, vel qui de me non falsa tandem aliquando facile crediderit. Illud certe ante alios jure optimo usurpare possum, Herc. Fur. v. 55. Φίλων δὲ τοὺς μὲν οὐ σαφεῖς ἐμοὶ φίλους, Οἱ δ' ὄντες ἐξϑῶς, ἀλόντα πρόσφϑλῶν. *Heu! quos amicos habeo, pars certa fide Non sunt amici, pars opem ferre haud valent.* Ex Grotii Versione. Socrates in Phædro dixit, ὃς οὐχ ὑμαρτω-

Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ σθένος μᾶλλον φίλων
Ἀγαθῶν τιτᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.
ΧΟ. Στείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολύπλαυτοι,
Τὰ μέγιστα φίλων ὀλίσαντες.

Quicunque vero divitias, aut potentiam, magis quam amicos
Bonos habere cupit, male sentit.
Cho. Imus miserabiles, et valde-lugentes
Amissis maximis amicis.

κακὸν κακῷ φίλον εἶναι, οὐδ' ἀγαθὸν ἀγαθῷ μὴ φίλον. De eligendis amicis consule Hieroclem in Pythagorica Carmina, p. 56. Isocratem ad Demonicum, et ad Nicoclem. Penes me jam habeo MS. vetus Anglicum, quod de amicitia colenda et de amicis eligendis copiose et docte tractat; quod et aliquando in lucem edere meditamur aliqua parte auctum et nitidius paulo expurgatum. Quatuor autem capita complectitur; c. 1. De Amicitia. c. 2. Præcepta continet de dignoscendis, eligendis et colendis amicis. c. 3. De calumnia tractat. Caput 4. Imaginem calumniæ, quam Apelles finxerat, describit. Quem ego libellum siquando edidero, accuratius adornabo in gratiam amici mei optimi, Caroli Cox de Battlebridge apud London. in Southwark, cujus insignem fidem et benevolentiam quotidie recolo. De colenda amicitia vide Hierocl. ad *χρυσᾶ ἔπη*, fol. 60. Marci Tullii Officia; Isocratem ad Demonicum, item Ciceronem de Amicitia; Luciani Toxarin, sive de Amicitia. Sed ut in viam redeam; Sallustius in Catilinæ Oratione: *Nam idem velle, atque idem nolle, ea demum firma amicitia est.* Cicero pro Plancio: *Vetus enim est lex illa justæ veraque amicitiæ,— ut idem amici semper velint; neque est ullum certius amicitiæ vinculum, quam consensus et societas consiliorum et voluntatum.* Q. Curtius, Lib. VII. *Firmissima inter pares amicitia.* Lucianus in Toxari decem habet exempla optimorum amicorum parium optima. Amicitia regum et magnorum virorum qua arte sit obtinenda, docet Horat. Epist. Lib. I. Epist. 17. et 18. de qua re idem: *Principibus placuisse viris non ultima laus est.* Sed hæc res, quanquam æque rara est, vix recte amicitia dicitur, ob personarum discrimen. *Barnes.*

1419. Πεπᾶσθαι] Possedisse. Thema *πάω*, *πῶ*, et *πάομαι*, id est, testante Eustathio, *πέπαμαι*, in perfecto passivo, *πέπαμαι* et *πέπαμμαι*, unde *πεπᾶσθαι* in infinito; de hac voce nos aliquid ad Ion. v. 677. Euripides in Orest. *μίθοις πεπᾶσθαι.* Scholiast. *ἀντὶ τοῦ ἀπολαύειν.* *Barnes.*

1420. Στείχομεν] MSS. Steph. *στείχομεν*, quod leges metricæ non admittunt. *Musg.*

Στείχομεν] Henricus Stephanus *στείχωμεν* potius legi putat, ideoque iterum vetera exemplaria profert, et simili loco confirmat ex Supplicum conclusione, idque versu anapæstico; sed nihil mihi probat. Fateor ego, recte *στείχωμεν* ibi legi, et scio, *στείχομεν* non minus recte hic legi debere: Quare nihil muto. *Barnes.*

1421. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλίσαντες.] Hæc Chorus Thebanorum senum, de Hercule, amicissimo principe, et duce calamitatibus jam oppresso, et modo abeunte, scenam claudens loquitur. Τὰ *μέγιστα φίλων* pro *μέγιστον τῶν φίλων* dicitur, ut Hecub. v. 782. Polymestor ab Hecuba primus amicorum dicitur: Πολύμηστ' ἀρίζηλ' *πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων*: ubi *πρῶτα* pro *πρώτου*. Sic Lucretius, Lib. I. *Ductores Danaum delecti* prima *virorum*, pro *primi*. De qua re videsis Turnebi Adversar. Lib. XXV. c. 29. Ita Euripides *τὸ ἀνάλωτον* pro *οἱ ἀνάλωτοι* dixit. Iphigen. Taur. v. 328. In quem locum vide quæ nos. *Barnes.*

ΤΕΛΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΤ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ

ΥΠΟ ΙΝΣΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΝΕΣΙΟΥ.

Ο ΑΙΓΙΣΘΟΣ, συμπραξάσης αὐτῷ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφόνησι τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἐπιλαβὸν, τὸ γένος αὐτοῦ παντελῶς ἀναιρεῖν ἐζήτει. Ὁ δὲ Ὀρέστης, παῖς ὢν ὡσεὶ ἐνδεκαέτης, ἐκ τοῦ πυρὸς σωθεὶς ὑπ' Ἠλέκτρας ἀδελφῆς εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον, Πυλάδου πατέρα, ἀπεστάλη. Τὰς μὲν δύο θυγατέρας Ἀγαμέμνονος, Χρυσόθεμιν δηλονότι καὶ Ἠλέκτραν, ἡ Κλυταιμνήστρα αὐτὴ θανάτου ἐφήρπασεν, πείσασα τὸν Αἴγισθον. Καὶ τὴν Ἠλέκτραν ἀγριαίνουσαν καὶ ἐπὶ φόνῳ πατρὸς ἀγανακτοῦσαν ὁ Αἴγισθος ἀνδρὶ πένητι εἰς γάμον ἔδωκεν, αὐτουργῷ, ὅπως δὴ γενναίῳ τὴν φύσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ εἰς τὴν τιμωρίαν ἐσομένῳ. Οὗτος δὲ αὐτὴν, ὡς βασιλικὴν παρθένον οὖσαν, ἔθικτον ἴσχει, ἢ σωφρονῶν, ἢ ἑαυτὸν ἀναξιῶν, ἢ δεδιὼς τὸν Ὀρέστην. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ Δράματι προπαρασκευαστικά· ἃ καὶ προλογίζων ὁ αὐτουργὸς δηλοῖ. Ὁ δὲ Ὀρέστης ἥδη ἡβήσας, καὶ δι' Ἀπόλλωνος χρηστηρίων εἰς τὴν τοῦ πατρὸς ἐκδίκησιν ἐνθυζώμενος, εἰς τὸ Ἄργος ἐπανέρχεται λάθρα. Τῇ δὲ ἀδελφῇ Ἠλέκτρᾳ συντυχὼν, πάντα τὰ περὶ τὸν Αἴγισθον μανθάνει· ὃν αὐτίκα βουλευτῶνται διαχωρίζει, ἐκδικησάμενος τὸν φόνον τοῦ πατρὸς, καὶ ὕστερον τὴν μητέρα Κλυταιμνήστραν, τῆς

ÆGISTHUS, consentiente Clytæmnestra, Agamemnone per dolum cæso, regnoque Argivorum occupato, stirpem ejus radicitus evellere voluit. Orestes, puerulus quasi undecennis, a sorore Electra ex igne ereptus, in Phocidem ad Strophium, Pyladæ patrem, summittitur. Duas Agamemnonis filias, Chrysothemin nempe et Electram, ipsa quidem Clytæmnestra morti surripuit, persuaso Ægistho. Et Electram ferocientem et ob patris cædem indignantem Ægisthus viro pauperi nuptum dedit, colono, veruntamen indolis generosæ, ut ad vindictam impotentiori futuro. His vero illam, utpote regiam virginem, intactam habuit, vel modeste agens, vel indignum se ratus, vel Orestem veritus. Et hæc quidem Fabulæ præparatoria; quæ et prologum agens Colonus declarat. Orestes vero, jam adultus, et Apollinis Oraculo ad patris ultionem stimulatus, ad Argos clam redit. Electram itaque sororem conveniens, de rebus Ægisthi et statu illius fit certior. Quem statim sacrificantem opprimit, necem patris ultus, et postea

Ἠλέκτρας συμβουλευούσης αὐτῷ. Μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσαντες παραχρῆμα μετανοήσειαν σφόδρα, συμπαθόντες αὐτῇ. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ Διόσκουροι ἀπὸ μηχανῆς παραμυθοῦσαι αὐτούς, καὶ, τί πρακτέον αὐτοῖς, ὑποτιθέμενοι, τὴν ἀθυμίαν αὐτῶν ἀφαιροῦσιν.

Ἡ Σκηνὴ τοῦ Δράματος ὑπόκειται ἐν ὁρίοις τῆς Ἀργείας γῆς. Ὁ μὲν Χορὸς συνίστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων, τουτέστι, ἀγροίκων, γυναικῶν. Προλογίζει δὲ, ὡς προείρηται, ὁ Αὐτουργός.

Clytæmnestram, Electra illi simul consulente. Ausos vero matrem interficere, statim ipsos pœnituit vehementer, ejus misertos. Apparentes autem Castor et Pollux ex improviso, consolantur eos, et, quid factu opus sit, docentes, eorum mœstitiam tollunt.

Scena hujus Fabulæ in finibus Argivæ terræ fingitur. Et Chorus quidem ex mulieribus indigenis, hoc est rusticis, constat. Colonus vero, ut supra dictum est, prologum agit.

PETRUS VICTORIUS

NICOLAO ARDINGHELLO CARDINALI

S.

VIGET adhuc in me, Ardinghelle amplissime, studium illud, quo superioribus annis valde flagravi, bonos auctores adjuvandi: nec cesso, quum ex occupationes licet, aliquid operæ, diligentiæque, huic etiam parti literarum dicare. Qui mei labores aliquando foras prodibunt, et aliquid utilitatis, ut spero, studiosis bonarum artium adportabunt. Nuno quum in manus meas venerit Euripidis Electra, quæ adhuc in tenebris latuit, ac situ rene, carieque confecta erat, visum mihi est illam ad te mittere: quem, quamvis multis magnisque negotiis distentum esse sciam, tamen toto animo literarum studia, et ingenuas artes amare cognovi. Arbitror enim hoc munusculum tibi, et ob poëmatis excellentiam, et ob auctoris nobilitatem non parum gratum fore. Tu vero quum ipse diligenter legeris, si tibi videbitur, aliis etiam legendam, ac formis quoque excudendam dabis. Quod, quia te cunctis in rebus publicorum commodorum studiosum cognovi, omnino puto esse facturum.

E tenebris autem illam primum eruerunt ingeniosi, eruditique adolescentes, cives nostri, Bartholomæus Barbadorus, ac Hieronymus meus, quum vetera hujus poëtæ exemplaria, ut jam editas Tragœdias multis mendis scatentes cum illis conferrent, undique conquirerent, ac sedulo illa pertractarent, statimque ad me attulerunt, quo duce illi in studiis literarum usi sunt. Ipse postea accurate lectam, et non paucis locis purgatam, (præcipue autem personæ perturbatæ erant) quæ a te quoque legeretur, dignam esse existimavi. Quin autem illa Euripidis sit, dubitari non posse arbitror. Præterquam enim quod inter medias ejus poëtæ fabulas in vetustissimo codice interjecta est, testimonio antiquorum scriptorum id liquido confirmatur, qui inde exempla sæpe sumunt. Stilus quoque id et elegantia sermonis manifesto declarant. Unde autem hoc boni, quicquid est, manaverit, significare etiam tibi, aliisque non inutile existimavi: ne et illis sui laboris merces eriperetur, et ut quotidie magis magisque ad laudem ea degustata excitarentur.

Nam quod tibi eam mittendam statui, non dici potest quantopere illi gavisi sint. Sunt enim mirum in modum amplitudinis, dignitatisque tuæ amantes, et incredibiles animi tui dotes (ut debent) admirantur. Quod quum sua sponte faciant, cui enim cognita non est eruditio, probitas, humanitas, admirabilis quædam naturæ tuæ comitas, qua omnium animos, eorum etiam, qui te semel viderunt, tibi concilias? faciunt etiam hortatu meo, ac crebra tuarum illarum præclarissimarum virtutum prædicatione. Ipse sane, quum semper te dilexerim, nunc vero tantis honorum gradibus merito auctum colam, ac nonnulla, quæ non omnino vacua consilio mihi fuisse videntur, aliquando fecerim: nihil unquam mihi sapientius fecisse videor, et in quo mihi magis placeam, quam quod mature ingenii tui divinitatem perspexi, et exorientes laudes tuas, quantum potui, celebravi, demumque te mihi unum præcipue semper observandum esse duxi. Sed nimis provectus sum, quum tamen parvam partem tuarum virtutum attigerim: amor autem idem ille, et ingens admiratio tui, me ultra quam nunc oportebat abripuit, atque asportavit. Vale et me ama. Florentiæ pridie Calend. Martii MDXLV.

VICTORII ARGUMENTUM ELECTRÆ.

Cæso per dolum Agamemnone, regnoque Argivorum occupato, Ægisthus filios quoque ipsius interimere voluit. Orestes infans e media cæde a sorore Electra ereptus, servo in aliam terram asportandus traditur: feminis vitam socia facinoris Clytæmnestra ab adultero impetravit. Quarum alteram ferociorem quum jam nubilem Ægisthus videret, periculum sibi inde creari existimans, nobili alicui dare nuptum recusavit, nec domi grandem jam tenere, metuens furtivas nuptias, tutum esse credens, colono cuidam conciliavit, qui se indignum eo matrimonio intelligens, integram eam servavit. Orestes adultus, et patris ulciscendi, et regni recuperandi cupidus, clam in agrum Argivum se contulit, sororemque, quam extra urbem vivere audierat, invenit: a qua quid fieri oporteret admonitus, ususque opera veteris sui conservatoris, manuque fidelis amici comitisque Pyladis, Ægisthum primum in agro immolantem necavit; deinde Clytæmnestram, tractam in insidias ab Electra, interfecit. Quo parricidio perpetrato, statim ipsos vehementer pœnituit, quod toto pectore expetiverant, fecisse. Confectos

lios ægritudine, ac se sceleris damnantes, affines ipsis sanguine Castor ac Pollux adventu suo consolantur; et quid e re nata facere illos opus sit docent, cunctaque plena maximarum perturbationum componunt.

Exitus igitur fabulæ ἀπὸ μηχανῆς, ac similis admodum dissolutioni Orestis. Quod enim hic faciunt Dioscuri, illic Apollo præstitit. Utriusque autem finis, quum minime tristis sit, (non male enim actum est cum superstitibus, ac voti pene compotes omnes facti sunt) magis proprius esse comœdiæ, quam tragœdiæ, videtur: nam quod in argumento hic fingit poëta, eorum illum a virgine, quam domi diu habuerit, se abstinuisse, non verisimile est: quod tamen vitium ipse purgare summo studio conatur, quum dicit, quamvis pauperem hominem, nobili stirpe natum dicit, ut generositas animi iniquitate fortunæ extingui non potuerit. Præterea cum reformidasse eum Orestem narrat, si quando revertisset, ne pœnas illi daret violatæ sororis, sed etiam secum quoque illum cogitasse demonstrat, non habuisse jus in alienam filiam Ægisthum, ut ratæ nuptiæ illæ ullo pacto esse potuerint. Si quid aliud hujusce modi est in coagmentatione rerum, quod ratione careat, nec satis belle cohæreat, id eruditi ac ingeniosi viri videbunt. Neque enim nunc nobis propositum est id accurate ostendere. Utinam ut hæc fabula partes quasdam habet elegantissimas, summoque artificio confectas, necnon optimarum verissimarumque sententiarum tota plena est, ita reprehensione hac, culpaque vacaret, ac rectam οἰκονομίαν haberet.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν ἀρίοις τῆς Ἀργείας γῆς. Ὁ δὲ Χόρος συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γυναικῶν

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.	COLONUS MYCENÆUS.
ΗΛΕΚΤΡΑ.	ELECTRA.
ΟΡΕΣΤΗΣ.	ORESTES.
ΠΥΛΑΔΗΣ, ἄφωνον πρόσωπον.	PYLADES, mutus Persona.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.*	CLYTÆMNESTRA.
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.	SENEX.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.	GEMINI, id est, Castor et Pollux.

Προλογίζει δὲ ὁ Αὐτουργός. Prologum autem agit Colonus.

* Omittit hanc personam Victor. Addendam esse monuit Æm. Portus. Stiblinus, qui quo ordine in Brubachiana personæ legendæ essent, non perspiceret, non modo confudit personas, sed etiam ἄφωνον πρόσωπον et Πυλάδης tanquam diversas personas diversis locis posuit. *Seidler.*

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΛΕΚΤΡΑ.*

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Colonus Mycenæus, prologum agens, Agamemnonis lamentabilem cædem narrat, et Clytæmnestræ ac Ægisthi impiam crudelitatem, quomodo Orestes sit neci surreptus, Electra autem sibi, viro ignobili, in matrimonium data; quam tamen ille sanctam et inviolatam habuerit; et hinc occasio et ratio omnis præsentis Argumenti pendet. Electra, sub crepusculum aquam hausturæ, sidera testatur, se indignissime a matre regia domo ejectam, tantique Colonum, cui tradita erat, revocantem illam a sordido illo labore, ut pium hominem et virum in adversis amicum commendat. Interea Orestes cum fidissimo laborum et erumnarum socio Argos clam redit, quæsitaras sororem et patris necem ulturus. Chorus Electram ad deorum festa et lætitiam hortatur; illa negat, se solennibus gaudiis aptam; patris itaque cædem deplorat, fratrisque Orestæ, qui solus in tantis malis solatio esse possit, præsentiam optat, ut postea desideratior et exspectatior ejusdem adventus videatur.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ.

Ὦ ΓΗΣ παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαὶ,

COLONUS.

O Terra antiquum Argos, Inachi fluenta,

Multi Critici, ut Voltarius (in libello, qui inscribitur: Dissertation sur les principales tragédies qui ont paru sur le sujet d'Oreste, par M. du Molard, sub quo nomine Voltaire latet) monet, dubitarunt, utrum Electra Euripidea esset fabula nec ne, idemque conjicit, forte eam ab aliquo Alexandrino poëta e fragmentis deperditæ fabulæ Euripideæ esse compositam. Prev. contra observat, non ea reperiri, quæ in talibus consarcinatis opusculis deprehenduntur. On y remarque, inquit, bien des défauts, mais non ceux que devroit entraîner une telle réunion: il y a de la suite dans le plan, on n'y voit pas ces inégalités, ces disparates, ces fausses liaisons, ces transitions forcées que n'auroient vraisemblablement pas ceux qui se seroient chargés d'une entreprise aussi délicate. Enfin il me paroît qu'on ne peut nier que cette pièce ne soit d'Euripide, quelqu'inférieure

* Electra citatur Stob. Grot. Flor. III. p. 23. v. 996. junct. ad Fragm. VI. Antiop. Tit. XCVII. p. 389. v. 37. ubi Incertus in marg. — Tit. XLIX. duo versus ex Electr. qui in illo dramate non legantur Musgravius falso citat II. Plutarch. Vol. II. 296. *Burn.*

Idem Argumentum tractat Sophocles in Electra, licet œconomia nonnihil diversa. Ad hanc materiam pertinent et aliæ fabulæ, Æschyli nempe Agamemnon, Choëphori et Eumenides, Senecæ quoque Agamemnon, Euripidis Orestes. Diversa autem fabulæ ejusdem dispositio, et œconomia alia, non modo diversis poëtis frequens est; sed etiam idem aliquis poëta idem aliquando argumentum diversis modis tractat, ut variatione voluptas augeatur.

Ὀθίν ποτ' ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη,
Εἰς γῆν ἔπλευσε Τρφάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰλιάδι χθονὶ
Πρίαμον, ἰλὼν τε Δαρδάνου κλεινὴν πόλιν,

Unde quondam, ducens navibus mille Martem,
In agrum Trojanum navigavit Agamemnon rex.
Interfecto autem, qui regnabat in Iliaco solo,
Priamo, captaque Dardani inclyta urbe,

qu'elle soit à l'Electre de Sophocle, et à la plupart des autres pièces d'Euripide lui-même. " Idem correxit aliquot locis comparationem inter Sophoclem et Euripidem a Voltario institutam et judicium inde ductum. Ipse potius ita censet:" Le style, inquit, d'Euripide (in hac fabula nempe) a beaucoup des charmes, il a souvent de l'élévation et de la magnificence, il est toujours pur et harmonieux et il est peut-être fort difficile de ne point commettre injustice en comparant la manière d'écrire de deux poëtes qui ont joui d'une égale célébrité, et dont la langue n'est plus parlée. C'est moins le style, à ce qu'il me semble, qui distingue pour nous l'Electre de Sophocle de celle de ses deux rivaux, que l'art admirable avec lequel la pièce est conduite la sagesse de l'ordonnance, et la régularité du dessein, la grandeur, la simplicité de l'action, la force et la constance des caractères. On ne voit dans ce chef-d'œuvre nitraits informes et grossièrement ébauchés, comme dans les Choéphores d'Eschyle, ni ornemens frivoles et ambitieux comme dans l'Electre d'Euripide. Tout y porte l'empreinte du génie, et tout y annonce la perfection de l'art. " Addidit idem Prev. judicium feminæ cujusdam doctæ, quæ singulas quasdam scenas fabulæ Eurip. satis movere animum, sed totam fabulam non satis magnam habere vim, ostendit. Eadem conjicit, Euripidem post duo illos poëtas Electram scripsisse, et, ut hos superaret, novam quandam ingressum esse viam, sed minus feliciter. Assentitur Prev. et sub finem hæc adjicit: " Euripide est inférieur à Sophocle dans la manière dont il a traité ce sujet. Il en a négligé les parties principales. Mais il a sçu l'embellir par d'intéressans épisodes, et animer la scène par un spectacle nouveau. C'est loin de palais et au milieu des champs qu'il nous transporte pour nous offrir le tableau des mœurs simples et pures de leurs paisibles habitans. Le cultivateur, le vieux gouverneur d'Agamemnon, Electre même, au milieu de leurs occupations rustiques, plaisant par leur simplicité et par les souvenirs que réveille toujours l'image de la vie champêtre. Le caractère de Clytemnestre à une teinte de douceur qui rend sa mort plus touchante. On trouve enfin dans quelques scènes de cette pièce des traits d'une sensibilité profonde, de beaux monumens, des sentimens nobles et heureusement exprimés; et, malgré de nombreux défauts, on y reconoît encore l'auteur d'Hippolyte et d'Iphigénie.

Cæterum ex eodem Voltarii libro Prev. excerpsit indicem præcipuarum tragœdiarum veterum et recentiorum, quarum argumentum Electra est. Addidit Electram Rochefortii, a. 1782. editam. *Beck.*

1. Ἄργος,] Legendum ἄλκος, *gloriatio*. Sic ἴλκος Ἰώνων, Antholog. p. 277. Hesychius: ἴλκος, καύχημα. Alibi autem ab Euripide commemoratur Argivorum de historiis antiquis gloriatio: vid. Phœn. v. 1153. Herc. Fur. v. 1011. Neque id temere et nullo consilio feciase eum crediderim, sed potius, ut Argivorum causam deprimeret, qui soli inter Græcos cum Athenienaibus de antiquitate urbis et dois deorum contendebant. Pausan. p. 13. l. 16. Ed. Sylb. *Musg.*

Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος,] Ita Sophocl. Electr. v. 4. Τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, ἱππότα, σέθεν. Scholiast. Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὸν Μυκήνην· οἱ δὲ πάντα τὸν αὐτὸν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν. Ἄλλως· Ἄργος ἱππόβοτον τῇ Χάρᾳ, ὡς Ὅμηρος· Ἄργος τι Σπάρτη τε· παλαιὸν δὲ, ἢ ὅτι Ἄργος, ὁ πρωτόκτιστος αἰνῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀνεπαισθήτως ὦσαι, etc.

Barnes.

Ἀφίκετ' εἰς τόδ' Ἄργος· ὑψηλῶν δ' ἐπὶ
Ναῶν τίθησι σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων.
Κἀπεῖ μὲν, εὐτύχησεν· ἐν δὲ δώμασι,
Θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ,

In hanc urbem Argos rediit: excelsis autem in
Templis posuit spolia plurima barbarorum.
Et illic quidem, rem feliciter gessit: in ædibus vero,
Moritur uxoris Clytæmnestræ dolo,

Reisk. emendat: ὦ τριστάλαιον, *O tot* infigna urbs, i. e. valde antiqua. *Beck.* Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος,] Idem fere significare videtur, ac si dicas ὦ Ἄργος, παλαιὰ τῶνδε τῆς γῆς πόλις, sive ὦ πτῶμα τῆσδε τῆς γῆς, παλαιὸν Ἄργος. Ex parte similia sunt Phœniss. 1075. ἑστάσαργα πλεῖσθε γᾶς, et Soph. Œd. Col. 297. παγχάλκευτον ἕδος γῆς ἔχω. Musgravius pro Ἄργος conjicit ἕδρας, Reiskius τριστάλαον pro γῆς παλαιόν. Notandum autem est hoc genus compellationis per vocativum, ad quam in sequentibus non amplius respicitur. Exclamationem verius dixeris quam compellationem. Pari modo noster in Andromachæ initio:

Ἀσιήτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
Ὅθεν ποθ' Ἕλλην στὸν πολυχρύσῳ χλιδῇ
Πρίαμον σίφασσον ἱππίαν δορυξόον.

ubi fallitur Brunckius, qui σχῆμα et πόλις nominativos putat, omisso ἐστί. Nam Alcestidis quoque initium non multum differt:

ὦ δώματ' Ἀδμήτου, ἵν' αὖ ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζαν αἰόλους, θεὰς σιγᾷ ὕπο.
Ζεὺς γάρ, etc.

Cf. etiam nostræ fabulæ, v. 55. sqq. et 432. sqq. *Seidl.*

2. Ὄθεν ποτ' ἆρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη,] Agamemnon mille naves bello instructas contra Trojam duxit, unde Græci in illa expeditione dicuntur χιλίοναυς στρατός. De qua re lege Homerum in Bœotia, sive Navium Catalogo, Iliad. Lib. II. Et Euripidis Iphigen. Aul. Chorum totum actus primi. *Barnes.*

Ἄρη, editur vulgo Ἀρή. Illud dedi Porsonum secutus ad Phœniss. v. 134. 950. 1020. *Seidl.*

Ἀρή, ed. Vict.

6. a. ὑψηλῶν δ' ἐπὶ Ναῶν τίθησι σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων·] Ita infra v. 1000. Σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν πυκάσματα δόμοι. Mos erat apud Veteres, ut victores hostium spolia templorum tholis suspenderent, gratitudinis in Deos, victoriæ auctores, signum et memoriæ causa. Hinc Valerius Maximus Lib. VII. c. 6. *Opera M. Junii Dictatoris, Rempublicam administrantis, spolia affixa templis, Deorum numini consecrata.* Pulchre hunc ritum describit Silius Italicus Lib. 1. *In foribus sacris, primoque in limine templi, Captivi currus, belli decus, armaque rapta Bellantum ducibus, savaque in Marte secures, Perfossi clypei, et servantia tela cruorem, Claustraque portarum pendent.* Quin et Horatius hujus moris meminit, Carmin. Lib. IV. Od. 15. *Et signa nostro restituit Jovi Direpta Parthorum superbis postibus.* Idem Christianis mos nunc placuit; et frequenter apud historicos legimus, insignia fusorum hostium templis Christianorum suspensa, cum victores laudes suas Deo publice agendas duxerint. Nobis hic non est diutius immorandum. *Barnes.*

Ἀφίκετ'] Verbo ἀφικνεῖσθαι similiter *de redeuntibus* utitur Noster Hec. v. 954. Æschyl. Pers. v. 15. Agam. 515. Idem usus est verbi μολεῖν, ut infr. v. 48. aliorumque verborum ejusdem significationis. Vid. Heindorf. ad Platon. Protag. 4. p. 462. *Seidl.*

7. Ναῶν] Intellige cum Barnesio *templorum*, non *navium*. vid. infra v. 1000. Æschyl. Agam. v. 568. *Musg.*

Contra Heathius ναῶν accipit de navibus. Defuisse enim Agamemnoni opportunitatem Trojanorum spolia templis deorum Argivis consecrandi, cum statim sub ipso appulsu ab Ægistho fuerit interfectus. *Beck.*

Καὶ τοῦ Θυέστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί.
Χὠ μὲν παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλου λιπὼν,
Ὤλωλεν· Αἴγισθος δὲ βασιλεύει χθονὸς,
Ἄλοχον ἐκείνου Τυνδαρίδα κόρην ἔχων.
Οὓς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν, ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
Ἄρσενά τ' Ὀρέστην, θῆλύ τ' Ἠλέκτρας θάλος,
Τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκπλέκτεις τροφεὺς,
Μέλλοντ' Ὀρέστην χερὸς ὑπ' Αἰγίσθου θανεῖν,
Στροφίῳ τ' ἔδωκε Φωκέων εἰς γῆν τρέφειν·
Ἡ δ' ἐν δόμοις ἔμεινεν Ἠλέκτρα πατρός.

10 Et Ægisthi, filii Thyestis, manu.
Et ille quidem antiquis sceptris Tantali relictis
Periit. Ægisthus vero terræ regnum obtinet,
Uxorem illius, Tyndari filiam, habens.
Quos vero domi reliquit, quum ad Trojam navigavit,
15 Maremque Orestem, femineumque Electræ genus,
Hunc quidem patris senex nutritor surripit,
Orestem, cum Ægisthi manibus jam prope esset ut moreretur,
Strophioque dedit in Phocensium agro alendum:
Hæc vero Electra in patris ædibus remansit.

Νεῶν] Recte de templis, non de navibus, intelligit Barnesius, coll. infr. v. 1000.

σκῦλα σὰ γὰρ θεῶν πεπόρπωται δόμοι.

Nimis argutatur Heathius. *Seidl.*

9. Θυέστου γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ.] Lege γυναικὸς ἐκ. *Por.*

Θυέστου γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ.] Quomodo Agamemnon, Troja reversus, domi fuerit cæsus uxoris et Ægisthi insidiis, vide Homer. Odyss. λ'. v. 408. Ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρόν τε, Ἕκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ ἑλάχῃ δὲ θάνοιμι πεπάντων, etc. Et Scholiastes Æschyli argumentum ad fabulam Agamemnon dictam. *Barnes.*

11. Καὶ] Male scribunt χ' ᾗ sive χ' ἁ. Vid. Excurs. ad Troad. v. 399. p. 147. *Seidl.*

12. Ὤλωλεν Αἴγισθος δὲ βασιλεύει χθονὸς,] Ita Seneca, Agam. v. 915. *Pater parentum scelere materno jacet: Comes paterna possidet. Natus neci. Ægisthus arces Veneri quæsitas tenet. Æmil. Portus.*

14. Vulgo: οὓς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν, ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει. Elegantiores numeros restitui ad exemplum Orest. v. 63.

ἦ γὰρ πατ' οἴκους ἦλθ', ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλα. *Seidl.*

18. De hoc versu vid. ad Rhes. v. 925. *Musg.*

19. Ἡ δ'] Vulgo legunt ἁ δ' et punctum ponunt post πατρός. Sed conf. Orest. v. 63. seq. quem modo citavimus. Neque enim illud potissimum narraturus est, domi eam remansisse, sed qualem ibi sortem habuerit. *Seidl.*

22. Ita hunc et sequentem versum edidit Schæferus ex emendatione Porsoni ad Med. v. 5. Vulgo:

δόμους δὲ, μή σφ παῖδας Ἀργείων τίσαι,
Ἀγαμέμνονος πανώνυμος, ἔχω δι δόμων.

Disputat Porsonus ita: "Corrupta vox Ἀργείων sensui repugnat, et cum συλᾷ: prioris versus metro necessarium faciat, anapæstum in quartam sequentis sedem invexit, συνώνυμος." *Seidl.*

23. Piersonus Verisim. p. 67. ne am-

Ταύτην, ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος,
Μνηστῆρες ἦτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός.
Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδας Ἀργείων τέκοι,
Ἀγαμέμνονος τοιχάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγισθος, οὐδ' ἥρμοζε νυμφίῳ τινί·
Ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτ' ἦν φόβου πολλοῦ πλέων,
Μή τῳ λαδραίας τέκνα γενναίῳ τέκοι,
Κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἡ δ' ὅμως
Μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός.
Εἰς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα,

Hanc, postquam florens pubertatis tempus ipsam habuit,
Proci petebant Græcæ principes terræ.
Metuens vero, ne cui Argivorum liberos pareret,
Agamemnonis ultores, eam continebat domi
Ægisthus, nec ulli sponso despondebat.
Cum vero hoc etiam magni metus plenum esset,
Ne cui generoso viro liberos clam pareret,
Interficere ipsam statuit crudelis. Quamtumvis autem mala
Mater ipsam servavit ex Ægisthi manu.
Quoad enim maritum occisum habebat speciosam causam;

pestus in quarto loco sit, scribendum statuit:

Ἀγαμέμνονος τοιχάτορας, σφ' εἶχ' ἐν δόμοις.

Ego vero anapæstos in paribus locis nec libenter a tragicis positos, nec penitus repudiatos, censeo. Exemplum vide Troad. v. 352. *Musg.*

Heath. emendat: τοιχάτορά γ' εἶχ' ἐν δόμοις. *Beck.*

27. Κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἡ δ' ὅμως.] Ita Ed. Victor. MS. α. κτανεῖν σ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων δ' ὅμως, consentientibus MSS. β, γ, nisi quod σφ' pro σ' exhibent. Æmilius Portus sic emendat:

κτανεῖν σφ' ἐβούλευ' ὠμόφρων· καιὴ δ' ὅμως.

Sed minus a MSSorum vestigiis recedit:

κτανεῖν σφ' ἐβούλευ' αὖτις· ὠμόφρων δ' ὅμως.

Musg.

Κτανεῖν σφ' ἐβούλευ' ὠμόφρων· Καιὴ δ' ὅμως] Ita pro corrupto illo, quod prius, Κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἡ δ' ὅμως, legimus; Canterumque, Portum, et Miltonum laudatores habeo. Scaliger legit Κτανεῖν ἐβούλευ' ὠμόφρων νιν· ἡ δ' ὅμως, quod minus laudo; quia longius a veteris lectionis vestigiis recedit. Duportus nihil omnino ad hanc fabulam notat. *Barnes.*

Reiskius conjicit: κτανεῖν σφ' ἐβούλευ' ὠμόφρων, ἡ δ' οὖν ὅμως. *Beck.*

Κτανεῖν σφι βουλεύσαντες ὠμόφρων ὅμως] Ita emendavimus hunc versum librorum vestigia secuti. Ed. Victorii:

κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἡ δ' ὅμως.

Virorum doctorum conjecturas, quæ ad unam omnes a librorum lectione magnopere recedunt, nihil attinet referre. Vox βουλεύσαντες in libris MSS. sic fere exarari solet, βουλεύσαντ. cf. Ind. ad Greg. Corinth. Schæf. litteris ος. Atque hoc superscriptum ο sæpe cum littera, cui superscribitur, connectitur, (vid. ad eundem Gregor. Tab. Æn. IV. Num. 18. v. σύνδεσμος) ut facillime pro apostropho haberi potuerit. Particulam autem δ' post ὠμόφρων inserere debuerunt, qui male legissent antecedentia. Ceterum cf. An-

Παίδων δ' ἴδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ.
Ἐκ τῶνδε δὴ τοιόνδ' ἐμηχανήσατο
Αἴγισθος· ὃς μὲν γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς
Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἴφ', ὃς ἂν κτάνῃ.
Ἡμῖν δὲ δὴ δίδωσιν Ἠλέκτραν ἔχειν
Δάμαρτα, πατέρων μὲν Μυκηναίων ἄπο
Γεγῶσιν, οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι·

30 Sed timuit, ne liberorum cæde sibi conflaret invidiam.
Ob has igitur *causas* tale quid machinatus est
Ægisthus: qui quidem ex *hoc* agro discessit exul,
Agamemnonis filius, aurum promisit *ei*, qui interfecerit *ipsum*.
Nobis vero jam dedit Electram, ut *eam* habeamus
35 Uxorem, qui ex parentibus quidem Mycenæis
Nati sumus. Nec enim hac *in parte* redarguor.

drom. 798. Ἀνδρομάχην ποτανῶν καὶ παῖδα βουλεύσασα. *Seidl.*

29. Εἰς μὲν γὰρ ἄνδρα σπῶφιν εἰχ' ἑλκεσίπεπλος,] Causam habuit et prætextum, quare se defenderet Clytemnestra; quod nempe Agamemnon filiam ejus, Iphigeniam, mactasset, et hoc prætextu se armat impudica viricida apud Æschylum Agamemn. v. 1421, etc. Et infra hujus fabulæ v. 1011, etc. Et Sophocles eodem modo se excusantem Clytæmnestram inducit, Electr. v. 526. Πανὰρ μὲν, οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἐμοῦ πολλῶν Ἑλλήνων· πολλὰς Ἑλένας· τῶν δ' ἔρημος οὐκ ἔσανδρί μοι. Ἡ γὰρ δίκη σε κἀπὸ πατρὸς οὐκ ἐμοῦ. *Barnes.*

30. Ad φθονηθείη Victorius adscripsit μεμφθείη ex glossa, ut videtur. *Seidl.*

32. Constructio est: ἔστιν χρυσὸν δόσιν λαβεῖν, ὃς ἂν κτάνῃ τοῦτον, ὃς Ἀγαμέμνονος ὢν παῖς φυγὰς μὲν ἀπηλλάχθη γῆς. Nam Brumoy male locum sic exponit, ut Orestes Ægisthi caput proscripsisse intelligatur. *Heath.*

33. κτάνῃ.] Temporum ratio postulare videtur κτάνοι. *Musg.*

Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν ἔστιν, ὃς ἂν κτάνῃ.] Alias legitur χρυσὸν εἴφ', ὃς ἄν, etc. Sed salvum erit metrum, si in quinto loco anapæstum admittimus; quare nil muto. Sed de hac τοῦ ἴσου significatione, et quod *dico* simpliciter pro *promitto* usurpatur, videsis Sebastian. Pfochenium in Diatriba de Linguæ Græci Novi Testamenti Puritate, §. 79. 49. p. 57. *Barnes.*

εἴφ',] Ita Schæferus. Male vulgo εἶπεν. "Χρυσὸν εἴφ' bene versum *aurum promisit*. Sæpius enim Græci verba dicendi usurpant de *pollicitationibus*. Lucianus Reviv. c. 3. T. I. p. 573. Homerica parodia:

μὴ δή μοι φίλον γε, πανυπτέρη, βάλλε θυμῷ, χρυσὸν σοὶ λίξας, ἐπεὶ ἔπος χεῖρας ἐφικτόν.

Herodot. VI. c. 23. μισθὸς δέ σι ἔσται μένος τόδε, merces autem ei promissa erit hæc. Sic dicitur inprimis verbum ὑπισχνέομαι. Homerus Il. IX. v. 515.

εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέρει, τὰ δ' ἔπειτ' ὑπέσχετο.

Pro quo mox v. 519.

τῶν δ' ἄμα τ' αἰνίσσεται πολλὰ δόξειν, τὰ δ' ἔπειτα ἐτέλεσσε.

Longus p. 87. sq. ed. Villois. μείζονα γὰρ ἢ κατὰ πατρικὸν πένητι δῶρα ὑπισχνεῖτο καὶ ἐπόνει. Præstantissimus Villoisonus ad h. l. p. 208.: "Ὑπισχνεῖτο. Sic supra, Lib. I. p. 14. Ed. Moll. Dryas in re simili τὰ ΟΝΟΜΑΣΘΕΝΤΑ δῶρα ὑπεσχήσατο. Apud Hesychium ὑπισχεῖν et ὑπισχέσθαι explicantur ὑπαγγείλασθαι; nempe Hesychius, quod a nemine huc usque animadversum est, respexit Od. Ω'. v. 340.:

ἔρχεο δή μοι ἔπειτα διάμπερες Ἀΐδαο κατὰ σκοτόεντα.

Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε· χρημάτων δὲ δὴ
Πίνητες· ἔνθεν ἠυγένει' ἀπόλλυται·
Ὡς, ἀσθενεῖ δοὺς, ἀσθενῆ λάβοι φόβον.
Εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ,
Εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος
Φόνον, δίκη τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε.
Ἧν οὔποθ' ἀνὴρ ὅδε, σύνοιδέ μοι Κύπρις,

Clari enim genere quidem *sumus:* pecuniis vero jam
Pauperes *sumus;* hinc nobilitas perit:
Ut tenui dans, tenuem haberet metum.
Si enim ipsam habuisset dignitate præditus vir,
Sopitam excitâsset Agamemnonis
Cædem, pœnasque Ægisthus tunc dedisset.
Quam *Electram* nunquam vir hicce (conscia est mihi Venus)

Et Il. Γ'. v. 121.

Τρῶ δ' ἐν πάντεσσι πεφιλημένε δῶρ' ἀνομάσσαι.

Hoc sensu et τὰ ἀνομάζειν dicitur in Iliade Γ'. v. 511.

Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέρει, τὰ δ' ἔπεσθ' ἀνομάζει.

Et Il. Χ'. v. 449.

καὶ πολλὰ πεφιλημένα δῶρ' ἀνομάζων.

Ubi vides ἀνομάζεσθαι δῶρα hic esse, promittere dona." Hactenus egregie; sed nollem addidisset: "eaque cum emphasi recensere" et quæ sequuntur. Nam in hoc talium verborum usu nihil est emphatici. Suidas T. III. p. 427. Τάλης — ὁ ἐπιτιμηθεὶς τινὶ γάμῳ. Hesychius composito verbo usus T. II. c. 1342. Τάλης. ὁ μελλόγαμος παρθένος, καὶ καταγαμερίνη τινί. quod interpretes miris modis vexarunt. Ejusdem familiæ est ἀλνῆ cum compositis, ἐκνανῆν et καταναῆν: quod verbum cum primaria vi significaverit generaliter *dicere*, causa apparet, cur usu haud ita raro valeat specialiter *promittere, polliceri.* Sophocles Philoct. v. 1398. sq. Brunck.

ἃ δ' ἐποίσω μοι δεδῶς ἡμῖν θεσπέσι',
πέμψων πρὸς ἄνασσαν, παῖδά μοι πρόπαν, τέκνον,

Euripides Alcest. v. 12. sqq.

γένεσιν δέ μοι θεαὶ,
Ἄδμητον ἥδιον τὸν παρεστὼς ἐκφυγεῖν,
ἄλλον διαλλάξαντα τῆς κάτω τυχεῖν."

Schæfer. Ceterum ad ἐφ' intellige ἐκείνῳ. et ad κτάνῃ αὐτὸν, scilic. ὃς γῆς ἀπηλλάχθη. Musgravius mavult κτάνοι. Male. Ὅς ἂν κτάνῃ valet ἴδοι τις κτάνῃ, si quis illum occidisset. *Seidl.*

37. a. Citat Stob. Grot. xcvii. p. 389. ubi χρ· γε μήν. *Burn.*

Intellige ἐσμέν. Rarior est hæc ellipsis primæ personæ. Sophocl. Antig. 634.

ἦ καὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

Vid. Schæf. Melet. Crit. p. 114. Nostri Cycl. 500. πλὴν μὲν δίνου, γάνυμαι δὲ δαπὶς ἥβης. Soph. Œd. Col. 207. δ' ξένε, ἀνὀνητολς. Nostri Hercul. Fur. 627. οὐ γὰρ συγγενοῦς. Differunt ab his exemplis illa, in quibus ad ἵκαμαι sive πρόθυμος intelligitur εἰμί. Vid. Schæf. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 696. *Seidl.*

38. ἡ ἠυγένει'] Stob. Grot. xcvii. p. 389. *Burn.*

39. Ὡς ἀσθενεῖ, etc.] Spectat ad v. 34. ἡμῖν δέδμηται. Sensus est, *ut, humili viro eam collocans, metum sibi minueret.* De hoc optativo λάβοι vid. Matth. Gramm. Græc. sect. 518. p. 734. *Seidl.*

41. ἐξήγειρε] Sic recte edition antiquæ. Barnesius ἐξήγειρε. *Seidl.*

Recte vet. ed. ἐξήγειρε. *Reisk.*

42. Pro τόνι malim ποτέ. *Reisk.*

43. ἀνὴρ ὅδε,] *Ego,* ut recte Barnesius, citans Soph. Œd. Col. v. 1323. et 1467. Trachin. v. 308. *Musg.*

Ἠισχυνεν εἰνῇ· παρθένος δ' ἔτ' ἔστι δή.
Αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα
Λαβὼν, ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς.
Στένω δὲ τὸν λόγοισι κηδεύοντ' ἐμοὶ
Ἄδλιον Ὀρέστην, εἴπερ', εἰς Ἄργος μολὼν,
Γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς εἰσόψεται.
Ὅς τις δέ μ' εἶναί φησι μῶρον, εἰ λαβὼν
Νέαν ἐς οἴκους παρθένον, μὴ θιγγάνω,
Γνώμης πονηρᾶς κανόσιν ἀναμετρούμενος

Cubili polluit, sed adhuc virgo manet.
Erubesco enim beatorum virorum liberos
Nactus, violare *eos*, cum non sim dignus.
Deploro autem verbis affinitate junctum mihi
Miserum Orestem, si unquam Argos reversus,
Nuptias sororis infelices aspiciet.
Quicunque vero me stultum esse dicit, quod cum receperim
Juvenem virginem in sedes, non attingam, *is*
Mentis pravæ regula se metiri

Ἦν οὖ σον' ἀνὴρ ὦδι,] Ἀνὴρ ὦδι διανεμῶν, σημεῖον λείψεως· ἀνὴρ ὦδι, ἀντὶ τοῦ ἰγώ· sic ὦνος pro ἰγώ: est vero idem, quod ὦδι. Et in omnibus linguis (ut recte observat Is. Casaubonus ad Annales Ecclesiasticos Baronii, Exercit. XV. c. 12.) Pronomina demonstrativa elegantissime interdum accipiuntur de loquentis persona. Ita interpretari sunt critici illud comici. *Tu si hic sis, aliter sentias.* Hic hoc in loco, pro *Ego*, ὦδι, vel ὄδ' ἀνὴρ, ut dicit Euripides. Nec is solus; sed et Sophocles in Œdipo Colon. v. 1323. ubi Polynices petit a patre, ut ignoscat sibi, Μῦθον βραχεῖαν ἐλπίδων ἐμοιμίσαι τῷδ' ἀνδρὶ τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τέκνῳ. *Huic viro*, hoc est, *mihi.* Atque hoc loquendi genere delectari Sophoclem notat Scholiastes: Τῷδ' ἀνδρὶ] Διανεμεῖται. Καὶ ἴσως συνεῖς ἐν τῷ τυφλῷ Σοφοκλῆς. Verissime. Paulo enim post, v. 1467. Ὦ παῖδε, ἴσως τῷδ' ἐν' ἀνδρὶ δίκαιον βίον τελοῦντ'. Scholiast. Τῷδ' ἐν' ἀνδρὶ] ἐν' ἐμοὶ δηλονότι. In Trachiniis v. 308. Μαθ', εἰ σε δράσας, τῷδέ γε ζώσης ἔτι.] Scholiast. Τῷδέ γε ζώσης] Διανεμεῖται, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Ὁ δὲ νοῦς· εἰ καὶ μέλλεις τι δρᾶν κατὰ τῶν ἐμῶν παίδων, τοῦτο ἐμοῦ ζώσης ἀναβαλοῦ. *Barnes.*

οὔνομ' ἀνὴρ ὦδι,] Vulgo οὔνομ' ἀνὴρ ὧδι. Adscripsit Victorius: διανεμεῖται ἀντὶ τοῦ ἰγώ. *Seidl.*

44. Ἠισχυνεν εἰνῇ·] Victorius in margine: γρ. ἤσχυν' ἐν εἰνῇ, quod valet, opinor, ἤσχυν' ἐν εἰνῇ, quam lectio vulgata certe non præstat. *Seidl.*

50. ss. Ὅστις δέ μ' εἶναί φησι μῶρον, εἰ λαβὼν Νέαν ἐς οἴκους παρθένον μὴ θιγγάνω, &c.] Hæc Euripides sagaciter in suam profert defensionem. Vidit enim ille vir undiquaque magnus, quantas hæc res inter criticos turbas erat excitatura. Quid vero impedit, quominus inter rusticos colonos reperiatur aliquando, qui generosa indole sit præditus, fideli et casto ingenio, qui, cum vi sibi datam videt regiam virginem, illam aut violare noluerit, aut certe non ausus fuerit; præsertim cum ex illius virginis familia superstit, ut in hac causa Orestes, qui aliquando pœnas ex inimicis reposcat. Certe nos legimus etiam inter Christianos reges, qui in summa fortuna positi, ultro a concessa conjugii voluptate abstinuerint. Et sane Josephus ille Justus, Mariæ virginis meritus, ex Gregorii Nysseni atque Epiphanii sententia, virginitatis illius custos habebatur. Quare non est, ut hoc nomine Euripidis œconomia damnetur vel

Τὸ σῶφρον ἴστω, καὐτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὦ νὺξ μέλαινα, χρυσέων ἄστρων τροφὲ,
Ἐν ᾗ τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ
Φέρουσα, πηγὰς ποταμίας μετέρχομαι,
(Οὐ δή τι χρείας εἰς τοσόνδ' ἀφιγμένη,
Ἀλλ' ὡς ὕβριν δείξωμεν Αἰγίσθου θεοῖς,)
Γόους τ' ἀφίημ' αἰθέρ' εἰς μέγαν πατρί.

Continentiam sciat, seque talem esse.

ELECTRA.

O nox atra, aureorum astrorum mater,
In qua hoc vas huic incumbens capiti
Ferens, fontes flumineos peto,
(Non quidem quod ad tantam inopiam sum redacta:
Sed ut Ægisthi contumeliam ostendamus diis,)
Et lamentationes in amplam ætherem emitto patri.

tigiditatis, vel improbabilitatis, vel incoerentiæ; quanquam nec ipse Petrus Victorius illum etiam volens ausus sit defendere. Dionis enim sententia, quam protulimus ad Troad. v. 688. ad ejus defensionem in hac parte sufficiet. Vid. infra ad v. 259. *Barnes.*

μὴ θυγάτηρ] Terent. *Nocte illa prima virginem non attigit*, MS. Not. ed. Victor. *Seidl.*

52. *γνώμης πονηρᾶς καὐσέβους*] Legendum, ni fallor, *γνώμης πονηρᾶς. Musg.*

γνώμης πονηρᾶς καὐσέβους] Πονηρᾶς in πονηρᾶς mutavit Musgravius, quem sequitur Porsonus ad Hec. 606. (ubi memoriæ lapsu citat *ἴστω τὸ σῶφρον.*) Sed non assequor, cur damnanda sit librorum lectio, quæ mihi quidem etiam magis poëtica videtur. Sensus est: is sciat, se prava mentis, (statuendi, judicandi) regula metiri sive æstimare continentiam, i. e. se perperam judicare de continentiæ laude. *Δυσαίνου καὐσέβους* dixit Noster Fragm. Belleroph. VI. 5. *Seidl.*

γνώμης πονηρᾶς καὐσέβους Ed. Victor.

53. Reisk. conjicit: *κἀνὸς οὐ τοιοῦτος*, *et se ipsum talem non esse*, sc. *σώφρονα*, *modestum, bonis moribus præditum. Beck.*

καὐσέβους αὖ] Reiskius proponit *οὐ* pro *αὖ*. Sed sana vulgata. Verte: *ipsumque contra talem esse*, scil. qualem me dicat, *μὴ σῶφρον*. Μὴ σῶφρον etiam supplet Heathius. *Seidl.*

Comma post *σῶφρον* posuit Victor.

54. *ἄστρων τροφὲ*,] Tibullus Lib. II. Eleg. 1. v. 87.

Ludite, jam Nox jungit equos, currumque sequuntur
Matris lascivo sidera fulva choro.
Musg.

Prev. pro *τροφὲ* posuit *matrem*, secutus auctoritatem Tibulli El. 2, 1. *Beck.*

55. *κάρᾳ* ed. Victor.

57. a. Hi duo versus uncinis includendi sunt; ut *μετέρχομαι* et *ἀφίημι* per appositionem cohæreant. *Musg.*

Forte, *οὐ δῆτα*, aut cum vet. ed. *οὐ δή τι*. Confer v. 268. ubi δῆθ᾽ pro δῆτ᾽. quod neque hinc alienum est. Possit etiam *οὐ δή γε* reponi. *Beck.*

Οὐ δή τι] Ita recte Victorius. In Barnesiana legitur *οὐ δή τι*, fortasse typothetæ vitio. *Seidl.*

58. *δείξωμεν θεοῖς*,] Docet Grævius ad Hesiod. Op. et D. v. 790. Antiquorum sententiam fuisse, noctu deos versari in terra et hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. Lib. I. Sylv. 1.

Huc sub nocte silenti,
Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cœlo.

Quintilian. Declamat. X. *omnis religio*

60 Ἡ γὰρ πανώλης Τυνδαρὶς, μήτηρ ἐμὴ,
Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάρισα τιθεμένη πόσει.
Τεκοῦσα δ' ἄλλους παῖδας Αἰγίσθῳ πάρα,
Πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων.
ΑΥ. Τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμὴν μοχθεῖς χάριν,
65 Πόνους ἔχουσα, πρόσθεν εὖ τεθραμμένη,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ λέγοντος, οὐκ ἀφίστασαι;
ΗΛ. Ἐγώ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον·
Ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.

60 Illa enim perniciosa Tyndaris, mater mea,
Ejecit me ex ædibus, gratificans marito *suo*.
Quia enim alios liberos apud Ægisthum peperit,
Orestem et me, alienos a domo ducit.
Col. Cur vero, O infelix, hæc *in* meam gratiam laboras,
65 Labores sustinens, prius delicate nutrita,
Et hæc me jubente non desistis?
Ele. Ego te diis æqualem amicum duco:
In meis enim malis non insultâsti contumeliose.

templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia et profani procul, errare sedibus totis, solitudine frui, et de suis dicitur exire simulacris. Hinc intelligendus Euripides. *Musg.*

59. ἀφίημ'] Its optime Reiskius, pro ἀφίην. *Musg.*

ἀφίην] Imperfecti temperis, licet alii ἀφιείην in optativo legant. *Barnes.*

ἀφίην] Reliqui librorum lectionem quamvis vitiosam. Reiskium corrigentem ἀφίεμ' secutus est Musgravius, qui duos antecedentes versus uncinis inclusit. Sed vereor, ut aptus hic sit parentheseos locus. Idem sensisse videtur Heathius, qui corrigit ἀφίω γ', et Schæferus, qui ἀφῶμεν edidit. Sed nimis tamen Schæferi lectio a libris recedit. Quid si scripserit Euripides, quod Portus voluit, ἀφείην, ad Homeri exemplum conjunctivum cum optativo copulans. Sensus tamen utriusque paululum erit diversus. Verte: ut Ægisthi injurias diis ostendam, et ut querelas fundere possim (non *fundam*) in magnum æthera. Vid. Matth. Gramm. Græc. sect. 519. p. 735. ubi non assentior viro doctissimo, in Soph. Electr. v. 760. præferenti λιλάχῃ. Ὅπως λιλάχοι est *ut nanciscí possit*, non *ut nanciscatur*. Vernacule: damit er erhalten könne. Alterum erit: damit er erhalten soll; sive, damit er erhalte. Afferunt Orestis cinerem, non ut in patrio solo sepelíatur, (hoc enim pendebat ab Ægisthi et Clytæmestræ arbitrio) sed, ut his, si vellet eum sepelire, ejus rei potestatem faciant. Pari modo omnes hujus generis loci, quos Matthiæ l. l. affert, etiam Homerici, videntur explicandi esse, neque in eadem Sophoclis Electra v. 57. mutari debet librorum lectio ἵνως — φέρωμεν. *Seidl.*

ἀφίην ed. Victor.

60. Ἡ γὰρ πανώλης] De voce πανώλης vide Hercul. Fur. v. 1417. *Barnes.*

62. Αἰγίσθῳ πάρα,] Ita libri. Schæferus edidit Αἰγίσθου πάρα. Sed nihil magnopere differt, utrum dicas, genuit liberos *ex Ægistho* an *apud Ægisthum*, *in Ægisthi domo*, i. e. conjuncta cum illo. Plane sic Plutarch. Pericl. p. 165. c. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τῷ Περικλεῖ Πάνθεια καὶ Πάραλος. *Seidl.*

63. Πάρεργα — δόμων,] i. e. πάροικον. Vid. Hesych. v. πάρεργον. *Seidl.*

66. Καὶ ταῦτ' — ἀφίστασαι;] Construe καὶ οὐκ ἀφίστασαι, ἐμοῦ λέγοντος ταῦτα, sive καίτοι ἐγὼ λέγω ταῦτα, scil. δὸν τι ἀφίστασθαι. *Seidl.*

Μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα συμφορᾶς κακῆς
Ἰατρὸν εὑρεῖν, ὡς ἐγώ σε λαμβάνω.
Δεῖ δή με κἀπίλευστον, εἰς ὅσον σθένω,
Μόχθου πιτνοφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς,
Ξυνεκπονίζειν σοι πόνους· ἅλις δ' ἔχεις
Τἄξωθεν ἔργα· τἀν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν
Ἐξιντρεκίζειν· εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ
Θύραθεν, ἡδὺ κἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.
ΑΥ. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, στεῖχε· καὶ γὰρ οὐ πρόσω

Magna vero mortalibus *est* felicitas, adversæ fortunæ
Medicum invenisse, ut ego te accipio.
Oportet igitur me vel injussam pro viribus
Labore te levantem, ut facilius feras,
Una tecum tolerare negotia; satis enim habes
Operum foris. Domesticas vero *res* nos oportet
Parare: intranti enim operario
Ab extra, jucundum *est* res domesticas invenire recte se habentes.
Col. Si igitur *ita* tibi placet, vade: etenim non procul *sunt*

69. *Μεγάλη μοῖρα* i. e. *magna felicitas.* Μοῖρα vocabulum est *plenum*; loci igitur nexus significationem regit. Nam *μεγάλη μοῖρα* eodem jure de magno infortunio dici possit, ut *οἰκτρὰς μόγους*, Orest. 779. pro *οἰκτρὰς κακάς*, et Iph. Aul. 453. *τὰς μεγίστας συμφορὰς* pro *τὰς κακίστας*. *Seidl.*

71. m. *Δεῖ δή με κἀπίλευστον, εἰς ὅσον σθένω, Μόχθου πιτνοφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς, Συνεκπονίζειν σοι πόνους·*] Vide hunc locum explicatum in nota ad v. 74.

Barnes.

73. *Συνεκπονίζειν πόνους·*] Confer Hippol. v. 467. *Musg.*

Συνεκπονίζειν i. e. *συμπονεῖν, συμβασανίζειν*, ut explicant Scholiastæ ad Orest. 678. et Hippol. 467. Videtur hoc verbum nostro proprium esse. Idem Euripidi significant *συνιστορεῖν* et *συνιφίειν*. *Seidl.*

74. s. *τὰ 'ν δόμοις ἡμᾶς χρεὼν Ἐξιντρεκίζειν* etc.] Cum eleganter copioseque laudes agricolarum vitæ persequeretur Horatius (Epod. 2.) et quot quantaque illic bona forent, ostenderet; in iis etiam posuit voluptatem, quam capiant, cum ab opere redeuntes, laboreque ac fame enecti inveniunt domi a diligente uxore parata omnia, quibus et reficere vires et desideria naturæ satiare queant. Inquit igitur: *Et horna dulci vina promens Dolio dapes inemtas apparet.* Addit etiam, majorem illis suavitatem afferre viles ese escas, quam inertibus ac delicatis exquisitæ epulæ faciant. Euripides quoque in Electra hoc tetigit, qui de voluptate hac, potius animo comprehensa, quam usu cognita, ita induxit summo loco natam, magnique animi virginem cum viro suo loquentem: *Τὰ 'ν δόμοις ἡμᾶς χρεὼν Ἐξιντρεκίζειν εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ Θύραθεν, ἡδὺ κἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.* Nam quod Latinus poëta supra dixerat: *Quod si pudica mulier in partem juvet domum atque dulces liberos*, Græcus quoque ante hæc verba eidem personæ affinxit; Illa nam, quid sui officii sit, ostendens, inquit: *Δεῖ δή με κἀπίλευστον, εἰς ὅσον σθένω, Μόχθου πιτνοφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς, Συνεκπονίζειν σοι πόνους.* Quibus in verbis animadvertendum est, *συνεκπονίζειν* idem valere, quod *in partem juvare*: significat enim manifesto una cum aliquo ferre, ac partem aliquam laboris illius in se suscipere. Hæc Petrus Victorius Variar. Lection. Lib. XI. c. 6. Vide plura ad Hippolyt. v. 467. Quod autem *τὰ ἐν δόμοις* mulieri affinxit Euripides, hoc est, muliebria officia tractare, id explica-

Πηγαὶ μελάθρων τῶνδ· ἐγὼ δ' ἅμ' ἡμέρᾳ
Βοῦς εἰς ἀρούρας εἰσβαλὼν, στερῶ γύας.
Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα,
Βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πυλάδη, σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνθρώπων ἐγὼ
Πιστὸν νομίζω καὶ φίλον, ξένον τ' ἐμοί·
Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων,

Fontes ab ædibus hisce. Ego vero prima luce
Boves in arva agens, seminabo jugera.
Nullus enim ignavus, deos habens in ore,
Victum poterit colligere sine labore.

ORESTES.

Pylades, te namque jam præ cunctis mortalibus ego
Fidum judico et amicum, et hospitem mihi:
Solus enim ex amicis Orestem hunc colebas,

tur a Xenophonte in Œconom. *Παρεσκεύασεν ὁ θεὸς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ μὲν τῆς γυναικὸς ἔργα τὰ ἔνδον ἥδεα καὶ ἱκανὰ μελετᾶσθαι· μᾶλλον γὰρ καὶ θάλπει, καὶ ῥιγοῦσα ἧττον, καὶ στρατείας τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δύναται μετριεῖν ταυτησὶ οὖσα, ὅσα τὰ ἔξω ἐπιτηδεῖα αὐτῷ ἔργα.* *Gaspar Stiblinus.*

τάν] Ita Victor. Alius τὰ 'ν. *Seidl.*

79. ἀρούρας] Barnesius in margine ἄρσας. *Musg.*

εἰσβάλλων, nostro est aut *introire* aut *agere in locum*, ut hic et Iph. Taur. 262. *Seidl.*

80. s. Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα, Βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.] Petrus Victorius Lib. XII. c. 14. Verissimam quandam vitæque nostræ maxime utilem sententiam in ore gravissimi viri, M. Catonis, posuit Sallustius; cum enim variis de causis in maximo periculo civitatis cunctantem senatum excitaret ad pœnam capiendam de nefariis civibus, ita increpuit illos, qui diis immortalibus confisi, humana præsidia non adhibebant: *Non votis, neque supplicüs muliebribus, auxilia deorum parantur: vigilando, agendo, bene consulendo, prospera omnia cedunt.* Idem etiam longe minori in re pronuntiari fecit a Colono illo Euripides, quem induxit in fabula Electra: cum enim nobilissimam virginem ab illiberali indignoque ipsa labore revocare non potuisset, potestatemque tandem ei fecisset, ut pergeret, quo cœperat, cum ferri posse illum etiam a delicato corpore in umbraque nutrito laborem vidisset, quo magis eam consolaretur, addidit: ego enim, cum dies illuxerit, bubus in arvum compulsis, semen spargam: Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα, Βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου. Hoc enim verbis poëtæ exponere placuit, cum id sit, quod a Latino scriptore pæne expressum esse significare volui. Idem etiam brevius his verbis præcipiebatur; quæ jubebant, *implorato* auxilio Minervæ, oportere etiam manum movere, negotioque, quod confici quis vellet, adplicare. *Hæc ille. Quo tamen in* loco puto magnum virum, leviter memoria lapsum, respicere ad apologum illum Æsopicum, quo rusticus Herculis *opem* imploraverat ad plaustrum cæno hærens submovendum, quem deus ille votis suis conatus adjungere jubet, et *manus atque* humeros plaustro fortiter admovere, tum demum illius opem implorare, nec successu caritarum. *Memorabilis autem hic* locus, inquit Gaspar Stiblinus, contra otiosos. Nam: *nil sine magno vita labore*

Πράσσοιδ' ἃ πράσσω, δείν' ὑπ' Αἰγίσθου παθὼν,
Ὅς μου κατέκτα πατέρα, χἠ ταναύλεθρος
Μήτηρ· ἀφῖγμαι δ' ἐκ θεοῦ χρηστηρίων
Ἀργεῖον οὖδας, οὐδενὸς ξυνειδότος,
Φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ.
Νυκτὸς δὲ τῆσδε πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς,
Δάκρυά τ' ἔδωκα, καὶ κόμης ἀπηρξάμην,
Πυρᾷ τ' ἐπίσφαξ αἷμα μηλείου φόνου,
Λαθὼν τυράννους, οἳ κρατοῦσι τῆσδε γῆς.

85 Utentem ea fortuna, qua utor, atrocia ab Ægistho passus,
Qui meum interfecit patrem et perdita una
Mater. Venio nunc ex Dei oraculis
In Argivum solum, nemine conscio,
Cædem interfectoribus patris mei redditurus.
90 Et hac nocte profectus ad tumulum patris,
Lacrymasque dedi, et primitias comæ *ei* obtuli,
Pyramque sanguine ovis jugulatæ imbui,
Clam tyrannis, qui tenent imperium hujus agri.

dedit mortalibus, etc. ut ait poëta. Gravissima sententia adversus otiosos extat Hesiod. Ἔργων καὶ Ἡμερῶν, Lib. I. v. 306. etc. *Barnes.*

Θεὸν ἔχων ἀνὰ στόμα, i. e. *quantumvis deos habeat in ore.* Proxime βίον intellige victum. *Seidl.*

Ἀεγὼ γὰρ οὐδεὶς ἀνὰ μόνον ζῇ τοῦ ἐπαναλείδειν θεούς. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ τὸ σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. *Scholiast.*

82. Πυλάδη,] Hinc patet, Pyladem adesse, ut mutam personam; nihil enim hic vicissim loquitur. *Barnes.*

84. Ὀρέστου τόνδ'] Addidisse τόνδε videtur poëta, ne auditor forte nomen loquentis ignoraret. *Musg.*

Ὀρέστου τόνδε] De se loquitur Orestes, ἀναπαίως ponitur τόνδε, de qua re vide supra ad v. 45. *Barnes.*

Recte Musgravius demonstrativum τόνδε poëtam putat addidisse, ne auditores forte nomen loquentis ignorarent. — Ἰδιάζειν. Θαυμάζειν h. l. est *colere, amare*, ut sæpe. Conf. Musgravius infra ad v. 519. et quæ ille citat Markland. ad Hippol. 106. Addit Beckius Valckenarium ad eundem Hippol. locum. *Seidl.*

85. Comma post διὰ poni jubet Reisk. *Beck.*

87. μυστηρίων] Barnesius χρηστηρίων, quod procul dubio verum. *Musg.*

χρηστηρίων] Ita pro μυστηρίων lego, quod prius male aderat. *Barnes.*

ἐκ θεοῦ μυστηρίων] Videntur hæc referenda ad sequentia οὐδενὸς ξυνειδότος, *nemine sciente secundum arcanum dei præceptum*, quare comma post οὖδας delevi. Etymol. M. p. 595. 48. μυστήρια, μυθήματα· μῦθοι γὰρ ὁ λόγος. Clemens Alex. Cohort. ad g. p. 12. l. 12. Pott. πάρεισι δὲ καὶ ἄλλως μυθήμα σοι τῶν ἀντιστοιχούντων τῶν γεγραμμένων, τὰ μυστήρια, ubi, ut ex Etym. patet, recte fictam vocem μυθήματα Sylburgius defendit. Confer. etiam Zonaras, p. 1378. *Seidl.*

89. ἀλλάξων, i. e. ἀμείψων, *ut rependam.* *Seidl.*

91. πλόκης ἀπηρξάμην,] Sectionem intelligit capillorum. Nam solenne fuit, sectos crines mortuis inferri a proximis. Ovid. Metamorph. Lib. III. Fabul. 6. — *planxere sorores Naiades, et sectos fratri imposuere capillos.* Hujus rei crebra est mentio apud Æschylum, Sophoclem et Euripidem. Vide Joh. Kirchman. de Funerib. Romanorum Lib. II. c. 15. et Hadriani Junii Commentar. de Coma, c. 5. *Barnes.*

Καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα,
Δυεῖν δ' ἀμίλλαιν ξυντιθεὶς, ἀφικόμην
Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλω ποδὶ
Ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν
Ζητοῦντ' ἀδελφὴν, φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις
Ζευχθεῖσαν οἰκεῖν, οὐδὲ παρθένον μένειν,
Ὡς ξυγγένωμαι, καὶ φόνου ξυνεργάτιν
Λαβὼν, τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.

Et intra quidem muros non infero pedem:
Geminum vero molimen conjungens, veni
Ad fines terræ hujus, ut me recipiam pede
Aliam in regionem, si quis speculatorum me cognoverit.
Et quærens sororem (aiunt enim ipsam connubio
Junctam *hic* habitare, nec permanere virginem)
Ut colloquar *cum ipsa*, et cædis sociam
Assumens, quæ intra mœnia *gerantur* cognoscam liquido.

92. *μηλείου φόνου,*] Tentabam *μηλείου γόνου*, i. e. *agni*. Sed non memini, agnum inferis mactatum, malimque adeo *μηλείου βοτοῦ*, i. e. *ovis*.

Mortuis sacra ove fieri mos erat. vid. Apollon. Rhod. II. 842. *Musg.*

φύλου, aut *γόνου*, conjecit Reisk. *Beck.*

Ἰσίφαῆ αἷμα μηλείου φόνου,] i. e. ἴδιον. Infra v. 281. *μητρὸς αἷμ' ἀνυφάξας' ἐμῆς.* Pro *φόνου* Musgravius conjicit *γόνου* sive *βοτοῦ*. Male. Vulgata genuina. Αἷμα *μηλείου φόνου* est ἀ*ῖμα* ἐκ *μηλείου φόνου*. *Τεκέων φόνον* apud Euripidem legimus Hel. 1590. coll. v. 1581. et Æschyl. Sept. ad Theb. 44. *Seidl.*

94. *βαίνω*] Sic ἐμβὰς πέδα, Heraclid. v. 802. *ἐμβάλων πεσβὰς*, Orest. v. 1476.

Musg.

βαίνω πέδα,] Sic infra v. 1173. *βαίνουσα ἐξ εἴσω πέδα*. Sic in Alexandra: Πρέσβυν πέδα. Locutio haud adeo frequens; *βαίνω* enim hic est *μεταβαίνω*, et idem sonat, quod *βιβάζω*, vel *βαίνων ποιῶ*. Qui mos Hebræis frequens. Vid. ad Herc. Fur. v. 335. Vel certe *ποδὶ* utrobique legendum. *Barnes.*

βαίνω πέδα,] Citat Musgravius Orest. 1428. ad quem locum vid. Porsonum, qui ex ipsa nostra fabula addit v. 1173. *βαίνουσα ἐξ εἴσω πέδα*. Confer. etiam Lobeck. ad Ajac. p. 225. seq. *Seidl.*

95. MS. *a.* *δυοῖν δ' ἀμίλλαιν*, MS. *β.* *δυοῖν δ' ἀμίλλαις*, superscripto *δυεῖν*. Legendum cum Piersono, Verisim. p. 238 *δυοῖν δ' ἀμίλλαιν*. [Sic et Reisk. atque Heath.] *Musg.*

Δυοῖν] Attice pro *δυεῖν*, ut infra v. 536 *Δυοῖν ἀδελφοῖν*: quare non erat, ut Scaliger *δυοῖν* scriberet. *Barnes.*

Δυοῖν δ' ἀμίλλαιν] Victorius ἀμίλλαις. Plerique interpretes legendum esse viderunt *δυοῖν* sive *δυεῖν δ' ἀμίλλαιν ξυντιθεὶς duarum rerum certamen*, i. e. studium *componens*. Atticum *δυοῖν* haudquaquam dubito præstat, frequentissimum illud in Græca Tragœdia, et fortasse ubique reponendum. Ad emendationem *ἀμίλλαις* ducunt etiam Musgravii libri. Nam *αι* et *ε* facile confundi posse et confusa etiam esse docet Bentius ad Gregor. Corinth. p. 726. coll. p. 429. *Seidl.*

96. ἐκβάλω] MS. *a.* in margine ἐκβάλων. *Musg.*

ἐκβάλω] Etiam Victorius variam lectionem adscripsit *ἵν' ἐμβάλω*. *Seidl.*

97. *ἐπ' αἶαν,*] Bene Piersonus ἐς *αἶαν*, ubi supra.

σκοπῶν, speculatorum, ut recte Piersonus genitivo plurali a *σκοπός*. *Musg.*

Ἄλλην ἐπ' αἶαν,] Sine causa Piersonus corrigi vult ἐς *αἶαν*. Vulgatam tuebuntur Hip. 902. 1123. Iph. T. 436. *Seidl.*

γνοίη ed. Victor.

98. *Ζητοῦντ'*] Optime Piersonus *ζητοῦν*

Νῦν οὖν, Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται,
Ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα.
Ἦ γάρ τις ἀροτὴρ, ἢ τις οἰκέτις γυνὴ,
Φανήσεται νῷν, ἥντιν' ἱστορήσομεν,
Εἰ τούσδε ναίει ξύγγονος τόπους ἐμή.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ,
Πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ
Φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα

Nunc igitur (aurora enim candidum vultum extollit)
Extra semitam vestigium amoveamus.
Aut enim aliquis arator, aut aliqua mulier ancilla
Apparebit nobis, quam interrogabimus,
An hæc loca soror incolat mea.
Sed (video enim hanc quandam ex ancillis
Aquæ fontanæ onus raso capite
Ferentem) sedeamus, et interrogemus

ν'. *Et ut facile evadere alio possim* — Et *sororem quærens. Musg.*

Etiam Heath. ζητῶν σ', sed Reisk. ζητῶν' ἀδελφῆ, ut sit: ζητοῦντα, ὡς συγγίνομαι ἀδελφῇ. *Beck.*

Ζητῶν'] Piersonus emendabat ζητῶν σ', vertens: "ob has autem binas præcipuas causas veni ad terminos hujus terræ, et ut facile evadere possim, si quis speculatorum me cognoverit, et sororem quærens, quam dicunt nuptam hic habitare." Callide vertit *hic habitare:* nam illud *hic*, quod ejus emendatio necessarium facit, in Græcis non inest. Approbavit tamen hanc emendationem plerisque. Quod si tali correctione locus indigeret, legerim potius ζητῶν σ', i. e. ἵνα ζητῶ, mutata constructione, ut sæpe, vel ἢ συγγίνομαι pro ὡς συγγίνομαι. Sed ne litterula quidem mutanda est. Fraudi fuerunt viris doctis (etiam Lobeckio de Usu Apostr. p. 21.) verba illa ἥντιν' ἄμιλλαν ξυντιθεὶς, quæ perperam interpretati sunt. Illud ἥντιν' spectat non magis ad sequentia quam ad præcedentia. Nam quo potissimum studio in patriam redierit, paulo ante Orestes dixit, v. 89. φόνου φονῆσαι πατρὸς ἀλλάξων. Jam pergit sic: *Recessi autem ad fines hujus terræ, duarum rerum studium componens,* (i. e. studium meum ex simplici faciens duplex, sive, primario meo studio aliud studium adjungens, hoc scilicet,) *ut facile in aliam terram elabi possim, si quis speculatorum me cognoverit quærentem sororem* (*dicunt enim eam cum viro habitare neque virginem adhuc esse*) *ut conveniam*, etc. Ita optime cohærent omnia. Investigare autem sororis sedem etiam in finibus regni poterat, quod regis filiæ sors etiam hic vix ignorari poterat; sed petere fines regni ad eam investigandam non poterat, nisi ante comperisset, eam *hic* habitare. Ceterum ἄμιλλαν dicit, (*periculum* vertit Reiskius,) quod in utraque re reluctantes habebat inimicos. Similiter Sophocles Electr. 495. γάμων ἀμιλλήματα. *Seidl.*

98. a. ἐν γάμοις ζευχθεῖσαν οἰκεῖν,] Ita v. 211. μάτης δ' ἐν λέκτροις φονίοις ἄλλῳ σύγγαμος εἶναι, Hel. 298. μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου. *Seidl.*

107. πρόσπολον] Malim πρόσπολον. *Seidl.*

108. ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ] Κάρᾳ, pro κάρητι, a κάρης τὸ, idem, quod κάρηνα, κεφάλαια, de qua voce vide, quæ nos ad Herc. Fur. v. 904. *Barnes.*

Ἐγκεκαρμ. κάρᾳ] Electra raso capite incedebat in tristitiæ signum, sed Orestes putavit servitutis esse indicium. *Beck.*

Schæferus Meletem. p. 78. "cave corrigas verbi ἄπαξ λεγομένου ἐγκείρω insolentia forte offensus, ἐν κεκαρμένῳ κάρᾳ: ne cavillator feminam te hydropicam fa-

Δούλης γυναικὸς, ἤν τι δεξώμεσθ' ἔπος,
Ἐφ' οἷσι, Πυλάδη, τήνδ' ἀφίγμεθα χθόνα.
ΗΛ. Ξύντεινʼ, ὦρα, ποδὸς ὁρμάν. στρ. α'
Ὦ ἔμβα, ἔμβα καταπλαίουσα.
Ἰώ μοι, μοι.
Ἐγενόμαν Ἀγαμέμνονος
Κούρα, καί μ' ἔτεκε Κλυταιμνήστρα,

110 *A* serva muliere si quod forte verbum accipere possimus *de rebus*,
Ob quas, O Pylades, *in* hanc venimus terram.
Ele. Intende, tempus *est*, pedis impetum:
Ingredere, ingredere, O, lamentans.
Hei mihi, mihi?
115 Sum Agamemnonis
Filia, et me peperit Clytæmnestra,

cere criminetur. Etenim στηγαῖον ἄχθος πάρα φίλοισιν dicitur, ut in Sophoclis cognomine fabula, v. 326. sq. ἱνάφια χειρῶν φίλοισιν: in ejusdem Philoct. v. 655. ἃ βαστάζω χειρῖν. Ælian. de Nat. Anim. 7, 12. τῇ μὲν πιφαλῇ φίλοισιν ὑδρίαν μεστὴν ὕδατος." Sed quam ibidem conjecturam proponit ἄνθος pro ἄχθος, eam vir doctissimus dudum ipse improbavit. Nam στηγαῖον ἄχθος recte vertunt *aquæ fontanæ onus*. *Seidl.*

πάρα ed. Victor.

110. Tollenda distinctio post ἵκω. *Heath.*

112. Σύντεινʼ, ὦρα, ποδὸς ὁρμάν.] Monodia Electræ gravissima, quæ continet perpetuam querelam, ac eam vehementissimam, ab ingenti spiritu profectam, quo Electra prædita, ubique sui similis est. Similis ejusdem monodia apud Sophoclem v. 85. Ὦ φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς ἐπόμπιος ἁδὲ, ὅς μοι Πολλὰς μὲν Θρήνων ᾠδὰς, etc. *Gaspar Stiblinus.*

Ad scenicam rationem hujus soliloquii Prev. adnotavit hæc? Oreste et Pylade sont cachés et à portée d'entendre. *Beck.*

Tractavi hoc carmen de Verss. Dochm. p. 258. sqq. Primus versus videtur anapæsticus ex genere spondiaco. Alter quem numerum habeat, non audeo definire, nisi fortasse glyconeus est, addito in fine trochæo, ut infra v. 174. (ed. Seidl.) De hiatu ὦ (male vulgo ὤ) ἔμβα ἔμβα vide de Verss. Dochm. p. 91. Post ὦρα deest ἐστί, ut sæpe. Vid. Lamb. Bos. p. 607. Schæf. Alloquitur autem in hoc carmine Electra semet ipsam.

χαραμβικὰ στρφ. post v. 111. exhibet MS. Not. Vict. [editio princeps stropharum et antistropharum notas nusquam addit.] *Seidl.*

Leg. σύντεινʼ ὦκα ποδὸς ἁρμάν, et sic quoque deinceps v. 128. aut saltem ὦ 'ρα, i. e. ὦ ὥρα. *Reisk.*

113. ἔμβα. *ingredere.* Vox est incitantis aliquem ad viam vel choream auspicandam. Confer Aristoph. Ran. v. 380. Ecclesiaz. v. 476. *Musg.*

καταπλαιούσα scribi jubet Heath. quod cum μοι conjunctum ad Electram referatur. *Beck.*

115. a. Ἐγενόμαν Ἀγαμέμνονος Κούρα] Vocem κούρα, ut ab explicatore profectam, metri causa delendam puto, quæ etiam hinc aliquid offensionis habet, quod proximo versu recurrit κόρα. Noster Hec. 420. πατρὸς οὖσʼ ἰλιοθίρου, coll. Androm. 764. Aristoph. Av. 574.

ἡμᾶς δ' ὡς ἰσομὸν Ἔρωτος,
πολλῶς ὄφλον.

Tum pro vulgato καί μι τίνει legerim καί μι τίνετι, vel καὶ τίνειν μι. Postquam hæc scripseram, Hermannus aliam emendandi viam mihi indicavit, ut hic nihil mutetur, quam τίνει in τίνειν, in antistrophico vero geminetur vox τλᾶμον. Qui inde numeri existunt, de his dictum est de Verss. Dochm. p. 348. *Seidl.*

116. καί μι τίνει, ed. Victor.

119. τολῶσαι.] Epica forma uti poëta eo magis poterat, quod numeri sunt ex genere dactylico. Etiam in Æschyl. Pers. v. 554. hanc formam legimus in eodem versu eodemque versus loco. *Seidl.*

120. τῶν σχετλίων πόνων,] Ita MS. a.

Στυγνὰ Τυνδαρέου κόρα.
Κικλήσκουσι δέ μ' ἀθλίαν
Ἠλέκτραν πολῖται.
Φεῦ, φεῦ, τῶν σχετλίων πόνων,
Καὶ στυγερᾶς ζωᾶς, ὦ πάτερ.
Σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δὴ
Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς,

Invisa Tyndari filia:
Vocantque me miseram
Electram cives.
Heu, heu *propter* duros labores,
Et vitam tristem, O pater.
Tu vero nunc in Plutonis *domo*
Jaces, *a* tua conjuge jugulatus,

MS. γ. τῆς σχετλίου. In Ed. Vict. deest τῶν, quod metro minus convenit. *Musg.*

Ut metrum antistrophico respondeat, Heath. legit:

φεῦ, φεῦ τῶν σχετλίων πόνων. glyconius. *Beck.*

121. s. Ut metra strophes et antistrophæ conveniant, Heath. emendat:

Καὶ στυγερᾶς ζωᾶς penthemimeris dactylica.
Ὦ πάτερ, σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δή. glyconius
σολυσχημάτιστος ex ditrochæo et antispasto.

et in antistropha:

Τῷ μελίᾳ λυτὴς,
Ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, πατρὶ δ' αἱμάτων glyconius πολυσχημα. ex epitrito quarto et diiambo. *Beck.*

καὶ στυγερᾶς ζωᾶς,
Ὦ πάτερ, σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δὴ

Male post ὦ πάτερ ponunt punctum. De particula δὴ sic posita multa disputat Porsonus ad Orest. 615. Pro ᾅδᾳ Musgravius mavult ᾍδῃ, quod olim pro vero habebam. Jam tamen ipsâ hæc dativi forma scrupulum mihi injicit. Æschyli Sept. ad Theb. 307. ob Homericam imitationem huc non pertinet. Ac reperiuntur haudraro glyconei in molossum exeuntes, qui quamvis plerumque eundem in antistropha servent, nonnunquam tamen purum glyconeum oppositum sibi habent. Soph. Œd. Reg. 1187.

ὦ τύραν' ἵνα καὶ τὸ μηδὲν ζώμεν ἐναρίθμιον.

antistr.

τοξεύσας ἐκφάτνωμας τοῦ πάντ' ὑδαίμονος ὄλβου.

Ejusd. Philoct. 1128.

Ὦ τέκνον φίλον, Ὦ φίλον.

antistr.

τὸν σχέθοντ' ἐν βιλίαν ἀλκάν.

Œd. Col. 678.

χυμένων ἵν' ὁ Βακχιώ — ται.

antistr.

στιγεούχου χθονὸς οὐδὲ Μου — σῶν.

Nostri Ion. 469.

δύο θεαὶ, δύο πανθένοι.

antistr.

βασιλείων θαλάμων σ' ὅδε.

Iphig. Taur. 1098.

ποθεῦσ' Ἄρτεμιν λοχίαν.

antistr.

θεᾶς ἀμφίπολον πόρων.

Hippol. 738.

τὰς ἡλιοτροφεῖς αἰγλᾶς.

antistr.

χθὸν ὑδαιμονίαν θεῶν.

Scio equidem, plerosque horum exemplorum facili mutatione ad usitatam responsionem revocari posse, veluti Œd. Col. 678. legendo Βακχιώτας, Ion. 489. transponendo σ' ἵν' θαλάμων, Iphig. Taur. 1115. scribendo πόρων, et Hippol. 748. θεῶσιν. Sed multo magis emendatori difficiles sunt duo illi loci, quos primo loco posui, cum hoc, quem tractamus. Quare

Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.
125 Ἴθι τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόον,
Ἄναγε πολύδακρυν ἀδονάν.
* * * * * *
Ξύντεινε, ἄρα, ποδὸς ὁρμάν· ἀντιστροφή.
Ὦ ἴμβα, ἴμβα παταπλαίουσα.
Ἰὼ μοι, μοι.

Et *ab* Ægistho, Agamemnon.
125 Age eundem excita luctum,
Repete lacrymosam nœniam.
* * * * * *
Intende, tempus *est*, pedis impetum:
Ingredere, ingredere O, lamentans.
Io, heu,

tutissimum puto, ut omnes intactos relinquamus, donec glyconeorum versuum ratio accuratius explicata fuerit. Confer infr. ad v. 740. *Seidl.*

122. ἄδε] Metrum postulat ἀΐδε. *Musg.*

123. Κίσσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγὰς,] Lege σφαγᾶς. Sed conf. Orest. 491. Iph. Aul. 1518. *Por.*

σᾶς ἀλόχου σφαγὰς,] Subaudi ὑπὸ. *Barnes.*

σᾶς ἀλόχου σφαγίς,] Citat hunc locum Porsonus ad Orest. 491.

πλαγὰς δυσπαρὸς τᾶς ἰμᾶς ὑπὸ πάρα.

Hermannus tamen de Ellips. et Pleonasm. p. 143. qui præpositionem tali modo omitti posse negat, in Oreste corrigit ὑπαὶ pro ὑπὸ et nostro loco σφαγᾶς pro σφαγίς. Sed vide, ne in his genitivus eodem modo ponatur, quo ponitur in τινὸν ἐκείνου et similibus, quæ non semper articulum adjunctum habent. *Seidl.*

125. s. Male hic uterque versus vulgo ad strophan trahitur. Aperte mesodum faciunt, ipsa etiam sententia significante. Ceterum videtur uterque esse glyconeus, prior syllaba finali soluta, alter soluta arsi dactylica. Confer de Veres. Doctrn. p. 260. et 44. not. Possit quidem secundus haberi pro iambico, sed altera mesodus, quam paulo post habebimus, etiam tota glyconea est usque ad finem. *Seidl.*

125. s. ἴθι τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόον,

ἄναγε πολυδακρυν ἀδονάν.

Voculæ τὸν αὐτὸν non habent quo referantur. Aut indolem orationis lyricæ ignoro, aut epitheton aliquod desideratur, *cum γόον* jungendum, quo concinnitas efficiatur et inter utrumque orationis membrum similitudo. Ejusmodi verbum mihi reperisse videor scribens

ἴθι δ' ἄναυλον ἔγειρε γόον.

luctum expita tibiarum concentu carentem. i. e. tristem, et flebilem. Hujus generis haud pauca apud tragicos reperiuntur. In Phœniss. v. 802. Chorus Martem *nominat*, ait, ἀναυλότατον προσχαρίσιον. unde in Hercule Fur. v. 873. Musgravius eleganter emendavit: ἀλλ' ἐς μανίαισι λάσσαις χορεύσιν' ἀκούλους. Triste Thebanis auditu Sphingis carmen ἄλυρος μοῦσα vocatur in Phœniss. v. 1042. ἀμουσότατον idem v. 820. Utrumque junctum in Iphigen. in Taur. v. 145. τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾷ 'Αλύρους ἰάλεμος. *Jacobs.*

126. ἀδονὰν.] Sopingius ad Hesychium v. ἀηδὼν, legendum statuit ἀηδόνα, et remittit ad lectiones suas, quæ summo literarum damno intercidisunt. Virum doctissimum idoneis exemplis hanc emendationem, ut alia omnia, muniturum fuisse, non est, quod dubitemus. Favet certe Callimachus Epigr. II.

αἱ δὲ τιν' ἐζώουν ἀηδόνες —

Incertus Antholog. p. 92. Ed. H. Steph.

Τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον, ὦ
Τλᾶμον ξύγγονι, λατρεύεις,
Οἰκτρὰν ἐν θαλάμοις λιπὼν
Πατρῴοις, ἐπὶ συμφοραῖς
Ἀλγίσταισιν, ἀδελφεάν;
Ἦλθεις τῶνδε πόνων ἐμοὶ
Τᾷ μελέᾳ λυτὴρ, ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,

Qua in urbe, aut qua in domo, O
Miser frater, servis,
Calamitosam in thalamis relinquens
Paternis, inter summas
Acerbissimas, sororem?
Venias horum malorum mihi
Miserae liberator, O Jupiter, Jupiter,

Θηλυμελῆς δ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνος —

Utroque loco ἀηδόνος pro θρῆνος vel ἴλιγγος positum videtur. Nec aliter ἴυγξ avis, in philtris usitata, pro illecebris et gratia veneris.

Versum hunc citat Galenus de Hippocr. et Platon. placitis, Lib. IV. ubi Editt. quidem ἀηδόνα exhibent, sed Galenum ἀηδόνι legisse ex contextu liquet. *Musg.*

Sopingius, quod Musgravius monet, ad Hesych. glossam ἀηδόνα nostro loco pro ἀηδόνι vult ἀηδόνα, sed male. Noster Troad. 610.

ὡς ἀηδὼν θάλαμον τὸν πανὸς πτερυγίσιν.

Ceterum quod in Schaeferi editione legitur ἄγαγε pro ἄναγε, typothetae vitium est. *Seidl.*

127. Τοιᾶδε φρενὸς Κύκνειος ἄλγος] Hunc versum, ob defectum, quem Canterus etiam observavit, ex nostris addidimus, ratione sensus et metri habita. Ex more autem cancellis inclusimus; ne quid mala fide agere videamur. Vide ad Ion. v. 709. Ὁ νοῦς· τῆς γνησίας φρενὸς ἥδονή καὶ Κύκνειος, ἢ χάρμα μόνον ἐστὶ τὸ ἄλγος. *Barnes.*

130. s. οἶκον — λατρεύεις,] Vid. ad Iph. in Taur. v. 1116. *Musg.*

131. Metro hianti subveniendum forte legendo: σύγγον' ἵν' ἄρα λατρεύοις. *Musg.*

λατρεύοις,] Cum accusativo hoc verbum itidem junxit Noster Iphig. Taur. 1116. Citat ibi ille Suidae glossam: λατρεύω, τὸ τιμῶ· αἰσυστιᾶῳ, et Vit. Gregor. Nazians. τρισὶν λατρεύων ἀνδ' Ἡρακλέους. Sed videtur Suidas nonnisi scriptores ecclesiasticos respexisse. Tota enim glossa haec est: λατρεύω· τὸ τιμῶ. αἰσυστιᾶῳ. ὡς τὸ, οὐκ ἐλάττοσιν τὴν κείνου οἱ Θήβησιν πομπὴν τὸν κείσαντα. δοτικῇ δὲ, ἐστὶ τοῦ Θέω, ὡς τὸ λατρεύειν ζῶσι θεῷ. Verum nostro loco nihil mutandum esse persuasit mihi unus ille Iphigeniae locus. Ac videtur quidem constructio verbi ejusdem significationis Θηβαιεύω hunc usum invexisse. De metro hujus versus vid. ad strophicum.

Seidl.

Versus anapaesticus dimeter esse debet, ut antithetico respondeat; legendum igitur puto πόνοι λατρεύοις, vel τὸν λατρεύοις. *Heath.*

133. Πατρῴοις, ἐστὶ] Victorius annotavit πατρῴαις ἐπὶ. Quam lectionem qui probabit, conjunget οἰκτρὰν ἐπὶ πατρῴαις συμφοραῖς. Sed major vis in vulgata. *Tu me reliquisti in paterna domo ad acerbissimam fortunam*, i. e. in qua acerbissimam fortunam eram passura. Confirmant hanc explicationem proxima τῶνδε πόνων. *Seidl.*

134. ἀδελφεὰν probat Porsonus.

Por. Advers.

ἀδελφεάν,] Eadem forma utitur Sophocles Œd. Reg. v. 160. Œd. Col. 535. Æschyl. Sept. adv. Theb. 578. ἀδελφεὰ, coll. v. 976. Neque in Œd. Col. 1056. lectionem plurimorum librorum ἀδελφεὰς metri causa rejicere debebat Brunckius. Duae enim ultimae syllabae in unam con-

Πατρὶ Ϝ' αἱμάτων
Ἐχθίστων ἐπίκουρος, Ἄρ-
γει κέλσας πόδ' ἀλάταν.
Θὲς τόδε τεύχος ἐμῆς ἀπὸ κρα-
τὸς ἑλοῦσ', ἵνα πατρὶ γόους
Νυχίους ἐπορθοβόασω.
Ἰαχὰν ἀοιδὰν, μέλος ἀΐδα, πάτερ, ἐπῳδός.
Σοὶ κατὰ γᾶς ἐννέπω γόους,

Patrique cædis
Odiosissimæ vindex, Argos
Appellens pedem vagum.
Depone hoc vas meo a capite
Tollens, ut patri luctus
Nocturnos edam clara voce.
Vociferationem, carmen Plutonis, O pater,
Luctus tibi sub terra *jacenti* cano,

trahuntur, ut in eodem carmine, v. 1073. Ῥίας monosyllabon est, in qua contractione majori etiam jure hærere poterat, ut nominis proprii. Neque illud offendere debet, si, ut nostro loco, hæc contractio sit in thesi. Eodem loco Soph. Œd. R. v. 178. in unam syllabam coalescit θεοῖ, Œd. Col. 683. θεῶν, si tamen ibi versus recte disponuntur, nec potius in strophe scribendum ἴσθ' Ἀ, ut prior vox ad præcedentem versum pertineat. *Seidl.*

Aut leg. ἀδελφὰν, aut duarum ultimarum syllabarum in ἀδελφιὰν synizesin fieri statuendum est. *Heath.*

140. ἐμῆς — κρατὸς] Sic in epigrammate apud Athenæum Lib. I. c. 16. Κρατὸς ἐπὶ σφετέρης. *Musg.*

Hic versus cum utroque proximo male vulgo prægressæ antistrophæ adjungitur, et quæ sequuntur omnia habentur pro epodo. Alloquitur autem Electra semet ipsam, ut paulo post v. 150. δρόσοις κάρα. Adscripsit Victorius hanc glossam: περὶ ἑαυτὸν (sic) τοῦτο φησὶ ἡ Ἠλέκτρα ἀφιλῶς. *Seidl.*

141. πατρὶ γόους] Hoc ἀντιστοίχῳ, ut a Sopingio emendatum est, neutiquam respondet. Legendum forte γόους πατρί. *Musg.*

Heath. scribit: τὸς γ' ἑλοῦσ' ἵνα πατρὶ γόους, periodus. *Beck.*

142. ἐπορθοβόασω.] Emendat Reiskius ἐπορθρεβόασω, ut et ante eum Tan. Faber. Non absurde quidem illi, cum propter v. 102. tum quia lamenta Veteres per diluculum libentius edidisse videntur. vid. Eurip. Suppl. v. 987. Troad. v. 183. Soph. Electr. v. 91. Confer etiam hujus fab. v. 909. Sed verbi ἐπορθρεβοᾶν nullus auctor citatur, nec citari, credo, potest. Lego: ὕπαιθρα βοάσω. Foris enim hæc factitari mos erat, ut patet ex eodem Electræ Sophocleæ loco. Sic Iamus apud Pindarum Neptuno et Apollini preces fundit νυνὸς ὑπαίθριος, Olymp. IV. Epod. 3.

ὄρθρος noctis partem significat. Confer Platon. p. 995. A. cum 996. B. Ed. Ficin. Theocrit. XXIV. 63. De more Deos hoc tempore invocandi vid. Pind. Schol. ad Olymp. VI. Epod. 3. ubi Scholiastes alter: ὑπαίθριος, δίκαι τινὲς ἐν τῇ ὑπαλλῇ καλύμμασιν. οὕτω γὰρ ἦν ἔθος εὐχεσθαι. *Musg.*

Reisk. etiam conjicit, si prior emendatio minus placuerit, ἐπορθρεία βοάσω. *Beck.*

ἐπορθοβόασω.] Non ausus sum hanc lectionem mutare. Ἐπορθοβοᾶν idem significare videtur, quod ἐπορθάζειν. confer Æschyl. Pers. 684. 1043. Agam. 29. 1128. Emendatio (ἐπορθροβόασω) certe est facilis. Sic ἐρθογόη et ἐρθοβίας jam antiquitus confusa sunt cum ἐρθρογόη et ἐρθρεβίας, ut ambigant nonnulli, quomodo voces illæ scribendæ sint. Vid. Interpp. ad Hesych. v. ἐρθογόη et Etym. M.

Οἷς ἀεὶ τὸ καθ' ἡμαρ
Δίπομαι· κατὰ μὲν φίλαν
Ὄνυχι τεμνομένα δέραν,
Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον τιθεμένα
Θανάτῳ σῷ.
Ἔ, ἔ· δεύεται κάρα.
Οἷα δέ τις κύπνος ἀχέτας
Ποταμίοις παρὰ χεύμασι

Quibus semper quotidie
Indulgeo, charam
Unguibus lanians cervicem,
Manumque *in* caput rasum injiciens,
Ob mortem tuam.
Ah, ah, lacera caput.
Ut autem quidam olor canorus
Flumineas ad undas

p. 631. 4. coll. Schaef. ad Apoll. Rhod. Schol. p. 327. Etiam in Nostri Suppl. 987. libri fluctuant inter ἐφθιμένα et ἐφθαμένα, et Æschyl. Agam. v. 29. inter ἐπαρθάζειν et ἐπαρθμεύειν. *Seidl.*

143. Ἰαχὰν ἀοιδάν,] Legi non inepte potest ἰαχὰν Ἀοιδάν: vid. Iphig. in Taur. v. 179. et quæ attuli ad Orest. v. 1395. Vel, si malis, ἰαχὰν ἀοίαν: vid. not. præcedentem. *Beck.*

Reisk. emendat: *ἰαχὰν Ἀΐδα, vociferationem Ditis. Musg.*

ἰαχὰν ἀοιδάν, μέλος ἀΐδα,
πάντες, σοὶ κάτω γᾶς ἐνέπω γόον,

Hic et sequens dochmiaci sunt, ut supra v. 121. et 136. Pro ἰαχὰν scripsi ἰαχᾶν, et versu sequenti κάτω et ἐνέπω pro κατὰ et ἐνίπω. Ad ἰαχὰν ἀοιδὰν confer Nostri Cyclop. 69. ἴαχον, ἴαχον ᾠδὰν μέλπω. *Seidl.*

148. Non de comæ tonsura intelligo, sed de manibus inter lugendum capiti impositis. Lego igitur, quæ melior Barnesii emendationum est:

Χέρα τε κρατ' ἐπὶ πανείμῳ τιθεμένα.

Et capiti raso manum imponens. Sic Helen. v. 371. ἐπὶ δὲ πρατεῖ χέρας ἴθηκεν. vid. et Hecub. v. 648. *Musg.*

Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον τιθεμένα] Ita Helen. v. 371. Ἐπὶ δὲ πρατεῖ χέρας ἴθηκεν. Ad quem locum vide quæ nos de more, quo lugentes manus capitibus imponebant. Mallem vero ita legere: Χέρα τε κρᾶτ' ἴσα πανείμῳ, vel ἴσα πανείμονι, τιθεμένα. Est enim πρὸς ὁ et τό. Vide infra v. 241. Hadrianus Junius Commentar. de Coma. c. 5. Κίρσεται hic legi vult, exponens de cincinnulis, nempe Homeri exemplo, qui Paridem vocabat κίρσε ἀγλαὲ, quod delicatulos crines habuit; κίρσος enim ἁπαλοσὶν τῶν τριχῶν, quod Attice κρόβυλος, de qua re videsis Eustathium ad Iliad. λ'. fol. 851. lin. 39. ad l. 51. Sed ista Junii lectio nequaquam hoc in loco mihi placet, quia copula erat necessaria, et κίρσεται in duali vix hic bene diceretur, neque τιθεμένα duplicem accusativum potest habere, neque ἀποκούριμον vox est satis authentica: quare vellem, ut supra. Nihil tamen muto. *Barnes.*

148. a. Versus hos sic constituit Heath.

Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον	periodus.
Τιθεμένα θανάτῳ σῷ	pherecrateus.

Pro χέρα idem mavult χερί.

Reisk. mavult: *χερσί τε, manibus efficiens caput capillis orbum et detonsum. Beck.*

148. Legitur vulgo χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον. Heathius legit χερί. Sed jam detonso capite Electra erat, vid. supra v. 108. Prior ratio κράτ' ἴσα πανείμῳ, quam Musgravius probat, admitti non potest propter abjectum ι dativi. Sed vera est altera. Noster Hec. 648. πολιὸν ἴσα κρᾶ-

Πατέρα φίλτατον καλεῖ,
Ὀλόμενον δολίοις βρόχων
Ἕρκεσιν· ὡς σὲ τὸν ἄθλιον
Πατέρ' ἐγὼ καταπλαίομαι,
Λουτρὰ καινόσταδ' ὑδρανάμενον χροΐ,
Κοίτᾳ ἐν οἰκτροτάτᾳ θανάτου.
Ἰώ μοι, μοι·
Πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς σᾶς, πάτερ,
Πικρᾶς δ' ἐκ Τροίας ὁδοῦ βουλᾶς.

Patrem charissimum vocat,
Necatum dolosis laqueorum
Septis; sic te miserum
Patrem ego deploro,
Qui lavacris ultimis ablusti corpus,
In funestissimo lecto mortis.
Hei mihi, mihi,
Tristem *propter* tuum ictum securis, pater;
Et *propter* tristem post Troicum iter cessationem.

τα — τίθεται χέρα. coll. Troad. 279. ἄρασσε κεῖνα κούφιον. De confusione præpositionum ἀπὸ et ἐπὶ vid. Schæf. Melet. Crit. p. 93. *Seidl.*

149. Θανάτῳ σῷ] Similiter Æschyl. Choëph. 51. δυσστόνων θανάτων. *Seidl.*

151. Οἷα δή τις Κέκτης ἀχίτης] Ἀχίτης Dorice, pro ἀχίτης. Huc refer locum Erasmi in Adagio, *Cygnæa cantio*. De qua re et nos ad Helen. v. 1108. et ad Hercul. Fur. v. 692. *Barnes.*

ἀχίτης] Disputat de hac voce Abresch. Miscell. Observ. v. 111. sq. *Seidl.*

152. Legitur χείρασιν. *Seidl.*

153. De hiatu inter καλεῖ et ἰλάσιον conf. Soph. Œd. Col. 1215.

ἐπεὶ σκιαὶ μὲν αἱ μακραὶ
ἀμέρᾳ καταίθουσι δή.

Œd. Tyr. 1190.

σῆς εὐδαιμονίας φέρω,
ἢ τοσοῦτον ἔσω δοκῶ.

ibid. 1201.

ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
ἐμός, etc.

Quamquam hoc postremo loco legi possit ἐμὸς καλεῖ. *Seidl.*

155. Ὡς σὲ τὸν ἄθλιον] Ὡς in hoc loco accentu donandum est, quia *sic* sonat. Vide ad Bacch. v. 1057. *Barnes.*

Ut hic οἷα — ὡς, sic ὅσια — ὡς Bacch. 1057. sqq. citante Barnesio. Adde Sophocl. Œd. Col. 1240. ὡς σὺ ἀπὸ — πλουτῆσαι, ὡς καὶ τόνδε — ἄνευ πλούτου. *Seidl.*

156. Ut constructio fiat clarior, Heath. scribit πάτερ in vocativo. *Beck.*

157. Λουτρὰ] Agamemnonem, quo tempore balneum egrediebatur, occisum esse docet Æschyl. Eumen. v. 636. *Musg.*

Λουτρὰ καινόσταδ' ὑδρανάμενον χροΐ.] Homerus novit, Agamemnonem in convivio securi cæsum, ut narrat Odyss. λ'. v. 408. etc. Sed Neoterici post balnea, indusio deceptum insutili, ab Ægistho securi percussum tradunt. *Barnes.*

159. Pro ἰώ μοί μοι dedi ἰώ μοι, ἰώ μοι. *Seidl.*

160. Πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς] Subaudi ἔπεσε. Quod autem securi percussus periit Agamemnon, vide supra ad v. 157. *Barnes.*

Post πικρᾶς vulgo inseritur μὲν, quod metri causa delevi. Similiter omnium est Hel. 660. πικρὰς ἐς ἀχὰς βαίνω, πικρὰν δ' ἐρεσσῶ φάσιν. Metrum etiam restitueret transpositio πικρᾶς μὲν τομᾶς σᾶς

Οὐ μίτραις σὲ γυνὴ
Δίξασ', οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις,
Ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις λυγρὰν
Αἰγίσθου λώβαν θεμένα,
Δόλιον ἔσχεν ἀκοίταν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα, ἦλυθον, Ἠ- στροφὴ α'.
λέκτρα, ποτὶ σὰν ἀγροτέραν αὐλάν.

Non mitris te conjux
Excepit, neque coronis:
Sed ensibus ancipitibus tristem
Ægistho contumeliam præbens,
Dolosum habuit maritum.

CHORUS.

O Agamemnonis filia Electra,
Veni ad tuam agrestem caulam.

τιλίσεως, ut στιλίσεως trisyllabum sit. *Seidl.*

161. Πεπρᾶς δ' ἐς Τροίας ἕδρᾶ βουλᾶς.] Nihil hic ad sensum facit βουλᾶς. Lego:

πεπρᾶς δ' ἐς Τροίας ἕδρᾶ παύλας.

παῦλα, *requies ab itinere:* Soph. Œd. Col. v. 88. quali scilicet Agamemnon fruebatur tum, cum a Clytæmnestra interemtus est. *Musg.*

Pro βουλᾶς legendum puto ἀβουλίας, *nefandi consilii*, ut verba ἐς Τροίας ἕδρᾶ explicantur *post Trojanam expeditionem.* Sic ἔστιν ἕδρᾶ, Phœniss. 856. πατρῴας γῆς ἵστορες, Iphig. Taur. 1067. *Seidl.*

162. α. μίτραις — στεφάνοις,] Qualia in victores conjici a consanguineis solebant. vid. Pindar. Pyth. IX. in fine hui. fab. v. 387. *Musg.*

Vulgo σὲ μίτραις σὲ γυνὴ, deficiente syllaba. Addi etiam possit σὲ in fine. Hesychius, Photius et Suidas: μίτρα — δέσμα. *Seidl.*

164. Ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις] Synecdoche numeri pro ξίφει, ξίφος autem ἀμφίτομον late sumitur pro στιλίσει διστόμῳ, hoc est *bipenni.* Vel hæc ξίφεα de ensibus sumuntur, quibus Agamemnonis comites cæsi periere. Generatio autem bipennis, quali forma Veteres utebantur, fit ex concursu duorum circulorum in centro tertii æqualis concurrentium; ubi, rejectis duobus istorum duorum circulorum hemisphæriis, quod medium est tertii nempe circuli, hujus bipennis formam exprimit; per cujus centri oculum illius manubrium intromittendum. *Barnes.*

Ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις, repetendum δίξασα, et distinguendum post ἀμφιτόμοις, non post στεφάνοις. *Heath.*

Versum hunc diversimode interpretantur Heath. atque Reisk. ille sic: *Exitialem Ægisthi injuriam approbans*, vel *ratam habens*; hic ita: *sed luctuosa calamitate per Ægisthum perfecta. Beck.*

Ad λώβαν ex antecedentibus intelligo σέ. Sic Orest. 1036.

σὺ τῶν μ', ἀδελφὴ, μή τις Ἀργείων πτάνῃ,
ὕβρισμα θήμασ' τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

Postquam te bipenni Ægisthi contumeliam fecerat, duxit illum, quem furtivum maritum habuerat. Interpretes locum non intellexerunt. Sensus est: sed postquam te occisum Ægisthi contumeliæ obtulit, nacta est illum, quem clam mariti loco habuerat. *Seidl.*

168. ἀγροτέραν] Plutarchus in Lysandro, hunc locum citans, ἀγρέτειραν legit p. 807. Ed. H. Steph. metrum postulat ἀγρέτιδα. *Musg.*

Ἔμολέ τις, ἔμολε γαλακτοπότας ἀνὴρ
Μυκηναῖος, οὐρεσιβάτας·
Ἀγγέλλει δ', ὅτι νῦν τριταίαν
Καρύσσουσιν θυσίαν
Ἀργεῖοι· πᾶσαι δὲ παρ' Ἥραν
Μέλλουσι παρθενικαὶ στείχειν.
ΗΛ. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐας, φίλαι, στροφὴ β'.
Θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις

Venit *enim* quidam, venit lactis-potator vir
Mycenæus, montivagus;
Nunciatque quod nunc in diem tertiam
Promulgent sacrificium
Argivi, omnesque ad Junonem
Virgines sint conventuræ.
Ele. Nec vestitus nitore, O amicæ,
Animum, nec ob aurea

Immo et numeris aptior est lectio Plutarchi, et exquisitior, quam ut mutari debeat. Masculinum ἀγγεστὴς infra habebimus, v. 463. De metro vide ad antistrophicum. Quam autem hic dicit ἀγχέστιρον πύλαν, infra v. 342. vocat ἀγχαύλους πύλας. Ac si quis putet, feminina in ιρα desinentia nonnisi de personis, aut qui personarum loco haberi possint, usurpari, ei in mentem revocare licet vocem σίμφα. Conferri etiam potest Hippol. 68. ἰὼπαπίσμασιν αὐλὰν, quæ lectio tentari non debebat. *Seidl.*

169. γαλακτοπότας] Ἀγχεῶτας, ἢ δίκαιος, καὶ ἁπλοῦς, κατὰ τὸν μῦθον, Ὁμήρου δηλονότι, Γλακτοφάγων, ἀβίων τι, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. *Barnes.*

Metro consulturus Heath. reponit:

Ἔμολέ τις, ἔμολε γαλακτότροφος ἀνήρ.

Qui versus sit asynartetus ex duobus dochmiacis, utroque ex epitrito tertio vel quarto hexasyllabo et syllaba constans. Γαλακτότροφος secundam corripit. *Beck.*

In hoc versu aut diiambus antecedit glyconeum, aut totus compositus est ex dochmio et glyconeo, ita ut dochmii syllaba finalis simul initialis sit glyconei. Hoc modo bene respondet antistrophico, in quo, ut sæpius fit cum alibi tum in hoc ipso carmine, dactylus extremam glyconei sedem occupat. Pro altero ἔμολε scripsi ἔμολεν. *Seidl.*

170. ὀρεσιβάτας·] Ita bene Victorius in margine. Vulgo οὐρεσιβάτας. *Seidl.*

174. De hoc versu cf. de Verss. Dochm. p. 348. — Παρ' Ἥραν, i. e. πρὸς Ἥρας ναόν. — παρθενικαὶ, i. e. παρθένοι. Ita Theocritus Idyll. XVIII. 2. Hom. Il. σ'. 567. Od. λ'. 39. Hymn. XXX. 14. Herm. *Seidl.*

Lege μέλλουσι, ut antistrophico respondeat metrum. *Heath.*

175. ἀγλαΐαις ex vet. ed. reponunt Heath. atque Reisk. *Beck.*

ἀγλαΐαις,] Sic Edit. Victor. et antiquæ omnes. Male quædam recentiores ἀγλαΐας. *Seidl.*

177. ἐπιστόναμαι] Ἐπίστλημαι Phavorinus. Ita Theocrit. Idyll. β'. v. 19. Πᾷ τὰς φρένας ἐπιστόναται. Scholiast. Ποῖ ἴχνις τὸν νοῦν ἐπιτετόσμενον. *Barnes.*

ἐπιστόναμαι,] Hesych. ἐπιστόναμαι — ἐπίστλημαι, quam glossam huc refert Abresch. Miscell. Observ. VI. 272. Sed Hesychii explicatio non satis videtur huic loco convenire. Namque ἐπίστλημαι de *timore* potius accipias, ut Noster Suppl. 100. φίλος μ' ἀναπνεῖ, quam de gaudio, ut nostro loco, cui conferri potest Æschyl. Choëph. 224.

ἰχνεσιπετοῦσά τ' ἐν στέγοισι τοῖς ἐμοῖς

Ὄρμοις ἐκπετάσαμαι
Τάλαιν', οὐδὲ στᾶσα χορεὺς
Ἀργείαις ἅμα νύμφαις,
Ἕλικτὸν κρούσω πόλεμον.
Δάκρυσι χεύω,
Δακρύων δέ μοι μέλει
Διηλαίᾳ τὸ καθ' ἡμαρ.
Σπίψαι μου σιναρὰν κόμαν,

Monilia effvor
Misera, nec choros statuens
Argivis cum nymphis,
Flexuosum pulsabo bellum.
Lachrymis fleo,
Lachrymaque mihi curæ sunt
Miseræ quotidie.
Aspice meam squalidam comam,

ἀναπτύσσω, κάθαιμα ἐξῆν ἰμί.

et Soph. Aj. 626.

ἐξεῖ ἔφυν, σαφηνὲς δ' ἀναπίμπλα.

Victorius tamen in margine ἔφυσαν σιτόσαμαι, suprascripta littera M, ex quo conjicias, Euripidem scripsisse ἔφυσαν σιτόσαμαι. Verbum enim simplex eodem modo ponitur, ut Aristoph. Nub. 918. ἡ ψυχή μου σιτεύσεται, ad quem locum Schol. et Suidas ἀνίσται, ἀπαυσφίσθη, et Av. 1445. ἀπασιτεῖσθαι καὶ σιτασπᾶσθαι τὰς φρένας. *Seidl.*

178. στᾶσα χορεὺς] Iph. in Aul. v. 676. στάσιμον χορεύς. participium στὰς transitive accipitur, ut ἑαβάς, Heraclid. v. 802. σφε-βάς, Orest. v. 1476. MSS. α, β. χορεὺς στᾶσα. Emendat Reiskius οὐδ' ἑστᾶσα χορός. *Musg.*

οὐδὲ στᾶσα χορεύς] Ita dedimus pro οὐδὲ στᾶσα χορεύς, quam lectionem si quis defendere conetur, aptioribus id faciat exemplis, quam facit Musgravius. Nostræ lectioni favet Iphig. Taur. v. 1144. χορεύσι δὲ σταίην. *Seidl.*

179. Ἀργείαις] Ita Edit. princeps et antiquæ omnes. Recentiores Ἀργείοις. *Seidl.*

180. πόλεμον] Offendit hæc vox plerosque Interpretes, quorum Canterus emendat πόδ' ἰμόν. Sed neque desunt, ex quibus πόλεμον probabiliter defendi possit. Chorus enim, in duo agmina distributus, (Pollux Lib. IV. c. 15.) bellicæ παρασκέυης speciem quodammodo præbuit: motusque ejus, priscis saltem temporibus, bellantium motus exprimebant. Athenæus, p. 628. E. ἐν γὰρ τοῖς ἐγχόροις γίνεσθαι τοὺς ἐν τοῖς χοροῖς ὠδοχαμοὺς τόνους καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ὁποῖοι τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις πολέμους ἐπιτηδεύουσιν. et mox: σχεδὸν γὰρ ὅσους ἐξοπλισίοις τις ἂν ἡ χορεία. *Musg.*

πόδ' ἰμόν.] Ita Canterus et Scaliger et Æmilius Portus pro πόλεμον, quod prius male aderat. *Barnes.*

κρούσω, i. e. κρούσασα πυθέσθαι πόδα. v. Markl. ad Suppl. 1215. *Beck.*

πόδ' ἰμόν.] Librorum lectionem πόλεμον emendavit Canterus, quam pessimam lectionem admodum miror Musgravium revocavisse. Aliena sunt, quibus eam conatur vindicare. *Seidl.*

181. Δάκρυσι χεύω,] Lege χεύσω. *Por.*

χεύω,] Hesychius: χεύσω βαλῶ. Metrum porro postulat: Δάκρυσι', ὦ, χεύω. *Musg.*

181. a. Metra Heath. sic constituit:

Δάκρυσι χεύω, δα- pentheminaris iambica.
κρύων δέ μοι μέλει. iambicus dimeter brachycatalectus.

Beck.

185 Καὶ τρύχη τάδ' ἡμῶν πέπλων,
Εἴπέρ ποτ' Ἀγαμέμνονος
Κούρας, τὰ, βασιλεία
Τὰ Τροία Ϟ'· ἃ μου πατέρος
Μέμναταί ποθ' ἁλοῦσα.

185 Et has scissuras mearum vestium,
Quod unquam Agamemnonis
Consenescat regnum,
Et res gestæ ad Trojam, quæ mei patris
Memor est, *ab eo* quondam captæ.

Δάπεσσι δὲ χτὸς,] Inserui particulam. Nam nexus desideratur cum antecedentibus. Perperam de hoc loco judicavi de Vers. Dochm. p. 44. Metrum videtur choriambicum.

⏑ | ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ —

Seidl.

184. s. Hi versus διὰ μέσου, ut veteres grammatici loquuntur, i. e. per parenthesin, capiendi sunt. Legendum porro ob metrum σκίψαι πέραν μου πτερᾶ». *Musg.*

Versus sunt glyconii συλλογιμαῖοι ex epitrito quarto et diiambo; antithetici dispondeo et choriambo constant. *Heath.*

185. τρύχη τάδ' ἡμῶν πέπλων,] Τρύχη τὰ βάπη τραγικῶς. Infra v. 501. Ἐγὼ δὲ τρύχω τῶν ἐμῶν πέπλων, &c. Et Aristoph. in Acharnens. de Eurip. jocans: Τὰ πῶϊα τρύχω, videlicet βάπεα, λακίδας, καὶ διατιτῦ πεπλώματα. *Barnes.*

186. Εἴπερ] Idem hic valet, quod ἴσως: Achill. Tat. p. 473. ἐπιδάκρυον, εἴ πως τὸ κατὰ Λευκίππην ἐγγύησε δεῖμα. Connectendum autem in constructione cum δακρύων μοι μέλει. *Lacrymis autem operam do*, quod *jam Agamemnonis regnum memoria excidit*. Metrum porro postulare videtur εἴπερ δῆτ'. *Musg.*

Reisk. emendat: εἰ πρέπουσ' Ἀγαμέμνονος (aut εἰ πρέπει Ἀγαμέμνονος) κούρᾳ, τῷ βασιλεῖ, τῷ Τροίᾳ Ϟ' ἁμοῦ πατρίδος μέμναταί ποθ' ἁλοῦσα. *num deceant puellam, Agamemnonis, cui pristinæ patris regiæ ædes in memoria adhuc sunt, quæ adhuc meminit Trojæ a patre aliquando captæ.* *Beck.*

Metri causa nihil mutandum. vid. ad v. 169. coll. de Vers. Dochm. p. 35 seq. *Seidl.*

186. ss. εἰ πρέπουσ' Ἀγαμέμνονος
κούρᾳ τῷ βασιλείῳ,
τῷ Τροίᾳ Ϟ', ἃ μου πατρίδος
μέμναταί ποθ' ἁλοῦσα.

Εἰ πρέπουσ'] Ita optime Reiskius. Vulg. εἴπερ ποτ'. *Seidl.*

186. Ἀγαμέμνονος] Δαΐου πῶλος. M. not. ed. Vict. Falsa descriptione ductu Victorius de lacuna cogitavit. *Seidl.*

187. Κούρας τὰ βασίλεια] Hæc sen omnino cassa sunt. Lego:

ἴσως ποτ' Ἀγαμέμνονος
γηράσειε βασιλεία,
τὰ Τροίᾳ Ϟ'.

Quod jam senescunt, i. e. memoria exc dere incipiunt, *Agamemnonis imperium et quæ ille ad Trojam gessit*. Sic Her Fur. v. 1214.

χάρν δὲ γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλοις.

Athenæus, p. 633. B. παντελεσπάτων τῶν παρόντων. Canterο placet τὰς βασιλείας, quod probat Barnesius, insuperq versu sequenti emendat ἁ Τροία Ϟ'. *Musg.*

Κούρας τῆς βασιλείας] Ita pro τὰ βασιλεία legit Canterus; nec de ejus lectione dubitandum. *Barnes.*

Metri causa Heath. legit:

Κουρᾶς δ' ὑπὸ τῆς βασιλείας anapesticus dimet catalectus.

Beck

187. s. Editio Victorii:

κούρας, τὰ βασιλεία,
τὰ Τροία Ϟ' ἅμα, cet.

Κούρᾳ jam Reiskius voluit, qui tame

190 ΧΟ. Μεγάλα θεός· ἀλλ' ἴθι, καὶ παρ' ἐμοῦ ἀντιστ. α'.
Χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δῦναι,
Χρύσειά τε χάρισαι, προσθήματ' ἀγλαΐας.
Δοκεῖς τοῖς σοῖσι δακρύοις,
Μὴ τιμῶσα θεοὺς, κρατήσειν

190 *Cho.* Potens *est* dea: sed veni, et a me
Preciosas vestes induendas mutuare,
Aureasque gratiis additamenta nitoris.
Putasne tuis lacrymis,
Non colentem Deos, te superiorem fore

rotima male et legit et explicat. Τῷ trobique in margine adscriptum est a Victorio. Ad formam βασιλεῖα, cf. supra v. 118. πολλῶνας, et v. 134. ἀδελφεόν. Hippol. 1276. βασιλεῖδα τιμάν. Ultima idem valent, ac si dixisset τῇ Τροίας ἀλόσει, ἣν πανδῃῶ ἰμὰς αἶλαν. *Seidl.*

188. Ἀ Τροία δ' ἀμοῦ πανίρος] Ita lego pro τὰ Τροία δ' ἄ μου, nec magis de hac lectione haerendum: Scal. ἀ' ἀμοῦ, cum tamen ἀμοῦ aeque legatur, ac ἀμοῦ, et δ' proinde retineri possit. Sic infra v. 555. δόκει τὸν ἀμὸν πανίρ' ἴθρεψεν, ἄ ξίν. Sic Iphig. Aul. v. 1454. Πανίρα γε τὸν μὸν μὰ σούγε, σέσιν τε σόν. Ubi Scaig. legit: πανίρα τὸν ἀμὸν, vel ἀμὸν, ut ad marginem notavi. Et sic sane Sophocl. Electr. v. 589. Πανίρα τὸν ἀμὸν πρόθυν ἐξανύλεσας. *Barnes.*

189. Δείσει κάλον. MS. not. ed. Victor. *Seidl.*

190. Μεγάλα θεός·] Intelligo Junonem, non, ut Barnesius, Fortunam. Quasi diceret: *magna est Dea, quam non tutum fuerit negligere.*

Mutuo sumere vestes ad festa celebranda non inusitatum erat. Aristides: εἴωσι δέ τινες τῶν ἐπιτηδείων τὰ κόσμια ἔχοντες βαδίζουσιν· ἀλλ' εἰ καὶ μάτην ἐν οἰκείοις, αἰσχύνομαι, ἵν' ὡς πάλλιστα ἔχοντες ἱμάτια, τὰ ἐκείνων, τοὺς ἔπαινον, σῶν, ἴ, τι σὺ ἂν ἡ πορφυρᾶ δύναι, p. 693. Tom. III. Vide et Theocrit. II. 74. *Musg.*

Μεγάλα θεός·] Recte Musgravius intelligit Junonem, (cf. supra v. 173.) non, ut Barnesius, Fortunam. *Seidl.*

191. Χρῆσαι] Pro χρεῖσαι, a χρήζω, volo, est autem aoristi α'. Vocis mediae, imperandi modi. Ibidem, πολύπηνα, idem, quod εὔπηνα, *pulchro stamine et pretioso contexta*, vel *elaborate*, ob multa stamina, *facta*. Πήνη enim et πηνίον, ὁ μίτος, stamen, de qua voce vide Eustathium. *Barnes.*

Χρῆσαι] Recte Reiskius *accipe mutuo*. In eundem modum vertitur in edit. Stiblini: *pallia utenda accipe, quæ induas.* Χρῆσον est *da mutuo*, χρῆσαι *mutuo accipe*. Aristoph. Thesmoph. 250.

ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτωῖ
καὶ στεφάνην. οὐ γὰς ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἴσ' ἐμοῦ.
ΑΓ. λαμπάδιον, καὶ χρῆσθ'. οὐ φθονῶ.

cf. ejusd. fabulæ, v. 219. Male quædam χρῆσαι, quod Barnesius derivat a χρήζω. Antiquæ editiones omnes cum Victoriana χρῆσαι. Quod metrum attinet, strophico respondebit, si legamus:

καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι, πολύπηνά τι φάρεα δῦναι.

Notandum autem est simplex δῦναι de *veste*, pro ἐνδῦναι. Hom. Il. ψ'. 739. δύσαντο χιτῶνας. Errat igitur Schneiderus, qui simplex δῦναι et δύεσθαι, Homerum de vestibus dixisse negat. *Seidl.*

192. χάρισαι,] Lego χάρισι: et χάρισι προσθήματ' interpretor *gratiarum adjumenta. Musg.*

χάρισαι,] Si lectio genuina est, nihil aliud significare potest, quam *obsequere nobis.* Qua ratione hoc verbum interpunctione a ceteris disjungendum erit. Musgravius tamen eleganter conjicit χάρισι, quod metri causa mutatum velim in χάρισαι. *Seidl.*

Leg. χρῆσαι, *accipe mutuo.* f. quoque προσχήματα. *Reisk.*

193. σοῖς σοῖσι] Metrum postulat σοῖς σοῖς. *Musg.*

Δοκεῖς τοῖς σοῖς δακρύοις, &c.] Ita Virgil. *Id cinerem aut manes credis curare sepultos?* Locus huic affinis est ille supra v. 80. Ἀεγὸς γὰς οἶδε, &c. Ita vero hunc locum verto: *Lacrymis credis*

Ἐχθρῶν; οὗτοι στοναχαῖς,
Ἀλλ' εὐχαῖς τοὺς θεούς γε σεβίζου-
σ', ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.
ΗΛ. Οὐδεὶς θεῶν ἰωκὰς πλάτει ἀντιστ. β.
Τὰς δυσδαίμονος, οὐ παλαι-
ῶν πατρὸς σφαγιασμῶν.
Οἴμοι τοῦ καταφθιμένου,
Τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,
Ὅς που γᾶν ἄλλαν κατέχει

Hostibus? non gemitu,
Sed votis deos veterans,
Habebis felicitatem, O filia.
Ele. Nullus deorum clamores audit
Infelicis, neque veteres
Patris jugulationes.
Hei mihi *ob* eum, qui periit,
Tum etiam propter viventem errorem,
Qui alicubi terrum aliam tenet

luctuque tuo hostes spretis superare Divis, Posse aliquando? Non lamentis, prece sed sancta numen adoratu poteris sperare quietem. Barnes.

τοῖς σοῖσι] Legitur τοῖς σοῖσι. Heathius proposuit, τοῖσι σοῖς, quod fortasse etiam præstat. Metrum tamen ille non intellexit. Relinquit enim in strophe σὺ ξυδάνας. Vid. ad v. 185. *Seidl.*

196. τοὺς θεούς γε σεβίζουσ',] Ita MS. *a.* In Ed. Vict. deest τοὺς et γε. *Musg.* Metri causa Heath.

Ἀλλ' εὐχαῖσι θεοὺς γε σεβίζουσ' tetrameter dactylicus. *Beck.*

εὐχαῖσι θεοὺς σεβίζουσ',] Ed. Vict. εὐχαῖς. Musgravii MS. *a.* τοὺς θεούς γε σεβ. quod ille recepit. Sed profectum hoc arbitror ab interpolatore metrico, qui syllabas strophicis æquare voluerit. *Seidl.*

197. εὐαμερίαν,] Hesych. εὐαμερία, θεσπρία, quam glossam huc refert Abresch. Miscell. Observ. VII. 303. Pro θεσπρία Albertius conjicit εὐθηνία, vere, ut mihi videtur. *Seidl.*

199. οὐ, i. e. οὔτι. Vid. ad Troad. v. 926. Παλαιῶν πατρὸς σφαγιασμῶν bene Heathius explicat *sacrificiorum olim a patre oblatorum. Seidl.*

199. s. παλαιῶν πατρὸς σφαγιασμῶν,] *Sacrificiorum olim a patre oblatorum. Heath.*

204. s. Uno versu exhibet Victor.

Μίλεα, ἀλαίνων νυκὶ θῶσαν ἰανίαν.

205. Ποτὶ θῶσαν ἰανίαν,] Ὁ θὰς, οἱ θῶτες. Θῶτις δὲ, οἱ ὄντες ἱλαιόθρεπτα μυθῶν ὑπαγορεύσεις, ut Eustathius ex Apollonio Grammatico. A θὰς autem θῶσσα dicitur, ut a κρὰς, κρῆσσα. Ita dixit θῶσσαν τράπεζαν, Alcest. v. 2. de mensa Admeti, ad quam Apollo serviebat. Hinc θῶτις, servio. Alcest. v. 6. *Barnes.*

207. Αἰνὰ δ' ἐν] Lego ob metrum αἰνὰ δὲ, et in proximo versu ταναφόνοις ψυχαῖς. *Musg.*

Αἰνὰ δ' ἐν χέρνιβι δίπλακι] Χέρνιβες δίπλακες hic dicitur, ut supra v. 205. Θῶσσα ἰανία. Ἑκατόνταις ἀνθρώποις, ὁ χαμαιτύπαις καὶ ἀνὰ τῶν χειρῶν ζῶν. Καὶ χερνῆτις γυνὴ, ἡ διὰ χειρῶν πλέουσα, testante eodem Eustathio. Δίπλακες itaque, ἐν ᾗ εἶναι χερνίτας ἀνθρώπους. Ἢ χερνῆτις γυνὴ, et ipse per figuram χερνῆτες dicitur. *Barnes.*

χέρνιβι] Ambiguum est, rectius scribatur χέρνιβι an χερνῆσι. Uniuscujusque est alterutra ratio, quam præfert Henr. Steph. Thes. T. IV. p. 488. E. conferendus *γυμνὰ*. Sed, quoniam in Hesychio quoque scriptum reperimus χέρνιβι, malui retinere, quod libri offerunt. Ceterum Piersonus Veris. p. 239. pro δίπλακες conjicit γάμπλακες et

Μίλτος, ἀλαίαν
Ποτὶ δῆσαν ἑστίαν,
Τοῦ πλουσίου πατρὸς ἐκφύς.
Αὐτὰ δ' ἐν χέρνησι δόμοις
Ναίων ψυχὰν τακομένα,
Δωμάτων πατρῴων φυγάς,
Οὐρείας ἀν' ἐρίπνας.
Μάτηρ δ' ἐν λίπτροις φόνιος
Ἄλλῳ ξύγγαμος οἰκεῖ.

Afflictus, errore delatus
Ad servilem larem,
Ex inclyto patre natus.
Ipse vero in pauperibus sedibus
Habito tabescens animo,
Ab sedibus paternis exul,
Montanas inter rupes.
Mater vero in lectis sæva
Cum alio nuptiis conjuncta habitat

αλαίαν pro ναίων, utrumque sine idonea causa. Vid. ad Troad. 285. *Scidl.*

208. Ναίων] Piersonus Verisim. p. 239. reponendum censet πλαίων, nulla alia ratione, quam quod mox in vicinia occurrit ναίουσ', v. 210. In alterutro haud dubie vitium est. Sed mihi, versus ἀντιστοίχους comparanti, manifestum inde fit, mendum ibi in ναίουσ' esse, non hic in ναίων. Legendum utique, ni fallor:

οὐρείας ἀν' ἐρίπνας.

Musg.

209. Offendi potest brevis syllaba in versus fine, quæ evitari possit transponendo

δωμάτων φυγὰς πατρῴων.

Sed noli lectionem mutare. Eadem enim conditio est horum locorum: Soph. Œd. Col. 132.

ὀφθαλμῶν στέγασμα φρουρίδες
λίνεις. σὺ δ' ὦν στρ' ἤκεις.
μακ- antistr.
ρὰ πέλωθος ἱματίου.
πλέως, ἔ πάλαι χθ' ἁλᾶτα.

Philoct. 184.

στυγνῶν ἢ λαιᾶν μετὰ
δηρῶν' ἐν σ' ἰδόντας ἐμοῦ.
νοσεῖ μὲν νόσον ἀχρίαν, stroph.
ἀλλά σ' ἐκεῖ καινοὶ τρ.

Ibid. 1105.

ὃς ἦ-
δη μετ' οἰδυνὰς ἕστηκεν
ἀνδρῶν ἱερσίτου πάλαις.
οὐκ ἰσάλλει δέ, ἕ πάλαι, stroph.
λείψων οὐδὲ σταν', ἀλλ' ἰσοῖ.

Adde Eur. Suppl. 1017. Herm. et Cyclop. 67. — Minus tamen huc retulerim Philoct. 1127. Antig. 102. Rhes. 23. ubi alloquium est, nec Philoct. 1129. Œd. Col. 688. ubi numeri mutantur. De Philoct. 1111. vide de Vers. Dochm. p. 26. *Scidl.*

210. Οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας, ed. Victor.

211. φόνιος] Barnesius in margine φονίους, quod non spernendum. *Musg.*

Libri φόνιος. Sed verum est quod Barnesius in margine habet φονίους. *Scidl.*

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

Scripto Oreste et Pylade supervenientibus, primo terretur Electra, mox confirmata, rerum statu confabulatur, putans, Orestem et Pyladem nuntios a fratre. Inter hos enim geratur crudelis impietas Ægisthi et Clytæmnestræ; Electræ autem et Orestis indigsora; et vindictæ cupidine se invicem accendunt; quando maritus Colonus supervenit, cu singulari fide et simplici pietate hospites Orestæ et Electræ causa domo excipit. Quas tamen Electra ad Senem amicum pastorem mittit pro ferculis potioribus. Chorus interi expeditionem Trojanam memorat, inde in Achillis laudes labitur, cujus et arma Homer exemplo describit. Unde Clytæmnestræ impietas augetur, quæ tantorum, qualis Achillis fuit, heroum dominum ac imperatorem Agamemnonem per dolum adulteri causa occidere sustinuit.

ΧΟ. Πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει
Σῆς μητρὸς Ἑλένη ξύγγονος, δόμοις τε σοῖς.
ΗΛ. Οἴμοι, γυναῖκες, ἐξέβην θρηνημάτων.
Ξένοι τινὲς παρ' οἶκον οἵδ', ἐφεστίους
Εὐνὰς ἔχοντες, ἐξανίστανται λόχου·
Φυγῇ, σὺ μὲν κατ' οἶμον, εἰς δόμους δ' ἐγὼ,
Φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.
ΟΡ. Μέν', ὦ τάλαινα· μὴ τρέσῃς ἐμὴν χέρα.

Cho. Multorum malorum Græcis causa fuit
Helena tuæ matris soror, domuique tuæ.
Ele. Hei mihi, mulieres, omitto *jam* lamenta:
Nam peregrini quidam isti, ædibus carentia
Cubilia habentes, surgunt ex insidiis:
Fuga, tu quidem per viam, ego vero in ædes,
Viros maleficos vitemus pede.
Ore. Mane, O misera, ne formides meam manum.

213. Utitur hoc loco Porsonus ad defendendum Phœniss. v. 1598. *Seidl.*

214. Conjici potest, Chorum plura dicere voluisse, quæ ad præsentem Electræ statum pertinerent, dum interrumpitur. Forte vero etiam de industria mulieres illæ accusationem Clytæmnestræ in Helenam converterant, quia ipsæ suberant Clytæmnestræ imperio. *Beck.*

215. ἐξέβην θρηνημάτων.] Ἐκ τοῦ θρήνου εἰς τὸν φόβον παρῆγμαι τῶν ξένων ἐφῶσα πλάας. *Barnes.*

216. s. ἐφεστίους Εὐνὰς· ἔχοντες,] Legendum, ni fallor, ἀνεστίους, *cubilia extra tectum*, i. e. sub dio, *habentes*. *Musg.*

ἐφεστίους] Πίλας τῆς ἑστίας, ἤγουν λαμπτῆρας. *Barnes.*

ἐφεστίους] Bene Æmil. Portus περὶ τὴν ἡμῶν ἑστίαν εὐνὰς ἔχοντας. *Seidl.*

217. Εὐνὰς] Ἐνέδρας, ἐξ ἧς ἄρτι ἐξανίστανται. *Barnes.*

218. s. Φυγῇ — ποδί.] Reiskius conjecit πάλιν pro ποδί. Sed Noster Orest. 1473. φυγῇ δὴ ποδὶ τὸ χρυσοκάλλιστον ἔχνος ἵφειν, ubi Facii conjectura φυγάδι ποδὶ, quæ non displicuit Porsono, carere possumus. *Seidl.*

219. Pro ποδὶ Reisk. scribit πάλιν, et verba struit sic: ἐξαλύξωμεν φυγῇ, σὺ μὲν κατ' οἶμον, ἐγὼ δὲ πάλιν. *Beck.*

ΗΛ. Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σὲ μὴ θανεῖν.
ΟΡ. Ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν.
ΗΛ. Ἄπελθε· μὴ ψαῦε, ὧν σὲ μὴ ψαύειν χρεών.
ΟΡ. Οὐκ ἴσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.
ΗΛ. Καὶ πῶς ξιφήρης πρὸς δόμοις λοχᾷς ἐμοῖς;
ΟΡ. Μείνασ' ἄκουσον, καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.
ΗΛ. Ἕστηκα· πάντως δ' εἰμὶ σή· πρείσσων γὰρ εἶ.
ΟΡ. Ἥκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους.
ΗΛ. Ὦ φίλτατ', ἆρα ζῶντος, ἢ τεθνηκότος;
ΟΡ. Ζῇ· πρῶτα γάρ σοι τἀγαθ' ἀγγέλλειν θέλω.
ΗΛ. Εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων.
ΟΡ. Κοινῇ δίδωμι τοῦτο νῷν ἀμφοῖν ἔχειν.
ΗΛ. Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;
ΟΡ. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.

Ele. O Phœbe Apollo, supplex te oro, ne moriar.
Ore. Alios potius occiderem *mihi* magis invisos, quam te.
Ele. Abi: ne tangas quæ te tangere non oportet.
Ore. Non est, quem possim contrectare justius.
Ele. Quomodo igitur ensem gestans ad ædes meas in insidiis latitas?
Ore. Manens audi, et mox non aliter dices.
Ele. Maneo: omnino enim tua sum: es enim *me* potentior.
Ore. Venio ferens tibi fratris mandata.
Ele. O charissime, utrum viventis, an mortui?
Ore. Vivit; primum enim tibi læta nunciare volo.
Ele. Felix sis; mercede jucundissimorum verborum.
Ore. Communiter largior hoc nobis ambobus habendum.
Ele. Ubi terrarum ille miser miserum exilium tolerat?
Ore. Non unam urbis *unius* legem observans conficitur.

222. ἂν κτάνοιμι, ed. Victor.
226. καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.] Scil. ἢ λέγω, et *statim mecum consenties*. Respicit ad ea, quæ modo dixerat, οὐκ ἴσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον. *Seidl.*
231. Εὐδαιμονοίης, μισθόν] Subaudi λαβών. Vel εὐδαιμονίαν suppleto, ad quod μισθὸν per *appositionem* referatur. *Barnes.* Εὐδαιμονοίης μισθόν, &c.] Explica εὐδαιμονίης sive potius ἴσχοις εὐδαιμονίαν, μισθὸν σοι ἑκμίσαν ἡδίστων λόγων. Similiter Noster Hel. 773. ἅλιον ἐφθίσω πλάνον. *Seidl.*
232. τοῦτο, ἤγουν τὸ εὐδαιμονεῖν. *Scholiast.*
233. ἴχω. 234. τόσον. 235. Ἥκω σοι σωπίζω. 236. Ἔχω μὲν, ἀσθενῆ δ' ἔπος φ.] Dio Chrys. XIII. p. 220. *Por.*
Ἴσχοις.] Referri potest participium ad verbum ζῇ, v. 230. nisi præstat ad σοῦ γῆς supplere ἐοντί. *Seidl.*
234. νομίζων — νόμον. i. e. *usurpans non unam unius urbis legem, sed plurium.* Henr. Steph. in Lexic. Tom. II. p. 1030. G. ex Luciano affert καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. Cf. Nostri Fragm. Alcmæon. XIII. 2. ubi νομίζειν τέχνην est *artem usurpare seu profiteri.* Φθείρεται autem est *conflictatur*, de qua verbi po-

ΗΛ. Ἦ που σαναίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου;
ΟΡ. Ἔχει μέν· ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ.
ΗΛ. Λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων;
ΟΡ. Εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορὰς ἔχεις.
ΗΛ. Οὐκοῦν ὁρᾷς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.
ΟΡ. Λύπαις τε συντέτηκας, ὥστέ μ' στένειν.
ΗΛ. Καὶ κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσπυθισμένον ξυρῷ.
ΟΡ. Δάκνει σ' ἀδελφὸς, ὅ, τε θανὼν ἴσος πατήρ;
ΗΛ. Οἴμοι· τί γάρ μοι τῶνδέ γ' ἔστι φίλτερον;

235 *Ele.* Num quotidiani victus inopia laborat?
Ore. Habet quidem *victum:* inops tamen *est* vir exul.
Ele. Quod vero mandatum ab illo ferens *huc* venisti.
Ore. Num vivas, et ubi vivens calamitates feras.
Ele. Ergo primum vides, quam aridum sit meum corpus.
240 *Ore.* Doloribus etiam contabuisti, ita ut ego gemam.
Ele. Et caput, et cincinnos abrasos novacula.
Ore. Cruciat te frater, et fortasse mortuus pater?
Ele. Eheu; quid mihi enim hisce charius est!

testate disputat vir doctus in Miscell. Obs. IV. 451. sq. *Seidl.*

235. Ἦ που] MS. α. εὖτυ. *Musg.*

τοῦ καθ' ἡμέραν βίου,] *Quotidiani victus.* Ὁ καθ' ἡμέραν βίος, idem, quod in literis nostris, oratione nempe Dominica, ἐπιούσιος ἄρτος dicitur. *Barnes.*

236. ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ.] Ita infra v. 352. Ἀνθενὴς φεύγων ἀνήρ. *Barnes.*

237. ἐκ κείνου] Ita MS. γ. ut jam Canterus. Ed. Victor. ἐκείνου. *Musg.*

Λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων,] Cum olim ἐκείνου magno cum versus detrimento scriberetur, Canterus ἐκ κείνου legendum monebat, Novar. Lection. Lib. IV. c. 29. Ita quoque legit Scaliger. Vide quoque Æmilium Portum. Ita Rhes. v. 972. Οἶσω θανὼν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνου χρεών. *Barnes.*

238. Reisk. et Heath. συμφορᾶς pro συμφορὰς, ὅσου συμφορᾶς ἔχεις, *quibus in calamitatibus versere. Beck.*

ὅσου — συμφορᾶς] Ita Edit. Princ. Hervag. Stibl. Est haec loquendi ratio apud Tragicos frequentissima. Vulgo συμφορὰς, quod jam reperio in Brubach. *Seidl.*

240. συντέτηκας,] Optime Reiskius συντετηκός. *Musg.*

Vulgo: λύπαις τε συντέτηκας. Sed Reiskius eleganter συντετηκός, et Heathius γε pro τε. Utrumque conjunxit Schaferus. *Notae Med.* 687.

τί γὰρ σὺν ὄμμα χρὼς τε συντέτηκ' ἐμοί.
Seidl.

241. ἐσπυθισμένον] Hesychius: ἐσπυδισμένος, πεπαρμένος. ubi vide Interpretes, et Kusterum ad Suidam v. σπασάσθω. *Musg.*

Καὶ κρᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσπυθισμένον ξυρῷ·] Ὁ κρὼς, ut hic, et τὸ κρὼς aliquando: vide supra ad v. 148.

πλόκαμόν τ' ἐσπυθισμένον ξυρῷ] Σπάθιμαι, tondeor, Scytharum more, in luctibus scilicet: nam alias Scythæ promisso capillitio utebantur. Vel, ut nonnulli, a Σπύθης, quod aliquando pro ferro ponitur, ut Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σπύθα, πεῖρε κάμων, ἀνέτασαι δὲ κάμων: inde autem dicitur, quod in Scythia optimum ferrum gigneretur. Hinc Æschylus Prometh. v. 301. Scythiam vocat σιδηροφόρον, et Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, v. 823. Σπύθης σίδηρος dicitur, et Stephanus Σπύθαι interpretatur σίδηροι. De tonsura autem in luctu vide ad Alcest. v. 439. *Barnes.*

ΟΡ. Φεῦ, φεῦ· τί δαὶ σὺ σῷ πατρὶ γνησίῳ δοκεῖς;
ΗΛ. Ἀπὼν ἐκεῖνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος.
ΟΡ. Ἐκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνδαὰ ἄστεως ἑκάς;
ΗΛ. Ἐγημάμεσθ', ὦ ξεῖνε, δυσάσιμον γάμον,
ΟΡ. Ὤιμωξ' ἀδελφὸν σόν. Μυκηναίων τινά;
ΗΛ. Οὐχ ὡς πατήρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ.
ΟΡ. Εἶφ', ὡς ἀκούσας σῷ πατρὶ γνησίῳ λέγω.
ΗΛ. Ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις.
ΟΡ. Σκαφεύς τις, ἢ βουφορβὸς ἄξιος δόμων;

Ore. Heu, heu! quid vero tu tuo fratri putas?
Ele. Absens ille, non præsens, nobis *est* charus.
Ore. Unde vero hic habitas procul ab urbe?
Ele. Nuptæ sumus, O hospes, funesto connubio.
Ore. Deploro fratrem tuum. Num Mycenæo alicui?
Ele. Non, ut pater olim speraverat fore ut me elocaret.
Ore. Dic, ut *hoc* auditum tuo fratri referamus.
Ele. In his ædibus habito procul ab illo.
Ore. Fossor aliquis aut bubulcus dignus *est hac* domo?

Conf. Troad. v. 1019. *Seidl.*

244. *τί δαί*] Vide Helen. v. 1245. *Barnes.*

δοκεῖς] Subaudi *εσ εἶναι*. *Beck.*

τί δαὶ σὺ σῷ πατρὶ γνησίῳ δοκεῖς;] Si genuina lectio est, intellige sic: *τί δαὶ σὺ δοκεῖς σὸν πατέρα σῷ ἀδελφῷ*; *ἢ οὐ φίλα*; Fortasse tamen poëta scripsit *σῷ* pro *σόν*: *quid vero tu fratri putas esse carius?* Quod ad particulam *δαί* attinet, ea ex Brunckii quidem sententia, quam Porsonus sequitur ad Med. 1006. e Tragicis est eliminanda. Cui opinioni etsi nonnihil accedam, nostro tamen loco malim legere *δ' αὖ*. Est enim manifesta sententiarum oppositio. *Seidl.*

246. *Ἐκ τοῦ*] esse in *τίνος πράγματος* observat Markl. ad Suppl. 142. *Beck.*

Ἐκ τοῦ, *quare*. *Seidl.*

ναίεις ed. Victor.

247. *ὦ ξεῖνε*, ed. Victor.

248. *τινά*;] Vulgo *τινά*. Sed Victorius in margine *γρ. καὶ τινὶ*, *ἵνα ᾖ ὁ γαμὸς*, *Μυκηναίων* (sic) *τινὶ ἐγαμήθης*. In Mostri Medea, v. 262.

ἐν μοι πόρος τις μηχανὴ τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν ὅπως σὸν δυστυχεστάτου πατρὸς,
τὸν δίκτυα τ' αὐτοῦ θηρεύσαντ', ὃν σ' ἐγήματο,

ubi Porsonus legi vult aut *ᾗ σ' ἐγήματο* aut *ᾗ σ' ἐγάματο*, fortasse nihil mutandum est. Posuisse videtur accusativum ob accusativos præcedentes *πόσιν* et *δίκτυα*. Valebit igitur illud *ᾗν*, *αὐτὸν ᾗ*. *Seidl.*

249. *Οὐχ ὡς πατήρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ*.] Lege cum 2 MSS. *οὐχ ᾗ*. *Pors.*

Οὐχ ὡς] MSS. *α. β. οὐχ ᾗ*. *Musg.*

Οὐχ ὡς] Musgravii libri *α. β. οὐχ ᾗ*, quod ducit ad *οὐχ ᾗ*. Sed vulgata eadem redit, estque paulo exquisitior. *Seidl.*

251. *τηλορὸς*] Ita Ed. Victor. et MSS. omnes. Si pro *τηλουροῖς* accipias, optime loco convenit. Orest. v. 1319.

τηλουροῖς οἴκοις δεμνίοις —

Androm. v. 881.

— *τηλουρὸν γῆς*
οἰκεῖν' ἀφ' ἁμῶν οἴκων', *ἵνα σοι λευκὸν φίλον*.

Interpungendum duntaxat sic:

ἐν τοῖσδ', *ἐκείνου τηλορὸς*, *ναίω δόμοις*.

In hisce ædibus habito, procul ab ipso, i. e. ab Oreste. Piersonus tamen negat Veriaim. p. 239. Analogiam recte se habere, quippe a *τῆλι* et *ὄρος* formari non *τηλορὸς*, sed *τηλουρός*. Verum non est novum, in voce composita supprimi, vel elidi, voca-

ΗΛ. Πάνης ἀνὴρ γενναῖος, εἴς τ' ἐμὲ εὐσεβής.
ΟΡ. Ἡ δ' εὐσέβεια τίς πρόσεστι σῷ πόσει;
ΗΛ. Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.
ΟΡ. Ἄγνευμ' ἔχων τί θεῖον, ἢ σ' ἀναξιῶν;
ΗΛ. Γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίου.
ΟΡ. Καὶ πῶς γάμον τοιοῦτον οὐχ ἥσθη λαβών;
ΗΛ. Οὐ κύριον τὸν δόντα μ' ἡγεῖται, ξένε.
ΟΡ. Ξυνῆκ'· Ὀρέστῃ μή ποτ' ἐκτίσῃ δίκην.
ΗΛ. Τοῦτ' αὐτὸ ταρβῶν, πρὸς δὲ καὶ σώφρων ἴφυ.
ΟΡ. Φεῦ. γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, εἴ τε δρασείειν.

Ele. Vir pauper, generosus, et in me pius.
Ore. Hæc vero pietas quænam inest tuo marito?
Ele. Nunquam lectum meum tangere sustinuit?
Ore. Castitatem aliquam divinam habens, an te judicans indignam?
Ele. Parentes meos contumelia afficere non voluit.
Ore. At quomodo, tales nuptias nactus, non est lætatus?
Ele. Non dominum ducit eum, qui me dedit, O hospes.
Ore. Intelligo: Oresti ne quando expendat pœnas.
Ele. Hoc ipsum metuens: præterea vero etiam modestus est.
Ore. Papæ. Generosum virum narras, et liberaliter tractandum.

lem, quæ in vocibus elementaribus erat. Sic v. g. ex ἄρτιος et σοῦς formatur ἀρτίσους, vel ἀρτίσους. Sic ex αἰολεῖν et οἰρὰ, αἰλοῦρος, quod Aristophani Acharn. v. 849. est ἀΐλουρος. Sic τρίσους nonnulli scribunt pro τρίσους. Nonnunquam, ut scias, minime rigidas esse analogiæ leges, vocalem superfluam adjiciunt, ut in λεπτόπους pro λεπτόπους Anthol. p. 25. Ed. H. Steph.

Piersono ipsi placet:

ἐν τοῖσδ' ἑαυτὸν τῇδ' ἔχουσ' οἴκοις δόμους.

Sed hoc pro solita Euripidis perspicuitate minime clarum est. Plerumque enim ἑαυτοῦ ad nomen, quod proxime præcesserat, refertur, quod hic, sine summo sententiæ detrimento, fieri non posset.

Musg.

Pro σηλοφοῖς, quod metro repugnabat, Heath. conjecerat γωνίοις. *Beck.*

Ἐν τοῖσδ'] Ed. Princ. ἐν τοῖς δε. — Eadem Ed. et MSS. omnes σηλοφοῖς, quam vocem distraxi in duas σῆλ' ἔχει. Ad σῆλα intellige, si placet, δοκίους, collat. supra v. 246. ἐς τοῦ δε πάϊς ἐσδὸν ἔστιος ἰκάς. Arist. Nub. 158. σηλοῦ γὰρ εἶναι τῶν ἀγρῶν. Ὅρος πάϊς, ut supra v. 210. οἰκείας παῖδ' ἐρίσπους. Piersonus Veris. p. 258. legi vult σῆλ' ἔχουσ, quod infirmo argumento Musgravius impugnat. *Seidl.*

252. ἄξιος δόμων;] Ineptum est, Orestem quærere, *utrum fossor, an bubulcus, sit, qui talem domum habitare dignus sit.* Hunc enim nodum ipse sibi expedire poterat. An legendum:

σκαφεύς τις ἢ βουφορβὸς ἔρπων δόμων;

Fossorne, an bubulcus, est harum ædium dominus? Suidas: ἕρπων, ὁ συνοχεύς, ὁ φύλαξ.

Forte verum fuerit ἄξιος δόμων; *honorat domum*, i. e. incolit. Sic ἀνέχεται πατρὸς, Soph. Œd. Col. 705. Latinorum *colo* et *honorandi* et *habitandi* sensum habet. De verbo ἄξιος, vid. notata ad Heraclid. 918. *Musg.*

ἄξιος δόμων;] Post δόμων bene Schæferus interrogandi signum delevit, ut jam

ΗΛ. Εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους, ὁ νῦν ἀπών.
ΟΡ. Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο;
ΗΛ. Γυναῖκες ἀνδρῶν, ὦ ξέν', οὐ παίδων φίλαι.
ΟΡ. Τίνος δέ σ' οὕνεχ' ὕβρισ' Αἴγισθος τάδε;
ΗΛ. Τεκεῖν με βούλετ' ἀσθενῆ, τοιῷδε δούς.
ΟΡ. Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις τοιούτορας;
ΗΛ. Τοιαῦτ' ἐβούλευσ', ὧν ἐμοὶ δοίη δίκην.
ΟΡ. Οἶδεν δέ σ' οὖσαν παρθένον μητρὸς πόσις;
ΗΛ. Οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν.
ΟΡ. Αἴδ' οὖν φίλαι σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους;

Ele. Si modo tandem domum redeat, qui nunc abest.
Ore. Mater vero, quæ te peperit, hæc sustinuit?
Ele. Mulieres viris, O hospes, haud liberis amicæ *sunt*.
Ore. Cujus *rei* causa Ægisthus te hac affecit contumelia?
Ele. Parere me voluit infirmos *liberos*, huic *viro* dans.
Ore. Ne scilicet pareres filios ultores?
Ele. Talia cepit consilia, quorum utinam mihi pœnas luat.
Ore. Novitne vir matris te esse virginem?
Ele. Haud novit: clam *enim* ipso *rem* istam premimus silentio.
Ore. Istæ vero amicæne tibi hos sermones audiunt?

voluit Reiskius, qui bene explicat: *quantum conjicere licet ex ædium specie, necesse est, ut eas incolat agri fossor aut bubulcus.* *Seidl.*

253. Sententia flagitat *τίνος μὲν ἀνὴρ, γυναῖος ἦ*, sed metrum non patitur, quapropter poëta particulas oppositas omisit. *Reisk.*

ἰμ' ed. Victor.

256. Lectionem *ἀναξῶν* Schæferus mutavit in *ἀναξῶν*, cujus mutationis in Præfatione ad Anacreontem, p. VIII. hanc reddit rationem: "Hinc, inquit, verbum *ἀναξιῶν* ceteris Lexicographis omissum Schneiderus ascivit. Sed ego hoc verbum Græcum esse nego. Itaque dedi *ἀναξῶν*. Sic confusa in Diogene Laërtio, VII. 105. *ἀναξίαν* et *ἀναξίαν*. V. Addenda ad Gregor. Corinth. p. 922." *Seidl.*

ἤγνυμ' ed. Victor.

259. Οὐ *νέμει τὸν δόντα μ' ἠγεῖται, ξένε.*] Non putat Ægisthum, qui me illi dedit uxorem, legitimum hujus terræ principem, nec legitimam mei habuisse potestatem; cum frater meus, cujus in potestate, et jure, et ego, et sceptrum hujus regni sint, adhuc in vivis sit; quanquam jure suo vi exclusus. Hic iterum prudentissimus poëta œconomiæ suæ Fabulæ consulit, et rationes accumulat, quare probabile videatur, cur Colonus regiæ virgini castitatem non eripuerit; quod nempe Ægisthi jus nullum agnoscit, quod Orestem amet pariter ac metuat, quod sit bonus et modestus vir. Vide quæ nos supra ad v. 50. *Barnes.*

Οὐ *νέμει*, &c.] i. e. Non putat ei, qui me dedit, jus fuisse hoc faciendi. Iphig. Aul. 703. Ζεὺς *ἠγγύησε, καὶ δίδωσ' ὁ κρείσσων.* *Seidl.*

262. *τὸ τι δραστέον.*] Subaudi *αἰνῶ*. *Barnes.*

264. *ἀνέσχετο.*] Attice pro *ἀνέσχετο*. *Barnes.*

σ' ἡ τεκοῦσα] Nota pronominis collocationem minus usitatam. Plane sic Soph. Œd. Col. 994. *ταπάρ σ' ἡ καίνον.* *Seidl.*

265. Γυναῖκες *ἀνδρῶν, ὦ ξέν', ἡ παίδων, φίλαι.*] Hanc sententiam, quæ contra secundas nuptias parentum militat, ita Grotius vertit: *mulier maritum plus amat, quam liberos.* Ejus veritatem quotidiana confirmat experientia. *Barnes.*

ΗΛ. Ὥστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἴση καλῶς.
ΟΡ. Τί δῆθ' Ὀρέστης, πρὸς τόδ' Ἄργος ἦν μόλῃ;
ΗΛ. Ἥρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἁμά.
ΟΡ. Ἐλθὼν δὲ δὴ πῶς φονίας ἂν κτάνοι πατρός;
ΗΛ. Τολμῶν, ὑπ' ἐχθρῶν οἵ' ἐτολμήθη πατήρ.
ΟΡ. Ἦ καὶ μετ' αὐτοῦ μητέρ' ἂν πλαίσῃς κτανεῖν;
ΗΛ. Ταυτῷ γε πελέκει, τῷ πατὴρ ἀπώλετο.
ΟΡ. Λέγω τάδ' αὐτῇ, καὶ βέβαια τἀπό σου;
ΗΛ. Θάνοιμι, μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς.
ΟΡ. Φεῦ. εἶδ' ἦν Ὀρέστης πλησίον κλύων τάδε.
ΗΛ. Ἀλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἄν, εἰσιδοῦσά νιν.

Ele. Ut mea, et tua verba tegant fideliter.
Ore. Quid igitur *faceret* Orestes, si ad hoc Argos rediret?
Ele. Rogas hoc? absurdum dixisti: non enim nunc tempus commodum.
Ore. Veniens autem quomodo interfectores occidat patris?
Ele. Audens *ea*, quæ pater *meus* ab inimicorum audacia passus est.
Ore. An et cum ipso matrem anderes occidere?
Ele. Hac ipsa securi, qua pater periit.
Ore. Dicamne hæc ei, et firma quæ ab te *pendunt*?
Ele. Utinam moriar, ubi matris meæ sanguinem effudero.
Ore. Papæ: Utinam Orestes prope *nos* adesset, hæc audiens.
Ele. At, O hospes, non cognoscerem, ipsum intuens.

266. δέξαι' Αἰγισθοῦ τάδε ;] Ταῦτα, pro οὕτως. *Barnes.*

267. Ταῦτ' οὖν μι βούλει'] Lege μ' ἰβούλει'. *Por.*

Male vulgo ταυτὸν μι βούλει'. *Seidl.*

268. Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τίνοις πεπόνθεναι ;] Sic supra v. 22. Δίκας δὲ, μή τι παῖδας Ἀργείων τίνοι Ἀγαμέμνονος πεπόνθασι, θέλων ἐν δόμοις. Δῆθε autem pro δῆθεν. *Barnes.*

272. ΑΓΓ οὖν φίλαι σοι] Orestes, de rebus arduis verba facturus, de Choro Electram rogat, an fidæ sint et amicæ illi. *Barnes.*

Ad φίλαι σοι intellige οὖσαι. *Seidl.*

σοὶ δὲ ed. Victor.

273. Ὥστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἴση καλῶς.] Electra de Chori fide et amicitia nil dubitandum respondit. Hic vero σ' pro σὲ ponitur, ut sit: τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ ἴσα. *Barnes.*

274. Τί δῆθ' Ὀρέστης,] Lege τί δῆτ'. ut Hec. 247. 315. 802. 977. 991. Orest. 269. Phœniss. 746. 752. Med. 672. 676. 925. Hippol. 806. 1063. Alcest. 39. 546. 705. Androm. 84. 397. 643. *Por.*

Τί δῆθ' Ὀρέστης,] Vel δῆτ' legendum, vel δῆθ' pro δῆθεν, quod pro δῆθεν, ut supra v. 268. Non enim pro δῆτα posui potest, quia sequens litera non aspiratur. Malim equidem δῆτ' legere. *Barnes.*

Τί δῆτ'] Ita Schæferus. Cetera editiones τί δῆθ'. Posui comma post τί δῆτ', quod ponitur vulgo post Ὀρέστης. Sensus est: quid vero faciet, quomodo se geret debebit, si Orestes huc ad Argos rediit? Male quidam comma ponunt post τἰ ῥῆθ'. *Seidl.*

275. αἰσχρόν γ' ἔοικας.] Hoc quid sibi velit, minime intelligo. Legendum, ni fallor: ἄφρον γ' ἔοικας. et proximo versu λαθὼν pro λιθὼν, hoc sensu: *At si aliquo modo delitescerat, quam sic Patris sui interfectores ulciscí posset?* *Musg.*

Interrogationis notam post ἁμὰ ponendam censeo, et ita hanc vertendo: *Hoccine*

ΟΡ. Νέα γὰρ, οὐδὲν θαῦμ', ἀπεζεύχθης νέου.
ΗΛ. Εἷς ἂν μόνος νιν τῶν ἐμῶν γνοίη φίλων.
ΟΡ. Ἆρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκπλεῖψαι φόνου;
ΗΛ. Πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων.
ΟΡ. Ὁ κατθανὼν δὲ σὸς κατὴρ τύμβου τυχεῖ;
ΗΛ. Ἔτυχεν, ὡς ἔτυχεν, ἐκβληθεὶς δόμων.
ΟΡ. Οἴμοι τόδ' οἷον εἶπας· αἴσθησις γὰρ σὺν
Κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς.
Λέξον δ', ἵν' εἰδὼς σῷ κασιγνήτῳ φέρω
Λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν·
Ἔνεστι δ' οἶκτος ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ,

Ore. Juvenis enim, non mirum, ejumeta es ab ipso juvene.
Ele. Unus solus meorum amicorum ipsum agnoscerat.
Ore. Num quem aiunt ipsum subduxisse cædi?
Ele. Patris pædagogus grandævus senex.
Ore. Pater vero tuus extinctus num sepulturæ compos factus est?
Ele. Factus est compos, ut factus est, ejectus ædibus.
Ore. Hei mihi *propter* hoc quod dixisti. Sensus enim
Etiam externis ex malis homines mordet.
Dic vero, ut edoctus tuo fratri feram
Nuncios tristes, sed *tamen* auditu necessarios.
Inest enim commiseratio, insipientiæ quidem minime,

rogabas? *turpiter sane locutus es* (qui scilicet id, quasi dubium esset, rogandum existimasti); *nonne enim ipsissimus nunc adest temporis articulus? Beck.*

Post ἀκμὴ cum Heathio interrogationis notam posui. Locum autem, secus atque ille, interpretor sic: Hoccine tu interrogabas? Turpis profecto est talis interrogatio. Nonne summum jam res nacta est fastigium, i. e. nonne tanta jam sunt matris meæ et Ægisthi flagitia, ut ultra progredi non possint? Quis igitur quæret, quid Orestem in patriam reversum facere deceat, quum apertum sit, illos mortem commeruisse? Intelligit sororis mentem Orestes respondens, sed *quomodo* fieri poterit cædes? *Seidl.*

276. ἢ σύ;] Ita Edit. antiquæ. In Barnes. male legitur ἦ σύ. *Seidl.*

277. ἐκ' ἐχθρῶν δ' ἐπολμήθη πατήρ.] Interpres Latinus, *quæ pater meus ab inimicorum audacia passus est. Seidl.*

279. Piersonus, ne τῷ pro ᾧ ponatur, emendandum censet:

τανῦν γε σιγᾶν γ', ᾧ τανὺς ἀκμάζετο.

Sed vide, quæ dixi ad Herc. Fur. v. 252. *Musg.*

Τανῦν γε σιγᾶν,] Ita supra v. 160. et v. 164. Communis denique omnium poëtarum opinio, Agamemnonem securi vel bipenni cæsum; ita Sophocles Electr. v. 96. Μάτηρ δ' ὑ 'μὰ χ' ᾗ πανελιχὴς Ἀγαμέμνονος ἔσωσ' ἀλύτοισι σχίζουσ' πέλεκυν φονίᾳ σιδήρου. Idem testatur Æschylus et Seneca in Agamemnone. *Barnes.*

τῷ τανὺς ἀκμάζετο] Piersonus Verisim. p. 75.

τανυῦ γε σιγᾶν γ', ᾧ τανὺς ἀκμάζετο.

Male. Sæpe enim Tragici articulo utuntur loco relativi. Neque aptum est illud γε. *Seidl.*

280. καὶ βίβασιν τὴν σὴν;] Καὶ βίβασιν τὴν ἐπὶ σοῦ. Quare et τὴν σὴν priorem habet longam ob contractum. *Barnes.*

Recte Scaferus in fine hujus versus interrogationis notam posuit. *Seidl.*

Σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον,
Γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν.
ΧΟ. Κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω
Πρόσω γὰρ ἄστεως οὖσα, τἀν πόλει κακὰ
Οὐκ οἶδα, νῦν δὲ βούλομαι κἀγὼ μαθεῖν.
ΗΛ. Λέγοιμ' ἄν, εἰ χρή· χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν
Τύχας βαρείας τὰς ἐμὰς, πάμου τ' πατρός.
Ἐπεὶ δὲ μύθου, ἱκετεύω, ξένε,

295 Sed sapientibus viris: nequaquam enim *hoc est* expers damni,
Mentem inesse sapientibus nimis sagacem.
Cho. Et ego eodem, quo iste, animi desiderio teneor:
Cum enim sim procul ab urbe, quæ *sunt* in urbe, mala
Non novi, nunc vero cupio et ego cognoscere.
300 *Ele.* Dicam, si fas sit: fas autem est apud amicum exponere
Meos graves casus, et patris mei.
Quoniam autem sermonem provocas, hospes, supplex oro *te*,

281. Vid. supra ad v. 92. *Seidl.*

287. ἐχχαῖος γίγνου.] Eodem modo infra 853. ἐχχαίου γίγεντος. *Seidl.*

291. Κἀπὶ τῶν δυσταίων] Humanum enim est, humanis casibus compati. *Sæpe etiam mala Externa mentem vellicant sensu sui:* ut vertit Grotius. *Barnes.*

294—296. Hos versus emendate, ut edidi, scriptos exhibet Stobæus, Florileg. Cap. III. Ed. Victor. ἀμαθία habet in nominativo, deinde σοφοῖσιν et μὲν εἶναι.

Musg.

Ἔνεστι δ' εἶναι, etc.] Insignis locus, ut Gaspar Stiblinus observat adversus Stoicorum ἀνάθειαν. Hunc autem locum ita vertit Grotius: *Foritate sapiens procul abest: miserescere Non usquequaque credit alienum: solet Non absque damno sapere, qui nimium sapit.* Tertio post versu pro μὲν εἶναι Canterus scribendum putat ἐνεῖναι, ut in margine notamus: non enim in textum necessario admittendum duxi.

Barnes.

Apud Stobæum hæc, tanquam ex Antiopa petita, ita leguntur:

Ἔνεστι δ' εἶναι, ἀμαθίᾳ μὲν οὐθαμοῦ,
Σοφοῖσιν δ' ἀνδράσιν· καὶ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον
Γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν.

Reisk. scribit: ἀμαθία μένει (i. e. μίσητα) οὐθαμοῦ, et ἀμαθίαν dicit esse importunam aviditatem res alienas sciendi. — deinde probat Canteri emendationem.

Beck.

Oreste dit ceci pour excuser les larmes qui lui échappent malgré lui. Et Euripide profite de cette occasion, pour attaquer les philosophes qui professoient déjà l'apathie, que Zénon érigea en principe, un siècle après Euripide. *Prev.*

294. ss. Vulgo leguntur sic:

ἔνεστι δ' εἶναι, ἀμαθία μὲν οὐθαμοῦ
σοφοῖσιν ἀνδράσιν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον
γνώμην μὲν εἶναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν.

Emendavit Musgravius ex Stobæo Floril. Tit. III. p. 22. ubi tanquam ex Antiopa petiti leguntur. Nec tamen omnia ille tetigit. Nam proximo versu in Stobæo pro οὐ γὰρ οὐδ' legitur καὶ γὰρ οὐδ', et v. 296. σοφὸν pro σοφήν. Non esse hos versus Antiopæ, statim vidissent viri docti, si Trincavelli editionem inspexissent, in qua hi versus a præcedente fragmento separantur. Immo illud etiam incertum hæc editio reddit, an ipsum, quod antecedit, fragmentum, ἐγὼ μὲν οὖν cet. ad Antiopam pertineat. Apud Trincavellum enim non ad hoc fragmentum, sed ad aliud, quod huic præmissum est, τοιοῦτος ἀνὴρ ἀφυκτὸς ἁ χρή σ' (lege ἃς ἐχρῆν σ') ἀσκεῖν, σίγων, (ita enim bene hic legitur, non ὦ σίγων, ut vulgo) etc. ad hoc, inquam, fragmentum adscriptum est Εὐριπίδου Ἀντιόπης. Sed

Ἄγγελλ' Ὀρέστῃ τἀμὰ καὶ πείνου πανά.
Πρῶτον μὲν οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι,
Πίνῳ δ' ὅσῳ βέβριθ', ὑπὸ στέγαισί τε
Οἵαισι ναίω, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
Αὐτὴ μὲν ἐμοχθοῦσα πεπλίσιν πέπλους,
Ἢ γυμνὸν ἕξω σῶμα, καὶ στερήσομαι.
Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη,
Ἀνόρτος ἱερῶν, καὶ χορῶν τεταμένη

Nuncia Oresti mea, et ipsius mala.
Primum, quibus in vestibus pernoctem,
Quantisque sordibus graver, et sub tectis
Qualibus habitem, ex regio sanguine *procreata:*
Ipsa quidem radiis elaborans peplos,
Vel nudum corpus habebo, et *vestibus* carebo.
Ipsa etiam flumineos fontes ferens,
Expers festorum sacrorum, et choris privata

proximum fragmentum ἐγὼ μὲν οὖν cet. adscriptum tantum habet τοῦ αὐτοῦ, quod etiam pertinet ad eos versus, qui ex nostra fabula depromti sunt. Ceterum Trincavellius edidit ἁμαθίᾳ sine iota subscripto. Vertit Grotius ad Stobæum:

Non vilis animi motus est, miserescere,
Sed mentis altum providæ noxa imminet,
Cum sapere esse qui putant, sapiunt minus.

Postrema melius in Excerpt. p. 356. sq.

solet
Non absque damno sapere qui nimium sapit.
Seidl.

295. Σοφῶν ἀνδρῶν omisso δ' ed. Victor.

296. Τιμᾶσθαι μὲν εἶναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφόν. Sic ed. Victor.

297. Leg. aut τῷδ' ἔχειν ψυχῇ (h. e. ἐν τῇ ψυχῇ) σπίγος, aut τῷδε (i. e. σοὶ τόδε) ἔχειν ψυχῆς ἴχνος, *versus hunc habeo cursum, propensionem, animi. Beck.*

298. ἄσντος] Fortasse melius scribitur ἄσντως, sed vid. Pors. ad Orest. 393. coll. de Verss. Dochm. p. 392. Paulo post scripsi τἀν cum edit. Victor. Princ. Vulgo τἀν'. *Seidl.*

304. αὐλίζομαι,] Mutavit hanc lectionem Schæferus meus in σκηνίζομαι, citans (in Præf. ad Anacreont. p. VIII.) Anacreont. XXVIII. v. 29.

σκήλεσιν τὸ λοιπὸν αὐτὸν
ἀνασκηνοῦντα πάλαι.

ipsumque Euripidem voce σκηλμὸς de πέπλοις aliquoties usum esse admonens. Sed Hesychius αὐλίζομαι explicat per μένω, ἐνδιατρίβω, et ἐπαυλίζομαι eodem modo vertit ἐνδιατρίβω. Idem αἰπεῖ interpretatur μένει. Vide igitur, ne pœna h. l. verbo αὐλίζεσθαι eodem significatu usus sit, quo alias occurrit οἰκεῖν et ναίειν, ut denotet simpliciter *agere, vitam agere, versari.* Conf. Schol. ad Soph. Œd. Col. 118. et Trach. 99. coll. supra ad nostræ fabulæ, v. 99. *Seidl.*

Non inscita est lectio ἐν πέπλοις αὐλίζομαι. Mallem tamen σκηνίζομαι, *qualibus in vestibus memet jactem et delicias faciam. Reisk.*

308. Pro ἕ legendum suspiceris μέ. Sed post ἕ, ut post Latinorum *quam*, interdum constructio mutatur. Ad στερήσομαι intellige αὐτῶν, scil. πέπλων, *iisque carebo. Seidl.*

310. Ἀνόρτος] MS. β. ἀνίερος. vide infra ad v. 625. *Musg.*

310. s. Ἀνόρτος ἱερῶν, καὶ χορῶν τεταμένη
Ἀναίνομαι γυναῖκας,] De pleonasmo τοῦ ἀνίερος ἱερῶν vide ad Helen. v. 523. ad ἄφιλος φίλων. Punctum autem post τεταμένη tollo, quia ἢ inter ἀναίνομαι et γυναῖκας male olim aderat. *Barnes.*

Ἀναίνομαι γυναῖκας, οὖσα παρθένος·
Ἀναίνομαι δὲ Κάστορ', ᾧ, πρὶν εἰς θεοὺς
Ἐλθεῖν, ἐμ' ἐμνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ.
Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασιν
Θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιήτιδες
Δμωαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ,

Mulieres aversor, cum virgo sim:
Aversor quoque Castorem, cui, priusquam ad deos
Translatus esset, me *parentes* desponsabant, junctam sanguine
Mater vero mea inter spolia Phrygia
Throno insidet: ad sellas vero Asiaticæ
Famulæ consistunt, quas captas abduxit meus pater,

Ἀνίερος ἱερῶν,] Dictum est ut ἄχαλκος ἀνήρ, ἄτιμος τίμιον, et sexcenta similia apud Tragicos. *Seidl.*

ἱερῶν non cum ἀνίερος, sed cum τυγχάνειν, cohæret. *Reisk.*

311. ss. Locum hunc partim ex Scal. partim ex suis emendationibus, Heath. ita refingit:

Ἀναίνομαι δὴ γυναῖκας, οὖσα παρθένος·
Ἀναίνομαί τι Κάστορ', ᾧ πρὶν εἰς θεοὺς
Ἐλθεῖν, ἐμ' ἐμνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ.

Præcluditur autem mihi mulierum consortium, cum virgo sim; nec ulla amplius spes de nuptiis Castorum, qui, priusquam ad deos translati essent, me ambibant sanguine iis junctam. Beck.

Recte Barnesius ejecit δή, quod libri inserunt post ἀναίνομαι. Locus tamen est e difficilioribus. Sensum opinor esse hunc: In tantam iniquitatem et contemtum dejectæ nihil mihi consortii est cum mulieribus, quamquam sum virgo, nihil (similitudinis) cum Castore, cui quondam desponsata fui, i. e. nemo, qui me intuetur, conjicere poterit, me quondam tali viro, qualis Castor est jam inter deos relatus, fuisse desponsatam. Difficultatem facit hoc, quod ἀναίνομαι secundo loco paululum diversa significatione accipi debet. Alteri sententiæ ἀναίνομαι δὴ Κάστορ', etc. simile est illud, quod supra legimus v. 186. *si φείσονται — τῷ Τρωΐᾳ, ἃ μου πατρίοις μίμνεται σὺν δαίμοσιν.* Male autem Scaliger, qui Κάστορ' pro Κάστορα, i. e. *Διοσκούρων*, accipit, legi vult ᾧ, quod *μνηστεύειν* non *desponsare* significet, sed *nuptias alicujus ambire*. Verum eodem modo apud Nostrum Iphig. Aul. 847. Clytæmnestra de se filiæ nuptias conciliante dicit *μνηστεύω γάμους σὸν ὄντας*, et Apollon. Rhod. II. 511.

τῷ καὶ δαΐφρονι θεὰ γάμον ἱμερόεντα
Μοῦνα.

Scidl.

312. s. Ἀναίνομαι δὴ Κάστορ', ᾧ, πρὶν εἰς θεοὺς Ἐλθεῖν, ἐμ' ἐμνήστευον] Ἀναίνομαι hoc in loco: *in animo habeo, averseor*, pro non *opto*: sic μισῶ in sacris literis pro οὐκ ἀγαπῶ. De qua re vide Danielis Heinsii Exercitationes Sacras, c. 13. Ἀναίνομαι autem, si recte a criticis de recusatione circa nuptias aut concubitum sumi dicitur, rectissime hoc in loco ab Euripide usurpatur: sed nos eorum minutias nil moramur. Miror autem, Scaligerum pro ᾧ substituere velle ᾗ, quasi hic Κάστορ' esset dualis numeri, et poneretur Κάστορε pro Διοσκούρω, Castores (nam et Latine ita loquuntur) pro Castorem et Pollucem; cum aperte poëtæ sensus sit sic: Ἐγὼ μὲν ἡ βασιλικὴ παρθένος οὐ βασιλικῶν ἀνδρῶν λέχη, οὐδὲ τὸν Κάστορα, ᾧ πάλαι ἐμνηστεύθην, ἡ θεοῦσθαι τινα μοι δόξαν γένεσθαι ἐλπίζω, ἡ ἀδελφοῦ γαμετήν. *Barnes.*

313. ἐμ' ἐμνήστευον,] Lege ἐμ' ἐμνήστευον. *Per.*

Ed. Victor. ἐμὲ μνήστευον. Emendavit Scaliger. *Seidl.*

314. Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασιν] Phryges erant optimi textores, unde tapetes Phrygii et Phrygiæ texturæ notabiles præ reliquis: quanquam autem et alia innumera omne genus spolia Agamemnon ex Troja reportasse putatur, hoc in loco Φρύγια σκυλεύματα pro tapetibus ponitur. Phry-

Ἰδαῖα φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι
Πόρπαισιν· αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας
Μέλαν σέσηπεν· ὃς δ' ἐκεῖνον ἔπτανεν,
Εἰς ταυτὰ βαίνων ἅρμαθ' ἑκφοιτᾷ πατρί·
Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει,
Μιαιφόνοισι χερσὶ γαυροῦται λαβών.

Idæa pallia aureis religatæ
Fibulis. Sanguis vero patris adhuc in tectis
Ater putrescit; qui vero illum occidit,
In eosdem, quos pater, conscendens currus prodit;
Sceptraque, quibus imperabat Græcis,
Cæde-pollutis manibus exultat tenens.

a denique indumenta, quæ et infra v. 17. Ἰδαῖα φάρη dicuntur, erant polymita, ulta arte elaborata, et variis formis bestarumque et avium, aliorumque animaum figuris variegata et picta. Quales naxyrides sive feminalia regum Persiorum et Kandys, et μιτύλιπτος χιτὼν, de uibus Brissonius multa, et nos in Αἰλιανιστῆρες, sive Esthera nostra, v. 778. Ἐκφέρεσθαι δὲ χιτῶνα, μέσῃ δ' ἐνεφαίνετο λευκὸν. Ἔστω, τὸ γὰρ βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστι δορυφόρῳ, Ἀμφί τε χρυσείαν στεῖρ' ἐσφύρῳ ζέσαντο ἅορα. Ἀλλὰ στερὶ σκελέεσσιν Ἀναξυρίδας ἑλκύσασαι, Τιγτλᾶς, ἐν Ὄρεσι δὲ καὶ ἐρεθίσματα καλλύνουσι, Εἶχε χρυσείοιο ἱππευτῆρος ἐφεσίης, Καὶ Κάνδυν καθύπερθε· ἀλιπόρφυρον ἐν ἀγλαὸν εἶμα. *Barnes.*

Anapæstos, quos in hoc et in sequenti versu faciunt nomina propria, defendit Porsonus Præf. ad Hec. p. clxvi. improbatos quondam ab Hermanno Præf. ad Hec. p. lxiii. *Seidl.*

315. Ἴδρεις] Scaliger non male Πέρσαις. *Musg.*

Πέρσαις A. Herman. Præf. in Hecub. 53. ubi omnia mutat. *Burn.*

περὶς δ' Ἴδρεις Ἀστόνιδας] De voce Ἀστῶτις vide ad Ion. v. 1355. Scaliger legit Πέρσαις, haud incommode, sed nulla necessitate; περὶς Ἴδρεις enim στατίζειν, est a *sellis esse*, hoc est, eo munere fungi, quo reginis suis Asiaticæ virgines et ancillæ solebant circa thronum illarum stationes suas habere. Recte itaque Hesychius ille grammaticorum optimus: Στατίζουσιν, στάσιν ἴσχουσιν. Ita regibus et eorum thronis circum adstabant satellites; Vide quæ nos in Scholiis ad Estheræ prædicta, v. 695. Καὶ γὰρ θρόνου ἀμφὶ τίτανται Ἀνῆρες αἰὲι στιβαραῖς στιλίπναις ἐν χερσὶν ἴχοντες. *Barnes.*

περὶς δ' Ἴδρεις] Etiam mihi placet Scaligeri Ἴδρεις, *prope eam in sellis stationem habent*, si quidem huc pertinet Hesychii glossa στατίζουσι, στάσιν ἴσχουσι, quam ad h. l. refert Heinsius. Sed fortasse hæc glossa alio spectat. Bonus certe erit sensus, si στατίζουσι active accipiamus, prope eam *sistunt* sive *collocant* sellas suas, i. e. prope eam capiunt sedes. *Seidl.*

316. στατίζουσ',] Hesychius: στατίζουσιν, στάσιν ἴσχουσιν. *Musg.*

Δρωαὶ στατίζουσι,] De voce στατίζουσι vide superiori nota.

ἃς ἵστησ' ἰμὶς σκυτὶς.] Hic iterum πίρθω de personis dicitur, et *vinco*, vel *in servitutem redigo*, sonat. Sic Rhes. v. 450. Πέρσας Ἀχαιούς. Vide quæ nos ad Herc. Fur. v. 700. *Barnes.*

πίρθειν et πορθεῖν interdum significant αἰχμαλωτίζειν, ut explicat Schol. ad Phœniss. 579. Vid. Barnesium ad nostrum locum. *Seidl.*

317. Ἰδαῖα φάρη] Ἰδαῖα, ἤγουν Φρύγια. Ida enim mons Phrygiæ notissimus. De Phrygiis autem vestimentis nos supra ad v. 314. Et Cœlius Rhodiginus Antiqu. Lection. Lib. XVI. c. 10. Phrygia indumenta mulieribus propria memorat. *Barnes.*

318. Πέρσαισιν·] Vox πίρσις a πίρθω deducitur, sicut et πιρόνη, et *fibulam* sonat, unde πίρσαμα τὸ, et πίρσαμα, sagum fibulatum, Euripid. Rhes. v. 439. Πέπλον σαῖρ' ἄμπυκες ἄλλο πλὴν πιρσάμασιν. Hinc

Ἀγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος,
Οὐ πώποτ', οὐ χοὰς, οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης
Ἔλαβε· πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων.
Μέθη δὲ βριχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις
Ὁ κλεινὸς, ὡς λέγουσιν, ἐνδρώσκει τάφῳ,
Πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρὸς,
Καὶ τοῦτο τολμᾷ τοὔπος εἰς ἡμᾶς λέγειν·
Ποῦ παῖς Ὀρέστης; ἆρά σοι τύμβῳ καλῶς
Παρὼν ἀμύνει; ταῦτ' ἀπὼν ὑβρίζεται.

Agamemnonis vero sepulchrum neglectum
Nusquam, nec libamina, neque ramum myrti,
Accepit: rogus vero cultus *est* expers.
Ebrietate vere rigatus, mese matris maritus
Inclytus ille, ut aiunt, insultat sepulchro,
Saxisque pulsat lapideum monumentum patris:
Atque hoc audet in nos verbum dicere:
Ubi filius Orestes? annon tibi tumulum egregie
Præsens defendit? Hoc modo absens *frater* contumelia afficitur.

Hesych. Πίερσαλλα (corrige *πίερσαμα*) *χλαμύς*. *Barnes.*

αἷμα — σίσηνιν] Vid. Schütz. ad Æschyl. Choëph. 65. *Seidl.*

320. Loquitur, puto, de curru regibus proprio. Synesius Ep. 57. *ἀνὰ ξυνωρεσίαν ἵστ' τὴν ἡγεμονικὴν ἀνήνιν ἐλάμνιον.* Confer. Virg. Æneid. XII. 162. *Musg.*

324. *Οὐ πώποτ', οὐ χοὰς,*] Lege *οὕτω χοάς ποτ'. Por.*

Οὐ πώποτ', οὐ χοὰς,] Emendat Piersonus *οὐ πώποτε χοὰς*, Verisim. p. 240. ne necesse sit synalœphen in voce *χοὰς* admittere. Incidi in exempla hujus licentiæ, nec prorsus similia, nec valde tamen aliena: sc. *ἵστε᾽*, Andromach. v. 1122. *δῖν* huj. Fabul. v. 516. *δυεῖν*, Soph. Œd. Tyr. v. 651. *γυπᾶς*, Aristoph. Av. v. 610. *Quoad vixit*, Horat. Lib. II. Sat. 3. v. 91.

μυρσίνης] Conf. v. 512. *Musg.*

Οὐ πώποτ', οὐ χοὰς, οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης] Χοὰς legendum contractim, *μονοσυλλάβως*. *Musg.*

κλῶνα μυρσίνης] Myrtos arbor mortuis sacra, de qua re Cœlius Rhodiginus Antiq. Lection. Lib. XXVII. c. 26. Thebis receptum, ut Iolaæ vincentes myrto coronarentur; quod ea credatur corolla ad mortuos spectare. Præterea Petrus Victorius in hunc locum hæc habet, Varia Lection. Lib. XVI. c. 2. Ramulos myrti Græcos consuesse bustis imponere, cui quasi inferias facerent, atque ita solita etiam mortuos decorare, indicio Euripidis intelligitur: qui in Electra ita inducit virginem hanc ipsam de ea re querentem, cum acerbitatem inimicorum accusaret, qui ne mortuo quidem Agamemnoni paterentur debitos honores haberi manesque ejus ex more factis placari *Ἀγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος Οὐ πώποτ' οὐ χοὰς, οὐδὲ κλῶνα Μυρσίνης Ἔλαβε πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων.* Sed etiam post in eadem fabula senex, qui alumnum Agamemnonem, in sermone Electræ se tendit, se, cum vocatus ad eam accederet aliquantum de via deflexisse, atque se pulcrum patris ipsius invisisse; nactumque illic, quam optabat, solitudinem, e vinum libasse, sepulcrumque ejus myrto imposita ornasse. Verba tragici poëtæ hæ sunt, v. 509. *Ἦλθον γὰρ αὐτῷ πρὸς τάφον στείχων στέφεσιν· ἴδον, Καὶ προσστὰς ἔλαιον' ἐκχέας τυχὼν, Σταγόνας τε, λύσας ἀσκὸν, ὃν φέρω ῥοπῆς, Ἔσπευσα τύμβῳ δ' ἀμφίθαλλα Μυρσίνας.* Hæc ille. *Barnes.*

Reisk. legit: *οὕτω ποτοῦ χοὰς, nondum libationes vini. Beck.*

Ἀλλ', ὦ ξέν', ἱκετεύω σ', ἀπάγγειλον τάδε.
Πολλοὶ δ' ἐτιστέλλουσιν, ἑρμηνεὺς δ' ἐγὼ,
Αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ', ἡ ταλαίπωρός τε φρήν,
Κάρα τ' ἐμὸν ξυρῆσαι, ὅ τ' ἐκείνου τεκών.
Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας,
Ὁ δ' ἄνδρ' ἕν', εἷς ὤν, οὐ δυνήσεται κτανεῖν,
Νέος πεφυκὼς, πάξ ἀμείνονος πατρός.
ΧΟ. Καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
Λήξαντα μόχθου πρὸς δόμους ἠρεμηδνον.

Quare, O hospes, te supplex oro, hæc renuncia.
Multi enim *hæc* mandant, quorum interpres ego,
Manus imprimis, lingua, miseraque mens,
Caputque meum rasum, et illius parens.
Turpe enim *fuerit*, si pater quidem deleverit Phrygas,
Ipse vero unicum virum, unus existens, non possit interficere,
Cum juvenis sit, et ex meliore patre *natus*.
Cho. Atqui video istum, tuum dico maritum,
Defunctum *dici* labore, domum properare.

Legitur οὐ πώσον' οὐ χοάς. Emendatio Casauboni et Piersoni Veris. p. 240. οὐ πώσοις χοὰς numeros præbet non admodum elegantes. Elegantius Thierschius οὕτω χοὰς πω', quod recepimus. Certe contractionem vocis χοὰς in unam syllabam exempla a Musgravio allata non probant. *Seidl.*

325. χίφεος] Adjective, ut Soph. Œd. Tyr. v. 1501. *Musg.*

παρὰ δὲ χίφεσι ἀγλαϊσμάτων] Χίφος proprie est adjectivum, ut hic, et sonat idem, quod ἴφηλος, ὑψηλόνωτος, ἰσθμὸς, ἄπαρος, ἀνίφεστος. Sophocles Χίφεσσι παῖδας vocat virgines illocatas et innuptas, Œdip. Tyran. v. 1501. Χίφεσσι φθαρεῖσαι πάγαις ἐμαῖς χρεών. Hinc terra inculta χίφος dicitur, subaudito γῆ. Quare χίφεος hoc in loco est idem, atque ἄμοιρος, ut sit: παρὰ ἄμοιρος τῶν ἀγλαϊσμάτων, hoc est, insepultarum, quas in mortuorum honorem fieri solebant. *Barnes.*

326. Μίθῃ βρυχθὶς] Intelligo tumultum ex vino: mire enim interpretatur Muretus Var. Lect. Lib. V. c. 16. quasi constructio esset βρυχθὶς μίθῃ τῆς ἐμῆς ματρός. *Musg.*

326. a. Μίθῃ δὲ βρυχθὶς — ὑβρίσαι τάδε.] Insolentiam Ægisthi exaggerat Electra, ut Orestes ad vindictam provocetur. Huc refer illud Anthologiæ: Νικηφὸν σῶμα λίονος ὑπερθύμοιο λαγωοί. *Barnes.*

328. Πίφεως λιτὺς] Hunc odii explendi morem tangit Argentarius Anthol. H. Steph. p. 211. *Musg.*

Legitur is locus in Brunck. Analect. II. p. 274. ἀλλὰ λίθος ἐπὶ τύμβου, ἰδωνίες, μᾶλλον τὸ βάλλει. *Seidl.*

Πίφεως τε λιτὺς] Est pleonasmus: nam λιτὺς per se tantum sonat, quantum πίφεως λιτύς: est autem elegans in exaggerationibus hujusmodi figuræ istius usus: summæ autem et hoc insolentiæ et in mortuum pervicacissimi odii, sepulcrum lapidibus impetere. *Barnes.*

329. τοὔνομ'] Ita Edit. Victor. Princ. Vulgo τοὐνομ'. Vid. Ind. ad Gregor. Cor. s. ὁ, ἡ, τό. *Seidl.*

330. Reisk. legit: ἆρά σοι τύμβων ἄλλως ἐπιφὼν ἀμύνει; *arcetne a tuo tumulo cumulos saxorum, quibus eum peto?* Arcere saxorum significant vasta terræ spatia saxis obsita. v. Herc. Fur. 1220. *Beck.*

331. ἀκὼν, scil. Orestes. *Seidl.*

333. Distinguo:

πολλοὶ δ' ἐπιστέλλουσι (ἑρμηνεὺς δ' ἐγὼ)
αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ' —

Musg.

ΑΥ. Ἔα· τίνας τούσδ' ἐν πύλαις ὁρῶ ξένους;
Τίνος δ' ἕκατι τάσδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας
Προσῆλθον; ἦ μου δεόμενοι; γυναικί τοι
Αἰσχρὸν μετ' ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν.
ΗΛ. Ὦ φίλτατ', εἰς ὕποπτα μὴ πόλῃς ἐμοί.
Τὸν ὄντα δ' εἴσει μῦθον· οἵδε γὰρ ξένοι
Ἥκουσ' Ὀρέστου πρός με κήρυκες λόγων.
Ἀλλ', ὦ ξένοι, ξύγγνωτε τοῖς εἰρημένοις.
ΑΥ. Τί φασιν; ἀνὴρ ἔστι, καὶ λεύσσει φάος;
ΗΛ. Ἔστιν λόγῳ γοῦν· φασὶ δ' οὐκ ἄπιστ' ἐμοί.

Col. Hem. Quosnam hos in foribus conspicor hospites?
Cujus vero *rei* causa ad has agrestes fores
Accesserunt? an mea opera indigentes? Mulieri enim
Turpe *est*, stare cum juvenibus.
Ele. O charissime, in suspicionem ne mihi venias,
Verum autem sermonem scies. Hi enim hospites
Veniunt ad me Orestis nuncii mandatorum.
Sed, O hospites, date veniam *verbis ab isto* dictis.
Col. Quid aiunt? illene est, et lucem aspicit?
Ele. Vivit *ex horum* quidem sermone: dicunt enim non incredibilia mihi.

335. Κάρα σ' ἰμὼν ξυρᾶσιν,] De more caput in luctibus radendi vide supra ad v. 241.

Ἰ, σ' ἰκτίνου τινόν.] Καὶ ὁ σανὴς Ὀρέστου. Observandum hoc loco, inquit Æmilius Portus, τὸ τινὸν participium cum genitivo positum, pro τινὸς, vel σανὴς, eodem modo, quo Homero dicitur: τέκεν ὑὸν ἰδῆς, pro ἰδήμεναι. *Barnes.*

Markl. ad Suppl. 1099. mavult ἰκτῖνον τινόν. *Beck.*

Ἰκτίνου i. e. Ὀρέστου. *Seidl.*

Ἰ σ' ed. Victor.

345. μίλῃς] Ita MSS. α. β. Vulgo μίλαις. [Sic ed. Victor.] *Musg.*

346. Legitur ἵξῃ. [Sic ed. Vict.] *Seidl.*

349. Τί φασιν; ἀνὴρ ἔστι, καὶ λεύσσει φάος; &c.] Ita ad hunc locum Petrus Victorius Var. Lect. Lib. II. c. 19. Virgilius his verbis induxit Andromachen interrogantem Æneam, repente visum, quærentemque, quæ et ipsa scire cupiebat, magni animi mulier, nec dum tot adversis rebus fracta, et grata esse sciebat illi; unde quærebat, *Æn.* Lib. III. v. 339. *Quid Puer Ascanius? superatne et vescitur aura?* Eodem autem modo induxit Euripides Colonum interrogantem Electram uxorem in Fabula, cui ipsa nomen dedit, ut videatur Epicus Latinus poëta Tragico Græco hunc locum transtulisse. Cum enim ab opere rediens ille invenisset domi cum uxore loquentes adolescentes duos, ac percunctatus esset, quinam illi forent, accepissetque ab Oreste missos statim inquit: τί φασιν; ἀνὴρ ἔστι, καὶ λεύσσει φάος. Valet autem apud Latinos poëtam *superat*, quod apud Græcum ἔστι id enim primum interrogari debuit; neque enim mirum fuisset, utrumque tantis malis oppressum vitam finisse. Quod vero additur ab utroque, est tanquam declaratio ejus, quod uno tantum verbo, sed nimis concise dixerat. A consequentibus igitur ambo vitam significarunt: nam qui vivunt, luce fruuntur, et quasi respiciunt. Præterea quod Virgilius adjunxit: *Et quænam Puero est ea cura parentis? Ecquid in antiquam virtutem animosque viriles, Et pater Æneas et Avunculus excitat Hector?* Posteriorem interrogationis Agricolæ illius imitatio

ΑΥ. Ἦ καί τι πατρὸς, σῶν τε μέμνηται κακῶν;
ΗΛ. Ἐν ἐλπίσιν ταῦτ'· ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.
ΑΥ. Ἦλθον δ' Ὀρίστου τίν' ἀγορεύοντες λόγον;
ΗΛ. Σκοπούς ἔπεμψε τούσδε τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΑΥ. Οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις.
ΗΛ. Ἴσασιν· οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές.
ΑΥ. Οὐκοῦν πάλαι χρὴν τοῖσδ' ἀνεπτύχθαι πύλας.
Χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων
Ξενίων κυρήσεθ', οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.
Αἴρεσθ', ὀπαδοὶ, τῶνδ' ἔσω τεύχη δόμων·

Col. Numquid etiam patris, et tuorum malorum meminit?
Ele. In spe *versantur* ista: sed infirmus *est* vir exulans.
Col. Quem autem sermonem Orestis *huc* nunciaturi venerunt?
Ele. Exploratores hos misit meorum malorum.
Col. Ergo partim quidem aspiciunt, partim vero tu ipsa narras.
Ele. Noverunt, nihil hac quidem in parte desiderant.
Col. Ergo jampridem ipsis portas apertas esse oportuit.
Ite in ædes: pro lætis enim nunciis
Munera hospitalia accipietis, qualia mea occultat domus.
Ferte, O ministri, intra horum vasa:

sse videtur, cum ait: Ἦ καί τι πατρὸς σῶν τε μέμνηται κακῶν; Ut falsa prorsus explodendaque videatur sententia eorum, qui in Latino carmine parentis valere putarunt patriæ. Nam similes etiam hi loci valde inter se sunt; quod ambæ hæ personæ, quæ interrogant, commotæ animo sunt, re nova atque inexspectata perturbatæ: Quare convenit ipsis mirifice vehemens hæc acrisque interrogatio. *Ita ille.* *Barnes.*

ἀνὴρ] Ita Schaeferus. Vulgo ἀνὴρ hic et v. 364. Ἔστι accentu notavi, quod hic valet ζῇ. *Scidl.*

350. Ἔστιν λόγῳ γοῦν] Hic ἔστιν pro ζῇ iterum ponitur. Vide quæ nos ad Hippol. v. 357. et ad notam superiorem. *Barnes.*

351. Ἦ καί τι πατρὸς, σῶν τε μέμνηται κακῶν;] Hunc locum a Petro Victorio observatum habes ad v. 349. *Barnes.*

352. Ἐν ἐλπίσιν ταῦτ'·] Hæc sunt, quæ de illo speramus; inter spes meas reponuntur, Orestem et patris sui et meorum infortuniorum memorem, et suarum injuriarum, quibus mox remedium quoddam, aut solatium, adhibiturus est. *Barnes.*

ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.] Vide similem locum supra ad v. 236. *Barnes.*

353. Leg. τίνα περιόντες, *quemnam traducentes*, velut per canalem huc derivantes sermonem, vel etiam τίνα τορεύοντες, i. e. τορῶς ἐκφέροντες, *perspicue clareque enunciantes.* *Reisk.*

358. εἰς οἴκους· ed. Victor.

359. οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.] Similis Theocriti locus, Idyll. 22. v. 222. Ὡς ἐμὸς ὄλβος ὑπάρχει, Τοῖα φέρω. In hoc autem Colono poëta noster graphice describit sinceritatem et hospitalem animum eorum, *quibus res angusta domi, sed mens vere aurea.* Quem ideo postea v. 364. et deinceps Orestes egregie laudibus mactat, cum animum illius lætiori fortuna dignum deprehendit. *Barnes.*

360. Αἴρεσθ', ὀπαδοὶ, τῶν δ' ἔσω τεύχη δόμων·] Ὦ ὑμεῖς ὀπαδοὶ, αἴρεσθε τῶνδε ἀνδρῶν τὰ τεύχη, καὶ σκεύη ἔσω δόμων· καὶ ὑμεῖς, οἱ ξένοι, μηδὲν ἐμοὶ ἀντείπητε περισκεπτόμενοι φιλοφρόνως ὑπὸ φίλου ἀνδρός. Τεύχη

Καὶ μηδὲν ἀντείπητε, παρὰ φίλου φίλοι
Μολόντες ἀνδρός· καὶ γὰρ εἰ πένης ἔφυ,
Οὔ τοι τό γ' ἦθος δυσγενὲς παρίξομαι.
ΟΡ. Πρὸς θεῶν οὐ 'κνῆρ, ὃς ξυνεκλέπτει γάμους
Τοὺς σούς, Ὀρέστην οὐ καταισχύνειν θέλων;
ΗΛ. Οὗτος κέκληται πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.
ΟΡ. Φεῦ. οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν·
Ἔχουσι γὰρ παραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν.

Et *vos* nihil contradicite, quia a charo chari
Venistis viro. Quamvis enim pauper sim,
Non tamen animum degenerem *vobis* exhibebo.
Ore. Per deos quæso, hicne vir *est*, qui una nuptias celat
Tuas, Orestem probro afficere non volens?
Ele. Hic vocatur maritus meus miseræ. [*nescendum*
Ore. Papæ. Nullum est certum *argumentum* ad virorum generositatem dig
Mortalium enim ingenia *magnam* confusionem habent.

itaque modernis τοῦλδεν sonat, i. e. Tuldum; de qua voce Cuiac. Meursius et Rigaltius in Glossariis. Anglice: *a portmanteau.* *Barnes.*

ἐναλὶ,] Pertinet ad servos, qui Orestem atque Pyladem sequuntur. *Beck.*

τῶνδ' scil. ἀνδρῶν. *Seidl.*

361. ἀντείπητε, scil. ὦ ξένοι. *Seidl.*

363. δυσγενὲς] Ita Barnesius ex Canteri conjectura. Ed. Victor. δυσμενὲς. *Musg.*

δυσγενὲς] Olim δυσμενὲς, quod Canterus et Scaliger δυσγενὲς legendum monuerunt, et sane longe hæc lectio antithesi commodior videtur; quare in textum admisimus, aliam lectionem in marginem rejicientes. *Barnes.*

δυσγενὲς] Ed. Victor. δυσμενές. Illud restituit Canterus. Confusio est frequentissima. *Seidl.*

364. s. συνεκλέπτει γάμους Τοὺς σοὺς,] Scil. quales sunt. Nondum enim virginem tetigerat. Conf. v. 270. et 271. *Seidl.*

366. πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.] Possessiva genitivos post se recipiunt, cujusvis adjectivi, qui ad genitivum primitivi in possessivo inclusi referuntur, ut: *Nostros vidisti flentis ocellos*, et Horat. — *scripta cum mea nemo legat vulgo recitare timentis.* Sic in hoc loco: πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας, subaudi ἐμοῦ, pronominis primitivi. *Barnes.*

367. Φεῦ. οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς] De φεῦ ex tra versum numerando plus semel monui mus. Vid. ad Herc. Fur. v. 1089. e Hecub. v. 1079. etc. Hunc locum, versu nempe hoc ipso ad v. 309. inclu sive, egregie vertit Hugo Grotius in Ex cerptis. *Barnes.*

Hugo Grotius, qui in Excerpt. p. 358 totum hunc locum usque ad v. 392. ver tit, hunc et sequentem versum sic reddit:

Indicia nusquam certa virtutis patent,
Sed animus hominum discrepat promiscue.
Seidl.

370. Τὸ μηδὲν ὄντα,] De hac phrasi vid ad Ion. 596. *Barnes.*

χρηστὰ δ'] Ita Brubach. Vulgo χρεστά σ', ut etiam habet Grotius. Etiam v. 370. malim γνώμην δὲ. *Seidl.*

371. Λιμὸν] Menander eadem metapho ra ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν apud Sto baeum c. 93. Male igitur Scaliger λαμὸ *Musg.*

Λιμὸν σ', ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήμασιν] Grotius vertit: *Alioque dites mentis in penuria.* Nec infacete poëta homini re bus hujus seculi abundanti mentis indi gentiam objicit. At Josephus Scalige, acutius penetrans, putat, Λαμὸν hic leg debere. Certe Λαμὸς, quæ vox alioqui pestem sonat, etiam improbum hominem denotat: ita nostræ literæ Psalm. i. v. 1.

Ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς
Τὸ μηδὲν ὄντα, χρηστά τ' ἐκ πακῶν τίκτει·
Λιμόν τ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι,
Γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.
Πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ;
Πλούτῳ; πονηρῷ γ' ἆρα χρήσεται κριτῇ.
Ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ' ἔχει νόσον
Πενία· διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ πακόν.

Jam enim vidi virum generosi patris *filium*,
Qui nihil erat, et bonos ex malis *procreates*,
Famemque in hominis opulenti spiritu,
Animumque magnum in paupere corpore.
Quomodo igitur quis hæc discernens recte judicet?
Opibusne? malo sane utetur judice.
Aut iis qui nihil possident? sed habet vitium
Paupertas: docet enim virum ob egestatem malo.

Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν, καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη, καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν. Et Actor. c. xxiv. v. 5. *Εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν, καὶ κινοῦντα στάσεις*, etc. Hinc Hesychius: *Λοιμῶν, φθορέων, ἢ ἁμαρτωλῶν, τῶν τοῦ νόμου ἐμπαικτῶν*, apte ad locum ex Psalmis supra citatum respiciens. *Barnes.*

Heathius improbat Scaligeri conjecturam, quod λοιμὸς de *improbo homine* nondum Euripidis ætate, sed serius, dici coperit, et quod non novum sit, hominem improbum opulentum deprehendi, sed splendide a fortuna instructum, qui mentis penuria laboret, exspectationem hominum quodammodo frustrari. *Beck.*

Jure Musgravius rejicit Scaligeri conjecturam λοιμὸν pro λιμὸν citans Menandri fragmentum (Trincavellius Alexidi tribuit) ex Stobæo Floril. XCIII. p. 377. *Ψυχὴν ἴχνη δὴ πλουσίαν.* Adde Nostri Suppl. 917. ibique Markland. Idem usus est verbi ἀφυιός. Obiter moneo, in proximo Stobæi fragmento ex Euripid. Phaëthonte (V.) scribendum videri:

δυοῖν γε τοῖν πλουτοῦσι, τοῖνο δ' ἁμφοτεροῖν,
σκαιόφρον εἶναι. τί σοι τοῦθ' ὧν αἴτιον;

Conf. Fragm. Archel. XXIII.

πλουτῶ; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία, δυοῖν δ' ἄμφ.

et Phœnissa. 606. δυοῖν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φυλόψυχον κακόν. *Seidl.*

372. Γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.] Hunc versum videtur Virgilius adumbrasse in suis apibus describendis, imo, si *angusto* pro *paupere* sumas, expressisse: *ingentes animos angusto in corpore versant*; quem versum nos ad Pygmæos alicubi retulimus. *Barnes.*

373. αὐτὰ, i. e. ταῦτα. Vid. ad Troad. v. 363. *Seidl.*

374. γ' ἆρα] In Schaferi editione typothetæ errore legitur δ' ἆρα. — Edit. Victor. Princ. γ' ἄρα. Fortasse verius est τἄρα, i. e. τοὶ ἄρα. *Seidl.*

375. Ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν;] Concretum posuit poëta pro abstracto, non admodum opportuno loco. *Seidl.*

376. Apud Stob. Grot. XCVI. p. 585. *Burn.*

διδάσκει δ'] Ita MSS. tres, ut jam Barnesius ex conjectura. Ed. Victor. διδάσκει γ'.

διδάσκει ἄνδρα κακόν.] Idem valet, quod διδάσκει ἄνδρα κακὸν εἶναι. Formulam illustrat Toupius ad Suidam v. χρεία, (T. III. p. 320.) et ante eum Bentleius, Epist. ad Millium, p. 18. Vide etiam ad Heraclid. v. 575. Pro ἄνδρα τὴ χρείᾳ corrigit Toupius ἄνδρα χ' ἡ χρεία. Mihi satisfacit vulgata. *Musg.*

διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.] Ita

Ἀλλ' εἰς ὅπλ' ἴλθω; τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
Μάρτυς γένοιτ' ἂν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθός;
Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, οὔτ' ἐν Ἀργείοις μέγας,
Οὔτ' αὖ δοκήσει δαιμόνων ὠγκωμένος,
Ἐν τοῖς τε πολλοῖς ὢν, ἄριστος εὑρέθη.
Οὐ μὴ φρονήσειθ', οἳ πενῶν δοξασμάτων
Πλήρεις πλανᾶσθε; τῇδ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς

Au ad arma veniam? quis vero lanceam aspiciens,
Testis esse queat, quisnam sit strenuus?
Optimum *est* hæc temere neglecta relinquere.
Hic enim vir, neque inter Argivos magnus,
Neque etiam gloriâ deorum inflatus,
Unusque ex plebe, optimus est inventus.
An non sapietis, qui vanarum opinionum
Pleni erratis? Et ex consuetudine mortales

leviter mutata litera pro γ', scripsi δ' inter διδάσκει et ἄνδρα. Hic enim sensus et ordo verborum: Ἀλλ' ἴχω νέον Πειθία· διδάσκει δὲ τὸν ἄνδρα, ἔνστ' ἰσίσχεται, τὸν φανλότατον, καὶ τὸ κακὸν τῇ χειρὶ ἀναγκασθέντα. *Barnes.*

377. Heath. emendat: ἀλλ' εἰς ὅπλ' ἰλθὼν, scil. κρίνω. *Beck.*

Male Heathius conjicit ἰλθών. *Seidl.*

378. ὅστις ἐστὶν ἀγαθός;] Ita pro ἀγαθὸς, quod prius obtinuit, scribo, ob versum, et quia emphasis quædam ita postulat: præterea Scaliger mecum stat. *Barnes.*

ἀγαθός.] Veteres editiones ἀγαθὸς. Victorii tamen Ed. Princ. ὁ ἀγαθός. *Seidl.*

379. Heathius: "Ex Diogene Laërtio Lib. II. §. 33. discimus Socratem, cum hæc fabula publice recitabatur, in theatro adfuisse, et hoc v. audito surrexisse et e theatro fuisse egressum, dicentem, ridiculum esse, mancipium, si non inveniatur, dignum inquisitione judicare, virtutem autem ita subtrahi permittere. In hodiernis quidem Laërtii exemplaribus hic versus ex Euripidis Auge citatur; sed hanc ipsam fabulam designari manifestum, opinor, erit versus proxime præcedentes expendenti."

Pro εἰκῆ Toupius ad Long. p. 242. mavult εἴη, quod deterius est. Pertinet εἰκῆ non ad ἐᾶν sed ad ἀφειμένα. Bene Grotius:

Hæc melius ergo tinere sic ferri, ut cadunt. *Seidl.*

381. ὠγκωμένος,] MS. β. ὀγκώμενος. Verum puto ὀγκούμενος. *Musg.*

δοκήσει, i. e. δόξῃ, ut Androm. 694. Herc. Fur. 288. Fragm. Ixion. I.

ὠγκωμένος,] "MS. β. ὀγκώμενος. Verum puto ὀγκούμενος." Musgravius. Minime omnium. Hoc esset, *non superbe se gerens propter gentis suæ gloriam*, quasi vere ex generosa stirpe esset oriundus. Sensus est, *non gentis nobilitate clarus factus.* Eodem modo hoc participio noster utitur Fragm. Phryx. XIV. et Fragm. Inc. XVII. *Seidl.*

382. Ἐν τοῖς τε πολλοῖς ὤν,] Ἐν τῷ δήμῳ. οἱ πολλοὶ, vulgus. *Barnes.*

εὑρέθη.] Heathius mavult εὑρίθη. Sed in hoc verbo augmentum non ponitur. In Iphig. Taur. 778. jam Marklandus et Musgravius correxerunt εὑρέμεθα. *Seidl.*

383. a. Οὐ μὴ φρονήσειθ', οἳ πενῶν δοξασμάτων Πλήρεις πλανᾶσθε;] Οὐ μὴ φρονήσετε, πολλῶν καὶ ἀβλαβῶν δοκούντων, Μᾶν οὐ συνοίσειν γενέσθαι; Ita locum vertit Grotius: *Opinioni credulum vanæ genus, Nunquamne posito errore discetis Viros vita æstimare, nobilesque ex moribus?* &c. *Barnes.*

Κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς;
Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ,
Καὶ δώμαθ'· αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν,
Ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσίν· οὐδὲ γὰρ δορὶ
Μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει·
Ἐν τῇ φύσει δὲ τοῦτο, κἀν ὑψυχίᾳ.
Ἀλλ', ἄξιος γὰρ ὅ, τε παρὼν, ὅ, τ' οὐ παρὼν
Ἀγαμέμνονος παῖς, οὗπερ οὕνεχ' ἥκομεν,

385 Judicabitis, et ex moribus nobiles?
Tales enim viri civitates administrant bene,
Et domos: at carnes vacuæ mentis,
Ornamenta fori sunt. Neque enim in prælio
Robustum brachium fortius quam imbecillum ferit:
390 Hoc enim in natura positum est, et in animi præsentia.
Quare, dignus enim est et præsens, et absens
Agamemnonis filius, cujus gratia venimus,

385 οἱ πενῶν δεξαμένων κτλ. πλανᾶσθε; i. e. Qui, majoris scilicet, quam par est, divitias et generis nobilitatem æstimantes, falsarum opinionum pleni a vera via aberratis. Similiter Isocrates Epist. ad liberos Jasonis, p. 1006. Bas. ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων. Totum autem hunc locum usque ad v. 390. in Excerpta sua retulit Stobæus Serm. LXXXIV. p. 490. (Floril. p. 353.) ubi varias quasdam lectiones deprehendere licet. Pro φρονήσει θ' Trincavellius et Gesnerus legunt φρενήρη θ'. V. 385. apud Trincavellium legitur κρίνετε pro κρινεῖτε. V. 386. omnes Stobæi editiones habent τοιοῦδε pro τοιοῦτοι, et v. 387. ἄρσεν pro φρενῶν, (quod posterius jam correxit Gataker. Op. Crit. p. 511.) versu denique 388. δίῳ pro δορί. *Seidl.*

384. τῇ δ' ἡμελίᾳ, &c.] i. e. et potius ex vita et moribus de mortalium nobilitate judicabitis? *Seidl.*

386. Οἱ τοιοῦτοι, scil. εὐγενεῖς τοῖς ἤθεσιν. *Seidl.*

387. ἀ. αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν Ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσιν·] Pulcherrime dictum in eos, qui externam quandam dignitatis speciem præ se ferentes, animos habent stupidos, ac humilibus curis occupatos, quique sunt, ut poëtæ verbis utar, ἐνόσφιν ἄχλοι ἀρούρας, et tamen honores in republica gerunt; cum neque consilio, neque vitæ moderatione, vel sibi vel aliis utiles esse possint. Hos recte dixeris *carnes mente et ratione vacuas, ac fori statuas*; cum bene oculis et adspectui blandiuntur, at nihil præterea valent. Ex Gasparis Stiblini notis. *Barnes.*

388. Leg. δίῳ, *pugnam, prælium.* μένει est i. q. ὑπομένει. *Beck.*

Ἀγάλματ' ἀγορᾶς] Comparat Gatackerus, Lib. I. Nostri Fragm. Autolyc. III. 10. ex Athen. Deipnos. X. 2. καὶ πίλους ἀγάλματα φωνῶν.

δίῳ] Ita, ut dictum est, Stobæus. Idem optime conjecerat Reiskius. Sic Noster Heracl. 744. καὶδὲ μένων δίῳ. Vertit Grotius:

Nec securius
Robusta teneris brachia hastam acceperint.

Vulgo legitur δορί. *Seidl.*

389. μένει·] Optime Tyrwhittus: "Corrigendum opinor θένει. Sic Cyclop. v. 7.

Ἐγαίλαθον ἰτέαν τε μέσον θένει δορί."

Musg.

Immo, qui robusto est corpore, is majori vi poterit θένειν, sed non ideo etiam μένειν, i. e. *hostes fortiter excipere, neque cedere loco.* Similiter Sophocl. Antig. 671.

δορὶς τ' ἂν ἐν χειμῶνι περσαντεμμένον

Δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις· χωρεῖν χρεών,
Δμῶες, δόμων τῶνδ' ἐντός· ὡς ἐμοὶ πένης
Εἴη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος.
Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων·
Ἐβουλόμην δ' ἄν, εἰ κασίγνητός με σὸς
Εἰς εὐτυχοῦντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους.
Ἴσως δ' ἄν ἦλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
Χρησμοὶ, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.
ΧΟ. Νῦν, ἢ πάροιθεν μᾶλλον, Ἠλέκτρα, χαρᾷ
Θερμαινόμεσθα καρδίαν· ἴσως γὰρ ἄν
Μόλις προβαίνουσ' ἡ τύχη σταίη παλῶς.

Accipiamus ædium diversoria: ire oportet,
Famuli, intra has domos. Quia mihi pauper
Alacer hospes fuerit potius, *quam dives*,
Laudo igitur hujus viri oblatum hospitium:
Mallem tamen, si frater me tuus
In ædes felices *ipse* felix duxisset:
Fortasse autem venerit. Apollinis enim rata *sunt*
Oracula, mortalium vero divinationem valere sino.
Cho. Nunc quam ante magis, O Electra, gaudio
Incalescimus cor; fortasse enim
Ægre progrediens fortuna, consistet præclare.

μίνω δίκαιον κἀγαθὸν παρεστάτην.
Seidl.

391. Ἀλλ', *ἄξιος γὰρ εἶ, τι παρὼν, εἴ, τ' οὐ παρὼν*] Ænigmatice loquitur Orestes, de seipso, qui cum revera præsens esset, absens putabatur, utpote qui Nuntius Orestæ habitus est, ipse Orestes existens. *Barnes.*

394. s. *ὡς ἐμοὶ — ξένος.*] Videtur hoc dicere: Diviti hospiti præfero pauperem, qui propenso sit animo. Lobeckius de usu Apostroph. p. 20. conjicit *πρόθυμος* loco *πρόθυμος*. *Seidl.*

397. Ἐβουλόμην δ' ἄν, i. e. *μᾶλλον ἐβουλόμην ἄν*. Vid. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 769. sq. Schæf. *Seidl.*

399. s. *Λοξίου μὲν ἔμπεδοι Χρησμοὶ, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.*] *Certa sunt Phœbi patris Oracula; Hominum* nil moror *præsagia.* Ex Hugonis Grotii Versione. Et hic locus cum mille aliis Euripidis characterem et genium sapit. Ita ille solet prædictiones cujuscujus generis, sive ex astrologia, sive ex auguriis, sive oraculis petitas, propinare nobis deridendas; Consule quæ nos ad Helen. v. 333. item v. 743. item Herc. Fur. v. 596. Ut et Phœniss. v. 784. item 879, &c. *Barnes.*

401. s. *καρδίαν θερμαινόμεσθα καρδίαν·*] Imitatio Homerici illius *θυμὸν ἰαίνεσθαι*, et illius Odyss. ζ'. v. 155. — *μᾶλλα τοί σφιν θυμὸς Αἰνὺ ἰαίνεσκεν ἰδόντε.* Ἡ χαρὰ γὰρ θερμαντικὸν, τὸ δὲ λυπηρὸν καὶ φοβερὸν, ῥιγιδανὸν καὶ κρυερόν. Hinc nos Francicos nostræ Lib. III. v. 777. *Sancto omine pugnam Te vidi ingressum; et lætabar pectore toto, Perfusoque genæ ad virum fervore calebant. Barnes.*

406. Τί δ';] In Ed. Victor. Princ. signum interrogationis deest. *Seidl.*

407. *ἴν τι μαχεῖς*, &c.] "Ἔν τι μὲ, subaudi *ὑπάρχουσι*, et verte: nonne et victum tenuem et deficientem etiam offendentes, in eo tamen acquiescent?" Heathius. Male. Negligentius locutus est poëta, qui hoc vult: *συλλέξουσι ἵν μαχεῖς οὐχ ἥττους, ἢ ἵν μὴ μαχεῖς.* Ceterum Edit.

ΗΛ. Ὦ τλῆμον, εἰδὼς δωμάτων χρείαν σέθεν,
Τί τούσδ' ἐδέξω μείζονας σαυτοῦ ξένους;
ΑΥ. Τί δ'; εἴπερ εἰσὶν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
Οὐκ ἴσον τε μικροῖς, ἴσον τε μὴ, στέρξουσ' ὅμως;
ΗΛ. Ἐπεί νυν ἐξήμαρτες, ἐν σμικροῖσιν ὢν,
Ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλου πατρός·
Ὃς ἀμφὶ ποταμὸν Ταναὸν Ἀργείας ὅρους
Τέμνοντα γαίας, Σπαρτιάτιδός τε γῆς,
Ποίμναις ὁμαρτεῖ, πόλεος ἐκβεβλημένος·
Κέλευσε δ' αὐτὸν, εἰς δόμους ἀφιγμένον,
Ἑλθεῖν, ξένων τ' εἰς δαῖτα τορσῦναι τινά.

Ele. O miser, cum nôris tuarum sedium penuriam,
Cur istos excepisti majores te hospites?
Col. Quid, etiamsi sunt, ut videntur, nobiles?
Annon inter tenues, et inter non *tenues* acquiescent aeque?
Ele. Quando nunc peccâsti, homo tenui fortuna,
Abi ad veterem mei chari patris altorem,
Qui ad amnem Tanaum, Argivæ fines
Secantem terræ et Spartani soli,
Ejectus civitate, greges sequitur;
Jube autem ipsum, cum in ejus domum veneris,
Venire, hospitumque ad convivium aliqua præbere.

princeps et antiquissimæ omnes pro *στέρξουσ'* habent *στέρξουσι*. Sed *στέρξουσ'* Victorius manu in margine adscripsit, ut conjecerat Hartungus apud Stiblinum. *Seidl.*

408. Ἐπεί νυν ἐξήμαρτες, &c.] Continuat Electra suam orationem non attendens ad mariti objectionem. Sensus est: Quandoquidem in eo peccasti, quod hospites hosce recepisti, quum sis in re tenui, &c. *Seidl.*

409. ἐμοῦ φίλου πατρός·] MS. β. ἐμὸν φίλον πατρός. *Musg.*

Ἔλθ' ὡς παλαιὸν, &c.] Hic iterum ὡς pro εἰς, de qua re nos plus semel. Vide ad Bacch. v. 1278. *Barnes.*

ἐμοῦ φίλου] Musgravii MS. β. ἐμὸν φίλον, quæ lectio intelligi possit, si hæc verba interpunctione a ceteris disjungantur et construatur Ἔλθ' ὡς παλαιὸν τρόφον πατρὸς, ἐμὸν φίλον. Cf. supra v. 285. ubi de eodem viro Electra εἷς τῶν ἐμῶν φίλων. Sed est tamen hæc ratio paulo durior. *Seidl.*

410. Ταναὸν] Emendat Barnesius Ταινὸν ex Pausania, p. 81. *Musg.*

410. s. Ὃς ἀμφὶ ποταμὸν Ταναὸν, Ἀργείας ὅρους Τέμνοντα γαίας, Σπαρτιάτιδός τε γῆς,] Cum olim Ταναὸν legebatur, Ταινὸν correximus ex Pausania, qui in fine Corinthiacorum hæc habet fol. 81. lin. 3. Ἔστι δὲ ἀπ' αὐτῶν ποταμὸς καλούμενος Ταινάρος· εἰς γὰρ δὴ οὗτος ἐκ τοῦ Πάρνωνος κάτεισι μέσην διὰ τῆς Ἀργείας, καὶ ἐκδίδωσιν εἰς τὸν Θυρεάτην κόλπον. Gaspar Stiblinus hunc notavit. *Barnes.*

Heathius Ταναὸν metri caussa præfert. *Beck.*

Ταναὸν] Ita Libri. Barnesius ex Pausania, Lib. II. fin. quem Stiblinus citat, emendavit Ταινὸν. Heathiús tamen Pausaniam potius ex Euripide emendandum judicat. Hermannus Ταναὸν etiam ideo præfert, quod hæc sit Græca vox. *Seidl.*

412. πόλεος metri gratia scribunt Heath. et Reisk. *Beck.*

πόλεως] Ita Schæferus. Vulgo πόλεως

Ἡσθήσεταί τοι, καὶ προσεύξεται θεοῖς,
Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδ', ὃν ἐκσώζει ποτέ.
Οὐ γὰρ πατρῴων ἐκ δόμων μητρὸς πάρα
Λάβοιμεν ἄν τι· πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἄν,
Εἰ ζῶντ' Ὀρέστην ἡ τάλαιν' αἴσθοιτ' ἔτι.
ΑΓ. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, τοῦσδ' ἀπαγγελῶ λόγους
Γέροντι· χώρει δ' εἰς δόμους ὅσον τάχος,

415 Gaudébit sane, et supplicabit diis,
Ubi vivum audierit juvenem, quem olim servavit.
Non enim ex paternis ædibus a matre
Accipiemus quidquam: imo vero nunciaremus tristia,
Si vivere Orestem adhuc misera illa intelligeret.
420 *Col.* Ergo, quoniam *hoc* placet tibi, hæc nunciabo verba
Seni: *tu* vero ito in ædes quam celerrime,

[ita ed. Victor.] contra metrum. Quod Heathius et Reiskius malunt στόλους, ea forma in senariis tragici non utuntur. *Seidl.*

413. Ed. Victor. αὐτὸν τόνδ' εἰς δόμους. Sed τόνδ' recte omittit Barnesius. Lego præterea ἀφιγμένος pro ἀφιγμένον. *Musg.*

413. s. Κίλιξι δ' αὐτὸν, εἰς δόμους ἀφιγμένον, Ἑλλῆν,] Cum τόνδ' olim inter αὐτὸν et εἰς male interserebatur, illud cum Scaligero fortiter rejecimus. Canterus hac in parte minus feliciter legebat: Κίλιξι δ' αὐτὸν τῶνδι δόμους ἀφιγμένον, nulla versus, nec, ut puto, sensus, cura habita. Æmilius Portus nugatur. *Barnes.*

εἰς δόμους ἀφιγμένον, i. e. domum suam reversum e pascuis. Cf. ad v. 6. Respicitur ad verba σοίμναις ὁμαρτεῖ, v. antecedente. Bene enim Heathius monet, domum suam ipsi proficiscendum fuisse, ut inde dapes hospitibus peteret. Ceterum in editione principe ante εἰς inseritur τόνδ', quod cum Scaligero et Barnesio omisimus. Possit tamen aliquis conjicere:

κίλιξι δ', αὖ τόνδ' εἰς δόμους ἀφιγμένον,
Ἕλλῆν,

ut conjungantur αὖ ἀφιγμένον. Sed illud αὖ non videtur satis opportuno loco positum. *Seidl.*

416. ἐκσώζει] Præsens pro præterito, ut sæpe apud tragicos. Similiter post relativum Soph. Trach. 20. Philoct. 261. *Seidl.*

419. αἴσθοιτο, i. e. παρ' ἡμῶν ἐκούσια. *Seidl.*

421. MSS. α. β. τοιαῦτά γ' ἐν δόμοις. MS. γ. τοιαυτί γ' ἐν δόμοις. *Musg.*

423. προσφορίματα.] Schneiderus in Lexico explicat per προσφορά, eo significatu, quo προσφορὰ dicitur de dapibus. *Seidl.*

424. τοιαῦτά γ' ἐν δόμοις] Victorius et Editiones τοιαῦτα τὰν δόμοις, quod minus placet. *Seidl.*

425. His a Colono dictis Electra domum redire videtur et, quæ sequuntur, ille aut seorsim aut ad Chorum dicit. *Beck.*

426—432. Apud Stob. Grot. XCI. p. 367. *Burn.*

426. ἡνίκ' ἂν γνώμη πίσυς,] Stobæus, c. 91. Ed. Grot. ἡνίκ' ἂν γνώμας πίσυν. *Musg.*

Ἐν τοῖς τοιούτοις] Syllaba prima in τοιούτοις est communis; de qua re vide quæ nos cumulavimus ad Hecub. v. 1090. *Barnes.*

Si lectionem Stobæanam (vid. not. Musg.) admittamus (cui tamen vulgatam longe præferendam duco), dicendum est, γνώμης regi a τοιούτοις, *quando in tales cogitationes incido.* *Beck.*

Legitur vulgo ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πίσυν. Schæferus πίσυι mutavit in πίσυ. Sed Stobæus Floril. XCI. p. 367. pro γνώμη πίσυι habet γνώμας πίσυν, quam lectionem Heathius mire construit et explicat. Legendum, ut edidimus, γνώμῃ

Καὶ τἄνδον ἐξάρτυε· πολλά τοι γυνὴ
Χρήζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.
Ἔστιν δὲ δὴ τοσαῦτα τἀν δόμοις ἔτι,
Ὥσθ' ἕν γ' ἐπ' ἦμαρ τοὐσδε πληρῶσαι βορᾶς.
Ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσοι,
Σκοπῶ τὰ χρήμαθ', ὡς ἔχει μέγα σθένος,
Ξένοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσον πεσὸν

Resque domesticas para: multa enim mulier,
Si velit, inveniet ad convivium fercula.
Tantum autem adhuc nobis est domi,
Ut unum saltem in diem hosce replere possim cibo.
Cum autem in hujusmodi res cogitatio inciderit,
Considero pecunias, quam magnam habeant potentiam,
Ut et hospitibus dare possimus, corpusque in morbum incidens

πέσῃ, qua ratione variæ istæ lectiones conciliantur. De subscripto ι a librariis passim in ε mutato vid. Schæf. Melet. Crit. p. 112. sq. Πίπτειν γνώμῃ idem est quod πίπτειν εἰς γνώμην, incidere in cogitationem. Sic Orest. 88. δεμνίοις πίπτων' ἔδη. Sensus est: Quando, ubi tale quid accidit, in meditationem incidero, intelligo, &c. Ceterum in Soph. Trach. 705. legimus τοῖ γνώμης πέσοι, unde si quis putet Stobæi lectioni auctoritatis aliquid accedere, ei demonstrandum est, non modo dici posse ἡνίκα γνώμης pro ἔστι γνώμῃ, sed etiam, quomodo talem explicationem loci nexus ferat. *Seidl.*

427. Σκοπῶ τὰ χρήμαθ', ὡς ἔχει μέγα σθένος,] Locus communis valde insignis et memorabilis de usu pecuniæ. Demosthenes, Lib. I. Olynth. Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἔστιν τούτων οὐδὲν ἴσον γενέσθαι τῶν δεόντων. Nec enim opes sunt tantum, ut Ovidius vocat, *irritamenta malorum*, sed et virtutum instrumenta; si quis iis recte utatur, in Dei, ecclesiæ et literarum honorem et incrementum, in publicum denique commodum et pauperum beneque merentium emolumentum. Nec enim aliud et ipsæ sunt, quam Dei dona, de quibus Homerus: Οὔτοι ἀνείδιζεν' ἴσον Διὸς ἐκγεγαυῖα δῶρα. Vide Phœniss. v. 449. Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα, et Scholiasten in locum. Hunc igitur locum Hugo Grotius ita vertit, Johann. Stobæi Florileg. c. 91. cui titulus: Ἔπαινος πλούτου: *Hæc cuncta cum rationis ad normam puto, Tum quanta vis sit cogito pecuniæ; Ut des amicis; corpus ut morbis grave Sumtu reficias. Nam quod ad victum attinet, Nil pæne refert: quippe satiati cibo ditesque pauperesque tantundem ferunt.* Notandum vero obiter, apud Stobæum legi in versu præcedenti pro γνώμῃ πέσοι, quod ad marginem notavimus, γνώμης πέσοι. Nostra tamen lectio melior, quia in altera oportet τοῦτο, vel aliud simile subaudiri, certe γνώμης ab ἡνίκα regi hic non potest. Sensus enim et ordo verborum hic: Ἡνίκα δὲ γνώμη μου πέσοι ἐν τοῖς τοιούτοις, δηλονότι ἐνθυμήμασιν, ἢ περίγμασιν, ὡς ξενοδοχίαις, καὶ φιλοξενίαις, τότε ἐγὼ μὲν τὰ χρήματα μέγα δυνάμενα. Ἐς δὲ τὰ λοιπὰ οὐδὲν ὠφέλιμά ἐστιν. *Barnes.*

428. Φίλοις τε δοῦναι,] Plutarch. II. p. 33. C. ubi MS. frustra obtulit Δαπάνοις σῶσαι pro Δαπάναις ἰσῶσαι. *Por.*

Plutarchus de Aud. Poët. p. 38. ed. Franc. hunc versum, quem sic citat:

φίλοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσον πεσὸν
δαπάναις ἰσῶσαι,

a Cleandro mutatum esse refert in:

πένησι τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὸν
δαπάναις ἰατρεύσαι.

Lectionem δαπάναις ἰσῶσαι dudum correxerunt. Sed φίλοις pro ξένοις etiam Stobæus habet, idemque paulo post ἐφημέρου pro ἐφ' ἡμέραν. Sed supra v. 235. τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. coll. Alcest. 804. Cycl.

Δαπάναισι σῶσαι· τῆσδ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς
Εἰς μικρὸν ἦκει· πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνὴρ
Ὁ πλούσιός γε, κὠ πένης, ἴσον φέρει.
ΧΟ. Κλεινα ναῦς, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν στρ. α'. 435

Sumptibus servare: ad quotidianum vero victum
Parum refert: omnis enim vir satiatus,
Et dives, et pauper, tantundem fert.
Cho. O inclytæ naves, quæ olim Trojam appulistis

336. πτιῶν καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν. Phœniss. 412. τοσὰ μὲν ἐσ' ἥμας εἶχον, ὅσ' οὐκ εἶχον ἔτι. Quamquam significatione differunt καθ' ἡμέραν et ἐφ' ἡμέραν. Illud est *per diem, quotidie*, hoc *in diem, für, auf den Tag*. Herodot. I. 32. οἱ γάρ τοι ὁ μέγα πλούσιος μᾶλλον τοῦ ἐσ' ἡμέρην ἔχοντος ὀλβιώτερός ἐστι, εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσπετοι, πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι ἐὸν τὸν βίον. *Seidl.*

429. τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν] Stobæus, ubi supra, τῆς δ' ἐφημέρου. *Musg.*

431. χ' ὁ πένης,] Stobæus, ubi supra, καὶ πένης. *Musg.*

Pro γε Reisk. mavult τε. *Beck.*

χὠ πένης,] Stobæus καὶ πένης, quod non multum abfuit quin præferrem. Articulus enim in talibus locis ad alterum substantivum haud raro omittitur. Immo omittitur, ubi etiam magis necessarius videtur, ut Soph. Œd. Col. 1313.

τὰ πρῶτα μὲν
δεῖ (leg. δέμ) πρατῶνα, πρῶτα δ' οἰκητῆν ἰδεῖν.

In eadem fabula, v. 808. vereor, ut Musgravius et Schæferus jure Suidam secuti sint. Nihil est quod reprehendi possit in librorum lectione:

Χαρὶς τό σ' ἰσῶν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.

Facile intelligitur τὸ ἰσῶν ad τὰ καίρια, segrius desideramus articulum ad καίρια. Cf. Æschyl. Sept. ad Theb. I. 621. Choëph. 578. Eurip. Iph. Aul. 829. — In Platonis Protag. p. 357. a. ἐν ἑξῆς τῇ αἰρέσει — τοῦ τε πλείονος καὶ ἐλάττονος καὶ μείζονος καὶ σμικροτέρου καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω articulus τοῦ omissus quidem est ad verba ἐλάττονος, μείζονος, σμικροτέρου, sed non ad verba πορρωτέρω et ἐγγυτέρω. Recte igitur Heindorfius Henr. Stephanum reprehendit, quod præfixo ille articulo conjecerit τοῦ πορρωτέρω et τοῦ ἐγγυτέρω, sed quod ipse, ut videtur, illud τοῦ ad hæc verba supplet, in eo fallitur. Si supplendus articulus est, ex nexu loci supple τὸ, non τοῦ. Paulo ante p. 356. b. συνθεὶς τὰ ἥδια καὶ συνθεὶς τὰ λυπηρὰ καὶ τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόῤῥω. In Eur. Iph. Aul. v. 22. legendum καὶ φιλόστοργον, non τί τι φιλόστοργον, ne proceleusmaticum in anapæstos intrudamus. Multo autem his memorabilior est omissio articuli ad prius vocabulum, qualem in nostra fabula legimus infra v. 1347.

οἶστ δ' ὄντων καὶ τὸ δίκαιον
φίλον ἐν βιότῳ.

Quæ cognata videtur cum illa loquendi formula, quæ ὅστις, οἵτινες et præpositiones ad prius sive vocabulum sive membrum omittuntur, ponuntur ad alterum. *Seidl.*

432. ναῦς,] Metrum postulat ναῦς γ'.

Κλεινα] ναῦς,] Mille naves alloquitur Chorus per apostrophen, quibuscum Græci et Agamemnon ad Trojam venerunt, ut notavimus ad hujus Fabulæ v. 2 *Barnes.*

Versum in duos dividi jubet Heath. ita:

Κλεινα ναῦς basis spondaica, sive dimeter spondaicus.
Αἵ ποτ' ἐμβᾶτε Τροίαν periodus catal.

et in antistropha:

Νηρῇδες δ' ὑ-
βριδὰς ἀνατῶσι λευκῶσαι.

Beck.

Κλεινα] ναῦες,] Similem locum vid. Troad. a v. 122. De hoc alloquii genere supra diximus ad v. 1. De metro autem hujus versus disputatum est ad Troad. v. 308. Dochmios cum glyconeis conjunxit etiam Sophocles Œd. Col. a v. 117. Hermannus tamen etiam sic explicari

Τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς,
Πέμπουσαι χορεὺς μετὰ Νηρηΐδων·
435 Ἴν' ὁ φίλαυλος ἴαλλε δελφὶς
Πρῶραις κυανεμβόλοι-

Innumeris remis,
Ducentes choros cum Nerei puellis,
435 Ubi tibiæ-amans Delphinus exultabat
Proris cæruleis

posse hos numeros censet, ut e quatuor ordinibus compositi putentur hoc modo:

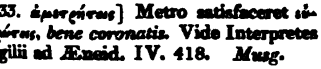

De quarta ab initio syllaba ancipiti comparat similem aliorum versuum rationem, ut de quibus diximus de Versu. Dochm. p. 261. seq. *Seidl.*

433. ἀμετρήτοις] Metro satisfaceret εὐμετρήτοις, *bene coronatis.* Vide Interpretes Virgilii ad Æneid. IV. 418. *Musg.*

Τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς,] Ἀμετρήτοις, ἤγουν ἀναρίθμήτοις· χιλίων γὰρ οὐσῶν νεῶν, πολὺ πλείω ἐρετμὰ εἶναι ἐχρῆν. Τῶν γὰρ αἱ μὲν πεντήρεσιαι, αἱ δὲ τεσσαράκοντοροι, ἴσι δὲ καὶ τετρακόντοροι οὐκ ὀλίγαι ἦσαν. Ὅθεν ἀσαφὴς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρετμῶν, ἵνα μὴ τῶν νεῶν σαφήσωσιν. Ἀμέτρητος οὖν καὶ ἀναρίθμητος ἰνδικὸς, οὐχ ὁ παντὸς ἀριθμοῦ ὑπερίσχων, ἀλλ' οὗ ἀριθμὸς οὐκ ἴσμεν. *Barnes.*

Versus glyconius est σολοιχηράστατος ex epitrito secundo, cui opponitur dispondeus, et choriambo. Nam ἀμέτρητον in antistropha primam corripit, et sic quoque ἐρετμοῖς secundam. *Beck.*

433. s. Τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς, Πέμπουσαι χορεὺς μέτα Νηρηΐδων] Ita distinguo et lego. *naves Ionium vocis ἐρετμοῖς, cum choro Nereidum. Reisk.*

434. Πέμπουσαι χορεὺς μετὰ Νηρηΐδων·] Πέμπουσαι χορεὺς, ἤγουν ναυστολούμεναι ἄλλοτε γὰρ καὶ χορεύουσι ταῖς παρὰ πόρπα αἱ νῆες· ἰωνιθμοι δὲ, μετὰ Νηρηΐδων, ὅτι αἰόνιαι ἡ Πίνος. *Barnes.*

Πέμπουσαι χορεὺν, i. e. *ducentes choreas.* Ita dicitur πομπὸν πέμπειν. vid. Henr. Steph. Thes. III. p. 197. A. Quid velit poëta, ipse optime explicat Hel. 1460. Φοίνισσα Σιδωνὰς δ' ταχεῖα πόντα — χορευτὴ τῶν καλλιχόρων διλφίνων. Cf. etiam Soph. Œd. Col. 717.

πλόου
Θρόνευε, τῶν ἱππευτικῶν
Νηρῆδων ἀκόλουθος,

et Nostri Iphig. Taur. 429. Ceterum vulgo legitur Νηρεΐδων. Vid. ad antistrophicum. *Seidl.*

435. φίλαυλος] Plinius Hist. Nat. Lib. IX. c. 8. *Delphinus—mulcetur symphoniæ cantu, et præcipue hydrauli sono.*

ἴαλλε] De choreis Delphinum vide Oppian. Halieut. Lib. I. v. 670.

Ἴν' ὁ φίλαυλος ἴαλλε Δελφὶς] Delphis dicitur φίλαυλος, ob amorem musicæ, quo hic piscis ardere præ cæteris putatur. Quod Aul. Gellius, Lib. XVI. c. 19. Arionis exemplo ostendit. Quæ sive historia, sive fabula, suavissime Græco carmine luditur, in libro Lipsiæ impresso anno 1588. de quo nos ad Medeæ principium. Lucianus in Dialogis ad illam respicit, et Æsopus in quadam fabula. Historiam nobis primus tradidit Herodotus in Clio, sive Lib. I. c. 24. Præterea quod Delphines sint φιλόξενοι, et proinde navigantibus comites se facere soleant, et, ut vocat Euripides, φίλαυλοι, tradit Oppianus in Halieuticis et Plinius Natural. Histor. Lib. IX. c. 8. Gellius Lib. VII. c. 8. *Barnes.*

Ἴν'] Cave de tempore intelligas. In pragressa sententia latet *in mari.* Noster Iph. Taur. v. 427.

ἵν' Ἀμφιτρίτας ἠθάδι δρομάδι
ὅταν κυκήσωνται πορεῖαι
τῶν Νηρῄδων χοροί.

ἴαλλε, i. e. Ἐπάλλετο. vid. Porson. ad Orest. 316. qui tamen ibi male corrigit ἀμπάλλετ', metro non intellecto. Eodem modo paulo post v. 476. habebimus ἴαλλον pro ἐπάλλοντο. *Seidl.*

436. πρῴραις non videtur ab εἰλισσόμενος regi posse. Legendum:

σὺν εἰλισσόμενος,
Πορεύων τὸν τᾶς Θέτιδος
Κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλλῆ,
Ξὺν Ἀγαμέμνονι, Τρωΐας

Circumvolutus,
Deducens Thetidis *filium*
Levem saltu pedum Achillem,
Cum Agamemnone, Trojæ

σφέρας συνειμβλίσας
ἰσιλισσόμενος.
Musg.

συνειμβλίσειν] Hunc et antec. v. legimus in Aristoph. Ran. v. 1317. Vid. antistrophem. *Seidl.*

457. Recte se habet. cf. Orest. 691. *Por.*

458. Πορεύων] Soph. Œd. Col. 1475.

ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
ἄναστα χέρας τῇδί τις παρωτόνει.

Pro quo, quod diligenter notes, paulo ante v. 1457.

πᾶς δὲ, εἴ τις ἴσχυσε,
τὸν πάνυ' ἥρωον διῶξε Θυρία πέρα.
Seidl.

459. Ἀχιλλᾶ,] Metrum postulat Ἀχιλλᾶ. [He.] *Musg.*

Κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλλᾶ,] De velocitate Achillis nos alias ad Iphigen. Aul. v. 206. Et Homero sæpe ποδὰς ὠκὺς et ποδώκης, ποδάρκης et ταχὺς et πόδας ταχὺς dicitur. Aliud autem hic intelligi videtur; Quum enim oraculo prædiceretur, illum, qui primus in terram Trojanam descenderet, eamque pedibus primus tangeret, primum moriturum, dubitantibus cæteris Græcis, Achilles, monitu Ulyssis clypeo in terram projecto, in illum saltu se jecit, quem Protesilaus deceptus est secutus, et sic terram Trojanam primus pedibus tetigit, (Achilles enim in clypeum stetit) primusque ab Hectore cæsus periit. *Barnes.*

Ἀχιλλᾶ] Ita Heathius. Vulgo Ἀχιλλᾶ. Ceterum vid. ad v. 451. *Seidl.*

Versus scilicet glyconius est σολυσχηματίστος ex epitrito secundo pentasyllabo et choriambo. *Heath.*

440. Τρωΐας] Vulgo Τρωΐας, quod metro repugnat. Possis etiam legere Τρωϊάδε, sed etiam Τρωΐδας Nostor dixit Hec. 94. *Seidl.*

442. Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδαι ἀντὰς λιτοῦσαι
Ἡφαίστου χρυσέαν ἀκμόνων, &c.] Subaudi ἀσπίδα. Locus hic ex Homero sumitur, Iliad. Lib. XVIII. et XIX. ubi Πανοπλία Achillis a Vulcano facta a Thetide Nereide illi portata in manus traditur. Clypei autem forma paulo aliter ab Homero describitur; nec tamen Euripidis descriptio cum illa pugnat. Is enim, et quæ Homerus habet, tangit, et alia nonnulla pro poëtarum auctoritate adfingit. *Barnes.*

Εὐβοΐδαι] Malim Εὐβοΐδας et Heraclid. 85. Εὐβοϊδ'. *Seidl.*

Achilles cum ad bellum Trojanum profecturus esset, Nereides ei arma Vulcani fabricata manu attulisse narrantur. Carmen autem, quo hunc a Choro exponuntur, corruptissimum est:

Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδαι ἀντὰς λιτοῦσαι;
Ἡφαίστου χρυσέαν ἀκμόνων
Μίχθησ' ΑΣΠΙΣΤΑΣ ΕΦΕΡΟΝ ΤΕΥΧΕΩΝ
Δυσὶ τὸ Πήλιον, δυσὶ τὸ πρυμνᾶς
Ὅσσους ἤρὼς πάσας,
Νηρηΐσιν σταυοὺς
ΚΟΡΑΙ ΜΑΤΕΥΟΥΣΕ· ἵνθα σταυὸς
Ἰανύσας τεῖχον Ἑλλάδι φῶς.

Primum in verbis ἀσπίστας ἔφερον τευχέων hæremus; unde enim genitivum τευχέων pendere dicamus? et quam quæsitum hoc, μόχθους ἀσπιστὰς scutatos labores pro *scuto elaborato* accipere. Deinde in πρυμνᾶς πάσας ulcus hærere acute animadvertit Musgravius, cujus verba apponimus: πρυμνᾶς πάσας *expressum videri potest ex Homeri* πρωμηστείας, Il. XIV. v. 307. *Verum si de radicibus montium loquitur, quomodo eas* πρὸς πηγαίας σταυοὺς, i.e. Nymphorum speculas *secat, quod nos ni-*

Ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς.
Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι, ἀντιστρ. α'. 445
Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων
Μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων,

Ad Simoëntias oras.
Nereides vero, Euboicis oris relictis,
Vulcani aureis *ab* incudibus,
Labores armorum scutatos ferebant

i verticibus *convenire potest.* Lego: ἀπό 'Ιφιτιάδας, &c.—Tandem pro κέρας μαντεύων' editio Vict. legit: μάντιν'. Forsan totus hic locus ita refingi potest:

Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι
Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων
μόχθους, 'ΑΧΙΛΛ' 'ΕΠΕΦΕΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ·
ἀπό τι Πήλιον, ἀπό τι ΚΡΗΜΝΟΥΣ
'Οσσας ἱερὰς νάπας
Νυμφαίας σκοπιὰς
ΚΟΡΑΙ ΒΑΤΕΥΣ'· ἔνθα πατὴς κ. τ. λ.

Sic omnia intellectu facillima. Afferunt Nereides scutum pulchre elaboratum, σκαλὸν, ut apud Homerum Ιλ. XVIII. 590. Vulcanus Achilli scutum fabricans illud σκαίλλειν dicitur:

ἐν δὲ χέρσιν σκαίλλε σκριπλιντὶς Ἀμφιγυήεις.

id quod Æschylus σχηματίζειν vocat in VII. c. Thebas. 467. Ἐσχηματίσατο δ' ἀσπὶς οὐ σκριπτὸν σφέτερον. Deinde vero verba ἱερὰς νάπας pro genitivis habeo et cum κρημνοὺς jungo. *Puellæ Nereides Pelium ascendunt et præcipitia nemorum Ossæ pererrant.* Memini hac occasione Epigrammatis Adæi. in Anal. V. P. Tom. II. p. 241. quod corrupte vulgatur:

Ταίγετ' ἐριπλαλίοις νάπαις ἐμβαίνουσι Δοδώνου
Πιπλείσιαι ὄσσαν παρτρίδι πνείουσαι·
ἀλλ' ὁ μὲν ἀρμάθη ΠΡΕΙΩΝ' ΑΤΕ· τοῦδ' ἀναλλὰς
Πιπλείδα λόγχην ἧκε διὰ πρατέων.

Pro πρεμὼν quæ vox nihili est corrigendum fortasse

ἀλλ' ὁ μὲν ἁρμάθη ΚΡΗΜΝΩΝ 'ΑΠΟ.

Ille autem taurus desuper ab alta rupe

ruit, quod loco, ubi hæc res agitur, optime convenit.—Mutatio τοῦ μάντιν' in βάντιν' fere nulla est, cum, quod sæpius jam monuimus, literæ β et μ parvo tantum apice in Codicibus differant. V. Κέρας autem mihi quidem minime movendum videtur, quippe cum subjectum, quod vocant, totius periodi, eleganter repetat, teneatque pronominis locum. *Jacobs.*

443. Ad χρυσέων ἀκμόνων Barnesius intelligi vult ἀπὸ, referens hæc verba ad ἔφερον. Sed fallitur. Bene Reiskius: "Nereides ferebant labores aurearum Vulcani incudum, h. e. instrumenta, parata super incude Vulcani." In genitivorum concursu noli offendere. Ceterum hæc Achillis arma audacter poëta dixit μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων, *labores armorum scutatos*, partem potiorem, scutum, commemorans. Vox ἀσπιστὰς metro neutiquam officit. *Seidl.*

444. ἀσπιστὰς] An ἀσπίτους, quod metro certe melius convenit. *Musg.*

Nereides ferebant labores aureorum Vulcani incudum, h. e. instrumenta parata super incude Vulcani. Significat scuta ἀσπίδας, ita leg. et πευκάεντ' ἀπὸ Πήλιον, *in Pelio pinearum ferace*, ἀπό τι κρημνοὺς Ὄσσας, ἱερὰς νάπας, ita lego et dist. *per præcipitia Ossæ, sacræ sylvæ, speculæ Nympharum, quærentes*, excientes, evocantes, κόρας, *Nymphas.* Ita enim cum vet. ed. leg. *Reisk.*

Versus asynartetus est ex duobus dochmaicis, ideoque ἀσπιστὰς penultimam corripere statuendum. V. Clark. ad Hom. Il. β'. 537. Ad finem versus plenius distinguendum. *Heath.*

τευχέων,] Lege ut disyllabum. Est enim hoc numerorum genus satis frequens in glyconeis carminibus. Vid. de Versu Dochm. p. 348. Locis, quos ibi proposui, adde nostri Hippol. 146. quem ver-

445 Ἀνά τε Πήλιον, ἀνά τε πτερομνὰς
Ὄσσας ἱερὰς νάπας,
Νυμφαίας σκοπιὰς,
Κόρας μάτινσ'· ἵνθα πατὴρ
Ἱππόταν τρέφιν Ἑλλάδι φῶς,

445 Per Pelium, perque excelsos
Ossæ sacros saltus,
Nympharum speculas,
Oculos circumferunt, ubi pater
Eques educavit Græcis lumen,

sum de Versu. Dochm. p. 227. male anapesticum putavi. Legendum in antistrophico ejus cum Heathio, Valckenario et Brunckio σόν' pro τὸν, sed in stropha ἀνίεος tentari neutiquam debet. Illud ἀνίεος ἀδύνου στιλάνου (i. e. ἀνίεος στιλάνου στιθυμίνου sive, ut Scholiastes explicat, μὴ ἀνιεμένους ἑαυτὸν διὰ τῶν θυμάτων) pertinet ad illas dicendi formulas, in quibus adjectivum apponitur, quo continetur id, quod ejus, de quo sermo est, vel causa vel consequens est. Sic Sophocl. Œd. Col. 1200.

τῶν σῶν ἀδίκτων ἱμμάτων τυπώμασιν.

Huc etiam refero difficillimum illum locum Soph. Electr. 241. γονίων ἰανίμενος ἰσχυνὸν στίσσγας ἰξυνόνων γόων, quem sic explico: *non inhibens lamenta, ita* (si inhiberentur,) *parentes honore privatura, sive, quæ si inhiberem, parentes debito honore privarem.* Sophocl. Œd. Reg. 57.

ὡς οὐδὶν ἰσνιν οὔτε σίσγος οὔτε ναῦς,
ἰσμὸς ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἰσω.

Ad quem locum vid. Schæfer. Adde Herm. ad Eur. Suppl. 1030. et, quem hic laudat, Lobeck. ad Ajac. 515. p. 299. *Seidl.*

445. s. πτέμνας νάπας,] Expressum videri potest ex Homeri πτεμνοτρίας, Il. XIV. v. 307. Verum si de radicibus montium loquitur, quomodo eas mox νυμφαίας σκοπιὰς, i. e. *Nympharum speculas*, vocat, quod non nisi verticibus convenire potest. Lego:

ἀνά τε Πήλιον, ἀνά τ' ἰρεμνὰς
Ὄσσας ἱερὰς νάπας.

Hesychius et Etymologus ἰρεμνὸν per ὑψηλὸν explicant. Apollon. Rhod. II. v. 516.

ἠμαθίου φθίνς ἀδαμάντινος, ἀμφί τ' ἰρεμνὸν Ὄθρυν.

Nicander Theriac. v. 217.

ὄφνα τ' ἰρεμνὸς
Αἰγαγίνς πτρὸν, καὶ Κίσσαφος ἰντὸς ἰόντα.

Musg.

πτερομνὰς] Barnesiana Lipsiensis πτερομνᾶς. Musgravius, de radicibus montis intelligit. Sed explicandum puto de ἰξοχαῖς τοῦ ὄρους. Hesych. πτερομνὸν, τὸ ἰσχατον, τὸ ἄκρον (coll. Suida sub eadem voce) et πτέρνας, αἱ ἄκραι. Vid. etiam Etym. M. p. 693. 36. *Seidl.*

447. Νυμφαίας σκοπιὰς,] *Nympharum speculas.* Sic ἰδαίαν νυμφᾶν σκοπιὰν, Helen. v. 1323. ὀβριμαι σκοπιαὶ θεῶν, Phœn. v. 239. *Musg.*

Νυμφαίας σκοπιὰς,] Retinui hic atque in stropha lectionem vulgatam, quamquam, ut Hel. 1323. legimus Νυμφᾶν σκοπιὰς et Phœnissæ. 239. ὀβριμαι σκοπιαὶ θεῶν, ita et hoc loco fortasse scribendum est Νυμφᾶν σκοπιὰς, et in stropha κυκνιβόλους, quod ipsum offert Aristophanes loco laudato. Videndum est enim, an metra, quæ vulgo feruntur, recte sibi respondeant. Nam etsi eosdem numeros intra glyconeos legamus Eur. Suppl. 970. et 978. coll. Iph. Taur. 434. ibi tamen antecedens glyconeus in stropha pariter atque in antistropha una cum verbo finitur, ut, utrum continuandi numeri sint, judicari nequeat. Monometer autem anapesticus haud raro glyconicis interponitur. Accedit, quod ex vulgata lectione septem deinceps vocabula in ας terminantur. *Seidl.*

450 Θέτιδος ἰνάλιον γόνον,
Ταχύπορον πόδ' Ἀτρείδαις.
Ἰλιόθεν δ' ἔκλυον τινὸς ἐν στροφὴ β'. 455
Λιμέσιν Ναυπλίοισι βεβῶτος,
Τᾶς σᾶς, ὦ Θέτιδος παῖ,

450 Thetidis marinam sobolem,
Velocem pedibus, auxiliatorem Atridis.
Ex quodam autem audivi, qui ab Ilio in
Portus Nauplios venerat,
Tui, O Thetidis fili,

448. Κόραις μάτιν'·] Ita Ed. Victor. Lenissima emendatio est κόρας ζατῖν', *pupillas oculorum dividunt*, i. e. huc illuc in diversas partes ferunt. ζατίομαι ex Homero notum est; ζατῶ in activa non inveni, nisi apud Etymologum. Phrasis idem sonat, quod ζωφέρειν κόρας et ἐκδιδόναι κόρας: de quibus vide ad Orest. v. 1259. Phœn. v. 1380. Metrum ad amussim conveniet, si in stropha legamus:

πρόμους πυκνιμβόλους
ἐ' ἐναλισσόμενος
κόρων τὸν τᾶς Θέτιδος.

Quibus hoc displicet, legere possunt κόρας ζατῖν', *oculis quærunt*. *Musg.*

Κόραις ματεύσων'·] Ita legendum puto, et putat mecum Joh. Miltonus; neque enim κόρας μάτευμ', *Proserpinæ investigatio*, locum hic habet, quicquid Portus delirat. Vetus lectio κόρας μάτευσ' nihil omnino significat; quare in marginem rejicio. *Barnes.*

Κόραις μάτιν'·] Ita legi in ed. Victor. affirmat Musgravius, idemque habent Brubach. Hervag. Stibl. — Thierschius tamen ex editione Princ. enotavit κόραις μάτευσ'. Barnesius edidit κόραις ματεύσων', quod metro non minus adversum est, atque alterum, quod proponit, κόραις ματεύσω', *oculis quærunt*. Idem valet de Musgravii conjectura κόρας ζατῖν', quæ aliis etiam offensiones habet. Nec melior est altera Musgravii emendatio κόραις ζατῖν', quo Dorismi genere tragici abstinuerunt. Melius de hoc loco meruissent interpretes, si, quid velit poëta, explicuissent, qui in eo videntur consentire, Nereidas in Pelio et Ossa quæsivisse Achillem. Sed, quæso, cur? Nimirum ut arma Vulcani ei traderent. At tum temporis Achilles erat ad Trojam. An intellexerunt illa arma, quæ prius habuit Achilles, quibus Patroclum Hector exuit? Sed etiam de his diversa tradit Homerus Il. σ'. 82. sqq. Nihil superest, quam ut dicas, diversam ab Homerica Euripidem secutum esse fabulam, id quod hac in re mihi quidem parum probabile fit. Nam quod Nereidas, non Thetin, quemadmodum Homerus narrat et ipse noster Iphig. Aul. v 1073. arma Achilli attulisse tradit, id nihil momenti facit, quum Nereides perpetuæ sint Thetidis comites. Minus etiam probat illud, quod in armorum descriptione non singula quæque ex Homero transtulit, ut potius, si hoc fecisset, mirandum ducerem. Hinc adducor, ut longe aliud quid, quam quod interpretes opinantur, in corrupta ista lectione κόραις μάτιν' latere putem, quod tamen quale sit, equidem non potui reperire. Versum primitus fuisse glyconeum, ex stropha intelligitur. *Seidl.*

449. Ἰππότας τρίφυ Ἑλλάδι] Πατρὸς ἱππότας aperte de Peleo, Achillis patre, dicitur, qui et Homero dicitur ἱππηλάτα Πηλεύς, Iliad. π'. v. 125. Quare valeat Stiblinus, qui de Chirone intelligi vult: is enim non ἱππότης, sed ἵππος potius dicendus, certe dimidia parte equus erat, utpote Centaurus. *Barnes.*

450. ἰνάλιον] Vulgo ἰνάλιον. Illa forma Euripidi reddenda etiam est Iphig. Taur. 1241. *Seidl.*

451. Ταχύπορον πόδ'] i. e. ταχύποδος πόδας, ut supra v. 439. dicitur κούφος ἅλμα ποδῶν, Iphig. Aul. 206. ἰσάνεμος ποδῶν, Androm. 1225. ταχὺς πόδας. Commemoro hæc, ne quis nimis audaci metaphora ταχύπορον tanquam epitheton referat ad πόδα. *Seidl.*

Κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ
Τοιάδε σήματα,
Δείματα Φρύγια, τετύχθαι·
Περιδρόμῳ μὲν ἵτυος ἕδρα,
Περσέα λαιμοτόμον ὑπὲρ ἁλὸς
Ποτανοῖσι πεδίλοισι φυὰν Γοργόνος ἴσχειν·

Nobilia scuti in orbe
Hujusmodi signa,
Terrores Phrygios, sculpta esse:
In clypei quidem ambitu
Perseum decollatum supra mare
Alatis talariis
Speciem Gorgonis tenere,

Leg. ταχυπεριόντοδε una voce, aut, si metuas, metrum eo violari, ταχυπεριόντοδε (ut δοίκτορος pro δόκτορος), *celeripedem*. *Reisk.*

453. Ναυπλίοισι] Intelligendus Argis vicinus λιμὴν Ναυπλίου, de quo Orest. v. 54. Strabo: ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων παράπλιον, p. 368. *Musg.*

Λιμέσιν Ναυπλίοισι βιβῶντες,] Λιμένες Ναύπλιοι λέγονται, ἀπὸ τοῦ Εὐβοϊκοῦ, παρὰ Ναυπλίου τοῦ Παλαμήδους καὶ τοῦ Οἴακος φησὶν, βασιλέως τῆς Εὐβοίας· ἀφ' οὗ καὶ Ναυπλία λιμήν. Vid. ad Helen. v. 1585. *Barnes.*

Sic quoque Heath. (ut Musg.) nam portus Euboicos non posse intelligi monet, quia non credibile sit, mulieres Argivas rure degentes in Euboea versatas, ibique cum homine ab Ilio reverso collocutas. *Beck.*

Ναυπλίοισι] Recte Heathius et Musgravius intelligunt λιμέσιν Ναυπλίοισι. *Seidl.*

458. Περιδρόμῳ μὲν ἵτυος ἕδρᾳ,] Lege μὲν ἐν. *Por.*

Ἵτυος] Metrum poscit Ἰτυός γ'. *Musg.*

459. λαιμοτόμον] Lego λαιμότμητον, quod versum anapæsticum, qualis et antistrophicus est, efficit. *Musg.*

Περσέα λαιμοτόμον, etc.] Ita nos regum Persicorum sigillum describimus, cum cælata Persei herois progenitoris imagine, et Solis, Divi patrii, Estheræ v. 1319. Ἡ καὶ Μαρδόχιος σημεῖον ἵλλαβε χειρὶ Κυρείῳ ἠελίῳ πεχαραγμένον· ἀλλ' ἱππόθεν Γοργείην πεφαλὴν στερόεις πτῶσας εἵλιτο Περσεύς, Οἷον ἀπουτάμενος, καὶ λείπων γοάοντα πατῆρα. Ita cum Persei imagine solem quoque jungit Euripides, infra v. 463. Ἔν τ' ἐμὸν πανέλαμπε σέλας Φαέθων πόπλος ἀελίου. Quod Persea progenitorem regum Persicorum dixi, notandum est, ex Perseo et Andromeda, antequam in Græciam venissent, natum esse Persen, unde illi originem trahunt, testante Apollod. Lib. II. c. 4. sect. 5. *Barnes.*

Heath. scribit λαιμοτόμον, ut ad Gorgonem referatur. Versus ipsi est antispasticus dimeter hypercatalectus ex epitrito quarto pentasyllabo, antispasto itidem pentasyllabo et syllaba. *Beck.*

Dedi λαιμοτόμον pro λαιμοτόμου, versus causa, ut ad φυὰν pertineat. Heathii λαιμοτόμου propter hiatum ferri nequit. De terminatione feminina vid. Lobeck. ad Ajac. v. 175. p. 243. Ad ἁλὸς intellige ἀερθέντα, vel simile quid, et conf. ad Troad. v. 1312. *Seidl.*

460. Ποτανοῖσι πεδίλοις] Alatis pedibus erat Perseus, ut et capite. Talaria enim et Petasum Mercurii habuit. Historiam Persei tradit Hyginus Astron. Poët. in tit. Perseus, item Ovid. Metam. Lib. IV. Fab. 16, 17, 18, 19. Lib. V. Fab. 1, 2. 3. Apoll. Bibl. Lib. II. c. 4. N. Comes Mythol. Lib. VII. c. 11. et 18. *Barnes.*

461. ἴσχειν·] Pendet infinitivus ab ἔλεγεν, v. 452. Ceterum erunt fortasse, qui hos tres versus in duos contrahere malint hoc modo:

ἁλὸς ποτανοῖσι πεδίλοισι φυὰν

Διὸς ἀγγίλῳ ξὺν Ἑρμᾷ, 465
Τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ.
Ἐν δὲ μίσῳ κατίλαμπε σάκει ἀντιστροφὴ β.
Φαέθων κύκλος ἀελίοιο,
Ἵπποις ἂν πτεροίσσαις·
Ἄστρων τ' αἰθέριοι χοροὶ, 470
Πλειάδες, Ὑάδες,

Cum Mercurio Jovis nuncio
Maiæ venatore filio.
In medio autem fulgebat clypeo
Coruscus orbis solis,
Equis cum volucribus.
Astrorumque ætherei chori,
Pleiades, et Hyades,

Γεγὼς ἴσχυν Διὸς ἀγγίλῳ ξὺν Ἑρμᾷ,

militerque in antistropha. Verum, Hermanno judice, catalexin ista usitatior est Ionicis numeris. *Seidl.*

φαέθ. forte, *φάβαν*, *jubam*, i. e. caput initum. *Reisk.*

462. Διὸς ἀγγίλῳ ξὺν Ἑρμᾷ,] Recte Mercurium, Jovis et Maiæ filium, Perseo comitem facit, utpote ex quo falcem talaria mutuatus est Perseus. Ita illum Hyginus de eo: *Missus a Polydecte, magnetis filio, ad Gorgonas, a Mercurio, qui eum dilexisse existimatur, talaria et Petasum accepit; præterea Galeam, qua inanis ex adverso non poterat videri. Barnes.*

463. ἀγροτῆρα.] Mercurium dici censet Brev. ob artem furandi et detegendi res retiosas. *Beck.*

ἀγροτῆρι] Heathius: "Ideo, ut puto, agrestis dictus Mercurius, quia in Arcadia natus et educatus, et ejus regionis præcipue patronus.

Καλλίστως μιθίσατο καὶ Ἀρκαδίας ἐκυρίευσεν.

Hom. Hymn. ad Mercur. v. 2. "Commemorat Pausanias IX. 34. 3. aram Mercurii Ἐπιμηλίου. Conferre operæ pretium est Epigramm. Adesp. CCXXXVI. Brunck. Anal. III. p. 198. ubi pene contrarium de Mercurio prædicatur:

οὐ γὰρ ἐμοιχεύθη ὕμνος, οὐδ' ἀπεσυλήσατο.

Seidl.

Φαέθων κύκλος ἀελίοιο,] Hic φαέθων est nomen appellativum. Vide quæ nos de hoc loco supra ad v. 459. *Barnes.*

466. ἂν] Vide ad Iphig. in Aul. v. 754.

πτεροίσσαις·] Emendat Barnesius πτερυίσσαις. Sed bene vulgata defenditur ex Ovid. Metam. Lib. II. v. 48. Sic πτεροφόρων ἀχημάτων in fragmentis Phaëthontis. (Conf. Observ. Misc. T. II. p. 98.) *Musg.*

Ἵπποις ἂν πτεροίσσαις·] Mallem equidem πτερυίσσαις, potius, quam πτεροίσσαις, quia flammas omnes Solis equis facile concedant, alas nullus unquam Veterum concessit. Hinc Ovidius eorum nomina omnia, excepto uno, ab ignibus derivat, qualia sunt: Πυρόεις, Ἠῷος, Αἰθων et Φλέγων. Hinc nos in Esthera nostra v. 738. Αὐτὰρ ὅτ' ἠελίου φάος τρίτον ἤγαγεν ἡμᾶς Εἰς φλογερὴν ἵππουσι πυριτιόεσσιν ἀταρβῶς. Non tamen ausim πτεροίσσαις rejicere, quia figurate dici potest, et ipsa vox ἵππος videtur dici παρὰ τὸ ἵππασθαι τοῖς ποσίν· si grammaticis fides. Quod autem ἵππος etiam in fœminino indifferenter usurpetur de equis masculis, præsertim apud poëtas, observavimus supra ad Rhes. v. 356. *Barnes.*

ἄν, i. e. ἀνά. Sic Æschyl. Suppl. 362. ἀμφίτροχοις ἁλιβάτοισιν, ad quod exemplum nostro loco scribendum foret ἀμφιτροίσσαις. De vi autem hujus præpositionis cum dativo junctæ conf. Matthiæ Græc. Gramm. sect. 579. 1. *Seidl.*

467. s. Ἄστρων τ' αἰθέριοι χοροὶ, Πλειάδες,

Ἕκτορος ὄμμασι τρομαίοις.
Ἐπὶ δὲ χρυσιοτύπῳ πράνει
Σφίγγες, ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγραν
Φέρουσαι· περιπλεύρῳ

Hectoris oculis terribiles aspectu.
In galea vero aureis figuris decora
Sphinges, unguibus cantu-paratam prædam
Portantes: cæterum in latera ambiente

Τάδις] Ad Homerum respicit, qui de eodem clypeo loquens, Iliad. Δ'. v. 486. Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά θ' ὑφανὲς ἐστεφάνωται, Πλειάδας θ', Ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος. Vide Eustathium in locum, et A. Gellii Noct. Att. Lib. XIII. c. 9.

Barnes.

Leg. ἀν', *super equis alatis*; quod si displiceat, legi potest σὺν, ἵπποις σὺν πτ. *Reisk.*

468. Τάδις] Euripides hujus vocis primam produxit hoc loco et Ion. 1156.

Μῶν ἐκ χόρης Τάδις τι ναυτίλλει.

Vid. ibi Barnesio adnotata. *Seidl.*

469. τρόπαιοι] Ita optime Barnesius ex conjectura. Ed. Victor. τροπαίοις. *Musg.*

Ἕκτορος ὄμμασι τρομαίοις] Ita legendum pro τροπαίοις assero. Non enim est credibile, nec poëticæ fidei consentaneum, Hectoris adhuc vivi caput in Achillis clypeo signatum; sed hæc est poëtæ mens, has omnes imagines in Achillis clypeo depictas, Hectoris oculis adspectu formidabiles; hoc est: τροπαίους, ἃς σὺν ἂν πλαίη ἀντίον ἴδοιν. Quod Homerus etiam de Myrmidonibus, Achillis amicis, ait, Iliad. Φ'. v. 14. Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἴλας τρέμος, εἶδέ τις ἴτλη Ἄντην ἰσοδίσιν, ἀλλ' ἴσχεσαν. Euripides diceret: Τὰ δὲ τινάχια Μυρμιδόνων ὄμμασιν ἦσαν τροπαῖα. *Barnes.*

τροπαίοις recte se habet. ὄμματα τροπαῖα sunt oculi, qui præ stupore, metu, horrore, aliquid fixi intueri nequeunt, sed se avertant, τρέποντα ἑαυτὰ, aut etiam *terribiles*, qui alios avertunt, ἀποτρέποντα. *Reisk.*

470. χρυσοτύπῳ] Malui sic scribere, quam servata lectione χρυσιοτύπῳ vocales *ιο* in unam brevem contrahere, ut fieri videtur in νίος, Soph. Œd. Col. 702.

τὸ μὲν τις οὖσι νίος οὖσι γήρᾳ.

antistr. 715.

περόνησι ταῖσδε πτέρυξι ἀγρευτῆρ.

Sed in hoc tamen versu illud νίος etiam longam syllabam valere potest. Hephæstion p. 9. commemorat Praxillæ hexametrum:

ἀλλὰ τίον οἴκοντι θυμὸν ἐπὶ στέθεσσιν ἑκάστου.

quem versum, monente Hermanno, etiam citat Eustath. ad Il. α'. p. 1372. 8. p. 1328. p. 805. 21. Conf. etiam ad Troad. 850. *Seidl.*

471. ἀοίδιμον] Interpretandum fortasse *prædam cantu comparatam*: quemadmodum ipsa Sphinx ἀοιδὸς dicitur Soph. Œd. Tyr. v. 36. Vel legendum ἀοίδιμοι, *celebres. Musg.*

Quidni simpliciter cum Barnesio *celebrem prædam*, i. e. de qua poëtæ canunt. *Seidl.*

Σφίγγες, ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγραν φέρουσαι] De Sphinge, quæ Thebanos juvenes prædabatur, vide Hyginum, Apollodor. Bibliothec. Lib. III. c. 5. sect. 8. et Palæphatum περὶ ἀπίστων, c. 8. titulo: περὶ τῆς Σφιγγός. et quæ nos ad Phœnissas. Ἄγραν vero ἀοίδιμον vocat, quod hæc fabula a poëtis decantatissima. *Barnes.*

472. περιπλεύρῳ πίνει,] Indicatur *lorica*. *Heath.*

Pergit Chorus in descriptione armorum Achillis, in cujus lorica Pegasus et Chimæra exsculpti conspiciebantur:

— περιπλεύρῳ δὲ πίνει
πύρπνους ἵππος
δι δρέμᾳ λίαινα, χαλαῖς
Πειρωΐοις ΘΟΡΩΣΑ πῶλος.

Hærent interpretes in v. θορῶσα quam cum θορῶν nonnulli permutandam censent. Sed hoc quoque durum et contra usum Euripideum esse videtur. Mihi in mentem venit, quod a vulgatis literis proxime abest:

Δὶς κύτει, πύρπνοος ἔσπευ-
δε δρόμῳ λίαινα, χαλαῖς
Πειρηναῖον θορῶσα πῶλον.
Ἐν δὲ δορὶ φονίῳ, τετραβάμονες ἱππιδές.

Spacio, ignem efflans festinabat
Cursu leæna, unguibus
Pirenæum pullum ablatura.
In ense vero letifero quadrijugi

χαλαῖς
Πειρηναῖον ΦΟΒΩΣΑ πῶλον.

Chimæra unguibus Pegasum perterrefacius. ut Rhesus, 37.

Παιὸς τερμοεσσῇ μάστιγι φοβῶ.

Jacobs.

473. s. πύρπνοος ἔσπευδε λίαινα] Hæc dici puto de Chimæra, quæ certe ignem spirabat: Læna autem hic dicitur, quia specie leonina, serpentina et caprina constabat, ut Homerus, Iliad. ζ'. v. 181. Πρῶθι λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀναπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. De qua re Apollodorus Bibliothec. Lib. II. c. 3. sect. 1. *Barnes.*

λίαινα,] Recte interpretantur de Chimæra, de qua Homerus Il. ζ'. v. 181.; recte etiam paulo post Πειρηναῖον πῶλον de Pegaso. *Seidl.*

475. θορῶσα] Valde placeret Miltoni θηρῶσα, si per metrum recipi posset. Non inepte tamen Canterus ἀερῶσα, *ablatura*, ab ἄειρω. Equus Πειρήναιος est Pegasus, sic dictus, quod ad Pirenen bibens a Bellerophonte caperetur: Strab. p. 379. C. λίαιναν recte interpretatur Barnesius Chimæram, quæ Πρόσθι λέων. *Musg.*

Πειρηναῖον θορῶσα πῶλον.] Ἦγουν Πήγασον, ὃν ὁ Βελλεροφόντης ἐπωτίλων ἱμάχιτο τῇ Χιμαίρᾳ. Pegasus vero postea Musarum factus est equus, Musæ autem Pirenen fontem sibi sacrum habuere; inde et illorum equus Pirenæus dicitur. Alii volunt, Pirenen ex ungula Pegasi fluxisse; sed hoc ad Hippocrenen potius refertur, fontem Bœotiæ ad radices montis Heliconis fluentem; cum Pirene sit fons Acrocorinthi. Uterque autem quod Musis sit sacer, vel ex Persii prologo patet. Notandum vero, ut hic equus Bellerophontis nomen a fonte trahit, ex quo cum biberet, subito captus est a Bellerophonte; sic et alias ab ipso duce titulos sumit, ut Propertius Lib. III. Eleg. 2. *Bellerophonteæ quæ fluit humor equi.* Mil-Miltonus θηρῶσα legit, haud inepte, si metrum pateretur. Canteri autem conjectura hoc in loco ferri non potest, qui ἀερῶσα legendum putat pro θορῶσα; cum ἀερῶσα nihil sit, θορῶσα autem Attice pro θοερῶσα ponatur, quod optime Chimæræ vim in Pegasum ruentis denotat; subaudi tantum ἐπί, ut sit hæc loci dispositio: πύρπνους Χίμαιρα μάλα σπουδαίως καὶ θερμῶδες ἵππου ἀντιμάχεσθαι, χηλαῖς καὶ ὀπίσθιοις θοερῶσα ἐπὶ τὸν Πήγασον καὶ Βελλεροφόντην. Quod πῶλος frequenter ponitur pro ἵππος vide infra ad v. 482. *Barnes.*

Heath. legit θοερῶσα. Versum esse censet antispasticum πολυσχημάτιστον dimetrum hypercatalectum ex dispondeo, diiambo, et syllaba. *Beck.*

θορῶσα] Pro corrupta hac voce reponi vult Canterus ἀερῶσα, Heathius θοερῶσα. Multo melius Miltonus θηρῶσα, quæ lectio metro neutiquam obest. Neque tamen ab omni parte mihi satisfacit. Bothius proponit ἀερῶσα. *Seidl.*

476. Ἐν δὲ δορὶ] Hastas, quæ in hostem conjiciuntur, cælatis figuris exornatas fuisse parum credibile est. Lego igitur: ἐν δ' ἄορι, *in ense*, i. e. in capulo ensis, ubi gemmæ et quæcunque ornamenti loco sunt. *Musg.*

Conjecturam Musgr. δορὶ emendantis probat assensu Prev. Idem monet, poëtam sequi Homerum in clypei descriptione, ita ut nonnulla de suis addiderit. *Beck.*

δόρυ] Vulgo δορί. Vid. Herm. ad Soph. Ajac. ed. Erfurdt. maj. v. 1109. p. 628. — Ad vocem ἵππιδες cf. paulo ante v. 435. *Seidl.*

Ἵπποι ἴσαλλον· 480
Κελαινὰ δ' ἀμφὶ νῶθ' ἵετο κόνις.
Τοιῶνδ' ἄναστα δορικτόνων
Ἔκανεν ἀνδρῶν
Τυνδαρὶς ἀλίχια
Κακόφρων κούρα. 485
Τοίγαρ σέ ποτ' οὐρανίδαι
Πέμψουσιν θανάτοισι, κἄν
Ἔτι, ἴτι φόνιον ὑπὸ δέραν
Ὄψομ' αἷμα χυθὲν σιδάρῳ.

Equi currebant,
Ater vero circa tergum ibat pulvis.
Talium regem bellantium
Occidit virorum
Ducum Tyndaris,
Malitiosa puella.
Quamobrem aliquando *Dii* cœlestes te
Demittent ad mortem: et
Adhuc cruentam sub cervicem
Videro forte sanguinem effusum ferro.

479. ῥα. Τοιῶνδ' ἄναστα δορικτόνων Ἔκανεν ἀνδρῶν Τυνδαρὶς] Jam poëta, qui hactenus evagari visus est extra propositum, ad se redit; cum enim diu in Achille et ejus armatura hæserit, dicit: Talium magnanimorum ducum confœderatorum summum imperatorem et tot regum regem improba mulier, Clytæmnestra, occidit, Agamemnonem, qui ideo Homero præcipue vocatur ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. Vide Iphig. Aul. v. 15. At vero δορικτόνων idem, quod δορίκτυπων, unde confœderatorum vertimus. *Barnes.*

479. δορικτόνων, *armis exercitorum.* Non enim idem denotant δορίκτυπος et δορίξενος, quod affirmat Barnesius, nec δορίξενος significat *confœderatam*, sed generaliter *hospitem.* *Heath.*

480. Ἔκανεν] Vulgo ἔκτανεν. Illud dedi, quod in proximis allocutio est, et quod similiter in fine carminis fit infra v. 745. ὦν σὺ μεταθοῦσα πόσιν κτείνεις. — Paulo post pro Τυνδαρὶς ἀλίχια scripsi Τυνδαρὶ, σὰ λίχια, i. e. *tuum maritum.* Æschyl. Agam. 1115. τὸν ἐμεδίμνιον πόσιν λωτροῖσι φαιδρύνασα. Nostræ fabulæ infra v. 1156. ἃ πόσιν κατέκτανε λαβίχιος. Pluralem autem λίχια de persona posuit Noster etiam Hel. 783. 973. et λίκετρα, Androm. v. 920. Hinc malui scribere σὰ λίχια quam cum Schæfero meo ἁλιχία, i. e. κακολιχία, de qua emendatione vid. de Verss. Dochm. p. 24. not. coll. Schol. ad Soph. Electr. v. 429. Etiam Portus voluerat ἁλιχία, sed male explicat. De numeris hujus epodi disputavi de Verss. Dochm. l. c. Neque tamen hanc numerorum dispositionem pro unice vera haberi volo. Illud enim incommodi epodi habent, ut sæpe de numerorum dispositione ambigas. Ita exempli causa nostro loco non male aliquis sic posit numeros concinnare:

ἵπποι δ' ἴσαλλον· κόνις ἵετο,
τοιῶνδ' ἄναστα δορικτόνων ἔκανεν
ἀνδρῶν, Τυνδαρὶ, σὰ λίχια,
κακόφρων κούρα.
τοιγὰρ σέ ποτ' οὐρανίδαι
πέμψουσιν θανάτοισιν'
κἂν ἔτ' ἴτι φόνιον ὑπὸ δέρα.

Hermanno placet sic:

τοιῶνδ' ἄναστα δορικτόνων

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

Senex Agamemnonis olim nutritius, ex Electræ præsignatione, adfert quosdam munera pastoralia ad hospites melius excipiendos; atque cum his simul flavæ comæ cirros ad Agamemnonis sepulcrum, cui obiter inferias tulerat, inventos. Unde ille quidem conjecturam fecit, Orestem clam parentis Manibus justa fecisse, ex hujus cum Electræ capillo similitudine. Idem paulo post, hospitibus visis, agnoscit, unum eorum Orestem esse, ex cicatrice juxta palpebras, quæ illi olim puero, ex vulnere, dum cum sorore hinnulum persequeretur, accepto, coaluerat. Unde mutui amplexus Electræ et Orestæ. Orestes tandem cum sene consilia communicat de vindicanda patris cæde. His recte ordinatis, Orestes, Jove, Junone, Tellure Matre et patris occisi Manibus in auxilium evocatis, ad facinus accingitur. Chorus narrationem instituit de celebri illo aurei velleris agno Atrei et incesto Thyestæ adulterio, unde tot calamitates Pelopidarum domui ortæ. Narrationem claudit insigne epiphonema: Nempe hæc horribilia exempla ideo nobis proponi, ut Diis obtemperantes, discamus pie et sancte vitam instituere; ne in similes clades et nos incidamus.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

Ποῦ, ποῦ ναὸς πότνι' ἐμὴ, δέσποινά τε, 490

SENEX.

Ubi, ubinam *est* puella mea veneranda, et hera,

Ἴκανε, ἴκανε, ἀνδρῶν, Τυνδαρὶ, σὰ λίχνα καλόφρων κόρα.

et postrema, ut modo proposuimus. Unum adjicio, si quis retineri malit ἴκανεν, is pro ἀλίχνα poterit legere ἃ λίχνα, *suum maritum*, ut Soph. Trach. 525. τὸν ἂν πρεσβεύουσ' ἀκοίτην. *Seidl.*

481. Τυνδαρὶς ἀλίχνα] Pro ἀλίχνα, quod monstrum vocis est, emendat Barnesius ἀ μίλαι. Mihi epitheton hoc in tali re perfrigidum videtur: Lego autem:

Τυνδαρὶς ἃ λιθία.

Tyndaris lapidea, i. e. crudelis, dura instar lapidis. Sic λίθινε σαῖ, Theocrit. Idyll. XXIII. v. 20. *Musg.*

Τυνδαρὶς ἃ μιλία] Olim erat ἀλιχία, de quo monstro vocabuli misere se torquet Æmil. Portus, alii nihil dicunt. Facilis autem erat literarum transpositio et erroris origo; neque difficilis sanatio. *Barnes.*

Heath. mavult: Τυνδαρὶς ἄλοχος. *Beck.*

482. Καλόφρων κόρα.] Κόρα, pro γυνὴ, ut Latinis, puella et virgo pro mulier. Ita enim ipse Virgilius utitur alicubi, et Gellius Lib. XII. c. 1. *puellam* pro puerperam dixit, sicut et Ovid. 2. Fastor. Parce, *precor*, *gravidis facilis Lucina puellis*: et Horat. Lib. III. Od. 22. *Quæ laborantes utero puellas.* Pfochenium videsis, in Libello de Linguæ Græcæ N. T. Puritate, p. 81. ubi ita Græcis dictum probat, μόσχος pro βοῦς, et πῶλος pro ἵππος, ut et vitula pro bove, Virgil. Eclog. III. v. 29. Sic supra v. 475. Πηγασήιον πῶλον, pro equo Pegaso. *Barnes.*

484. Θανάτοισι,] Pluralem θάνατοι sæpius noster usurpat, ubi de violenta, sive, quod fere eodem redit, de præmatura morte, sermo est. Eodem modo Æschylus et Sophocles, ut Æschyl. Choëph. 51. Soph. Electr. 206.

484. sq. κἄν — Ὀψομαι] Conf. Matthiæ Grammat. Græc. sect. 598. d. *Seidl.*

485. Heath. revocari jubet veterem lectionem: Ἔστι, ἴστι, φόνου. *Musg.*

Ἔστ' ἴστι] Antiquæ editiones cum Victorio ἴστι ἴστι; recentiores alterum ἴστι omittunt. *Seidl.*

486. Ὀψομ' pro ὄψομαι. Connectitur enim ἄν cum futuro indicativi. vid. ad Androm. v. 464. Vel, si hoc displicet, legi potest καὶ pro ἄν. *Musg.*

Ὀψομ'] Ita lego pro ὀψοῦ, quod prius aderat, versus causa, et quod κἄν præces-

Ἀγαμέμνονος παῖς, ἦν ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ;
Ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει,
Ῥυσσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί.
Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον

Agamemnonis filia, quam enutrivi olim ego?
Quam arduum hunc ædium accessum habet,
Huic rugoso *et* senili pedi ad ascendendum.
Tamen ad amicos saltem *est* trahenda

sit: Scaliger legebat ὄψωμ' pro ὄψομαι, cum hæc vox activam vocem non habeat. Quare præstat ὄψωμαι nobiscum legere. Hic autem locus, ni fallor, adumbratur ex illo Homeri Iliad. α'. v. 303. Αἰψά τοι αἷμα κελαινὸν ἰφθίσει περὶ δουρί. *Barnes.*

Heath. scribit: ὈψοίμαΝ'. *Beck.*

Ὀψωμαι αἷμα] Victorius ὄψομ' αἷμα. Scaliger proponit ὄψωμ', Barnesius ὄψωμ', quod utrumque solœcum est. Heathii ὀψοίμαΝ' metrum non restituit. Ὀψωμαι etiam Erfurdtius emendat ad Soph. Ajac. v. 190. p. 515. *Seidl.*

488. ἦν] Optime Piersonus ἦν. Verisim. p. 242. Non enim Electram educaverat Senex, sed Agamemnonem. vid. infra v. 556. *Musg.*

ἦν ποτ'] Piersonus Veris. p. 242. emendandum esse monet ἦν ποτ', quod non Electram senex, sed Agamemnonem educasset, comparans v. 409. et 506. Sed non video, quare non idem ille senex, qui infra v. 554. παλαιὸν λείψανον φίλων vocatur, Electram quoque et Orestem educare potuerit. *Seidl.*

489. τῶνδ'] Legendum, ni fallor, τῶνδ'. *Musg.*

Ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει,] Electra, de qua loquitur senex, subauditur ad hoc verbum: Quare non erat, ut Scalig. legeret πρόσβασις et ὀρθίους, quasi aliter sensus non staret. *Barnes.*

Scaliger legi vult πρόσβασις et ὀρθίους. Sed recte Barnesius ad ἔχει intelligit Electra. Nec video, quid lucremur cum Musgravio legentes τῶνδ' pro τῶνδ'. *Seidl.*

490. Ῥυσσῷ] Ita edd. Victor., quas secuti sunt Musgravius et Schæferus, nec aliter citat Porsonus ad Phœn. 861. Barnesius ῥυσσῷ. In Nostri Suppl. 50. Heathius et Markandus præferunt ῥυσσὸ, quod edidit Hermannus. Sed etiam hic libri consensu legunt ῥυσὸ. Etymol. M. derivat a futuro ῥύσω, p. 706. 47. Item in Aristoph. Plut. 266. Brunckius cum Scholiasta retinuit ῥυσὸν et Wolfius in Hom. Il. IX. 503. ῥυσὸ. In Nostri Troad. tamen v. 497. Barnes. legitur ῥυσοῦσι, quamquam Hesychius, qui tamen inter ῥυσὸς et ῥυσοὺς fluctuat, habet: ῥυσοῦσι, et in Theopompi Comici fragmento apud Athenæum VI. p. 264. a. ῥυσοῖ.

τῷδε pertinet ad γέροντι, et valet ἐμῷ.

πρόσβῆναι] Pendet infinitivus ab ἐρθίαν v. præcedente, in quo latet οὐ ῥᾴδιον, sive potius a tota sententia prægressa. Vid. Matthiæ Gramm. Græc. sect. 534. a. *Seidl.*

491. Ed. Victor. ἑξελικτέον. MSS. tres ἑξελικτέον. Barnesius ex conjectura ἑξελκτέον, quod ut certissimum recepi. confer Phœn. v. 323. Ion. v. 738. Mirus est Heathius, qui vetus ἑξελικτέον præ hoc maluerit. *Musg.*

491. a. ἑξελικτέον Δισσὴν ἄκαμψιν] Latent sunt exhaurienda, quæ duplicem spinam vocat, propter costas utrinque ex spina exsertas. Olim legebatur ἑξελικτέον. *Barnes.*

Heath. negat, se videre, quo sensu quis dici possit spinam dorsi ἑξελικτὸν; ἑξελίσσειν autem optime convenire significationi vocum sequentium δισσὴν ἄκαμψιν. Locum vertit ita: *Explicanda* vel *evolvenda est spina dorsi* (senio) *incurva et retro flexum genu*; i. e. *crigenda. extrorsum.* Lepidus est Barn. qui ideo *duplicem spinam* vocari putat, quia costæ utrinque e spina sint exsertæ; quamvis et hoc exscripserit e Stiblino. *Beck.*

ἑξελικτέον] Jure Musgravius ridet Heathium, qui Hartungi et Barnesii emendationi ἑξελικτέον Victorii lectionem ἑξελικτέον præponit. Porson. ad Phœn. v. 861. citat ἑξελικτέον. Sed male Barnesius explicat *latera sunt exhaurienda.* Hartungus: *extrahenda spina.* Malim *trahenda.* — Ed. Princ. habet ἑξελικτέον. *Seidl.*

492. Δισσὴν ἄκαμψιν, Interpreter: *spinam flexam*, vel *incurvam.* Virg. Æneid. XII. v. 927. *duplicato poplite Tur-*

Διπλῆν ἄπαυθαι, καὶ παλλίῤῥοπον γόνυ. 495
Ὦ θύγατερ, ἄρτι γάρ σε πρὸς δόμοις ὁρῶ,
Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποστάσας τόδε,

Incurva spina, et relabens genu.
O filia, jam enim te conspicor,
Venio ferens tibi mearum ovium ex
Grege tenerum hunc fœtum subductum,

nus. Plutarch. Camillo: *πάμπαν τυχὸν καὶ διπλοῦσθαι τὰς μαχαίρας*, p. 274. *Musg.*

Διπλῆν ἄπαυθαι,] Recte explicant *curvam* (senio) *dorsi spinam*. Musgravius confert Virgil. Æneid. XII. 927. et Plutarch. Camill. p. 274. Addo Virgil. Æneid. XI. 645. *duplicatque virum* (hasta) *transfixa dolore*. Valer. Maxim. V. 1. extern. 1. *duplicatum frigore corpus*. *Seidl.*

494. Senex, fidissimus familiæ Agamemnonis amicus, quæcunque ad cœnam comparandam opus sunt, Electræ affert.

Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποστάσας τόδε,
ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΤΕ, τυχίων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
ΠΑΛΑΙΟΝ τι θυσιάσιμα Διονύσου τόδε,
Ὅσῳ μανῆναι, μᾶτερ, ἀλλ' ἐνισβαλεῖν
Ἡδὺ σταφὺν τῷδ' ἀσθενοῦντι σοῦ.

Haud ignorans quam frequens coronarum usus in convivils fuerit, vix tamen puto Euripidem earum hoc loco mentionem feciase, ubi ea tantum commemorantur, sine quibus cœna fieri nequit, minime vero quæ ad lautitiam pertinent. Conjecturæ igitur locus est. Scribendum fortasse

ΠΕΛΑΝΟΥΣ τι, τυχίων τ' ἐξελὼν τυρεύματα.

Sequentem versum optime emendavit Scaliger scribens:

ΠΟΛΙΟΝ τι θυσιάσιμα Διονύσου τόδε

quod in mentem mihi revocat Fragmentum Alexidis ab Athenæo servatum Lib. X. p. 441.

Γναῖβ' ἀκριῶ σάντ' ἰὰν οἶνος ὡσεῖ
τοῦ διαχῆς, ἀλλὰ μὴν, νὴ τὸν Δία
ἴσται γ' ἴσον ἂν βουλάμεθ', ἴσται καὶ μάλα
ΗΔΥΣ γ' ἐδόντας οὐχ ἵκων, ἤδη σαπρὸς
ΛΕΓΩΝ γίγον γι δαιμονίως.

Cum vocem λέγων in mendo cubare statim appareat, nemo tamen facile suspicabitur, ulcus quoque in ἡδὺς latere. Attamen excitato Eustathii loco ad Od. Β'. p. 100. 47. nemo amplius eam corruptam esse dubitabit. Verba Eustathii hæc sunt: Γίγον. Θέσεις οἶνος καὶ μάλα ΠΟΛΥΣ γι ἐδόντας οὐκ ἵκων ἤδη σαπρὸς ΓΕΡΩΝ δαιμονίως. Quod manu ad veram lectionem ducit

ἴσται καὶ μάλα
ΠΟΛΙΟΣ γ' ἐδόντας οὐκ ἵκων.

Quid autem fiet verbo λέγων, quod Eustathius vel prudenter omisit, vel non legit in epitome Athenæi, qua utebatur. Valde suspicor comicum scripsisse

ἤδη σαπρὸς
ΛΑΡΟΣ ΓΕΡΩΝ ΤΕ δαιμονίως.

Eustathius l. c. p. 100. 33. Ἔνθα καὶ ΗΔΤΝ οἶνον ἰρεῖ καὶ ΛΑΡΟΝ. Quod igitur verbis λαρὸς interpretamentum eique forsitan a grammatico superscriptum fuit, id pro genuina lectione in præcedentem versum irrepsit. Hesychius quoque λαρὸν interpretatur per ἡδὺ. γλυκὺ. μίθυ λαρὸν ex Apollonio Rhod. Lib. I. v. 456. 473. 659. excitat T. Hemsterh. ad Scholiast. Luciani. T. I. p. 121. — Quid vetat hac opportunitate oblata fragmentum Archilochi a glossemate liberare, quod jamdiu veræ lectionis locum obtinet. Legitur apud Ammonium V. Πόδον.

Ἔχουσα θάλλον μυρσίνης ἐνίζεται
ῥοδῆς καλὸν ἄνθος.

In quibus verbis nihil sane est quod offendere possit. Moschopulus tamen et

Στεφάνους τε, τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
Παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε,
Ὀσμῇ κατῆρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβαλεῖν
Ἡδὺ σκύφον τόδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.
Ἴτω φέρων τις τοῖς ξένοις τάδ' εἰς δόμους·
Ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων, κόρας
Δακρύοισι τέγξας, ἐξομόρξασθαι θέλω.

Et serta, ac e fiscellis hos exemptos *caseos*;
Huncque Bacchi thesaurum canum,
Odore gratum, parvum *quidem*, sed misceri
Scyphum hoc tenuiori potui jucundum.
Eat aliquis laturus hæc hospitibus in ædes:
Ego vero pannis his mearum vestium oculos
Lacrymis madefactos abstergere volo.

Phavorinus V. Ῥίδον et ἐτίρωτο, exhibent ἀφώκιτο, quam lectionem merito damnat eruditissimus Valckenær. in Animadverss. III. XI. p. 204. Verum vestigia veræ lectionis continere videtur. Archilochus scripsit forsitan

Ἔχουσα θάλλον μυρσίνης ἐρῴδιον

cujus verbi interpretamentum est ἐτίρωτο. *Jacobs.*

496. Στεφάνους τε, τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,] Quod ad στεφάνους attinet, Sublinus dicit: *Fortasse legi debet στεφάνης*, i. e. e cribro. Et ita, ni fallor, Aristophanes in Βαυλησιαζ. hac voce utitur. Sed vetus lectio defendi potest: vel enim στεφάνους ad hospites coronandos senex putatur tulisse; στεφάνους γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, ἰδιωτηρίων καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. Quod memorat Theocr. Scholiastes, Idyll. γ'. v. 21. De qua re vide Paschalium de Coronis. Denique ob Electræ creditum puerperium potuit has coronas providus et amicus senex dominæ adferre, ita enim Hesych. Στέφανον ἐφήριον] Ἴσως ἂν, ἐπεὶ παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρὰ Ἀντιπόῃ, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν, ἔρια, διὰ τὴν παλαισίαν. Vide Meursii Attic. Lect. p. 186. Paschalium de Coronis, p. 334.

τυρεύματα,] Ἡγοῦν τυροὺς, ut σιτλάμματα pro πέπλους. *Barnes.*

Heath. στεφάνους accipit de coronis, quibus hospites convivantes caput cingebant. v. Alcest. 775. *Beck.*

Forte, στιγανῶν τι τευχέων ἐξελὼν τυρεύματα, *et caseos desumtos e vasis conditoriis.* non congruit pastori serta inter dona afferre. *Reisk.*

497. Παλαιὸν] Corripi potest penultima, ut ω in ζωῆς, Hecub. v. 1090. ας in γεραιὸν, Herc. Fur. v. 444. δη in δμῶσας, Heraclid. v. 995. Veruntamen cum eleganter dicatur οἶνος πολιὸς, non possum non Scaligero assentiri emendanti hic πολιόν. Exempla dedit Piersonus ad Mœrid. v. σαυρὸς, quibus adde Nicandrum Theriac. v. 582.:

τίτρασιν ἐν κυίδοις μίδιος πολιοῦ ἀναμίξας.

Mang.

Παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε.] Scaliger, quia putabat, versum hunc defectu aliquo laborare, πολιόν τε legebat; quod nescio an de vino dici possit, nisi forte de vasculis diu obsignatis, quibus canities quædam insidere solet. Sed et παλαιὸν anapæstice legi potest, ut ἰσὰ apud Homerum et γεραιοὺς apud Tyrtæum, de qua re vide quæ nos ad Hecub. v. 1090. *Barnes.*

Pierson. ad Mœr. p. 353. præfert Παλιοῦ τι 9. *Beck.*

Παλαιὸν] Reliqui hanc lectionem, quamvis ita poëtam scripsisse persuadere mihi non possim. Nam quod quidam putant, anapæstum efficere hanc vocem, id ut in senario ferri possit, magnopere vereor. Exempla a Musgravio comparata aut corrupta sunt, aut aliena. Neque pertinent huc correptiones diphthongi in οἷος,

ΗΛ. Τί δ', ὦ γεραιὲ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις;
Μῶν τἀμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησαν κακά;
Ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις,
Καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν, ὃν ποτ' ἐν χεροῖν ἔχων,
Ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε, καὶ τοῖς σοῖς φίλοις;
ΠΡ. Ἀνόνητ'· ὅμως γοῦν τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην.
Ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρειργ' ὁδοῦ,

Ele. Cur vero, O senex, hos oculos madefactos habes?
Num mea mala longo post intervallo memoriam tibi renovarunt?
An Orestis miserum exilium gemis,
Et patrem meum, quem quondam in manibus habens
Educâsti inutiliter tibi, et amicis tuis?
Sen. Inutiliter *quidem*, non tamen hoc pungebat.
Veni enim ad ipsius sepulchrum obiter,

πωῦντες, σταῖν, cet. Scaliger conjecit στοῖν, probante Piersono ad Mœrin. p. 353. qui tamen male præfert στολισῦ τι. Vera fortasse Scaligeri conjectura est. Sed potuit etiam aliud vocabulum ejusdem significationis, v. c. γήρου, olim adfuisse, in cujus locum glossa παλαιὸν successerit. Thierschius conjicit γεραῖον. *Seidl.*

498. Ὀσμῇ κατῆρες,] Κατήρης hic pro ὑπήρης, τοῖς ὑσφραίνουσιν εὐόδμως· τὰ γὰρ εἴδη ἐρηρέ τως τῷ ὀσμῷ, καὶ ἥρτηνται, ἢ ὑπάρχουσιν. *Barnes.*

Heath. putat, adject. κατήρης derivatum esse a præpos. κατὰ, ut ὀσμῇ κατῆρες sit i. q. κατὰ τὴν ὀσμὴν, *odori gratum.* Sic Adrastus in Suppl. v. 121. vocatur κατήρης χλαινιδίοις, quia humi jacebat caput vestibus obvolutus. Sic Iph. in Taur. 1347. ταρσῷ κατήρει est remorum ordine dependente, i. e. remis aquæ immissis; et eodem sensu Hesychius vocem hanc exponit per κρεμαμένων. Juxta eandem analogiam ἀμφήρης derivatur a præp. ἀμφὶ, unde ἀμφήρεις σκηναὶ, Ion. 1128. tentoria, quæ spatium quoddam utrinque, i. e. undique, includunt. Sic ab adverbio ἔνδην derivatur ἐνδήρης, habilis, qui facile manibus tractari ac versari potest; ἀντήρης ab ἀντὶ, Troad. 223. διήρης a διὰ, Phœn. v. 88. ubi διῆρες ἴσχασον est contignatio ultima, i. e. quæ transmittit, aut transitum præbet sursum adscendentibus. Ex Heath. *Beck.*

Ὀσμῇ κατῆρες,] Recte videtur explicare Marklandus ad Suppl. 121. *odore instructum.* Hesychii glossam κατῆρες, κατηρτισμένοι ἐν ἱέρμῳ, bene Schæferus emendat κατηρτισμένοι ἱστρῷ, nisi verius fortasse est κατηρτισμένοι, ὑπήρτηνται. Ceterum de vino ἀνθοσμίᾳ, vid. Athen. Deipn. p. 32. a. ibique Schweigh. In Brub. legitur κραιπῆρες. *Seidl.*

κατῆρες est *deorsum dependens*, ideoque hinc alienum. Leg. στρωπῆρες. *Reisk.*

499. τῷδ'] Legendum τόδ': quod secum ferebat, non tenuior potus erat, sed vinum. *Musg.*

τοῦδ' scribit Heath. et ante illum Reisk. *Beck.*

τοῦδ'] Ita Heathius et Schæferus (cf. Cycl. 256.) præeunte Reiskio, qui explicat: *dulce est hujus vetusti vini scyphum potui debiliori admiscere.* Vulgo legitur τῷδ'. Musgravius proponit τόδ', quasi σκύφου neutrius generis esset. Dicitur quidem ὁ σκύφος et τὸ σκύφος, vid. Athenæum XI. p. 498. d. sed non τὸ σκύφον. *Seidl.*

501. Ἐγὼ δὲ τρύχω] De hac voce vide supra ad v. 185. *Barnes.*

505. τλήμονας] Noli corrigere τλήμονος. Vid. Pors. ad Phœniss. 389. et 1724. *Seidl.*

508. οὐκ ἠνεσχόμην.] Legendum ἠνωσχόμην, *non ob hoc pungebar.* νύττειν de stimulo vel doloris, vel voluptatis, dici ostendit Dorvillius ad Chariton. 559. Optime igitur convenit affectui ex utroque mixto, qualis hic depingitur. *Musg.*

Καὶ προσπίσων ἔπλαυσ', ἐρημίας τυχών·
Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν ὃν φέρω ξένοις,
Ἔσπεισα· τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.
Πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς ὄιν μελάγχιμον πόκῳ
Σφάγιον ἐσεῖδον, αἵματά τ' οὐ πάλαι χυθέν,
Ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους.
Καθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη
Πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις.

510 Ac procidens *humi* luxi, nactus solitudinem:
Libaminaque soluto utre, quem hospitibus fero,
Fudi, ramosque myrteos circa tumulum posui:
Ad ipsum verò rogum ovem nigro vellere
Victimam vidi, recensque fusum sanguinem,
515 Flavæque comæ cincinnos abrasos.
Miratusque sum, O filia, quisnam hominum ausus fuerit
Ad tumulum venire: non enim Argivorum ullus:

Reisk. emendat: *τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην. hoc non graviter tuli.*

Hunc versum ex Musgr. conjectura ita transtulit Prev.: "Ils sont perdus! . . . Toute fois ce n'est pas ce souvenir, qui m'ément en cet instant." *Beck.*

Ἀνέπνευ'·] Ita Barnesius. Vulgo *ἀνέπνευ'*. [Sic Victor.]

τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην. i. e. *verum ab hoc mihi non potui temperare*, scil. ne sepulcrum Agamemnonis adirem et honorarem. Spectat enim ad proxime sequentia. *Seidl.*

509. Ἦλθον γάρ, etc.] Vid. supra ad v. 324.

πάρειμ' ἰδοῦ,] Sic supra v. 63. Πάρειμ' Ὀρέστην πρὸμὶ τοιῦτοι δόμων. Id est: Ὀρέστην καὶ ἐμὲ οὐ πάρεσμεν ἁπλοῦν τινα χρήματα τῶν δόμων καὶ οὐκ ἀναγκαῖα τοιοῦτοι, ἀλλ' οὐ ἀλλοτρίους ἴσχυ. *Barnes.*

πάρειμ' ἰδοῦ, i. e. quum huc me conferrem, in via simul illuc deflexi. *Seidl.*

512. τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.] Vide supra ad v. 324. *Barnes.*

513. οἵ·] Ita Schæferus. Vulgo ὅν. Vid. Pors. Præf. ad Hec. p. clvii. ed. Lips. coll. ad Med. 634. *Seidl.*

514. ἅμα γ'] Barnesius errore typographico αἱμά γ'. *Musg.*

Σφάγιον ἐσεῖδον,] Tale quid Sophocl. Electr. v. 885, etc. Æschyl. Choëph. v. 477, etc. *Barnes.*

519. ἰδαύμασ'] Canterus ἰσίμασ'. Sed θαυμάζειν colendi sensu a Veteribus adhibitum recte monet Markland ad Hippol. 105. (et ibid. Valck.) vid. et Dion. Chrysostom. p. 525, 4.

θαυμάζειν, colere, venerari. Strepsiades apud Aristoph. Nub. 1116. farina saccum præceptori afferens hanc rationem addit:

Χρὴ γὰρ ἐσιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

Aristides: οὔτι γὰρ τῆς ἀξίας τῆς ἐμοῦ ἕνεκα τοὺς ἔξω θαυμάζειν, Tom. II. 227. Idem: τῶν ἄξια ταῦτα τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἡρακλέους, οἱ παρ' ὑμῶν (Thebanis) φύντες, παρ' ὑμῶν πρώτων ἰθαυμάσθησαν Tom. II. 270. In ultimo certe exemplo θαυμάζειν est *divinis honoribus colere.* Confer Med. 1141. Androm. 564. Schol. Pindari in Nem. V. Stroph. 2. et Epod. 3. denique in Nem. IX. Divis. l. *Musg.*

519. Μολὼν δ' ἐσίμασ'] Ita cum Canstro lego, rejecto, quod prius obtinuerat, ἰθαύμασ', in marginem. *Barnes.*

ἰθαύμασ', i. e. *coluit.* Vid. Musgravium ad h. l. et supra ad v. 84. Canterus conjecerat ἐσίμασ', quod Barnesius non debebat recipere. Æschylus de eadem re adhibuit προσεβάσιν, Choëph. 485. *Seidl.*

520. Recte monuerunt interpretes, Euripidem h. l. irridere Æschylum Choëph. a v. 164 — 230. Nec tamen jure hoc

Ἀλλ' ἦλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρᾳ,
Μολὼν δ', ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρός.
Σκέψαι δὲ καίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός.
Φιλεῖ γὰρ, αἷμα ταυτὸν οἷς ἂν ᾖ πατρὸς,
Τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκέναι.
ΗΛ. Οὐκ ἄξι' ἀνδρὸς, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις,
Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ

Sed fortasse clam frater tuus venit.
Profectus autem, honoravit miserum sepulchrum patris.
Aspice verò comam, tuæ apponens comæ,
Num color idem sit rasæ comæ.
Solent enim iis, quibus idem fuerit patris sanguis,
Multa esse similia in corpore.
Ele. Haud digna viro, O senex, sapiente loqueris,
Si latentem in hanc terram, Ægisthi metu,

fecit Euripides. Bene enim senserat Æschylus, animum anxium curisque depressum etiam ex vanis rebus sæpe spem captare. *Seidl.*

521. Εἰ χρῶμα τ' αὐτὸ] Ita Barnesius conjectura certissima. Ed. Victor. εἰ χρώματ' αὐτῆς. Mox pro ἔσται malim ἐστί. Cæterum per viginti quinque versus proxime hunc sequentes unicus poëtæ scopus est Æschylum irridere. vid. Choëphor. a v. 164. ad v. 230. *Musg.*

Idem observarunt Brumœus et Heath., qui poëtam propterea reprehendunt.

Reisk. scribit: *si χρῶμα ταύτῃ, num color huic comæ tuæ erit color abscissæ comæ. Beck.*

Εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός·] Cum olim male scriptum erat εἰ χρώματ' αὐτῆς, Canterus levissima distinctione legebat: εἰ χρῶμα ταυτῆς. Et Sophocles ταυτὸν pro τὸν αὐτὸν dixit, Philoctet. v. 848. Εἰ ταὐτὸν εὑσεν γνώμαν ἴσχυε. Scholiastes: εἰ τὸν αὐτὸν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἴσχυε. Æmilius Portus duobus locis ex Aristotele citatis hujus vocis usum confirmat. Sed de hac re nihil dubitandum, cum ταυτοῦ occurrat infra v. 531. pro τοῦ αὐτοῦ, et tamen Scaligerum potius sequor, qui χρῶμα ταὐτὸ scribit; quæ vox versui convenientior et sensui, et magis trita est. *Barnes.*

χρῶμα ταύτῃ] Victorius χρώματ' αὐτῆς. Canterus χρῶμα ταὐτῆς, pro τῆς αὐτῆς, quod, ut dici possit, hoc loco tamen minus aptum est. Scaliger εἰ χρῶμα ταὐτὸ, quem secuti sunt Barnesius, Musgravius, Schæferus. Facilius Reiskius χρῶμα ταύτῃ, *num color huic comæ tuæ sit abscissæ comæ* scil. color. Prætulissem tamen χρώματ' αὐτῇ, nisi pluralis χρώματα pro singulari χρῶμα visus esset insolentior.

ἔσται] Schæferus ἐστί, quod malluerat Musgravius, sed cf. v. 533. *Seidl.*

522. Φιλεῖ γὰρ,] Elegans est et Atticis frequens usus verbi φιλέω et χαίρω, pro εἴωθα, *amo*, vel *gaudeo*, pro *soleo*. Sic Herodot. Edit. Hen. Stephani, fol. 440. Λυπέμενον γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἀπὸ στέγης πάντα ἀνθρώπους φιλέει γινέσθαι. Idem fol. 442. Φιλέει ὁ Θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν. Euripidis Scholiast. ad Phœnissas observat alibi, φιλεῖ etiam poni pro συμβαίνει. Sic Aristoph. Nubibus: φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι. Scholiast. Ἴσως ἴσχυε· συμβαίνει γὰρ ἄλλως ἀποβαίνειν, ἢ προσδοκᾷ τις. Sic Horat. Epod. VIII. *Quid? Quod libelli Stoici inter sericos jacere pulvillos amant. Ubi amant* pro *solent. Barnes.*

524. Hic incipere Prev. monet parodiam scenæ Choëphororum Æschyli, ubi Electra fratrem ex iisdem judiciis agnovit, quibus hic fidem adhibere non vult.

Καὶ προσπεσὼν ἔκλαυσ', ἐρημίας τυχών·
Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν ὃν φέρω ξένοις,
Ἔσπεισα· τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.
Πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχιμον πόκῳ
Σφάγιον ἐσεῖδον, αἱμά τ' οὐ πάλαι χυθὲν,
Ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους.
Κἀθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνδρῶν ἔτλη
Πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις.

510 Ac procidens *humi* luxi, nactus solitudinem:
Libaminaque soluto utre, quem hospitibus fero,
Fudi, ramosque myrteos circa tumulum posui:
Ad ipsum verò rogum ovem nigro vellere
Victimam vidi, recensque fusum sanguinem,
515 Flavæque comæ cincinnos abrasos.
Miratusque sum, O filia, quisnam bominum ausus fuerit
Ad tumulum venire: non enim Argivorum ullus:

Reisk. emendat: *τοῦτό γ' οὐκ ἠγασάμην. hoc non graviter tuli.*

Hunc versum ex Musgr. conjectura ita transtulit Prev.: "Ils sont perdus! . . . Toute fois ce n'est pas ce souvenir, qui m'ément en cet instant." *Beck.*

Ἀνέσπ'.] Ita Barnesius. Vulgo ἀνέσπ'. [Sic Victor.]

τοῦτό γ' οὐκ ἠνεχόμην. i. e. *verum ab hoc mihi non potui temperare*, scil. ne sepulcrum Agamemnonis adirem et honorarem. Spectat enim ad proxime sequentia. *Seidl.*

509. Ἦλθεν γὰρ, etc.] Vid. supra ad v. 324.

πάρειγ' ὀδοῦ,] Sic supra v. 63. Πάρειγ' Ὀρέστην καμοὶ σταῖται δόμων. Id est: Ὀρέστην καὶ ἐμὲ ὡς πάρειγά τινα χρήματα τῶν δόμων καὶ οὐκ ἀναγκαῖα σταῖται, ἀλλ' ὡς ἀλλοτρίους ἔχει. *Barnes.*

πάρειγ' ὀδοῦ, i. e. quum huc me conferrem, in via simul illuc deflexi. *Seidl.*

512. τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.] Vide supra ad v. 324. *Barnes.*

515. οἶν] Ita Schæferus. Vulgo οἶν. Vid. Pors. Præf. ad Hec. p. clvii. ed. Lips. coll. ad Med. 634. *Seidl.*

514. αἷμά γ'] Barnesius errore typographico αἱμά γ'. *Musg.*

Σφάγιον ἐσεῖδον,] Tale quid Sophocl. Electr. v. 885, etc. Æschyl. Choëph. v. 477, etc. *Barnes.*

519. ἰθαύμασ'] Canterus ἐθαύμασ'. Sed θαυμάζειν colendi sensu a Veteribus adhibitum recte monet Marklandus ad Hippol. 105. (et ibid. Valck.) vid. et Dion. Chrysostom. p. 323, 4.

Θαυμάζειν, *colere, venerari.* Strepsiades apud Aristoph. Nub. 1116. farinæ saccum præceptori afferens hanc rationem addit:

Χρὴ γὰς ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

Aristides: οὔτε γὰρ τοῖς ἀξίοις τῆς ὑμετέρας τοὺς ἴξω θαυμάζειν, Tom. II. 227. Idem: τοῖς ἄξια τούτου τοῦ Δεινάρχου καὶ τοῦ Ἡρακλείου, οἱ παρ' ὑμῶν (Thebanis) φύντες, παρ' ὑμῶν πρώτων ἐθαυμάσθησαν. Tom. II. 270. In ultimo certe exemplo θαυμάζειν est *divinis honoribus colere.* Confer Med. 1141. Androm. 564. Schol. Pindari in Nem. V. Stroph. 2. et Epod. 3. denique in Nem. IX. Divis. 1. *Musg.*

519. Μολὼν δ' ἐσίμην'] Ita cum Canstro lego, rejecto, quod prius obtinuerat, ἐθαύμασ', in marginem. *Barnes.*

ἐθαύμασ', i. e. *coluit.* Vid. Musgravium ad h. l. et supra ad v. 84. Canterus conjecerat ἐσίμην', quod Barnesius non debebat recipere. Æschylus de eadem re adhibuit προσβώνιον, Choëph. 485. *Seidl.*

520. Recte monuerunt interpretes, Euripidem h. l. irridere Æschylum Choëph. a v. 164 — 230. Nec tamen jure hoc

Ἀλλ' ἦλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα,
Μολὼν δ', ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρός.
Σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρῶμα ταὐτὸ πουρίμης ἔσται τριχός.
Φιλεῖ γὰρ, αἷμα ταυτὸν οἷς ἂν ᾖ πατρὸς,
Τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκέναι.
ΗΛ. Οὐκ ἄξι' ἀνδρὸς, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις,
Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ

Sed fortasse clam frater tuus venit.
Profectus autem, honoravit miserum sepulchrum patris.
Aspice verò comam, tuæ apponens comæ,
Num color idem sit rasæ comæ.
Solent enim iis, quibus idem fuerit patris sanguis,
Multa esse similia in corpore.
Ele. Haud digna viro, O senex, sapiente loqueris,
Si latentem in hanc terram, Ægisthi metu,

fecit Euripides. Bene enim senserat Æschylus, animum anxium curisque depressum etiam ex vanis rebus sæpe spem captare. *Seidl.*

521. Εἰ χρῶμα ταὐτὸ] Ita Barnesius conjectura certissima. Ed. Victor. εἰ χρώματ' αὐτῆς. Mox pro ἔσται malim ἐστί. Cæterum per viginti quinque versus proxime hunc sequentes unicus poëtæ scopus est Æschylum irridere. vid. Choëphor. a v. 164. ad v. 230. *Musg.*

Idem observarunt Brumœus et Heath., qui poëtam propterea reprehendunt.

Reisk. scribit: εἰ χρῶμα ταύτης, *num color hujus comæ tuæ erit color abscissæ comæ. Beck.*

Εἰ χρῶμα ταὐτὸ πουρίμης ἔσται τριχός·] Cum olim male scriptum erat εἰ χρώματ' αὐτῆς, Canterus levissima distinctione legebat: εἰ χρῶμα ταυτῆς. Et Sophocles ταυτὸν pro τὸν αὐτὸν dixit, Philoctet. v. 848. Εἰ ταὐτὸν τούτῳ γνώμαν ἴσχυε. Scholiastes: εἰ τὸν αὐτὸν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἴσχυε. Æmilius Portus duobus locis ex Aristotele citatis hujus vocis usum confirmat. Sed de hac re nihil dubitandum, cum ταυτοῦ occurrat infra v. 531. pro τοῦ αὐτοῦ, et tamen Scaligerum [illegible] qui χρῶμα ταὐτὸ scribit; [illegible] convenientior et [illegible]

χρῶμα τα[illegible]

τῆς. Canterus χρῶμα ταὐτῆς, pro τῆς αὐτῆς, quod, ut dici possit, hoc loco tamen minus aptum est. Scaliger εἰ χρῶμα ταὐτὸ, quem secuti sunt Barnesius, Musgravius, Schæferus. Facilius Reiskius χρῶμα ταύτη, *num color hujus comæ tuæ sit abscissæ comæ* scil. color. Prætulissem tamen χρώματ' αὐτῇ, nisi pluralis χρώματα pro singulari χρῶμα visus esset insolentior.

ἔσται] Schæferus ἐστί, quod maluerat Musgravius, sed cf. v. 553. *Seidl.*

522. Φιλεῖ γὰρ,] Elegans est et Atticis frequens usus verbi φιλέω et χαίρω, pro εἴωθα, *amo*, vel *gaudeo*, pro *soleo*. Sic Herodot. Edit. Hen. Stephani, fol. 440. Αἰνίσσεται γὰρ οὐδὲν, ἀλλ' ἀεὶ στίζει πάντα ἀνθρώπους φιλέει γενέσθαι. Idem fol. 442. Φιλέει ὁ Θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα πολεύειν. Euripidis Scholiast. ad Phœnissas observat alibi, φιλεῖ etiam ponl pro συμβαίνει. Sic Aristoph. Nubibus: φιλεῖ γάρ σοι τὰ τοιαῦθ' ὑπέρεσι τρίτωθεν. Scholiast. Ἴθος ἴσχυε· συμβαίνει γὰρ ἄλλοις ἀσεβαίνειν, ἢ περσθενεῖ τις. Sic Horat. Epod. VIII. *Quid? Quod libelli Stoici inter sericos jacere pulvillos amant. Ubi mant* pro *solent. Barnes.*

524. Hic incipere Prev. monet paroam scenæ Choëphorum Æschyli, ubi lectra fratrem ex iisdem judiciis agnoit. [illegible]nibus hic fidem adhibere non vult.

Δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν.
Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεταί πλόκος;
Ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενους τραφείς,
Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς· ἀλλ' ἀμήχανον.
Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους
Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γέρον.
ΠΡ. Σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ', ἀρβύλης σκέψαι βάσιν,
Εἰ ξύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον.
ΗΛ. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραναιλέῳ πέδῳ

Profectum fratrem meum animosum putas.
Deinde quomodo cirrus *ejus* comæ congruet?
Alter quidem viri nobilis in palæstris nutritus,
Alter vero *crebra* pexatione mollis; quamobrem *hoc est* impossibile,
Multis autem invenies cincinnos similes,
Nec tamen eodem sanguine prognatis, O senex.
Sen. Tu saltem, in *ejus* vestigium ingressa, soleæ specta gressum,
Num eadem-mensura tuo pedi respondeat, O filia.
Ele. Quomodo vero fieri posset in lapideo solo

Ubi locum Æschyli examinavit Prev. sub finem addit: " Il est vrai que le fondement de cette reconnoissance frivole: mais si la critique d'Euripide est juste, elle n'en est pas moins déplacée. Stanley, d'après le scholiaste d'Eschyle, explique le mot grec par lequel ce poëte désigne l'ouvrage tissu par Electre, de manière à sauver le ridicule qu'y jette Euripide: c'étoit, suivant ce commentateur, une pièce détachée, qu'Oreste portoit séparée de ses vêtemens. Mais il paroît difficile, suivant la remarque de M. Pauw, d'admettre cet adoucissement. Et ce qu'on peut dire de plus favorable au poëte, c'est que la robe dont il parle, quoique faite dans l'enfance d'Oreste, pouvoit faire partie de son habillement dans l'âge d'homme. *Beck.*

525. ἀθαρσῆ, *imbellem*, reponit Reisk. respicere enim ad κρυπτόν. *Beck.*

Sensus est: si putas, fratrem meum, qui forti animo est, Ægisthi metu clam in hanc terram rediturum esse. · *Seidl.*

525. s. ἂν — μολεῖν, *proficisci velle.* *Heath.*

528. εὐγενοῦς] Ed. Schæfer. εὐγενὴς vitio typographico. Construe: ὁ μὲν ἀνδρὶς εὐγενοῦς, τραφὶς παλαίστραις. Interpres Latinus: *Ille quidem, utpote viri nobilis, in palæstris nutritus.* Vocem κτενισμὸς desidero in Lexicis. *Seidl.*

530. ὁμοπτέρους] Beckius monet, respicere huc Pollucem Onom. VI. 156. ὁμοπτέρους δὲ τοὺς ὁμοτρίχους εἰκότως εἰρήσθαι. Cf. Hesych. v. ὁμόπτερον. *Seidl.*

531. ταυτοῦ,] Vide supra ad v. 521. *Barnes.*

534. κραναιλίῳ] Hesychius: κραναίλιον ἕδαφος, ἢ σκληρὸν γεγονός. *Musg.*

κραναιλίῳ] A κραναὶς et λᾶας, lapis, idem, quod κραναίστιδες ὀδόντας Homero: est autem κραναίλιος Attice, ut Μινῴλιος. *Barnes.*

Reisk. scribit: πῶς δ' ἄν. *Beck.*

Πῶς δ' ἄν. Conf. v. 538. *Seidl.*

535. ἴχμαστρον;] Ita Victor. Princ. per compendium. Brubachius et Hervag. ἴχμαστρον, quod Stiblinus accepit pro ἴχμιστρον. Sed jam Canterus restituit ἴχμαστρον. Cf. Abresch. in Miscell. Observ. VI. p. 272. *Seidl.*

536. ἀδελφοῦ] Orestis et Electræ. Sic infra v. 746. *Musg.*

Δυοῖν ἀδελφοῖν] Δυοῖν Attice pro δοῖν, de qua re vide supra ad v. 95. Ἀδελφὶς autem hic non de *fratre* modo, sed et *sorore*, dicitur, quod patet ex sequentibus: ἀνδρὶς

Γαίας ποδῶν ἴκμαπτρον; εἰ δ' ἔστιν τόδε,
Δυοῖν ἀδελφοῖν ποῦς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος,
Ἀνδρός τε καὶ γυναικὸς, ἀλλ' ἄρσην κρατεῖ.
ΠΡ. Οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γὴν πασίγνητος μολὼν,
Κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς,
Ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν;
ΗΛ. Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονὸς,
Νέαν μ' ἔτ' οὖσαν; εἰ δὲ κἄπρεπον πέπλους,
Πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταὐτ' ἂν φάρη,

535 Terræ pedum vestigium expressum? quamvis autem hoc fieri posset,
Tamen duorum ex eodem utero natorum pes nunquam fuerit æqualis,
Viri et fœminæ. Nam mas superat.
Sen. Annon est, si frater *tuus* hanc terram veniret,
Undenam cognosceres radii tui telam,
540 In qua ipsum olim furtim morti surripui?
Ele. Nescis, Orestes cum vertit solum,
Me juvenculam adhuc fuisse? quamvis vero etiam texuissem *ei* peplos,
Quomodo, cum tunc esset puer, nunc easdem haberet vestes,

τι καὶ γυναικὸς. Collective autem hic dicitur, cum alias ἀδελφὴ semper soror vocatur. Vox autem proprie usurpatur de fratribus et sororibus uterinis. Sic et infra v. 746. Orestes, Electra et Chrysothemis ἀδελφοὶ vocantur. In hac autem voce νὶ α non privationem, sed congregationem et συνέντασιν, significat, ἀδελφὸς vero ἡ μήτρα. Vide Eustathium, fol. 1752. lin. 17. Ex Æmilii Porti notis. *Barnes.*

Δυοῖν ἀδελφοῖν] Male Musgravius: "Orestis et Electræ." In universum dicit *fratris et sororis.* Nos: *zweyer Geschwister.*

Πῶς] Ita Victor. Princ. Nonnulli τῶν. *Seidl.*

Δυοῖν legit Victor.

538. εἰ καὶ γὴν πασίγνητος μολὼν,] Ita Ed. Victor. Canterus non male εἰ σαρῆν πασίγνητος μολών. Lenius aliquanto foret εἰ καὶ γὴν πασίγνητος μόλοι. *Musg.*

Οὐκ ἔστιν, εἰ σαρῆν πασίγνητος μολὼν,] Cum olim legebatur εἰ καὶ γῆν, &c. Canterus legebat εἰ σαρῆν, quæ lectio placet; Scaliger legit εἰ καὶ νῦν, et pro μολὼν scribit μόλῃ, longius recedens ab exemplari. *Barnes.*

Heath. legit εἰ καὶ γὴν — μόλῃ. *Beck.*

μολὼν,] Ita Victorius, quam lectionem mutare non sum ausus, quamvis exemplum non habeam, ubi simili modo εἰ cum participio ponatur, omisso ἐστί. Sed nihil in tali constructione absoni video. Cf. infra ad v. 863. [Plat. Phædr. p. 260. d. ἐγὼ γὲρ οὐδένα ἀγνοοῦντα τἀληθὴς ἀναγκάζω μανθάνειν λέγειν, ἀλλ' εἴτις ἐμῇ ξυμβουλῇ πεισάμενος ἐαυτὸν, αὐτος ἐμὶ λαμβάνειν. Schæf.] Musgravius conjicit μόλοι, quod edidit Schæferus. Canterus emendabat εἰ σαρῆν pro εἰ καὶ γῆν, Scaliger εἰ καὶ νῦν — μόλῃ. Μόλῃ etiam probat Heathius, quod ab usitato loquendi more recedit. De potestate particularum εἰ καὶ disputat Herm. ad Vig. p. 792. *Seidl.*

543. ἴσχει] Ita MS. β. Ed. Victor. ἴσχῃ. MS. α. ἴσχῃ, superscripto tamen ἴσχει. Cæterum Ed. Vict. et MSS. ταῦτ' ἂν ante ἴσχῃ (vel ἴσχει) habent. Sed recte ordinem mutavit Barnesius. *Musg.*

Πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχῃ ταὐτ' ἂν φάρη,] Cum olim legebatur νῦν ταῦτ' ἂν ἴσχῃ φάρη, miro et manifesto versus detrimento, miror, neminem hactenus id deprehendisse; certe nemo in ordinem redegit, ut nunc nos fecimus, ipsissimis literis carumque apicibus fideliter omnibus

Εἰ μὴ ξυναύξοιντ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;
Ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐπωπτείρας ξένος
Ἐπείρατ', ἢ τῇδε σκοπὸς λαθὼν χθονός.
ΠΡ. Οἱ δὲ ξένοι που; βούλομαι γὰρ εἰσιδὼν
Αὐτοὺς, ἔρεσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι.
ΗΛ. Οἴδ' ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί.
ΠΡ. Ἀλλ' εὐγενεῖς μέν· ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε·
Πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς, εἰσὶν κακοί·
Ὅμως δὲ χαίρειν τοὺς ξένους προσεννέπω.

Nisi cum ipso corpore simul crescant vestes?
Sed vel aliquis peregrinus sepulchrum ipsius miseratus,
Se rasit, vel *aliquis* ex hac terra, qui speculatores fefellit.
Sen. Isti vero hospites ubinam *sunt?* Volo enim intuitus
Ipsos, de fratre tuo percontari.
Ele. Hi ex ædibus egrediuntur veloci pede.
Sen. At nobiles quidem *videntur*. Hoc tamen *est* in incerto:
Multi enim, qui sunt nobiles, sunt improbi.
Sed tamen hospites salvere jubeo.

servatis; excepto quod cum Porto lego *ταῦτ'*, i. e. *ταὐτὰ*, pro *ταῦτ'*, i. e. *ταῦτα*. De voce *φέρει*, quod priorem habet communem, nos satis ad Supplic. v. 296. Hercul. Fur. v. 414. et Phœniss. v. 1097. *Barnes.*

τῶν ἴχνη ταῦτ' ἂν φέρει,] Victorius *τῶν ταῦτ' ἂν ἴχνη φέρει*. Voces transposuit Barnesius. Pravum verborum ordinem etiam Musgravii MSS. referunt. Pro *ταῦτ'* Portus legi vult *ταῦτ'*. Non opus. *Seidl.*

544. *ξυναύξοιντ'*] MS. γ. *ξυναύξοιτ'*. *Musg.*

546. *τῇδε — χθονός.*] Emendat Piersonus *ἐ τῇδε — χθονός*. Veriskm. p. 240. Sed non semper adjicitur præpositio in hujusmodi locutionibus: vid. ad Troad. v. 847.

σκοπὸς λαθὼν] MS. β. *σκήπτους λαβὼν*, consentientibus in ultima voce MSS. α, γ. *Musg.*

Ἐπείρατ', ἢ τῇδε σκοπὸς λαθὼν χθονός.] Subaudi *τις ἐγχώριος*, ut sit sensus: *Ἀλλ' ἤ τις ξένος αὐτοῦ τάφον ἐπωπτείρας, ἑαυτὸν ἐπείρατο, ἢ τις ἐγχώριος, λαθὼν σκοπὸς ταύτης χθονός.* Hoc omnes ante me viderunt, etiam Lathni interpretes. *Barnes.*

Reisk. scribit: *σκοπός*. *Beck.*

ἢ τῇδε, σκόπος λαβών, χθονός.] Ad *τῇδε χθονὸς* intellige *τις* ex vers. prac. Impressi omnes *σκοπὸς λαθὼν*, quæ lectio defendi quidem potest, sed nostra et exquisitior est, et constructionem minus facit impeditam. Concinnavi illam ex discrepantia Musgravii librorum. MS. enim β. habet *σκήπτους λαβὼν*, et in *λαβὼν* consentiunt etiam MSS. α. et γ. Emendationem nostram tuebitur Iphig. Taur. 1095.

ὡς δὴ σκήπτοις λαβόντες ἐσπεδήσαν ἄν·

Cæsf. supra v. 515. *ἐκμάσας σταχὼν*, et Orest. v. 57. *φυλάξας τύπον*. In Orestis tamen v. 461. *τὸν σκήπτον λάβων πρεσβύτην* miror etiam nuperrimos editores non correxisse *βάλων πρεσβύτην*. Scholiastes *τὸν γήρᾳ πρεσβάλλοντα*. Phœnissa. 1550. *σκήπτρα ἅμματι σῶν βαλών*. 1467. *ἵνα μοι πρεσβύλλαι σκήπτρα*. Hercul. Fur. 1150. *σκήπτρα κρατὶ πρεσβύλλα σκήπτρα*. — In nostro loco Piersoni emendationem Veris. p. 240. i *ἐ τῇδε — χθονός*, jure ut puto necessariam rejicit Musgravius. *Seidl.*

Constructio est: *ἢ τῇδε χθονὸς τὸν λαθὼν σκοπὸς*. *Heath.*

550. a. Apud Stob. Grot. LXXXVII.

ΟΡ. Χαῖρ', ὦ γεραιέ· τοῦ ποτ', Ἠλέκτρα, τόδε
Παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρεῖ;
ΗΛ. Οὗτος τὸν ἐμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.
ΟΡ. Τί φῄς; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέθρεψε σύγγονον;
ΗΛ. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας εἴπερ ἔστ' ἔτι.
ΟΡ. Ἔα· τί μ' εἰσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν
Λαμπρὸν χαρακτῆρ', ἢ προσεικάζει μέ τῳ;
ΗΛ. Ἴσως Ὀρέστου σ' ἥλιχ' ἥδεται βλέπων.
ΟΡ. Φίλον γε φωτός· τί δὲ κυκλεῖ πέριξ πόδα;

Ore. Salve, O senex, cujusnam viri, Electra,
Hæ antiquæ *veterum* amicorum reliquiæ sunt?
Ele. Hic meum patrem educavit, O hospes.
Ore. Quid ais? hic *est ille*, qui tuum fratrem educavit?
Ele. Hic est ille, qui servavit illum, si modo superest adhuc.
Ore. Ehem. Quid me intuetur, tanquam argenti contemplans
Splendidum signum? num assimilat me cuipiam?
Ele. Fortasse Orestæ te æqualem aspiciens lætatur.
Ore. Chari certe viri: quid vero circumstat pedum?

551. *sic*] ed. Victor.

553. Reisk. emendat: *σοῦ ποτ', qua in clausa collocandæ sunt hæ senis reliquiæ?* ad quod genus amicorum pertinet senex? *Beck.*

553. s. *τοῦ ποτ' — κυρεῖ;*] Heath. "Veste *ad quem amicorum tuorum, Electra, pertinent veteres hæ hominis reliquiæ;* id est, quisnam est hic e tuis antiquis amicis." Locum facilius intelliges, si *φίλων* explices per *φίλου*. *Seidl.*

555. Οὗτος τὸν ἐμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.] Quod ἐμὸς et ἁμὸς priori longa ponitur pro ἑμέθεν, abunde constat. Vide supra ad v. 188. Hic autem senex, sive pædagogus, putatur Agamemnonis primo nutritius, mox et Orestæ ipsius. Tales sane veteribus heroibus fere assignabantur omnibus, vel ex ortu, vel certe priusquam ad res gerendas se accingerent. Et hi Mnemones dicti sunt, i. e. monitores. Eustathius fol. 1697. lin. 55. Mnemonas dicit nomen officii, multosque variis heroibus Μνήμονας et submonitores, ut et genios, attributos refert. Hujus nominis unum affuisse Achilli, qui eum submoneret, ne quem ex Apollinis filiis interimeret, tum enim moriturum, meminit cum Plutarcho Scholiastes Lycophronis, fol. 48. nomine tamen suppresso, quod ex sequentibus patebit melius. Varios itaque veterum heroum mnemonas post Eustathium recenset Ptolemæus Hephæstion fine libri primi, videl. Ulyssis Myiscum, Achillis Nœmona, i. e. Phœnicem, Patrocli Eudorum, Protesilai Dardanum, Antilochi Chalconem, Hectoris Daretem Phrygium. Vide alios apud Clement. Alexand. Pædagog. Lib. I. c. 7. item Turneb. Lib. VII. c. 3. Hinc et nos in Franciade nostra Mœnimum Nigri Principis moderatorem assigno, senem prudentissimum et judicii subacti; quia etiam in junioribus heroum animis senilis quædam sagacitas et temperantia requiritur, ut veri sint virtutis amatores. *Barnes.*

ἐμόν] Ita edidit. vett. Schæfer. *ἁμόν. Seidl.*

556. ἐξέθρεψε] Optime Piersonus ἐξέλιψε, conferens, præter Electræ responsum, v. 16. v. 286. 7. v. 416. denique v. 540. *Musg.*

ἐξέλιψε] Sophocl. Electr. 11 — 14. Æschyl. Choëph. 747. Vulgo ἐξέθρεψε, quam lectionem non tam propter locos istos damnandam puto, quam propter Electræ responsum, et quod senex ille Orestem potuit quidem τρέφειν, sed non ἐκτρέ-

ΗΛ. Καὐτὴ τόδ' εἰσορῶσα, θαυμάζω, ξένε.
ΠΡ. Ὦ πότνι', εὔχου, θύγατερ Ἠλέκτρα, θεοῖς.
ΗΛ. Τί τῶν ἀπόντων, ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;
ΠΡ. Λαβεῖν φίλον θησαυρὸν, ὃν φαίνει θεός.
ΗΛ. Ἰδοὺ, καλῶ θεούς· ἢ τί δὴ λέγεις, γέρον;
ΠΡ. Βλέψον νυν εἰς τόνδ', ὦ τέκνον, τὸν φίλτατον.
ΗΛ. Πάλαι δέδοικα, μὴ σύγ' οὐκ ἔτ' εὖ φρονῇς.
ΠΡ. Οὐκ εὖ φρονῶ 'γὼ σὸν πασίγνητον βλέπων;
ΗΛ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, ἀνέλπιστον λόγον;
ΠΡ. Ὀρῶν Ὀρέστην τόνδε τὸν Ἀγαμέμνονος.
ΗΛ. Ποῖον χαρακτῆρ' εἰσιδὼν, ᾧ πείσομαι;
ΠΡ. Οὐλὴν παρ' ὀφρῦν, ἣν ποτ' ἐν πατρὸς δόμοις

Ele. Et ego miror, O hospes, hoc aspiciens.
Sen. O veneranda filia Electra, supplica diis.
Ele. Pro quanam præsente, aut absente re?
Sen. Ut prospere accipias thesaurum, quem ostendit Deus.
Ele. En voco deos; aut quid jam dicis, senex?
Sen. Intuere in hunc, O filia, charissimum.
Ele. Jamdudum metuo, ne tu non sana mente sis.
Sen. Non sana mente sum ego, qui fratrem tuum video?
Ele. Quomodo dixisti, O senex, insperatum sermonem?
Sen. Me videre Orestem hunc Agamemnonis *filium*.
Ele. Quam notam conspicatus cui fidem habeam?
Sen. Cicatricem juxta supercilium, qua olim in ædibus patris

φυν. — In versus initio cum Ed. Victorii Princ. scripsi φῄς. Vulgo φής. *Seidl.*

564. Τί τῶν ἀπ.] Vulgo bis τί interrogativum. Sed vid. Herm. de Emend. Gramm. p. 96. Musgravius ita scripsit et interpunxit; τί; τῶν ἀπόντων, ἤ τι τῶν ὄντων πέρι. Ceterum conf. Sophoclis Electra, v. 305. τὰς ὁδοὺς σ' ἐμοῦ καὶ τὰς ἀπόντος ἐλπίδας διῴδυρεν. *Seidl.*

565. Λαβεῖν] Electra cur accipere oraret, quem jam acceperat, thesaurum, nihil causæ erat. Videat ergo lector, an hic locum habeat verbum antiquum λαύειν, a quo ἀπολαῦσαι, hoc sensu: *Ora Deos, Electra, ut fruaris thesauro.* Non dissimilem potestatem verbo λάω apud Homerum Odyss Γ'. 249. tribuit Aristarchus. vid. Scholia et Hesychium.

Satis placeret: Κρατεῖν φίλον θησαυρὸν, *ut possideas et retineas carum thesaurum.* κρατεῖν cum accusativo vide Aristoph. Av. 1759. *Musg.*

Λαβεῖν] Offendit hæc vox Musgravium, qui nihil causæ esse ait, cur Electra accipere oraret, quem jam acceperat, thesaurum. Conjicit igitur λαύειν et, hoc jure postea repudiato, aliquanto melius κρατεῖν, conferens Aristoph. Av. 1759. (1752. Brunck.) Sed vera vulgata. Senex, quod satis demonstrat verbum φαίνει, initio incertus animi est, utrum verum Orestem videat, an vana ejus imagine ludatur. Jubet igitur Electram preces mittere ad deos, ut vere sibi dent eum, cujus imaginem ipsi conspiciant. Ac, si vel dirpliceat hæc explicatio, recte tamen se habet λαβεῖν. Nondum enim acceperat, quippe quæ fratrem nondum agnovisset. *Seidl.*

570. γέραι' ἀνέλπιστον scribit Heath. *Bect.*

γεραί',] Vett. Edd. plene γεραιέ. *Seidl.* γεραιὲ ed. Victor.

571. Ὀρῶν] Malim ἰδοῦν, ut est in MS. β. *Musg.*

Νεβρὸν διώκων σοῦ μέθ', ἡμάχθη πεσών.
ΗΛ. Πῶς φῄς; ὀρῶ μὲν πτώματος τεκμήριον.
ΠΡ. Ἔπειτα μέλλεις προσπίτνειν τοῖς φιλτάτοις;
ΗΛ. Ἀλλ' οὐκ ἔτ', ὦ γεραιέ· συμβόλοισι γὰρ
Τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν· ὦ χρόνῳ φανείς,
Ἔχω σ' ἀέλπτως. ΟΡ. Κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.
ΗΛ. Οὐδέ τον' ἐδόξασ'. ΟΡ. Οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.
ΗΛ. Ἐκεῖνος εἶ σύ; ΟΡ. Σύμμαχός γέ σοι μόνος,
Ἢν ἐκστάσωμαί γ', οὗ μετέρχομαι, βόλον.
Πέποιθα δ', ἢ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεοὺς,
Εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα.
ΧΟ. Ἔμολες, ἔμολες, ὦ χρόνιος ἀμέρα·

Tecum hinnulum insectans, prolapsus cruentatus est.
Ele. Quid ais? video quidem casus indicium.
Sen. Et adhuc cunctaris charissimos amplecti?
Ele. At non amplius, O senex: signis enim
Tuis animo sum persuasa: O qui tandem apparuisti *mihi*,
Teneo te præter spem. *Ore.* Et a me sero teneris.
Ele. Nunquam ego putavi. *Ore.* Neque ego etiam speravi.
Ele. Ille tu es? *Ore.* Socius tibi solus:
Si modo jactum retis, quem meditor, extraxero.
Ele. Confido quidem: aut non amplius putandum est esse deos,
Si injusta *facinora* sint superiora justitia.
Cho. Venisti, venisti, O sera dies

Ὀρῶ] Ita MS. β. ut jam Brubach. et Hervag. qui infinitivus pendet a suppresso ἴσον. Vulgo ἐρῶν, quod etiam defendi potest. *Seidl.*

Ὀρῶν ed. Victor.

573. Οὐλὴν] Confert Barnesius Hom. Odyss. Τ'. v. 392. *Musg.*

Οὐλὴν πως' ἐφρῶν] Talem Ulyssis ἀναγνώρισιν ex cicatrice factam Homerus describit Odyss. σ'. v. 392. Νῦζε δ' ἄρ' ἔστιν ἴδεσθαι ἔναιμος λίν· ἀμφὶνεμε δ' ἴχνια Οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, etc. Alio modo Sophocles in Electra Orestem notum facit; alio denique Æschylus in Choëphoris. Talia enim ex poëtæ arbitrio solent pendere; ut quid cuique verisimile videbitur. Ex Æmilii Porti notis. *Barnes.*

575. φῄς] Sine iota subscript. ed. Vict.

579. ἴχῃ ed. Victor.

580. Οὐδέτον' ἐδόξασ'.] Elegantius foret, meo judicio, οὐδέτοντ' ἐδόξασ'. *Musg.*

Οὐδέτοντ' ἐδόξασ'.] Ita Schæferus ex Musgravii conjectura. Libri οὐδέτον' ἐδόξασ'. Vulgatam fortasse præferat aliquis ob proximum ἤλπισα in Orestis responsione. *Seidl.*

581. Ἐκεῖνος εἶ σύ;] Soph. Electr. 1222. ἐγὼ γὰρ οὐ κεῖνος; In universum moneo, hanc utramque fabulam in singulis locis haud parum inter se similitudinis habere. *Seidl.*

582. Ἢν δ' ἐκστάσωμαί γ',] Delendum δ', ne deesse videatur apodosis. *Musg.*

Ἢν ἐκστάσωμαί γ',] Legebatur ἤν δ' ἐκστ. (Sic ed. Vict.) Sed vere Musgravius particulam δ' delendam esse monet. *Seidl.*

583. Lubenter hic Electræ personam deleverim. Ipsi enim, gaudio jam et admiratione æstuanti, unus convenit ἔμολες. *Musg.*

Καπίλαμψας, ἔδειξας ἐμφανῆ
Πόλει πυρσόν· ὃς παλαιᾶς φυγᾶς
Πατρῴων ἀπὸ δωμάτων
Τάλας ἀλαίνων ἔβασε.
Θεὸς αὖ θεὸς ἀμετέραν τις ἄγει
Νίκαν, ὦ φίλα.
Ἄνεχε χέρας, ἄνεχε λόγον, ἴτε
Λιτὰς εἰς θεούς,
Τύχα σοὶ τύχα

Illuxisti, ostendisti manifestum
Urbi lucem: quæ diutino exilio
Paternis ab ædibus,
Misera oberrans, advenit.
Deus, deus aliquis nostram adducit
Victoriam, O amica:
Attolle manus, intende sermonem, funde
Preces ad Deos,
Ut fauste fruste

Mihi hæc unice Oresti videntur convenire. Nam si Oresti tribuuntur, fortem ejus animum apte depingunt: si a prægressa oratione separantur, timidus magis et a spe alienus apparet.

ἀγεῖ θεὸς θεὸς,] Vid. Porson. ad Hec. 794. *Seidl.*

μαλὸ' ed. Victor.

584. Ἀντιστασιν δὲ MSS. Not. ed. Vict. ἀντ. ita. *Seidl.*

585. Quod sequitur carmen, vulgo inscribitur *εὐσεπεῖ* auctore Cantero. In antiquis editionibus inscriptio ejus nulla est. Numeros habet majorem partem dochmiacos. Utuntur enim Tragici interdum versu dochmiaco etiam in re læta, ubi insperato quodam gaudio animus subito concitatur. Ita Æschylus Choëph. 982 seqq. Soph. Elec. 1232 seqq. Trach. 205. Nostri Iph. Taur. 828. seqq. *Seidl.*

586. Καπίλαμψας,] Eadem neutrali significatione hoc verbum supra habuimus, v. 464. *Seidl.*

587. πυρσὸν h. l. dixit noster, quod alibi dicit φῶς.

ὃς, i. e. Orestes, qui latet in voce πυρσόν. Liberius etiam Sophocles Œd. Col. 729. ἀλαθόντας φίβου γυμνῷ τῆς ἐμῆς ἐπιστόλου, ὃν μόνˊ ἐπεύξει, ubi ὃν pertinet ad ἐγὼ, quod latet in τῆς ἐμῆς. *Seidl.*

588. Πατρῴων] Hic versus pariter atque sequens ex iambo constat et dochmio. *Seidl.*

589. ἴβασε.] MSS. omnes ἴβασεν. *Musgr.* Reisk. conjicit: ἴβαν. σὺ θεὸς αὖ —. *Beck.*

ἴβαν. Σὺ.] Vulgo una voce ἴβασεν. Separandas esse vidit Reiskius, qui tamen male explicat. Refert enim et σὺ et proximum ὦ φίλα ad prægressum ἀμέραν. Equidem σὺ intelligo de Oreste, et puncto posito post νίκαν a vocibus ὦ φίλα orationem ad Electram dirigi arbitror. Illud σὺ de Oreste accipiendum esse suadet etiam vox αὖ. Nam αὖ ἄγειν est reducit. — Confer Soph. Electr. 1267. εἴ σε θεὸς ἐπέρασεν ἀμέτερα πρὸς μίλαθρα, cet. Ceterum pro ἴβασε Musgravii libri omnes ἴβασεν, ex quo nihil efficio. *Seidl.*

590. s. Leg. θεὸς ἀμετέραν τις ἄγει ἐπὶ γᾶν, ὦ φίλα, *deorum aliquis te, O amica dies, terram in nostram ducit.* Reisk.

ἀμετέραν τις ἄγει] Eosdem numeros dochmiis inseruit Æschylus Suppl. 350. ἰὼ μοι τὰν ἐπίτιμα. Nisi tamen delere τις dochmios continuari malis. *Seidl.*

595. Vulgo post θεὸς plene interpungitur, legitusque σὺ τὰ σὰ nominativo. [Sic ed. Vict.] Secuti sumus emen-

595 Καπίγνητον ἐμβαστῦσαι πόλιν.
ΟΡ. Εἶεν· φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων
Ἔχω· χρόνῳ δὲ παῖδις αὐτὰ δώσομεν.
Σὺ δ', ὦ γεραιέ, πεῖρος γὰρ ἦλυθες,
Λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρὸς,
600 Μητέρα τε τὴν κοινωνὸν ἀνοσίων γάμων.
Ἔστιν τί μοι κατ' Ἄργος εὐμενὲς φίλων;
Ἢ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥστε αἱ τυχαί;
Τῷ ξυγγένωμαι; νύχιος, ἢ καθ' ἡμέραν;

595 Frater ingrediatur urbem.
Ore. Esto. Gratas quidem voluptates amplexuum
Habeo: post tempus vero et iterum hæc dabimus.
At tu, O senex, opportune enim venisti,
Dic, qua ratione patris interfectorem ulciscî possim,
600 Et matrem sociam impiarum nuptiarum.
Estne Argis aliquis amicorum mihi benevolus?
An penitus subversi sumus, ut sunt fortunæ?
Cui me adjungam? noctune, an interdiu?

dationem Tyrwhitti, ut ante nos Schaefer. Τύχη de prospera fortuna non rarum est apud Tragicos, maxime in formula illa τὸν τύχῃ τινί. *Seidl.*

594. Legendum, ut olim admonuit me Tyrwhitus, τύχῃ σὺ τύχῃ, deleta interpunctionis nota post δώσειν. Sensus est: *Deos precare, ut bonis avibus frater tibi terram patriam ingrediatur.* *Musg.*

Reisk. scribit: λευκῇ σὺ τύχῃ, *candida tibi cum fortuna.* *Beck.*

595. ἐμβαστῦσαι] Scaliger legit ἐμβαστάσαι, optat. modi, aorist. α'. ut sit hic sensus: ἡ τύχη σου τὸν ἀδελφὸν εἰς πόλιν ἐμβαστάσαι· sin infinit. modi sit: τύχῃ σου ἐστὶ τὸν ἀδελφὸν πόλιν ἐμβαστῦσαι.
Barnes.

ἐμβαστῦσαι πόλιν.] Infra v. 1249. ἐμβαστάσαι πόλιν. *Seidl.*

596. ss. Cf. Soph. Electr. a v. 1288.
Seidl.

598. ἤλυθες,] Hac forma Noster in iambico trimetro utitur etiam Troad. 376. et auctor Rhesi v. 696. *Seidl.*

599. φονέα] De correpta vocis ultima vid. Porson. ad Hec. 876. Addo Soph. Œd. Col. 1055.

Φονέα καὶ τὰς ἐντόλους.

cui respondet v. 1070.

Ἐμβαστὸς δ' εἶ τὰν ἐστίαν.
Seidl.

600. Μητέρα τε τὴν κοινωνὸν, &c.] Τὴν, quod prius male excideral, nunc ex Canteri Scaligerique auctoritate loco suo inseruimus, ut sibi versus constet. *Barnes.*

τὴν κοινωνὸν] Articulum τὴν, qui in editionibus Victorii et Musgravii libris desideratur, inserendum vidit Canterus, aliique. Hercul. Fur. 583. τήν τε κοινωνὸν γάμων. *Seidl.*

601. τὴν, quod, Cantero auctore, addidit Barnesius, in Ed. Victor. et MSS. non legitur. *Musg.*

τί φίλων, *amicorum aliquid;* plures enim intelliguntur. *Heath.*

602. ἀνεσκευάσμεθ',] *Destruimur, evertimur.* In hoc enim composito præpositio ἀνὰ eandem vim habet, quam in ἀνάστατοι et ἀνάστασις. Confer Suidam in voce.
Musg.

ἀνεσκευάσμεθ',] Ἀνασκευάζεσθαι h. l. est ἀνάστατον γίγνεσθαι, ut explicat Suidas, a Musgravio citatus, in loco Demosthenis, voce ἀνασκευασάμενοι, ubi vid. Kusterus.
Seidl.

Ποίαν ὁδὸν τραπώμεθ' εἰς ἐχθροὺς ἐμούς;
ΠΡ. Ω τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος.
Εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε,
Κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.
Σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνήρησαι φίλους,
Οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων·

Qua via tendemus in hostes meos?
Sen. O fili, nemo tibi infelici amicus *est*.
Lucrum enim insperatum hæc res est,
Ex æquo et boni et mali esse participem *aliquem*.
Tu vero, funditus enim totus amicis excidisti,
Nec spem *ullam* reliquam habes, scias me audiens;

603. Τῇ συγγένωμαι;] Lege Πῶς. *Por.*

Soph. Electr. v. 1294. σήμαν' ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι γελῶντας ἐχθροὺς καύσομεν τῇ νῦν ὕβρει. *Seidl.*

606. s. Εὕρημα — τοῦ κακοῦ.] Sensus est: Illud rarissimum est, ut aliquis et lætæ et adversæ fortunæ socium habeat. Ceterum pro τὸ reponendum puto τοι ex noto illo particulæ usu in sententiis universis. *Seidl.*

Εὕρημα, ἴρμαιον. *Scholiast.*

608. Σὺ δ', ἐκ βάθρ. &c.] Heathius: "Ista, ἐκ βάθρων — ἐλπίδ', parenthesi includi debent. Ita igitur verte: Tu vero, (nam funditus periisti totus amicis nec spem ullam reliquam fecisti) hæc a me audiens accipe." *Seidl.*

609. Οὐδ' ἐλλέλοιπας] Οὐδ' ἐνέλειπες. *Barnes.*

610. Ἐν χερὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις, καὶ τῇ τύχῃ,] In tua solius manu et in fortuna, cujus ab arbitrio pendet successus rerum, omnia jam habes. Nullum enim alium adjutorem habes præter teipsum et fortunantem Deum. Audacius paulo in historia nostra Eduardi Tertii, regis Angliæ, Lib. III. c. 1. §. 9. Dominus Johannes Chandoisius Nigrum Principem alloquitur, dicens: "Nunc, Domine Princeps, equum tuum adscendas, et in Gallos prorumpas; Hic dies tuus est; Deus jam in tua situs est manu," &c. *Barnes.*

611. λαβεῖν] De hoc infinitivi usu conf. ad v. 490. *Seidl.*

612. τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;] Commode citat Barnesius Xenophon. Hellen. Lib. VII. ἕτλᾳ ἐξιππεῦσαι ἀλλήλων. *Musg.*

τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;] Ἐξιππεῦσαί τινα, *assequi aliquid*; ita Xen. Hellenic. Lib. VII. ἕτλᾳ ἐξιππεύσαι ἀλλήλων. Legitur hoc verbum etiam cum accusativo post præpositiones, ἐπὶ, πρὸς et εἰς, de qua re consule Lexica. *Barnes.*

613. Θυέστου παῖδα, i. e. Ægisthum. Æschyl. Agam. v. 1593. *Musg.*

Κτανὼν Θυέστου παῖδα,] Hoc est Ægisthum. Et hæc genealogia Ægisthi et Agamemnonis: Jovis et Plutus filius erat Tantalus, quem nonnulli Phrygem, alii Lydum vocant; Tantali et Taygetæ Pelops; Pelopis et Hippodamiæ Atreus et Thyestes; Atrei Agamemnon; Thyestæ et filiæ Pelopeæ Ægisthus. Vide Eustathium et alios Homeri Interpretes ad Iliad. β'. v. 105. Λύσας ὁ αὖτε Πέλοψ δῖος Ἀτρεΐδῃ, σκιπέτρῳ λαὸν, &c. *Barnes.*

614. Ἦλθ' ἐπὶ τόνδε στέφανον,] Τὸν ἀγῶνα. Εὐφήμως εἴρηται, ὅτι νίκαι ἐλπίζονται ἐν τοιούτῳ ἀγῶνι στεφανοῦσθαι ἐπιφέροντα. Οἱ γὰρ παλαισταὶ ἀγῶνας νικηφόρους στέφανοι ἐλάμβανον, οἷον Ὀλυμπιονίκας, καὶ τοιοῦτο. *Barnes.*

614. s. ΟΡ. Ἦλθ' ἐπὶ τόνδε στέφανον· ἀλλὰ τίς λάβοι;
ΠΡ. Τυχὸν μὲν ἐλθὼν ἔνδς ΟΥΤΔ' ΔΥ'ΕΙ ΘΕΛΟΙΣ.

Posterior versus in mendo cubat. Unde enim pendeat infinitivus ἐλθὼν nemo facile dixerit; Sententia autem ineptissima. Certe enim Orestes muros intrare vellet, si modo posset; quare absonum est dicere: *Mœnia intrare nequis, nec si nolis quidem.* — Junctis quæ librarii errore distracta sunt, et una alterave litera paullum immutata lego:

Ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις, καὶ τῇ τύχῃ,
Πατρῷον οἶκον καὶ πόλιν λαβεῖν σέθεν.
ΟΡ. Τί δῆτα δρῶντες, τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;
ΠΡ. Κτανὼν Θυέστου παῖδα, σήν τε μητέρα.
ΟΡ. Ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον, ἀλλὰ πῶς λάβω;
ΠΡ. Τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς, οὐδ' ἂν εἰ θέλοις.

610 In manu tua, et fortuna omnia habes *sita*,
Paternam domum, et urbem tuam ut recuperes.
Ore. Quid ergo facientes, hoc assequemur?
Sen. Occiso Thyestæ filio, et matre tua.
Ore. Venio ad istam coronam *capiendam*: sed quomodo *eam* accipiam?
615 *Sen.* Mœnia quidem, et si maxime velis, non subieris.

Τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς ΟΥ ΔΑΜΗ ΘΕΜΙΣ.

Mœnia quidem nullo modo intrare potes. οὐ θέμις *non licet.* Heraclid. 615.

μέσφιμα οὔτι φυγῶν θέμις.

Ex silva locorum, quæ temeraria syllabarum distractione corruptelam contraxerunt, duo mihi hic emendanda seligo, alterum Livii, alterum Asconii Pediani. Apud illum Lib. XXXII. 5, 6. de Philippo Macedonum rege agitur, quæque molitus fuerit, ut alienatos a se Achæorum animos sibi conciliaret exponuntur. "Et cum Achæis quidem, *inquit*, per hæc amicitiam firmabat. Macedonum animos sibi conciliavit CUM HERACLIDE. NAM CUM EUM maximæ invidiæ sibi esse cerneret, multis criminibus oneratum in vincula CONJECIT, ingenti popularium gaudio." Vitium jam antiquitus huic loco inhæsisse Codicum ostendit varietas, quorum non pauci in hoc loco sunt mutili. De verbis *cum Heraclide* vide Drakenborch. qui *causa Heraclidis* tentabat, neque tamen ita rem confectam esse perspiciens. Equidem Livium scripsisse suspicor: "Et cum Achæis quidem per hæc amicitiam firmavit. Macedonum animos sibi conciliavit cum HERACLIDEM AMICUM, QUEM maximæ invidiæ sibi esse cerneret, multis criminibus oneratum in vincula CONJICERET, ingenti popularium gaudio." Vides una literula vocibus *nam cum* inserta, iisque conjunctis, optimum sensum effici. Mutatio enim *τοῦ eum* in *quem* nulla est, cum in similibus librarii frequentissime erraverint. — Alter locus ex eodem canone emendandus, Asconii est in Comment. ad Ciceronis Orat. pro Milone: "Fuerunt qui crederent M. Catonis sententia eum esse absolutum. Nam et bene cum republica actum esse morte P. Clodii non dissimularat et studebat in petitione consulatus Milonī et reo adfuerat. — Sed Milonis quoque notam audaciam VETIARE PUTILE visum est." Vix dubito quin corrigendum sit: "Sed Milonis quoque notam audaciam AMOVERI A REP. UTILE visum est." Truncato enim vocis *amoveri* capite, propter præcedentis syllabæ similitudinem reliqua corruptelæ obnoxia erant. *Jacobs.*

615. Τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς, οὐδ' ἂν εἰ θέλοις.] Ὁ τοῦς· τοῦτον τὸν στέφανον, δηλονότι τοῦτον τοῦ ἀγῶνος πανθέντος, ἐλθὼν ἐντὸς τειχέων, οὐχ οἷός τε ἔσῃ λαβεῖν, οὐδ' ἂν εἰσέλθοις γάρ, εἰ θέλοις, διὰ τὸ φρουρεῖσθαι τὴν πόλιν. Male igitur Scaliger, liceat non sine ingenii magno acumine, legendum hic putat: οὐδ' ἂν εἰθ' ἵλαος, *Hoc modo utinam copias.* Multo enim alius expeditior sensus, si contextum bene perpendas.

Barnes.

Τειχέων — θέλοις.] Sensus, quem recte cepit Barnesius, est hic: τοῦτον τὸν στέφανον, τειχέων ἐντὸς ἐλθὼν, οὐδ' ἂν εἰ θέλοις λάβοις. Jacobsius Exerc. p. 197. falso prodit vulgatam ἐλθεῖν. *Seidl.*

Ad h. l. varia succurrerunt, in quibus etiam hoc: τειχέων μὲν ἐλθεῖν ἐντὸς οὐδ' ἂν εἰ θέλοι, vel οὐδ' ἀνὴρ θέλοις, item οἶδα ἔτ' οὐ θέλοις. *Reisk.*

τὶ, ed. Victor.

ΟΡ. Ὁδὸν γὰρ αὐτὴν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.
ΠΡ. Ὄψιν ἰδὼν σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ.
ΟΡ. Πικρόν γε συνδοινάτορ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ΠΡ. Τοὐνθένδε πρὸς τὸ πίστον αὐτὸς ἐννόει.
ΟΡ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
ΠΡ. Ἄργει· παρέσται δ' ἐν τόσει δοίπῳ ἔπι.
ΟΡ. Τί δ' οὐχ ἅμ' ἐξορμᾶτ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;

Ore. Juxta viam, ut videtur, agros habet.
Sen. Unde conspicatus te convivii socium vocet.
Ore. Amarum profecto convivam, si Deus velit.
Sen. Deinde vero, prout res *tibi* ceciderit, perpende.
Ore. Pulchre dixisti, mater vero ubi est?
Sen. Argis: aderit autem marito ad convivium.
Ore. Cur vero mater mea cum marito simul non venit?

post *ὄν* inserendum; quod et nos fecimus; necesse enim omnino videmus. *Barnes.*

635. *βουθυτεῖν*] Βόας θύων. *Barnes.*

ὄψιν] Poëta in animo habuit *στείχων ἰκνοῦμαι, ὄψιν ἐφθέγξω τινά* ἰκνούμενος. *Seidl.*

636. Ὁδὸν γὰρ αὐτὴν,] Legendum cum Piersono [et Heath.] *ὁδὸν παρ' αὐτὴν.* Verisim. p. 244. [ubi sic saepe *αὐτὴν* emphasin nomini addere docet.] *Musg.*

Ὁδὸν γὰρ αὐτὴν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.] Scaliger legit: *ὁδὸν γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἰς ἀγροὺς ἔχει.* Quæ lectio non erat necessaria, cum Nostra ita se habeat: *ἔχει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀγροὺς κατ' αὐτὴν τὴν ὁδόν.* *Barnes.*

Ὁδὸν παρ' αὐτὴν,] Vulgo *ὁδὸν γὰρ αὐτήν.* Primus correxit Piersonus Veris. p. 244. coll. Alcest. 851. *Seidl.*

637. Ὄψιν ἰδὼν] Legendum cum Piersono *ὄψιν γ' ἰδὼν.* Verisim. p. 245. Moris porro erat, ad sacrificia obvium quemque adhibere: vid. Hom. Odyss. *γ'.* sub initium. Hinc Trygæus in Aristophanis Pace, v. 1115. etiam spectatores *συσκλαγχνώσειν* jubet. *Musg.*

Ὄψιν δ' ἰδὼν σε, δαιτὶ κοινωνὸν καλῶ·] Cum olim hiatus esset importunus inter Ὄψιν et ἰδὼν, et καλεῖ legebatur, putabam primo, *γ'* post ὄψιν interserendum; cum vero cohærentiam hujus versus cum præcedentibus adverti, melius hic τὸ δ' credidi locum habere, et καλῶ omnino legendum statui. Atque ita tribrachus in primo loco erit, qui etiam in paribus optime stabit: est enim iambo *ἰσόχρονος.* *Barnes.*

Pro καλῶ Heath. mavult καλῶ. *Beck.*

Ὄψιν γ' ἰδών] Etiam hoc *γ'*, quod in Edd. Vict. deest, inserendum vidit Piersonus, p. 245. Barnesio idem venerat in mentem, sed multo deteriorem conjecturam in textu reposuit ὄψιν δ' καλῶ. *Seidl.*

638. ἢν θεὸς θέλῃ.] Veteres semper Deorum veniam præfabantur, aliquod magnum opus aggressuri. Sic Virg. Æn. Lib. XI. v. 301. *Præfatus Divos solio regemque superbum Infit ab alto.* Quem morem laudat D. Jacobus, dum alium damnat. Epist. c. IV. v. 13. et 14. Demum v. 15. Ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμῖν· ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, ζήσωμεν, καὶ ποιήσωμεν τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο. *Barnes.*

πικρόν γε scribit Reisk. *Beck.*

639. Τοὐνθένδε πρὸς τὸ πίστον αὐτὸς ἐννόει.] Τὸ πίστον, τὸ συμβεβηκὸς, ὃ τυ δὲ πίστον. *Barnes.*

640. s. ΟΡ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
ΠΡ. Ἄργει· παρέσται Δ' ΕΝ πόσει δοίπῳ ἔπι.

E plurimis conjecturis, quibus hunc locum tentarunt Critici, nulla mihi satis placet. Levi fortasse negotio corrigendum

Ἄργει· πάρεστι Δ' ΟΥ πόσει δοίπῳ ἔπι.

Argis est; neque cum marito sacra facit. Quod egregie firmatur Orestis responso:

Τί δ' οὐκ ἅμ' ἐξορμᾶσ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;

Jacob.

641. ἐν πόσει] Emendat Scaliger ἐπὶ πόσει. Sed elegantius est meo judicio ἐν

ΠΡ. Ψόγον τρέμουσα δημοτῶν, ἐλείπετο.
ΟΡ. Ξυνῆχ'· ὕποπτος οὖσα γιγνώσκει πόλει.
645 ΠΡ. Τοιαῦτα· μισεῖται γὰρ ἀνόσιος γυνή.
ΟΡ. Πῶς οὖν ἐκείνην, τόνδε τ' ἐν ταὐτῷ κτενῶ; 650
ΗΛ. Ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι.
ΟΡ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.
ΗΛ. Ὑπηρετείτω μέν, δυοῖν ὄντοιν, τόδε.

Sen. Vituperationem metuens popularium, *domi* remansit.
Ore. Intelligo; suspectam esse se novit civitati.
645 *Sen.* Ita est: odio enim laborat scelesta fœmina.
Ore. Quomodo autem illam et hunc occidam simul?
Ele. Ego matris apparabo necem.
Ore. Atqui illa quidem fortuna ad felicem exitum perducet.
Ele. Hic quidem nobis duobus inserviat.

ωμί τοι, quam *πάρεμι σύν τινι*. Lego igitur *παρίστασ' δ' αὖ πόσει*, *versus vero marito aderit*. Piersono placet *παρίστασ' δ' ἐν πνοῇ*, quod mihi durum videtur. *Musg.*

Ἄρχω· *παρίστασ' δ' ἐν πόσει θοίνης ἔτι.*] Scaliger legebat: *παρίστασ σὺν πόσει, aderit cum marito*, quod fieri nequeat, nisi detruso δ', quæ res haud ferenda est. Potius ᾧ. Sed nos ἐν πόσει *in convivio* vertimus, sive potius in compotatione, θοίνης ἔτι, ad convivium. Ita Hesychius: Πόσις, πόμα, ἀνὴρ, πόσος ἡ οἶνος, ἢ ὕδατος. *Barnes.*

Heath. conjicit: ἐν πόλει, ut intelligatur, præter sacrificium in agris, epulum etiam destinatum fuisse in urbe celebrandum. *Beck.*

παρίστασ' δ' ἐν πόσει] Legendum puto δ' ἔτι pro δ' ἐν. Particulam ἔτι eadem significatione habuimus supra v. 485. ἵστ' ἔτι φίλων ὑπὸ δίκαν ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ Hel. 57. ἱστήκασιν — τὸ πλωτὸν ἔτι ναυσὶν ἀστυ πίδαι Σπάρτης. Schol. ad Med. 1011. τὸ δὲ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. Nostro loco hæc particula ad sensum maxime commoda est. Emendationis facilitatem docebit Bast. ad Gregor. Cor. p. 747. ubi ι et σ, igitur etiam σ. facillime confundi posse monet. Schæferus edidit *παρίστασ' δέ γε πόσει*. Quod Barnesius non male conjicit δ' ᾧ πόσει, jam proposuerat Canterus. Reliquas Virorum doctorum conjecturas satius est omittere. *Seidl.*

Forte, ἐν βραχεῖ, *in brevi*, paullo post; vel ἐν τάχει, *celeriter*, aut ἐν τοσῷδε, *hoc ipso momento, quod coram est. Reisk.*

642. Reisk. scribit: ἐξαρμᾶν', i. e. ἐξαρμᾶτε. *Beck.*

644. Ξυνῆκ'· ed. Victor.

645. Τοιαῦτα, *ita est*. Sic etiam Hec. 764. *Seidl.*

647. ἐξαρτύσομαι.] Thierschius ex notis marginalibus Victorii enotavit hæc: ἐξαρτύσομαι — γρ. ἐξαρτίσομαι. *Seidl.*

648. Καὶ μὴν] Frigidus admodum, si me audis, versiculus. Legendum forte: Καὶ μὴν ἐκεῖνά γ', ἡ τύχη θήσει καλῶς. *Enimvero illa est, quæ rem ad felicem exitum perducet*, sua sc. morte. Sic τέλειον τὸ θῆναι, Thucyd. VIII. 84. *Musg.*

Nihil hic frigidi est. Electræ promittenti, *matris cædem ego apparabo*, respondet Orestes, *atqui Ægisthi quidem cædem secundabit fortuna*. Dicit igitur, si illud alterum Electra possit, prospera futura esse omnia. Nam recte Heathius: ἐκεῖνά γ', i. e. *quæ ad Ægisthum attinent*. *Seidl.*

649. τῷδε.] Optime Tyrwhittus: "Reponendum credo ᾧδε, Pædagogus scilicet. Vide infra v. 664. et seq." *Musg.*

δυοῖν ὄντοιν,] De Attico δυοῖν pro δυοῖν vide supra ad v. 536. *Barnes.*

Reisk. emendat: ὑπηρετούντων νῷν, δυοῖν — *fortuna hæc bene perficiet nobis ambobus ad hoc usa ut ministris*. *Beck.*

δυοῖν ed. Victor.

ᾧδε.] Ita bene Tyrwhittus, ut ipse statim conjiciebam. Vulgo τῷδε, quod intel-

650 ΠΡ. Ἔσται ταῦθ· ὑφίσταις δὲ μητρὶ σῇ φόνον;
ΗΛ. Αἰγ', ὦ γεραιὲ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ, μολών· 655
Λέχω μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκῳ.

650 *Sen.* Fient hæc: quomodo vero matri cædem instruis?
Ele. Commentum, O senex, hoc est; Clytæmnestræ profectus
Puerperam me esse nuncia prole mascula.

ligi quidem de fortuna possit, sed illud multo melius convenit sequentibus. *Seidl.* τάδε, ἤγουν τὰ τῆς τύχης. *Scholiast.*

650. ss. ΠΡ. Ἔσται ταῦ'· ὑφίστας δὲ μητρὶ σῇ φόνον;
ΗΛ. ΑΙΓ' Ὦ ΓΕΡΑΙΕ, ΤΑΔΕ Κλυταιμνήστρᾳ μολών·
Λιχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκου.

In hoc loco ulcus sub pelle decora latens primus detexit Musgravius, qui optime animadvertit, neque λίγε neque τάδε cum sequentibus consistere posse. Præterea respondentem Electræ ad senis interrogationem, frustra quæris. Corrigam itaque

ΑΕΙΩ, ΓΕΡΑΙΕ, ΠΑΝΤΑ· Κλυταιμνήστρᾳ μολών·
λιχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκου.

Jam omnia (h. omnem consilii mei vim atque rationem) *audies. Accede Clytæmnestram eique nuntia me filium parvis edidisse.* Sic Sophocl. Electra, 680.

πρόσιμεν δόμων πρὸς τοῦτον καὶ τὸ σὸν φράσον.
Jacobs.

651. Αἰγ', ὦ γεραιὲ, τάδε] Lege. Αἴγεα, γεραιὲ, τάδε. Confer Iph. Aul. 1446.
Porson.

Αἰγ', ὦ γεραιὲ, τάδε] Nec λίγ', nec τάδε, cum sequentibus consistere possunt. Repone:

πλήρη', ὦ γεραιὲ, τάδε.

Dolus, O senex, hic est. Plutarch. Op. Mor. p. 110. Ed. Steph. Ἀριστοτέλους τὸ πλήρωμα. Id. p. 571. τύχης πλήρωμα καὶ σόφισμα. *Musg.*

Αίγ', ὦ γ.] Nescio, quid in hoc versu hæsrerit Musgravius. In Barnesiana typographico errore legitur τάγε. *Seidl.*

652. Λιχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκου.] Ὦ λιχὼ, ἐν λίκνῳ πυρέσιν, καὶ τοῦτο μάλιστα δὲ τὸ νίπτειν. Αἴγεται καὶ λιχὼς καὶ λιχνῖδες περὶ αὐτοῦ. Oppian. Nonnus, Antholog. &c. Eadem vox occurrit infra v. 654. *Barnes.*

654. Λέγ' ἡλίου, ἐν οἷσιν ἀγνεύει λιχώ.] De voce λιχὼ supra diximus ad v. 652. De diebus autem purificationis vide quid Moses in Levit. c. xii. et Interpretes in locum. Item Caroli du Fresne Glossarium, aliosque in voce purificationes. Vid. Lycophronis Scholiast. in hunc versum: Περὶ ἐν λοχείαις γυῖα χυνλῶσαι δρόσῳ. Vide etiam de hac re, ubi et hic ipse locus expenditur, Francisci Rossei Archæolog. Attic. Lib. V. c. 6. *De Puerperarum Lustrationibus.* Et quæ nos Iphigen. Taur. v. 383. *Barnes.*

655. Interpungo:

καὶ δή· σὺ σοῦτο μητρὶ τεκνοβλάβλα φόνου;

Fac me ita nunciare; quomodo hoc matri cædem conficiet. Musg.

καὶ δή· σὺ σ'.] Male Musgravius interpungi vult καὶ δή· σὺ σοῦτο. *Seidl.*

655. s. ΠΡ. Καὶ δὴ σὺ σοῦτο μητρὶ σῇ φόνου;
ΗΛ. Ἥξει πλόκου ΛΟΧΕΙΟΥ ΠΟΘΗΜΑΤΟΣ.

τὰ λοχεῖα sive τὰ λόχια est vel locus natalis vel secundus partus. Neutra significatio huic loco convenit. Quare nihil efficiet interpretatione Barnesii, qui verba ita jungi voluit, ut λοχείᾳ ab ἥξει pendeat, ἥξει γὰρ τὰ λοχεῖα μου. Ipsa enim obstetricatio — (ἡ τοῦ τοκετοῦ ἐπιμελεία. Pollux. IV. p. 474.) est ἡ λοχεία, Reiskii conjectura nullius assis est. Fortasse corrigendum:

Ἥξει πλόκου ΛΟΧΙΟΥ ΠΟΘΗΜΑΤΟΣ.

λόχιον πόνημα exquisite pro ipso puerperio. Sic λόχιοι in Bacchis. v. 94. et v. 96. ὁ εἰδὼς λοχίους ἀνάγκας. — Versu 656. op-

ΠΡ. Πότερα πάλαι τετοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή;
ΗΛ. Λίγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἀγνεύει λεχώ.
655 ΠΡ. Καὶ δὴ τί τοῦτο μητρὶ προσβάλλει φόνου;

Sen. Utrum jampridem *te* peperisse, an nunc demum?
Ele. Dic soles, quibus pura fit puerpera.
655 *Sen.* Et quid tandem hoc ad matris cædem valet?

time Pierson ex vestigiis editionis Victor. correxit:

Ἔστιν' ἀναυτῷ μητρὶ τ' ἐκ' ἐμοῦ φράσον.

Deinde occurrens matri res meas indica. Vulgo legitur: ἔστιν αὐτόν. Hæc verba permutata videntur in elegantí Pindari fragmento, quod Plutarchus servavit in Consol. ad Apollon. T. II. p. 120. Collectio Fragm. Pindari ed. Schneideri, p. 28.

Ὀλβίῳ δ' ΑΗΑΝΤΕΣ αἰὼν
λυσίπονον τέλεσσε· καὶ
σῶμα μὲν κάτοιχεν ἔντοσθε
δυσανεμᾷ στείβοντι, ζώει
δὲ λείπουσα αἰῶνος ἴδιαν.

Verbum initio excidisse apparet. Reiskius tentabat:

Ὀλβίῳ δ' ἄκαμπτος αἰὼν
λυσίπονον ΕΥ'ΡΟΝΤΟ τελευτάν.

Sed hoc hariolari est. Equidem Lyricum haud dedecere arbitror quod ipsi conjeci:

Ὀλβίῳ δ' ΑΗΑΝΤΩΣ' αἰὼν
λυσίπονον τελευτὰν ΜΕΤΑ.

Bonorum mentes felici post obitum gaudebunt sorte. ἀναυτῷ proprie *obviam ire* deinde *succisci, amplecti* audit. Charondas apud Stobæum. Serm. XLII. p. 289. ὁκόταν ἀνάγκαι τινὲς παρὰ δικαίων. Unde ἀναυτῷ impersonaliter *contingit* significat. Dio Chrysost. Orat. LXIII. p. 324. ed. Reisk. λόγῳ ἴσχυε καὶ ἀναγέλαν ἀναυτῷ — Versus Euripideus, qui huic digressioni locum dedit

Ἔστιν' ἀναυτῶν μητρὶ τ' ἐκ' ἐμοῦ φράσον.

in mentem revocat Æschyli locum, in quem verbum φράσον reducendum videtur. Est hic locus in Agamemnone, v. 558. quem totum adscribimus ut corruptela statim manifesta fiat:

ΚΗΡ. Πεσθὼν πεσθώτερ νάνδι γᾶν στρατὸν λέγεις;
ΧΟΡ. Ὡς πολλ' ἀμαυροῖς ἐν φρενὸς μ' ἀναστένειν.
ΚΗΡ. Πέφυκ ξυνὸν δίκαρρον τοῦτ' ἐσῦν ΣΤΥΓΟΣ ΣΤΡΑΤΩι.

Prorsus absonum est, præconem a Choro quærere, *unde ei exercitus odium amatum sit*, postquam hic suum erga eundem exercitum amorem ejusque desiderium perspicuis verbis manifestaverat. Nemo igitur interpretum vitium latens non odoratus est, variæque eorum conjecturæ prostant. Inter eas longe ingeniosissima est emendatio Schützii Viri Ill.

πέφυκ τὸ δίκαρρον τοῦτ' ἐσῦν δυμῷ σύνοχον.

ubi σύνοχος ægritudinem et mœstitiam animi significat. Leniori tamen fortasse, nullaque transpositione adhibita, legendum:

πέφυκ τὸ δίκαρρον τοῦτ' ἐσῦν ΣΤΥΓΟΣ ΦΡΑΣΟΝ.

Unde hæc tibi orta sit ægritudo effare. Sic verbum φράσον versum sæpissime terminat. Vide, præter laudatum ex Electra locum, Nostrum in Iphig. in Aul. 1014.

τί δὲ χρή μ' ἐρεῖν ΦΡΑΣΟΝ.

Heraclid. 92.

ἀλλά σου σέβ' ἐν
χρὴ σὲ παιδὸς τοιγεραῦ πάσαι, ΦΡΑΣΟΝ.

Sophoclis Electra, 1346.

Τὴν αὐτὸς ἐσ', ἀδελφέ, σχὲς θοᾶς, ΦΡΑΣΟΝ.

Jacobs.

ΗΛ. Ἥξει πλούσια λόχι' ἐμοῦ νοσήματα. 660
ΠΡ. Πόθεν; τί δ' αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς, τέκνον;
ΗΛ. Ναί· καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων.
ΠΡ. Ἴσως· πάλιν τοι μῦθον εἰς παμπὴν ἄγω.

Ele. Veniet, ubi audierit puerperium meum.
Sen. Unde? quid vero ipsi te curæ esse credis, filia?
Ele. Næ, et deflebit claritatem partus mei.
Sen. Fortasse: rursus igitur sermonem ad finem duco.

656. λοχιᾶ' ἐμοῦ νοσήματος.] Emendat Barnesius λόχι', quod adjectivum est, et locum non expedit. Legendum:

— λόχ' ἐμοῦ νοσήματα.

Nicias in Antholog. Reisk. p. 52.

κἄμας δα' ἀδῖνον τῆλε βαλῶν λοχίων.

Antipater, ibid. p. 74.

αἵ δ' ἴδιαι; λοχίοιση δ' ἐλάγιστ' —

Musg.

Ἥξει πλούσια λοχιᾶ' ἐμοῦ νοσήματος.] Ὁ νοῦς καὶ ἡ διάθεσις τῶν λέξεων· πλούσια τοῦ ἐμοῦ νοσήματος, τῆς ἀκαθαρσίας δηλονότι, τῆς διὰ τὸ τίκτειν γινομένης, ἥξει εἰς τὰ λοχιά μου. Ἄλλως· ἥξει εἰς τὰ λοχιά μου, ἤγουν λοχίαν, ὅταν πλήν ἐμοῦ νοσήματος, καὶ σοῖον τόκου νοσῶ, λιχὼ οὖσα δηλονότι. Æmilius Portus haud recte ad ὑπαλλαγὴν refert, pro νοσήματα τῶν ἐμῶν λοχίων. Judicent docti. At vero ego λόχι' pro λόχια legendum puto, potius, quam λοχιᾶ' pro λοχιᾶς; nam et τὰ λόχια idem scio, quod λοχιᾶς, et λόχιον θάλαμον dicuntur, *Cubicula puerperarum*; ut Euripid. Bacch. v. 94. Λοχίοις δ' αὐτίκα νιν Δίρκαν θαλάμοις Κρονίδα Ζεύς. Adeo nihili est, quod ait Favorinus: Λοχιᾶς ἴστι γυναικὸς, ὅτε τέξεται· λοχία δὲ διὰ τοῦ ἴωτα ἡ ἐπίδεσις. Sed et λοχιᾶ' potest hic stare, et anapæstus erit in tertio loco. *Barnes.*

Reisk. conjicit: ἥξει πλούσια ταχιᾶ' (i. e. ταχιᾶς) *veniet cita*, celeris, propere, ubi audierit ἐμοῦ νοσήματος, *de mea convalescentia*. *Beck.*

λόχι' ἐμοῦ νοσήματος.] Schæferus λόχι' ἐμοῦ νοσήματα, ex conjectura Musgravii. Vulgo: λοχιᾶ' ἐμοῦ νοσήματος. [Sic Victor.] Placet Musgravii conjectura. Ne tamen loco moveatur vulgata, obstat Brunckii nota ad Œd. Reg. v. 833. qui plura hujus figuræ, quam hypallagen sive antiptosin (ut Schol. ad Soph. Electr. v. 758.) vocant, exempla e tragicis collegit. In his Soph. Electr. 19. ἄστρων εὐφρόνη pro ἄστρα εὐφρόνης, 758. μέγιστον σῶμα δυλαίας στυγοῦς pro μεγίστου σώματος δυλαίας στυγοῦς, Trach. 356. τόκον λατρεύματα pro λατρεύματα τόκου. Simile etiam est Nostr. Iph. Taur. 134. Εὐρώτου χέρνιβ' ἱδρύσασθαι, pro quo itidem expectasses χέρνιβος ἱδρύσεως Εὐρώτα. Erfurdtius ad Œd. Reg. l. l. genitivos istos reddendos esse monet per adjectiva, veluti εὐφρόνη ἀστερόεσσα, λατρεύματα ἱστόεντα, qua via si perges, reliqua explicanda erunt σῶμα ἱστοδαμάνου, Εὐρώτας εὐδενδρόχαρος, et nostro loco λόχια νοσῶδη. *Seidl.*

657. Πόθεν; τί δ'] Vulgo τόδ' αὖ; τί δ'. Heathius, interrogandi signo post τόθεν deleto, τόθεν τι δ' *abr. unde vero ipsi tuorum rerum aliquid curæ esse putas?* Sed offendit particula δὲ post τόθεν τι, neque vel sic apta est Electræ responsio. Ex interrogativo τί feci indefinitum. Vid. supra ad v. 564. *Seidl.*

658. Ναί· καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων.] Sic Ion. v. 62. Γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδίξατο. *Barnes.*

δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων, i. e. δακρύσει, ὅτι τίκνα ἐ ἔτυχον οἷα ἔχουσα ἀξίωμα. Deflebit dignitatem liberorum meorum, quæ scil. nulla est, i. e. deflebit indignam et humilem liberorum meorum conditionem. *Seidl.*

659. εἰς παμπὴν ἄγω.] Omnino legendum cum Jortino V. D. εἰς παμπὸν ἄγω. *Musg.*

Πάλιν τοι μῦθον εἰς παμπὴν ἄγω.] Καμπὴ, συντροφή· Ἐντεῦθεν δὲ τὸ τίλος, μεταφορικῶς παρὰ τῶν δεσμίων, οἳ τὸν δεσμὸν τελειοῦντες εἰς βαλβῖδας κάμπτουσι τοὺς ἵππους· ἴδιον καὶ καμπτὴς, ὁ νόμος· λέγεται

ΗΛ. Ἐλθοῦσα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται.
ΠΡ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτὰς γ' εἰσίν· δόμων πύλας. 665
ΗΛ. Οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ᾅδου τόδε.
ΠΡ. Εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.

660 *Ele.* Si autem venerit, perspicuum *est* actum esse de ea.
Sen. Atqui in ipsas ædium fores ingredior.
Ele. Ergo hoc est convertere se parum, *et propemodum ire* in Plutonis *ædes.*
Sen. Utinam vero moriar ego tandem hoc conspicatus.

ἐπὶ τῆς ἀφυσιώσεως μέχρι τοῦ παρασπῆσαι· καὶ ἡ παύσις ἴσως. *Barnes.*

τέλος τοι — ἄγει.] Vulgo ἄγων pro ἄγει. Matthiæ: "Verte: Forsan; iterum tibi monem ad metam duco; i. e. hoc responso nondum mihi satisfecisti; iterum tuo sermone tuus ad metam quam propositi ducendus est. Κάμπτω scil. meta est; certamine autem vehiculari circa metam flectebantur currus. Vid. infr. v. 686." Musgravius cum Jortino mavult παρὼν ἄγει, quod recepimus. *Seidl.*

661. εἰσὶν δόμων πύλας.] De Clytæmnestra agitur, cui insidiæ in ædibus Electræ struebantur. Ad earum vero successum non admodum intererat Senem domum ingredi, Clytæmnestram ipsam quam maxime. Legendum:

Καὶ μὴν ἐπ' αὐτὰς γ' εἰσὶν δόμων πύλας.

Ita sane: modo ipsas ædium portas invadiatur. Πύλαι an rusticis Coloni ædium convenirent, dubitari posset, nisi Euripides scrupulum hunc jam sustulisset, v. 341. et seq. *Musg.*

ἐπ' αὐτὰς γ' εἰσὶν] Vulgo εἰσίν. nihil nisi accentum mutavi. Εἰσῖν conjunctivus est verbi εἶσιμι. *Atqui* (equidem non vero, sed) *in ipsas ædium portas* (illam) *ingressam*, introducam. Est rarus quidem illius verbi usus, dixit tamen Xenophon Hell. I. 3. 12. εἰσιόσθαι pro εἰσαγαγεῖν. Addit Schæferus Thom. M. p. 779. Æschyl. Eum. 763. ubi Aldi et Turnebi lectio ἰόντων videatur exquisitior. Ceterum simili modo paulo post senex respondet v. 670. καὶ μὰν ἐγὼ σύμπεμψ' ἂν ὡς ἀκουσίαν. Habet autem prima singularis conjunctivi eandem vim, quam habet prima pluralis, veluti Aristoph. Ran. 991. φίλ', ἐπ' αὐτὸν ἴω. *Seidl.*

Hic versus interrogative accipiendus, ut et sequens. *Heath.*

Depravatum est versus hic cum sequente:

ΠΡ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτὰς εἰσὶν δόμων πύλας.
ΗΛ. Οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ᾅδου τόδε.

In priore optime correxit Musgravius εἰσίσιν. De Clytæmnestra enim agitur. Præterea tamen correxerim

πυλῶν πύλας.

propter ea quæ præcesserunt: Ἐλθοῦσα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται. Posterior versus etiam gravius laborat et manifestius in eo ulcus, quod Musgravius sine successu tentavit. Videant alii, an recte et probabiliter emendaverim:

πάλιν' οὖν ἕκαστος σμικρὸν ἴσθ' ᾅδου τόδε.

Cui lectioni prorsus accommodatum est, quod sequitur:

εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.

Voculæ πάλιν' οὖν primam sedem in sanariis occupare solent. Conf. Iphig. in Taur. v. 783. Suppl. v. 195. et quæ protulimus c. VII. p. 45. Em. Crit. *Jacobs.*

662. ᾅδου] Erunt fortasse, qui hoc ex Orest. v. 1601. defendi posse putent. Sed et sic Clytæmnestram per τόδε intelligi invenustum est. Lego:

οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ᾅδου τόδε.

εἰς ᾅδου elliptice pro εἰς ἰέναι ᾅδου, *in viam, quam oportet.* Med. v. 764. π' εἰς ᾅδου βεβάκαμεν. Terent. Andr. Act. I. Scen. 2. v. 19. *te oro, Dave, ut redeat jam in viam.* Plane Plutarchus in Nicia: εἰς ᾅδου τὰ πράγματα παντοίους συνήκειν, p. 985. Ed. H. Steph. *Musg.*

Nemo hæc intellexit. Recte Musgravius monet, per τόδε Clytæmnestram intelligi non posse. Mea sententia ludit in verbis dictisque hoc: οὐκοῦν σμικρὸν (ἐστι) τραπέσθαι τόδε (δηλονότι ἐ λίγειας ΕΙΣ ΑΟΜΩΝ πύλας, ὅσον ἴσως) ΕΙΣ 'ΑΔΟΣ. Facile igitur est, parva mutatio est, si

ΗΛ. Πρώτιστα μὲν νῦν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον.
ΠΡ. Αἴγισθος ἔνδα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς;
ΗΛ. Ἔστιν' ἀπάντων μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον.
ΠΡ. Ὡς ταῦτά γ' ἐκ σοῦ στόματος εἰρῆσθαι δοκεῖ
ΗΛ. Σὸν ἔργον ἤδη· πρόσθεν εἴληχας φόνου.
ΟΡ. Στείχοιμ' ἄν, εἴ τις ἡγεμὼν γίγνοιθ' ὁδοῦ.
ΠΡ. Καὶ μὴν ἐγὼ πέμποιμ' ἂν οὐκ ἀπουσίως.

Ele. Primum quidem nunc huic, senex, sis dux-viæ.
Sen. *Illuc*, ubi nunc Ægisthus sacrificium facit Diis?
Ele. Deinde matri occurrens, quæ ex me *audisti*, dicito.
Sen. Ut ex tuo ore hæc illi dicta existimo.
Ele. Tuum opus nunc *est*. Tua sors est eædem facere, prius *me*.
Ore. Irem sane, si quis esset *mihi* dux viæ.
Sen. Atqui ego haud invitus te deduxero.

quod dicis εἰς δόμων στόλας, mutamus, ut sonet εἰς ἕδνον scil. στόλας. Similis lusus est in Soph. Antig. 567. ἀλλ' ἦδε μίνυθα μὰ λέγει. . *Seidl.*

Forte, οὐκ οἶσθ', πάντες, ἴσθι σμικρὸν εἰ σφάλλῃ τόδε, *memento igitur, non parum subesse periculi, hac in re si sinistre verseris.* Aut hoc modo: οὐκ ἐπεφυσίσθ' οὐ σμικρὸν εἰ 's (i. e. εἰς) ἕδνον στελῇς, *non de nihilo est, animo non conturbari, quando ad mortem appropinques.* Hoc fingenda est Electra ad Orestem dicere. *Reisk.*

665. Post θεοῖς editiones recentiores ponunt interrogandi signum, quod non necessarium est. Plena oratio esset: Intelligo, tu dicis, ubi Ægisthus jam sacra facit diis. *Seidl.*

666. Ἔστιν' ἀπάντων] Ita optime Piersonus Verisim. p. 246. Ed. Victor. ἕστινα πάντων, unde Barnesius ἕστινα πάντα. *Musg.*

Ἕστινα πάντα μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον.] Πάντα cum Æmilio Porto pro πάντων lego, et μητρὶ τἀπ', pro μητρὶ σ' ἀπ', cum eodem, et Scaligero; versus enim ita postulat. Ex gemino autem a brevi in unicum longum facta contractio. *Barnes.*

668. Σὸν ἔργον ἤδη· πρόσθεν εἴληχας φόνου.] Σὸν ἦδη, ὦ Ὀρέστα, ἔργον· Σὺ γὰρ πρόσθεν ἐμοῦ εἴληχας τοῦ φόνου· Σοὶ πρῶτον Αἰγίσθου φονεύειν, ἕστινα ἀ μάντις ἐμοί. *Barnes.*

Hæc ad Orestem dici, recte monuit Barnesius. *Seidl.*

669. Vulgo γίνοιθ' [et sic ed. Victor.] *Seidl.*

671. Ζεῦ πανεργὲ καὶ τερπτέ] De Jove τερπταίῳ vide Heraclid. v. 867. et v. 937. De πανεργέῃ Scholiasten Aristoph. Nub. v. 1470. et Interpretes Hesychii Πανεργὴς Ζεύς. *Musg.*

Ὦ Ζεῦ πανεργὲ, καὶ τερπτὲ] Ἐχθρῶν ἐμῶν Ζεὺς πανεργὴς Athenis colebatur; de qua re videsis Pausaniam, fol. 66. lin. 32. Cœlium Rhodiginum. Lib. XIII. c. Ζεὺς τερπταῖος, vel τέρπτωρ, cur sit dictus, nos supra ad Heraclid. v. 867. et v. 937. Jovem autem Orestes et Electra invocant, ut supremum mundi judicem et injuriarum vindicem, secundum illud Homeri Odyss. ι'. v. 270. Ζεὺς ὑπερτατόνῳ ὑπατέων τε ξείνων τε. Junonem præterea vocant ut patrium deam, ideo et dicitur βωμὸν Μυκηναίων πρασσεῖν, et quod sit nuptiarum dea, cujus fidem Clytemnestra violaverat. Tellus quoque invocatur, ob sepultum in ea Agamemnonem, et quod sub ea sunt Dæmones et Furiæ malorum hominum pœnæ. Agamemnon denique, cujus læsos Manes ulturi sunt. *Barnes.*

Ὦ Ζεῦ πανεργὲ καὶ τερπτὲ] Vide Porsonum ad Med. 1314. *Seidl.*

672. Οἰκτιρῷ δ' ἀμᾶς·] Iisdem literis Ed. Victor. οἰκτιρεῖ δ' ἀμᾶς. *Musg.*

Οἰκτιρεῖ δ' ἀμᾶς·] Musgravius οἰκτιρῷ δ' ἀμᾶς. Sed nihil mutandum. Illud δ' spectat ad proximum Ἥρα σε, v. 674. et σέ σε, v. 677. Interrumpit enim Orestæ orationem Electra. Dixerit aliquis, particulam illam alieno loco positam videri, quam expectasses potius post ὦ Ζεῦ. Immo

ΟΡ. Ὦ Ζεῦ πατρῷε, καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν,
Οἴκτιρ' ἴδ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν.
ΗΛ. Οἴκτιρε δῆτα σοῦ γε φύντας ἐκγόνους.
ΟΡ. Ἥρα τε, βωμῶν ἣ Μυκηναίων κρατεῖς,
Νίκην δὸς ἡμῖν, εἰ δίκαι' αἰτούμεθα.
ΗΛ. Διὸς δῆτα πατρὸς τοῖσδε τιμωρὸν δίκην.
ΟΡ. Σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, πάτερ,

Ore. O Jupiter patrie, et meorum vindex hostium,
Miserere nostri! indigna enim passi sumus.
Ele. Miserere nepotes ex te progenitos.
Ore. Et tu, Juno, quæ Mycenæis aris præsides,
Victoriam da nobis: si justa poscimus,
Ele. Da scilicet hisce vindictam, ultricem patris.
Ore. Tuque, O degens apud inferos pater nefarie,

indicat hanc particulæ collocatio, poëtam non vocativos, sed totas sententias nexas voluisse. Novum enim in proximis verbum infertur Διὸς νίκην. Eadem particula in simili loco reddenda videtur Sophocli ex Brunckii Cod. T. Œd. Col. 1085. legendumque: ὦ Ζεῦ τι παντέρκα Θεῶν, cui respondeat paulo post σιγᾷ τι παῖ Παλλὰς Ἀθήνα. In Æschyl. Choëph. v. 487. legimus:

ΟΡ. Ὦ γαῖ' ἔπες μοι παντὶ' ἐνσπεῖσαι μάχην.
ΗΛ. Ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ σ' εὔμορφον πόσιν.

Illud δέ τι varie a viris doctis tentatum vide, ne defendi possit ita, ut explices καὶ τὸ δέ, ὦ Περσέφασσα, δὸς εὔμορφον πόσιν. Τε copulat sententias ἔπες μοι et δὸς πόσιν, δέ autem inseritur, quod nova persona compellatur, ut Prometh. v. 981. καὶ τὸ δ' ἐς τύφους λέγω. Hinc autem non sequitur, Epicoreum δέ τι in Tragicos inferri licere. Cf. infra ad v. 1117. *Seidl.*

673. Οἴκτιρε δῆτα σοῦγε φύντας ἐκγόνους.] Σοῦγε pro *σοῦ γε* lego, quia dicitur *σοῦ φῶς ἔκγονος*, non item *σὸς φῶς ἔκγονος*. Sic φῶς ἀγαθὸν τυνέφαν Plato. Quomodo autem ex Jove sint oriundi Orestes et Electra, supra ostendimus ad hujus Fab. v. 613. *Barnes.*

τοῖς γε φύντας ἐκγόνους.] Facilis est Barnesii emendatio *σοῦ γε φύντας ἐκγόνους*. Noster Hercul. 510.

τοιγὰρ δ' ἐμοῦσιν φύντας, ὦ πεφιλημένε.

Coll. ejusd. fabulæ, v. 326. ἐξ ἐσθλῶν φύς. In Orest. 1323. pro ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας Codd. quidam habent ἐμοῦ γε. Sed exquisitam loquendi formulam tollere nolui. Consimilia suppeditat Schæferi nota ad Apollonii Rh. Schol. p. 168. seq. — De personarum ratione vehementer errat Reiskius. *Seidl.*

Forte, ἐκγόνους. Porro tribuendus hic versus cum duobus proxime seqq. Electræ; mulieres enim Junonem invocabant. at v. 676. a. rursus sunt Orestis. *Reisk.*

677. Σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, πάτερ,] Ὦ πάτερ, οἰκῶν κάτω τῆς γῆς, ὃ ἐστι θανόντων, καὶ ἀναιδὴς ἀνοσίως, ἄμυν τούτοις τοῖς τοῦ φιλτάτους τίνυσθαι, τοιοῦτοι ἡμῖν. Τὸ δέ, Καὶ γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμὰς, διὰ παρεμβάσεως. Τὰ γὰρ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὰ μετέπειτα πρὸς Ἀγαμέμνονα τείνει. *Barnes.*

κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν recte explicat Barnesius ἀναιδὴς ἀνοσίως. *Seidl.*

Orestes et Electra, omnibus ad jugulandum Ægisthum puniendamque Clytemnestram comparatis, Jovem, Junonem ipsumque denique patrem, precibus invocant, ut molimínibus suis propitii esse victoriamque præbere velint.

Σύ τ' ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, πάτερ,
ΚΑΙ ΓΗ Τ' ἄνασσα, χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμὰς,
ἄμυν' ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτους τίνυσθαι.

Medii versus vitium duplex copula indicat, quæ sic quidem nulla ratione stare potest. Sensit hoc Tyrwhitti sagacitas, qui legendum proponit

Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμὰς,
Ἄμυν', ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτοις τέκνοις.
Νῦν πάντα νεκρὸν ἐλθὲ σύμμαχον λαβὼν,
Οἵπερ γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνήλωσαν δορί.
Ἤκουσας, ὡς δεῖν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθὼν,
Κἄσῃ στυγοῦσιν ἀνοσίοις μιάστορας.

Et Tellus regina, cui tendo manus meas,
Opem fer, opem fer his charissimis liberis:
Nunc veni socios assumens omnes mortuos,
Qui tecum Phrygas deleverunt armis,
Audivisti, O qui atrocia a matre mea passus es,
Et quotcunque impios oderint sicarios.

Δίκῃ τ' ἄνασσα — —

satis quidem ingeniose, sed propter sequentia: *χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμὰς* vix verum. Qui ad Terram, Proserpinam, Plutonem omnesque adeo inferos Deos preces fundebant, terram manibus verberasse constat vel ex Homeri Il. IX. 564.

πολλὰ δὲ καὶ γαίῃσι κολωφλέξην χερείὴ
πολλήσιν' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν.

et hunc morem procul dubio Euripides verbis *χεῖρας ἣ δίδωμι* exprimere voluit; quod post Reiskium animadvertit Musgravius. Corrigendum fortasse:

ΕΚΑΤΗ Τ' ἄνασσα, χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμὰς
ἄμυν' ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτοις τέκνοις.

Litera initiali forte deleta ex reliquis syllabis *ηασα* facillime *καὶ γῆ* fieri potuit. Hecate autem nonnunquam nihil differt a Proserpina. Schol. in Theocrit. Eid. II. 12. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ παρεδρεύειν περάταις. et mox: Τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ. Diversissima de hac Dea apud Veteres tradebantur, sed Cereris eam et Jovis filiam fuisse vulgo narrabant. cf. Nostri Ion. 1048. *Ἐλευσῖνα θύγατερ Δάματρος. Jacobs.*

678. Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα,] Emendat Tyrwhittus Δίκη τ' ἄνασσα, cum quo non male convenirent sequentia *χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμάς*. Praestat tamen hoc ex consuetudine quadam Veterum interpretari, qua terram manibus pulsabant, umbras mortuorum invocantes. vid. ad Troad. v. 1297. et Interpretes ad Plauti Mostellar. Act. 2. Scen. 2. v. 37. Legendum tamen sic:

καὶ Γαῖ' ἄνασσα —
Musg.

Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, cet.] Vulgo hoc ordine; *σύ τ' ὦ πάντ' γῆς ἀνοσίους ἀεὶ κατὶ καὶ γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ἣ δίδωμ' ἐμάς.*

Servata antiqua lectione totum hunc versum ante praecedentem collocavimus. Proxima enim ad solos Agamemnonis manes spectant. Cf. Æschyl. Choëph. v. 536.

ἀλλ' ἵκεσμαι γῆ τρεφῆς καὶ σταγὼν τάφῳ,
τοὐμοῦ πατρὸς ἔπαρχε' ἐμοὶ κλεηδόσαι.

et v. 486. Veram hanc transpositionem esse, eo minus dubitandum, quod etiam in proximis versuum consensio est. *Reisk.*

χεῖρας τῇ γῇ λιβάσαι significat, precantem, ad nomen terrae, manus ambas versus eam protendisse; aut praecidisse in genua, et terram manibus tetigisse, et sic osculum ipsi imposuisse. Cf. Polyb. p. 1287, 18. *Reisk.*

682. Hic versus διὰ μέσου construi debet, hoc modo:

οἶσθ' γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνήλωσαν δορὶ
(ἤκουσας, ὃ δεῖν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθὼν)
κ' ὅσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.

Tyrwhittus et ante eum Reiskius versus transponere malunt:

οἶσθ' γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνήλωσαν δορὶ
κ' ὅσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.
ἤκουσας, ὃ δεῖν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθὼν

ΗΛ. Πάντ' οἶδ', ἀκούσι τάδε πατήρ· στείχειν δ' ἀμμή.
Καὶ σοὶ προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον δανεῖν·
Ὡς εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσεῖ, 690
Τέθνηκα κἀγὼ, μηδέ μ' ζῶσαν λέγε.
Παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.
Δόμων δ' ἔσω βᾶσ', εὐτρεπῆς ποιήσομαι.

Ele. Omnia, scio, audit hæc pater: sed tempus *est* eundi.
Et tibi præterea prædico, ut audacissime Ægisthum ferias,
Quia si mollior factus letifero casu ceciderís,
Mortua sum et ego, neque me vivam dicas.
Feriam enim meum caput ancipiti gladio;
Domum autem ingressa, expeditum faciam.

atque etiam vidit, pro ὡς δεῖν' legendum ὃ δεῖν'. *Musg.*

Plenius post Ἥκουσας distinguit Heath. reddit: *Audivisti; (nostras* scil. *preces, pater) quippe atrocia a matre mea pas-; et omnes illi etiam* (dii scil.) *audiverint, quotquot abominantur impios sicarios. Beck.*

683. Male hic versus vulgo collocatur ut sequentem: ἥκουσας—παθεῖν. Transponendum esse viderunt Reiskius et Tyrwhittus. Musgravius et Heathius ligatum versuum ordinem servant, quorum ille versum:

ἥκουσας, ὃ δεῖν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθεῖν,

ad μέσον construendum esse putat, alter ad ἔσω, e prægresso ἥκουσας supplet ἠκούσατε. Prius parum placet; alterum si vehementius poëta, scripsisset συνεγίνει, non συνεγίνετο. *Seidl.*

Translocandus hic versus post sequentem χ' ὅσον, et præterea leg. ὃ δεῖν', ἐξ — *O mi, qui dira passus es, audistine? Reisk.*

684. Πάντ', οἶδ', ἀκούει τάδε πατήρ·] Ita bene Reiskius. Vulgo comma deest post πάντ'. Οἶδ' valet οἶδα. *Seidl.*

Aut πάντ' (οἶδ') ἀκούει τάδε, aut καὶ πάντ' ἀκούει τάδε. *Reisk.*

685. sq. στείχειν δ' ἀμμή·
καὶ σοὶ προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον δανεῖν·
ὡς, εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσεῖ,
τέθνηκα κἀγώ.

Latinus interpres hæc verba sic reddidit, ut nullus facile reperiatur in antiquis scriptoribus locus tam difficilis atque impeditus, quin eadem ratione expediri possit: *Tibi præterea prædico, te præmoneo, ut Ægisthus a te cæsus moriatur.* Vehementer enim dubito, an Græce dicatur σοὶ προφωνῶ δανεῖν τινα. ubi verbum transitivæ potestatis necessario requiritur. Hanc ob causam Musgravius — Δεσπότην' Αἴγισθον θάνατον proposuit. Mihi minori mutatione et una tantum litera appicta scribendum videbatur:

καὶ σοὶ προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον φθάσαι.

Ægisthum inprimis antevertere conare, ne tu ab eo superatus me quoque in ineluctabile malum conjicias. Jacobs.

685. πρὸς τάδ' Αἴγισθον δανεῖν] Nihil hoc versu ineptius. Legendum:

Καὶ σοὶ προφωνῶ δεσπότην' Αἴγισθον θάνατον·
Ὡς εἰ παλαχθεὶς πτῶμα —

Musg.

προεφωνῶ, ed. Victor.

Καὶ σοὶ, etc.] Sana sunt omnia. Verte, *Ac tibi jam edico, ut Ægisthus moriatur*, i. e. ut Ægisthum occidas. Conjicit Musgravius: Δεσπότην' Αἴγισθον θάνατον. Θάνατον quidem non male. Possis etiam πεσεῖν. Sed neutro opus. *Seidl.*

πρὸς τάδε, *ad hanc legem, ea conditione. Reisk.*

686. παλαισθεὶς] Etiam hic non perspicio, cur offendant eruditi. Sensus est, *nam, si in pugna ceciderís, ipsa quoque periã.* Παλαισθεὶς est nostrum bekämpft. Pro πεσεῖ legitur πεσῇ. (Sic ed. Victor.) *Seidl.*

Forte, παναχθεὶς. nescio enim, num παλαισθεὶς idem significare possit, atque

690 Ὡς ἦν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σίθεν,
Ὀλολύξεταί σ' πᾶν δῶμα· δυσφόρτου δὲ σοῦ, 6
Τἀναντί' ἔσται τῶνδε· ταῦτά σοι λέγω. [χ
ΟΡ. Πάντ' οἶδα. ΗΛ. Πρὸς τάδ' ἄνδρα γίγνεσθαί
Ὑμεῖς δέ μοι γυναῖκες εὖ πυρσεύετε
695 Κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε· φρουρήσω δ' ἐγὼ, 7
Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ·

690 Nam, siquidem læta de te fama venerit,
Tota domus jubilabit; sed te cæso,
Contraria his fient: hæc tibi *jam* dico.
Ore. Omnia teneo. *Ele.* Ad hæc virum te esse oportet.
Vos vero, mulieres, rite tanquam faces accensas edite
695 Clamorem hujus certaminis. Ego vero excubias agam,
Promptum ensem mea gestans manu:

πατροκτονηθείς. patrocinatur tamen vulgatæ additum *στῶμα*, quod ad palæstram respicit. *Reisk.*

687. *μὴ δί μι* ed. Victor.

688. Reisk. legit: *πατέρα πάλαι γὰρ τοῦτο μέν*. *Beck.*

689. *εὐφρανῶ πυρσώσαμαι.*] Τὸ ξίφος δηλονότι. *Barnes.*

εὐφρανῶ πυρσώσαμαι.] Recte Barnesius: τὸ ξίφος δηλονότι. *Seidl.*

690. *πύστις*] Βάξις, φήμη, παρὰ τὸ πίνυσμαι. *Barnes.*

691. Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα·] Hinc omnino patet, quod ἰολολύζω sit vox de lætioribus ululatibus usurpata, ut interpretes notarunt ad illud Homeri Odyss. χ'. v. 411. Ἐν θυμῷ, γεγαῶτι, χαίρει, καὶ ἴσχιο, μηδ' ἰάλλῃζε. Quare ego per vocem *jubilo* expono in Latina versione. *Barnes.*

Ὀλολύξεται] Eodem modo de clamore læto Æschylus usurpat ἰαχολάζειν, Sept. ad Theb. 827. Choëph. 939. ἰαλεμγμὸς, Sept. ad Theb. 270. et Noster Orest. 1136. ubi vid. Scholiast. Etiam ἰάλεμγμα sic legimus Heracl. 782. — In fine versus recte Ed. Princ. δί σου. Barnesius δὶ σοῦ. *Seidl.*

693. *γίνεσθαι* ed. Victor.

694. s. *πυρσεύετε Κραυγὴν.* i. e. *Clamorem edite, qui certaminis exitum, instar facis accensæ, significet.* Et sic fere Reiskius. *Musg.*

εὖ πυρσεύετε Κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε·] Hunc locum obscurum valde mihi videri fatendum est; quid enim est *πυρσεύετε κραυγήν*; aut quid hic loci *κραυγὴ*, ubi silentio potius debuerant, quam *clamorem* tollere? Nisi forsan Fabula puerperæ ampliori erat ad vivum agenda; ut Clytæmnestra mox ventura plenius deciperetur. Quæ clamorem tollere Chorum jubet Electra et domum facibus illustrare, ad pellendos Lemures, quasi infans jamjam circa focum gestaretur; præterea infirmitas quædam infantibus formidabilis, *κραυγὴ* erat dicta quod paucis, ut puto, animadversum, hæc autem illuminationibus pelli putabatur hinc Hesych. Κραυγὴ, βοὴ, ἢ ὀσμὴ ἀπὸ παιδίου ἐκφερόμενον, ἢ παναβλέπουσι τοῖς παιδίοις· καὶ γὰρ ἡ κραυγὴ ἐφοβεῖτο ἔστι ἡ λιγομένη βασκανία. Hæc habui, quæ ad hunc locum dicerem, sed, ut fateor, vix mihi ipsi satis probata. *Barnes.*

Heath. reddidit: *Vos vero, O mulieres, bene ac tempestive mihi edite, quam facibus sublatis, clamorem nuncium certatus hujus certaminis.* Excubitores in specula collocati, si quid novi viderent, face accensa sublata indicare debebant, quod *πυρσεύειν* dicitur proprie. *Beck.*

εὖ πυρσεύετε Κραυγὴν ἀγ. ε.] Explica Reiskium secutus: tumultum, qui a lætantibus (Oreste et Ægistho) oritur, mihi indicate. Bene ille citat, v. 749. De voce *πυρσεύειν* confer Suidæ glossam, cujus initium hoc est: *πυρσεύω σημαίνω τὸν πυρσὸν, ἀντὶ τοῦ λαμπαίνω. Seidl.*

696. Ἔγχος idem est quod paulo ante v. 688. ξίφος. coll. Brunck. ad Soph. Ajac. 685. *Seidl.*

Οὐ γάρ ποτ' ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, νικωμένη,
Δίκην ὑφίξω σῶμ' ἐμὸν καθυβρίσαι.
ΧΟ. Ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος Ἀργείων στροφὴ α'.
Ὀρέων ποτὶ πληδὼν
Ἐν πολιαῖσι μίνει φήμαις,
Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις
Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον

Nunquam enim meis hostibus victa,
Poenas dabo, ut meum corpus contumeliose tractent.
Cho. Tenera sub matre, ad Argivorum
Montium pedem, fama
Inter priscos manet rumores,
Bene-compactis arundinibus
Pana, carmen dulcisonum

Ex h. l. patet, ἴγχος etiam de *gladio* dici; qua de re magna olim inter Gallos Academicos lis fuit. *Heath.*

698. Ad rem scenicam Prev. notavit haec: "Elle rentre dans sa maison, pour préparer le glaive." *Beck.*

χαμαιρεπὲς καὶ ἀναπεπτηκὸς στρῶ. MSS. Not. Victor. *Seidl.*

699. Ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος] Æmilius Portus alte dormit, cum de proprio hic nomine et de Atalanta, Arcadiæ venatrice, somniat; nihil enim hic aliud poëta vult, quam Chorum mulierum dicere, se ex matribus suis audivisse historiam aurei agni et adulterii Thyestæ, quam rem plenius exsequitur. Huc refer Chorum Orest. in fine actus secundi ad v. 798. Ὁ μέγας ὄλβος, etc. Sensus autem loci: Ἐγὼ, ὁ χορὸς, ἀταλᾶς ἐμᾶς ὑπὸ ματέρος ἤκουσα, ἢ ὑπὸ ματέρος ἐμᾶς ἀταλᾶς πληδών τις Ἀργείων ὀρέων ποτὶ διεχαίνει, μετὰ ἀρχαίων μύθων μνημονευθεῖσα μου μίνει, δηλονότι τὸν Πᾶνα, ἐν εὐαρμόστοις καλάμοις στένοντα μοῦσαν, ἥγουν ᾠδὴν ἡδύθροον, Πᾶνα λέγω, τὸν ἀγρῶν ταμίαν, ἢ ἀγρεῶνον Διὸν, καὶ ἀγρῶν ἔφορον, παρεῖσαι ποτὲ εἰς τὸ παμπόνηρον τοῦ Ἀτρέως χρυσέαν ἄρνα, etc. *Barnes.*

ὑπὸ, *a matre inde*, scribit Reisk. *Beck.*

Fabula, quæ in hoc carmine narratur, pluribus exponitur a Scholiastis ad Orest. v. 803. et 995. seqq. Construe: πληδὼν ἐν στ. φ. μίνει, Πᾶνα, ἀγρέων ταμίαν, ἰδαῖ. ἐν καλ. μοῦσαν ἡδ. στένοντα παρεῖσαί ποτε χρυσέαν ἄρνα καλλ. ὑπὸ ἀταλᾶς ματέρος Ἀργείων ὀρέων. Ad ὑπὸ ἀταλᾶς ματέρος (i. e. ἀρνὸς) intellige οὖσαν. Similiter noster de ave matre Troad. v. 147.

μάτηρ δ' ὅς τις στυγερᾶς πλαγγὰν
ἔρισιν ὕπνῳ ἔβαλεν 'γὼ
μελαθρῶν.

Hæc autem agna mater dicitur fuisse Ἀργείων ὀρέων, i. e. στρεφθεῖσα ἐν Ἀργείοις ὄρεσιν. Ita nihil video difficultatum, quas viri docti jactant. *Seidl.*

700. Ὀρέων a quo in constructione pendeat, nihil est. Legendum forte:

— Ἀργείων
Ὀρέων πόδα πληδόν.

Fama adhuc manet, Πᾶνα — παρεῖσαι — χρυσέαν — (ἰς) πῶλα Ἀργείων ὀρέων, i. e. ad Mycenas, quas ad pedem borum montium sitas esse, Pausanias attente lectus docebit. Pani autem a poëta hoc officium demandatur, ut filio Mercurii, qui ob Myrtili cædem totam Pelopis domum exsilio devoverat. vid. Orest. 992. ibique Scholiasten.

Montes Argivi a Pseudo-Plutarcho de fluviis (cap. Inachus) sic recensentur: Mycenæ, Apesantium, Coccygius, Athenæus.

κορέων, *puellarum Argivarum fabula*, Reiskii conjectura. *Beck.*

701. στολιᾶτον φήμαις,] Apollonides in Anthol. H. Steph. p. 11.

Θρῃκίης φάτνης στολιὸς λόγος εἰς ἐμὸν ὕμμα
ἤλυθε·

Musg.

Πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν,
Χρυσέων ἄρνα καλλιπλόκαμον
Πορεῦσαι· πτερύγοις τ' ἐπιστὰς
Κᾶρυξ ἰάχει βάθρους,
Ἀγορὰν, ἀγορὰν, Μυκηναῖοι,
Στείχετε, μακαρίαν
Ὀψόμενοι τυράννων φάσματ' ἀ-
δείματα· χοροὶ δ' Ἀτρειδᾶν

Spirantem, ruris dominum,
Agnam aureo pulchroque vellere conspicuam
Misisse. Et saxeis instans
Gradibus præco exclamavit,
Ad concionem, *ad* concionem, O Mycenæi,
Ite, beatorum
Visuri tyrannorum portenta
Terroris expertia: Chori autem Atridarum

705. Χρυσέων ἄρνα καλλιπλόκαμον] De aureo Atrei agno, a quo regni fatum pendebat, quem quod Thyestes adulteratæ Aëropæ, Atrei, fratris, uxoris, ope surripuerat, exsilio primo multatus, mox filiorum carnibus convivio exceptus; unde Pelopidarum domui tot mala; Vide Euripidis Scholiasten ad Orest. v. 803. et ad v. 995. item quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 196. Eustathium denique etc. *Barnes.*

Ut metri, quod periodicum est, constet ratio, legendum καλλίστοκον, *pulchro vellere. Heath.*

707. βάθρους,] Ita MSS. tres, ut legendum viderat Scaliger. Ed. Victor. βαρὰθρους. *Musg.*

Κᾶρυξ ἰάχει βάθρους,] Κῆρυξ ἰάχων πτερύγοις βάθρους ἑστώς· Κήρυκες γὰρ ἐπὶ πτερύγων βήμασι στάντες τὰ δημόσια ἐπήκουον. Καὶ ὅταν ἀγορεύειν ἐκάλεσαν, ἔλεγον· Ἀγορὰν, ἀγορὰν στείχετε, Μυκηναῖοι, ἢ Ἀθηναῖοι. Ἐν βουλαῖς ἠρώτησαν πυνθάνεσθαι· Τίς ἀγορεύειν βούλεται. Vid. ad Suppl. v. 448. Olim vero βαρὰθρους male legebatur; Scaliger βάθρους emendavit. *Barnes.*

Κάρυξ ed. Victor.

708. ss. Ἀγορὰν, ἀγορὰν Μυκηναῖ | αι στείχετε μακαρίων | Ὀψόμενοι τυράννων | Φάσματα, δείματα χοροὶ δ' Ἀτρειδῶν, ed. Victor.

710. s. Ὀψόμενοι τυράννων
φάσματα, δείματα.

Agitur de agna aureo vellere instructa, unde rixa et omnis generis calamitates in Pelopis familiam invaserant. Verba quæ adscripsimus præconis sunt, Mycenarum incolas ad agnam nunc primum a Pane adductam, conspiciendam invitantis. Unde apparet verbum δείματα huic loco parum convenire: cum ista agna neque per se esset terribilis neque tum quisquam suspicari posset, quot calamitatum, quot risarum et cædium auctor esset futura. Quare legam:

Ὀψόμενοι τυράννων
φάσματα, θαύματα.

Jacobs.

φάσματα, δείματα·] Appositio aliquando epitheti locum supplet, ut hic: φάσματα, δείματα, pro δειματώντα φάσματα.

Barnes.

φάσματα, δείματα·] Musgravius edidit φάσματ' ἀδείματα. Equidem a vulgata lectione recedere dubitavi. Tale enim portentum, ut a diis missum, sine horrore esse non poterat. Hermannus satis probabiliter δείγματα. Quod metrum attinet, in fine versus videtur aliquid deesse. De Vers. Dochm. p. 18. inserui καὶ, omissa in proximo versu particula δ'. Erfurdtius conjiciebat κἄπειτ pro χοροὶ et in antistrophico legebat χρυσόμαλλον. Si verba φάσματα δείματα pro dochmio accipias, in antistrophico legere possis τὸν κι-

Ἐγέραιρον εἴπους.
Θυμέλαι δ' ἐπίνωντο χρυσήλατοι. ἀντιστροφὴ α'.
Σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ
Πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων.
Λωτὸς δὲ φθόγγον πελάδει
Κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων.
Μολπαὶ δ' ἠύξοντ' ἐραταί,
Χρυσίας ἀρνὸς ὡς ἐπίλογοι

Exornabant deos.
Templa autem pandebantur aurata,
Splendebatque per urbem
Ignis Argivorum aris impositus.
Tibia vero sonum resonans edebat
Suavem, Musarum famula.
Cantusque amabiles geminabantur
De aureo agno, in contemptum

ρώσαν σχῆν, i. e. *acceperint*. Sed fateor, nullam harum emendationum veram mihi videri. Quare antiquam lectionem utrobique retinui. Ultimum quidem strophae versum facile antistrophico facias respondere, particula δ' post Ἀτρειδᾶν collocata, sed quum de vitii ratione et sede non satis constet, ne hoc quidem novare volui. *Seidl.*

712. Ἀτρειδᾶν, i. e. Atrei et gentis ejus. Sic Soph. Œd. Col. 1066. Θησεῖδαι de Theseo cum militibus suis. *Seidl.*

715. Θυμέλαι] Quid proprie significaret θυμέλη, non videtur Polluci satis certo constitisse. Sic enim ille Lib. IV. sect. 123. ἐχέτω, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμά τι εἶτα, εἴτε βωμός. Collatis tamen locis tragicorum, in quibus ea vox occurrit, videor mihi statuere posse, θυμέλην primario sensu esse, atrium amplum, et magnificum, sive id in regum divitumque aedibus, sive in Deorum templis, esset. De postremo hoc genere adhibetur Eurípid. Suppl. v. 73. Ion. v. 46. v. 114. et v. 128. Pratinae apud Athenaeum, p. 617. Altera notio unice convenit Æschyl. Suppl. v. 677. Eurip. Iph. in Aul. v. 152. Locus, quem tractamus, alterutram quidem admittit, sed priorem commodius. Solenne enim in magna publicaque laetitia erat templa Deorum sacrificandi causa aperire. Plutarchus Parallel. p. 422. πᾶν ἱερὸν ἀνέῳγεν ἑστιαπροφοίτων. Idem p. 496. πᾶς δὲ ναὸς ἀνέῳκτο καὶ στεφάνων καὶ θυμιαμάτων ἦν πλήρης. χρυσήλατοι θυμέλαι, ut χρυσήρεις αἴπους, Ion. v. 155. χρυσήρεις θρῳγικούς, Iph. in Taur. v. 120. *Musg.*

ἐπίνωντο Heath. vertit: *adibantur*: sed Reisk. corrigit ἐπίλωντο, i. e. ἐπήγοντο. *Beck.*

ἐπίνωντο] Si vera haec lectio est, recte Musgravius explicuit *aperiebantur*. Sed quod emendarimus de Verss. Dochm. p. 18. ἐπίνλωντο, id etiamnum verum puto, aliter tamen explico: *ara opplebantur* scil. sacrificiis. Simillimus est locus Æschyli Suppl. 681.

καὶ γεραιῶν στεμβομένων γυίοτον
θυμέλαι, φλεγόντων
δ', ὡς πόλις εὖ νέμοντο.

In quo attende etiam ad illud φλεγόντων, quod nostro σελαγεῖτο πῦρ respondet. Ἑστιᾶν et ἑστιᾶλον confusa sunt Hesiod. Scut. Herc. 291. *Seidl.*

716. s. Λωτὸς δὲ φθόγγον πελάδει κάλλιστον Μουσᾶν θεράπων] Ὁ δὲ λάϊνος αὐλὸς, Μουσᾶν θεράπων, ἄγαλμα Μουσικὸν διαπρεπῶν κάλλιστον φθόγγον ἐπελάδει. Ὅτι δὲ Αὐλοὶ ἄρρενες ἐκ λωτίνου ξύλου ἐγίνοντο, ἄνωθεν ἡμῖν δεδήλωται. Vide ad Troad. v. 546. *Barnes.*

Θυέστου· κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
Πείσας ἄλοχον φίλαν
Ἀτρέως, τέρας ἐκπομίζει πρὸς
Δώματα· νόμενος
Δ' εἰς ἀγόρους, αὖτις τὰν κερό-
σσαν ἔχειν χρυσόμαλλον
Κατὰ δῶμα ποίμναν.
Τότε δὴ τότε φαεννὰς

στροφὴ β.

Thyestis: clandestino concubitu
Cum seduxisset uxorem Atrei
Charam, prodigium extulit ad *suas*
Ædes. Reversus autem
In concionem, proclamavit *se* cornigerum
Habere aureo vellere spectabilem
In ædibus gregem.
Tunc vero, tunc lucidas

717. Κέλλοντος,] An κέλλιμον ob metrum. *Musg.*

719. ἀρνὸς ἐπίλογον] MSS. tres ἀρνὸς ὃς ἐπίλογος, quod recipi fortasse debuit cum minima distinctione post ἀρνὸς, ut ἐπίλογος, valeat *carmina*, vel *formulæ incantatoriæ*. Certe ἐπιλίγειν potestatem verbi ἐπῴδειν pluribus in locis habere mihi videtur. Aristophan. Equit. 416.:

Ἐξανάσσω γὰς τὰς μαγίδας, ἐπιλίγων τινασί.

Lucianus Necyom. φησὶν αὐτὸ μαλακὸν ἐπιλέγειν. et paullo post: μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδήν. Idem Dialogo Melissæ et Bacchidis: ὀνο-θυμιᾷ τῷ Διΐ — ἐπιλίγου δὲ ἀμφὶ τὰ ἰσόμανα. Sic et verba Latinis nonnunquam sunt *incantamenta*. Ovid. Metam. XIV. 301.:

: Verbaque dicuntur dictis *contraria* verbis.

De Historia videndus præ omnibus Scholiastes ad Orest. v. 803.

πρόμναν. Sic Latini *pecus* de uno ove nonnunquam adhibent

Athenæus: ἐπιλίγοντες φῆνα μυστικὸν, p. 496. B. *Musg.*

ἐπίλογον Heath. reddit: *electionem declarantes Thyestæ*. Atreus cum in gregibus haberet agnum aureo vellere insignem, Thyestæ eum surreptum populo ostendit, sicque regnum nactus est. Conf. Schol. Orest. 803. *Beck.*

ἀρνὸς, ὃς] Illud ὃς omissum in editionibus offerunt Musgravii libri tres. Recepi, quod alias metra sibi non respondent. Proxime pro ἐστὶ λόγος legitur vulgo ἐπίλογος. Quæ lectio si quam explicationem admittit, explicanda est ὡς ἐπιλίγεται, scil. τοῖς εἰρημένοις, *ut additur fabulæ*. Sed paucis, opinor, hanc explicatio placebit. Musgravius vocem ἐπίλογος interpretatur *carmina*, vel *formulæ incantatoriæ*, quem significatum nec probavit, nec, si probasset, huic loco conveniret. Minus etiam ferri potest Heathii ratio, qui *electionem* vertit de regni successione Thyestæ intelligens. Ceterum, nisi strophicum versum mutare dubitassem, locum ita potius correxissem:

χρυσέας ἀρνὸς, ἐστὶ λόγος, Θυέστου.

et in stropha:

χρυσέαν ἄρνα καλλίλοπον στερῶσαι.

qui numeri paulo inferius recurrunt, v. 731. Vocem εὐπλοκος commemorat Pollux VII. 35. *Seidl.*

720. s. κρυφίαις γὰρ εὐναῖς Πείσας ἄλοχον] Ἀμφίονα, τὸν Ἀτρέως γυναῖκα. Hinc Ovid. Trist. Lib. II. ad August. *Si non Æropen Frater sceleratus amasset, aversos Solis non legeremus equos. Barnes.*

722. s. ἐκπομίζει πρὸς Δώματα· i. e. ἐξ Ἀτρέως δωμάτων πομίζει πρὸς τὰ ἑαυτοῦ δώματα. *Seidl.*

Ἄστρων μεταβάλλει ὁδοὺς
Ζεὺς, καὶ φέγγος ἀελίου,
Λευκόν τε πρόσωπον ἀοῦς.
Τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει
Θερμὰ φλογὶ θεοπύρῳ.
Νεφέλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρκτον,
Ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι
Φθίνουσ' ἄπτεροι δρόσου, καλλί-

Astrorum mutavit vias
Jupiter, et lumen solis,
Candidumque vultum Auroræ.
Per occiduas autem impellit plagas,
Calentes igne cælitus rutilante.
Nubes porro aquosæ ad Arctum ibant
Siccæque Ammonides sedes
Exarescunt roris expertes, pulcherrimis

724. Δ' εἰς ἀγέρας,] Ἀγερὰ, vox notissima, Ἀγερας etiam Homero usurpata, ut notavimus ad Iphig. Aul. v. 753. Ἄγερος denique, quæ hic occurrit, Hesychio et Phavorino probatur, et exponitur ἄθροισμα, συγκρισις, ἢ καὶ δημηγόρος. *Barnes.*

724. s. Ita disponit Heath.:

Δ' εἰς ἀγερὰς ἀῶτῦ antispasticus hemiolius.
Τὸν περίσσων ἴχνι χρυσόμαλλον asynartetus ex dimetro dactylico et penthemimeri iambica.
Beck.

725. χρυσόμαλλον] Metrum poscit χρυσόμαλλον. *Musg.*

726. σοίμων.] Infrequens hic usus vocabuli et audax, σοίμη pro singulari ὄις, ἀρνίας, ἀμνός. Grex pro ovis, agnus, quod raro alias inveneris. Ovis autem pro grege haud adeo infrequens aut ignota est figura. Notum est autem, hic non nisi singularem ovem intelligi. De aureo vero hoc agno vide supra ad v. 705. *Barnes.*

δῶμα,] Vulgo δώματα [sic ed. Victor.] quod dudum alii emendarunt. *Seidl.* Versus est penthemimeris iambica; ut strophico respondeat, leg. κατὰ δῶμα. *Heath.*

727. s. Τόνει δὲ σίσει φαινὰς Ἄστρων μεταβάλλει θεὸς] Seneca Thyest. v. 790. *Quo terrarum Superumque parens, Cujus ad ortus noctis opacæ Decus omne fugit, quo vertis iter, Medioque diem perdis Olympo? Cur, Phœbe, tuos rapis adspectus,* etc. Totus fere Chorus ad finem actus quarti. Vide supra ad v. 720. *Barnes.*

728. μεταβάλλει] MSS. tres. μεταβὰς. Legendum metri gratia μετίβας', vel μετίβαλλ'. *Musg.*

μετίβαλλ' metri gratia emendat Heath. *Beck.*

μετίβας'] Vulgo μεταβάλλει, quod lectionis nostræ explicatio est. *Seidl.*

730. Minus plene distinguendum post δεῦς; nam accusativi φέγγος et πρόσωπον reguntur a v. ἐλαύνει. *Heath.*

732. Θερμὰ, i. e. Θερμὰ γενόμενα, Θερμαθέντα, sive ὥστε θερμὰ γενέσθαι. *Seidl.*

733. νεφέλαι δ' ἔνυδ. π. ἄρκτ. scil. ἰσὶ. *Seidl.*

734. Ξηραί] Recte notat Barnesius, hoc loco, ubi situm est Hammonis templum, non convenire, sed regioni tantum, per quam illuc ibatur. vide Q. Curt. Lib. IV. *Musg.*

Ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι] Ammonis, sive Hammonis Jovis, templum et oraculum erant in Libyæ desertis, de qua re copiose Quintus Curtius Histor. Alexandri M. Lib. IV. ubi sterilitatem loci are-

στων ὄμβρων Διόθεν στερεῖσθαι. 740
Λέγεται, τὰν δὲ πίστιν ἀντιστροφὴ β'.
Σμικρὰν παρ' ἐμοί γ' ἔχει,
Στρέψαι θερμὰν ἀελίου
Χρυσωτὸν ἕδραν ἀλλάξαν-
τα δυστυχίᾳ βροτείᾳ, 745
Θνατᾶς ἕνεκεν δίκας.
Φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι
Κέρδος πρὸς θεῶν θεραπείαις·
Ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν κτείνεις
Κλεινῶν ξυγγενέτειρ' ἀδελφῶν, 750

Imbribus a Jove privatas.
Fertur, sed fidem
Parvam apud me saltem hæc obtinet,
Vertisse calidam Sol
Auream sedem, mutantem
Hominum malo,
Ob mortalium injustitiam.
Formidabiles vero mortalibus hi sermones,
Lucrum sunt ad Deorum cultus.
Quorum non memor maritum occidisti,
Inclytorum mater germanorum.

nosi notat, et oraculum ejusque sedem optime describit. Vide etiam lexicographos. Quod autem fontibus et aquis careant hæ sedes, testatur Euripides in Alcest. v. 115. Εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνιάδας θεούς, etc. Quod tamen de locis intelligendum, per quos ad hoc oraculum eundum; ipse enim locus, ubi templum erat, mirifice fontibus et arboribus et fructibus beatur; ut idem docet Curtius ibidem. *Barnes.*

Ἀμμωνίδας θεούς, i. e. Libya. *Seidl.*

735. ἀντιφθέγξατο,] Ita bene Bothius idemque conjecerat Hermannus. Legebatur ἀντιφερὲς θρόνον. *Seidl.*

Accuratius respondebit metrum antithetico, si pro φθόνος' legas φθόνοισιν — Distingue autem post θρόνον. *Heath.*

φθόνος' ed. Victor.

736. ὄμβρων Διόθεν στερεῖσθαι.] Ὄμβρων τοῦ οὐρανοῦ στερεῖσθαι. In Ægypto enim nunquam pluit, Nilus illis sufficit, unde et dicitur Ζεὺς Αἰγύπτιος, ἐπεὶ Διὸς δίπτυν τὸν γῆν ἐδαφίσει. Vid. ad Helen. v. 2. Libyca autem deserta raro pluviis irrigatur, et tum quidem nihilo plus fœcundatur. Διόθεν autem pro ἐκ Διός, dicitur et ἐκ Διόθεν, pleonasmo, et ἐκδιόθεν junctim. Στερεῖσθαι autem pro στερηθῆναι Attice dicitur; de qua re vide ad Iphigen. Aul. v. 357. *Barnes.*

737. s. Λέγεται· τὰν δὲ πίστιν Σμικρὰν παρ' ἐμοί γ' ἔχει.] Lege τάδε δὲ. *Pors.*

739. ἀελίου] Optime Canterus ἀέλιον. Pro θερμὰν Barnesius, errore typographico, θερμὰ. Metrum postulat θερμόν. *Musg.*

739. s. Στρέψαι θερμὰν ἀελίου χρυσωτὸν ἕδραν ἀλλάξαντα] Vel Δία, aut Ζῆνα, intelligi debet et continuari ex præcedentibus, vel certe cum Cantero et Scaligero ἄλλων legendum. Sed quia v. 729. Ζεὺς occurrit, et potest hic apte et sine ulla violentia intelligi, nihil muto. De Solis autem regressu ad Thyestæi convivii conspectum nos supra ad v. 727. et ad Iphigen. Taur. v. 817. *Barnes.*

ἀελίου] Etiam mihi magis placet Can-

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

Dum ad strepitum et inconditum quendam clamorem stupent Electra et Chorus, accedit Nuntius, qui prolixa narratione sublatum per insidias Ægisthum memorat. Sequitur gratulatio et tripudium Chori et Electræ. Mox coronas fratri Orestæ et Pyladæ parat Electra, utpote qui de pessimo tyranno victoriam feliciter reportarint. Hinc ad mortuum Ægisthum invectivam dirigit per effictionem; ubi violatæ semel pudicitiæ consequentia enormes, opum per scelera partarum instabilitas et debita parricidio vindicta memorantur Orestes et Electra de matre quoque pejimenda deliberant. Qua in re implacabilem virginis animum videre licet, quæ etiam fratrem ad matricidium excitat. Clytæmnestra tandem supervenit, ad spectatorum usque invidiam felix et numeroso barbarorum mancipiorum satellitio stipata. Sequuntur duæ orationes judiciales, Clytæmnestræ cædem Agamemnonis a se perpetratam defendentis, et Electræ defensionem istam refutantis. Chorus deplorat Pelopidarum calamitates. Clytæmnestra ab Oresta filio in vindictam patris ab illa cæsi occiditur.

ΧΟ. Ἔα, ἔα· φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκῶ κενὴ
Ὑπῆλθέ μ', ὥστε νερτέρα βροντὴ Διός;

Cho. Eia, eia, amicæ, vocemne audivistis, an vana opinio
Subiit me, ut infernum Jovis *inferni* tonitruum?

veri et Scaligeri ἄϊλιν, quam ad ἀλλάξασα intelligere Δία. *Seidl.*

740. ἀλλάξασα primam corripere non potest, ut Heathius opinatur, sed videtur eo loco versus longam admittere. Glyconeis hanc libertatem vindicavimus supra ad v. 122. nec differt hic versus a glyconeo, nisi quod una syllaba ab initio est brevior. Quidni igitur eandem libertatem habuerit? *Seidl.*

ἀλλάξασα primam hic corripit. Versus enim Ionicus est a majore ex Ionico ditrocheo. *Heath.*

742. ἴτυν Ἅιδας.] Et metrum et sententia postulare videntur ἴτυν' ἀλαίας. *Musg.*

ἴτυν Ἅιδας.] Non male Musgravius conjicit ἴτυν' ἀλαίας, neque tamen hoc metrum postulat. Vulgatam Latinus interpres vertit: *mortalis pœnæ causa.* Immo vertendum: *mortalis judicii causa*, i. e. propter vindictam, quam illi fratres inter se exercuerunt. *Seidl.*

744. Ἅιδος δὴ] Delevi δὴ, auctore MS. B. *Musg.*

Ἅιδος δὴ ed. Victor.

745. Metri causa Heath. corrigit: Ὦν δὴ μιαιφόνων πόνων ἴτυνιν. Ita versus erit antispasticus τελωχαμένους dimeter hypercatalectus, ex dispondeo, qui in strophe pentasyllabus, epitrito secundo et syllaba.

ἐτίνυς ap. Barn. est vitium typogr. pro τετίνυς. *Beck.*

746. συγγενέτειραν] Vox rarissima, et vix alibi, credo, occurrens. Vis ejus cognoscitur ex voce γενέτειρα, *matrem* significante, unde sequitur, *συγγενέτειραν* esse, *quæ simul procreavit*, i. e. simul cum marito. [Idem observarat Heath.] *Musg.*

Κλυταιμνήστρας συγγενέτειρ' ἀδελφῶν.] Si *συγγενέτειραν* pro *συγγενὴς* aut *σύγγονος* capias, per κλυτῶν ἀδελφῶν intelliges Castorem et Pollucem, fratres Helenæ et Clytæmnestræ. Hæc tamen significatio fere Euripidi singularis; quanquam haud omnino rationis expers. Et eam videtur ipse poëta defendere, v. 990. ubi de eadem Clytæmnestra dicit: Παῖ Τυνδάρεω, καὶ σῶν ἀγαθῶν σύγγονε κούρων. Vide etiam v. 1063. et 1238. etc. Sin *συγγενέτειραν* pro γενέτειραν, aut μήτηρ sumitur, addito σὺν, ob Agamemnonis conjunctionem, tum per κλυτῶν ἀδελφῶν intellige Orestem, Electram et Chrysothemin. Hi enim erant Agamemnonis et Clytæmnestræ liberi. Quanquam Æmilius Portus pro Chrysothemin habeat Antigonen, quæ certe Œdipi erat filia. *Barnes.*

Actus tertii initium hic constituit

Ἰδοὺ τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' αἴρεται·
Δίσποιν', ἄμειψον δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε.
ΗΛ. Φίλαι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος ἤπομεν;
ΧΟ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, φόνιον οἰμωγὴν κλύω.
ΗΛ. Ἤκουσα κἀγώ· τηλόθεν μὲν, ἀλλ' ὅμως.
ΧΟ. Μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανὴς γε μήν.
ΗΛ. Ἀργεῖος ὁ στεναγμὸς, ἢ φίλων ἐμῶν;
ΧΟ. Οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.
ΗΛ. Σφαγὴν ἀϋτεῖς τήνδε μοι· τί μέλλομεν;
ΧΟ. Ἔπισχε, τρανῶς ὡς μάθῃς τύχας σέθεν.
ΗΛ. Οὐκ ἔστι· νικώμεσθα· ποῦ γὰρ ἄγγελοι;
ΧΟ. Ἥξουσιν· οὔ τοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν.

En isti non obscuri spiritus attolluntur.
Electra domina, domos has egredere.
Ele. O amicæ, quid rei *est*? quomodo in certamine procedimus?
Cho. Haud scio, præter *hoc* unum funestum clamorem audio.
Ele. Audivi et ego procul quidem, sed tamen *audivi*.
Cho. Procul enim serpit vox, clara nihilominus.
Ele. Argivusne, an meorum amicorum *est* iste gemitus?
Cho. Ignoro: nam confusus est totus clamoris sonus.
Ele. Cædem mihi hanc loqueris; quid moramur?
Cho. Mane; donec cognoscas liquido fortunas tuas.
Ele. Non licet, victæ sumus: ubi enim nuncii?
Cho. Venient: haud enim *res* levis *est* regem occidere.

Prev., et supra v. 487. actum secundum inchoari jussit. *Beck.*

συγγενίστριαι] Bene Heathius: *σὺν πάσαις γενίστριαι.* Κλυταιμνήστρᾳ καὶ Ἀγαμέμνονι ἀδελφαὶ sunt Orestes et Electra. *Scidl.*

747. a. "Ἐα, ὦ φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκῶ σοὶ μόνῃ Τ' ἐμοὶ δοκεῖ ῥ',] "Ἐα, ὦ, vox admirantis Chori, et extra versum eminet; de qua re nos plus semel monuimus. Vid. ad Herc. Fur. v. 1079.

φίλαι, βοῆς ἠκούσατ',] E longe strepitum videtur Chorus audire; qui ex Ægisthi cæde sit excitatus.

δοκῶ] Ἡ δοκὼ, ut Λυτὼ, est vox Euripidi fere propria, idem valens, ac *δόκημα*, Troad. v. 413. aut *δόκησις*, Oppian. Cyneg. Lib. II. v. 505. aut *δόγμα*, *δόξασμα*, Electr. v. 883. aut denique commune illud *δόξα*. A δοκὼ autem fit *ἀδόκως*, Troad. 793. not. ut a *δόκησις* et *δόκημα*, *ἀδοκήτως*. *Barnes.*

δοκῶ] Heathius: "Ἡ δοκὼ vox Euripidi fere propria est juxta Barnesium, qui addidisse etiam debuit, apud illum non nisi hoc tantum in loco legi. Corruptam igitur puto, et *δόκη* legendum. Δόκην, *δόκησιν*, Hesych." Non audeo mutare. Etiam *δόκος* valet *δόκησις*, vid. Hesych. v. *δοκὼ* et ejus interpp. coll. Etym. M. p. 538. I. 46. Immo Albertius ad Hesych. v. *δόκη*: "Arcadius Grammaticus inedituss: *δόκη, δόκη, ἡ ὑπόνοια.*" Corrigendum puto *δοκὼ, δόκη, ἡ ὑπόνοια.* Conferri potest *ἀχὼ, ἀχὼ, ἄχος, ἄχημα, ἄχησις*, ita *δόκη, δοκὼ, δόκος, δόκημα, δόκησις.* *Scidl.*

750. *Δίσποιν', ἄμειψον δώματ',*] Electra jam ante Chori principium e scena exierat, et intra domum se receperat, ad aptandum sibi gladium; si forte frater suo proposito excideret. Quare illam Chorus, subito clamore audito, hortatur, domum exeat

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ καλλίνικοι παρθένοι Μυκηνίδες,
Νικῶντ' Ὀρέστην πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις,
Ἀγαμέμνονος δὲ φονέα πτίμενον πέδῳ
Αἴγισθον· ἀλλὰ θεοῖσιν εὔχεσθαι χρεών.
ΗΛ. Τίς δ' εἶ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε;
ΑΓ. Οὐκ οἶσθ' ἀδελφοῦ μ' εἰσορῶσα πρόσπολον;
ΗΛ. Ὦ φίλτατ', ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν
Εἶχον προσώπου· νῦν δὲ γιγνώσκω σὲ δή.
Τί φῄς; τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς;
ΑΓ. Τέθνηκε· δίς σοι ταὐθ', ἃ γοῦν βούλει, λέγω.

NUNCIUS.

O præclaram victoriam adeptæ virgines Mycenides,
Vicisse Orestem amicis annuncio omnibus
Agamemnonisque interfectorem prostratum humi,
Ægisthum: quare Deos precari oportet.
Ele. Tu vero quis es? quomodo hæc mihi certa nuncias?
Nun. Nescis, quod fratris me ministrum vides?
Ele. O charissime, præ timore non facile agnoscere
Faciem potui: nunc vero plane agnosco te.
Quid ais? obiitne patris mei odiosus interfector?
Nun. Obiit. Bis tibi hæc, quæ certe cupis, dico.

ut de hoc inopinato tumultu inter se deliberent. Ἀμείψον δόμων itaque pro δωμάτων ἔξω. Ἀμείβω enim, cum quamvis mutationem indicet, etiam mutationem loci significat. *Barnes.*

757. σφαγὰν ἀϋτῆς σ. μοι] Heathius: "Verte: *hanc mihi cædem peragendam esse clamore tuo* (immo voce tua) *mones; quid moramur?* De sua enim ipsius cæde loquitur Electra. Vid. supra v. 700—705." Bene ille, quod cetera attinet, sed vocem τάδε non intellexit, quæ, si sensum spectas, non pertinet ad σφαγὰν, sed ad illa, quæ dixerat Chorus, perinde ac si dixisset τάδε ἀϋτῆς, ἰμοὶ σφαγὰν, *cum hæc mihi nuntias*, nuntias (hortaris), *ut me occidam.* *Seidl.*

760. Pro οἵ τοι Valck. legit: οἵτε. *Beck.*

763. φονέα] Vid. supra ad v. 599. *Seidl.* φονέα ultimam producit. Hinc, ne spondeus quartam sedem habeat, legendum:

Ἀγαμέμνονος φονέα δὴ πτίμενον πέδῳ,

aut tantum φονῆα legendum; sed in poëta Attico minus placet accus. Ionicus. *Heath.*

769. Τί φῄς; τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς;] Ita ut clarius sonaret versus et expeditius curreret, rejeci γ', quod male irrepserat inter πατρὸς et ἐμοῦ. *Barnes.*

πατρὸς ἐμοῦ] Quod has voces distinebat γ', recte sustulit Barnesius. In initio versus vulgo legitur φῄς. Sed Ed. Vict. Princ. φής. *Seidl.*

πατρὸς γ' ἐμοῦ ed. Victor.

770. τ' αὐθ', *eadem*, non ταῦθ', *hæc.* *Musg.*

Τέθνηκε· δίς σοι ταὐθ', ἃ γοῦν βούλει, λέ

ΧΟ. Ὦ θεοί, Δίκη τι πάνθ' ὁρῶσ', ἦλθές ποτε.
ΗΛ. Ποίῳ τρόπῳ δὲ, καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου
Κτείνει Θυέστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν.
ΑΓ. Ἐπεὶ μελάθρων τῶνδ' ἀπήραμεν πόδα,
Εἰσβάντες ἦμεν δίπτερον εἰς ἁμαξιτὸν, 780
Ἔνθ' ἦν ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.
Κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταῤῥύτοις βεβὼς,
Δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρα πλόκους.

Chor. O dii, et Justitia omnia intuens, venisti tandem.
Elec. Quo modo vero, et quo ordine cædis
Occiderit Thyestæ filium, cupio discere.
Nunt. Postquam ab ædibus hisce discessimus, pedem
Geminum immittentes in viam plaustrariam ivimus
Ubi clarus Mycenæorum princeps erat:
Forte autem hortis in irriguis ambulabat,
Carpens tenera myrti coronas capiti.

γε] Cum supra dixerat Nuntius, *Ægisthum solo prostratum jacere mortuum*; nunc idem repetens, dicit: Τίθνηκ' δὶς σὺ λέγων. Qui enim læta audiebant, etiamsi aperte rem narratam audirent, *bis* aut *ter* illud repeti expetebant. Vide quæ nos ad Rhes. v. 281. *Barnes.*

δὶς σὺ] Olim legebatur δίσσὺ, quod bene in duas voces distraxit Canterus.

πεπθ'] Æmilius Portus corrigit πεπθ', probantibus plerisque interpretibus. Mihi mutatione non opus videtur. Τεθνᾶναι intelligo ἔστι τεθνηκέναι. Ad proxima cf. Troad. 74. ἔστιν', ἃ βούλει, σὰν ἐμοῖ. *Seidl.*

772. τίνι ῥυθμῷ] De productione brevis vocalis ante litteram ρ cf. Brunck. ad Comici Plut. 51. et Soph. Antig. 318. *Seidl.*

774. πόδα regitur ab ἐσβάντες, non ab ἀπήραμεν. Sic ἐκβὰς πόδα, Heraclid. 802. ἀμβᾶσαν πρεσβὺς, Orest. 1476. πόδα δίπτερον, *geminum pedem*. Sic δίναλτα ξίφη, Iph. Taur. 324. δίβολον ἄκοντα, Rhes. 370. Denique ἁμαξιτὸν sine accusativo legitur, Iph. Taur. 968. Rhes. 143. *Musg.*

Musgravius πόδα jungit cum ἐσβάντες et δίπτερον refert ad πόδα. Multo simplicior est vulgaris interpunctio, quam retinuimus. Negari quidem non potest, ἐσβαίνειν πόδα recte dici, sed quidni etiam ἀναίρειν πόδα τινὸς, sive, quod idem est, αἴρειν πόδα ἀπὸ τινός? Αἴρων πόδα Nuntius dixit Hec. 951. πόδ' ἔξω δωμάτων αἴρουσα. Hel. 1626. ποῖ σὺ πόδ' αἴρεις; Troad. 343. ποῖον αἴρεις βᾶμα. *Seidl.*

775. δίπτερον εἰς ἁμαξιτὸν,] Scaliger legit εἰς δίπτερον ἁμαξιτόν· δίπτερος sane de *bivio* recte dici potest, sed nec minus eleganter δίπτερος de *curuli via*, ob ἵππων πρόσημα, quare, cum ἁμαξιτὸς dicatur hæc via, maneat omnino per me δίπτερος. Ita quidem via strata lapidibus et equis apta dicitur ἱππήλατος. *Barnes.*

ἁμαξιτὸν ed. Victor.

776. ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.] De Ægistho hæc Ironice dicuntur. *Barnes.*

778. κάρᾳ] Ita jam voluerat Portus. Edd. Victor. κάρα. *Seidl.*

780. Πέθυν πορεύσθ' ἐν οἷσι χθονὸς ι] Ita Ed. Victor. Emendat Canterus πέθυν πορεύσθόν τε κἀν οἷσις χθονός: Sed lenius multo est.

πέθυν πορεύσθ', ἔνθ' ἐν, ἐν οἷσι χθονός:

Musg.

Πέθυν πορεύσθόν τε κἀν οἷσις χθονὸς ι] Cum olim misero hic locus errore fœdabatur: ita enim legebatur: Πέθυν; πορεύσθ' ἐν' ἐν οἷσις χθονός: Canterus emendabat, ut nos jam scripsimus, quam lectionem veram pronuntiarem, nisi Scaliger aliam lectionem æque verisimilem prefer-

Ἰδών τ' ἀὐτεῖ· χαίρετ', ὦ ξένοι· τίνες;
Πόθεν πορεύεσθ', ἔστε τ' ἐκ ποίας χθονός;
Ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης, Θεσσαλοί· πρὸς δ' Ἀλφεὸν
Θύσοντες ἐρχόμεσθ' Ὀλυμπίῳ Διΐ.
Κλύων δὲ ταῦτ' Αἴγισθος, ἐννέπει τάδε·
Νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρὴ ξυνεστίους ἐμοὶ
Θοίνης γενέσθαι, τυγχάνω δὲ βουθυτῶν
Νύμφαις· ἐῴοι δ' ἐξανεστάντες λέχους,

Conspicatusque *nos*, clamat: salvete, O hospites, quinam *estis?*
Unde venitis et estis? qua ex terra?
Orestes vero respondit: Thessali *sumus*, cæterum ad Alpheum
Imus sacrificaturi Olympio Jovi.
Audiens autem hæc Ægisthus, hæc dicit,
Nunc quidem apud nos oportet convivas simul
Exhilarari convivio: nam boves immolo
Nymphis: mane vero excitati e lecto

ret: Πόθεν πορεύεσθ' ἔνεκ ἐκ ποίας χθονός. Locus autem Homerico illi simulus, Odyss. α'. v. 170. Τίς; Πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. *Barnes.*

Reisk. conjicit: πόθεν πορεύεσθ' ἐς νί, ἐκ ποίας χθόνος, vel πόθεν πορεύεσθ', ἐς νί δ' Ἀργείων χθόνα. *Beck.*

Musgravius valde probabiliter:

πόθεν πορεύεσθ', ἔνεκ τ' ἐκ ποίας χθονός;

Parum quidem elegans videri potest illud ἐκ ποίας χθονὸς post πόθεν. Similiter tamen Æschylus Choëph. 653. πόθανὲν δ' ξένος; πόθεν; Nam recte Eustathius ad Hom. Il. φ'. p. 1337. l. 43. Bas. illud πόθανὲν explicat per ποίου βάφους ἦτοι χόρτου, γῆς. Quærit igitur Ægisthus, quinam sint, unde veniant, et quænam eorum patria sit. Monendum tamen est etiam, ex Orestis responsione quæsitum quoque videri, cur *venerint*, aut saltem *quo tenderent*, unde tale quid poëtam scripsisse suspiceris:

πόθεν πορεύεσθ' ἥκετ' ἐκ ποίας χθονός;

Verum potuit tamen Orestes prolixius respondere, ut respondet Copreus in Nostri Heracl. 135 seqq. *Seidl.*

781. Ἀλφειὸν ed. Victor.

785. Θοίνης γενέσθαι,] Barnesius θοίνην πίνεσθαι, quod, ut alia mittam, in convivis invitandis minime urbanum esset. Melius igitur Dawesius, Miscell. Crit. p. 345. Θοίνῃ 'γγενέσθαι. Malim tamen ἐμοῦ Θοίνῃ γανοῦσθαι. vid. ad Iph. Taur. v. 953. *Musg.*

Θοίνην πίνεσθαι,] Ita quidem nos, solitarii et nullo fiduciario nixi, nec tamen fiducia excidimus; cum enim ante hæc Θοίνην γενέσθαι scriptum erat, cum accusativo personæ, id quidem nullo modo ferendum vidit Josephus Scaliger, et pro Θοίνην substituit τὸ νῦν, acute satis ac tute, nisi νῦν in versu superiori præcederet. Nos itaque, quibus Euripides semper videtur Ὁμηρόμιμος, legimus πίνεσθαι pro γενέσθαι, quam lectionem si semel admiseris, omnis illico difficultas abit. Homerus Iliad. α'. v. 124. Ἐξευμήκεις ἐπέεσσιν καὶ ἐνὶ φρεσὶν ἄρτια τέκτων. Et δαῖτα πίνεσθαι legitur, Odyss. γ'. v. 428. δ'. v. 531. ξ'. v. 251. χ'. v. 199. Quare hic loci sensus et ordo: Νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρὴ ὑμᾶς συνεστίους εἶναι, καὶ ἐμοὶ Θοίνην πίνεσθαι· τοιούτοις συμποσίοις ἐμοὶ ἐν τῷ δαῖτα ἐνεύπιον. Μνημονευτέον δὲ, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἥρωες καὶ βασιλεῖς ἦσαν αὐτοδιδάκτοι ἐν ταῖς ἱερουργίαις καὶ θυσίαις, καὶ ἄλλως εἰστιατῶν. Consule de hac re Cœlium Rhodigin. lib. XVIII. c. 36. *Barnes.*

Reisk. Θοίνης γενέσθαι. *Beck.*

Θοίνῃ γενέσθαι,] Legebatur Θοίνην γενέσθαι. Dawesius Miscell. Crit. p. 337.

Εἰς ταυτὸν ἥξετ'· ἀλλ' ἴωμεν εἰς δόμους.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἡγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν
Παρῆγεν ἡμᾶς, οὐδ' ἀπαρνεῖσθαι χρεών.
Ἐπεὶ δ' ἐν οἴκοις ἦμεν, ἐννέπει τάδε·
Λούτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξένοις τίς αἰρέτω,
Ὡς ἀμφὶ βωμὸν στῶσι χερνίβων πέλας.
Ἀλλ' εἶπ' Ὀρέστης, ἀρτίως ἠγνίσμεθα
Λουτροῖσι καθαροῖς ποταμίων ῥείθρων ἄπο.
Εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεών,
Αἴγισθ', ἕτοιμοι, κοὐκ ἀπαρνούμεσθ', ἄναξ.
Τοῦτον μὲν οὖν μεθεῖσαν ἐκ μέσου λόγον·
Λόγχας δὲ θέντες, δεσπότου φρουρήματα,

Eodem pervenietis. Sed ingrediamur domum
Simulque hæc dicebat, et prehensa manu
Deducebat nos, neque denegare fas erat.
Cum autem in ædibus essemus, hæc dixit,
Lavacra quam celerrime quis hospitibus efferat,
Ut ad aram stent prope aquam lustralem:
Sed ait Orestes: modo lustrati sumus
Lavacris puris ex undis fluvialibus.
Si vero fas est peregrinos sacrificare cum civibus,
Ægisthe, parati *sumus*, neque, O rex, *hoc* recusamus.
Hunc autem sermonem omiserunt de medio *sublatum*.
Cumque deposuissent hastas, Regis tutamina,

(281. ed. Lips.) emendabat θοίνην 'γγνίσθαι. Musgravius mavult ἐμοῦ θοίνην γαυῶσθαι. Dedimus quod proximum erat. Nam quum separatim recte dicatur συνεστίους ἐμοὶ γενέσθαι et συνεστίους θοίνης γενέσθαι, recte etiam dicetur conjunctim συνεστίους ἐμοὶ θοίνης γενέσθαι. Littera ν et iota adscriptum sæpissime confusa. In versu antecedente noli tentare illa παρ' ἡμῖν et ἐμοί. Verte: *estote mihi convivæ in hac mea domo. Seidl.*

Θοίνην γενέσθαι, ed. Victor.

787. Εἰς ταυτὸν ἥξετ',] *Quum mane e lecto exsurrexeritis, eodem pervenietis*, quo scilicet pervenissetis, si ad me non deflexissetis, i. e. iter vestrum nihilominus perficere poteritis. *Seidl.*

Reisk. scribit: εἰς ταυτὸν (scil. ἐν ᾧ νῦν ἐστι) ἥξετε. erant autem in itinere ad Pisam constituti. Cogitabam aliquando εἰς Πίσαν ἥξετε. *Reisk.*

791. αἰρέτω, ed. Victor.

794. στῶσι μετὰ δ. ἄντ.] De hoc usu præpositionis cf. de Vers. Dochm. p. 306. *Seidl.*

796. Ἕτοιμοι,] Scil. ἐσμέν. Vid. supra ad v. 37. *Seidl.*

800. σφάγι' ἱερεῖον,] Ita Ed. Victor. pro quo optime Scaliger σφαγεῖον ἱερεῖον. σφαγεῖον, *hostia, victima*, exponitur Troad. v. 749. Sed si grammaticis fides, est *sanguini capiendo* significat: vide ad Cyclop. v. 394. *Musg.*

Οἱ μὲν σφαγεῖον ἱέρειον,] Ita Scalig. pro σφάγι' ἱερεῖον, rectissime, ut ego puto. Vid. supra ad Troad. v. 749. Οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμέ. Johann. Miltonus legit hoc in loco: Οἱ μὲν τὰ σφάγι' ἱερεῖον. Sed Scaligeri lectio præplacet. ἦεν est temporis imperf. *Barnes.*

Edd. Victor σφάγι' ἱερεῖον, quod Scaliger recte, opinor, mutavit in σφαγεῖον

Δμῶες, πρὸς ἔργον πάντες ἕπεσαν χέρας.
Οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ·
Ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον, ἀμφί τ' ἐσχάρας
Λέβητας ὥρθουν· πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.
Λαβὼν δὲ προχύτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν
Ἔβαλλε βωμούς, τοιάδ' ἐννέπων ἔπη·
Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν,
Καὶ τὴν κατ' οἶκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμὴν,
Πράσσοντας ὡς νῦν, τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς.
Λέγων Ὀρέστην καὶ σέ· δεσπότης δ' ἐμὸς
Ταὐναντί' εὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους,
Λαβεῖν πατρῷα δώματ'· ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν

Famuli, ad opus omnes admoverunt manus.
Et alii quidem victimam adducebant, alii vero ferebant canistra:
Alii vero ignem accendebant, et circa focum
Lebetas erectos collocabant, totumque tectum perstrepebat.
Maritus vero tuæ matris molam falsam acceptam
Projecit *in* aras, talia profundens verba:
O Nymphæ saxicolæ, *date* ut ego sæpe boves *vobis* mactem,
Utque Tyndaris uxor mea, quæ in ædibus *est*,
Ut nunc, *rem* gerentes. Meos vero inimicos male:
Significans Orestem, et te. Dominus vero meus
Contraria precabatur, non clara voce proferens verba,
Recuperare paternas ædes. Cum autem ex canistro cepisset

ἴφερον. Schæferus σφαγεῖ' ἰνίφερον. Sed dubitare licet de hoc usu activi ἰμφέρειν pro ἰνφέρειν. *Seidl.*

801. πῦρ ἀνῆπτον,] Ita optime Canterus. Ed. Victor. πῦρον ἦπτον. *Mutg.*

Ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον,] Cum olim πυρὰν ἦπτον legeretur, Gul. Canterus, qui vidit, ex ista lectione versum laborare, recte distinguendo legebat: πῦρ ἀνῆπτον. Quam lectionem probant Josephus Scaliger, Æmilius Portus, Johan. Miltonus. Nec est, ut in dubium vocetur. Hoc autem in loco ritus sacrificandi apud Priscos describitur, ut apud Homerum quoque Odyss. γ'. v. 425. ad v. 464. Vid. Francis. Rossæi, Archæolog. Attic. Lib. VI. c. 3. Johan. Rosini Antiq. Roman. Lib. III. c. 39. et Hofmanni Lexicon Universale in voce *sacrificium*. Confer locum Iphigen. Aul. v. 1564. etc. cum hoc loco. *Barnes.*

πῦρ ἀνῆπτον,] Brubach. πυρὰν ἦπτον, et ita quoque editio princeps. Hervag. πυρὰν ἦπτ. Emendavit Canterus. *Seidl.*

802. πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.] Thema novum. *Barnes.*

805. Reisk. emendat: Νύμφαι γεγεναί. *Beck.*

πολλάκις με βουθυτεῖν,] De hoc infinitivo vid. Interpp. ad Nostri Suppl. 5. Victorius in margine: λείπει ἀνάγκη τὸ δίκαι. *Seidl.*

807. τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθ. κακ.] Scil. πράσσοντας. Anacoluthon est. Latet in antecedentibus τὸ πράσσειν ἐμέ.—Conferri hic potest Clytæmnestræ oratio in Soph. Electr. v. 850. *Seidl.*

809. γεγωνίσκων] Conf. Interpp. ad Hesych. v. γεγωνίσκω. *Seidl.*

810. s. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Λάγνεθος ἐρεθὲν σφαγίδα,] De canistro, in quo cultellus sacrificus reponebatur, vide quæ nos ad Iphig.

Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα
Τεμὼν, ἱφ' ἁγνὸν πῦρ ἴδηκε δεξιᾷ.
Κἄσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον, ὡς ἦραν χεροῖν
Δμῶες· λέγει δὲ σῷ κασιγνήτῳ τάδε·
'Ἐκ τῶν καλῶν κομπεῖσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς,

Ægisthus rectum cultrum, vitulinos pilos
Resecans, in lustralem ignem imposuit dextra.
Mactavitque vitulum in humeris *percussum*, cum *eum* sustulissent manibus
Ministri: hæc autem fratri tuo dixit.
Inter honestas artes jactant apud Thessalos
Hoc *etiam* esse, quisquis taurum dissecat pulchre,

Aul. v. 1564. Ex hoc loco autem apparet, *rectum* reponi. *Barnes.*

811. s. *μοσχίαν τρίχα* Τεμὼν] Pilos ex victimæ capite ante sacrificium resecabant, quod proprie dicebatur ἀπάρχεσθαι, de qua re vide Eustathium in illud Odyss. ξ'. v. 422. Ἀλλ' ἴθ' ἀπαρχέμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλειν. *Barnes.*

σφαγὶς] Recurrit hæc vox infra v. 1142. Pollux X. 97. *τῶν δὲ μαγείρων σπιθὼν καὶ κοπίδες καὶ σφαγίδες. Seidl.*

813. Κἄσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον,] Inter armos, ubi humeris cervix aptari videtur, vitulum percussit, ex more ac ritu præscripto. *Barnes.*

ἐπ' ὤμων Abresch. ad Æschyl. I. p. 501. intelligit de ministrorum humeris, quibus impositum vitulum jugulavit. *Beck.*

Distinguit Reisklus: κἄσφαξ', ἐπ' ὤμων μόσχον ὡς ἦρ. χ. *et mactabat vitulum ex humeris famulorum dependentem.* Vulgata distinctio idem dicit. *Seidl.*

815. s. Ἐκ τῶν καλῶν κομπεῖσι τοῖσι Θεσσάλοις Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς,] Phœnissa. 163. Alexis Athensi I. p. 21. D. Suidæ v. ἀναλαβέσθαι. (sic Porsonus.) Eustathii ad Iliad. Σ'. p. 1164, 32=1223, 35. Timocles VI. p. 237. E. Casaubon. ad VI. 17. p. 260. F. *Por.*

Ἐκ τῶν καλῶν] Videndum, an melius sit ἐν τῶν καλῶν, ut loquitur Plutarchus Op. Mor. p. 426. Ed. H. Steph. *Musg.*

Ἐκ τῶν καλῶν κομπεῖσι τοῖσι Θεσσαλοῖς Εἶναι τόδ', etc.] Hoc in loco, ut in multis aliis, præclara illa summe ingeniosi nostri poëtæ œconomia insigniter patet, quam miror aliquos etiam doctos homines in hac fabula non æque agnoscere. Cum enim Orestes et Pylades, supra poëta fingente, se Thessalos ad Ægisthum dixissent, Ægisthus jam illos provocat ad artem suam ostentandam, qua nempe Thessali erant celebres, in sacrificiis excoriandis, aperiendis, dissecandis; nempe sic Orestæ optima dabatur occasio Ægisthum subito perimendi. Quare cum dicit Gaspar Stiblinus: *Multa in hac narratione videri frigidiora esse, et a Tragica gravitate abhorrentia, ut sunt illa,* v. 779. Χαίρειν', ὦ ξένοι. et v. 784. Νῦν μὲν σαφῶς ἀκοῦσα, etc. et v. 791. Ἀσθενῆ ὡς πάντα, etc. et v. 799. Πρὸς ἔργον πάντες: impudentem hominis stupidi ignorantiam abominor, et frigidissimos sensus exsecror, poëtæque nostri felicem fortunam suspicio, qui nullum habet hostem, nisi impotentem ignorantiam. Et sane in toto illius opere, quo in Euripidem functus est, nihil omnino docto homine dignum reperio, excepto, quod argumenta in omnes actus scripserit, et morales gnomas et philologicum nonnihil interspersérit; sed sensus poëtæ minime vidit, cum etiam iambici versus leges ignoraverit. Quod vix ego memorarem, nisi metuerem, ne quis, ejus auctoritate seductus, in Euripidis honorem famamque suam offenderet. *Barnes.*

Ἐκ τῶν καλῶν] Musgravius: "Videndum, an melius sit ἐν τῶν καλῶν." Exquisitior lectio librorum: neque de una re sermo est, sed de duabus. *Seidl.*

816. Historica hæc, non a poëta ficta. Dissertatio Dorica de honesto et turpi, p.

Ἵππους τ' ὀχμάζει· λάβε σίδηρον, ὦ ξένε,
Δείξόν τε φάσμ' ἔτυμον ἀμφὶ Θετταλῶν.
Ὁ δ' εὐπρόσωπον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν,
820 Ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα, 825
Πυλάδην μὲν εἵλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην,
Δμῶας δ' ἀπωθεῖ· καὶ λαβὼν μόσχου πόδα,

Equosque domat: sume ferrum, O hospes,
Ostendeque famam *hanc* de Thessalis veram esse.
Ille vero cum bene fabrefactum Doricum cultrum corripuisset manibus,
820 Rejiciens ad humeros decoras vestes fibulis astrictas,
Pyladem quidem elegit in laboribus ministrum,
Famulos vero removit, et correpto vituli pede,

55. Ed. Gale. Θετταλῶν δὲ καλὸν τὸν ἵππον ἐκ τῆς ἀγέλας λαβόντι αὐτὸν δαμᾶσαι, καὶ τὸν ὄρχιν· βοῦς τε λαβόντι αὐτὸν σφάξαι, καὶ ἐκδεῖραι, καὶ κατακόψαι. Hinc si quis putet, Ægisthum rem indecoram ab Oreste petere, facile est poëtam defendere. Addi potest, homines liberales, etiam Isæi tempore, in re divina facienda propriis manibus operatos esse, habitumque arctæ necessitudinis indicium, si quis adjutor alicujus in hujusmodi re assumeretur. τὰ ἱερὰ, inquit ille, συνεχειρουργοῦμεν, καὶ συνεύδομεν. Isæus, p. 64. Ed. Ald. *Musg.*

πεῖρον ἁρπάσαι] Est ῥῆμα τεχνικὸν, ἁρπάζω, pro ἀφαίρω τέμνω, innuit autem, ut diximus, excoriationem, apertionem, et totam dissecationem ritualem. Hinc ἅρπαξ, coquus, qui, ut Eustathius ait, τὸν ἄρτον τέμνει. *Barnes.*

De relativo ὅστις pro εἴ τις vid. Matthiæ Gramm. Gr. sect. 481. 2.

. ἁρπάσαι, i. e. κατακόψαι. Eadem significatione noster usurpavit in Peliasin, teste Hesychio v. ἁρπάσαι. *Seidl.*

817. ἐχμάζει·] Scholiastes in Apollon. Rhod. Lib. I. κυρίως δὲ ἐστιν ἐχμάσαι τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. *Musg.*

Ἵππους τ' ἐχμάζει·] Ὀχμάζω, quod aliter legi dicitur ἐχμάζω, ab ἔχω certe originem ducit, de qua voce consulatur Hesychius et Eustathius, fol. 904. lin. 5. ubi et alium Euripidis versum citat (videl. Orest. v. 259.) Μίσον μ' ἐχμάζει, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον. Ibi sonat *constringis*, vel *amplectoris*, hoc in loco *moderari*, ex consequentia nempe; quia optime aliquis moderari potest illud, quod amplexu potest continere. ἔχμα sane *vectim* aut *retinaculum* sonat. Et nos de Carolo II. R. functo: *obi' iv' ἀκούω.* Δυσὶ γὰρ εἶπεν εἶναι ἐστὶν ἐκβαλεῖν ἔχματα Μοῦσαι. *Barnes.*

Versus (Apoll. Rhod. Musgr. cit.) est 743. ad quem vid. Brunck. qui varietates Codicis Paris. affert. *Seidl.*

819. εὐπρόσωπον, i. e. *bene coactum, induratum malleo*, ut recte interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 86. Confer Soph. Antigon. v. 435. *Musg.*

Ὁ δ' εὐπρόσωπον Δωρίδ'] Cultri genus, quo excoriabant victimas, *Doricum* dicebatur, et ob celeritatem illius in excoriando cursus εὐπρόσωπον vocat hic cultellum istum, quem infra quoque vocat, v. 836. Δωρικὴν, Anglice dicitur, *a flaying-knife.* Hic vero culter brevior est et levior; altus autem erat gravior, longiorque et major, Græce κοπὶς, Anglice, *a chopping-knife*, vel potius, *a hatchet*, quo aperiebant et in partes dissecabant majora sacrificia. Et hic Thessalus dicebatur, quod Thessali ob has res celebres erant. Φθιὰς autem κοπὶς est idem, atque Θετταλικὴ, quia Phthia erat urbs Thessaliæ. Ita infra v. 830. Φθιάδ' ἀνὰ Δωρικῆς ὅπου τις ἡμῖν κοπὶς. *Barnes.*

Δωρίδ'] Paulo post v. 836. vocatur Δωρικὴ κοπὶς. Memorabile est, veteres grammaticos nonnisi δορίδος mentionem facere, quod derivant a δέρειν. Hesychius et Etym. M. δορίδες, μάχαιραι μαγειρικαὶ, εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐστιάδιον. Pollux VI. 89. δορίδας, αἷς ἔδειρον, (coll. X. 104.) ubi Jungermannus citat Eustath. ad Il. β'. 184. 8. ἐστιᾶσθαι (ἀπὸ τοῦ δέρω τοῦ ξίω) καὶ

Λευκὰς ἐγύμνου σάρκας, ἐκτείνων χέρα·
Θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδυεν, ἢ δρομεὺς
Δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε, 830
Κἀνεῖτο λαγόνας· ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν
Αἴγισθος, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ προσῆν
Σπλάγχνοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς κίλας
Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.

Albas nudabat carnes, extendens manu,
Ocyusque tergum excoriavit, quam cursor
Bis bina stadia conficeret *equestris*:
Iliaque aperiebat, sacra autem accepta in manus
Ægisthus inspiciebat: lobus quidem non inerat
Intestinis: portæ autem, et bilis receptacula accedere
Adversos inspicienti portendebant casus.

δρομεὺς. Hesychius tamen: Δρομικὸς — ὁ σπλῆσις τις οὖσης ἰσχαλίου, καὶ κατασκευή. καὶ Δύρμος. Victorius in margine adposuit glossam: εἶδός τι μαχαίρας ἢ δορός. *Seidl.*

820. στερνάσματα,] Vid. Herm. ad Herc. Fur. v. 954. Hesych. στερνάλλα, χλαμύς, ubi recte corrigunt στέρναμα. *Seidl.*

822. ἐκδύθη in imperf. legit Reisk. *Beck.*

Non opus est, ut cum Reiskio scribatur ἐκδύθη. Confer Matthiæ Gramm. Gr. sect. 504. I. *Seidl.*

823. ἱππίων χέρα·] Legendum χερί, *extendens* vituli sc. pedem *manu*. *Musg.*

Λευκὰς ἐγύμνου σάρκας,] Γυμνὰς ἐποίει τῆς βύρσας. *Barnes.*

Male Musgravius conjicit ἱππίων χερί. *Seidl.*

825. ἱππίους] Ed. Victor. ἱππείους. Sed legendum ἵππιος. δρομεὺς ἵππιος est cursor, qui in δρόμῳ non communi, sed ἱππίῳ, laborat, ὁ ἵππιον δρόμον ἀγωνιζόμενος, ut ait Pollux Lib. III. sect. 147. Pausan. p. 193. δρόμοι δὲ εἰσὶ τοῦ ἱππείου, μῆκος μὲν δίαυλοι δύο. Hinc intelligas mendosum esse apud nostrum ἱππείους. vid. et Hesych. v. ἵππιος. *Musg.*

Δισσοὺς διαύλους ἱππείους διήνυσε,] Δίαυλος definitur *curriculum* duorum stadiorum: hoc est spatium mille ducentorum pedum, hoc est sexingentorum cubitorum, ἱππίως vero cum Scaligero lego pro ἱππείους, versus causa, vel certe ἱππικοὺς scribendum; quanquam et media syllaba in ἱππείους potest corripi, ut in multis aliis vocibus fieri notavimus ad Hecub. 1090. *Barnes.*

ἱππείους] Ed. Vict. Flor. Brub. Hervag. ἱππίους. Ex Ed. Princ. Thierschius enotavit ἱππείους, ut edidit Barnes. Musgravius: legendum ἵππιος. Immo poëtam magis decet ἱππίους. Δίαυλοι ἵππιοι sunt δίαυλοι, qui equis percurruntur. Ita ad δρομεὺς per se intelligitur ἵππιος. *Seidl.*

826. Κἀνεῖτο] Hesychius: ἀνέκειτο, δίκειτο. Homerus Odyss. II. v. 300.

αἶγας ἀναμέλπων, στάλικας δ' ὕπνῳ ἐν αἰθῇ. *Musg.*

Κἀνεῖτο λαγόνας·] Καὶ ἀνεῖτο, ab ἀνίημι, non hoc vero imperfecti temporis per metathesin literarum pro ἀνείτο, ut Æmilius Portus; sed plusquamperfecti temporis ab ἀνείμαν, a perfecto ἀνεῖμαι. Est autem hoc τεχνικὸν ῥῆμα, ut et alias Euripides dixit διεξῆς σφάγια. Quia, cum pecudes jugulantur ad aras, earum jugulus et exta aperiuntur. *Barnes.*

827. λοβὸς] Pars jecinoris, quam nunc lobulum Spigelii dicimus. Scholiastes Æschyli: λοβὸς, μέρος τοῦ ἥπατος, ad Eumen. v. 158. *Musg.*

827. a. λοβὸς μὲν οὐ προσῆν Σπλάγχνοις·] Λοβὸς ὁ τῷ Θυτικῷ μέρος ὕπατος, καὶ σύρτα τὰ ἔκφυα, καὶ τὸ σάρκωμα τοῦ ὠτός. Σπλάγχνα δὲ Ἥρωδιός φησιν, καὶ ἔγκατα, καὶ τὰ ἐντὸς τῶν ζώων. *Barnes.*

λοβὸς] Utrum lobulum Spigelii dicat, dubitari potest. Namque lobus etiam quadratus, quem vocant, nonnunquam

Χὠ μὲν σκυθράζει· δισσότης δ' ἀνιστορεῖ,
Τί χρῆμ' ἀθυμεῖς; ὦ ξέν', ὀρρωδῶ τινὰ
Δόλον θυραῖον· ἔστι δ' ἔχθιστος βροτῶν
Ἀγαμέμνονος παῖς, πολέμιός τ' ἐμοῖς δόμοις.
Ὁ δ' εἶπε, φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον,
Πόλεως ἀνάσσων; οὐχ, ὅπως κευστηρίαν
Θοινασόμεσθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς

830 Atque ille quidem vultum contrahit: herus vero interrogat,
Quam ob rem animo tristi es? O hospes, formido aliquas
Insidias externas. Est enim infestissimus mortalium
Agamemnonis filius, hostisque meis ædibus.
At ille (*Orestes*) dixit: Exulis igitur times insidias,
835 Urbis imperium obtinens? Non ne, ut exploratione facta,
Convivium celebremus, Phthium pro Dorico

deest, ut audivi ex viro harum rerum perito. *Seidl.*

828. σκύλαι] *Portæ jecinoris.* Vide interpretes ad Hesychium in σκύλαι.

δοχαὶ χολῆς] *Receptaculum bilis.* Hoc enim magni in extispiciis momenti erat. Plutarch. Op. Mor. p. 2021. Θεοῦ δὲ θυσία μὲν παρέστω, δύναιτο γὰρ ἂν (l. ἐκεῖνο) δοχῆς, ἀθύτου ἔσται καὶ ἀπάρατος, καὶ ἀνυθυσίαστον τὸ λυπήσον, μᾶλλον δὲ ὅλον ἀτυχὲς αὐτῷ καὶ λανθηρόν. Ed. H. Steph. vid. Hesych. v. δέξις.

σκύλας, et seq. Constructio sic cum Heathio instituenda: ἔφασαν κακὰς προσβολὰς (*malam aggressionem*) σκύλας (i. e. σκύλας εἶναι) τῷ συσσύντι. Sed præstat, meo judicio, σκυλᾷν, *appropinquare.* *Musg.*

σκύλας δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς σκύλας] Fel est, quod folliculo inclusum in jecoris visitur materia. Hi folliculi σκύλαι et δοχαὶ dicuntur ὑπὸ τῆ Θυτικῆ. Hinc Hesych. Πύλαι, Ἀριστοφάνης ἐν Τελμησσεῦσιν ἀπὸ τῶν Θυτῶν λέγει· ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐντροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας, διὸ καὶ τὰς ἐδωδὰς σκύλας λέγουσι. Vide Alexandrum ab Alexandro Lib. V. c. 25. De Extispicio. Recensentur autem inter exta, ex quibus conjectabant Veteres, cor, cerebrum, pulmo, stomachus, lien, hepar et fel. Partim ex Gaspar. Stiblino.

Barnes.

σκύλαι] Pollux II. s. 215. Καλεῖται δὲ τοῦ ἥπατος, τὸ μὲν αὐτοῦ, σκύλαι, καθ' ἃς ἐνδέχεται τὸ αἷμα, ὅταν διὰ μιᾶς φλιβὸς εἰς πάσας τὰς φλέβας ἀπ' αὐτῶν ἀναστήσωσι· τὸ δὲ, λοβοὶ ἡπατίαι, καθάπερ οἱ τοῦ ἀντέρου λοβοὶ ἀντερίαι. De Hesychii loco, quem citant interpretes, paulo post. Vide, ne ad σκύλας intelligendum sit ὀδσαι. Erat enim hoc abnorme et insolens. Attendebatur autem in extispiciis ad tales ἐντροπὰς, quas Hesychius vocat voce σκύλας, cujus hæc glossa est: Πύλαι. Ἀριστοφάνης Τελμησσεῦσιν, ἀπὸ (l. ἐπὶ) τῶν Θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐντροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλιβάς. Ultima, parva mutatione admissa, præbent senarium:

τὰς ἐντροπὰς τὰς ἥπατος καὶ τὰς φλίβας.

sive:

τὰς ἐντροπάς τι θοῦπατος καὶ τὰς φλίβας.

Seidl.

829. Κακὰς προσβολάς.] Heathius vertit *malam aggressionem.* Rectius Latinus interpres *adversos casus.* *Seidl.*

830. συνθράζει.] Idem, quod συνθρυπτάζει. *Barnes.*

835. κευστηρίαν] Subaudiri puto θοίνην, vel δαῖτα. *Musg.*

κευστηρίαν] Musgravius cum Porto subaudiri putat θοίνην, vel δαῖτα. Malim θυσίαν. Erit autem θυσία κευστηρία sacrificium exploratorium, ad explorandos deos institutum, quemadmodum dicuntur sacrificia ἱλαστήρια, καθαρτήρια, σωτήρια, etc. Vid. ad Lamb. Bos. Ellips. v. Σῦμα p. 191. coll. p. 198. Schæf. Poterat igitur etiam dicere κευστήρια. *Seidl.*

Οἴσει τὶς ἡμῖν κοπίδ'; ἀπορρήξω χίλυν.
Λαβὼν δὲ πόπτευ· σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν,
Ἤθρει διαιρῶν· τοῦ δὲ νεύοντος κάτω,
Ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σέθεν, 845
Εἰς σφονδύλους ἔπαισε· νωτιαῖα δὲ
Ἐρρήξεν ἄρθρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
Ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῆσκον φόνῳ.
Δμῶες δ' ἰδόντες, εὐθὺς ἦξαν εἰς δόρυ,
Πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δύ'· ἀνδρίας δ' ὕπο 850

Feret aliquis nobis cultrum, ut rumpam pectus? [thus
Cum autem *eum* accepisset, *victimam* percussit. Viscera vero sumpta Ægis-
Inspiciebat diducens: eo autem caput deorsum inclinante,
Unguibus extremis insistens frater tuus *eum*
In vertebris percussit, tergique
Confregit compages: totum vero corpus sursum *et* deorsum,
Palpitabat, convellebatur difficulter moriens cæde.
Famuli vero conspicati confestim prorurunt ad arma,
Ut multi pugnarent adversus duos. At propter fortitudinem

836. Φθιάδ'] Vafre Orestes cultrum Phthioticum poscit, utpote hoc tempore Thessali personam gerens. *Musg.*

Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς] De Phthio, sive Thessalico et Dorico cultro vide supra v. 819. *Barnes.*

837. Lego et distinguo:

οἴσει τὶς ἡμῖν κοπίδ', ἀπορρήξω χίλυν.

Copis Thracum et Agrianum, qui Macedonibus contermini sunt, sic a Quinto Curtio depingitur VIII. c. 48. *Copidas vocant gladios curvatos falcibus similes.*

χίλυν.] Satis jejune Hesychius: χίλυν, χεῖλος, καὶ μέρος τῶν ἱερείων. Ea pars quæ sit, diserte docet Scholiastes Nicandri ad Alexiph. v. 81. ubi sic: διὰ χίλυος, τουτέστι, τοῦ στήθους τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐφυγμάτων σαίνται. *Musg.*

ἀπορρήξω χίλυν.] Multis oritur dubitatio de voce χίλυν in hoc loco. Sed quanquam alias χίλυς sit χιλώνη, alias λύρα, et aliquando μηχάνημα πολεμικὸν, quod Latinis etiam *testudo* dicitur, tamen hunc locum respiciens Hesych. dicit: χίλυν, χεῖλος καὶ μέρος τῶν ἱερείων. Sed vellem, ut, quæ sit illa pars, indicasset. Pollux sane χιλώνιον vocat gibbosam illam tergi partem sub cervice, Lib. II. c. 77. Περὶ βάχιος, νώτου, καὶ τῶν περὶ αὐτά. Νώτου τοίνυν ὀνομάζουσι, τὸ μὲν ἔγγιστα, χιλώνιον ἐπονομάζουσι. *Barnes.*

ἀπορρήξω] Musgravius legi et distingui vult:

οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ', ἀπορρήξω χίλυν.

Sed Oresti festinanti illud magis accommodatum est.

χίλυν.] Reiskius: "Χίλυν hic loci est *pectus*, compages costarum et sterni, h. e. tota thoracis arca χίλυς dicitur, a similitudine testudinis." Henr. Steph. Thesaur. v. χιλύσκομαι citat Schol. Nicandr. Alexiph. v. 81. διὰ χίλυος, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐφυγμάτων σαίνται. *Scidl.*

τὶς hoc loco et κοπίδ', (sine interrog.) exhibet ed. Victor.

838. σπλάγχνα. i. e. viscera thoracica, ut bene Reiskius. *Musg.*

σπλάγχνα h. l. sunt viscera thoracis, pulmones et cor. Nam antea de visceribus abdominis dixerat. *Reisk.*

841. σφονδύλους] Ἀστραγάλους. Hom. Iliad. ξ'. v. 466. *Barnes.*

843. ἠλάλαζε] Legendum ἐφαλάζετο, quo-

Ἔστησαν, ἀντίπαρθα στείοντες βέλη,
Πυλάδης, Ὀρέστης τ'· εἶπε δ', οὐχὶ δυσμενὴς
Ἥκω πόλει τῇδ', οὐδ' ἐμοῖς ὀπάοσιν·
Φονέα δὲ πατρὸς ἀντετιμωρησάμην
Τλήμων Ὀρέστης· ἀλλὰ μή με κτείνετε
Πατρὸς παλαιοὶ δμῶες· οἱ δ', ἐπεὶ λόγων
Ἤκουσαν, ἴσχον πάμπαν· ἐγνώσθη δ' ὕπο
Γέροντος ἐν δόμοισιν ἀρχαίου τινός.
Στέφουσι δ' εὐθὺς σοῦ κασιγνήτου κάρα

Steterunt, adversus eos vibrantes tela,
Pylades et Orestes. Dixit autem *Orestes*, non infestus
Venio huic urbi, neque meis ministris:
Sed interfectorem patris vicissim sum ultus
Infelix Orestes: quare ne me occidatis,
Patris veteres famuli. Illi vero, cum hæc verba
Audissent, continuerunt hastas: agnitus vero fuit a
Quodam in ædibus grandævo seno.
Illico vero coronant fratris tui caput

modo Valckenarium V. Cl. emendasse, memini, me a quopiam inaudiisse. *Musg.*

δυσθνῆτος] Idem verbum supra Rhes. v. 787. Et hoc inter argumenta alia reponatur, quod hæc sit Euripidis fabula; cum et verba illius et animi sensus et judicium constanter ubique spiret. *Barnes.*

ἠλάλαζε] Ἀλαλὴ explicatur plerumque ἐπαοιδὴ φωνὴ, et ἀλαλάζειν, ἐνθέους βοᾶν. Atque in usu quidem est ἀλαλὴ et ἀλαλάζω non minus de læto clamore quam de ejulatu. At parum apte tamen dici videtur *totum corpus ejulare*. Advocari quidem possunt similis negligentiæ exempla, veluti Aristoph. Ran. v. 19.

Ἔ τιτιπαπαῖμαν ἐξ' ὁ τερέγχλης αὐτοῦ,
ὅτι Ἡλίβιται μὲν, τὸ δὲ γύλιον οὐκ ἰεῖ.

ubi pariter cervici tribuitur, quod ipsi homini tribuendum erat. Sed vereor, ut nostro loco de tali negligentia cogitandum sit. Valckenarius igitur pro ἠλάλαζε scribi volebat ἰοφάλαζε, referente Piersono ad Moerin, p. 356. Sed ἠλάλαζε videtur explicandum esse ἐνθουβιῶνε, scil. *manus pedesque jactans*. Cognata enim sunt ἀλαλάζω et ἀλάλημαι, quod posterius Suidas reddit per στροβοῦμαι. Nota est Homerica vox ἀλαλητὸς, i. e. θόρυβος. Immo ipsa vox ἀλαλὴ explicatur per θόρυβος ab Etym. M. et Arcadio Gramm. inedito, quem commemorat Albertius ad Hesychii glossam ἀλάλητα, στροβησίματα. Idem valet de formis ἀλαλαγμὸς et ἀλάλαγμα. Apud Zonaram v. ἀλαλαγμὸς hæc leguntur: ἢ ἀλαλαγμὸς ἴσως φωνή τις ἔμπνους σύμφωνος, ἀλλήλοις τῶν ἐν τοῖς μέρεσι συναισθάνεται καὶ συννοσηχούσων. παρὰ τὸ τὴν ἀλαλὴν, ἣ σημαίνει τὸν θόρυβον, γίνεσθαι ἀλαλάζειν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀλαλαγμὸς καὶ ἀλάλαγμα. De tympanorum et tibiarum sono ipse noster voce ἀλαλαγμὸς usus est Cycl. 65. et Hel. 1351. Hinc mirum sane, si solum verbum ἀλαλάζειν, a quo ista descendunt, de nullo alio præterquam de vocis strepitu dici potuerit. *Seidl.*

ἠλάλαζεν ed. Victor.

845. Πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δύο, ad pugnam cum duobus multi, i. e. multi erant, si comparaveris cum duobus, contra quos pugnabant. *Seidl.*

847. ἴδετ' δ',] Scil. Orestes. *Seidl.*

849. Φονέα τε πατρὸς] Lege Φονέα θ'. *Por.*

Φονέα] Etiam hic melius ultima hujus vocis corripitur. Vid. supra ad v. 599. *Seidl.*

853. Γέροντος — ἀρχαίου] Cf. supra v. 287. *Seidl.*

Χαίροντες, ἀλαλάζοντες· ἔρχεται δέ σοι
Κάρα ϛιδείξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων,
Ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον· αἷμα δ' αἵματος
Πικρὸς δανισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν.
ΧΟ. Θὶς εἰς χορὸν, ὦ φίλα, ἴχνος· στροφ.
Ὡς ἱπβρὸς οὐράνιον
Πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ.
Νικᾷ στεφανηφορίαν
Κρείσσω τᾶς παρ' Ἀλφειοῦ ῥείθροις τελίσας
Κασίγνητος σέθεν· ἀλλ' ἐπάειδε

Lætantes, jubilantes. Venit autem tibi
Caput documentum non Gorgonis ferens,
Sed quem execraris, Ægisthum. sanguis autem sanguinis
Tristis usura huic nunc extincto contigit.
Cho. Pone in choream, O amica, pedem
Ut hinnulus aërium
Saltum leviter librans, cum gaudio.
Vincit, coronam
Præstantiorem Olympica adeptus
Frater tuus. Quamobrem accine

Φονία τι, ed. Victor.

856. Κάρα γ' ἰϛιδίξων,] Concinnius esset κάρα ϛιδίξων. Malim vero ϛίδιξιν, i. e. ἰϛίδιξιν, *documentum*. *Musg.*

Κάρα ϛιδίξων,] Ita Heathius. Vulgo κάρα γ' ἰϛιδίξων. [ita ed. Victor.] Propositum a Musgravio ἰϛίδιξιν, *documentum*, admitti non patitur notissimus ille pleonasticus usus participii φέρων. *Seidl.*

857. Αἴγισθον, i. e. Αἰγίσθου. De simili relativi vi cf. Porson. ad Eur. Orest. 1646. *Seidl.*

859. Χρειαμβικὰ καὶ ἀναπαιστικά. στροφ. MS. not. ed. Victor. *Seidl.*

861. κουφίζουσα σὺν] Metrum postulare videtur κουφίζουσ' ἰν. *Musg.*

κουφίζουσα, i. e. κούφως κινοῦσα sive πηδῶσα. Cf. Nostri Suppl. 1057. ἰδύπνων αἰώρημα κουφίζω. *Seidl.*

862. Νίκας] Legendum haud dubie cum Cantero νικᾷ, *vincit*. Dein ob metrum στεφανηφορίαν. *Musg.*

Νίκας] Canterus conjecit νίκα, probante Musgravio, quod recepit Schæferus. Sed ad τελίσας intelligi posse ἐστὶ, ipse Schæferus probavit ad Lamb. Bos. Elipa. p. 608. Στεφανηφορία. νίκης eodem modo dictum est, ut paulo post v. 880. sqq. νικηφόρος μάχης pro φέρων νίκην μάχης. *Seidl.*

νίκας, ed. Victor.

863. Ed. Victor. τοῖς. Legendum τῆς propter Dorismum, non, ut Edd. (ut et hic male remansit) τᾶς. *Musg.*

Κρείσσω τᾶς παρ' Ἀλφειοῦ ῥείθροις] Κρείσσονα στεφανηφορίαν Νίκης, τῆς παρ' Ἀλφειοῦ ῥείθροις· ὁ Νοῦς· οὗτος ὁ ἀγὼν, τοῦ Ὀρέστου δηλονότι τὸν Αἴγισθον ἀπολλύντος, κρείσσων ἐστὶ νίκη, καὶ κρείττονα στεφανηφορίαν νίκης ἔλαβε, τῆς Ὀλυμπιονικῶν ἐν Ἤλιδι παρ' Ἀλφειῷ τοταμῷ. Sed vel νικᾷ cum Cantero legendum, vel certe ἔλαβεν, ἔλαι, aut tale quid, subaudiendum, ut sit hic ordo: Κασίγνητος σοῦ νικᾷ στεφανηφορίαν, vel ἔλαβε νίκης στεφανηφορίαν. *Barnes.*

863. s. Hos versus Heath. ita disponit:

Κρείσσω τᾶς παρ' Ἀλφειοῦ — pherecrateus.
Ῥείθροις τελίσας κασίγνητος σέθεν, ἀλλ' ἐπάειδε. — glyconius. pherecrateus.

et antistrophicos sic:

865 Καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. 870

ΗΛ. Ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας,
Ὦ γαῖα, καὶ νὺξ, ἣν ἐδερκόμην πάρος,
Νῦν ὄμμα τοὐμὸν, ἀμπτυχαὶ τ' ἐλεύθεροι,
Ἔπεσε πατρὸς πίπτοντος Αἴγισθος φονεύς.
870 Φέρ' οἷα δὴ "χω καὶ δόμοι κεύθουσί μου 875
Κόμης ἀγάλματ' ἐξενίγκωμαι, φίλαι,
Στέψω τ' ἀδελφοῦ κρᾶτα τοῦ νικηφόρου.

ΧΟ. Σὺ μὲν νῦν ἀγάλματ' ἄειρε ἀντιστροφή.
Κρατί· τὸ δ' ἀμέτερον

865 Triumphale carmen meo choro.
Ele. O lux, O quadrijugum solis jubar,
O terra, et nox, quam intuebar prius,
Nunc oculus meus et halitus liberi,
Postquam cecidit Ægisthus interfector *mei* patris.
870 Age, qualiscunque *habeo*, et ædes occultant meæ,
Comæ ornamenta, O amicæ, efferam,
Coronaboque fratris victoris caput.
Cho. Tu quidem nunc ornamenta adfer
Capiti: nostrum vero

Γαίας τυχαιτέουσιν
Φίλοι βασιλῆες δικαίας,
Τοίσδ' ἀδίκως καθέλοντες.
Beck.

Hunc versum iambelegum esse debere, ut versum 861. antistrophicus certissimo indicio est. Legitur tamen locus vulgo sic:

νίκας στεφανηφορίαν
πρίσσου τῆς σᾶς 'Αλφειοῦ ῥείθρου τελέσας.

In quo illud στῆς iambelegum frangit. Verum hoc ipsum τῆς e correctione est, quum editiones Vict. habeant τοῦ, additum illud, ut facile vides, a librario ad ῥείθρου. Nec tamen articulum τῆς sive τοῦ lingua abesse patitur, si legatur στεφανηφορίαν. Scripsi igitur στεφανηφορίᾶν et constructionem ita explico: *κασίγνητος σίθεν τελέσας* (*ἐστὶ*) *πρίσσου* (scil. *ἔργα*) *τῶν νίκας στεφανηφορίᾶς σᾶς 'Αλφειοῦ ῥείθρου*. Cetera male Edd. Vict. στεφανοφορίαν. *Seidl.*

865. Καλλίνικον ᾠδὰν] Vide infra ad v. 880. *Barnes.*

· σύστημα. ἰαμβικὸν] ad marg. ed. Victor. *Seidl.*

867. ἣν ἐδερκόμην πάρος,] Optime explicat Hermannus, *quam spectabam, quam meditabar antea*, quod scil. vim sibi inferre Electra voluerat. Νύκτα Orcum nonnumquam significare notum est. Ita Orest. 1224.

Ἐ δῶμα ναίων νυκτὸς ἐφηναίας πάνις.
Seidl.

868. ἀμπτυχαὶ] Legendum cum Reiskio ἀμπτυαὶ, nam alterum quid sit, minime intelligo. *Musg.*

ἀμπτυχαὶ] Elegans est Reiskii conjectura ἀμπτυαί. *Seidl.*

ἀμπτυχαὶ sunt *oculorum explicationes*, vel *reclusiones*; quasi dixisset Electra: Nunc mihi liberum est, oculos attollere et aperire. *Heath.*

870. οἷα δὴ 'γὼ] Legendum cum Cantero: οἷα δὴ 'χώ. *Musg.*

δὴ 'γὼ καὶ δόμοι — μου] Paulo negligentius loquitur. Explicatur illud ἐγὼ per δόμοι μου. Canterus et Scaliger conjiciunt δὴ "χω. *Seidl.*

Χωρήσεται Μούσαισι χόρευμα φίλον.
Νῦν οἱ πάρος ἀμέτεροι
Γαίας τυραννεύσουσιν φίλοι βασιλῆες
Δικαίως, τούσδ' ἀθίους καθελόντες.
Ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοᾶ χαρᾷ.
ΗΛ. Ὦ καλλίνικε, πατρὸς ἐκ νικηφόρου
Γενὼς, Ὀρέστα, τῆς ὑπ' Ἰλίῳ μάχης,
Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀγάλματα.

Procedet Musis tripudium gratum.
Nunc pristini nostri
Terræ imperabunt amici reges
Jure, sublatis his impiis.
Quare eat consonus lætitiæ clamor.
Ele. O præclara-victoria-insignis, qui ex patre victore
Natus es, Orestes, in bello ad Ilium gesto;
Sume coronas cirrorum comæ tuæ.

875. εἶα δὴ 'γὼ ed. Victor.

873. Metri causa Heath. legi vult νυν. *Beck.*

Male vulgo νῦν, licet jam emendaverit Canterus. *Seidl.*

Σὺ μὲν, ὦμοια τοῖς ἔπεσι. *Scholiast.*

874. τοῦ ed. Victor. ut sæpius, pro τοῦδ'.

875. Χωρήσεται] Mira locutio χωρεῖν χόρευμα. Scribendum videtur χορεύσεται. Futurum medii activa significatione legitur apud Æschyl. Agam. 35.

αἰνῶ δ' ἵνα γε φροίμιον χορεύσομαι.

Male in recentioribus aliquot editionibus legitur Μούσαισιν. *Seidl.*

876. Νῦν π. τ. λ.] Hæc chorum solum ad se vel ad spectatores dicere censet Prev. Electram enim jam domum intrasse. *Beck.*

877. Lege ob metrum: Γαίας αὖ τυραννεύσουσι φίλοι βασιλῆς. *Beck.*

Vulgo τυρανεύσουσιν et βασιλῆες. Scripsi βασιλῆς, non βασιλεῖς, quod illa forma in simili numero occurrit Soph. Aj. 959. Br. ad quem locum vid. Lobeck. coll. ejusdem nota ad v. 186. *Seidl.*

879. Hic quædam deesse statuit Prev. " Je soupçonne ici, inquit, une lacune. L'arrivée d'Oreste n'est point annoncée par le chœur, et l'entr' acte semble trop court. *Beck.*

880. Ὦ καλλίνικε, &c.] Orestes scenam ingreditur caput Ægisthi in manibus ferens, cum Pylada, laboris socio, muta persona; ita enim colligo ex eo, quod sequitur, v. 895. αὐτὸν τὸν θανόντα σοὶ φέρω. De voce καλλίνικος, et quotupliciter sumitur, vide quæ nos ad Herc. Fur. v. 681. *Barnes.*

Actus quarti initium esse jubet Prev. *Beck.*

880. s. νικηφόρου — μάχης,] Vid. supra ad v. 861. *Seidl.*

882. Pro ἀναδήματα, quod senarium claudit officioso anapæsto (vid. Por. Prol. ad Hecub. p. clvii.) in quinta sede, suspicamus proponere:

Ὀρέστα, τῆς ὑπ' Ἰλίῳ μάχης,
Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀγάλματα.

ἀναδήματα videtur importatum ex Hippol. v. 82. Ἀγάλματα in duobus versibus proxime præcedentibus, 871. 873. usurpatur, in quibus hæc ipsa ornamenta commemorantur. *Burn.*

Vulgata lectio ἀναδήματα senario infert anapæstum. Bis paulo ante habuimus ἀγάλματα, quod etiam hic pœtam dedisse persuasum mihi est. Facit mecum Censor Britannus Hecubæ Porson. in *Monthly Review*, anni 1799. Jan. p. 97. Variationis causa librarius explicationem in

Ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἱππλεθρον δρομὸν
Ἀγῶν' ἐς οἴκους, ἀλλὰ ταλέμιον κτανὼν
Αἴγισθον, ὃς σὸν πατέρα κἀμὸν ὤλεσε. 890
Σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου
Παίδευμα, Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς
Δέχου· φέρει γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος
Ἀγῶνος· ἀεὶ δ' εὐτυχεῖς φαίνοισθέ μοι.
ΟΡ. Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης 895

Venis enim non inutili stadiali decurso
Certamine in sedes; at hoste cæso
Ægistho, qui tuum, et meum patrem perdidit,
Tuque, O assecla, viri piissimi
Alumne, Pylades, coronam ex mea manu
Accipe: habes enim et tu cum hoc æqualem partem
Certaminis: semper igitur felices sitis mihi.
Ore. Deos quidem existima primum, Electra, felicitatis

textum sumsisse videtur. Poëta certe in talibus de variatione minime sollicitus est. *Seidl.*

883. ἱππλεθρον] Ed. Victor. ἱππλεθρον, contra quod sic disputat Tyrwhittus: "Vox ἱππλεθρον occurrit etiam in Medea, v. 1178. ubi a Scholiasta redditur: μίγα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον, qui tamen sensus neque illi loco, neque huic, quem versamus, omnino convenit. Re perpensa, vix dubito, quin vox utrobique scribi debeat ἱππλεθρον cum adspirata, et verti *sex* πλέθρων, i. e. *stadium*. Πλέθρον enim est ἴσον μέρος τοῦ σταδίου. Suidas in voce. Qua igitur analogia pro ἑξάπηχυς, *sex cubitorum*, ἑξάπλευρος, *sex laterum*, dici jubet Phrynichus ἴσοπηχυς, ἴσοπλευρος, eadem pro ἑξάπλεθρος usurpatur ab Euripide ἴσοπλεθρος. Posito igitur, quod ἀγὼν ἴσοπλεθρος nihil aliud est, quam ἀγὼν σταδιακὸς facilis erit et elegans hujus loci explicatio, et etiam alterius in Medea, v. 1178. si pro ἴσοπλέθρου reponamus ἰσοπλέθρῳ:

"Ηδη δ' ἀνάλωσαν πόλει, ἰσοπλέθρῳ δρόμῳ
Ταχὺν βιαίως τερμόνων ἐκδήσαντες."

Eodem modo intellexerat Reiskius; Phrynichi autem observationem confirmat locus in Navigio Luciani: ἰσοπαλεῖς γάρ σοι ἡ ἀρχή. *Musg.*

ἱππλεθρον] Ita hic et in Med. v. 1178. emendaverunt Reiskius et Tyrwhittus. Edd. Vict. ἱππλεθρου. Ἐππλεθρον ἀγῶνα explicant ἀγῶνα σταδιαῖον. Πλέθρον enim est ἴσον μέρος τοῦ σταδίου. Confert Tyrwhittus Suidam v. πλέθρον et Phrynichi ἴσοπηχυς et ἴσοπλευρος. Simile vitium sustulit Schæferus in Soph. Œd. R. v. 1135. scribens ἰαμένους pro ἰαμένους. *Seidl.*

887. Παίδευμα nonnumquam ponitur, ubi expectes παῖς. Noster Cyclop. 596. σύ τ', ὦ μελαίνης νυκτὸς ἱππλεθρου', ὕπνε. cf. Fragm. Æol. IX. 5. *Seidl.*

888. Vulgo φέρει. *Seidl.*

889. αἰεὶ ed. Victor.

890. ss. Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης· Ἀρχηγίσας τῆσδ' ὕστα κἄμ' ἐπαίνεσον, Τὸν τῶν Διὸν τε τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην.] Modesta, libera, ingenua et pia Orestæ responsio. Præclare autem dicitur, non esse humanis viribus tribuendum, si quid fortiter aut feliciter gestum sit a nobis, sed deo et illius providentiæ, quam Veteres Fortunæ titulo vocabant, quibus tantum nos ministros præbemus. Commendat hic locus modestiam, qua non debemus rebus secundis efferri aut insolescere; sed eas Deo acceptas referre. Grotius ita locum vertit: *Felicitatis principem causam, Deos, Venerare* primum; *deinde me lauda, soror, Si vis, ministrum quippe Fortunæ et Deûm.* Ita Nostræ Literæ Chronic. Lib. I. c. 29. v. 20. Καὶ εἶπεν Δαυὶδ πάσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ· Εὐλογήσατε Κύριον, τὸν Θεὸν ὑμῶν· Καὶ εὐλόγησε

Ἀρχηγέτας τῆσδ', εἶτα κἀμοὶ ἐπαίνεσον,
Τὸν τῶν θεῶν τε, τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην.
Ἥκω γὰρ οὐ λόγοισιν, ἀλλ' ἔργοις πιστὸν
Αἴγισθον· ὡς δὲ τῷ σάφ' εἰδέναι τάδε
Προσθῶμεν, αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω, 900
Ὅν, εἴτε χρῄζεις, θῆρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες,
Ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις,
Πήξασ', ἔρεισον σκόλοπι· σὸς γὰρ ἔστι νῦν
Δοῦλος, πάροιθε δεσπότης κεκλημένος.

Autores hujus *esse*, deinde *vero* me quoque lauda,
Et Deorum, et Fortunæ ministrum.
Venio enim non verbis, at factis caeso
Ægistho: ut autem cuivis clare hæc
Demonstremus, *en* ipsum mortuum tibi fero;
Quem, si vis, vel feris dilaniandum objice,
Vel prædam avibus, ætheris soboli,
Suffixum palo suspende; tuus enim est nunc
Servus, qui prius vocabatur dominus.

τῶσα ἡ Ἐκκλησία τὸν Θεὸν τῶν πατέρων αὐτῶν. Καὶ κάμψαντες τὰ γόνατα προσεύποντο Κυρίῳ, καὶ τῷ Βασιλεῖ. Sic Eusebius Lib. X. in fine, de Christianis loquens: ὅμοιοι (αὐτῶν) τὸν παμβασιλέα Θεὸν πρόπιστα πάντων, ὅτι δὴ τοῦτ' ἐδιδάχθησαν, πέπιστα τὸν ὑποβεβηκὸς βασιλέα (Κωνσταντῖνον) ἡγέμασιν. His itaque conformiter in Esthera nostra, ubi Ahasuerus, Deo disponente, ad Estheræ rogatum, literas Hamanis literis contrarias illi potestatem confert emittendi, v. 1350. Ὡς ἔφασθ'. ἡ δ' Ἐσθὴρ Θεὸν ἤνεσε καὶ βασιλῆα· Τὸν βασιλῆα φιλοῦντα, Θεὸν δ', ὅτι πάντ' ἴσασι. *Barnes.*

894. s. ὡς δὲ τῷ σάφ' εἰδέναι τάδε Προσθῶμεν,] Ita potius lego, quam δὲ τῷ σάφ', et προσθῶμεν· nam σάφ' hic ponitur pro σάφα, non pro σαφεῖ, ut Æmilio Porto placet; σάφα autem Homericum est pro σάφως, et hoc pro σαφῶς; ita Iliad. β'. v. 192. Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἵος νόος Ἀτρεΐδαο. Et Odyss. α'. v. 202. Οὔτις τι μάντις ἐὼν, οὐδ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. Scripsi itaque προσθῶμεν, ut duobus post lineis. *Barnes.*

δὲ τῷ — Προσθῶμεν,] Vulgo δὲ τῷ προσθῶμεν. Verte: et ut rem alicui clare cognoscendam exhibeamus, ob oculos ponamus. *Seidl.*

δὲ τῷ ed. Victor.

895. Προσθῶμεν,] Recte Barnesius προσθῶμεν. *Musg.*

Heath. præplacet προσθῶμεν, quod vertit: *ut vero ad certam hujus rei scientiam confirmandam aliquid addamus, ipsum mortuum tibi affero.* Mavult etiam τάδε pro τάδι.

Reisk. emendat: τὸ σάφ' εἰδέναι τάδε προσθῶμεν, *ut verbis nostris et scientiæ tuæ, τὸ σάφ' εἰδέναι, claram et indubiam scientiam atque demonstrationem addamus.* Vocalis brevis in τὸ producitur ob sequentem litteram sibilantem. *Beck.*

896. Ὅν, εἴτε χρῄζεις, θῆρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες, &c.] Non ego hic notandam puto, ut Siblinus vult, Orestæ sævitiam, sylvestri ingenio, ac in vindicta nimium efferato, accommodatam. Potius ego judicium poëtæ nunquam satis laudandum exosculor, qui cum hanc rem ipse condemnandam sibi proponeret, hanc optionem a fratre, qui eapse re id se nequaquam facturum ostendit, sorori datam fingit; a qua tamen mox ipsa fortiter et pie rejicitur; tantum infelicis Ægisthi casum et surdum caput, non tamen nisi post excusationes quasdam præmissas, modeste interrogat, de veteri ejus insolentia, impietate et aliis, quæ gesserat Ægisthus, ma-

ΗΛ. Αἰσχύνομαι μὲν, βούλομαι δ' εἰπεῖν ὅμως.
ΟΡ. Τί χρῆμα; λέξον, ὡς φόβου γ' ἔξωθεν εἶ.
ΗΛ. Νεκροὺς ὑβρίζειν, μὴ μέ τις φθόνῳ βάλῃ.
ΟΡ. Οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι.
ΗΛ. Δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψογος πόλις.
ΟΡ. Λέγ', εἴ τι χρῄζεις, ξύγγον'· ἀσκόνδοισι γὰρ
Νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν.
ΗΛ. Εἶεν· τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν;
Ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον;

Ele. Erubesco quidem, nihilominus tamen volo dicere.
Ore. Quam rem? dic, quia extra metum es.
Ele. Mortuos contumelia afficere *nolo*, ne aliquis me feriat invidia.
Ore. Non est ullus, qui te *propterea* reprehendat.
Ele. Morosa *est* nostra et ad convitia-proclivis civitas.
Ore. Dic si quid velis, soror: irreconciliabilibus enim
Legibus inimicitias cum isto gerimus.
Ele. Esto: quod initium primum tibi dicam opprobriorum?
Quem finem? quam orationem mediam collocabo?

lis; ne nulla pio poëtæ daretur occasio populum Atheniensium suo more præclare de virtutis vitiique natura docendi. *Barnes.*

Ὅν εἶσι χρῄζως, &c.] Schæferus edidit ὅ τι χρῄζως. Sed nihil mutandum. Pro εἶσι — εἶσι haud raro Græci dicunt εἶσι — ἤ, ipso monente Schæfero Melet. Crit. p. 5. coll. Lobeck. ad Aj. v. 117. Plena igitur locutio esset, ὃν εἶσι χρῄζως θυμὸν ἀσπαγὴν σφαθῆναι, σφάθις, εἶσι χρῄζως σιδῆρον εἰσπεῖσαι ἰχθῦσι, ἴσως. *Seidl.*

898. Πᾶσαι' ἴσως σκόλοψι.] Nota Veterum morem, qui etiam apud nos obtinet, perduellium capita et membra palis affixa suspendere in terrorem aliorum. *Barnes.*

900. s. Αἰσχύνομαι μὲν, Νεκροὺς ὑβρίζειν.] Monet hic poëta sub Electræ persona, sæviendum non esse in mortuos, nec ultra mortem irasci debere: secundum illud: *Mortalium iræ immortales esse non debent.* Huc referatur illud Euripidis in Philoctete, quod et inter fragmenta invenies: Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ, Οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν Ἀθάνατον· ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. Huc refer illud caput ex Stobæi Florilegio, Titulo 126. Ὅτι οὐ χρὴ παροινεῖν εἰς τοὺς τετελευτηκότας. Vide quæ nos ex Homero et Archilocho retulimus ad Bacch. v. 1028. *Barnes.*

902. μὴ μέ τις φθόνῳ βάλῃ.] Eleganter Tyrwhittus: "Corrigendum credo *φθόνος*. Sic Pindar. Isth. VII. v. 55.

ὁ δ' ἀθανάτων Μὴ ἁρμοσίνοι φθόνος.

Vide supra ad Rhes. v. 453. *Musg.*

μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ.] Vera videri potest Tyrwhitti emendatio, si compares Phœnisse. 93. μή μοι ἴλαθι ψόγος, Orest. 964. φθόνος νιν ἵλαι, Alcest. 1154. φθόνος μὴ γένοιτό τις θεῶν, coll. Suppl. 358. Iph. Aul. 1097. Hercul. Fur. 1210. ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθιγμάτων. Sed explicari tamen librorum lectio potest μή μέ τις βάλῃ εἰς φθόνον, λέγων με νεκροὺς ὑβρίζειν. Orestis responsio quodammodo indicat, τις de persona accipiendum esse. *Seidl.*

904. Δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψογος πόλις.] Ita Nausicaa de suis civibus loquitur, Odyss. ζ'. v. 273. Τῶν ἀλιτέσθω φῆμη ἀδεισία, μή τις ἐπίσσυα Μυρίνῃ, μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον. *Barnes.*

905. s. ἀσκόνδοισι γὰρ Νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν.] Ita hunc locum ex Homero poëta noster expressit, Iliad. χ'. v. 261. Ὡς οὐκ ἔστι λέοντι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμ-

Καὶ μὴν δι' ὄρθρων γ' οὔποτ' ἐξελίμπανον
Θρυλλοῦσ', ἃ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σὸν,
Εἰ δὴ γενοίμην δειμάτων ἐλευθέρα
Τῶν-πρόσθε· νῦν οὖν ἐσμέν· ἀποδώσω δέ σοι
Ἐκεῖν', ἃ σε ζῶντ' ἤθελον λέξαι κακά.
Ἀπώλεσάς με, κὠρφανὴν φίλου πατρὸς,
Καὶ τόνδ' ἔθηκας, οὐδὲν ἠδικημένος.
Κἄγημας αἰσχρῶς μητέρ', ἄνδρα τ' ἔκτανες
Στρατηλατοῦνθ' Ἕλλησιν, οὐκ ἰὼν Φρύγας.
Εἰς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας, ὥστ' ἤλπισας,
Ὡς εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ' οὐχ ἕξεις κακὴν
Γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη,

Equidem nunquam intermittebam matutino tempore
Jactare *mecum*, quæ volebam in conspectu tuo dicere,
Si quando terroribus fierem libera
Prioribus: nunc ergo sumus: referam igitur tibi
Illa, quæ tibi, [*Ægisthe,*] viventi voluissem dicere mala.
Perdidisti me, et *me* orbam charo patre,
Et hunc fecisti, nulla lacessitus injuria.
Turpiterque duxisti matrem, ac virum interfecisti,
Græcorum imperatorem, *ad* Phrygas ipse non profectus.
Eo vero venisti vecordiæ, ut speraveris
Quod matrem *meam* erga te quidem non esses habiturus malam,
Si *eam* duxisses, mei vero patris torum violabas.

στιζὶς ἀλλήλοισιν· Ὡς οὐκ ἴδ' ἰμὰ καὶ σὰ φιλάμιναι, &c. *Barnes.*

Δέγ', ἄ τι χρήζυς, i. e. dic libere, quidquid vis, contra Ægisthum scilicet, quem in proximis Electra alloquitur. *Seidl.*

907. α. τίν' ἀρχὴν σχοῦσά σ' ἐξίστω κακῶν; Πόθεν στιλιστάς; Τίνα μέσον τέλῳ λόγον;] Et hoc respicit ad illud Homeri Odyss. ί. v. 14. Τί σχοῦσαν; τί δ' ἔπεσε; τί δ' ὀστέον ἐκπλήξω; Notandum autem est, Electram nunc alloqui cæsum Ægisthum, hoc est illius abscissum caput, quod in scenam Orestes secum tulerat, ut diximus supra ad v. 885. Truncum ejus famuli, ut infra v. 969. *Barnes.*

912. Τῶν πρόσθεν· ed. Victor.

916. μητέρ',] Hic et infra v. 919. intellige ἰμὰν. Quod Reiskius dicit ad v. 919. μὲν hic non locum habere, quoniam sequens δὴ huc non respiciat, vir doctissimus in utraque re fallitur. *Seidl.*

919. μητέρ'] Subauditur ἰμὰν, vel ἐστίαν, ut supra v. 916. *Musg.*

μὲν locum hic non habet; nam sequens δὴ non respicit huc, sed ad ἤλπισας; quare leg. εἰς σ' ἰμὲν. *Reisk.*

920. Canterus mavult ἠδίκεις, sed atque hic stare potest vulgatum. *Beck.*

ἠδίκεις] Jure Canteri conjecturam ἐδίκεις improbat Heathius. Sensus est: In te quidem putabas matrem meam justam fore, in patrem autem meum fecisti ut injusta esset. *Seidl.*

921. Ἴσθ' ὅτου δ', ὅταν τις, i. e. ἴσθ' ἐκείνου, ὅστις ἄν. *Seidl.*

923. δεσπὸ'] Ita MS. γ. ut jam recentiores. Ed. Victor. δεσπὸν. *Musg.*

δύσνους ἴσθι] Ex vulgari syntaxi dicendum fuisset δύσνους ἂν, sive ὅτι δύσνους ἴσθι.

δεσπὸ'] Jam Brubachius edidit, ne

Ἴστω δ', ὅταν τις διολίσας δάμαρτά του
Κρυπταῖσιν εὐναῖς, εἶτ' ἀναγκασθῇ λαβεῖν,
Δύστηνός ἐστιν, εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν
Ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.
Ἄλγιστα δ' οἰκεῖς, οὐ δοκῶν οἰκεῖν κακῶς.
Ἠιδησθα γὰρ δὴτ' ἀνόσιον γήμας γάμον,
Μήτηρ δέ σ' ἄνδρα δυσσεβῆ κεκτημένη.
Ἀμφὼ τοκῆε δ' ὄντ' ἀφαιρεῖσθον τύχην,
Κείνη τε τὴν σὴν, καὶ σὺ τοὐκείνης κακόν.
Πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε,
Ὅ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.
Καίτοι τόδ' αἰσχρὸν, προστατεῖν γε δωμάτων

Sciat autem, quisquis corruperit uxorem alicujus
Furtivo concubitu, si postea eam ducere coactus fuerit,
Se infelicem esse, si putet pudicitiam
Illic quidem, ab ea non servatam fuisse, apud se vero servatum iri.
Miserrime vero vivebas, quamvis non existimares te misere vivere.
Sciebas vero profecto nuptias impias a te celebratas,
Materque se tibi impio viro nuptam.
Cum igitur ambo scelerati essetis, auferris fortunam,
Illa quidem tuam, tu vero malum illius;
Inter Argivos vero cunctos hæc audiebas,
Hic mulieris vir, non autem mulier viri:
Atqui illud turpe, præesse domui

Thierschius ex Ed. Principe varietatis quidquam commemorat. Hervagiana tamen, quæ ex Ed. Principe videtur expressa, ἐκεῖ habet. *Seidl.*

παρ' οἷ, παρ' αὐτῇ. *Scholiast.*

925. οἰκεῖς,] Legendum ᾤκεις. *Musg.* ᾤκεις,] Ita Schæferus Musgravium secutus. Vulgo οἰκεῖς. *Seidl.*

926. Ἠιδησθα] Ita Lobeck. de usu Apostrophi, p. 6. Vulgo ᾔδεσθα. [Sic ed. Victor.] *Seidl.*

928. Heathius: "Distinguendum est post ἀφαιρεῖσθον, non post τύχην, ut ita hæc vertantur: *Ambo igitur cum scelerati estis, retulistis, et illa tuam fortunam, et tu illius scelus.*" De distinctione non assentior. Poëta id, quod exspectabas, καὶ τὸν ἐκείνης, paululum mutavit in τοὐκείνης κακόν. Sensus est: Infelices eratis ambo, alter ex alterius scelere. *Seidl.*

931. Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.] Οὗτος τῆς γυναικὸς ἐστιν ὑπήκοος, καὶ γυναικοκρατεῖται παρὰ φύσιν· ἡ δὲ γυνὴ οὐχὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐστιν ὑπήκοος, καὶ ὑπ' αὐτοῦ εὖ ἔχεται. Tales viros Martialis per jocum dixit *Uxores non ducere, sed iis Nubere*, quia nempe serviunt iis per ignaviam, quibus per naturam superiores statuuntur. Vide ad notam (Barnes.) proxime sequentem. *Barnes.*

ὁ τῆς γυν. etc. i. e. apud Argivos audiebas mulieris vir, non: mulier est viri. Apte Barnesius comparat Martialis illud *uxori nubere nolo meæ.* Cf. Porson. ad Med. 264. *Seidl.*

932. s. Καίτοι τόδ' αἰσχρὸν προστατεῖν γε δωμάτων Γυναῖκα, μὰ τὸν ἄνδρα:] Vide quæ nos ad notam præcedentem, (Barnes.) item ad Estheram nostram, v. 236. et v. 252. ubi et hunc ipsum locum expendimus.

Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου.
Τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν, Ἄρεος ἐκπεμάσσυται·
Τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ, κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.
Ἔρρ', οὐδὲν εἰδὼς· ὧν ἐφευρεθεὶς χρόνῳ
Δίκην δέδωκας· ὧδέ τις πανοῦργος ὢν
Μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς,
Νικᾷν δοκείτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν τέλας

Non virgineo-vultu-decorus, sed ingenio virili *præditus*.
Ipsorum enim liberi Marte commiscentur.
Formosi vero *sunt* tantum in choris ornamentum.
Pereas, O inscie: cujus convictus tandem
Pœnas dedisti: sic, quisquis est maleficus.
Ne mihi, quamvis primum cursum prospere cucurrerit,
Existimet se aliquis vicisse justitiam, priusquam prope

dyss. ϛ'. v. 169. Ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε Ἐχετον περὶ ἄστυ περικλυτόν. Id est: τιχημαμένω, κατασκευάσαντε. Vid. Eustathium in locum fol. 1798. lin. 48. Quare non erat, ut hic Scaliger emendaret in ἀραρώς. *Barnes.*

Reisk. πάλλει σ' ἀγάλλων, aut ἀραρώς. Etiam Heath. legit ἀρηρὼς, quia verbum ἀράρω mediam habet brevem, in metris iambicis vero apud poëtas Atticos non admittitur Dorismus. Br. ad Or. 1331. ἀραρὼς.

Valck. ad Hippol. 1093. conjicit: Κάλλει σε χαίρων. *Beck.*

ἀραρώς.] Ita Schæferus ex Scaligeri emendatione. Musgravius male conjicit πάλλεί σ' ἀραρὼς, *totus ex Veneribus compactus*. Edd. Vict. ἀρηρὼν, in quo ipsum accentum emendationis ducem habemus. *Scidl.*

950. ἐκπεμάσσυται·] Lego ἐκπεπάσσυται. Translatio ducta est ex metallurgia. *Musg.*

Pro ἐκπεμάσσυται Musgravius conjicit ἐκπεπάσσυται. Sed proba est lectio librorum. Ἐκπεμάσσεσθαι τινὸς est *adhærere alicui ita, ut totum te ei committas*, sive *arctissime se ad aliquid applicare*. Noster Suppl. 744.

Σ' Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπάτρους βροτοὺς
φρενῶν λέγωμεν; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα.

i. e. tibi toti commissi sumus. Fragm. Inc. LXXXI. 2.

τυφλὸν περσπεπῶρον ἐξηρτημένον.

Magis apposite ad nostrum locum Plato de Legg. Lib. V. p. 732. E. ἴσως δὲ φύσει ἀνθρώπων μάλιστα, ἰδεαὶ καὶ λύται καὶ ἐπιθυμίαι, ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν τῶν ζώων ἀνιχνεῖς οἷον ἐξηρτῆσθαί τι καὶ ἐπημμένον εἶναι συγγενεῖς τοὺς μυγάστας, coll. ejusd. Ion. p. 536. A. — Hugo Grotius vertit:

Maritus sit mihi
Non virginali fronte, sed vi masculâ.
Namque septa Martî talium proles patrum:
Pulchros at illos non nisi choreæ decent.
Scidl.

952. Reisk. censet, sensum verborum potius esse: *peri; nihil sciens* (neque reveritus) *eorum, quorum pœnas nunc das, tandem aliquando a tempore* (scelerum vindice) *deprehensus tantus nequam*. *Barl.*

Ἔρρ' οὐδὲν εἰδὼς ὤν, etc.] Hic locus non unam explicationem admittit. Si post εἰδὼς colo interpungis, (Hervagius et Stiblinus punctum ponunt, Brubachius comma) hic erit sensus: Peri, qui nihil plane intellexisti, i. e. qui de rebus humanis pessime judicavisti, cujus rei (i. e. cujus insipientiæ) jam a tempore, rerum vindice, deprehensus pœnas dedisti. Indicat hoc modo Electra, Ægisthum, si sapientius de rebus humanis statuisset, plane non facturum fuisse, quæ fecisset. Οὐδὲν εἰδὼς bene accipi potest absolute, ut εἰδὼς ut nonnumquam valet *sapientem* et *si sibi sapientes*. Explicatio Heathii (vid. seq. not.) nimis remota est et a loci nexu aliena. Admitto

Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου.
ΧΟ. Ἔπραξε δεινά· δεινὰ δ' ἀντίδωκέ σοι,
Καὶ τῷδ· ἴσχει γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.
ΟΡ. Εἶεν· κομίζειν τοῦδε σῶμ' ἴσως χρεών,
960 Σπότῳ τε δοῦναι, δμῶες, ὡς ὅταν μόλῃ 965
Μήτηρ, σφαγῆς πάροιθε, μὴ σφ' ἴδῃ νεκρόν.
ΗΛ. Ἐπίσχες· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον.

Metam pervenerit et finem attigerit vitæ.
Cho. Patravit dira *facinora:* diras etiam *pœnas* rependit tibi,
Et huic. Justitia enim magnum habet robur.
Ore. Age vero, deferre hujus cadaver intro oportet,
960 Tenebrisque mandare, O famuli; ut quando venerit
Mater, ante cædem, non aspiciat mortuum.
Ele. Cohibe *te:* alium sermonem inchoëmus.

tamen potest Heathii constructio hoc sensu: qui perperam judicasti de factis tuis, quorum nunc pœnas dedisti, quum felicem te iis fore sperares. Denique eadem constructio etiam in hunc modum explicari potest: ἴδῃς, οἷόν εἰδὼς, i. e. οἷόν αἰσθανόμενος τούτων, ἃ νῦν δίκην δέδωκας, abi, nihil suspicatus harum rerum, quas nunc pœnas loco passus es. Sic Hec. 668. δῆ οἷόν εἶδον, i. e. hæc nihil animadvertit, suspicatur. Illud certum est, post δέδωκας punctum ponendum esse. *Seidl.*

952. a. Tollenda distinctio post εἰδὼς, et plene distinguendum post δέδωκας, et post κακοῦργος δέ minus plene distinguendum, ut cum verbo δοκέω jungatur. Sensus: *Pereas, O nullius earum perite rerum, quarum, post tempus detectus, pœnas dedisti. Ita homo facinorosus ne mihi putet,* &c. Electra appellat Ægisthum imperitum earum rerum, quarum pœnas dedit, quia ii, qui cædem et adulterium ausi sunt, vigilantes et strenui esse debent. *Heath.*

953. δῆ — ad 956. apud Stob. Grot. vii. p. 121. De Rer. Nat. *Burn.*

Delenda interpunctio post ὄν. *Musg.*

δῆ τις κακοῦργος ὤν] Δίκην δίδοι subaudi. Respicit ad illud Homericum de eodem Ægistho dictum, Odyss. α'. v. 47. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅ, τις τοιαῦτά γε ῥέζοι. *Barnes.*

Vulgo plene interpungitur post ὤν. Sed recte Brubach. et Hervag. interpunctionem omittunt. *Seidl.*

954. βῆμα inter alia significat certam curriculi partem, quarum singulæ lapide, vel alia aliqua meta, signabantur. Polybius: ταῦτα γὰρ τῶν βιβημάτων καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ἐντὸς ὀκτὼ Ῥωμαίων, p. 193. A. Aliter paullo explicat Casaubonus ad Strabon, Lib. VII. p. 322. *Musg.*

τὸ πρῶτον βῆμα, i. e. initium curriculi, primam curriculi partem. *Seidl.*

956. Γραμμῆς] Vide Hesychium v. γραμμή. *Musg.*

καὶ τέλος κάμψῃ βίου.] Metaphora a flexione curruum et equorum ad cursus metam, ne rapido nimis cursu impingant, unde *meta* dicitur καμπτὴρ Græcis et καμπτή. Vide supra ad v. 659. *Barnes.*

τέλος κάμψῃ βίου.] Conf. Hippol. 86. Hel. 1665. *Seidl.*

958. ἴσχει γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.] Huc refer Deliacum illud epigramma apud Aristotelem in Ethicis citatum: Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν. Ἥδιστον δὲ στέργειν, οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν. De justitia vide Hierocl. a p. 251. ad p. 253. item p. 80. Stobæi Florileg. Serm. IX. Maxim. Tyrium Dissertat. Tob. Magiri Polymnemon. Cœl. Rhodigin. Lib. XXIII. c. 14. 15. et 18. *Barnes.*

959. κομίζειν τοῦδε σῶμ' ἴσως χρεών,] Hinc patet, caput simul et truncum corpus in scenam portata fuisse; vide supra ad v. 907. *Barnes.*

ΟΡ. Τί δ'; ἐκ Μυκηνῶν μῶν βοηδρόμους ὁρῶ;
ΗΛ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν τεκοῦσαν, ἥ μ' ἐγείνατο.
ΟΡ. Καλῶς ἄρ' ἄρκυν εἰς μέσην πορεύσεται.
ΗΛ. Καὶ μὴν ὄχοις γε καὶ στολῇ λαμπρύνεται.
ΟΡ. Τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἢ φονεύσομεν;
ΗΛ. Μῶν σ' οἶκτος εἷλε, μητρὸς ὡς εἶδες δέμας;
ΟΡ. Φεῦ. πῶς γὰρ κτάνω νιν, ἥ μ' ἔθρεψε κἄτεκεν;
ΗΛ. Ὥσπερ πατέρα σὸν ἥδε, κἀμόν, ὤλεσεν.
ΟΡ. Ὦ Φοῖβε, πολλὴν γ' ἀμαθίαν ἐθέστισας.

Ore. Quid? num quos ex Mycenis auxilio accurrere video?
Ele. Non, sed matrem qui me peperit.
Ore. Recte igitur in laqueos medios venit.
Ele. Atqui rheda et stola se ostentat magnifice.
Ore. Quid igitur agemus? an matrem occidemus?
Ele. Num te miseratio cepit, cum matris corpus vidisti?
Ore. Ebeu. Quomodo enim occidam eam, quæ me aluit et peperit?
Ele. *Ita*, ut illa patrem tuum et meum perdidit.
Ore. O Phœbe, multam amentiam mandasti oraculo.

ἴσω] Ita Brubach. Vulgo ἴσον. *Seidl.*

960. Σκότῳ γε] Legendum est cum Reiskio σκότῳ τε. *Musg.*

961. μ' εἰσίδῃ] Legendum vel, ut Barnesius, μὴ 'σίδῃ, vel, quod malim, μὴ σφ' ἴδῃ. *Musg.*

μὴ 'σίδῃ τιμερόν.] Pro μὴ εἰσίδῃ, vel ἐσίδῃ. Sæpissime enim Græci poëtæ, et præsertim Attici, etiam prosaici, elidunt, vel coalescere faciunt Latinorum more vocalem, vel diphthongum, ante sui parem, et aliquando etiam post, ut commodius euphoniæ inservire visum illis fuerit, vel contractionis, aut etiam versus causa, ut ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα, ἐγ' οἶν pro ἐγὼ οἶν supra v. 631. et sexcenta hujusmodi. *Barnes.*

μὴ 'σίδῃ] Ita Barnes. — Victor. Edd. μ' εἰσίδῃ. Schæferus μὴ εἰσίδῃ, ad normam, ut videtur, similis contractionis μὴ εἰδῆναι. Fortasse vere. Neque tamen contractionem istarum vocalium memini me legere præterquam in ipsis istis μὴ εἰδῆναι, χρὴ εἰδέναι, ἢ εἰδέναι. Nam in Sophoclis Fragm. Epig. II. ex Stob. Tit. LXXIII. p. 311.

πάντων ἄλλ' οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτὲ
γυναικὸς, ἥ τὸν πᾶμα γίγνεται βροτοῖς,

apparet corruptum esse ἥ τόν. Gesnerus et Grotius satis bene illud ἥ omittunt, nisi potius legendum est ἥ σόν. Noli enim putare scribendi vitio Brunckium illud ἥ addidisse, sed legitur illud in editione Trincavelli. Elisionem ἥ 's legimus in Comici Lysistrata 2.

ἢ 's Παιὼν ἢ 's σὺ Κωλιάς, ἢ 's Γαστρολλίδης.

Victorius in margine: μὴ περὶ τοῦ σφαγέως εἰσίδῃ τὸν τοῦ Αἰγίσθου τιμερόν. Ceterum, ut hic ὡς μὴ sejuncta sunt, ita ἵνα μὴ in Hecub. v. 11. *Seidl.*

965. Καλῶς ἄρ' ἄρκυν εἰς μέσην πορεύσεται.] Vid. Erasmi Adag. *In casses inducere, εἰς ἄρκυς ἐμβάλλειν.* Sunt item hæc proverbialia, in laqueos, casses, retia, incidere, εἰς ἄρκυς πίπτειν· ubi quis in periculum, aut malum aliquod, improviso cadit. *Barnes.*

966. ὄχοις γε] Ita bene Schæferus. Vid. Pors. ad Phœniss. 1638. Vulgo ὄχους τε. [Ita ed. Victor.] *Seidl.*

969. ἔθρεψε κἄτεκεν;] Vid. Schaf. Melet. Crit. P. I. p. 16. *Seidl.*

971. Ὦ Φοῖβε, πολλὴν γ' ἀμαθίαν ἐθέστισας.] Apollo jussit Orestem, Ægisthum adulterum et Clytæmnestram, matrem suam, omnino occidere, in vindictam

ΗΛ. Ὅστου δ' Ἀπόλλων σπαιὸς ἦ, τίνες σοφοί;
ΟΡ. Ὅστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν.
ΗΛ. Βλάπτει δὲ δὴ τί πατρὶ τιμωρῶν σέθεν;
ΟΡ. Μητροκτόνος νῦν φεύξομαι, τόδ' ἀγνὸς ὤν.
ΗΛ. Καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρὶ, δυσσεβὴς ἔσει;
ΟΡ. Ἐγὼ δὲ μητρὸς τοῦ φόνου δώσω δίκας.
ΗΛ. Τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθῇς τιμωρίαν;
ΟΡ. Ἆρ' αὖτ' ἀλάστωρ εἶπ' ἀπεικασθεὶς θεῷ;
ΗΛ. Ἱερὸν καθίζων τρίποδ'; ἐγὼ μὲν οὐ δοκῶ.

Ele. Si vero Apollo indoctus est, quinam sapientes *erunt?*
Ore. Quid mihi respondisti, ut matrem, quam non fas est, interimam.
Ele. Quid vero mali tibi concilias, vindicans patrem tuum?
Ore. Reus parricidii mox agar, qui purus nunc sum.
Ele. An impius eris, patris contumeliam ulciscens?
Ore. Ego matris ob eandem poenas me daturum scio.
Ele. Quid vero si paternam vindictam omittis?
Ore. An hæc Alastor dixit assimilatus Deo?
Ele. Sacro insidens tripodi? Ego quidem non puto.

nempe patris ab iisdem occisi. Ita itaque supra in Orest. v. 28. Φοίζου δ' ἀλιτήριον μὸν τί δεῖ παντογρᾶν; Πυθὼ δ' Ὀρέστην, μαντῖς, ἢ σφ' ἐγείνατο, Κτείναι. Hujus rei pleni sunt Tragici, Æschylus et Sophocles, Seneca et Euripides. *Seidl.*

972. ἄν] De omisso ἄν vid. Porson. ad Orest. 141. *Seidl.*

974. Vulgo βλάπτει. [Ita ed. Victor.] *Seidl.*

τί, ed. Victor.

975. Constructio est: μητροκτόνος τόδε φεύξομαι, τῶν ἀγνὸς ὤν. *Musg.*

Hoc (construct. Musg.) nullo modo fieri potest. Νῦν est *ab hoc tempore* et τόδε *tum*, quum scilicet Apollinis responsum accipiebam. Ad φεύξομαι margo Victorii: παντογρᾶν θέσομαι, immo παντογρᾶν θήσομαι. *Seidl.*

976. Hic, cum duobus proxime sequentibus versibus, paullo intricatiores sunt, quos sic expediendos censeo:

ΗΛ. Λύμην γ' ἀμύνων πατρὶ, δυσσεβὴς ἔσῃ;
ΟΡ. Ἐγῷδα μητρὶ τοῦ φόνου δόσιν δίκας.
ΗΛ. Τί δ', ἢν πατρῴαν διαμεθῇς τιμωρίαν;

Μητρὶ pro μητρὸς præbet MS. a. *Musg.* Reisk. emendat: καὶ μή γ' ἀμύνων, *impius eris* (affirmat, non interrogat), *si patrem non ulciscaris.* *Beck.*

μή γ' ἀμύνων, i. e. εἰ μὴ ἀμύνεις. Emendatio est Reiskii. Legebatur olim καὶ μήν γ'. Vid. Pors. ad Phœniss. 1638.

ἔσει;] Vulgo ἔσῃ. *Seidl.*

978. Τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθῇς τιμωρίαν;] De voce δαὶ vide supra v. 244. Διαμεθῇς autem in aoristo secundo mallem legere, quam διαμεθίῃς in præsenti, ob sensum et versum præcipue. Τῷ vero pro τίνι interrogativo. *Barnes.*

Forte, δώσεις (sc. δίκας) πατρῴαν ἂν μεθῇς, *pœnas dabis, si patrem vindicare omittes.* *Beck.*

Τῷ δ' αὖ — διαμεθίεις] Vulgo legitur τῷ δαὶ — διαμεθῇς. Edd. Victor. διαμεθίης. Correxit Porsonus loco paulo ante laudato. Ac διαμεθίεις quidem hauddubie vere. Sed si vulgatam lectionem τῷ δαὶ et signum interrogationis retineas, vide, ne sic possit explicari: *cuinam vero pœnas dabis omissa patris vindicta?* hoc est, nonne sic multo potentiori pœnam dabis, deo scilicet Apollini, qui patris ultionem tibi mandavit? Jam optime subjicitur Orestis dubitatio, fortasse non deum fuisse, qui illa suaserit, sed alastora. *Seidl.*

ΟΡ. Οὐδ' ἂν πιθοίμην σὺ μαμαντεῦσθαι τόδε.
ΗΛ. Οὐ μὴ καχισθεὶς εἰς ἀναιδρίαν πέσῃς.
ΟΡ. Ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποστήσω δόλον;
ΗΛ. Ὦ καὶ τόσον παθεῖλες, Αἴγισθον κτανών.
985 ΟΡ. Εἴσειμι· δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος.
Καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
Ἔστω· πικρὸν δὲ, χἠδὺ τἀγώνισμά μοι.
ΧΟ. Ἰὼ, βασίλεια γύναι χθονὸς Ἀργείας,

Ore. Nunquam crediderim pium esse hoc oraculum.
Ele. An non? Vide ne animo fractus incidas in molliciem.
Ore. Num igitur eundem illi tendam dolum?
Ele. Quo et maritum sustulit, Ægisthum cædens.
985 *Ore.* Ingredior: dirum enim discrimen aggredior,
Ac dira patrabo: si diis ita visum,
Esto; amarum certe, et dulce certamen mihi *propositum est*.
Cho. Io, regina fœmina Argivæ terræ

979. Ἆρ' αὖθ' Ἀλάστωρ εἶτ' ἀνωμασθεὶς θεῷ;] Vid. Lactantii Lib. II. c. 16. de Origine Erroris. Jamblichus ipse, ethnicus philosophus, Porphyrii, Christiani nominis hostis infensissimi, discipulus, notissimam de hac re sententiam habet, malos nempe dæmonas bonorum speciem præ se ferre, et aliquando bona hominibus præcipere; ut postea, cum mala præcipiant, facilius credantur. Sed non is locus nunc occurrit. Nec inquirendo nunc subito possum invenire; præli autem operatores, ut toto fere in hoc opere, ita nunc maxime instant. Quare lectoris candori hæc remitto; si quid forte memoria sim lapsus. Quod autem diabolus sit Dei simia, diximus ad Ion. v. 150. *Barnes.*

Victorius in margine αὐτὸ τὸ ἀποστατικόν. Malim αὖθ' accipere pro αὐτὰ, i. e. τὰ περὶ τὴν τοῦ πατρὸς τιμωρίαν. Ceterum cf. Orest. 1685.

καίτοι μ' ἰσχὺς δῦμα, μὴ τινὲς πλέον
ἐλασσόνων δίξωμι τὴν πλέον ὄτα.

Seidl.

981. Οὐδ' ἂν πιθοίμην, i. e. neque etiam illud credam, bene se habere hoc datum oraculum. Hermanno tamen aptius videtur οὐ τόν pro οὐδ' ἄν. *Seidl.*

982. Οὐ μὴ καχισθεὶς] Ita Musgravius, auctore Reiskio. Vulgo οὔ, μὴ καχισθείς. Brubach. et Hervag. οὐ, μὴ καχ. *Seidl.*

Οὐ μὴ jungendum, sublato signo interrogationis. *Reisk.*

983. Reisk. conjicit: ἀλλ' ἤν, *at si* (scil. πίσυν εἰς ἀναιδρίαν.) *Beck.*

984. Nullam hic emphasin aut elegantiam habet vox Αἴγισθον. Legendum forte ἀλόγιστον κτανών, *sine deliberatione occidens*: Thucydides: τῷ ἀλογίστῳ ἐπιχειρήσαντες, V. 99. vid. et VI. 59. *Musg.*

Ὦ καὶ, etc.] Ex emendatione Musg. Prevostus reddidit ita: "Oui, le même que celui dans lequel elle a fait tomber son époux." *Beck.*

Delevi comma post καθεῖλες. Construendum enim: ᾧ καὶ τόσον Αἴγισθον καθεῖλες κτανών, scil. αὐτόν. *Seidl.*

985. προβλήμα.] MS. β. προβλέματος. Verum tamen puto προβλήματος, quod interpretandum *periculi*, quo sensu a Polybio plus semel adhibetur. *Musg.*

προβλήματος.] MS. β. προβλέματος. Mendose. Ceterum non *periculum* hic valet πρόβλημα, sed *mandatum negotium*. *Seidl.*

986. Post τάδε vulgo comma ponunt. Sed jam Reiskius sensit, sententiam

Παῖ Τυνδαρίου,
Καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροιν
Διός· οἳ φλογερὰν αἰθέρ' ἐν ἄστροις
Ναίουσι, βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις
Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·
Χαῖρε, σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας,
Πλούτου, μεγάλης τ' εὐδαιμονίας.
Τὰς σὰς δὲ τύχας διαπτύσσθαι

Filia Tyndari,
Et fortium soror juvenum, filiorum
Jovis, qui flammeum ætherem in astris
Incolunt, qui in maris fluctibus mortalium
Honores servatrices habent,
Salve, te veneror, æque ac beatos *Deos*,
Divitiarum, magnæque felicitatis *causa*.
Tuas autem fortunas coli

Διοῖς δοκεῖ τάδε rectius ad antecedentia referri. Conjicit enim δρόσου, 'τοὺ Διοῖς. *Seidl.*

987. τιμῆεν δὲ χ' ἁδύ] Malim equidem: τιμῆεν δ', οὐχ ἁδύ. *Musg.*

Musgravius conjicit τιμῆεν δ', οὐχ ἁδύ, quod librorum lectione deterius est. Male etiam et contra metrum Victorii editt. τιμῆεν δὲ χ' ἡδύ σ' ἀγάπημα. *Seidl.*

988. Uncinis inclusi vocem ἰώ. Ita enim Thierschius: "ἰὼ linea Victorius subduxit et in margine "M." posuit, quo indicat, ἰὼ in MS. defuisse." Melius profecto videtur abesse. Natum fortasse est ex addito ὦ ad βασίλεια. *Seidl.*

990. Καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροιν] Διοσκούροιν. Vide supra ad v. 746. *Barnes.*

991. αἳ φλογερὰν] Barnesius errore typographico αἱ δὲ φλογερὰν. *Musg.*

Quod in Barnesiana est αἱ δὲ φλογερὰν, id recte typographicum errorem judicat Musgravius. *Seidl.*

993. Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·] Non est, quod adeo turbentur critici, adjectivum masculinum substantivo fœminino adjungi; ita enim Attice apud optimos auctores usurpari videmus, ut: Πύλαν ἡμαθόεντες, et ὑλήεντι Ζακύνθῳ, et Φωκέων ὀλοόντων ἕδρᾳ, Homer. et πηγὴν δάμαρτα, et πλουτὶς Ἰασονίδαισι, θῆλυς λέχος, ἴσα χάλκειος, ἁλὶς πελαγῖτις, στυγνὸν ὑφ' ὑγρὴν, πηρὸς ἕδρᾳ, quæ omnia exempla et plura ab Eustathio in hanc rem proferuntur; vide quæ nos ex eodem ad Hippolyt. v. 389. et Æmil. Portus in hunc locum. Hæc autem verba: Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, proprie da Castore et Polluce dicuntur, utpote quorum honor erat, Servatores præcipue dici, de qua quoque re vide quæ nos ad Helen. v. 1663. *Barnes.*

Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·] Bothius conjicit σωτῆρες. Idem in textu reposuit Schæferus. Sed nihil mutandum est. Τιμὴ hic valet *munus*. Noster Iphig. Taur. 777. ξυνοφίνους τιμὰς ἔχω, de Iphigenia, coll. v. 53. σίχνιν τάνδ', ἣν ἔχω ξυνωφύνου. Æschyl. Eum. 416. τιμάς γε μὴν δὴ τὰς ἐμὰς πατὴρ πάρα, et passim in ista fabula. In Comici Ecclesias. 5. ubi de lampade dicitur λαμπρὰν ἡλίου τιμὰς ἔχειν, non satis accurate vertunt *splendidos solis honores habet*, dilucidius, *splendidum solis munus*. Conf. Valcken. ad Hippol. v. 106. De generis enallage in τιμὰς σωτῆρας vid. Æm. Portum et Barnes. ad h. l. coll. Lobeckio ad Soph. Ajac. p. 270. sqq. *Seidl.*

994. Intellige sic: σεβίζω σε ἴσα πλούτου μεγάλης τ' εὐδαιμονίας. *Seidl.*

σεβίζω' ἴσα ed. Victor.

Καιρὸς νῦν, ὦ βασίλεια.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἔκβητ' ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ' ἐμῆς
Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα.
Σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι
Φρυγίοις· ἐγὼ δὲ τάσδε Τρῳάδος χθονὸς
Ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς, ἣν ἀπώλεσα,
Σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ, κέκτημαι δόμοις.
ΗΛ. *Οὔκουν ἐγὼ, δούλη γὰρ ἐκβεβλημένη*

Tempus est, O regina, ab omnibus.

CLYTÆMNESTRA.

Descendite de curru, O Troades, et meam manum
Prehendite, ut extra vehiculum hoc pedem ponam.
Spoliis enim exornatæ sunt sedes Deorum
Phrygiis: ego vero hasce, ex terra Troica
Electas *famulas* pro filia, quam perdidi,
Exiguum munus, gratum tamen, domi possideo.
Ele. Anne ego (serva enim ejecta *ex*

997. Legendum, ut versus Paræmiacus sit:

καιρὸς νῦν, ὦ βασίλεια.

Musg.

Heath. scribit: *Καιρός γ' ἰμοὶ, ὦ βασιλεία. Beck.*

Post *καιρὸς* vocabulum excidisse, metrum docet. Musgravius inserit *νῦν*, Heathius *γ' ἰμοὶ*, pro quo melius esset *ἰμείγ'*. Sed laborare mihi videtur hæc tota postrema sententia, quare aliud quiddam excidisse arbitror. *Seidl.*

Deest *νῦν* in ed. Victor.

998. *Ἔκβητ' ἀπήνης, Τρῳάδες,*] Clytæmnestra in scenam introducitur, cujus area videtur ager Argivus juxta Coloni, Electræ mariti, rusticas sedes, curru vecta et Trojanis ancillis captivis stipata, Asiatica quadam pompa et luxu plane regio.

Barnes.

999. Vulgatam hujus vers. lectionem tuetur Van Staueren Obss. Misc. T. X. p. 98. nam Abresch. in Misc. Obss. 9, 3. p. 436. et ad Æsch. I. p. 355. conjecerat *βάσω πῶδα*, quod *στῆσαι πῶδα* sit, *sistere gradum*. *Beck.*

1000. *Σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι*] De hostium spoliis, Deorum templis suspensis, vide quæ supra diximus ad v. 6. *Ὑψηλῶν δ' ἐπὶ Ναῶν τίθησι σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων.* Ita antiquitus legimus de Euphorbi, a Menelao in bello Trojano occisi, clypeo in templo Argivæ Junonis laquearibus suspenso, quem aliquot post seculis Pythagoras pro suo agnovit, utpote qui Trojani tempore belli Panthoides Euphorbus erat, ut ait Ovidius Metamorph. Lib. XV. Fab. 3. In quem locum vide veteres Scholiastas Latinos et Diogenem Laërtium in Vita Pythagoræ; Philostratum denique de Vita Apollonii Tyanei, Lib. VIII. c. 3. in oratione Apollonii ad Domitianum. De voce autem *κεκόσμηνται*, quæ pro *κεκοσμημέναι εἰσὶν*, Ionice, Attice et Poëtice, ponitur, vide quæ nos ad Herc. Fur. v. 546. Ita Sophocles in Œdip. Colon. v. 1299. *Τετίμηνται* habet; sic Eurip. in Danaë, v. 70. *ἐμεμιόχθηνται*. Sic *ἐβίβλεντο*, Ionice *ἐβιβλίατο* et *ἕατο*, pro *βεβλημέναι ἦσαν*. Et certe hæc est antiquissima hujus temporis et personæ formatio, in verbis contractis,

Δόμων πατρῴων, δυστυχεῖς οἰκῶ δόμους,
Μῆτερ, λάβωμαι μακαρίας τῆς σῆς χερός;
ΚΛ. Δοῦλαι πάρεισιν αἵδε, μὴ σύ μοι πόνει.
ΗΛ. Τί δ' αἰχμάλωτόν τοι μ' ἀπῴκισας δόμων;
Ἠρημένων δὲ δωμάτων ἠρήμεθα,
Ὡς αἵδε, πατρὸς ὀρφαναὶ λελειμμέναι.
ΚΛ. Τοιαῦτα μέντοι σὸς πατὴρ βουλεύματα,
Εἰς οὓς ἐχρῆν ἥκιστ', ἐβούλευσεν φίλων.
Λέξω δὲ, καί τοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ
Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρόητις ἔνεστί τις,

1005 Ædibus paternis, infelicem incolo domum)
O mater, apprehendam beatam tuam manum?
Cly. Servæ hæ presto sunt, ne tu mihi labora.
Ele. Quid vero me captivam ab ædibus *paternis* procul amandásti?
Captis autem ædibus, captæ sumus,
1010 Ut istæ, orbæ relictæ patre.
Cly. Hujusmodi quidem tuus pater consilia
Adversus quos minime oportebat amicos iniit.
Dicam autem. Quanquam quum mala corripuit opinio
Mulierem, linguæ inest quædam acerbitas

mutare *nempe* ται in ται, ut εστειλαται, in plurali εστειλανται, etc. *Barnes.*

1002. Ἐξαίρετ',] Ἐξαίρεται, pro ἐξαιρεῖται, vel δῶρα subaudi, et per appositionem refertur ad Τρῳάδας. Præter sortem autem captivæ plurimæ Trojanæ sunt Agamemnoni concessæ, quod imperator Græcorum erat.

ἀντὶ παιδὸς, ἣν ἀπώλεσα,] Iphigeniam notat, quam ex patris impia pietate immolatam amisit, de qua re vide Iphig. in Aul. Fabulam. *Barnes.*

Ἐξαίρετ',] Intellige, si opus est, δῶρα. V. Lamb. Bos. Ellips. p. 125. sqq. Versu præcedente recte post τάνδε Schæferus posuit comma. *Seidl.*

1008. Heath. distinguit: τί δ'; αἰχμάλωτόν τοί μ' ἀπῴκισας δόμων. *Quidni vero? captivum certe me a domo patria abstraxisti.* Reisk. scribit: τί δ' αἰχμάλωτον ὡς (i. e. ὡς αἰχμάλωτον) *quare vero me ut captivum abduxisti procul ab ædibus paternis?* ἠρημένων γὰρ δωμάτων, *ademtis enim ædibus nos quoque capti velut et perditi sumus, non secus atque hæ orbæ,* πατρίδος λελειμμέναι, *procul a patria remotæ.* *Beck.*

Τί δ'; αἰχμάλωτόν] Interrogationis signum, quod vulgo in versus fine ponitur, bene h. l. inseruit Heathius. Τί δ'; est nostrum *wie so?* i. e. cur ita vis, cur me minus quam hasce famulam tibi vis adesse? Proximum τοί autem est nostrum doch, sive ja. *Hast du mich doch,* sive *du hast mich ja wie eine Kriegsgefangene aus dem Hause entfernt.* *Seidl.*

1009. Nescio, quo errore in Musgrav. Ed. excusum sit ἠρημένων μὲν. Vertit Reiskius: Ademtis enim ædibus nos quoque capti velut et perditi sumus non secus atque hæ. *Seidl.*

1010. λελειμμέναι.] Non pertinet ad ἠρήμεθα, sed ad αἵδε. Alias scripsisset λελειμμένοι ex canone Daweziano, cui calculum suum adjicit Porsonus ad Hec. 515. et alibi. *Seidl.*

1014. Corruptum hunc versum putat Porsonus ad Hec. 302. ob correptam vocalem ante γλ. Sed bene defendit Erfurdtius meus ad Soph. Ajac. v. 1066. p. 619. not. citans Æschyli Fragm. apud Phot. v. ἐκτόπιον.

Ὡς μὲν παρ' ἡμῖν οὐ καλῶς· τὸ πρᾶγμα δὲ
Μαθόντα σ', ἢν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις,
Στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μή, τί δεῖ στυγεῖν;
Ἥμᾶς δ' ἔδωκε Τυνδάρεως τῷ σῷ πατρὶ,
Οὐχ ὥστε θνήσκειν, οὐδ' ἃ γεινάμην ἐγώ.

1015 (Ut nunc apud nos) non recte: ipsam vero rem
Si cognoveris, si quidem merito *nos* odio prosequi potes, [*nos*?
Odio prosequi *nos est* æquum, si vero non *cognoveris rem*, quid oportet odisse
Nos dedit Tyndareus tuo patri,
Non ut morerer, neque ea, quæ peperissem ego.

πίστημα γλώσσης, σταφυλίου βίλος λίγου.

Quid faciet Porsonus huic versui Soph. Trach. 615.

σφαγεῖδι θήμονος τῇδ' ἐν' ὄμμα, γνάθινον.

Conf. ejus Præf. ad Hec. p. clxxii. sqq. *Seidl.*

1015. Lego et distinguo:

ἐς τὸν παρ' ἡμῖν, οὐ καλῶς.

(*Ut nunc nobis usu venit*) *nullo jure.* Non enim dicit, hoc quoad se tantum iniquum esse, sed in universum. *Musg.*

Ὡς μὲν παρ' ἡμῖν, οὐ καλῶς, etc.] Hunc locum nemo intellexit. Alii aliter vertunt, sed inepte omnes. Musgravium non satis intelligo. Mutandum autem nihil puto præter interpunctionem. Vulgo enim plene distinguitur post τις versu antecedente, et post ἡμῖν nulla est interpunctio. Loci sensus hic est: *Rem dicam, quamquam, ubi malam famam mulier nacta est, orationi ejus inviti quid inest,* (i. e. ejus orationem inviti audiunt, neque æqua lance pendunt) *injuria, ut mihi quidem videtur, sed rem ipsam* (nulla personæ ratione habita) *decet cognoscere, et, si hac cognita aliquis odio dignus videatur, tum demum æquum est, eum odisse, sin minus, odio abstinere.* Παρόντος igitur est idem quod παρόν τι, *invisi, molesti quid,* qua significatione sæpissime adjectivum illud apud Nostrum occurrit, ut Med. 226. παρὸν κολίσαις ἐστὶν ἁμαθίας ὕπο, Hel. 295. etc. In ipsa nostra fabula supra legimus v. 418. παρὸν δ' ἀγγείλαιμεν ἄν. Quod attinet ad verba παρ' ἡμῖν, conf. Nostri Heracl. 881.

παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα μὴ 'κτείνασθαι δίκῃ,

i. e. nobis hoc non videtur sapiens. *Seidl.*

1016. Μαθόντα σ',] Hoc, quod habet Ed. Victor. mihi quidem satisfacit. Canterus μαθοῦσαν legit, Reiskius μαθόντας. vid. ad Iphig. in Taur. v. 888. Cyclop. v. 326. *Musg.*

Μαθόντα σ',] Canterus et Scaliger μαθοῦσαν legunt, et certe ea lectio videtur necessaria: ad Electram enim res refertur, nolo tamen aliquid mutare; quia omnia exemplaria μαθόντα habent, et supra ad Ion. v. 973. observavimus, aliquando masculinum genus etiam de singulari fœmina usurpari, quamquam, ut ingenue fatear, vix in hac re tale quid me reperisse meminerim. Vide quoque supra ad v. 993. *Barnes.*

Μαθόντας — ἔχῃ] Vulgo μαθόντα σ' — ἔχεις. Reiskium secutus sum, nisi quod scripsi ἔχῃ, quum illi satisfaceret indicativus ἔχω. Ultima littera in ἔχεις videtur nata e prima vocabuli sequentis, nisi potius secundam personam librarius fecit ob prægressum scilicet σέ. *Seidl.*

1017. Neutra in parte versus retinendum censeo στυγεῖν. Lego utique:

Στύγειν δίκαιόν μ', εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ στύγειν;

Musg.

1018. Optime emendat Dawesius Miscell. Crit. in fine:

ἡμᾶς δ' ἔδωκε Τυνδάρεως τῷ σῷ πατρὶ
οὐχ ὥστε θνήσκειν, οὐδ' ἃ γεινάμην ἐγώ.

Musg.

Ἥμᾶς δ' ἔδωκε] Ita bene Dawesius Miscell. Crit. p. 337. Vulgo ἡμᾶς δέδωκε. (Ita ed. Victor.) *Seidl.*

1019. οὐδ' ἃ γεινάμην ἐγώ.] Γεινάμην Ionice pro ἐγεινάμην, sublato omnino augmento, non autem per contractionem eh-

Κεῖνος δὲ παῖδα τὴν ἐμὴν, Ἀχιλλέως
Λέκτροισι πείσας, ὥχετ' ἐκ δόμων ἄγων
Πρυμνοῦχον Αὐλιν· ἔνθ' ὑπερτείνας πύλας,
Λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηίδα.
Κεἰ μὲν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος,

1020 Ille vero filiam meam, Achillis
Spe connubii ductam, domo abduxit in
Stationem navium Aulidem; illic superatis portis
Candidam demessuit Iphigeniæ genam.
Et si quidem urbis excidium prohibens

so, ut veteres libri præ se ferebant; tunc enim δ produceretur, quod versus ferre nequit. *Barnes.*

γυναίμαν etiam Reisk. *Beck.*

δ' γυναίμαν ἐγώ.] Certissima hæc est Reiskii et Dawesii Miscell. Crit. p. 337. emendatio, quum olim legeretur δ' γυνάμην ἐγώ. Barnesius δ γυνάμην omisso augmento, quod hic locum non habet. — Ceterum confer Troad. 749. *Seidl.*

δ' γυνάμην, ed. Victor.

1020. α. Κεῖνος δὲ παῖδα τὴν ἐμὴν, Ἀχιλλέως Λέκτροισι πείσας,] Quomodo Agamemnon, prætextu Achillis nuptiarum, Iphigeniam ad Aulidem traxerit, ubi illam immolarit, supra ostenditur in fabula sub eo nomine venditata. *Barnes.*

1022. ὑπερτείνας πύλας,] Optime Tyrwhittus: Corrigendum credo πυρᾶς. Sic recte in Iphigen. in Tauris, v. 26. Iphigenia de se loquitur:

ἰλθοῦσα δ' Αὐλὶδ' ἡ τάλαιν' ὑπὲρ πυρᾶς
μητρὸς λαφθεῖσ' ἐκαινίσην ξίφει.

Musgr.

Πρυμνοῦχον Αὖλιν·] Aulis portus et regio Bœotiæ, ubi Græci naves adscendebant in Trojana expeditione; recte igitur πρυμνοῦχος ob navium, præcipue Græcarum, stationem dicitur, et quod ob tranquillitatem diu ibi detinebantur. Vid. ad Iphig. Aul. v. 14.

ἔνθ' ὑπερτείνας πύλας,] Scaliger σῦλας legit; mallem ego λύσας, sed exemplum desidero τοῦ λυ brevis in hac voce. Contra militant Scenici omnes. *Barnes.*

Optime se habet vulgata, ὑπερτείνας πύλας idem, quod ὑπὲρ πύλας σῦδε τείνας. Reisk. conjicit: ἔνθα πεμπὰς πύλας. *Beck.*

πυρᾶς,] Ita Tyrwhittus feliciter, ut solet, correxit vulgatum πύλας, quod infirmius Heathius defendit. Comparat Tyrwhittus Iphig. Taur. 26. *Seidl.*

1023. Ἰφιγόνης] Docte monet Barnesius, hanc primariam vocis formam esse, alteram vero Ἰφιγένεια secundariam et poëticam. Similis inflexio est in Πηνελόπη, Πηνελοπείη, apud Hom. Εὐρώπη, Εὐρώπεια, apud Moschum. Εἰλείθυια, Εἰλειθυίη, Dionys. Perieg. v. 259. Περσεφόνη, Περσεφόνεια, Orph. Hymn. 29. et alibi. Ἰπποδάμη, Ἰπποδάμεια, quæ omnia a Barnesio indicata sunt. Adde Τυρώ, Τυρώ, Apoll. Rhod. Lib. I. *Musg.*

Ἰφιγόνης] Ἰφιγένειας. Notandum est, hoc in loco Ἰφιγόνη, licet rarius occurrat, originale esse, et Ἰφιγένεια poëtice pro eodem dici, et alio nomine Ἰφιάνασσα. Poëtæ enim propria nomina hoc modo extendere solent, præsertim Attici et Ionici scriptores, aliquando etiam et appellativa, ut: Πηνελόπη, Πηνελοπείη, Hom. Εὐρυδίκη, Εὐρυδίκεια Mosch. Εὐρώπη, Εὐρώπεια idem. Εἰλείθυια, Εἰλειθυίη, Dionys. Perieg. v. 259. Περσεφόνη, Περσεφόνεια Orph. Καλλιόπη, Καλλιόπεια, Ἰπποδάμη, Ἰπποδάμεια, Ἀθήνη, Ἀθηναίη, ἀνάγκη, ἀναγκαίη, etc. *Barnes.*

Ἰφιγόνης] Brubach. Ἰφιγίνης. — De ratione ista forma disputat Barnesius, eamque originariam putat, alteram vero Ἰφιγένεια ex illa formatam per dilatationem poëticam. Quod verum videtur de iis nominibus, quæ in exemplum Barnesius affert, Εὐρώπεια, Πηνελόπεια, Εἰλείθυια, Ἰπποδάμεια, Περσεφόνεια, Εὐρυδίκεια, Καλλιόπεια, quamquam etiam horum quædam diversitas est. De Ἰφιγένεια non assentior. Hoc enim descendit ab Ἰφιγενὴς (quod nomen commemorat Etym. M. 480. 15.), Ἰφιγόνη vero ab Ἰφιγόνης. Plane

Μενέλαον ὡς σώσαιμι; τὸς δὲ πῶς πατὴρ
'Ηνίσχετ' ἂν ταῦτ'; εἶτα τὸν μὲν οὐ θανεῖν
Κτείνοντα χρῆν τἀμ', ἐμὲ δὲ πρὸς κείνου παθεῖν;
"Εκτειν', ἐτρέφθην, ἥντερ ἦν πορεύσιμον,
Πρὸς τοὺς ἐκείνῳ πολεμίους· φίλων γὰρ ἂν
Τίς ἂν πατρός σου φόνον ἐκοινώνησέ μοι;
Λέγ' εἴ τι χρῄζεις, κἀντίδες παῤῥησίᾳ,
"Οπως τέθνηκε τὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.

Menelaum ut servarem? tuus autem pater quomodo
Tulisset ista? deinde illum quidem non mori
Conveniebat, qui mea occidisset, me vero ab illo pati?
Occidi; converti me *ad viam*, quam licebat ire
Ad ipsius hostes: Amicorum enim
Quis patris tui cædem mecum communicàsset?
Dic, si quid cupis, et oppone libere,
Quod tuus parens injuste perierit.

1042. MSS. β, γ. πατεῖν μ'. In Ed. Victor. deest μ'. *Musg.*

1046. a. 'Εστιν', ἐτρέφθην, ἥντιν' ἦν πορεύσιμον, Πρὸς τοὺς ἐκείνῳ πολεμίους.] 'Ετρέφθην ἐς τὴν ὁδὸν, ἥντιν' ἦν ἰσοὶ πορευτέον, δηλονότι πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ ἐχθροὺς αὐτῷ διαπεμπόντος, οἵους ἦν Αἴγισθος, ὃν ὁ Θυέστης ἐκ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, Πελοπείας, ἔστερε τιμορὸν, ὃν ὑπ' 'Ατρέως ἴσασθαι, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐστασιάζε. 'Τβρισθῆσα δὲ ὑπὸ 'Αγαμέμνονος, διαγνάθην οὐ μὲν τοῖς αὐτοῦ φίλοις, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς ἐχθροῖς, φιλιωθῆναι, ἵνα αὖτως αὐτὸν τῆς ὕβρεως τιμωρῶ. Joh. Miltonus ἐτρέφθην legit nulla necessitate, cum ἐτρέφθην saltem æque bene stabit, certe prima corripi debet. *Barnes.*

ἥντερ] Accusativus ἥντερ pendet ab ἐτρέφθην. Plene ἐτρέφθην ἐκείνην ὁδὸν, ἥπερ ἦν πορεύσιμον, scil. πρὸς τοὺς ἐκ. πολ. *Seidl.*

1047. Malim φίλων γὰρ οὔ, aut φίλων γὰρ οὖν. *Reisk.*

1051. 'ΗΛ. Δίκαι' εἶπας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει.
Γυναῖκα γὰρ χρὴ πάντα συγχωροῦν πόσει
"Ητις φρονεῖν εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
— εἰ δὲ μή, NOXEI TAAE.

Verba sunt Electræ ad Clytæmnestram, quæ Agamemnonis cædem excusare studens, filiæ quæcunque vellet obloquendi potestatem fecerat. Primum autem scribendum puto:

Uxorem autem decet conjugi in omnibus morem gerere, si sanæ mentis est; quod si non fecerit, hac quidem parte sanæ mentis non est habenda. Sic loquuntur Veteres. Hippol. 293.

Κ' εἰ μὴ νοεῖς τι τῶν ἀνοήτων πλέον.

Andromachæ, 898. τοῦνεκ' αὐτὸ καὶ νοεῖν. Verbum νοεῖν de turbato perversoque rei cujusque statu usurpari Abreschius animadvertit ad Æschylum, Lib. III. p. 179. — Deinde vero bos tres versus Choro tribuo, Electræque orationem sequenti demum versu incipere arbitror. Hic autem sic scribendus:

"Ον' ὡς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκειν λόγων.

Quandoquidem dignaris mecum in certamen descendere. Jacobs.

1052. χρῆν, ed. Victor.

1053. "Ητις φρενώσης] "Ητις φρενοῖ ἀρτίως χρῶνται, i. e. σώφρων. Quare autem φρενώσης habeat accentum in penultima, quanquam sit primæ contractorum, vide ad Ion. v. 1154. ubi tamen pro ἀλλ' legendum ἀλλ', quod jam nunc video, doleoque, et (nisi homo essem) misere puderet, etiam tot leviculas erratiunculas omnem nostram diligentiam effugisse. *Barnes.*

ΗΛ. Δίκαι' ἔλιξας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει.
Γυναῖκα γὰρ χρὴ πάντα συγχωρεῖν πόσει,
Ἤ τις φρενήρης· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
Οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκει λόγων.
Μέμνησο, μῆτερ, οὓς ἔλιξας ὑστάτους
Λόγους, διδοῦσα πρὸς σέ μοι παῤῥησίαν.
ΚΛ. Καὶ νῦν γε φημὶ, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.
ΗΛ. Ἆρα πλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς;

Ele. Juste dixisti, sed hoc jus turpiter habet.
Uxorem enim debebat omnia concedere marito,
Quæ mentis compos *esset*; si vero hæc non videntur tibi,
Neque mei sermonis in censum veniunt,
Memineris, O mater, quæ dixeris novissima
Verba, quibus mihi loquendi ad te dedisti copiam.
Cly. Etiam nunc dico, neque denego, filia.
Ele. Anne ubi sudies, mater, deinde *me* afficies maleficio?

Leg. ἢ δ' ἡ μὴ, *cui vero id non videtur*, *la penes me ne in censum quidem venit*, su. Aut servato εἰ, legendum ἥκῃς. *ec autem nisi probes, nolim mecum in erborum contentionem descendas. Reisk.*

1054. εἰς ἀριθμὸν ἥκειν valet, quod Laine dicitur *in numerum* vel *in censum mire.* Sic εἰ τοὐμὸν ἴχθος ἐναριθμῇ, Orest. 16. Legendum igitur:

— εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
Οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τόνδ' ἐμῶν ἥκει λόγων,
Μίμνησο, μῆτερ, —

ὑμᾶς ἐμῶν λόγων, *ictus meorum sermonum.* Sic στέγε δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψαν ποιλὰ, Apollon. Rhod. II. 20. νῶϊν ἐλὰς ἔστυφεν ἐμμανίης Διονύσου Tryphiodor.

ἥκει habent Ed. Victor. et MSS. quod nim vulgo dant ἥκεις, quodque hic male estat, sine auctore est.

Æschylus: ἔστυφεν — ὄπωδεν. Eumenid. 55. *Mus.*

Locus difficillimus et a nemine satis explicatus. Ἥκεις est lectio vulgata, quam primum reperio in Brubachiana. Victorius et MSS. ἥκει. Idem habet Hervag. Præterea post λόγων Brub. Hervag. Canter. ponunt punctum, quod ita tamen ferri potest, ut ante μίμνησο sumas lacunam. Sed si isto loco cum Stiblino comma ponas et ἥκεις legas, quod profecto verius videtur, difficultas maxime eo redit, quid significent ista: εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν λόγων ἥκεις. Vox ἀριθμὸς interdum ita occurrit, ut idem fere significare videatur, quod ἀρεσμὸς sive ῥυθμός. Possis igitur explicare: *si vero tibi hæc secus videantur, neque tu in congruentiam orationis meæ venis*, i. e. si mecum non congruis, consentis, *memento*, etc. Ita dicimus εἰς ταὐτὸν ἥκειν, *consentire*, et similia. Possis etiam, *si verborum meorum rationem non habes, si ea contemnis.* Verum tali modo expectes potius μέτει pro εἰδέναι. Si pro οὐδ' legas σὺ δ', sensus possit esse hic: *quodsi tibi hæc secus videantur, tu vero in censum orationis meæ venis*, i. e. tu vero cupis, ut sententiam de te meam dicam, memento. Hoc modo Electra, quæ jam matris jussu sententiam suam de factis ejus latura est, veniam rogabit, si forte judicium suum paulo gravius videatur ac durius. Ἀριθμὸν τινὰ certe dicitur de censu et lustratione exercitus. Verbi autem ἥκειν similis usus est in Nostri Med. 928. εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους. *Seidl.*

1057. Καὶ νῦν γε φημὶ, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.] Est emphatica hæc, nec inelegans, nec otiosa repetitio; ita D. Johann. c. i. v. 20. Καὶ ὡμολόγησε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο. Vide quæ nos supra ad Cyclop. v. 211. *Barnes.*

ΚΛ. Οὐκ ἔστι· τῇ σῇ δ' ἡδὺ προσθήσω φρενί.
ΗΛ. Λέγοιμ' ἄν· ἀρχὴ δ' ἥδε μοι προοιμίου.
Εἴθ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας.
Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει,
Ἑλένης τε καὶ σοῦ, δύο δ' ἴφυτε συγγόνω
Ἄμφω ματαίω, Κάστορός τ' οὐκ ἀξίω.
Ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ', ἑκοῦσ' ἀπώλετο·
Σὺ δ' ἄνδρ' ἄριστον Ἑλλάδος διώλεσας,
Σκῆψιν προτείνουσ' ὡς ὑπὲρ τέκνου πόσιν
Ἔκτεινας· (οὐ γὰρ, ὡς ἔγωγ', ἴσασιν εὖ·)

Cly. Non; at si quid excogitaveris, gratum animo habebo.
Ele. Dicam *igitur*: hoc autem *erit* mihi principium procemii.
Utinam habuisses, O mater, meliorem mentem:
Nam forma quidem laudem commodam affert,
Helenæ, et tuæ; duæ vero estis sorores
Ambæ dementes, Castoreque non dignæ.
Nam hæc quidem rapta perilt volens.
Tu vero virum Græciæ præstantissimum perdidisti,
Prætextum prætexens, quod pro filia maritum
Occideris: haud enim *alii rem*, ut ego, bene sciunt:

1058. ἰρεῖ scribit Reisk. *Barnes.*

Ἄρα κλύουσα,] Fugit hic locus Erfurdtium meum ad Soph. Aj. 1109. ubi Porsoni regulam (ad Orest. 64.) de non producenda brevi vocali ante mutam cum liquida vocabuli sequentis studet defendere. Fateor quidem, multos locos Erfurdtium egregie correxisse, sed de aliis non assentior, atque ipsa illorum locorum multitudo criticum debet paululum morari. Ac videor mihi aliquanto plures hujus generis locos offendisse, quam quos Erfurdtii disputatio tangit. Neque illud satis perspicio, cur, quod in mediis, atque adeo compositis vocabulis, ut ἐπίδρομὰς, παντάλιόν, &c. licuit, non idem in diversis vocabulis potuerit ferri. Sunt etiam aliæ epicæ poëseos licentiæ, quibus rarissime tragici in senariis utuntur, sed utuntur tamen. Ita supra v. 598. habuimus formam ἥλωθον, ita nonnumquam dicunt πολλὸν, μίσσος, alia. Potes quidem etiam nostro loco corrigere ἄρά μι sive ἄρά γε, sive cum Hermanno ἆρ' ἀν. Sed dubito librorum lectionem mutare. *Seidl.*

1059. Οὐκ ἔστι·] Non temere movenda hæc phrasis, quam ad Ion. 344. frustra suspectam habui. Exstat enim Soph. Ajac. 470. Nostri Med. 390. et Alcestid. 561. Videtur esse præsens pro futuro, ut πάρεστιν, Soph. Œd. Tyr. 776. πάρεσται, Aristoph. Equit. 176. γένοι, Ibid. 1085. Νηρεΐδων μία γένοιτο, Nonn. p. 164. ἐξανίστατο, Pind. Pyth. IV. Strophe 5. ἁλίσκεται, Olymp. VIII. Epod. 2. et alia, quæ in promtu sunt, accumulem.

Pro σῇ σῇ legi potest σῇ 'μῇ, i. e. σὺ ἐμῇ: quo posito, ἡδὺ cum σοὶ (sic nunc malim pro τάδε, v. 1059.) concordabit. *Musg.*

Reisk. conjicit: σῇ σῇ δ' ἄνα πρεσβὺν φρένα, *tuæ sententiæ meum placide approbo*, h. e. assentior tibi sine contradictione. *Beck.*

Οὐκ ἔστι· σῇ σῇ, &c.] Heathius vertit "Non ita est; immo quod animo tuo gratum erit, insuper tibi retribuam."

Edd.

1062. Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει. Lege, φέρειν. *Porson.*

ἄξιον] Itidem absolute, i. e. nullo cui subjecto, legitur Thucyd. I. 142. ὃ

Ἢ τῆς θυγατρὸς πρὶν πεπυρῶσθαι σφαγὰς,
Νέον τ' ἀπ' οἴκων ἀνδρὸς ἐξωρμημένου,
Ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης.
Γυνὴ δ', ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων
Εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν.
Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύραισιν εὐπρεπὲς
Φαίνειν πρόσωπον, ἤν τι μὴ ζητῇ κακόν.
Μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγώ σ' Ἑλληνίδων,
Εἰ μὲν τὰ Τρῳῶν ἦν εὐτυχῆ, κεχαρμένην,
Εἰ δ' ἥσσον' εἴη, ξυννεφοῦσαν ὄμματα,

Quæ priusquam filiæ cædes esset decreta,
Cumque recens ab ædibus vir recessisset,
Ad speculum flavos comæ cincinnos componebas.
Mulier autem, quæ absente viro ex ædibus
Ad formam *se* ornat, *eam* ut malam depinge:
Haud enim ipsam oportet foris decoram
Ostendere faciem, nisi malum aliquod quærat.
Ego vero te solam ex omnibus Græcanicis mulieribus scio,
Siquidem *res* Trojanæ felices essent, lætari solitam,
Si vero inferiores, contrahere frontem,

ἔχουσι δοῦλαι. Iterum: ἀξίους ἐς τὰ ναυτικὰ, VIII. 106. *Musg.*

1063. s. δύο — Ἄμφω recte se habet. Duæ estis sorores, demens utraque, i. e. quarum una non minus demens est quam altera. Nullus hic est pleonasmus. *Seidl.*

1065. ἀνώλεσεν·] Piersono placet ἀσχύνη. Mihi hoc tenuius videtur, quam pro rei turpitudine. *Musg.*

Etiam Reisk. defendit ἀνώλεσε, semetipsa perdidit. Opponitur sequens δώλεσε. *Beck.*

ἀνώχλεσεν·] Ita bene Piersonus Veris. p. 247. Vulgo ἀνώλεσε, quod miror nactum esse defensores. *Seidl.*

Ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ', ἐκοῦσ' ἀνώλεσεν·] Comma aut omnino delendum aut post ἐκοῦσ' ponendum, ut sensus sit non, quod versio dicit: Nam hæc quidem rapta, periit volens, sed: Nam hæc quidem *volens* rapta, periit, i. e. ipsa se prædam obtulit nec rapta est invita, sed sua sponte. *Fachse.*

1068. οἱ γὰρ, ὃς ἔγωγ', ἴσασιν ἴσ'·] Lege, ἴσασι δ' εὖ. *Pors.*

ἴσασιν·] Nos: *man weiss*, qui usus tertiæ personæ pluralis frequentissimus est. Quare non intelligo, cur viri docti in isto Sophoclis loco offendant, Œd. Col. 658.

κἀλλαὶ δ' ἀκύλαι· κἀλλὰ δὴ μάντιν ἴσην
θυμῷ κατοπτίλησαν· ἀλλ' ἐ τοῦτ' ὄναρ
αὐτοῦ γίνηται, φεῦδεα τἀκυλήματα.

In nostro loco non hærebis, si, quod res ipsa postulat, ad σκῆψιν πρόσωπον intelligis πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. *Seidl.*

ἰσᾶσιν est dativ. plur. *scientibus*, et construitur cum πρόσωπον, *obtendens, obtrudens, non tam bene, atque ego, scientibus*; jactans apud minus me gnaros. *Reisk.*

1069. Ἡ τῆς θυγ. &c.] Similem orationis conversionem deprehendes Hec. 1187. ubi vide Porsonum. Quare non est, quod cum Bothio legatur ᾗ, *quomodo*. *Seidl.*

1074. s. Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύραισιν εὐπρεπὲς Φαίνειν πρόσωπον,] Lege θυραίοις. Confer Hippol. 414. (*Hæc emendatio juvenis erat Porsoni; a qua, etsi ipsa haud*

Ἀγαμέμνον᾽ οὐ χρήζουσαν ἐκ Τροίας μολεῖν.
Καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι.
Ἀνδρ᾽ εἶχες οὐ κακίον᾽ Αἰγίσθου πόσιν,
Ὃν Ἑλλὰς αὐτῆς εἵλετο στρατηλάτην.
Ἑλένης δ᾽ ἀδελφῆς τοιάδ᾽ ἐξειργασμένης,
Ἐξὴν κλέος σοι μέγα λαβεῖν· τὰ γὰρ κακὰ
Παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἴσοψιν τ᾽ ἔχει.
Εἰ δ᾽, ὡς λέγεις, σὴν θυγατέρ᾽ ἔκτεινεν πατήρ,
Ἐγὼ τί σ᾽ ἠδίκησα᾽, ἐμός τε σύγγονος;
Πῶς οὐ, πόσιν κτείνασα, πατρῴους δόμους
Ἡμῖν προσῆψας, ἀλλ᾽ ἀπηνέγκω λέχη
Τἀλλότρια, μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη;

Quod Agamemnonem ex Troja redire non cuperes.
Atqui præclaram pudice vivendi occasionem tibi præbuerat:
Virum *enim* habebas non inferiorem Ægistho maritum,
Quem Græcia sibi ipsi elegerat imperatorem.
Cum autem Helena soror talia patrâsset,
Licebat magnam gloriam *inde* referre: nam mala
Exemplum habent bonis *propositum*, quod intueantur.
Si vero, ut dicis, tuam filiam interfecit pater,
Ego qua injuria te affeci, meusque frater?
Quomodo marito cæso paternas ædes non
Nobis dedisti: sed transtulisti *ad* lectos
Alienos, precio nuptias emens?

vera lectio sit, vera tamen sponte nascitur, hiçaiwn.) *Por. Advers.*

1075. ἦ γε ed. Victor.

1076. μὴν δ᾽ ed. Victor.

1077. Εἰ μὲν παρεῖ᾽ ἦν ἰσυγχῶ,] Emendat Canterus εἰ μὲν τὰ Τρῇ᾽ ἦν ἰσυγχῶ. Mihi verum videtur: εἰ μὲν τὰ Τρώων ἰσυγχεῖ. Legendum ἰσυγχεῖ indicat, quod sequitur, εἶτα. *Musg.*

τὰ Τρῇ᾽] Cum olim παρεῖ᾽ scriberetur, Canterus recte τὰ Τρῇ᾽ legendum putabat, cum illo autem putat Joseph. Scaliger, Æmilius Portus, &c. *Barnes.*

τὰ Τρῇ᾽ ἦν ἰσυγχῶ,] Ita Canterus. Edd. Victor. παρεῖ᾽ ἦν ἰσυγχῶ. Eleganter Musgravius τὰ Τρώων ἰσυγχεῖ, ob sequens εἶτα, quem secutus est Schæferus. Nec tamen illam lectionem, a libris minus recedentem, damnandam puto. *Seidl.*

1080. Καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι.] Subaudi ἡ Θεὸς, vel etiam Ἀγαμέμνων, vel certe καλῶς παρεῖχέ σοι sumendum est pro ἐξῆν, licebat, ut notat Æmil. Portus. *Barnes.*

παρεῖχέ σοι, i. e. in promtu tibi erat, facile erat, sive, ut Æm. Portus, ἐξῆν. De hoc impersonali παρέχει disputat jam Henr. Steph. Thes. I. p. 1350. b. *Seidl.*

1085. ἴσοψιν] Ita bene Scaliger conjunctim. Ed. Victor. εἰς ὄψιν. *Musg.*

εἰς ὄψιν] Τὰ γὰρ παρὰ τοῖς ἐσθλοῖς ἔχει παράδειγμα, καὶ εἰς ὄψιν ἐστὶ τὰ ἐκείνοις ἔχειν, ὡς φησιν ἐκεῖνος. Scaliger legit unico vocabulo ἴσοψιν, ut idem significaret, quod ἰσόπτερον, sed vox ista suspicione non caret. *Barnes.*

Heath. ἴσοψιν scribit: *rem in quam intueantur, et inde documenti sibi utile hauriant. Beck.*

εἰς ὄψιν τιλεῖ, aut potius τρέχει, *sui exemplum, demonstratio bonorum in malos incurrens. Reisk.*

Κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις,
Οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ
Κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν· εἰ δ' ἀμείψεται
Φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγώ,
Καὶ παῖς Ὀρέστης πατρὶ τιμωρούμενος.
Εἰ γὰρ δίκαι ἐκεῖνα, καὶ τάδ' ἔνδικα.
Ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ 'γγύησιν εἰσιδὼν,
Γαμεῖ πονηρὰν, μῶρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
Μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις λέχη.
ΧΟ. Τύχη γυναικῶν εἰς γάμους· τὰ μὲν γὰρ εὖ,
Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.
ΚΛ. Ὦ παῖ, πίφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί.

Nec pro filio tuo maritus exulat,
Neque pro me periit, qui me duplo magis
Vivam occidit, quam sororem pater: porro si rependi debet
Cædes cæde ultrice, te ego cecidero,
Et filius Orestes, paternam cædem ulciscentes:
Nam si justa *sunt* illa, et hæc æqua *sunt*.
Quisquis vero spectans opes, aut clarum genus,
Ducit uxorem improbam, stultus est: parva enim
Et casta magnis præstantiora *sunt* connubia in ædibus.
Cho. Fortuna in mulierum connubiis *dominatur*; nam alia quidem bene,
Alia vero mortalium *connubia* non bene cadere video.
Cly. O filia, natura hoc inditum est tibi, ut patrem ames semper.

1086. Ἐκτανεν ed. Victor.

1088. Πῶς οὐ, πόσιν κτείνασα, πατρὸς ὄντος δίκους] Ita Canterus, conjectura certissima. Ed. Victor. πῶς οὖν πόσιν κτείνας' οὐ πατρὸς ὄντος δίκους. *Musg.*

Πῶς οὐ, πόσιν κτείνασα, πατρὸς ὄντος δίκους] Olim erat: Πῶς οὖν πόσιν κτείνας' οὐ πατρὸς ὄντος δίκους. Quod nullo modo ferendum erat, ob spondæum in quarto loco. Cum Cantero itaque et Scaligero loco οὖν lego οὐ, et κτείνασα sine elisione ultimæ extendo, πόσιν κτείνασα vero inter duo commata sunt locanda. *Barnes.*

Πῶς οὐ paulo inferius recurrit, v. 1113. *Scidl.*

1089. ἀντιφεύγει] Heathius vertit: "Sed mercedem reportasti alienum torum, nuptiis pretio emtis." Pretio intellige *regno*. Paulo post παιδὸς ἀντὶ σοῦ recte Barnesius de Oreste intelligit. *Scidl.*

1091. Οὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις,] Cum olim Latina Versio hæc de *filia* sumebat, nos correximus et *filio* scripsimus; omnino enim hæc de Oresta dicuntur, in hunc sensum: Σὺ λέγεις, σὲ σιφονευσάσαι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀντὶ τῆς θυγατρὸς, Ἰφιγενείας ἠλοιόσι· Καὶ πῶς οὖν οὐκ Αἴγισθος φεύγει, ἀντὶ τοῦ παιδὸς σοῦ, Ὀρέστου, ὃς νῦν ὑπ' αὐτοῦ τῆς πατρίδος ἐξελαύνεται· ἢ μᾶλλον οὐ τίθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ, ἢ ζῶσα οὐχ ἁπλῶς ἔθανον· Δὶς γὰρ τόσον ἐμὲ καὶ ζῶσάν με ἔκτανεν Αἴγισθος, ὅσον ἀδελφὴν Ἀγαμέμνων ἔκτεινεν. Hæc autem Electra dissimulanter loquitur, ut quæ sciebat, jam rediisse Orestem, et ab eo cæsum Ægisthum, et jam nunc ipsam matrem ad cædem exspectari. *Barnes.*

1092. Δὶς τόσως, &c.] Bene explicat Barnesius. *Scidl.*

Ἔστιν δὲ καὶ τόδ· οἱ μέν εἰσιν ἀρσένων, 1110
Οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.
Ξυγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
Χαίρω τι, τέκνον, τοῖς διεδραμένοις ἐμοί.
Σὺ δ' ὦδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα,
Λεχὼ νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη; 1115
Οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὡς μᾶλλον, ἢ χρῆν, ἦλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν.
ΗΛ. Ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄπη.
Πατὴρ μὲν οὖν τέθνηκε· τὸν δ' ἔξω χθονὸς

Ita autem et hoc fit: nonnulli quidem sunt marium *amantes*:
Alii vero contrà matres magis quam patres amant.
Ignoscam tibi; etenim non usque adeo
Lætor, O filia, iis, quæ patrata sunt a me.
Sed tu sicne illota, et male amicta corpore,
Puerpera recenti e partu liberata *manes*?
Heu me miseram *ob* mea consilia:
Nam vehementius, quam oportuit, ad iram instigavi virum.
Ele. Sero gemis, quando non habes remedium;
Pater quidem mortuus est: illum vero, qui extra *patriam* solum

1097—1099. Citat quasi ex Cress. Stob. Grot. 72. 295. *Burn.*

1097. Ὅστις δὲ πλοῦτον, &c.] Hunc locum ita vertit Grotius: *Quicunque nuptam moribus ducit malis Ob genus opesve, desipit: nam maximis Conjugia præstant parva, si adsit castitas. Barnes.*

1100. a. Vertit Grotius:

Fortuna varia nuptiis; video cadant
Quibus secunda, video quibus impropera. *Seidl.*

1102. Ὦ παῖ, σίφωνας πανίρα τὸν σνίγγων λύσ.] Naturaliter constituta es. Ita Anaximander apud Plutarch. in Philosophorum Placitis: Πίφυκέν τοῦ ἰσχυροτέρου πυρὸς τὸ ἀσθενέστερον ἀμαυροῦν. *Fortiori Igne naturaliter debiliorem obscurante. Barnes.*

1102. aa. Ὦ παῖ, σίφωνας πανίρα τὸν σνίγγων λύσ.
Ἴσως δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων,
οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.

Nonnihil offendor in hemistichio — ἴσως δὲ καὶ τόδ'. quod quomodo cum reliquis coeat, non satis video. Putabam:

σκῦλον δ' ἔχει τόδ'. —

In eo quod patrem præ matre amas, spectosum prætextum habes; nam alii liberorum patrem magis colunt, alii matrem præcipue amant. Sic in Ione. v. 721. σκυμνὸν γὰρ ἄν τις ἄλλο ἔχοι σκῦλον. et in hac Tragœdia, v. 29. εἰς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῦλον εἶχ' ἑλωλότα. *Jacobs.*

σίφωνας — σνίγγων] Vid. Matthiæ Gramm. Gr. §. 531. p. 760. *Seidl.*

1103. εἰ μὲν εἰσὶν ἀρσένων,] Ἔλεος τινὰς est *totum se tradere alicui.* Soph. Œd. Tyr. 917.

ἀλλ' ἴσον τοῦ λίγοντος, ὃν φίλαις λίγῃ,

ubi Brunckius comparat Aristoph. 860. μὴ τοῦ λίγοντος ἴσθι. Hinc verbum ἴσον accentu donavi. In versus initio Thierschius mavult ἴσον pro ἴσως. Non opus ut opinor. *Seidl.*

1107. ἀνυπάνευτος illustrat Abresch. ad Æschyl. I. p. 179. *Beck.*

Πῶς οὐ κομίζει παῖδ' ἀλητεύοντα σόν; 1120
ΚΛ. Δίδοικα· τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου, σκοπῶ.
Πατρὸς γὰρ, ὡς λέγουσι, θυμοῦται φόνῳ.
ΗΛ. Τί δαὶ πόσιν σὸν αγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις;
ΚΛ. Τρόποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς.
ΗΛ. Ἀλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη. 1125
ΚΛ. Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκ ἔτ' ἔσται σοὶ βαρύς.
ΗΛ. Φρονεῖ μέγ'· ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίει δόμοις.
ΚΛ. Ὁρᾷς, ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα;
ΗΛ. Σιγῶ· δέδοικα γάρ νιν, ὡς δέδοικ' ἐγώ.

Vagatur, filium tuum quomodo non reducis *in patriam?*

Cly. Metuo: meum enim, non autem illius *commodum* specto.

Patris enim, ut ferunt, irascitur ob cædem.

Ele. Cur vero maritum tuum *adeo* sævum in nos habes?

Cly. Tales *sunt ipsius* mores: quin et tu præfracto es ingenio.

Ele. Doleo enim: sed indignari desinam.

Cly. Atqui ille non amplius erit tibi gravis.

Ele. Animum nimis effert: in meis enim habitat ædibus.

Cly. Vides, quas nunc tu suscitas lites novas?

Ele. Sileo: timeo enim ipsum, prout ego timeo.

1108. Pro νεογνῶν Pierson. ad Mœr. p. 247. mavult νεοχμῶν. *Beck.*

νεογνῶν] Piersoni emendatio νεοχμῶν, quantumvis elegans, non necessaria videtur. Protulit illam ad Mœr. p. 247. Ἐκ εἴκων νεογνῶν est, ex partu, quo recens peperisti. *Seidl.*

Vulgo κομίζῃ. [Ita ed. Victor.]

1114. Aliter interpunxit locum, atque ita reddidit Prev.: "Je le crains .... non pour moi, mais pour lui même." In Not. addit, Clytæmnestram videri eosdem sensus exprimere, quos Amphitryo in Hercule Fur., qui timeat, ne filius committat parricidium atque furiis ultricibus tradatur. Cæterum monet, si ἐκείνου ad Ægisthum referatur, itidem duplicem tribui posse verbis sensum. *Beck.*

1116. Τί δαὶ] De vocula δαὶ vide supra ad v. 987. et 244. *Barnes.*

1117. Τρόποι τοιοῦτοι· scil. αὐτοῦ.

καὶ σὺ δ'] Vid. Schæf. ad Long. p. 350. Porsoni sententiæ, qui ad Orest. 614. hanc particularum compositionem improbat, obstat etiam Æschyl. Eum. 65. et quem supra ad v. 672. tetigimus Prometh. 981. Καὶ in talibus valet *etiam* et δὲ nectit sententias. In Comici Ran. v. 276. bene Cod. Venetus habet καὶ νυνὶ δ' ἐμοῦ. *Seidl.*

1118. Ἀλγῶ γάρ·] Plena oratio foret: ἔφυν αὐθάδης· ἀλγῶ γάρ. *Seidl.*

1119. Ἔσται σοὶ] Pronomen accentu privavi auctore Porsono Præfat. ad Hec. p. clxxiii. *Seidl.*

1121. ἃ νῦν σὺ] Ita bene Barnesius ex Scaligeri emendatione. Ed. Victor. ἃν αὖ σύ. *Musg.*

ζωπυρεῖς νείκη νέα;] Ζωπυρεῖν proprie de igne ex scintillis excitato dicitur: Metaphorice ζωπυρεῖν νίκας, πόλεμον, κακά. Cum vero olim ἃν αὖ, recte Scaliger ἃ νῦν. *Barnes.*

Reisk. emendat: ἐρᾷς. νῦν αὖ σὺ ζωπυρεῖς. *Beck.*

Edd. Victor. ἐρᾷς ἃν αὖ σὺ, quam lectionem mutare religio fuit. Vulgo legunt cum Scaligero ἐρᾷς, ἃ νῦν σύ. Similiter nostrates, *siehst du wohl?* Bis Noster dixit σὺν οἷσ' ἄν, Alcest. 49. et Med. 937. His exemplis alia hujusmodi ad-

ΚΛ. Παῦσαι λόγων τῶνδ· ἀλλὰ τί μ' ἐπάλεις, τέκνον;
ΗΛ. Ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λογισμάτων· 1131
Τούτων ὑπέρ μου θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγὼ,
Δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται·
Τρίβων γὰρ οὐκ εἰμὶ, ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος.
ΚΛ. Ἄλλης τόδ' ἔργον, ἤ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων. 1135

Cly. Mitte istos sermones: sed cur me vocas, O filia?
Ele. Audivisti, opinor, meum puerperium:
Ob hoc meo nomine sacrifica (non enim scio *ritum* ego)
Decimam lunam pueri, ut moribus est receptum:
Perita enim non sum *horum*, quia nunquam ante peperi.
Cly. Alterius hoc munus *est*, quæ te partu liberavit.

junxit Matthiæ Gramm. Græc. p. 882. §. 598. c. *Seidl.*

1122. Reisk. scribit: ὡς δίδωσι νὼ, *ille nos ambos* (me et Orestem) *timuit*. *Beck.*

Male Reiskius. Formula illa uberiorem rei explicationem declinamus. Fit hoc, ut sponte apparet, maxime tum, ubi de rebus injucundis loquimur, sed formulam non solis injucundis rebus propriam esse, quam Schæferi opinionem esse forte aliquis credat ex nota ad Œd. Col. 273. ipse hic noster locus ostendit. Ænigmatice enim significat Electra, se non amplius Ægisthum metuere. *Seidl.*

1125. Restitui lectionem Ed. Victorii principis τούτων ὕπερ μοι θῦσον. Vulgo ὑπὲρ μοῦ, quod qui præferat, proximo versu cum Musgravio leget δεκάτην σελήνην, ut conjungantur τούτων, scil. λοχευμάτων, δεκάτην σελήνην παιδός. Sacrificium enim ipsum vocabatur δεκάτη σελήνη et hoc sacrificium erat puerperii, i. e. solenne in puerperiis. Accusativum δεκάτην σελήνην profecto commendat infra v. 1132. et Aristoph. Av. 922.

οὐκ ἔχει θέαν τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ.

coll. v. 494. quos locos cum Scholiis afferunt Interpretes. Conf. etiam Brunckius ad priorem Comici et Musgravius ad nostrum locum. Servandam tamen putavi lectionem Edd. Principis et Hervag. δεκάτη σελήνη παιδὸς ὡς νομίζεται. Sic Noster Iph. Aul. 33. τὰ θεῶν εἶσιν πεύσομαι. Henr. Steph. Thes. II. p. 1030. a. H. ex Plutarcho affert νενόμισται δέ πως ἡ τεκοῦσα τῶν ἐνιαυτῶν ἁμιλία. Vulgo legitur δεκάτην σελήνῃ, quod non minus bene habet. *Seidl.*

1126. Δεκάτην σελήνῃ] Legendum δεκάτην σελήνην. Aristoph. Av. v. 923.

οὐκ ἔχει θέαν τὴν δεκάτην αὐτὸς ἐγώ.

Sic δεκάτην ἱστιᾶσαι apud Suidam in voce, et Scholiast. Aristoph. ad Av. 494. σελήνην dicit, quia noctu, teste Suida, ad hoc sacrificium convenire solebant. vide locum citatum. Eubul. ap. Athen. Lib. XV. c. 2. Σελήνη pro *Nocte*, ut in Epigrammate Anthol. p. 310. ubi τῇ τριτιλέῳ τοκετῷ sonat Noctem illam trinoctialem, qua Jupiter Herculem procreavit. Morem hanc peperisse videtur opinio de Luna, lucem ejus infantibus inimicam esse, et spasmos, quibus ea ætas obnoxia est, efficere. Plutarch. Sympos. III. c. 10. τὰ μὲν πάντα φασὶ πατρὶ τιθῆναι δεκάτῃ πρὸς τὴν σελήνην φυλάττοντας· σέλας γὰρ ὀγχέοντας ὄντα, καθάπερ τὰ χλωρὰ τῶν ξύλων, σπᾶσθαι καὶ διαστρέφεσθαι. Hinc, inquam, ortum videtur sacrificium, sive id Lunæ placandæ, sive gratiis agendis destinatum erat, quod jam infans decem primos dies incolumis transegisset. Aliam interes rationem suggerit locus Porphyrii in libello de Antro Nympharum: σελήνην τε, οἷόν γε νύμφιον πρωτογενῆ, μίλτωσιν ἐκάλουν.

σελήνη, *una nox*. Clem. Alex. σελήνη τετταρακαιδεκάτη πλησιφαὴς γίνεται, p. 695. A. *Musg.*

Δεκάτῃ σελήνῃ] Vide Suidam in Δεκάτην ἱστιάσει. Aristophanes in Avibus, fol. 388. Ἐς δεκάτην γάρ ἔνιοι παιδαρίοις ἀλοῦσι, δεῖπνον ἐν ἄστει. Scholiastes: ἔνιοι τὴν Δεκάτην ἱστίσιν ἐπὶ τοῖς γινομένοις, καὶ ἐν

ΗΛ. Αὐτὴ 'λόχευσον, κἄτεκον μόνη βρέφος.
ΚΛ. Οὔτας ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων;
ΗΛ. Πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους.
ΚΛ. Ἀλλ' εἶμι· παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον
Θύσω θεοῖσι· σοὶ δ' ὅταν πράξω χάριν
Τήνδ', εἶμ' ἐπ' ἀγρὸν, οὗ πότις θυηπολεῖ

Ele. Ipsa enixa sum, et sola *sine obstetrice* infantem peperi.
Cly. Adeo remota ab amicis domum incolis?
Ele. Nemo pauperes amicos sibi conciliare cupit.
Cly. Ergo ibo, ut *pueri* perfectam genituram
Immolem Diis: tibi vero postquam dedero gratiam
Istam, ibo in agrum, ubi maritus sacra facit

ὑπὲρ τὰ ὑπόμνησιν ἐνίδυσιν τοῖς παισὶ, καθάπερ Εἰρεσίδης ἐν Αἰγεῖ· Τίς σε, μᾶτερ, ἐν Διὸς τόκοις Ὠνόμασεν; Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Ἐβδόμαις φησὶν ἐκτίθεσθαι τὰ ὑπόμνησιν, γράφων οὕτως· Τὰ σκλήρυνα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὸν Ἑβδόμην· διὸ καὶ τὰ ὑπόμνησιν τίθεται, ὡς σωτήρια τέκνα τῇ σωτηρίᾳ. Idem fol. 405. Οὐκ ἔστι θύειν τὴν Δεκάτην ταύτῃ ἐγώ;] Scholiastes: σαφὲς, ὅτι τὰ ὑπόμνησιν τῶν παίδων ἐνίδυσαν τῇ Δεκάτῃ. Quare apud Græcos vel septimo die, vel decimo, nominabant infantulos, ut apud Judæos octavo, quando circumcisio agebatur, apud Christianos baptismus, circa idem tempus ut plurimum. Hoc die apud Græcos ipsa mulier puerpera, si sana esset et rituum perita, per se sacrificabat Dianæ, sin aliter, per obstetricem; maritus autem nymphis, ut videmus in hac Fabula Ægisthum, quem putabat ideo Orestes, vel ob puerum natum, aut certe nascendum, sacrificare, v. 626. Τροφῶν παῖδων, ἢ περὶ μέλλοντος τόκου; De puerperarum purificationibus diximus supra ad v. 654. Τεσσαρακοστὸς autem est festum aliud puerperarum, de quo Johann. Meursius, in Libro de Puerperio, c. VII. et Censorinus de Die Natali, c. XI. Et quadragesimo die deferuntur infantes a matribus et susceptoribus in templum; quando Ἐκκαιδεκάζειν dicuntur. *Barnes.*

1128. Ἄλλως τοῦ ἔργου, ἢ σ' ἵλεων ἐκ τόκου.] De hac re vide ad notam præcedentem. *Barnes.*

1129. Αὐτὴ 'λόχευσον emendat Heath. *Beck.*

λόχευσον, ed. Victor.

1130. ἀγείτων οἶκος] MSS. β, γ. ἀγείτων' οἶκον: unde suspicor legendum:

οὕτως ἀγείτων' οἶκον ἵδρυται φίλων. *Musg.*

Vulgo:

οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων;

Sed Musgravius: "MS. β. γ. ἀγείτων' οἶκον: unde suspicor legendum:

οὕτως ἀγείτων' οἶκον ἵδρυται φίλων;"

Bene. Sic noster Hel. 46. τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτέως μ' ἱδρύσατο, coll. Alcest. 857. Hippol. 635. Fragm. Inc. CXCVI. Tertia persona ἵδρυται ferri quodammodo possit, si Clytæmnestram putes rem secum ipsam mirari, atque ita de præsente Electra tertiam personam adhibere. *Seidl.*

1131. Hunc versum legimus apud Stobæum Floril. p. 399. Tit. XCVII. *Seidl.*

1132. ἀριθμὸν τελεσφόρον quid sit, nemo dixerit. Legendum, ni fallor, ἄρσενα τελεσφόρον, *genituram perfectam*, i. e. partum. Neque offendere quenquam debet, quod ita θύειν ἄρσενα dicat, non autem θύειν ὑπὲρ ἀρένων. Sic enim θύειν γάμους dicere solent, pro θύειν ὑπὲρ γάμων. Plutarch. Parall. p. 1185. et p. 189. Ed. Steph. Ælian. Var. Histor. Lib. VIII. c. 7. Philostrat. Vit. Apollon. Tyan. Lib. VI. c. 17. et Lib. VII. c. 3. *Musg.*

Locus sanissimus. Sacrificium, ut supra dictum est, vocabatur δεκάτη τελεία, sive simpliciter δεκάτη. Hæc δεκάτη ipsa igitur est *numerus pueri plenus* scil. die-

Νύμφαισιν· ἀλλὰ τοῦσδ' ὄχους, οἰκέται,
Φάτναις ἄγοντες πρόσθεσθ'· ἡνίκ' ἂν δέ μοι
Δοκῆτε θυσίας τῆσδ' ἀπηλλάχθαι θεοῖς,
Πάρεστε· δεῖ γὰρ καὶ πόσει δοῦναι χάριν.
ΗΛ. Χώρει πένητας εἰς δόμους· φρούρει δέ μοι,
Μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους·
Θύσεις γὰρ, οἷα δαίμοσιν θύειν σε χρή.
Κανοῦν δ' ἐνῆρται, καὶ τεθηγμένη σφαγὶς,
Ἧπερ καθεῖλε ταῦρον, οὗ πέλας πέσει
Πληγεῖσα· νυμφεύσει δὲ κἀν ᾅδου δόμοις,

1135 Nymphis. At hæc vehicula, ministri,
Deducentes, ad præsepia reponite, cum autem me
Putabitis hoc sacrificio Diis *facto* defunctam esse,
Adeste. Oportet enim et marito gratificari.
Ele. Subi pauperem casam: cave autem mihi,
1140 Ne tibi fuligine oppleat fumosum tectum peplos:
Sacrificabis enim, ut diis te sacrificare convenit.
Canistrum autem ad sacra auspicanda est paratum, et acutus culter,
Qui sustulit taurum, quem prope concides
Percussa. In Plutonis vero ædibus nubes ei,

rum sive noctium. Ideoque, si dici potest δισσὰς νὺξ θύειν, recte etiam dicetur ἐν δὲ μέσῃ τελεσθέσει θύειν. *Seidl.*

1137. Conjunge θυσίας θεοῖς. Vid. ad Iph. Taur. 174. *Seidl.*

1141. Θύσεις γὰρ, οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν.] Tollendus est spondeus ex *sexto loco* vocabula transponendo:

Θύσεις γὰρ, οἷα χρή σε θύειν δαίμοσιν.
Burn.

Θύσεις γὰρ οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν.] Hæc omnia ænigmatice in matrem torquet, illius necem designans, ταῦρον autem vocat Ægisthum; cætera per se patent. *Barnes.*

Θύσεις γὰρ, οἷα, etc.] Dum hæc loquitur Electra, Clytæmnestra domum ingreditur, ita ut postremam Electræ orationem non amplius audiat. *Seidl.*

οἷα χρή σε δαίμοσι θύειν, ed. Victor.

1142. ἐνῆρται,] MS. *a.* ἐνῆνται, et in margine ἐνῆρται. *Musg.*

ἐνῆρται,] Ita Victorius. Male MS. *a.* in textu ἐνῆνται. Cf. Abresch. Miscell. Obs. VI. 277. *Seidl.*

1144. νυμφεύσει] Ita tres MSS. Ed. Victor. νυμφεύσω. *Musg.*

Reisk. scribit: νυμφεύσεις, *gerес, præsabis te sponsam illi, cui.* *Beck.*

νυμφεύσει] Atticam formam refert Ed. Victorii Flor. sed MSS. omnes νυμφεύσῃ. Eandem formam restituimus versu antecedente. *Seidl.*

1146. Electra domum intrat, et quæ inde a v. 1142. leguntur, ea ipsam ad Chorum, remota jam Clytæmnestra, dixisse censet Prev. *Beck.*

Antiquæ editiones omnes σὺ δ' ἐμοὶ. Tacite correxit Barnesius. *Seidl.*

1147. Reisk. corrigit: ἀμαθὲς καὶ μανάτεσσι τείσειν αὔρας δαιμόνων, *retributiones malorum spirant aurus dorum non in alterum plagam conversa.* *Beck.*

Hoc et proximum carmen descripsimus de Versu. Dochm. a p. 370. unde, quæ necessaria videbuntur, hic repetemus.

Reiskius conjicit ἀμαθὲς et δαιμόνων pro δόμων, distinctione post καιῶν delata. Præstat multo lectio librorum. *Seidl.*

Ὥσπερ ξυνηῦδες ἐν φάει· τόσηνδ' ἐγὼ
Δώσω χάριν σοι, σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός.
ΧΟ. Ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέου- στροφή.
σιν αὖραι δόμων· τότε μὲν λουτροῖς
Ἕκτσεν ἐμὸς ἐμὸς ἀρχέτας,
Ἰάπχησε δὲ στέγα, λάϊνοί
Τε θριγκοὶ δόμων, τάδ' ἰνίσσοντος· ὤ
Σχετλία τί με, γύναι, φονεύεις, φίλαν
Πατρίδα δεκέτεσιν ἐν στοραῖ-
σιν ἱλθόντ' ἐμάν;

Cum quo dormiebas in luce, tantam vero ego
Rependam gratiam tibi: tu vero mihi pœnas patris cæsi dabis.
Cho. Retributio fit malorum, mutatæ vero spirant
Auræ domus. Tunc quidem in balneis
Occubuit meus meus princeps,
Insonuere autem tecta, et lapideæ
Ædium pinnæ, dum hæc loqueretur: O
Scelerata quid me mulier cædis, charam in
Patriam, decimam post sementem,
Reversum meam?

1147. a. Hi versus in quatuor descripti sunt in ed. Victor.

ἀμοιβαὶ κακῶν μετά-
τροποι πνέου-
σιν αὖραι δόμων
τότε μὲν λουτροῖς·

1148. Metrum postulare videtur δομάτων et λουτροῖς. *Musg.*

τότε μὲν λουτροῖς] Quomodo Agamemnon fuerit cæsus, vide Scholiasten ad Euripid. Orest. v. 25. Ἡ τότε ἀπτίῳ τριβωλεῖῳ ὑφάσματι. Item quæ nos supra in hac Fabula ad v. 9. et v. 157. *Barnes.*

Versus antistrophici causa Heath. h. l. reponit λουτρείοις. Versus est asynartetus ex duobus dochmaicis. *Beck.*

Post μὲν adjeci ὑ metri causa, absorptum illud ab ipso vocabulo præcedente. Heathius proponit λουτρείοις, quæ vox vereor ut Græca sit. *Scidl.*

1149. ἀρχέτας,] An ob metrum ἀρχετύπας? *Musg.*

Vid. de Vers. Dochm. p. 153. coll. ad Troad. v. 1228. *Scidl.*

1150. στέγα,] Lege ob metrum στέγαι plurali a στέγος. *Musg.*

Scripsi ἰάπχησι pro ἰάπχησε. Musgravius pro στέγα conjicit στέγαι, vere fortasse, sed alterum στέγα metro certe neutiquam adversatur. *Scidl.*

Ἰάπχησε secundam hic producit. Versus enim asynartetus est ex duobus dochmaicis, uterque dochmaicus ex antispasto et syllaba. *Heath.*

Ἰάπχησι ἢ στέγα, ed. Victor.

1151. ἰνίσσοντος·] Scribe cum simplici σ, ob metrum. *Musg.*

Vulgo duplici σ, ἰνίσσοντος. Vitium jam castigavit Musgravius. Ceterum ad ἰνίσσοντος subaudi αὐτοῦ. Vid. Schæf. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 50. seq. *Scidl.*

1152—1154. Hos versus disponit Heath. sic:

Σχέτλια τί με, γύναι, φονεύεις, glyconius ex epitrito quarto et ditrochæo.

φίλαν πατρίδα δεκέτεσιν ἐν iambicus dimeter.

Παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα
Διαδρόμου λίχους μελίας· ἃ πόσιν
Χρόνιον ἰκόμενον εἰς οἴκους,
Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχε', ὀ-
ξυδήκτῳ βέλει ἔπαυεν αὐτόχειρ,
Πέλεκυν ἐν χεροῖν λαβοῦσα· τλάμων
Πόσις, ὅτι ποτὲ τὰν τάλαι-
ναν ἔσχεν κακόν.

Nunc refluens hanc in fraudem perlicit Vindicta
Permutati thori, miseram, quæ virum
Sero reversum in *suas* sedes,
Adque Cyclopea ærea mœnia,
Acuto telo percussit propria manu,
Securim manu corripiens: miser
Maritus, quod unquam istam infelicem
Habuerit pestem;

Σκοπιᾶσιν ἰλιθόν' ἱμάς; periodus catal. et antistrophicos ita:

Πέλεκυν ἐν χεροῖν λαβοῦσα·
Τλάμων πόσις γ' ὅτι ποτὲ τὰν
Τάλαιναν ἔσχεν κακόν.

Beck.

Pro ἃ σχισθεῖσα scripsi ἃ σχίσθεισα. Cf. Soph. Ajac. 888. Usus neutrius σχίσθεισα adnodum frequens est nostro et mox recurrit, v. 1169. Aristoph. Ran. 612. σχίσθεισα μὲν οὖν καὶ δυνά. Præterea verborum etiam collocatio emendationem nostram quodammodo commendat. *Seidl.*

1153. διαίσιον] Ita tres MSS. ut jam, auctore Scaligero, Barnesius. Ed. Victor. διαίσιον. *Musg.*

διαίσιον ἐν σκοπιᾶσιν] Ita Josephus Scaliger legit pro corrupto illo διαίσιον: sit enim a διαίσιος pro διαίσιμος. Et sane hæc lectio optime cum versu quadrat, alias legendum censerem διάσιον. Σκοπιᾶσιν autem pro ἰναυσοῖς. Notum est vero, Trojanum bellum per decimam ætatem durasse. *Barnes.*

διαίσιον ἐν σκοπιᾶσιν, i. e. decimo anno, post decimum annum. Διαίσιος χρόνος dixit Soph. Philoct. 715. Audacius etiam Noster Hel. 628. ἐν μακρᾷ φλογὶ φασφόρῳ, i. e. longo post tempore. De pleonastico usu præpositionis ἐν cf. Brunck. ad Soph. Œd. Reg. 1112. Ceterum διαίσιον restituit Scaliger, confirmatum postea e tribus Musgravii MSS. Edd. Victor. διαίσιον. *Seidl.*

1156. Διαδρόμου λίχους] *Vulgivagæ Veneris.* Idem sc. διάδρομος, quod περίδρομος, Theognidi v. 582. et περίφοιτις Callimacho Epigr. 30. et 40. Lege vero ob metrum πόσιν δ'. *Musg.*

Forte, διάδρομος, *quæ ab uno ad alterum* (ab Agamemnone ad Clytæmnestram) *discurrit justitia.* Si vulgatam serves, erit λίχος διάδρομον *conjugium desultorium* ab Agamemnone ad Ægisthum. *Reisk.*

μελίας·] Si vera lectio est, μελίαν pro disyllabo habendum est. Sed meo judicio præstat, commate posito post λίχους, legere μέλεος δ' πόσιν. Sic πόσις μέλεος, Hel. 339. Λίχος διάδρομον recte Reiskius explicat *conjugium desultorium* ab Agamemnone ad Ægisthum. Pendet autem genitivus διαδρόμου λίχους a δίκα. *Seidl.*

1158. Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχη,] Argos urbem et Mycenas notat, a Cyclopibus mœnibus munitas. Vid. quæ nos ad Iphig. Aulid. v. 152. et v. 1500. Iphig. Taur. v. 845. Troad. v. 1078. Herc. Fur. v. 15. et v. 939. Vide ad Orest. v. 955. et infra ad Danaën, v. 1. *Barnes.*

1159. ἔπαυεν] Omnes MSS. 'παυ'. *Musg.*

κατέπαυε'] Hanc emendationem suadent

Ὀρεί' ἄτις ὡς λίαιν' ὀργάδων ἰαμβ.
Δρύοχα νεμομένα, τάδε κατήνυσεν.
ΚΛ. Ὦ τέκνα, πρὸς θεῶν μὴ κτάνητε μητέρα.
ΧΟ. Κλύεις ὑπώροφον βοάν; 1175
ΚΛ. Ἰώ μοι μοι.
ΧΟ. Ὠμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης.
Νέμει τοι δίκαν θεὸς ὅταν τύχῃ.
Σχέτλια μὲν ἔπαθες, ἀνόσια δ' εἰργάσω,

Quæ veluti montana leæna, lucorum
Querceta depascens, hæc *facinora* patravit.
Cly. O liberi, per deos ne matrem occidite.
Cho. Audis sub tecto vocem?
Cly. Eheu, hei mihi.
Cho. Deploro et ego ipsam a liberis suis oppressam.
Tribuit profecto jus Deus, quum res tulerit.
Gravia quidem *mala* es passa: sed impia *patrâsti*,

MSS. qui omnes habent 'ναν'. Editt. Victor. ἴναντι. Quod olim conjiciebam βίαι 'ναν' ἴναν' jam improbo ob causas, quas alibi exponam. *Seidl.*

1160. ἰώ] Lege ob metrum ἰώ. *Musg.* Producitur ultima in λαβοῦσα sequente muta cum liquida, quam productionem ipsa exclamatio videtur aliquanto fecisse ad aures leniorem. Vid. de Vers. Dochm. p. 21. Possis tamen conjicere λαβοῦ'. ἆ πλάμαν. *Seidl.*

1161. Leg. ὅτι γαμετὰν πέλαναν ἴσχ' ἐχνεπλῶν, *quod sceleratam conjugem ulnis tenuit.* ἰερεῖ' ἄντις ὡς (i. e. ἆ ὡς ἰερία τις) λίαιν' Τρηναίων δρύοχα, *quæ ut leæna sylvas Hyrcanorum depascens*, vel *incolens*. *Beck.*

Ab initio versus deest syllaba, fortasse articulus ὁ ante σίαις hoc sensu: πλάμων ἐστὶν ὁ σίαις. Quod olim conjeceram ὅτι τινα' ἄρα jam displicet, nec debebam in eam rem afferre Rhesi v. 135. *Seidl.*

1162. πανόν.] Cf. Med. 1327.

ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρων τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς ἄλσος ἐχέμυθον, πανὸν μέγα.

Fragm. Archel. XXXII.

τὸ γὰρ εἶναι ἐρῆμος περιστέμμα' ἐρήμης
τῶν πρόσθεν πανὸν ἦλθε.

Fragm. Inc. XXVIII. ἡ δίκαιος ἀνθρώπους πανόν. Pro ἴσχιν ed. Princ. ἴσχι. *Seidl.*

1163. Ὀρεί' ἄντις ὡς λίαιν'] Ita optime Reiskius. Vulgo ἰερία τις ὡς λέαιν'. [Ita ed. Victor.] *Musg.*

Ὀρεία τις ὡς] Musgravius auctore Reiskio ἰερεί' ἆ τίς ὡς. Quasi vero longum *a* elidi possit. Neque scribi potest ἰερεί' ἄντις. Nam epitheton ad δρύοχα ἐργάδων supervacaneum est, ad λέαινα non est. *Seidl.*

1164. Δρύοχα] Vid. Miscell. Obss. V. S. 97. *Seidl.*

1165. Hic actus quinti initium esse jussit Prev. *Beck.*

1166. Dimetrum dochmiacum habebis, si legas:

πλάμας ὑπώροφον βοάν;—ὦ μοί μοι.

Forma ὑπώροφος legitur Orest. 147. Monendum quoque est, si sumas in stropha unum dochmium excidisse, versus 1163. 1164. fortasse olim respondisse versibus 1169—1171. ut versus 1166. et 1167. cum duobus senariis faciant mesodum. Certam lacunam etiam paulo post notabimus, v. 1188.

1168. χειρουμένης.] Non pendet ab ὤμωξα, sed absolute sumendum est omisso κἀνῶν. *Seidl.*

1170. s. Heath. ita constituit:

Τάλαιν', ἰὼ ἰώ. 1180
Ἀλλ' οἵδε μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι
Πεφυρμένοι, βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα·
Τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προσφθεγμάτων.
1175 Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτερος
Τῶν Ταντα λείων, οὐδ' ἴφυ ποτ', ἐκγόνων. 1185

Misera, in maritum.
Sed ecce hi, matris recenti sanguine
Imbuti, ex ædibus efferunt pedem:
Dira indicia repensæ cædis.
1175 Haud est ulla domus calamitosior,
Neque fuit unquam, quam nepotum Tantali.

Σχίντλια μὲν ἴαμβος, ἀνάπαιστος δ' iambicus dimeter.

Εἰργάσω τάλαιν' ἰὼ ἰώ. periodus.
Beck.

1173. Constructionem sic instituo: προφανέντες πόδα (vel πόδας) νεοφόνοις ἐν αἵμασι μητρὸς βαίνουσιν ἐξ οἴκων. *Musg.*

Βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα] Vide supra ad v. 94. *Barnes.*

1174. Nihil hic ad sensum facit προσφθεγμάτων. Sed neque commode retineri potest ἀθλίων propter ἀθλιώτερος in proximo versu. Lego:

τρόπαια δείγματ' ἀνοίκτων προσφαγμάτων.

Specimen vel *documentum nefandum compensatæ cædis.* δεῖγμα exstat eodem sensu Eurip. Suppl. v. 364. ἄνοικτος autem Hom. Odyss. XVII. v. 51. et 60. *Musg.*

Pro ἀθλίων προσφθεγμάτων Musgravius conjicit ἀνοίκτων προσφαγμάτων. Προσφαγμάτων quidem non male. Vulgatum tamen explicat Hermannus: "Afferunt victricia documenta miseræ allocutionis, i. e. sanguine victoriam præ se ferentes ostendunt veram fuisse matris vocem occidi se clamitantis." *Seidl.*

τρόπαια, *spectacula vultus aversione digna, averruncanda documenta alloquiorum luctuosorum, quibus nos jamjam compellabunt.* Olim δέμνια ἀνοικτείρασα cogitabam, non male. *Reisk.*

1175. Οὐκ ἔστιν οὐδείς, etc.] De miseriis et calamitatibus Tantali, illiusque domus, vide Euripidem ad Orestæ principium et Senecæ Thyestem in principio, item Agamemnonem in principio. *Barnes.*

1177. ss. Antistrophicam hujus loci rationem retexi de Vers. Dochm. a p. 372.

1177. Vulgo ordine inverso συμφερείτε βροτῶν. *Seidl.*

1178. "Ιδετ' Ἴδετε] Prius Ἴδετ' in libris abest. *Seidl.*

1179. s. Heath. disponit versus sic:

Δίγοια κάμοι' ἐν χθονὶ Euripideus.
Κύμοια, πλαγᾷ χερὶ σὺν ἰαμᾶς, hephthemimeris anapæstica.
Ἄστυ' ἰμῶν πημάτων. periodus catal.
Beck.

1180. Lacunam post hunc versum indicat antistropha. *Seidl.*

1181. Δακρύω'] Pro δακρυσία: in Hesych. δακρύσατον, ἀνεχίσατον. In enim corrigo illius δακρυόντων. An δακρυοῦσ'. *Barnes.*

Reisk. conjicit: δάκρυ τον δοιαγ', ὦ σύγγονε, *ploro igitur, O frater;* quia in vet. ed. est δάκρυ σ' ὦ δ. ἄγαν. *Beck.*

Δάκρυ' est a δακρυτὸς, *lacrymabilis*, quod eadem analogia fit, qua λυτὸς a λύω. *Heath.*

Δακρύσ' ἄγαν,] Ed. Brubach. δακρύ σ' ἂν ἄγαν. Sed illud Ed. Princ. et Herveg. *Seidl.*

1182. Διὰ πυρὸς] Confer Andromach. v. 487. *Musg.*

Διὰ πυρὸς ἑρμὸν] Vide Erasmi Adag. Per ignem incedis. Unde lux aliqua fiet illi σκολυθρολλάνῳ loco D. Pauli, 1 Cor. c. iii. v. 15. Εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται· ζημιωθήσεται· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτω δὲ διὰ πυρός. *Barnes.*

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

Orestes et Electra, peracta matris cæde, in gravissimos cruciatus incidunt, pœnitentiâ nempe tanti sceleris ducti, et misericordia moti, mutuo plorant. Apparentes itaque ex improviso avunculi inter Deos relati, Castor et Pollux, quid jam facta opus sit, ostendunt, et mœstitiam tollunt sedantque. Orestes et Electra sibi invicem et patriæ, quam relicturi sunt, pathetico valedicunt.

ΟΡ. Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ παντερπέτα βροτῶν·
Ἴδεσθε τἀδ' ἔργα φόνια μυσαρά.
Δίγονα σώματ' ἐν χθονὶ κείμενα, πλαγᾷ
Χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποινα ἐμῶν πημάτων.
ΗΛ. Δακρύτ' ἄγαν, ὦ ξύγγον'· αἰτία δ' ἐγώ.
Διὰ πυρὸς ἔμολον ἃ τάλαινα μητρὶ τᾷ δ', ἃ μ' ἔτικτε κούραν.
Ἰὼ τὰς σᾶς τύχας, μάτερ τεκοῦσ'· ἄλαστα, μέλεα,
Καὶ πέρα γε παθοῦσα σῶν τέκνων ὕπαι·

Ore. Io Tellus, et Jupiter cuncta-cernens mortalium:
Aspicite hæc facinora cruenta, detestanda,
Gemina corpora humi prostrata ictu
Mea a manu, compensationem mearum calamitatum.
Ele. Admodum flebilia, O frater: ego vero causa.
Per ignem veni ego misera matri huic,
Quæ me puellam peperit.
Heu calamitatem tuam, O mater, quæ peperisti
Scelestos; O misera
Et plusquam misera perpessa tuis a liberis.

Διὰ πυρὸς ἔμολον] De his verbis quæsivit Abresch. ad Æschyl. I. p. 20. ss. Salliérius (Hist. Acad. Inscr.) διὰ πυρὸς (vel, ut legit, διάπυρος) vertit *ardemment*, et addit: cette expression διὰ π. μ. est usitée pour marquer la violence d'une resolution. Cum eo facit Abresch. in Add. Monet, διὰ πυρὸς μολεῖν significare, igni ferroque grassari, deinde vero, aut alicujus gratia caput periculis objicere, aut alicui periculorum auctorem esse. Sed quid periculum ad Clytæmnestram, quæ perierat per Electram? Igitur esse posse vel fratrem instigavi, ut matrem necaret, vel suo cum periculo me mater peperit. Neutrum tamen ei placet. *Beck.*

Pro μητρὶ dedi ματρὶ. Hanc formam in hoc carmine librarii ter servarunt, quater neglexerunt. De locutione διὰ πυρὸς μολεῖν disputat Abresch. ad Æschyl. I. p. 20. sqq. *Igni contra aliquem grassari* nihil amplius est, quam *exitioso sive crudeli modo aliquem tractare. Seidl.*

1184. τύχας σᾶς, τύχας,] MSS. omnes τᾶς σᾶς τύχας. *Musg.*

1184. ss. Tollenda distinctio post μάτερ, et paullo plenius distinguendum post τεκοῦσ'. Constructio est: Ἰὼ, μᾶτερ τεκοῦ-

Πατρὸς δ' ἔτισας φόνον δικαίως.
ΟΡ. Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν,
Ἄφατα φανερὰ δ' ἐξέπρα-
ξας ἄχεα, φοίνια δ' ὤπασας λέχε' ἀπὸ γᾶς
Τᾶς Ἑλλανίδος.
Τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος;
Τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα προσόψεται,
Μητέρα πτανόντος;

At patris *nostri* ultus es eadem jure.
Ore. Io, Phœbe, vindictam excitasti:
Infandos autem manifestos fecisti
Dolores, funestaque amovisti connubia e terra
Græcanica.
Quam igitur aliam *in* urbem ibo? quis hospes?
Quis pius meum caput aspiciet,
Qui matrem occidi?

σε, σᾶς τύχας, τύχας· μίλια παθοῦσα ἕλασσα καὶ πέρα γε ὑπὲ σῶν τέκνων. Heath.

1184—1187. Hæc Oresti tribuenda esse monet antistropha. Vulgo continuantur Electræ. *Seidl.*

1184. Τᾶς σᾶς τύχας ἰὼ τεκοῦσα μᾶτερ.] Vulgo μᾶτερ τεκοῦσ'. Numeros restituimus, qui sunt in antistropha. *Seidl.*

Ἰὼ τύχας σᾶς. τύχας, ed. Victor.

1186. Vulgo πέρα γε παθοῦσα. Accusativos ἕλασσα et μίλια pendere a participio παθοῦσα recte monet Heathius. *Seidl.*

1186. a. In versus quatuor distribuit Victor.

καὶ πέρα γε παθοῦσα σῶν
τέκνων ὕπαι·
σπερῶ δ' ἐτε-
σας φόνον δικαίως.

1187. Ita edidit Beck.

Πατρὸς δ' ἐτε-
σας φόνον δικαίως.

Hi duo versus unum constituere debent iambicum scil. dimetrum. *Heath.*

1188. Ἰὼ Φοῖβ',] Desiderantur duæ syllabæ. Defectum quomodo expleam, ambigo. Potuit scribere Euripides:

ἰὼ Φοῖβ', ὦ Φοῖβ.

Metro, si quidem dochmiacum est, etiam satisfaceret:

ἰὼ Φοῖβ' ἄναξ,

quæ ultima vox librariorum eo facilius poterat fallere, quod proximum vocabulum ἀνύμνησας iisdem litteris incipit. Quod olim conjeceram ἰὼ ἰώ μοι Φοῖβ' sive ἰὼ μά μοι Φοῖβ', id jam minus placet. *Seidl.*

ἀνύμνησας δίκαν,] Legendum videtur: ἀνίμνησας. *Fecisti, ut Justitia memor esset facinorum Clytæmnestræ.* Reticetur nonnunquam post hoc verbum genitivus rei, quam quis in memoriam revocat; supra v. 504.

μᾶν τἀμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνίμνησεν πατά; *Mug.*

1190. ὤπασας] Legendum ἔπαυσας, *removisti.* vid. Herc. Fur. v. 1143. Incertus in Antholog. Reisk.

— τἀμὰ δὲ λυγρὰν
Ὄντα περιφθίσῃ πλεθέ' ὑπεναμένους. *Mug.*

φόνια] Editiones φοίνια.

ὤπασας, i. e. διώκεις, *exterminasti,* ut recte admonet Heathius. Hom. Iliad. Σ'. 341.

ὃς Ἕκτορ' ὤκιστ' ἀπαμυνόμενον Ἀχαιοῖν.

coll. Iliad. ι'. 534. ρ'. 462. Cum Eustathio, qui explicat κακόνοιαν διώκων, faciunt veteres enarratores omnes, Hesych. vv. ὠκάζω, ὤκαζε, κακονόαζον, ὤκαζεν, Suid. v. ὠκάζω, Zonaras v. ὤκαζε, p. 1889. Pho-

ΗΛ. Ἰώ μοι, μοι ποῖ δ' ἐγώ;
Τίν' εἰς χόρον;
Τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξεται
Νυμφικὰς ἐς εὐνάς;
ΟΡ. Πάλιν πάλιν φρόνημα σὸν
Μετεστάθη πρὸς αὔραν·
Φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' οὐ φρονοῦσα γ' εὖ.
Δεινὰ δ' εἰργάσω, φίλα,

Ele. Io, ah, ah, quid autem ego?
Quem in chorum,
Quas *ad* nuptias ibo? Quis vir me recipiet
Conjugalia in cubilia?
Ore. Rursus, rursus mentis tuæ sensus
Mutatus est secundum auram:
Nunc enim sancte cogitas, tum non cogitans bene.
Dira enim patrâsti, O chara, in

tius v. ἰντάζω, Etym. M. vv. ἰνταδὶς et ἰντάζω. — Musgravius conjicit ἔπτυσας, *removisti*, quod metrum non admittit.

Metra non congruunt. Legendum fortasse:

λίχι' Ἑλλάδος ἐν γᾶς

vel:

λίχτ' Ἑλλάδος αἴης.

Hom. Odyss. ο'. 8.

ἐκ δ' ἐλάσσειν Ὀδυσῆα διάνορα οἷο δόμοιο.

Ita φεύγειν cum genitivo construitur. Vid. Schæf. ad Apollon. Rhod. Schol. IV. v. 86. Nisi potius vitium quærendum est in strophâ. Certe trochaici numeri aptissime decurrunt, si uno articulo τᾶς deleto legas:

ἄχτα φόνα δ' ἔπτυσας λί-
χι' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος.

Seidl.

1190. s. ὤπτυσας] Hic idem significare videtur, quod διώξας, *exterminasti sanguinaria connubia e terra Græcanica.* Quod si cui forte significatio hæc verbi ἰντάζειν insolentior videri possit, ita hi versus corrigi et constitui possunt:

Ἄφατα φοναὶ δ' ἐξέπτυσας ἄχτα, trochaicus trimeter brachycatalectus.

Φοίνια δ' ἀνόσια λίχη' ἀπὸ γᾶς idem dimeter hypercatalectus.

Τᾶς Ἑλλανίδος. basis anapæstica.

Heath.

Aut ἔλασας, aut ἄχμασας, *abstulisti*, aut ἔπτυσας, *detrusisti, extrudendo arcuisti. Reisk.*

1192. Heath. reponit: τίς δὲ ξένος, ut sit senarius iambicus. *Beck.*

1193. ἐμὸν πάρα κρεσσόνως, Μενέλεω κτανόντος.] Quod sæpe possessiva primitiva sua includant, diximus satis ad hujus fabulæ, v. 366. Οὗτος πλανᾶται πόσις ἐμὸς τῆς ἐξ Ἰλίας. *Barnes.*

1196. χορὸν.] Ita MSS. β. γ. [et Reisk. ex conjectura.] Ed. Victor. χῶρον. *Musg.*

1197. Τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξεται] Hæc dicit, quia colonus, ex poëtæ œconomia, nunquam ausus est virginis regiæ nuptias perficere; quare etiam nunc innupta manebat et virgo intacta; quam tamen historia testatur postea Pyladæ traditam esse, et ex eo filios habuisse, Medonta et Strophium, ut refert Pausanias ex Hellanico, Corinth. fol. 59. lin. 11. *Barnes.*

1201. φρονοῦσά γ' εὖ.] Ex conjectura suppleverat Barnesius γ' εὖ, quod in Victoriana deest. Feliciter sane; habent enim MSS. β. γ. *Musg.*

Κασίγνητον οὐκ ἐθέλοντα.
Κατεῖδες οἷον ἀ τάλαιν' ἐὼν πέπλων
Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς;
Ἰώ μοι, μοι· πρὸς πέδῳ
Τιθεῖσα γόνιμα μέλεα, τὰν κόμαν δ' ἐγὼ —
ΗΛ. Σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας,
Ἰήϊον πλύων γόον
Μητρὸς, ἃ σ' ἔτικτε.
ΟΡ. Βοὰν δ' ἔλασκε τάνδε, πρὸς γένυν ἐμὰν
Τιθεῖσα χέρας·

Fratrem non volentem.
Vidistine ut misera ex suis peplis
Exeruerit, ostenderit mammas in cæde?
Hei mihi, mihi, humi
Ponens genetalia membra: comam vero ego—
Ele. Certo scio: dolorem sensisti,
Luctuosum audiens clamorem
Matris, quæ te peperit.
Ore. Vocem porro hanc emisit, ad mentum meum
Ponens manus,

Reisk. malebat versum ita suppleri: *φρενοῦσα τάν — Διονύσου.* *Beck.*

φρενοῦσά γ' εὖ.] Conf. Orest. 99.

ἀλλά γε φρενῶν εὖ, τάντι λευσσω' αἰσχρῶς δάμαρ. *Seidl.*

1202. Reisk. scribit: *φίλον*, i. e. *σὸν*, tuum. *Beck.*

1203. *οὐ θέλοντα.*] Male libri *οὐκ ἐθέλοντα.* *Seidl.*

1204. *ἀ τάλαιν' ἐὼν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς*] Lege *ἔβαν* (*pro ἐὼν, ut videtur.*) *Por. Advers.*

ἐὼν πέπλων] Subaudi *ἐξ*, vel *διὰ*, vel tale quid. *Barnes.*

Reisk. conjicit: *τάλαιν' ἐκ τῶν πέπλων.* *Beck.*

ἐὼν πέπλων] Vid. Herm. de Ellips. et Pleonasmo, p. 142. Pro *ἐὼν* in mentem venerat legendum *ἔξω* aut saltem *ἰὼν*; nam languere certe videtur *ἐὼν.* *Seidl.*

1205. *φοναῖσιν*;] Vulgo *φοναῖς.* *Seidl.*

1207. *τὰν κόμαν δ' ἐγὼ*] Subaudi *ἐξεφάνην.* *Barnes.*

μέλεα; *κομάν*] Emendavimus hunc locum in Epist. ad Lobeck. p. 438. Vulgo inepte *μέλεα τὰν κόμαν.* *Seidl.*

Forte, *τὰν κόμαν δὲ πρὸς, et prætera quoque comam:* vel potius ab *ἐγὼ* incipit Electræ sermo. *Reisk.*

1210. *Ματρὸς,*] Legebatur *μητρὸς.* *Seidl.*

1211. *πρὸς γένυν ἐμὰν*] Lege *γένυσ' ἐμᾶν.* *Por.*

ἔλασκε] Vox Euripidea *λάσκω* pro *λαλέω*, dico. Ita Andromach. v. 669. *Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους.* Ita Rhes. v. 720. *Τί λάσκεις*, etc. Æschyl. Theb. v. 192. pro eodem *λαλάζειν* habet, et *λαλίζειν* idem sonat. De fonte autem horum omnium, *λαλέω*, quod et *λαλέω* scribitur, notandum, illud potius de incondito aliquo sono a Veteribus usurpari et de crepitu cum collisione quadam aut conflictu facto. Ita Homer. Iliad. *ν'*. v. 621. *λάκε δ' ἰοντία.* Ita Act. c. I. v. 18. de Juda proditore dicitur, *ἐλάκησε μέσος*, i. e. *Diffractus crepuit.* Et *διαλαλέω* Aristophanes in Nubibus utitur pro *disrumpor.* Tragici sane hoc *λαλέω* ad sonum articulatum referunt; ut et *λάσκω.* De qua voce Hesych. *Λάσκειν, λέγειν, φθέγγεσθαι.* *Barnes.*

1212. *χεῖρας·*] Libri *χέρας.* Si purus iambos desideres, possis etiam scribere *χεῖρε*, sive voces transponere *χέρας τιθεῖσα.*

Τέκος ἐμὸν, λιταίνω,
Παρηΐδων τ' ἐξ ἐμᾶν
Ἐκρήμναθ'· ὥστε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος.
ΧΟ. τάλαινα, πῶς ἔτλας φόνον
Δι' ὀμμάτων ἰδεῖν σέθεν
Μητρὸς ἐκπνεούσας;
ΟΡ. Ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖ-
σι, φασγάνῳ κατηρξάμαν,
Ματέρος ἔσω δέρας μεθείς.
ΗΛ. Ἐγὼ δέ γ' ἐκπέπλευσά σοι,

O fili mi, supplex oro:
Meisque a genubus
Pendebat, ut manibus meis telum excideret.
Cho. Misera, quomodo ausa es eædem
Oculis tuis aspicere
Matris *animam* efflantis?
Ore. Ego quidem, pallium objiciens oculis meis,
Ense *cædem* sum auspicatus, *eum*
Matris in cervicem demittens.
Ele. Ego vero te sum hortata,

τεκος ἐμὸν, vel τιθεῖσα χέρας· ἐμὸν τέκος, λιταίνω. *Seidl.*

1213. λιταίνω,] Est vox rara, ideo hic notanda. Λίτομαι autem dicitur et λίσσομαι, et λισάζομαι, et λιταίνω, et λιτανεύω, quam tamen ultimam a λιτάνω deducit Eustathius, si vere scribitur. *Barnes.*

1214. Παρηΐδων] Vulgo παρειδων. *Seidl.*

1215. Ἐκρήμναθ'·] Cum olim legeretur κρημνᾶθ', nullo negotio nos in ἐκρήμναθ' vertimus: hæc est enim vera et authentica vox, Attica nempe et Euripidea: Κρέμαμαι, pro κρέμαμαι: sic Ion. v. 1613. Ἠδίως κεκρεμάμεσθα etc. Sic Hercul. Fur. v. 519. Διὸς, ὃ τέκνον, ἐκκρέμασθε παρηΐων σέθεν, in quem posteriorem locum vide quæ nos. Si vero a κρέμαμαι recte deducitur, ut quovis pignore contenderem, scribendum est Ἐκρήμναθ', ut nos scripsimus, cum olim male ἐκρεμνᾶθ' legeretur, quasi a κρεμνάσμαι, quæ vox suspecta est; et præterea sic versus sibi haud constaret, qui certe iambus est. *Barnes.*

Ἐκρήμναθ'·] Ita recte Barnesius. Victorius ἐκρεμνᾶθ'. *Seidl.*

1216. Male hæc Choro tribuuntur. Electr. dedit Seidl.)

Τάλαινα,] Conf. Soph. Œd. Col. 318. 1683. Aristoph. Eccles. 90. Nostr. Phœniss. 1529. *Seidl.*

1218. Ματρὸς] Etiam hic vulgo μητρὸς. *Seidl.*

1219. ἐμαῖς] Libri ἐμαῖσι. *Seidl.*

1222. Ἐγὼ δ'] MS. γ. ἐγωγε δ'.

ἐκπέπλευσα] Legendum ἐκνεπέλευσα. vid. Orest. v. 1235. Cyclop. v. 645. *Musg.*

1222. s. Ἐγὼ δ' ἐκπέπλευσά σοι, Ἑίφους τ' ἐφαψάμην ἄμα.] Hic locus inter centum alios, ut ne quid de duabus præcedentibus notis hic dicam, aperte Euripidem auctorem fatetur; ita enim ille Orest. v. 1234. Ἔκτυπα ματεῖς· ΠΥΘ. ἠψάμην δ' ἐγὼ ξίφους. ΗΛ. Ἐγὼ δέ σ' ἐκπέπλευσα, κἀπέλυσ' ἔκπον. Sed parum nos solliciti sumus de hac re, cum probe sciamus, facile apud doctos homines hanc fabulam Euripidi concessum iri et propriam fore. Vide quæ nos supra ad v. 1215. 1211. 843. 399. 259. et 50. *Barnes.*

Vulgo ἐγὼ δ' ἐκπέπλευσά σοι, sed, quod dedimus, habet MS. γ. Musgravii. Ceterum vid. Pors. ad Orest. v. 1234. qui etiam hic ἐγὼ δέ γ' prætulerit. *Seidl.*

Ξίφους τ' ἐφηψάμην ἅμα.
ΧΟ. Δεινότατον παθέων ἔρεξας.
Λαβοῦ, κάλυπτε μέλεα ματέρος·
Πέπλοις καθάρμοσον σφαγάς.
Φονέας ἔπιπτες ἆρα σοι.
ΗΛ. Ἰδοὺ, φίλαι τε, καὶ φίλαι,
Φάρεά γ' ἀμφιβάλλομεν,
Τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν.
ΧΟ. Ἀλλ' οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων
Φαίνουσι τινὲς δαίμονες, ἢ θεῶν
Τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ θνητῶν
Γ' ἥδε κέλευθος· τί ποτ' εἰς φανερὰν
Ὄψιν βαίνουσι βροτοῖσιν;

Enseroque simul attrectavi.
Cho. Indignissimum patrâsti facinus.
Prehende, tege membra matris;
Peplis compone vulnera.
Interfectores sane peperisti tibi.
Ele. En, amicæ, et non amicæ,
Vestes circumponimus,
Finem magnorum malorum *nostræ* domus.
Cho. At hi summo super domus culmine
Apparent nescio qui dæmones, aut Dii
Cælestes: non enim mortalium
Hæc *est* via. Cur tandem in manifestum
Conspectum prodeunt mortalibus?

Deest γ' in ed. Victor.

1223. Scripsi ἐφηψάμαν, ut paulo ante legimus καταξέμαν. Vulgo ἐφαψάμην. *Seidl.*

1224. Etiam hic versus cum tribus proxime sequentibus (quos Orest. dedit Seidl.) Chori personæ assignantur. In fine hujus versus fortasse legendum est ἔρεξα. Nisi verior est Hermanni sententia, qui hunc versum non minus quam antistrophicum ejus τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν Oresti tribuendum esse censet. *Seidl.*

1225. Orestis hæc esse, sententiæ ipsæ demonstrant. Post ματέρος plerique male interpungunt. *Seidl.*

1226. Ante καθάρμοσον addidi καί. Versu proximo Victorius ἆρα. *Seidl.*

1227. Reisk. corrigit: φίλᾳ τε καὶ φίλα. *circumjicimus vestes amicæ non amicæ*, familiari non caræ. *Beck.*

1228. φίλαι τε καὶ φίλαι,] Vulgo φίλα τε καὶ φίλαι, quum paulo post marge Victorii offerat φάρεα δὶ γ', hoc ipsum metavimus in φάρεά σ' γ', et φίλαι τε καὶ φίλαι in φίλαι τε καὶ φίλαι. Pro φάρεά σ' γ' vulgo legitur φάρεά γ', quam lectionem si præferas, in stropha transpone ἅμα σ' ἐφηψάμαν ξίφους. *Seidl.*

1228. ss. ἀναπαιστικὰ, MS. not. ed Victor. *Seidl.*

1232. Φαίνουσι] Wunderlichius in Ob-

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Ἀγαμέμνονος παῖ, κλῦθι· δίπτυχοί σε
Καλοῦσι μητρὸς ξύγγονοι Διόσκοροι,
Κάστωρ, κασίγνητός τε Πολυδεύκης ὅδε.
Δεινὸν δὲ ναυσὶν ἀρτίως πόντου σάλον
Παύσαντ' ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσείδομεν
Σφε τὰς ἀδελφῆς τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς.
Δίκαια μὲν νῦν ἦδ' ἔχει· σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς.
Φοῖβός τε, Φοῖβος· ἀλλ', ἄναξ γάρ ἐστ' ἐμὸς,
Σιγῶ· σοφὸς δ' ὤν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.
Αἰνεῖν δ' ἀνάγκη ταῦτα· τοὐντεῦθεν δὲ χρὴ
Πρᾶσσειν, ἃ Μοῖρα, Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι.

GEMINI.

O Agamemnonis fili, audi; Gemini enim te
Matris vocant fratres, Jovis filii,
Castor, et hic Pollux frater *meus*:
Gravem enim navibus modo maris æstum
Postquam sedavimus, venimus Argos, ubi vidimus
Cædem sororis hujus, matris vero tuæ.
Justa quidem hæc habet; tu vero non fecisti;
Phœbus vero, Phœbus. — Sed (rex enim est meus)
Taceo: cum autem sit sapiens, non *tamen* sapiens oraculum tibi reddidit.
Probare tamen hæc *est* necesse. Posthac vero oportet
Facere, quæ fatum Jupiterque de te decrevit.

serv. Crit. in Æschyl. Trag. p. 99. ad τίνες δαίμονες supplet ὄντες. Mihi φαίνονται cum Æm. Porto dictum videtur pro φαίνονται. Ita supra bis habuimus καταλάμπει, v. 586. et v. 464. Conf. Brunck. ad Soph. Ajac. 40. Matthiæ Gramm. Gr. sect. 496. 4. 5. Apte etiam comparaveris verba contrariæ significationis κινῆσαι et κρύπτειν, quorum idem usus est. *Seidl.*

1236. δί σε] Typothetæ vitio in Edd. Paulli Steph. et Barnes. δί σου. *Seidl.*

δί σε ed. Victor.

1239. ναυσὶν] Sequor Barnesium ita ex conjectura legentem. Ed. Victor. ναὸς, quod ex ναυσ' depravatum esse crediderim, illud vero ex ναυσίν. *Musg.*

1239. s. Δεινὸν δὲ ναυσὶν ἀρτίως πόντου σάλον Παύσαντ' ἀφίγμεθ' Ἄργος,] Cum olim ναὸς legeretur, quia male aderat duplex genitivus, et Castorum curæ non una aliqua navis, sed plurimæ, si non omnes, committuntur, et dativus hic videbatur desiderari, ego ναυσὶν scripsi, qua lectione nihil tutius, aut apertius; nec tamen veterem reprimo prorsus, aut supprimo. Judicent docti. *Barnes.*

ναύταις mavult Reisk. *Beck.*

ναὸς] Barnesius ex conjectura ναυσὶν, quem sequitur Musgravius. Sed πόντου σάλον unam efficiunt notionem, quasi dixisset πόντιον σάλον. *Seidl.*

1242. μὲν νῦν] Ita Ed. Princ. et antiquissimæ omnes. Barnesius μέν νυν. In fine versus post δρᾷς antiquæ editiones

Πυλάδη μὲν Ἠλέκτραν δὸς ἄλοχον εἰς δόμους,
Σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ'· οὐ γὰρ ἔστι σοι πόλιν
Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν.
Δειναὶ δὲ Κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαὶ,
Τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον.
Ἐλθὼν δ' Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας
Πρόσπτυξον· εἴρξει γάρ νιν ἐκτοπίας
Δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σέθεν,
Γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον.

Pyladæ quidem Electram da uxorem in ædes *ducendam*.
Tu vero relinque Argos: haud enim tibi licet urbem
Hanc ingredi, quia tuam matrem occidisti.
Terribiles autem Parcæ, Deæ caninis oculis præditæ, *te*
Furore correptum agitabunt errantem.
Profectus autem Athenas, Palladis venerandum simulachrum
Complectens adora: arcebit enim ipsas metu perculsas,
Sævis draconibus, ne te tangant,
Terribilem *Ægidis* orbem obtendens tuo capiti.

ponunt punctum. Proximo versu Edd. Princ. Hervag. Stibl. Cant. τι. Una Brub. δὴ, quod recentiores prætulerunt. Post τι posui punctum. Ita Orest. v. 28.

Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δῆ κατηγορῶν;

Cf. Iph. Taur. 1368. sq. Hermannus conjungi mavult Φοῖβός τι Φοίβοι, hoc sensu: Phœbus esto Phœbus, i. e. Phœbum mitto, de Phœbo nolo loqui. *Seidl.*

1243. Φοίβοι τι Φοίβοι·] Lege Φοῖβός σε. *Por.*

1245. σάντιῶθεν, ed. Victor.

1247. Πυλάδη μὲν Ἠλέκτραν δὸς ἄλοχον, etc.] Eadem fere peroratio Orestæ, si quis accurate conferat, etiam ut hic iterum confirmetur, quod toties probatum volui, hanc esse fabulam genuinam Euripidis nostri. Et sane illa Orestæ suspicio, quod Apollo malus quidam dæmon esset, quia matricidium jubebat, de qua re supra nos egimus ad v. 979. Ἆρ' αὖτ' Ἀλάστωρ' ὄν' ἀτιμασθεὶς θεῷ, ad Orestæ fabulam ipse matricida fatetur, v. 1685. Κείνου μ' ἰσῆλε δεῖμα, μή τινος πλέον Ἀλαστόρων, δόξαιμι σὺν πλέον ἔτα. Adeo qui plura Euripidis vestigia in hac Electræ fabula quæsierit, quam quæ a nobis et hic et alias aperte monstrantur, is sane nec ipsum Euripidem vivum, præsentem et loquentem, vel agnoverit, vel intellexerit, puto. Vid. quæ nos supra ad v. 1222. etc. *Barnes.*

1249. κτείναντα] Enallage est constructionis, de qua vide ad Troad. v. 119. Scaligero placet κτείνασα. *Musg.*

μητέρα κτείναντα σήν.] Scaliger legit κτείνασαν, quia σοι præcessit, parum cautus, etiam σὶ posse eleganter intelligi, ut sit hic loci sensus et ordo: σὺ γὰρ ἔστι σοι, ἄγουν ἔξεστι σοὶ, πόλιν ταύτην ἐμβατεύειν σὶ, καὶ εἰσιέναι, κτείναντα τὴν μητέρα σοῦ. Sic Xenophon: ἐξὴν τοῖς πρεσβύταις συνθηρεύειν ἐπὶ χείρους ἵππους. Ita Latine, nobis non licet esse tam *disertos*, æque bene, ac *disertis*, ut pueris notum. *Barnes.*

1250. Κῆρες,] Male vertunt Parcæ. Hic et Hercul. Fur. 866. ut Soph. Œd. R. 472. Κῆρες sunt Furiæ. *Seidl.*

1255. Γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον.] Pro Γοργῶπα, Γοργῶφ' scripsimus ob sequens asperum, licet haud igneram, qui superstitione quadam territi, talia Veterum errata ad regulam reducere non assint; cum tamen certo constet, ὄφ' pro ὄπα ante asperum scribi, et ἄνωχθ', pro ἄνακτα, æque ac alia vocabula in iisdem

Εστιν δ' Ἄρειός τις ὄχθος· οὗ πρῶτον θεοὶ
Ἕζονθ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι·
Ἁλιῤῥόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης,
Μηνὶν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων,
Πόντου κρέοντος παῖδ', ἵν' εὐσεβεστάτη
Ψῆφος, βεβαία τ' ἐστὶν ἐκ τε τοῦ θεοῖς.
Ἐνταῦθα καὶ σὲ δεῖ δραμεῖν φόνου πέρι,
Ἶσαι δέ σ' ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίκῃ
Ψῆφοι τεθεῖσαι· λοξίας γὰρ αἰτίαν

Est autem Martis quidam tumulus, ubi primum Dii
Consederunt ad suffragia de sanguine *ferenda*,
Halirrhothium quum interfecit crudelis Mars,
Ob iram *propter* impia filiæ sponsalia,
Filium *Neptuni* regis maris. Ubi sanctissimum
Judicium et firmum est ab illo *tempore* Diis,
Hic te quoque oportet *subire judicium* de cæde.
Paria vero te servabunt, ne judicio moriaris,
Suffragia *a judicibus* lata. Phœbus enim culpam

circumstantiis. Κύκλον δὲ γοργῶπα vocat Palladis ægidem, quod is clypeus sit κυκλοτερὴς et Gorgonis capite terribilis. *Barnes.*

γοργῶφ'.] Ita Barnesius. Ed. Princ. γοργῶπ'. *Seidl.*

πάρα, ed. Victor.

1256. Ἀρίου] Fortasse rectius scribimus Ἄρειος. Vid. tamen supra v. 298. *Seidl.*

1258. Ἁλιῤῥόθιον δ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης,] Apollodorus Biblioth. Lib. III. c. 13. §. 2. Ἀγλαύρου μὲν οὖν καὶ Ἄρεως Ἀλκίππη γίνεται· ταύτην βιαζόμενος Ἁλιῤῥόθιος, ὁ Ποσειδῶνος καὶ Νέμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Ἄρεως φονευθὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα Θεῶν Ἄρει, καὶ ἀπολύεται. Vid. Schol. Eurip. ad Orest. v. 1667. et quæ nos ad v. 1668. Item ad Iphig. Taur. v. 947. *Barnes.*

1259. ἀνοσίων νυμφευμάτων,] Halirrhothius Alcippen, Martis filiam, violaverat. Pausan. p. 19. l. 19. Ed. Sylburg. Apollodor. Lib. III. c. 13. *Musg.*

Notetur accusativus μῆνιν. Genus est appositionis, quod ita explica, ἅ, (scil. ἔστι αὐτὸν ἔκτανεν,) ἦν μῆνις, etc. Cf. Matthiæ ramm. Græc. sect. 426. 1. coll. sect. 432. 4. Hermannus de Ellips. et Pleon. p. 174. monet, μῆνιν hic idem esse quod μήνημα. *Seidl.*

1261. ἔκ τε τοῦ] Optime Piersonus ἐκ τούτου: nempe χρέους. Verisim. p. 248. *Musg.*

ἔκ τε τοῦ θεοῖς.] Si ita veterem lectionem retineamus, exponendum: καὶ ἐκ τούτου τοῦ χρέους, ὅθεν δηλονότι ὁ Ἄρης ἐκρέθη. Scaliger autem legit: ἔκ τέ του θεῶν, hoc est: ἔκ τε τινὸς τῶν θεῶν, δηλονότι Ἀθηνᾶς, αὖθις ἡ ψῆφος δικαιοτάτη γίνηται καὶ εὐσεβεστάτη. Vid. J. Meursium de Areopago, et historiam quandam apud A. Gellium in hanc rem, Lib. XII. c. 7. *Barnes.*

Reisk. vulgatum defendit, quod censet idem valere, ac ἐκ τούτου. *Beck.*

ἔκ γε τοῦ] Ita optime Schæferus. Editiones omnes ἔκ τε τοῦ, ex quo Piersonus fecerat ἐκ τούτου, Veris. p. 248. Idem valet ἐκ τοῦ. *Seidl.*

1262. δραμεῖν, intellige ἀγῶνα vel κίνδυνον. Vid. Lamb. Bos. de Ellips. p. 222. *Schæf.*

1263. Ἶσαι δέ σ' ἐκσώζουσι —] Lege ἐκσώσουσι. *Por.*

1263. s. Ἶσαι δέ σ' ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίκῃ Ψῆφοι] De absolvendo per æqualia suffra-

Εἰς αὐτὸν οἵσει, μητέρος χρήσας φόνον.
Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
Νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί.
Δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ τῷδ' ἄχει πεπληγμέναι,
Πάγον παρ' αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονός,
Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον.
Σὲ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Οἰκεῖν, Λυκαίου πλησίον σηκώματος.
Ἐπώνυμος δέ σου πόλις πεκλήσεται.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· τόνδε δ' Αἰγίσθου νέκυν

1265 In se ipsum transferet, qui matris *tuæ* cædem oraculo *suo* tibi suaserit.
Et reliquis hæc lex feretur,
Ut reus paribus suffragiis semper vincat.
Ac diræ quidem Deæ hoc dolore perculsæ,
Rupem ad ipsam, subibunt hiatum terræ,
1270 Venerandum mortalibus piis oraculum.
Te vero ad Alphei fluenta oportebit Arcadum terram
Habitare, prope Lycæum delubrum:
De tuo vero nomine vocabitur regio.
Tibi quidem hæc dixi. Ægisthi vero cadaver hoc

gia vide quæ nos ad Iph. Taur. v. 1471. et v. 966. vide Erasmum in Adagio, *ex* quales calculi. *Barnes.*

Exspectes ἐκσώσειν. Sed vide, ne in præsenti lateat hoc, ratam jam esse apud Deos Orestis absolutionem. Sic Soph. Œd. Col. 589.

κἄμοῦ κομίζειν κἀπ' ἀναγκάζουσί με,

i. e. volunt perficere, ut illuc me conferam. *Seidl.*

1266. s. Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται, Ναυβῶν ἴσαις ψήφοισι] Vide quæ nos ad Iphigen. Taur. v. 1471. ubi hæc de Themistocle quoque dicuntur. *Barnes.*

1268. Reisk. scribit: τῷ λάχει, *sorte*, eventu judicii. *Beck.*

1270. ἰσνιβίοις] Legendum ἰσνιβίοιν, monuit ut jamdudum Clarkius ad Homer. Il. γ. 242. *Musg.*

Reisk. conjicit: ἀσνιβίς, *quod calcare pedibus nemini licet* præter supplices illuc confugientes. *Beck.*

Σεμνὸν — ἰσνιβὶς] Musgravius cum Clarkio ad Hom. Il. γ. 242. mavult ἰσνιβίοιν, numeris inconcinnis, Reiskius ἀσνιβὶς pro ἰσνιβίς. Sed conjunge σεμνὸν χρηστήριον, βροτοῖσιν ἰσνιβίς. Ita quid mutandum censerem, legerem

σεμνὸν βροτοῖσί θ' ἰσνιβὶς χρηστήριον.

Seidl.

1271. s. Σὲ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς οἰκεῖν] Ita Orest. v. 1664. Ἀζᾶνες, Ἀρκάδων θ' Οἰστύλου πολῖται, in quem locum vide Scholiasten et Stephanum περὶ πόλεων in Ἀζανία et in Ὀρέστου et Ὀρεστεία. *Barnes.*

1274. τὸν δὲ, ed. Victor.

1276. Ἄρει Ναυπλίων παρὸν] Scaliger hic ingenioso errore scribit ναυπλείᾳ, cum hæc vox sit proprium nomen loci: vide ad Orest. v. 236. Ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σίλφαδ' ὥρμησαν πόνοι. Item v. 363. ἐπὶ δὲ Ναυπλίας ψαύων χθονός. *Barnes.*

Ναυπλίαν] Vid. ad v. 453. Ceterum noli corrigere Ναυπλίᾳ. Nam, ut dicit Noster Orest. v. 1307. ἐς μέσον φόνου ἦ Ἑρμιόνη παρεῖσιν, ita etiam omisso ἐς dicere potuit Ναυπλίαν παρεῖναι, i. e. venisse in portum Nauplieum: Ναυπλίᾳ παρεῖναι contra significaturum esset, esse

Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφῳ·
Μητέρα δὲ τὴν σὴν, ἄρτι Ναυπλίαν παρὼν,
Μενέλαος, ἐξ οὗ Τρωϊκὴν εἵλεν χθόνα,
Ἑλένη τε θάψει· Πρωτέως γὰρ ἐκ δόμων
Ἥκει λιποῦσ' Αἴγυπτον, οὐδ' ἦλθεν Φρύγας.
Ζεὺς δ', ὡς ἔρις γένοιτο καὶ φόνος βροτῶν,
Εἴδωλον Ἑλένης ἐξέπεμψ' εἰς Ἴλιον.
Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων,
Ἀχαιΐδος γῆς οἶκαδ' εἰσπορευέτω,
Καὶ τὸν λόγῳ σὸν πενθερὸν νομιζέτω

1275 Argivi cives terræ sepulchro tegent.
Matrem vero tuam, modo Naupliam appellens
Menelaus, ex quo Trojanum cepit agrum,
Et Helena sepelient. Protei enim ex ædibus *illa*
Rediit, relicta Ægypto, nec ivit *ad* Phrygas:
1280 Sed Jupiter, ut lis, et cædes fieret mortalium,
Simulachrum Helenæ misit ad Ilium.
Pylades igitur lætus et conjugem habens
In Achaicæ terræ domum introducat,
Et verbis, tituloque tuum affinem *(sororis maritum)* deducat

in portu Nauplii, quasi jam diu ibi fuisset. *Seidl.*

1279. οὐδ' ἦλθε Φρύγας.] En! iterum Euripidis characteristicam notam. Quis in hac fabula non videt, ipsum Eurip. non agnoscit, non amplectitur, ut diximus supra ad v. 1247. Quod Helena non venerit Trojam, vide argumentum Græcum ad fabulam Helenæ et ejusdem fabulæ, v. 33. *Barnes.*

1279. ἦλθε ed. Victor.

1282. πόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων,] Lege χαίρων τε καὶ δάμαρτ' ἔχων. Conf. v. 1329. *Barnes.*

πόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων,] *Virginem et uxorem.* Virgo enim adhuc erat, sed uxor putabatur. Male Musgravius pro πόρην conjicit χαίρων. *Seidl.*

1283. Reisk. emendat: ἐσπορευέτω, *ex Achaia deducat in suam patriam. Beck.*

Ἀχαΐδος] Vulgo Ἀχαιΐδος. Vid. ad Troad. v. 659. Pro εἰσπορευέτω Reiskius ἐκπορευέτω. Non male. Vid. tamen supra ad v. 1193. *Seidl.*

1284. πενθερὸν] Paullo insolentius est πενθερὸς de sororis marito dici. Sed omnino voces γαμβρὸς et πενθερὸς vagæ parumque adstrictæ significationis sunt. Vide Suidam in πενθερὸς, Polluc. Lib. III. sect. 31. *Musg.*

1284. s. Καὶ τὸν λόγῳ σὸν πενθερὸν νομιζέτω Φωκέων ἐς αἶαν, καὶ δόνου τλαύσου βάσει.] Omnino πενθερὸς in hoc loco sonat *sororis maritum*, et rusticum illum colonum Argivum notat, cui Electra desponsata fingitur. Quem prudentissimus poëta (adeo semper sibi constat) ob ingenuam castitatem, et pietatem, quibus Electram honorifice excepit, jam nunc Diis ipsis curæ facit; utpote qui hoc in loco Pyladæ in mandatis dent, ut secum illum in Phocida deducat et auro locupletet. Πενθερὸν itaque eum vocat, at λόγῳ, hoc est nomine tantum tenus, ut qui mariti officium nequaquam gessit, at custodis potius et tutoris. Quod autem πενθερὸς et γαμβρὸς latius, quam pro communi usu, aliquando usurpentur, diximus nos ad Rhes. v. 256. Et Eustathius præterea consulendus. *Barnes.*

πενθερὸν] Αὐτοῦ ἐργον dicit. Vid. Rhes. v. 256. *Seidl.*

Φωκίων ἐς αἶαν, καὶ δότω πλούτου βάρος.
Σὺ δ' Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἰμβαίνων ποδὶ,
Χώρει πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα·
Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου,
Εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων.
ΧΟ. Ὦ παῖδ' Διὸς, θέμις εἰς φθογγὰς
Τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν;
ΔΙ. Θέμις, οὐ μυσαρᾶς τοῖσδε σφαγίοις.

1285 Phocensium in terram, et det auri pondus.
Tu vero Isthmiæ terræ cervicem pede ingrediens,
Perge ad fortunatam Cecropiæ domum:
Fatalem enim cædis sortem cum expleveris,
Felix eris his liberatus laboribus.
1290 *Cho.* O filii Jovis, *estne* fas ad colloquia
Vestra nobis accedere?
Gem. Fas *est*; cum non sitis execrabiles ob has cædes.

1286. Σὺ δ' Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἰμβαίνων ποδὶ,] Αὐχένα γῆς Ἰσθμίας periphrastice Ἰσθμὸν vocat, quia similitudinem cum collo habet Isthmus. De qua re nos ad Herc. Fur. v. 953. *Barnes.*

1288. φόνου quid hic faciat, non video. Legendum forte: μοῖραν ἐκπλήσας μόγου. *Musg.*

1288. s. Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου Εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων.] Ita sane ex historiæ veritate dicitur Orestes, postquam a matris cæde expiatus esset, felici et diuturno regno floruisse; Qui enim brevissimum illius regni spatium dicunt, viginti octo annos assignant; alii autem 50, alii denique 70 numerant, quibus summa pace, honore et opulentia fruebatur. Creditur enim ad nonagesimum vitæ annum et ultra perdurasse; de cujus statura septem cubitorum et ossibus Tegeæ inventis consule Herodotum Histor. Lib. I. c. 67, 68, 69. et Natal. Com. Mytholog. Lib. IX. c. 2. *Barnes.*

Πεπρωμένην μοῖραν φόνου, id est, fata, quæ ad cædem, quam fecisti, spectant, sive sortem, quæ tibi fatalis est ob cædem. Musgravius conjicit μόγου pro φόνου. Facilius certe fuerit φόβου. *Seidl.*

1289. τῶν δ' ed. Victor.

1290. Sensus est: *num fas nobis vobiscum sermones miscere. Musg.*

1291. πελάθειν;] Πελάθω et per syncopen πλάθω, qua voce scenici poëtæ familiariter utuntur, idem quod πελάζω. Vide quæ nos ad Rhes. v. 553. et v. 14. *Barnes.*

1292. σφαγίοις.] Si vera est lectio, non concordat cum μυσαρᾶς, sed ab eo regitur. Recte enim vertit interpres: *Fas* est vobis, *cum non sitis exsecrabiles ob has cædes.* Hoc autem cum invenustam ambiguitatem efficiat, malim levi mutatione:

Θέμις, οὐ μυσαρᾶς τοῖσδε σφαγίοις.

Fas, vobis, *qui quidem binis his cædibus non contaminati estis.* Barnesius capit, quasi θέμις iterum post οὐ suppleodum esset, hoc modo: θέμις ὑμῖν, οὐ θέμις μυσαρᾶς: unde Euripidem, ut secum pugnantem, arguit. *Musg.*

Θέμις, οὐ μυσαρᾶς τοῖσδε σφαγίοις.] Cum Gaspar Stiblinus multa, quæ vere admiranda erant in hac fabula, pro sua, qua pollebat, sagacitate condemnaret, ut frigida et indecora, et a tragica gravitate abhorrentia, quamobrem nos illum persrinximus supra ad v. 1249. et 896, &c. hunc tamen locum, qui defensione sane maxime egere videbatur, oculatissimus ille tabs inobservatum præterivit. Quanquam enim etiam hic doctrina illa de impurorum pollutionibus, et Deorum sanctitate summa abunde patet, importune tamen omnia

ΟΡ. Κἀμοὶ μύθου μέτα, Τυνδαρίδαι;
ΔΙ. Καὶ σοί· Φοίβῳ τήνδ' ἀναθήσω
1295 Πρᾶξιν φονίαν.
ΧΟ. Πῶς ὄντε θεὼ, τῆσδέ τ' ἀδελφᾶς
Τῆς καταφθιμένης,
Οὐκ ἠρκίσατον κῆρας μελάθροις;
ΔΙ. Μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρεών,
1300 Φοίβου τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί.

Ore. Et mihi sermonis copia concessa est, O Tyndaridæ?
Gem. Et tibi. Hanc *enim* Phœbo tribuam
1295 Actionem cruentam.
Cho. Quomodo, cum sitis Dii, hujusque fratres
Extinctæ
Non avertistis *clades* ab ædibus?
Gem. Fati necessitas *huc eas* ducebat,
1300 Et Phœbææ linguæ non sapientes voces.

hoc in loco memorari videtur. Quomodo enim Dii illi se dicant ad horum matricidarum colloquia nolle descendere, et Chorum tantum responsionibus et quæstionibus honorare, quod sanguine pollutus non esset; cum ex ipso facto constet, illos prius ad Orestem et Electram collocuturos venisse et diu collocutos esse, et etiam proximo post versu utrumque in colloquium secum admittere. Quare hac in parte Euripides non est mihi defendendus: quanquam nemo hactenus criticorum de hoc loco questus est. Sin commodus ullus sensus hinc elici potest, est hujusmodi: Τμῖν ἔξεστι σιγᾶν εἰς φθόγγας, οἳ μυσαρᾶς οὔσης ἐν τούτων τῶν σφαγίων· Οὐδὲ γὰρ ἄλλως αὐτῷ Ὀρέστῃ τοῦτο συγχωρήσαμεν, εἰ μὴ διὰ τὸν Φοῖβον, ὃς ἀληθῶς τούτων αἴτιος ἐστι. Vid. v. 1294. *Barnes.*

οὐ μυσαρᾶς.] Subint. ἐστί. mallem tamen οὐ μυσαρά, scil. ὑμῖν ἐστὶ, *execrandi non estis ob has cædes. Beck.*

οὐ μυσαρᾶς scil. οὔσιν ὑμῖν. Ita bene hæc cum sequentibus concordant. Dicit enim: Vobis utrum fas sit, dubitatio esse non potest, quippe quæ his cædibus non estis contaminatæ, sed etiam Oresti et Electræ fas est; culpam enim eorum transfero in Apollinem. Musgravius mavult τοῖσδε σφαγίοιν. Ceterum σφάγια cædem denotat etiam Iph. Taur. 40. *Seidl.*

1293. Margo Victor. hunc versum tribuit Electræ. *Seidl.*

1294. Conf. Orest. 76. sqq. *Seidl.*
τὴν δ' ed. Victor.

1295. Πράξιν, ed. Victor.

1297. Καὶ καταφθιμένης,] Malim τῆς καταφθιμένης. [Heath.] *Musg.*

Legebatur καὶ καταφθιμένης metro et sententia invita. Heathii et Musgravii emendatione τῆς καταφθιμένης nihil ad metrum lucramur. Atque illud ipsum τῆς pro καὶ jam habent ed. princ. et Hervag. Optime Erfurdtius ad Ajac. 1066. p. 620. not. reponit κἄτα φθιμένης, *ut κἄτα inferatur post participium, quemadmodum in locis ab Heindorfio ad Plat. Gorg. p.* 37. *excitatis. Seidl.*

1298. MS. κῆρας μελάθρους — Μοίρας. ΔΙ. ἀνάγκης ἡγεῖτο — Ed. Victor. totum versum Διοσκόροις assignat. κῆρας μοίρας ut κῆρες Ἅιδαόωσι, Hom. Iliad. Π. v. 302. *Musg.*

Conf. Pors. ad Phœniss. 938. et supra ad v. 841. *Seidl.*

1299. Vulgatum Heath. vertit: *Parcæ præibat, et eam quasi manu ducebat, necessitatis fatum. Beck.*

Legebatur:

μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρεών,

quod nec metrum fert nec lingua. Neque enim ἀνάγκης mediam corripere potest, nec ad χρεὼν abesse articulus. Facilis est emendatio:

ΗΛ. Τί δὲ μ' Ἀπόλλων; ποῖοι χρησμοὶ
Φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;
ΔΙ. Κοιναὶ πράξεις, κοινοὶ δὲ πότμοι·
Μία δ' ἀμφοτέρους
1305 Ἄτη πατέρων διέκναισεν,
ΟΡ. Ὦ ξύγγονέ μοι, χρονίαν σ' ἐσιδὼν,
Τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι,
Καί σ' ἀπολείψω σου λειπόμενος.
ΔΙ. Πόσις ἔστ' αὐτῇ καὶ δόμος· οὐχ ἥ-

Ele. Quid autem me Phœbus? quæ oracula
Jusserunt me autorem maternæ necis esse?
Gem. Communes *sunt* actiones, et fata communia.
Una vero vos ambos
1305 Noxa *vestrorum* parentum perdidit.
Ore. O soror mea, longo post tempore cum te viderim,
Protinus tuo amore privor,
Teque deseram, a te desertus.
Gem. Maritus est ipsi, et domus; hæc non

μοῖραι ἀνάγκας ἦγον τὸ χρεών.

Hec. v. 43. ἃ στυγνοῖσιν ἦγε Θανοῦσι ἀδελφόν. coll. Hel. 243.— Ceterum male Musgravii MS. vocem μοῖρα ad antecedentem Chori orationem refert. *Seidl.*

Forte, μοῖρα ἀνάγκη (in dat.) σφ' ἤγαγε. *Reisk.*

1301. Legendum metri gratia τί δέ μ' Ἀπόλλων; Hoc autem Electra non ut excusationem affert, sed queritur contra, se Orestis excussatione carere. *Musg.*

Reisk. scribit: τί κἄμ' (καὶ ἐμὲ) Ἀπόλλων οἱ σὰ χρησμοὶ, *tua oracula. Beck.*

Τίς δ' ἦν' Ἀπόλλων, &c.] Ita emendavimus. Male vulgo τί δαί μ' Ἀπόλλων; et proximo versu μητέρι, quod alterum jam alii emendarunt. *Seidl.*

Ἀπόλλων mediam corripit. *Heath.*

1302. μητέρι] Metrum postulat μητρὶ. *Musg.*

μητέρι, ed. Victor.

1305. διέκναισεν,] Eodem sensu κατέγναψι, vel κατέκναψι, dixit Troad. v. 1242. In quem locum vide quæ nos; licet et ibi Latinis interpretibus placuit exponere paulo aliter: ibi enim κατέγναψι exponi potest, paulatim imminuendo perdidit, ut hic certo certius διέκναισεν sonat. *Barnes.*

1306. Ὦ σύγγονέ μοι,] Vel hinc Euripidis se genius prodit; quanquam enim et alii, præsertim Attici, μοὶ pro μοῦ sæpe usurpent, at id quidem Euripides præ cæteris facere gaudet: sic Iphigen. Taur. v. 871. Ὦ μοι σύγγον. Vide plura ad Herc. Fur. v. 95. *Barnes.*

1308. Καὶ σ' ἀπολείψω σοῦ λειπόμενος.] Ita non raro Tragici, ut Bacch. 1374.

μήτε Κιθαιρὼν μαχεῖς μ' ἰσεῖδε,
μήτε Κιθαιρῶν' ἔσσομαι ἐγώ.

Seidl.

1309. αὐτὸς] Optime Barnesius αὐτῇ. *Musg.*

Πόσις ἔστ' αὐτῇ καὶ δόμος·] Ego αὐτῇ in textum admisi, et αὐτὸς quod male olim aderat, in marginem rejeci, de qua re judicent docti. Textus autem, margo et glossa, sunt metaphoricæ voces, ab artificiosis textorum picturis sumtæ; in quibus ipsum ὕφασμα *textus* dicitur, ornamenta et appendices, glossa, quod lucem quandam texturæ afferant et decus, limbus et ora, margo dicitur. Adeo ipsa Euripidis (sive alius alicujus auctoris) ac proinde S. Scripturæ verba, sive omnia simul sumta, sive pars quævis, aut portio, sunt textus; Interpretationes vero, sive Scholia, sive

ὃ οἰκτρὰ πίσυνθεν, πλὴν ὅτι λείπει
Πόλιν Ἀργείων.
ΟΡ. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους,
Ἢ γῆς πατρῴας ὅρον ἐκλείπειν;
Ἀλλ' ἐγὼ οἴκων ἔξειμι πατρὸς,
Καὶ ἐπ' ἀλλοτρείαις ψήφοισι φόνον
Μητρὸς ὑφέξω.
ΔΙ. Θάρσει· Παλλάδος οσίαν ἥξεις
Πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου.

Tristia patitur, nisi quod relinquit
Urbem Argivorum.
Ore. Et quinam alii gemitus graviores,
Quam *si cogaris* patriæ fines relinquere?
Sed ego patris ex sedibus exibo,
Et apud externos judices cædem
Matris sustinebo.
Gem. Bono sis animo. Palladis *enim ad* sacram venies
Urbem: quare tolera.

conciones vocantur, glossa, vel glossemata, a γλῶσσα dicuntur; lacinia et fimbria, vacansque utrinque spatium, margo appellatur. Hæc præter textum et propositum, sed fidei carissimo amico, Domino Michaëli Batte de Bury St. Edmundi, datæ memor, lusi inter opus. Et hujus nomen jure hic ego pono, sine cujus jussu et hortatu ne meum nomen his Scholiis apposueram. *Barnes.*

αὐτὸς ed. Victor.

1310. Reisk. conjicit: περὶ ὃν' ἰαλίσκω. *Beck.*

Vulgo πίσυνθε. Statim post Brub. ἴστ, Hervag. ἴ, σ. *Seidl.*

1312. a. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους, Ἢ γῆς πατρῴας ὅρον ἰαλίσκω;] Ita semper sui similis Euripides in Phœnissis. v. 399. Τί, τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἢ πασῶν μέγα; Μέγιστον· ἴσχυ δ' ἴσως μεῖζον, ἢ λέγω. Huc refer illud Senecæ in Consol. ad Helviam: *Primum illud intueri volo, quid acerbi afferat ipsa loci commutatio. Carere patria intolerabile est.* Et Oppianus, elegans et pius poëta, qui ingenii sui mercedis loco a Caracalla obtinuit, ut pater ab exsilio revocaretur, sic canit Halieut. Lib. I. v. 277. Οὐδ' ἀλιγκιότερον καὶ κίνυρεν, ὅς τιν ἀνάγκη Φυζίσιον πάτρης στάλιεν βίον ἀλγεσίουσα, Κεῖνον ἰν ἀλλοδαπῇσιν ἀνιηρὰς ζυγὸν ἴλκειν. *Barnes.*

1313. τρυ in πατρῴας corripitur hic, ut δῦ in δμῶας. vid. supra ad v. 497. In fine versus pro ἰαλίσκω lege ἰαλίσκων. [Ex Heath.] *Musg.*

πατρῴας] Schæferus ad Porsoni regulam πατρίας et infr. v. 1321. πατρῴων. Paulo post vulgo ἰαλίσκω, quod emendavit Heathius. *Seidl.*

1314. Ἀλλ' ἐγὼ οἴκων ἥξιμι, &c.] Exaggerat suam Orestes miseriam, qui non modo solum vertere sit coactus, sed etiam inter exteros judicium subiturus de nece materna. *Barnes.*

1316. μητρὸς] Ed. Victor. μητέρος. *Musg.*

1317. Vulgo ὁσίαν ἥξεις. Mirum enim, ni poëta, quum tam facile posset, proceleusmaticum vitaverit. Nec offensione caret ille proceleusmaticus, qui paulo post legitur φίλτατε· διὰ γάρ. Excusandus tamen fortasse hic est propter alloquium. Hermannus monet, facilius ferri proceleusmaticum, si in cæsuræ locum incidat. *Seidl.*

ΗΛ. Πρός μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον, 1330
Ξύγγονε φίλτατε·
Διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρώων
Μελάθρων μητρὸς φόνιοι κατάραι.
ΟΡ. Βάλε, πρόσπτυξον σῶμα, θανόντος
Δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον. 1335
ΔΙ. Φεῦ, φεῦ· δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω
Καὶ θεοῖσι πλύειν.
Ἔνι γὰρ κἀμοὶ, τοῖς τ' οὐρανίδαις
Οἴκτοι θνητῶν πολυμόχθων.

Ele. Pectus *tuum* pectori meo applica,
O frater charissime.
Disjungunt enim nos a paternis
Ædibus matris cruentæ imprecationes.
Ore. Age, complectere corpus; et mortui
Ut ad tumulum luge.
Gem. Heu, heu. Triste hoc dixisti,
Vel diis auditu:
Insunt enim et mihi, atque cælitibus
Commiserationes ærumnoserum mortalium.

1321. Διὰ γὰρ ζευγνῦσ'] Pro διαζευγνῦσι per Τμῆσιν. *Barnes.*

1322. κατάραι.] Thema κατάρα ab ἀρά, exsecratio. Circumflectitur autem recte in penultima, longa nempe syllaba, quia ultima brevis est, et tamen distinguitur a verbo κατᾶραι ab αἴρω, ex ἰῶτα subscripto, quam distinctionem criticorum Coryphæi etiam extra augmentorum tempora aliquando agnoscunt. *Barnes.*

Male hic circumflectitur penultima vocis κατάραι, cum natura brevis sit, ut et antepenultima in κατάρατος, Aristoph. Lysist. 530. Quanquam non ignoro verba ἀράομαι et ἀρὰ *supplicationis* sensu primam semper apud Hom. producere. v. Clark. ad Odyss. χ'. v. 208. Apud Tragicos autem Atticos longe aliter res se habet. v. Phœn. v. 61. 484. Soph. Œd. Col. 1440. 1449. 1454. 1472. 1515. *Heath.*

κατάραι.] Ita Editt. Vett. cum Ed. Princ. Recentiores quædam male κατᾶραι. Cf. Heathii nota. *Seidl.*

1323. a. Βάλε, πρόσπτυξον σῶμα, θανόντος Δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον.] *Frigidius*, inquit omnium bipedum frigidissimus, Gaspar Stiblinus, *fortasse et hoc videri potest dictum esse. Minus enim ille videntur decere tam generosum adolescentem.* Sed cur minus videntur decere, *O Gasparille Stiblinule?* An non generosi animi solent actis divinitus calamitatibus frangi? Nonne generosus ille Œdipus apud Sophoclem animo fractus oculos sibi eruit? Nonne omnium hominum generosissimus ille Hercules ante Thesei amici adventum, fere animo fractus est. Et tamen hic Orestes non desperat; sed se pæne mortuum judicat; et, ut *ejusmodi* moveat, hortatur illam sibi, tanquam mortuo et sepulto, lacrymas profundere. *Barn.*

1331. De hiatu, quem faciunt voces εἰν — ἄ, vid. de Verss. Doehm. p. 81. *Seidl.*

1332. ss. Hoc ordine edidit Victor.

ἄ χαῖρε σῶν
χαίροντ' ὀμοῖς

ΟΡ. Οὐκ ἔτι σ' ὄψομαι. 1340
ΗΛ. Οὐδ' ἐγὼ εἰς σὸν βλέφαρον πελάσω.
ΟΡ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου.
ΗΛ. Ὦ χαῖρε πόλις·
Χαίρετε δ' ὑμεῖς πολλὰ πολίτιδες.
ΟΡ. Ὦ πιστοτάτη, στείχεις ἤδη; 1345
ΗΛ. Στείχω, βλέφαρον τέγγουσ' ἁπαλόν.
ΟΡ. Πυλάδη, χαίρων ἴθι· νυμφεύου
Δίμας Ἠλέκτρας.
ΔΙ. Τοῖσδε μελήσει γάμος. ἀλλὰ κύνας

Ore. Non amplius te videbo.
Ele. Nec ego *posthac* in tuum conspectum veniam.
Ore. Hæc ultima mihi tecum colloquia.
Ele. O vale, civitas,
Vale et vos longum, mulieres concives.
Ore. O fidissima, jam abis?
Ele. Abeo, teneras humectans palpebras.
Ore. Pylades, lætus abi, *tibique* desponsum abduc
Corpus Electræ.
Gem. Hisce curæ erunt nuptiæ: sed canes

πολλὰ πολίτιδες.
ΟΡ. Ὦ πιστοτάτη,
στείχεις ἤδη;

χαίρετε — ἤδη;] Quatuor sunt bases anapæsticæ, [ut sunt in ed. Victor. ita edidit Beck.] e quibus dimetri duo constitui debent. *Heath.*

1336. a. στείχεις ἤδη; ΗΛ. Στείχω, βλέφαρον τέγγουσ' ἁπαλόν.] Quod supra sæpe dixi, Euripidem, ut semper sui similem, sic in hac fabula, quasi de illius legitimatione criticorum objectiones prævidisset, præcipue characterem suum impressum habere, id nunc ex unico hoc loco (καὶ τοῦτο ἐκ στιχομυθίας) indicabo. Ita enim ipse hic auctor in Medea ad finem v. 1391. ΜΗ. Στείχει πρὸς οἶκον, καὶ θάσσ' ἄλοχον. ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμοχος παίδων. *Barnes.*

1337. Δίμας Ἠλέκτρας.] i. e. Ἠλέκτραν. Vide ad Iphigen. Aul. v. 417. *Barnes.*

1338. ss. Τοῖσδε μελήσει γάμος· ἀλλὰ κύνας
Τάσδ' ὑποφεύγων, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.
Δυσὶν γὰρ ἔχους ΒΑΛΛΟΥΣ' ἐπὶ σοὶ

χαρδεράσσοντες, χρῶτα πλανᾶσι
δυσὶν θυσὶν ΚΑΡΠΟΝ ἐχούσας.

Canes illas Furias esse satis apparet; *Stygias canes Lucani*, Lib. VI. 733. sic vocatas, quia hominum sceleribus invigilant, tanquam *speculatrices et vindices facinorum et sceleris*, ut Cicero ait de Natur. Deor. III. 18. vide Pindar, Ol. II. 73. Rhunken. Epist. Crit. I. p. 59. Schneider, Pericul. Crit. p. 86. sqq. — In his versibus primum ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ insolentius dictum, neque forsitan ab Euripide profectum est. Musgravius quidem vitium in hac voce latere suspicans tentavit: στίλλουσ' ἐπί σοι. Equidem malim:

Δυσὶν γὰρ ἴχνος ΠΑΛΛΟΥΣ' ἐπὶ σοί.

Troades, v. 326. Πάλλε κἀξ αἰθέρων. et simili metaphora in Bacchis. 654.

λευκὰν πάλλει ἐξαπόστασιν.

Pro χαρδεράσσοντες Reiskius conjecit sive συρδεράσσοντες sive σπυρδεράσσοντες quæ Dru-

Τάσδ' ὑποφεύγων, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.
Δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ
Χειροδράκοντες, χρῶτα πελαιναὶ,
Δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι.
Νὼ δ' ἐπὶ πόντου Σικελὸν σπουδῇ
Σώσοντε νεῶν πρῴρας ἐνάλους·
Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς,

Has vitaturus, ito Athenas.
Terribili enim gradu in te contendunt
Manus-draconibus-armatas-habentes, corpore nigræ,
Dirorum dolorum stimulos moderantes.
Nos vero ad mare Siculum celeri studio,
Servaturi prorsa proborum in mari:
Per ætheream vero meantes plagam,

cones circum se in spiras convolvunt, ut apud Apollodor. I. 6. 3. τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν σπείρας εἶχεν ἰχιδνῶν, et Virgil. Æn. XII. 879. *Megæram — paribus revinxit serpentum spiris ventosque attulit alas.* Sed vulgata præstat. Quæ enim manus serpentibus armatas habebant Eumenides haud male *χειροδράκοντες*, *dracones pro manibus habentes* appellari poterant. Sed nævus hæret in verbis

δεινῶν ὀδυνῶν ΚΑΡΠΟΝ ἔχουσαι.

prorsus enim ignoro quis hic sit *dolorum fructus*, quem Furiæ habere dicuntur. Musgravius præterea hanc phrasin neque notam sibi neque intellectam esse fatetur. Quare forsitan corrigendum

δεινῶν ὀδυνῶν ΚΑΡΤΟΣ ἔχουσαι.

quibus gravissimorum potestas est dolorum, quos hominibus infligant. Eurip. Helena. 68.

Τίς τῶνδ' ἐχιδνῶν δεμάτων ἔχει πόνους.

Bacchæ. 1026.

Ὁ Δίρκης, ὁ Δίρκης οὐ θέμις
πόνους ἔχειν ἐμούς.

Alpheus Mitylenæus. Epigr. VI. in Anal. V. P. T. II. p. 129.

Νυῶν ἀκυπτερῶν ὃς ἔχεις πόνους, ἅπτα λαίφη καὶ μίγνυ Εὐξείνῳ ἀμφιρύτῃ σταθμόν.

Jacobs.

1339. στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.] Ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Sic et Thucydides et Herodotus passim usurpant τὸ ἐπὶ cum genitivo loco accusativi, qui communiter usurpatur. Vid. Æmil. Portum in hanc locum. *Barnes.*

1340. βάλλουσ'] An στίλλουσ' ἐπὶ σοὶ *Musg.*

βάλλουσ'] Nihil mutandum. Verbe fortiori utitur poëta de horrendo Furiarum impetu, quæ ταυόπτερος dicuntur a Sophocle δεὶ τὸ δεῖν μαιφονωλὶς καὶ ἀτέλεστον τῆς διαβάσεως καὶ ταχὺ καὶ ἐπείγον, ut explicat Eudocia, p. 152. citante Lobeckio ad Ajac. v. 834. *Seidl.*

1341. Χειροδράκοντες,] Ita Furiæ vocantur, ob manus flagellis ex tortis serpentibus factis armatas. De qua re, et de omni Furiarum apparatu, et graphica earum descriptione, vide quæ nos ad Herc. v. 873. *Barnes.*

Χειροδράκοντες non debet tentari. Serpentes enim Furiæ manu gestabant. *Scaliger.*

Num *συειροδράκοντες*, *quæ dracones secum et pone se trahunt*, aut *συνειροδράκοντες quæ dracones circum se in spiras convolvunt*. *Reisk.*

1342. καρπὸν ἔχουσαι.] Phrasis neque

Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν·
Οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον
Φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν
Ἐκλύοντες μόχθων, σώζομεν. 1360
Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω,
Μήδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω,
Θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω.

Impiis quidem non auxiliamur:
Quibus vero pietas, et justitia *est*
Grata in vita, illos gravibus
Liberantes laboribus servamus.
Sic *igitur* injuste agere nullus velit,
Neque cum perjuris naviget,
Ego qui Deus sum, mortalibus *hoc* edico.

nota mihi, neque intellecta. Legendum forte κέντρα νέμουσαι, *stimulos regentes.* *Musg.*

καρπὸν ἴσχουσαι.] Potest explicari *fructum capientes e doloribus*, sive *gaudentes doloribus.* Simili modo pinguntur Furiæ ab Æschylo, veluti Eum. 248.

ἐγὼ δ' ἀρωτίων αἱμάτων με σφαγιᾷ.

ibid. v. 300. καὶ ζῶν με δαίσας, et v. 185.

ἔξ' ἐκπίοιτ',
ἅπας ἰκρὸς ἴσον' ἀπὸ σπόνδου θεοῖς
σπάσασθ' ἴχνους.

Hanc explicationem secutus est vetus Latinus interpres, qui reddit: *diris quæ pascuntur doloribus.* Verior tamen videtur altera explicatio: *a quibus qui fructus provenit sive capitur, sunt dolores, ἀφ' ὧν ὁ καρπούμενος οἱ ἄνθρωποι, δεινὰ ἰδόντας νέοι.* Proprium enim hoc erat Furiis, dolores excitare. Male Musgravius conjicit κέντρα νέμουσαι, *stimulos regentes.* *Seidl.*

1344. Σώσουσι νεῶν] Ita Ed. Victor. MS. β. σῶσον νέμων. MS. γ. σῶσον τὸν νεῶν. Barnesius σώσουσι νεῶν. Emendandum, ni fallor, σώσουσ' ἰνεῶν ab ἰνή. Hesychius: ἰνῖαι, πρόσωπα, ἀγαθοὶ, σπουδαῖοι, ἰκανοῖς. De prosodia vide quæ in simili re diximus supra ad v. 497.

ἰκάλεσεν'] Ed. Victor. et omnes MSS. ἰκαύλεσεν. *Musg.*

σώσουσι νεῶν] Ita Barnesius. Victorius σώσουσι ναῶν. MS. β. σῶσον νέμων, MS. γ. σῶσον τὸν ναῶν, quas corruptelas Barnesii lectionem confirmare, mirer Musgravium non vidisse. Etiam Hugo Grotius dudum rescripserat νεῶν.

Pro ἰκάλεσεν corrupte Edd. Victor. et omnes MSS. ἰκαύλεσεν. Illud jam restituit Hugo Grotius. *Seidl.*

1347. ὅσιον pro τὸ ὅσιον, quod metrum non admittebat. Vide ad v. 431. *Seidl.*

Οἷσι, ed. Victor.

1350. μηδεὶς] Ita Schæferus, ut voluerat Jo. Miltonus. Vulgo μηθεὶς. [Ita ed. Victor.]

μηθεὶς] Idem quod μηδεὶς, fit autem a μήτε εἷς, μηθεὶς, ut a μηδὲ εἷς, μηδεὶς, ab οὔτε εἷς, οὐθεὶς, et ab οὔτε ἓν, οὐθέν: quare non erat, ut Jo. Miltonus corrigeret in μηδεὶς. *Barnes.*

1351. Μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω,] Huc refer historiam Jonæ prophetæ, cujus peccati causa tota navis periclitabatur. Huc item illud: Ἀνδρὶ συνόρνυ φεύγε συνδίκου ἀεί. Huc denique illud Horatii Carmin. Lib. III. Od. 2. *Vetabo, qui Cereris sacrum Vulgarit arcanæ, sub iisdem Sit trabibus, fragilemque mecum Solvat phaselum.* *Barnes.*

μὴ δ', ed. Victor.

ΧΟ. Χαίρετ· χαίρειν δ' ὅστις δύναται,
Καὶ ξυντυχία μή τινι κάμνει
1355 Θνητῶν εὐδαίμονα πράσσει.

Cho. Valete. Valere autem quisquis potest mortalium,
Et infortunio nullo laborat,
1355 Beate agit.

1353. Χαίρετ· *χαίρειν*, &c.] *Gaudete, quibus gaudere datur, vacuamque malis ducere vitam, Licet hos dixisse beatos.* Ita Grotius, excepto, quod *salvete* et *salvere* hoc in loco is dixerit pro *gaudete* et *gaudere*, χαίρετε et χαίρειν. Hæc salutandi et valedicendi formula Græcis usitatissima talem ortum habuisse fertur. Phidippides Atheniensis, Ἡμερόδρομος, uno die a Marathone post pugnam peractam currens, magistratibus hæc tandem locutus, χαίρετε, νικῶμεν, præ fatigatione continuo mortuus in terram cadit. Hinc Cleon et Nicias post usi sunt in rebus suis lætis Atheniensibus per epistolas nuntiandis. Pythagoras et Epicurus Τγιαίνειν usurparunt; Plato Εὖ πράττειν præstulit, ut corpori et animæ communius. Vide Lucian. de lapsu in saltatione. Et Luciano quidem ingenii laus nequaquam denegandа. At abunde constat, Homerum hanc salutationis formam usurpasse octingentis ante pugnam Marathonicam annis: ita Iliad. α'. v. 334. Χαίρετε, πίφαυσκε, Διὸς ἄγγελε: et hæc forma χαῖρε et χαίρετε apud hunc poëtam plus quadragies occurrit. *Barnes.*

Hæc verba videntur ad spectatores esse dicta. Continent enim usitatam salutandi formulam. *Beck.*

1355. εὐδαίμονα non accusativum singularis puto, intellecto βίον, sed neutrum pluralis loco adverbii εὐδαιμόνως. *Stall.*

πράσσειν ed. Victor.

Apud Stobæum tit. 49. ed. Grot. ex hac Tragœdia laudantur hi versus, qui in ea non leguntur:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντα θεῶν νεμέσεται
Δικαίως ἔχουσ', ὃς φιλανθρώπου σέβει.

Heath.

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΔΑΝΑΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΑΝΑΗΣ

ΤΥΠΟ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΝΕΣΙΟΥ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ, Ἄργους ὢν βασιλεὺς, ἐξ Εὐρυδίκης, τῆς Λακεδαίμονος, Δανάην τὴν Θυγατέρα, καλλίστην οὖσαν. Ὕστερον δὲ χρηστηριαζομένῳ περὶ ἀρσένων παίδων γενέσεως αὐτῷ ὁ Φοῖβος ἔφη, γενήσεσθαι παῖδα ἐκ τῆς Θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ. Δείσας οὖν Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας χάλκεον, τὴν Δανάην κατάκλειστον ἐφύλαττε. Ταύτης ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ ἐκ ἄλλως εἶχεν, ὅπως μιχθείη αὐτῇ, μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς τῆς παρθένου κόλπους, συνῆλθεν αὐτῇ καὶ ἐγκύμονα ἐποίησεν. ἐξήκοντος δὲ τοῦ χρόνου, ὁ Περσεὺς ἐγεννήθη. Τοῦτο μαθὼν Ἀκρίσιος, καὶ μὴ πιστεύσας, αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν Θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν· ἰδοῦσαι δὲ ταῦτ' αἱ Νηρηΐδες, καὶ κατελεήσασαι διὰ τὸ γεγονὸς, ἐμβάλλουσι τὴν κιβωτὸν εἰς δίκτυα Σεριφίων ἁλιέων· ἐφ' οἷς ἔπεσεν περιεσώθη ἥ τε μήτηρ καὶ τὸ βρέφος ὑπὸ Δίκτυος, ἀδελφοῦ τοῦ Πολυδέκτου, τῆς Σερίφου, μιᾶς τῶν Κυκλάδων, βασιλέως.

Ἡ Σκηνὴ τοῦ Δράματος ἐν Ἄργει· καὶ ὁ μὲν Χορὸς συνίστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων· προλογίζει δὲ ὁ Ἑρμῆς.

ACRISIUS rex Argorum, ex Eurydice, Lacedæmonis filia, natam habuit Danaën, excellenti forma. Post autem illi, oraculum de mascula prole consulenti, respondit Phœbus, puerum de filia oriturum esse, qui illum sit occisurus. Hoc Acrisius metuens, æneo sub terra cubiculo constructo inclusam Danaën custodiebat. Hujus amore captus Jupiter, cum alias nesciret, quomodo cum ea misceri posset, transmutatus in aureum imbrem, et per impluvium in virginis sinum delapsus, cum ea concubuit et gravidam fecit. Tempore autem procedente, Perseus natus est. Hoc cognito, Acrisius, minime credens, illam a Jove compressam, filiam una cum ejus puero in arca conclusam in mare projecit. Hæc Nereides conspicatæ, et ob id, quod acciderat, eorum misertæ, arcam in Seriphiorum piscatorum retia intulerunt. Et hinc servata est materque et infans a Dictye, Polydectæ, Seriphi, insulæ cujusdam ex Cycladibus, regis, fratre.

Scena Fabulæ in Argis. Et Chorus constat ex indigenis virginibus. Mercurius autem prologum agit.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΑΝΑΗΣ.

ARGUMENTUM MUSGRAVII.

Ἀκρίσιος Ἄργους ὢν βασιλεὺς, κατὰ χρησμόν δή τινα τὴν παῖδα Δανάην κατάπλειστον ἐν τοῖς παρθενῶσιν ἐφύλαττε καλλίστην οὖσαν ἧς ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν ὅπως μιχθείη αὐτῇ, χρυσὸς γενόμενος, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους εἰς τὸν κόλπον τῆς παρθένου, ἐγκύμονα ἐποίησεν· ἐξήκοντος δὲ τοῦ χρόνου βρέφος τὸν Περσέα ἔτεκε. Τοῦτο μαθὼν Ἀκρίσιος, εἰς κιβωτὸν ἀμφοτέρους, τήν τε μητέρα, καὶ τὸ βρέφος, ἐνέβαλε, καὶ κελεύει ῥίπτειν κατὰ τῆς θαλάσσης· ἰδοῦσαι δὲ ταῦθ' αἱ Νηρηίδες, καὶ κατελεήσασαι τὸ γεγονὸς, ἐμβάλλουσι τὴν κιβωτὸν εἰς ὄίκτυα Σεριφίων ἁλιέων· κἀντεῦθεν σῳζεσθη ἥ τε μήτηρ καὶ τὸ βρέφος· ὅπερ ἀνδραθὲν Περσεὺς ὠνομάσθη.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ	MERCURIUS.
ΔΑΝΑΗ.	DANAE.
ΤΡΟΦΟΣ.	NUTRIX.
ΑΚΡΙΣΙΟΣ.	ACRISIUS.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΑΘΗΝΑ.	MINERVA.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἑρμῆς. Prologum autem agit Mercurius.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΔΑΝΑΗ.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

Partem generalem hujus Fabulæ Argumentum, quod supra dedimus, non est, ut quis amplius a nobis exspectet; cum enim ne scena quidem una aliqua supersit integra, ridiculum esset Actus ullius sensum hic dare velle. Quæ prologus autem nos docet, hæc fere sunt; Acrisium decrevisse, si revera filia ejus prægnans fuerit deprehensa, ut primum partum ederit, utrumque mari exponere in arcula, infantem simul et matrem. Quare, cum jam Danaë puerpera sit facta, Mercurius a Jove missus venit, ut illi animum confirmet; ne ex dolore, ad partus infirmitatem accedente, deficeret. Chorus incerto de domina sua rumore turbatus ad fores exspectat, ut certior de illius periculo fiat; cum subito Acrisii adventu fugatur, qui mirum in modum ira effervescens diras tragœdias excitaturus videbatur; cum filum textus subito abrumpitur. Cætera, quæ infra sequuntur, Fragmenta sunt ex Stobæo, Hugonis Grotii Excerptis, Athenæo, Clemente Alexandrino, Justino Martyre, Plutarcho, Macrobio, Johanne Meursio, Strabone, Longino, Eustathio, Scholiastisque aliis.

ΕΡΜΗΣ.

Δόμοι μὲν οἵδ', εὖ πυργά τ' ἐρύματα χθονὸς,
Οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἥσκηται χλιδαῖς·
Ἀρχὴν δὲ τῶνδε, καὶ θεῶν ἱδρύματα,

MERCURIUS.

Domus quidem hæc, pulchrisque turribus cincta propugnacula *hujus* agri,
Non opulentis ornata sunt deliciis.
Imperium vero horum, et Deorum templa,

Euripidis Danaës prologum et fragmenta vertit etiam Francogallice Prevostus. *Beck.*

De hujus Tragœdiæ Choro v. Polluc. Onom. IV. 3. *Heath.*

1. Valde corruptum est totum hoc fragmentum, maximeque circa initia, ubi clausulæ duæ, altera alterius locum occuparunt. Quis enim unquam regem dixit τὰ θεῶν ἱδρύματα εἰληχέναι. Locus sic forte constituendus et scribendus:

Δόμοι μὲν οἵδε, καὶ θεῶν ἱδρύματα
Λέκτ', ἃ πολυχρύσοισιν ἥσκηται χλιδαῖς·

Ἀρχὴν δὲ τῶνδ', εὖπυργά τ' ἐρύματα χθονὸς
Ἀκρίσιος εἴλαχ', ὃν τέκοιτο τῶνδε γῆς.

Ἀγαρέων Λάκτασε Argis commemorat Soph. Electr. v. 7. Sensus est: *Ædes hæ et deorum templa, quæ aureis deliciis exornantur, Lycea audiunt. Musg.*

Δόμοι μὲν οἵδ',] Non dicit hic poëta, Argos aut Mycenas pauperes esse urbes: adeo enim Homero contradiceret, qui expressis verbis vocat divites Mycenas, Iliad. η'. v. 180. Ἦ οἳ νέμον βασιλῆα πολυχρύσου Μυκήνης. Sed hoc vult: *Palatii hujus et urbis mœnia non tam pul-*

Ἀκρίσιος εἴληχεν τύραννος τῆσδε γῆς.
Ἕλλησι δ' Ἄργος ἡ πόλις κεκλήσεται.
Οὗτος δ', ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθείς,
Πυθῶδ' ἀφῖκτο, καὶ λέγει Φοίβῳ τάδε·
Πῶς ἂν γένοιτο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμοις,
Τίνος θεῶν, βροτῶν τε, πρευμενοῦς τυχών.
Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα·
Ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος
Οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν

Acrisius obtinet princeps hujus agri.
A Græcis vero Argos hæc urbs appellatur.
Hic autem, masculæ prolis *procreandæ* desiderio captus,
Pythonem adiit, et dixit Phœbo hæc:
Quonam modo semen filii in ædibus existeret,
Quem deorum mortaliumve propitium nactus?
Ille vero perobscuram edidit vocem:
Erit quidem, erit masculæ prolis fœtus
Non ex illo *susceptus*. Primum nim fœmineum semen

chra et splendida, quam durabilia sunt facta ex ferro et adamante, a Cyclopibus nempe constructa, ut sæpe supra diximus; præsertim ad Electr. v. 1158. Hercul. Fur. v. 939. et v. 15. Est autem mira et insignis ellipsis; nam versus totus videtur intelligi, in hunc sensum: Ἀλλ' ἡ συρισμάτων Κυκλώπων τύπους. *Barnes.*

4. τύραννος] Vox Τύραννος Veteribus erat nomen honestum, quamvis Homero ignotum. Ille enim de regum pessimo loquens βασιλέα vocat, Odyss. σ'. v. 84. Εἷς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν θηλύμονα τάντων. Græci autem, qui rebuspublicis fere favebant, cum et eorum finitimi reges mali plerumque essent, paulatim hanc vocem, quæ simpliciter regem sonabat, in sequiorem partem flectebant; adeo ut tandem vel legum violatorem, vel imperii raptorem ac invasorem, vel nefarium et sanguinarium principem, significaret. Hoc in loco primitivam habet et bonam significationem. Et ita Virgilius ipse, qui Veterum erat accuratus imitator, de pio et justo rege, Æneas nempe, usurpat, Æn. Lib. VII. v. 266. *Pars mihi Pacis erit dextram tetigisse Tyranni. Barnes.*

6. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθὶς Πυθῶδ' ἀφῖκτο,] Quomodo Acrisius oraculum de prole mascula obtinenda consultarit, vide Apollodor. Biblioth. Lib. II. c. 4. §. 1. et Græcum hujus Fabulæ argumentum, quod partim ex Apollodoro, partim ex veteri imperfecto argumento, compegimus. *Barnes.*

7. Πυθῶδ' ἀφῖκτο,] Ἡ Πυθὼ, ut ἡ Ἀστὼ, et ἡ Πυθὼν, antiquum nomen Delphorum, de qua re videsis Eustathium in Homer. Iliad. β'. v. 519. Οἱ Κονάμουν ἶχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. nempe fol. 274. lin. 11. Vel a πυθάνομαι, ob oracula, vel a πύθω, putreo, vel a Πύθων, draco, &c. *Barnes.*

9. πρευμενοῦς] Πρευμενὴς, idem ac Περίμενὴς et πραϋμενὴς, a πρέφω, πρεφὼς, πρεπὶ, et μένος. Dicitur et εὐμενὴς et εὐμενέων in eundem sensum pro ἵλεως. *Barnes.*

10. Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα] Δυσξύμβλητος, δυσπερίνοητος, δυσνόητος, δυσπαράστατος, difficilis conjectu, ob ambiguitatem, qua, ut alii Gentium Dii, sic Apollo præcipue oracula sua involuta edebat. Unde et Λοξίας dicebatur, ut notabamus ad Iphigen. Taur. v. 13. *Barnes.*

14. Εἰνὼν χρυφαίαν γνοῦσα, καὶ μὴ γνοῦσα δὲ,] Τὴν χρυσίππου, ἣν ἡ Ζεὺς γάρ ἐρράξατο, γνοῦσα, ἀλλ' οὐχ, ὅτι Ζεὺς ἦν αὐτὴ ἦν, γνοῦσα. Ita paulo post v. 33. Ἡ δ' ὃν

Φῦσαι δήσει· κἄστα πῶς κεἰνη ποτὲ,
Εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα, καὶ μὴ γνοῦσα δὴ,
15 Ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρὶ,
Ὃς τῆσδε γ' ἄρξει δατέρας πολλῆς χθονός.
Τοιαῦτ' ἀκούσας Λοξίου μαντεύματα,
Γάμων ἀπείχεθ'· ὁ μὲν δέ γε τίκτει λαθὼν,
Πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος.
20 Δανάην δὲ πρωνόμασε τήνδ', ὅθ' οὔνεκα
Πολὺς παρῆλθεν εἰς γονὴν παίδων χρόνος.

Procreare oportebit. Deinde vero illa *femina* tandem,
Cubile clandestinum cognoscens, et non cognoscens tamen,
15 Alatum leonem pariet patri,
Qui huic agro imperabit, et alii multo.
His Phœbi oraculis auditis,
Ab usu uxoris abstinuit: *tandem* vero oblitus gignit,
A præsenti cupiditate victus.
20 Danaën vero nominavit hanc, quia
Multum tempus præterilit ante liberorum geniturum.

μὴ γνοῦσα τὸν παραμμένον δόλον, Κέλσασι τὸν Θεὸν εἰσφέρουσ' ὕβριν. *Barnes.*

15. Bentleius, Vir summus, Epistola ad Millium, p. 14. "Cum metri ratio, tum res ipsa flagitat, ut *ὑπόπτερον* scribamus, non *ὑπότερον*. Quis non alatum Perseum et in libris legit, et in pictis tabulis vidit?" *λέοντα*, ut Lycophron. v. 33. *Musg.*

Τεθράπτερον λέοντα] Leunculum, quasi sub alis fovendum ob infantiam. Ita lego pro *ὑπότερον*, quod versus ipse repudiabat. Hoc autem verbum, *ὑπόπτερον* nempe, de tenera ætatis prole sæpissime Euripides usurpat; ut Herc. Fur. v. 71. et Androm. v. 441. Leonem autem vocat Perseum ob ferociam bellicam, et quod avo futurus esset, licet imprudens, exitio. Ita unus ex filiis Eduardi Tertii, dux nempe Clarentiæ, dictus erat Leonellus in omen bellicæ virtutis; de quo nos in Historia nostra Eduardi Tertii, præsertim Lib. IV. c. 3. fol. 718, &c. *Barnes.*

16. Pro *δατέρας* Heath. legit *χθονίας*. *Beck.*

18. Γάμων ἀπεί*χεθ'*] Subaudi *δὴν*, diu, vel aliquamdiu; unde etiam putatur Δανάη nomen habuisse; vid. infra ad v. 20. sed, ut apparet ex Pausania et Apollodoro, quod etiam in Græco hujus Fabulæ argumento notavimus, non prorsus in omne tempus matrimonio abstinuit Acrisius: uxorem enim habuit Eurydicen, Lacedæmonis filiam, ex qua Danaën genuit. Γάμος enim simpliciter aliquando pro τὰ Ἀφροδίσια. Mallem sane ita exponi, ut in Latina versione nunc scripsi, *γάμων* pro *χρήσιος γάμων*, ἃ *γαμετῆς*, ut sit sensus: *γυναῖκα ἶχον, ὅμως αὐτῆς ἀπείχετο, ἕως ὑφ' ἡδονῆς ἡττώμενος ἔσπερε θυγατέρα*, &c.

ὁ δέ γε μὲν] Ita lego, cum olim ὁ μὲν δέ γε scriptum erat, insigni versus injuria.

τίκτει] Γεννᾷ. Quod τίκτω, vox mulieribus propria, aliquando et viris tribuatur, satis probavi ad Iphigen. Aul. v. 639. et 474.

Λαθὼν] Subaudi *ἑαυτὸν*, et ita sume, ut a λανθάνω significet, *oblitus:* solemus enim, cupiditate alicujus rei victi, monitorum salubrium oblivisci. *Barnes.*

20. πρωνόμασε] Nec metro hæc vox, nec sensui, satisfacit. Cur enim πρωνόμασε potius quam ὠνόμασε? Anne adeo Acrisius hoc ei nomen, antequam in lucem ederetur, sive mari, sive fœminæ, indidit? Legendum, ni fallor:

Ἐν παρθενῶσι δ' εὐδὺς, οἷς ἐδείματο,
Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὔφρουρον κόρας,
Εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβούμενος μολεῖν.
Εἶθ' ὡς ὁ μακρὸς ἠύξανεν ταύτην χρόνος,
Καὶ κάλλος εἶχεν ἔξοχον καθ' Ἑλλάδα,
Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατὴρ
Εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο.
Σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων, εἰς μηχανὴν

Confestim autem in virginalibus conclavibus, quæ ædificavit,
Dat Argivis custodiendam puellis,
In viri conspectum cavens ne veniret.
Deinde vero cum longum tempus hanc augeret,
Et formam haberet eximiam in Græcia,
Amore ineluctabili Jupiter pater correptus
Toris congredi clam cum ea cupiebat.
Aperte vero cum *ei rem* persuadere non posset, ad machinam *dolumque*

Δανάην δ' ἰωνόμαζε τήνδ' —

Barnesius edidit πρωνίμασι. Nec dubitari potest, quin melius hic conveniat aoristus, quam imperfectum. *Musg.*

20. a. Δανάην δὶ πρωνίμασι τήνδ', ἵθ' εἶνεκα Πολὺς παρῆλθεν εἰς γονὴν παιδὸς χρόνος.] Ita, quod supra dixi ad v. 18. Ipse poëta huic etymologiæ videtur favere, a δὶς, Δανάη.

ἵθ' εἶνεκα] De hac locutione vide quæ nos ad Ion. v. 664. Ὅθ' εἵνεκ' ἐλθόντα ἔξιστι μοι Θεοῦ. *Barnes.*

πρωνίμαζε scribit Heath. quia Σ geminatum non est Atticæ dialecti. *Beck.*

22. a. Ἐν παρθενῶσι δ' εὐδὺς, οἷς ἐδείματο, Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὔφρουρον κόρας,] Οἷς pro οὓς Attice: ita enim relativum eodem casu solet gaudere, quo antecedens; de qua re nos monuimus ad Ion. v. 32. De virginali autem subterraneo Danaæ cubiculo, ex ære structo, præter quod diximus in argumento, Apollodorus et alii, Horatius Carm. Lib. III. Od. 15. *Inclusam* Danaën *Turris ahenea, robustæque fores, et Vigilum canum Tristes excubiæ munierant satis Nocturnis ab adulteris: Si non Acrisium, Virginis abditæ custodem pavidum, Jupiter et Venus Risissent; fore enim tutum iter et patens Converso in pretium Deo.* Huc refer Pauli Silentiarii Epigram. Anthолog. Lib. VII. fol. 453. Χρύσιαι ἀψαύστοιο λέπτυγες ἅμμα παρείας Ζηνὸς, ἐναὶς Δανάης χαλκιλάτοις Θαλάμοις· &c. Quod autem virgines caute in Παρθενῶσιν custodiri solebant, omnibus notum et nobis supra declaratum ad Iphigen. Aulid. v. 678. Παρθενῶνες autem dicuntur conclavia virginalia, sive loci, in quibus virgines asservabantur, quod et παρθενῶνες poëtice dicitur, ut mulierum conclavia vocabantur Γυναικεῖα, et Γυναικῶνες et Γυναικωνίτιδες. Turcis appellantur *seraglia.* *Barnes.*

23. εὔφρουρον] Malim ἔμφρουρον. *Musg.*

Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὖ φρουρεῖν κόρας,] Quod corruptum extat apud Plutarch. II. p. 1044. F. 36. F. Vulgo εὔφρονα. Sophocl. Œd. Col. 917. Ἄγαν τὰ (Vulgo ἄγονα) φωτῶν ἐκτὸς ἐστέρξαμεν. Eurip. Heraclid. 888. χαίρει καὶ μάτην' ἐμοὶ Ὁ πρῶτον εἰπὼν, ὅστις ἠχθόμην λόγοις. Ἐλευθερώσειν μ'. *Por.*

27. ἀφύκτοις] Male Ed. Commel. ἀφίκτοις. *Musg.*

28. λάθρα πως] Ultima in λάθρα syllaba producitur. Ion. v. 343. et v. 360. Lego igitur λαθραίως. [Ex Heath.] *Musg.*

ἠβούλετο.] Pro ἠβούλετο, Attice: ac ἤμελλον, pro ἔμελλον. Vid. ad Helen. v. 751. *Barnes.*

30. ἄπυρος χρυσὸς] *Aurum rude et ignis expers;* nimirum quia in metallis adeo

Τοιάνδ' ἐχώρησ', ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγὼς,
Ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
Διὰ στέγους ῥεύσασιν ἐν χερσὶν κόρης.
Ἡ δ' οὖν, μὴ γνοῦσα τὸν πεπυρωμένον δόλον,
Κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.
Χρόνῳ δὲ αὐτὴν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα,
Εἰς θαῦμ' ἐσῆλθε, κἀξεπέπληκτο σαφῶς,
Ὡς εἰς τόδ' ἦλθεν μέμψιν εὐλαβουμένη,

Talem venit, ut in aurum ignis expers conversus,
Quod hanc possessionem mortalibus optabilem *esse* sciret,
Per tectum flueret in manus puellæ.
Illa vero non cognito occulto dolo,
Sinu Deum influentem excepit.
Tandem vero cum vidisset se gravidam *esse*,
In admirationem venit, et rem miram obstupuit:
Quod in hunc statum devenit, quum reprehensiones vitare studuisset,

purum invenitur, ut metallurgorum arte non indigeat. vid. Diodor. Sic. Lib. II. c. 50. Meminit etiam Antiphilus Anthol. H. Steph. p. 46. Legendum tamen, eurhythmiæ gratia:

χρυσὸς ὡς ἄπυρος γεγώς.
Musg.

ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς,] Lege ἦν' ἄπυρος. *Por.*

ἄπυρος χρυσὸς] Ἄπυρος fit hic ab *a intensiva*, non autem negativa; ut sonet *aurum igne purgatissimum*; non autem *rude et ignis expers*; nec enim illud oculis æque blanditur. *Barnes.*

Heath. scribit: ἄπυρος ὡς χρυσὸς γεγώς. *Beck.*

33. Ἡ δ' οὖν μὴ γνοῦσα τὸν πεπυρωμένον δόλον,] Ita Ed. Commel. ubi vitium metri emendari potest, legendo vel:

ἡ δ' ἀγνοοῦσα τὸν πεπυρωμένον δόλον.

vel, ut Piersonus loco citato:

ἡ δ' οὖν δόλον μὴ γνοῦσα τὸν πεπυρωμένον.
Musg.

Ἡ δ' οὖν μὴ γνοῦσα τὸν πεπυρωμένον δόλον,] Danaë novit *aureum imbrem*, *Jovem* autem in eo absconditum nequaquam putavit. Vide supra ad v. 14. Εὐνὴν πυρφαίαν γνοῦσα, καὶ μὴ γνοῦσα δή. *Barnes.*

35. Χρόνῳ δ' ἑαυτὴν] Ita lego pro δὲ αὐτὴν, euphoniæ causa. *Barnes.*

36. κἀξεπέπληκτο σαφῶς,] Proxima nota ostendemus, σαφῶς cum sequentibus non posse connecti. Hic autem sensum conturbat. Metrum quoque deformat trochæus in quinta sede. Lego:

ὡς θαῦμ' ἐσῆλθ, κἀξεπλάγχθη τὸ σαφές.

Secum mirari cœpit, et rei obscuritate obstupuit. Sic τὸ γενόμενον ἐκπλήττεσθαι, Diod. Lib. I. c. 10.

Piersono placet κἀξεπέπληκτο σφοδρῶς, Verisim. p. 137. Sed aliud, ni fallor, est σφοδρῶς, aliud σφόδρα. Respondet huic Latinorum *valde*, illi, *violenter, cum impetu.* *Musg.*

κἀξεπεπέπληκτο, σαφῶς] Ab ἐξεπλήσσω, verbo decomposito, quod multo satius legendum judico, quam quod prius male legebatur, κἀξεπέπληκτο, cum ε in fine pedis, ante simplex σ, produci commode haud possit. Comma autem post σαφῶς deleo et ante illud pono, ut sit hæc dispositio: κἀξεπεπέπληκτο, ὡς ἐς τόδ' σαφῶς ἦλθεν· ὡς οὐκ ἀμφιλόγως, ἀλλὰ σαφῶς, ἐγκύμων οὖσα εὐλαβουμένη. *Barnes.*

36. a. Constructio est: καὶ ἐξεπεπέπληκτο εὐλαβουμένη μέμψιν, ὡς ἦλθε σαφῶς εἰς τόδε, *et animo perculsa est, reprehensio-*

Φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὁρμωμένην,
Μαθὼν πατήρ νιν ἐγκατάκλειστον δόμοις
Ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
Ταληθὲς ὄψει προσποτούμενος μαθεῖν,
Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ, καὶ σαφῶς ἔχοντ' ἴδῃ,
Ἔγνωκεν ἄμφω σοντίους ἀφίεναι,
Τὴν παῖδα, καὶ τὸ τεχθέν· ὧν δὲ γ' ἐστάλην,
Μύθους Δαναὴ τούσδ' εὐπροσηγόρους ἄγων
Ἐκ Διὸς, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν.
Ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τἀπισταλμένα
Πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ' ᾖ νουνεχής.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος

Fuga vero clam ex hac terra abire cogitantem,
Pater intelligens, conclusam in ædibus,
Ira percitus, et tenebris occultatam servat,
Veritatem aspectu prospiciens resciscere;
Et si hæc vera et certa esse viderit,
Decrevit ambos in mare projicere,
Et filiam, et filium *ejus*. Quorum vero *causa* missus sum *huc*,
Sermones Danaæ hos jucundos afferens
A Jove, celerrime declaraturus perveniam.
Ministrum enim existentem imperata
Facere *oportet* alacriter, quicunque fuerit mentis compos.

CHORUS.

Quis novus hic sermo

nem metuens, quasi scienter hoc probrum admisisset. Heath.

38. Lego, mutato versuum ordine:

φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὁρμωμένην,
ὡς ἦν νιν ἆθ' ἅλθε, μίμφιν οὐλαβουμένην,
μαθὼν πατὴς νιν —

Patriæ reprehensionis metus non erat causa admirationis, de qua in v. 36. sed fugæ, de qua v. 38. Alterum tamen ex recepto ordine colligeres. *Musg.*

42. Legendum haud dubie:

πᾶν τοῦτ' ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχον' ἴδῃ.
Musg.

σάφ' ὡς ἔχοντ' ἴδῃ,] Ita disjunctim lego, pro σαφῶς, quod prius male obtinuit, ut sit hic sensus: καὶ ὡς ἴδῃ ταῦτα, ὡς ἐτέλεψεν εἶχεν, ἀληθῆ, καὶ σάφα ἔχοντα. Quod autem σάφα ponitur pro σαφῶς, ostendimus ad Electr. v. 894. *Barnes.*

43. Ἔγνωκεν ἄμφω σοντίους ἀφίεναι,] Γνώσεται hic pro *censeo, decerno, statuo.* Sic Lucian. in Prometheo: ἄλλα ἔγνωκας σὺ ἐμοῦ ὁ Ζεύς. Sic Plutarch. ἔγνωκεν αὐτὸν μὴ σωθῆν. Et Xenoph. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, ὑπὲρ τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιῶν, etc. Sic Chilon: τοὺς διαφέροντας ἐγνωκέναι τὴν φίλιν ἐπιθέτεα. Præterea ἀναγνώσεται, quod proprie *lego*, apud Ionas etiam πείθω, *suadeo*, vel πείσιν, *jubeo*, significare solet, ut Herodotus: ἀναγνώσεται βασιλῆα στρατεύεσθαι, suades regi, ut bellum suscipiat. Ita fere Eboracenses nostri: *I read you to do so and so*, i. e. *I advise you. Barnes.*

Κατ' ἰμὰν ἦκεν ἀκουάν;
Ἔνθ' ἀσπερχὴς μενεαίνουσα
Τοῖσδε δώμασι κοιράνου ἀμφίδοξος πελάζω.
Τίς δεσπότιν ἰμὴν Δανάην
Βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν;
Ἦν μή ποτ' ὤφελ' εἰς ὦτα φέρειν
Ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
Ὡς ἐγκύμων εἴληπται, χρανθεῖσα λέκτροις
Ἀνδρός· πατὴρ δέ μιν κλήσας
Ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι δέμας φυλάσσει.
Ταῦτ' ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ'

50 Ad meas venit aures?
Unde sedulo properans,
Ad has regis ædes ancipiti animo pendens accedo.
Quis dominam meam Danaën
Rumor agitat per urbem?
55 Quem utinam nunquam in aures *meas* tulisset,
Qui primus hæc dicere *nobis* est ausus;
Quod gravida sit deprehensa, polluta lectis
Viri. Pater vero ipsam includens
In virginalibus conclavibus, sigillis *ejus* corpus custodit.
60 Hæc certo scire volo.
Sed enim video regem hujus agri

44. ss. ἦν δέ γ' ἑστάλην—ἀφίξομαι τάχιστα σημαινῶν. Lege ἦν δ' ἐγὼ ἑστάλην.
Apud Stobæum Florileg. 10.
Κεἰσέπω γὰς οὐδεὶς χρημάτων πέρυσ' ἀνὴς, Πλὴν εἷς τις.
(*vulgo* εἷ τις.) Sophocl. Œd. T. 118. (Θνήσκουσι γὰς πλὴν εἷς τις.) *Por.*
44. Ἦν δέ γ' ἑστάλην] Subaudi ἦτα. *Barnes.*
47. Τετρέσιτον γὰρ ἦτα, etc.] Subaudias δεῖ, vel ἦσι, vel aliquid tale. Ad hunc locum olim ego respiciens, in dramate quodam Anglico, cui nomen *The Warlike Lover*, or *The Generous Rival*, quod recens, ut vocant, composui de bello Belgico, anno 1672. Nuntio cuidam nomen affixi Thoantis, a θοὸς *celer*; quia nuntii laus præcipue in celeritate ponitur. *Barnes.*
51. μενεαίνουσα] Ἀσπερχὴς μενεαίνων prius dixit Homerus Iliad. Υ. v. 32. Illum autem avide omnes poëtæ imitantur, juxta illud Ovidii: *Adspice Mæoniden, ex quo, ceu fonte perenni, Vatum Pieriis ora riganntur aquis.* Ex hoc loco probatur, Chorum constare ex fœminis, iis autem virginibus, quia dominam Danaën vocant et ei famulantur. Neque contra facit, quod infra de hoc Choro loquens Acrisius et ad eum, masculino genere utatur, v. 64. Σὺ δ' εἰ πας' αἰῶνος νἱοῖσιν ἐνύγχανις: supra enim sæpe probavimus, masculinum genus recte usurpari collective etiam de fœminis. Vide ad Ion. v. 1361, etc. *Barnes.*
52. Versum ita dividi vult Heath.
Τῶνδε δώμασι κοιράνου periodus.
Ἀμφίδοξος πελάζω. idem catalect. *Beck.*
57. Hunc etiam versum dividit Heath.

Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα·
Φυγῇ βαρὺς ὡς δόξαι πίαρ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Σὺ δ', εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,
Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδε θράσους.

Argivi, Acrisium, ex ædibus prodeuntem:
Fuga, ut videtur, animum gravatur.

ACRISIUS.

Tu vero, si in ædibus benevola esses *nobis*,
Nunquam ad tantam audaciam progressus esses.—

Ὡς ἐγκέφαλον ὕλαντας hephthemimeris spondaica.

Χαυδῶν λίαντος penthemimeris iambica.

et v. 59. sic:

Ἐν παυδωῖσι σφαγῖσι periodus.

Δίμας φολάσσω. penthemimeris iambica. *Beck.*

61. a. Ita disponit Heath.

Ἀλλ' ἱσυχῶ γὰς τίφανον periodus.

Χθονὸς τῖσδ' Ἀργίας antispasticus hemiolius.

Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα. idem dimeter hypercatalectus.

Cl. Jacobs. Spec. Emend. in Scriptt. Vett. p. 29. observavit hæc: "Mirum est, quod legitur: Ἀλλ' ἱσυχῶ — φυγῇ βαρὺς — πίαρ. Ubi de fuga cogitaverunt, quam Danaë molita fuerat. Sed quomodo hoc ex Acrisii vultu divinare poterant? Levi mutatione scribi malim:

Ὀργῇ βαρύς, ὡ. δ'. πίας.

Ita v. 42. ἐργῇ χολωθείς." *Beck.*

63. φυγῇ βαρὺς] Lego: ἐργῇ βαρύς. Sic βαρύνεσθαι dicitur *animo gravari, ægre aliquid ferre. Mucg.*

64. Σὺ δ' εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,] Εὐνοῶν, masculinum genus, collective dicitur in singulari, pro εὐνοοῦσαι παρθένοι, fœminino plurali. Vide supra ad v. 51. Quare Vossius incogitanter Euripidem ob hanc rem incogitantiæ arguit. *Barnes.*

64. a. Hæc Acrisii verba non ad Chorum spectare videntur, sed ad alium quendam, cujus nomen cum reliqua Tragœdiæ parte intercidit. *Heath.*

65. Οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδε θράσους.] Videtur ἰμοὶ deesse; certe si adesset, huic versui satis foret consultum. Sed jam hinc omnia abrupta, nec aliud Euripidis post tot secula integrum servatur, nisi quod hinc inde ex jam perditis illius fabulis antiqui scriptores citaverint, nunc fabulæ nomine indicato, aliquando auctore tantum nominato, sine ulla loci designatione; quare ego in secuturis Fragmentis describendis, quotquot ita dirigi possunt, sub titulis suis ordinabo, pro alphabeti serie, post reliqua ad hanc Danaën pertinentia, quæ huc satius visum est referre. Cætera confusim, prout ad manus venerint, et seorsim ad finem ponam, utpote quorum certos locos haud possem invenire, auctorem Euripidem fatentur omnes. Monendus est autem lector, multa nomina fabularum falso Euripidi adscripta passim apud auctores; saltem falso a nonnullis reputari. Nam ubi Veteres Hermionen loquentem inducant, aut Polydorum, aut Atreum, aut Capanea, statim Fabulas his nominibus vocatas credunt haud pauci; cum personæ tantum istæ sint, prior in Fabula Andromacha, altera in Hecuba, tertia in Oreste, quarta in Supplicibus. De qua re vide plura in Fragmentis ad Atreus et Capaneus. Non ego magna nomina lacesseve volo; sufficiat hæc semel hoc in loco monuisse. De scriptoribus vero, unde ut plurimum hæc sint hausta, monuimus supra ad finem argumenti actus primi.

Barnes.

EURIPIDIS FRAGMENTA.

EURIPIDIS FRAGMENTA.

ÆGEUS.

I. . . . . τίς σε, μᾶτερ, ἐν δεκάτᾳ τόκον
Ὠνόμασε; —

Quis te sobolem, O mater, decimo die nominavit?

II. Ἔστι καὶ πταίσαντ' ἀρετὰν
Ἀποδείξασθαι θανάτῳ.

Licet, etiam infeliciter rem gerenti, morte virtutis documentum dare.

III. Εἰ μὴ καθέξῃς γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.

Nisi linguam cohibes, impendent tibi mala.

IV. Τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;

Quid enim homini solo natali dulcius?

V. Δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.

Timidorum Patrum familias conjuges lingua procaces sunt.

VI. Ἀνδρὸς δ' ὑπ' ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.

Regis justi vel dominatum pati pulchrum est.

VII. Ἦ που κρεῖσσον τῆς εὐγενείας
Τὸ καλῶς πρᾶσσειν.

Nobilitate utique melius est fortuna secunda uti.

VIII. Πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνὴ
Τοῖς πρόσθεν, ἡ ζυγεῖσα δευτέρῳ πόσει.

Mulier enim, secundo marito conjuncta, liberis prioribus inimica quodammodo esse solet.

IX. — — καταθανεῖν δ' ὀφείλεται
Καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων.

Mori autem debetur et ei, qui domi sedet, a laboribus semotus.

I. Exstat apud Suidam, v. διπαστύων, et Schol. in Aves, v. 494. cujus annotatio vice commentarii erit. *Musg.*

Toup. ad Suid. I. p. 86. legit sic: Τίς ὠνόμαζέ σε δισάν, μάτηρ, τόκον; vel Τίς ὠνόμαζέ σε δισάν' ἐπὶ τῷ τόκῳ, Μάτηρ. — qui laudat Damascium apud Photium Bibl. p. 1074. Ἡ Δίμνα ἐπί γε τόκῳ τίμητῇ δοτῆρον ἡμέρᾳ ἀπεδήσατο. Idem refutat emendationem Jos. Scaligeri ad Terent. Varr. et Maussac. ad Harp. Τίς δ' ὠνόμαζεν τῇ δισάν, μάτηρ, τόκον; quia sic in quarta regione anapaestus. *Beck.*

II. Stobæus Tit. VII. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XXXIV. *Musg.* Καθέξῃς, ἔσται. (vulgo καθίξῃς et ἔστι.) *Por.*

IV. Stobæus Tit. XXXIX. *Musg.*

V. Stobæus Tit LXXIII. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XLVII. Apostol. III. 15. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. LXXXVI. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. LXXI. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. CXIX. *Musg.*

X. Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
Πόλει ξενοῦσθαι; γῆ δέ τις, πάτρας δ' ὅρος;
Τίς ἐσθ' ὁ φύσας; τοῦ κεκήρυξαι πατρός;

Qua te terra relicta hac in urbe versari dicemus? quæ regio, quis patriæ tuæ finis? quis te genuit? cujus patris filius audis?

XI. Ἀντραῖος.

ÆOLUS. *

I. Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Quid autem turpe est, nisi iis utentibus videatur?

II. Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.

Malo ab initio malus fit finis.

III. Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
Κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

Iræ enim qui cito obtemperat, malum exitum habet; maxime enim hominibus nociva est.

IV. Σιγᾶν φρονοῦντα, κρεῖσσον' εἰς ὁμιλίαν
Πεσόντα· τοῦτο δ' ἀνδρὶ μήτ' εἴην φίλος,
Μήτε ξυνείην, ὅστις αὐταρκὴς φρονεῖν
Πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

Sapientem tacere [oportet] in societatem potentioris incidentem. At illi homini neque amicus, neque una sim, qui se satis sapere confidit, amicos servorum loco habens.

V. Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
Πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

O pueri, viri sapientis est, posse in brevi multa compendiose dicere.

VI. Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πίνης ἅπας

1. Clem. Alex. p. 742. ubi συλλεξινοῦσθαι habet, pro quo Valckenærius (ad Phœniss. 34.) πάλαι ξενοῦσθαι legit. *Musg.*

Valckenærii correctioni repugnat Heath. et vulg. συλλεξινοῦσθαι tuetur. *Beck.*

XI. Stephanus Byzantinus in Αἰθ. F. Αἰγεῖ. *Musg.*

* De Fabula Scholiastes Aristophanis ad Nubes, v. 1374. γίγεται δράμα Εἰριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παράγεται Μακαρία, τὸν παῖδα Αἰόλου, φθείρουσα Καινεχῆν τὸν ἀδελφήν. Idem ad Κρητικὰς μονῳδίας, Ran. v. 875. hæc annotat: εἶμαι — διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. Dionysius Halicarnasseus de Arte Rhetorica: Εἰριπίδης δ' ὅλον λόγον διανήσεως σχῆμα σεμνύνει ἐν ὅλῳ δράματι, ἐν μέρει τινὶ σχῆμα διανοήματος· ἐν τῷ Αἰόλῳ ἡ Μακαρέως ὁμιλεῖ τῇ ἀδελφῇ καὶ λανθάνει. *Musg.*

2. Scholiastes in Ranas, v. 1523. *Musg.*

Vulgo erat: — εἰ μὴ — δοκεῖ, quod emendatum ex Schol. Arist. monente etiam Heath. *Beck.*

II. Stobæus Tit. IV. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XX. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XXII. cum levi diversitate. *Musg.*

Πεσόντα, quod est v. 2., Grotius mutavit in φέρειν τι, quod recepit Barn., rejecit Heath. qui sensum loci esse vult: Tacere meditantem satius est, quam in colloquium incidentem; illi vero nec amico sim, nec sodalis, qui se sibi sapere sufficientia confidit, amicos servili loco habens. *Beck.*

V. Stobæus Tit. XXXV. Aristophanes in Thesmoph. παρῳδεῖ. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. XLV. Plut. Op. Mor. p. 43. et 657. Postremo ver-

Λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ;
Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά·
Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς·
Ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένητι, ὁ πλούσιος
Δίδωσιν· ἃ δ' οἱ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα,
Τοῖσιν πένησι χρώμενοι τιμώμεθα.

An putatis, vos terram incolere posse, si populus universus pauper sine divitibus viveret? Segregari non possunt bona et mala, sed debet esse commixtio quaedam, ut bene se habeant res. Quae enim pauperi desunt, dives largitur: quae autem divites non possidemus, ea, pauperibus utentes, habemus.

VII. Λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος, ἔν τε συλλόγοις,
Μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο,
Ἀλλ', ὧν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλεύοντες εὖ.

Clari autem in acie Martis et in conventibus, non mihi in elegantiis solertes evadant, sed in magnis rebus ea, quae civitati utilia sunt, consulentes.

VIII. Τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

IX. Βραχύ τοι σθένος ἀνέρος,
Ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
Δεινὰ μὲν φῦλα πόντου
Χθονίων τ' ἀερίων τε
Δάμναται παιδεύματα.

Exiguum viri robur, sed mentis versutia diras pelagi, gentes et terrestres aëriosque alumnos domat.

conjiciebam: Θρηνῶ πένησι χρώμενοι, διαφέρεσθαι. *Musg.*

Vcr. 2. Heath. metri causa vult: Λαὸς γε πολιτεύοιτο. *Beck.*

δίδωσι'. (vulgo δίδωσιν.) *Por.*

VII. Stobaeus Tit. XLV. Aristot. Polit. III. c. 5. *Musg.*

Forte hinc conflatus versiculus apud Barnes. Fr. Inc. Μή μοι τὰ κομψὰ λίγα σε (σέ γ', Heath.) ἀλλ' ὧν δεῖ πόλει. *Beck.*

VIII. Stobaeus Tit. L. Sine interpretatione, ut parum perspicuum, relinquimus. *Musg.*

διαφέρει Grotius mutavit in παραφέρει. *Beck.*

Τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

Quod cum intelligi nequeat, scribendum suspicor:

Ἡ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

Plurimos saepe facinoris necessitas progignit. Eadem fere medela adhibenda fragmento XVI. ejusdem tragoediae:

Αὐ τὸ μὲν ζῆν τὸ δὲ μεθίστασθαι κακόν
Τὸ δ' οὐκ ἴσον τοῦτ' ἐξ ἀρχῆς νέον.

Sensus horum verborum minime obscurus est: mala modo vigere, modo discedere, modo nova exoriri docere voluit tragicus. Secundus versus igitur numeris suis forsitan sic restituendus est:

Τὸ δ' ἰσοῦσθαι οὔτοι ἐξ ἀρχῆς νέον.

Sic πένησι φῦσαι Sophocles dixit in Antigone. 646.

Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πένησι φῦσαι;

et χρόνος φύει τ' ἔθηλε καὶ φαίνεται πρύτανις in ejusdem Ajace, 646. — αὖθις ἐξ ἀρχῆς eodem modo dictum est ut apud Aristophanem in Pluto, v. 221.

ἢν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

Jacobs.

IX. Sequor Valckenarium: varie enim exhibent Plutarchus περὶ τύχης, et libro de terrestrium et aquaticorum solertia. Stobaeus Tit. LIV. *Musg.*

x. Τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα·
Τέρπει τι γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς·
Τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἡνίκ' ἐστὶν εὐμενής.

Veneri autem multa diversa insunt: delectat enim valde et angit quoque homines. Mihi autem contingat eam, cum propitia est, consequi.

xi. Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεύξαι νέον·
Μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων μένει,
Θήλεια δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.

Malum est juvenem juvenculae matrimonio jungere. Diutius enim manet robur viri, muliebris autem juventas citius corpus relinquit.

xii. Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς,
Δύστηνος ἆρα, κ' οὐ σοφὸς, κεκλήσεται.

Quisquis autem foeminis maledicendi finem faciet, miser, non sapiens, audiet.

xiii. Τὴν δ' εὐγένειαν πρὸς θεῶν μή μοι λέγε·
Ἐν χρήμασιν τόδ' ἐστί· μὴ γαυροῦ, πάτερ·
Κύκλῳ γὰρ ἕρπει· τῷ μὲν ἐσθ', ὁ δ' οὐκ ἔχει.
Κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χρώμεθ'· ὧ δ' ἂν ἐν δόμοις
Χρόνον ξυνοικεῖ πλεῖστον, οὗτος εὐτυχής.

Nobilitatem, per Deos, ne mihi memores. In facultatibus hoc situm est. Ne superbi, pater. In orbem enim moventur: alius habet, alii desunt. Communiter autem iis utimur: cui autem diutissime in aedibus una habitant, is demum fortunatus est.

xiv. Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν,
Ὅν χ' ὡ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

Ne mihi Plutum dicas. Non equidem veneror Deum, quem vel hominum pessimus facile acquirat.

xv. Γλυκεῖα γάρ μοι φροντὶς οὐδαμῇ βίου.

Nulla enim mihi de vita cogitatio jucunda est.

xvi. Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακὸν,
Τὸ δ' ἐκπέφηνεν αὐτίκ' ἐξ ἀρχῆς νέον.

Semper aliud viget, aliud abscedit malum, aliud vero statim apparet novum atque incipiens.

Plutarch. π. συχ. p. 98. D. E. exhibet sic: Τραχὺ μὲν σθένος ἀνδρὸς, ἀλλὰ στωμύλῃ στρωτῆρον δ. μὲν κόντου χθ. ε' ἀ. σ. δ. παιδύμενα, sed T. II. p. 959. C. D. Ἡ βραχύ τοι σθ. ἀνίης ἀ. στωμύλλοις στρ. δαμᾷ φύλλα κόντου χθ. ε' ἰανά τι παιδ. unde et ex Stobaeo Th. Canterus V. L. 2. 20. et Grotius Excc. dederant: Βραχύ τοι σθ. ἀνίης Α. στωμύλλοις στρ. Δαμᾷ φ. κ. Χθονίου ε' ἀτρίου τι παιδύμ. Ultima in duos versus distinxit Heath. sed Valck. D. p. 146. s. emendavit, ut hic leguntur, nisi quod habet: Ἡ βραχύ — *Beck.*

x. Stobaeus Tit. LXIII. *Mus.*

xi. Stobaeus Tit. LXXI. *Mus.*

xii. Stobaeus Tit. LXXIII. *Mus.*

xiii. Stobaeus Tit. XCI. Pro κοινοῖσι v. 4. forte κόσμοισι. Ultimo bene Grotius, εὐγενής. *Mus.*

xiv. Stobaeus Tit. XCIII. Athenaeus p. 159. *Mus.*

xv. Stobaeus Tit. XCVIII. *Mus.*

xvi. Stobaeus Tit. CIV. paullo aliter. *Mus.*

In Stob. est: Ἀεὶ — Τὸ δ' αὖ ἴφυσ· (Heath. conjicit, Τὸ δ' αὖ γ' ἔφυσε) αὖθ. s. a. v. *Beck.*

XVII. Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

Laborare necesse est: Qui autem optime deorum calamitates tolerat, is demum vir sapiens est.

XVIII. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλὴν ὄχλος
Καὶ σχῆμ'· ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα.
Νοῦς δ' οὐκέτ' ἐστίν· οἰόμεσθα δ' εὖ φρονεῖν.

Heu, heu, vetus proverbium quam bene se habet! Senes nihil aliud sumus, nisi molestia et forma. Somniorum incedimus simulacra. Mens autem non amplius adest; opinamur autem, nos prudentia valere.

XIX. Ἀλλ' ἦ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
Ἥ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

Verum senectus libidini valedicit, et Venus senibus parum favet.

XX. Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄρρεν' ἀρρένων,
Πρῶτον μὲν εἶδος ἀξίους τυραννίδος.
Πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦδ' ὕπαρχον ἐν βίᾳ,
Τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

Videam autem liberos eorum mares ex maribus, primum quidem specie externa regno dignos. Hoc enim maximum in vita decus est, ut corpus habeat dignitatem factis honestis congruam.

XXI. Οἴμοι τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
Τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

Hei mihi! Quis est, qui ob mala dolere nescit? quis haec audiens non lacrymetur?

XXII. Κλῆρος Ἑρμοῦ. Sors Mercurii.

XXIII. Ἕλλην γὰρ, ὡς ἔοικε, γίνεται Διὸς,
Τοῦ δ' Αἴολος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Θεοῦ μανεὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

Hellen enim, ut videtur, Jove satus est: hujus filius Æolus, Æoli vero Sisyphus, et Athamas et Cretheus, et, qui ad Alphei fluvium flammam Jovis insaniens jaculatus est, Salmoneus.

XVII. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.*

XVIII. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*
Pro πλὴν ὄχλος, Valck. ad Ammon. corrigit σ. λόγος. *Beck.*

XIX. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*
Totum fragment. non disjunctive, sed interrogative, accipit Heath. et verba: Ἥ τ' Ἀφρόδ. vertit: *Et Venus. Beck.*

XX. Stobæus Tit. LXV. *Musg.*
Ver. 2. Laudat Porphyrius, ut probet, εἶδος dici de forma corporis, quæ in oculos incurrit, monente Mureto Var. Lect. 3. 2. *Beck.*

XXI. Stobæus Tit. CXV. *Musg.*

XXII. Suidas in κλῆρος. *Musg.*

XXIII. Dicæarchus, p. 22. Ed. Hudson. Strabo, p. 356. Ed. Paris. *Musg.*
Ad Sisyphum pertinere censet Valck. D. p. 209. a. Inter inc. retulit Heath. p. 189. qui v. 1. dedit — ὡς λέγουσι — Barn. in Add. tanquam ex Æolo petitos habet duos versus, qui sunt apud Aristoph. Thesm. 412. a. *Beck.*
Hos quatuor versus, Valckenærius in Diatribe, p. 200. ex Sisyphi Prologo petitos non sine verisimilitudine suspicatur;

EX ALCMÆONE τῷ διὰ Ψωφῖδος. *

I. Οὐδὲ τυνδάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τὰ 'ν τῇ πόλει;

Neque hæc auditis, O virgines, quæ in urbe geruntur?

II. Τακτινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
Λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

Oportet enim demisse loqui eos, qui infortuniis opprimuntur, non oculos adspicere ad fortunæ amplitudinem.

III. Φεῦ, φεῦ, τὰ μεγάλα, μεγάλα καὶ πάσχει κακά.

Heu, heu, quæ magna sunt, magna quoque mala patiuntur.

IV. Μίτεστι τοῖς δούλοισι δεσποτῶν νόσου.

Herilis mali pars ad servos pervenit.

V. Ὅστις δὲ δούλῳ φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
Πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει.

Qui autem servo fidem habet, magnæ apud nos stultitiæ convincitur.

VI. Γυναῖκα κ' ὠφέλειαν
Καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίστην
Ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ.

Mulierem et commodum et detrimentum viro maximum afferre verbis meis docui.

VII. Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς
Μιάσμαν'.

Patrentum quippe Deus piacula ulciscitur.

VIII. Ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα,

Ἄλλῳ γὰρ, ὡς ἔοικε, γίνεται Διὸς,
τοῦ δ' Αἰόλου παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ', ὃς σ' ἐκ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Θεοῦ μαντὶν ἴθιμον Σαλμωνὶς φλέγει.

Quod in animum mihi revocat locum Hygini Fab. LXI. ubi de Salmoneo agitur: *Salmoneus*, inquit, *Æoli filius, Sisyphi frater, cum tonitru et fulmina imitaretur Jovis, sedens quadrigam faces ardentes IN POPULUM et cives mitteret, ob id a Jove fulmine est ictus.* Cum ineptum sit *in populum et CIVES* Munkerus alteram vocem alterius interpretamentum putabat. Equidem corrigendum puto: *faces ardentes in CŒLUM et cives mitteret.* Confer Apollodor. Lib. IX. p. 45. Βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθερίους λαμπάδας ἔλεγεν ἀστράπτειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν πεφαυκὼς κ. τ. λ. *Jacobs.*

* De Fabula videndus Richardus Bentleius in Epistola ad Millium.

I. Scholiastes ad Aristoph. Equit. 1299. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XXII. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XLIX. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

V. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

Ver. 1. Ὅστις δὲ — sic cum Grot. et Heath. Vulgo Ὅστις γὰρ — *Beck.*

VI. Stobæus Tit. LXIX. φέρει habet. Ult. versu reponit Valckenærius τῷ 'μῷ. Malim: ἐδιδάξατ' οὐ μὰν λόγῳ. Hesychius: Οὐ μὰν, οὐ μέντοι. *Musg.*

Vulgo hæc ut duo versus leguntur sic: Γυνὴ γὰρ ὠφέλειαν ἀνδρὶ καὶ νόσον Φέρει μεγίστην, ἐδιδάξατ' ἡμῖν λόγῳ, ex emend. Grotii in Stob. p. 287. improbante Valck. ἐδιδάξατ' — Heath. vertit: meis sermonibus moniti alios hæc docete. Stobæus etiam καὶ ὠφελ. quod Valck. p. 149. mutavit in θ' ὠφελ. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. LXXIX. *Musg.*

Huc respicit Plutarch. d. S. N. V. p. 48. judice Wyttenb. Grotius Exc. Trag. p. 422. e Plutarcho sic versus constituit: Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐγγόνους Θεοὶ τρέπουσιν — *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. XC. *Musg.*

Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα,
Κακῶν δ', ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός.

O fili Creontis, verum utique erat, a viris bonis procreari liberos, ab improbis vero, patris ingenio similes.

IX. Ὁρᾶτε τὸν τύραννον, ὡς ἅπαις γέρων
Φεύγει· φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρὴ μέγα.

Videte regem, ut senex orbus fugiat; mortalem autem animo efferri non oportet.

X. Ἦ τί πλέον, εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
Εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Aut quid refert, liberos esse hominibus, pater, nisi rebus adversis opitulamur?

XI. Καί σ', ὦ γεραιὲ, τήν τε παῖδα δοὺς ἐμοὶ
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατῆρ, σωτῆρ τ' ἐμός.

XII. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀτιμίαν
Σκεδρήν τις ὑμῶν [καταχεῇ.]

O mulieres, festinate, neque verum quisquam in vos probrum conjicat.

XIII. — ταῦτα γὰρ σκεδρῶς ὁρᾶν
Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Haec enim nos, qui artem profitemur, accurate cernere necesse est.

XIV. Τί; τοῦ τεκόντος οὐδὲν ἐντρεπῇ πατρός;

Quid? patris, qui te genuit, nullam rationem habes?

XV. Ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων.

Recta autem ab aedibus venio.

XVI. Μάλιστα μέν μ' ἐκῆρ' ἐπισκήψας πατὴρ,
Ὅθ' ἅρμαθ' ἱσίβαινεν εἰς Θήβας ἰών.

Maxime autem me incitavit pater, tum, cum ad Thebas proficiscens, currum ingressus est, exhortans.

IX. Stobaeus Tit. XXII. Apostol. Cent. XX. 38. *Musg.*

X. Stobaeus Tit. LXXIX. *Musg.*

Τί πλέον, omisso ἦ, Valck. D. p. 150. *Beck.*

XI. Suidas v. Πισθρέ. Varie emendarunt Kusterus et Toupius, neuter tamen satis feliciter. Phegeum alloquitur Alcmaeon. *Musg.*

Toup. Em. in Suid. III. p. 29. corrigit: Σὺ δ' — παῖδα τὴν σὴν — νομίζῃ, καὶ πατὴρ — Heath. Σὺ δ', ὦ γεραιὲ — Valck. ad Phoen. p. 160. Καὶ σύ γε, γεραιὲ, τήνδε παῖδα δοὺς ἐμοὶ, Γαμβρὸν νομίζου, καὶ πατὴρ — Barnes. recepit Grotii correctionem: Καὶ σύ γε (γε male sp. Barn. deest) γεραιὲ, τήν γε παῖδ' ἣν δῇς ἐμοὶ, Γαμβρὸν νομίζῃ — *Beck.*

XII. Vulgo — μηδ' ἀθυμίᾳ Σκεδρὴν τις ὑμῶν — *Beck.*

XIII. Conjuncta exstant haec duo fragmenta apud Erotian. v. σκεδρούμεν. Separavit ex conjectura, et sic, ut edidi, emendavit Piersonus apud Valckenaer. Diatrib. p. 149. *Musg.*

XIV. Priscian. Lib. XVIII. *Musg.*

Heath. sic ex Prisciano, p. 1182. refert: Τί σοῦ; ἐπαίνου σὸ. ἐντρέπου σ. et probat emend. Valck. ad Phoen. 576. et Diatr. p. 149. Πιθοῦ· γέροντος οὐδὲν ἐντρέπου πατρός; Grot. et B. dederunt: Ἐκὼ τιμήσας — ἐντρέπῃ. *Beck.*

XV. Hesychius v. ἀτενής. *Musg.*

XVI. Eustratius ad Ethic. Nicomach. p. 89. *Musg.*

Ver. 2. Vulgo male Ὅταν ἅρμαθ'. *Beck.*

XVII. Ὃ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμὲ
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

ALCMENA.

I. Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον, [εἰς τὸν] εὐτυχῆ
Χαροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης [σ'] ἀποστερεῖν.

Non enim sivi Sthenelum, ad latus fortunatum transeuntem, tuo te jure privare.

II. Πολὺς δ' ἐνῆρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος,
Χελιδόνων μουσεῖα.

Multa vero perrepsit hedera, frondescens arbor, hirundinum sedes.

III. Ἀτρέκεια δ' ἄριστον ἀνδρὸς
Ἐν πόλει δικαίου πέλει.

Optimum est veritas in urbe justi viri.

IV. Ἴστω δ' ἄφρων ὢν, ὅστις ἀνθρώπος γεγὼς,
Δῆμον κολούει, χρήμασιν γαυρούμενος.

Sciat, se insipientem esse, quisquis homo natus plebem deprimit, opibus superbiens.

V. Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ
Δούλοις ἄριστα· κἀφ' ὅτῳ τεταγμένος
Ἔῃ τις, ἀνδάνοντα τοῖς φίλοις ποιεῖν.

Semper autem domino placere. Hoc enim servis optimum est, et quæcunque res in mandatis datur, grata amicis facere.

VI. Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
Θεὸς ἀνθρώποις.

Magnum liberorum amorem Deus mortalibus indidit.

VII. Ἀλλ' οὐδὲν ἡ εὐγένεια πρὸς τὰ χρήματα·
Τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει.

At nobilitas, cum divitiis collata, nihil est: pecunia enim pessimum ad summum locum evehit.

XVII. Scholiastes Pindar. ad Nem. IV. 32. *Musg.*

Barn. edidit: Ὃ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ μι — quæ Heath. vertit: Quod tibi patrem perdidit, me vero (perdidit) Œdipi filius, aureum monile Argos cum attulit. Toup. in Suid. III. Præf. p. 11. Οἵ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ μι — quam em. refutat Valck. p. 152. Ipse legit: Χρυσέᾳ γέ σου σ' ἀπώλεσ'. Ὠιδίπου δ' ἐμὲ χρυσοῦν —.

Eurip. in Alcmæone laudatur ab Hes. v. Ἀργαίνων. *Beck.*

I. Schol. in Ran. Aristoph. p. 540. *Musg.*

II. Schol. in Ran. Aristoph. v. 93. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XLIII. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XLV. *Musg.*

V. Stobæus Tit. LXII. Pro τοῖς φίλοις, ver. ult. reponit Grotius ἑκοῦσαν. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. LXXXIII. Male Grotius pro anapæstis iambos hic exhibet. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. XCII. *Musg.*

VIII. Σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος, ἥ τ' ἀπειρία.

Odiosa res est divitiæ cum imperitia.

IX. Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα· γενναίως ἴσως
Ἔπραξας· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
Μισῶ· λογισμὸς τοὔργον οὐ νικᾷ ποτέ.

Non recte hæc, licet generose fortasse, egisti. Ego vero laudari infortuniis oppressus nolo. Opinio nunquam rem superat.

X. Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.

Generosum bene infortunia ferre oportet.

XI. Θάρσει· τάχ' ἄν γένοιτο· πολλὰ τοῖς θεοῖς
Κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει.

Bono animo sis: facile id eveniat: multa sane Deus jucunda insperato hominibus largitur.

XII. Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας

VIII. Stobæus Tit. XCIII. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. XCIX. *Musg.*

Ver. 3. λογισμὸς Heath. vertit, sermocinatio. *Beck.*

X. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. CXII. Primo versu lego: Πολλά τοι Θεὸς, in secundo ἰλῇ, vel νέμει. *Musg.*

Θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο· πολλὰ τοῖς θεοῖς
πρὸς τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει.

Fortem indue animum: sæpe sunt a Dis bona
Exorta hominibus unde non speraverant.

Græca depravata sunt. In priore versu Musgravius optime correxit πολλά τοι θεός; in alterius versus emendatione minus feliciter versatus. Haud pauci procul dubio ex lectoribus nostris erunt, qui meminerint versuum in fine tragœdiarum ab Euripide positorum:

πολλὰ δ' ἀέλπτως πραίνουσι θεοὶ,
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρε θεὸς θεός.

Amori hoc inprimis tribuitur, ut πόρους ἐν ἀπόροις reperiat, apud Stob. Tit. LXI. p. 385. 23. οὗτος γὰρ ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν τίθησι καὶ τὸν ἄπορον εὐπορίαιων πόρους. Amantes vero Chæremon apud Athenæum, Lib. XIII. p. 562. F. esse, ait, oportere

πανηκοὺς, ἰταμοὺς, πρεσθύμους, ὦ πόρους
Ἐν τοῖς ἀπόροις βλέποντας.

Unde apparet verba Æschyli Εἶδες πόρον ἐν ἀμηχανίᾳ ἄλγει in splendidissimis versibus apud Stobæum in Eclog. Lib. I. T. VII. p. 198. ed. Heeren. sincera neque cum cl. Heinrich in Obss. p. 23. ἴσχις corrigendum esse. In illis autem versibus corruptela inhæret gravissima, qua eos hanc opportunitatem nactus liberabo. Legitur vulgo:

Τὸ καὶ σοφίας ἕδος ἀρῇς, καὶ τιμὰν
βροτείοις ἐνίδωμας ἴσχυς.

Non dubito quin corrigendum sit

τὸ καὶ σοφίας θακοῦς ἕδρας.

Tu sapientiæ quoque solium tenes. i. e. fortuna sapientiæ loco habetur et numero, cum in rebus gestis adhibitam prudentiam ex eventis judicamus. Verum hoc θακοῦς ἕδρας, et scena dignum. Æschylus in Prometh. v. 389. ἢ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας. Sophocles in Œdip. Col. 1166. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν. Idem apud Stobæum Tit. XCI. p. 371. Grot. τὰ χρήματα — τῆς ὑπερτάτης

Τυραννίδος θακοῦσιν ἀγχίστοις ἕδραις.

quæ verissima est Scaligeri emendatio. Aristophanes in Thesm. v. 896. εἰ δὲ σὺ θαάζεις τάσδε τιμβήρεις ἕδρας; Euripideos igitur versus, ut huc redeam, ita refingendos esse suspicor:

Θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο· πολλά τοι θεὸς
πρὸς τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἂν βροτοῖς πίτνοι.

Nemini facile, qui tragicorum orationem noverit, hic verbi πίπτειν usus insolentior videbitur. In sententia huic nostræ simili in Heraclidis, v. 898. Μοῖρα πολλὰ πίπτειν dicitur; sicuti μαυρὸς αἰὼν μυρίους πίπτει πόνους secundum Euripidem in Œnomai Fr. IV. *Jacobs.*

XII. Stobæus Tit. CXV. Quæ præter-

Πάντες διαιρεῖν, ἢ τύχας τὰς οἴκοθεν.

Prudentius omnes aliorum res dijudicant, quam domesticas.

XIII. Πόθεν δὲ πεύκης παιὸν ἐξεῦρες λαβών;

Undenam vero picese tædam comparans, detexisti?

XIV. Τὸν εὐτυχοῦντα χρὴ σοφὸν πεφυκέναι.

Sapiens sit oportet, cui fortuna arrisit.

ALEXANDRA. *

I. Καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα.

II. Χρόνος δὲ δείξει σ', ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
Ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαί σε γ', ἢ κακόν.

Tempus autem ostendet te, quo documento certior factus, aut probum te esse intelligam, aut improbum.

III. Ἄναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν·
Ἀγλωσσία δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ,
Δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

O rex, dirum hominibus malum est calumnia, sæpe autem vir infantia captus, licet justa loquatur, a facundo vincitur.

IV. Ὅθεν δὲ νικᾷν χρὴ σὲ, δυστυχεῖς, ἄναξ,
Ὅθεν δέ σ' οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς· δούλοισι γὰρ
Τοῖς σοῖσι νικᾷς, τοῖς δ' ἐλευθέροισιν, οὔ.

Qua in parte te superare oportet, O rex, infelix es, felix vero, ubi minus æquum erat. Quippe quoad servos primas tenes; non quoad liberos natos.

V. Οἴμοι, θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
Ὃ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.

Heu, peribo ob mentis probitatem, quod aliis saluti est.

VI. Σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ', ὅμως δέ σοι λέγω·
Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον, ἢ φρονεῖν χρεών,

ea subjungit, ex Comœdia hausisse videtur. *Musg.*

Sequuntur apud Stob. quatuor versus, quorum tres hic addidit Barnes. *Beck.*

XIII. Jul. Pollux Lib. X. sect. 17. *Musg.*

Vulgo apud Barn. perperam φανὸν — λαβών. *Beck.*

XIV. Stobæus Tit. XLV. *Musg.*

* Ad œconomiam fabulæ pertinet, quod habet Scholiastes ad Hippolyt. v. 52. Ἐντεῦθεν εἰσι τοῦ χοροῦ, παθόντες ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ τοιαῦτα. Ἐνταῦθα μὲν οὖν δύνανται προσαναχρήσασθαι τοῖς ἐκτὸς τοῦ χοροῦ, ἐπεὶ δὲ συμπονοῦσι τοῦ χοροῦ ὑποστάγμι τοῦτο τὸ ἔδαφισμα. *Musg.*

I. Schol. in Ran. Aristoph. v. 100. *Musg.*

II. Clem. Alex. p. 742. paullo aliter. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XLII. Clemens Alex. p. 290. duos versus subjungit, quos Stobæus Tit. LXXXII. cum fragmento Hippolyti prioris connectit, cui et melius cohærere videntur. *Musg.*

Ver. 2. apud Barn. Κἀγλωσσίᾳ — λαφθείς, quorum hoc est e conject. Scalig. vid. Heath. et Valck. p. 147. a. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. IV. paullo aliter. *Musg.*

Ver. 2. a. Barn. — οὐ χρὴ — Τοῖς σοῖσι ἄμως. *Beck.*

V. Stobæus Tit. XXXVIII. cujus MS. in Bibl. Coll. Nov. Oxonii, ἀνοῦμαι et δ suppeditavit. *Musg.*

Vulgo θανοῦμαι — Ἢ τοῖσιν —. *Beck.*

Οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον, οὐδὲ δέμασιν
Κτῆσις κακίων, οὐδ' ἀνωφελεστέρα.

Sapiens quidem es, Priame, tibi tamen dico: Servo plus satis acuto nullum gravius malum est, neque in domo possessio pejor, aut inutilior.

VII. Ὦ παγκάκιστοι, καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
Ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ τύχῃ κεκτημένοι.

VIII. Ἤλεγχον· οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος.
Γαστὴρ ἅπαντα, τοὐπίσω δ' οὐδὲν σκοπεῖ.

* * Sic enim pessimum genus est, servi. Venter ipsis instar omnium est. Nihil futurum curant.

IX. Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος,
Πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἰροῦνται μέγαν.

Quicunque servi heros amant, magnum in se bellum a paribus suis suscitant.

X. — δούλους γὰρ οὐ
Καλὸν πεπάσθαι πρείσσονας τῶν δεσποτῶν.

Non decet servos habere, qui dominis suis praestant.

XI. Ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.

Mali semper apud malos uxores quaerunt.

XII. Περισσόμυθος ὁ λόγος, εὐγένειαν
Εἰ βρότειον εὐλογήσομεν.
Τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶτον ὅτ' ἐγενόμεθα,
Διὰ δ' ἔκρινεν ἁ τεκοῦσα γᾶ βροτοὺς,
Ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.
Ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν· μία δὲ γονὰ
Τό τ' εὐγενὲς καὶ τὸ δυσγενές.
Νόμῳ δὲ γαῦρον αὐτὸ πραίνει χρόνος.
Τὸ φρόνιμον, εὐγένεια· καὶ τὸ συνετὸν
Ὁ Θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦτος.

Superflua est oratio, nobilitatem si mortalem laudaverimus. Olim enim cum primum nati sumus, et mater tellus homines formavit, omnibus consimilem largita est faciem. Peculiare nihil habemus. Sed una eademque progenies sunt nobiles atque ignobiles. Tempus autem legibus arbitrariis nobilitatem efficit mage gloriosam. Sed in prudentia nobilitas sita est; ac intelligentia non a divitiis, sed divinitus, datur.

VI. Stobaeus Tit. LXII. *Musg.*

VII. Stobaeus Tit. LXII. Mihi intellectu perdifficile videtur. *Musg.*

Fragmentum hoc emendavimus Lib. I. c. VII. p. 21. [Anim. in Eurip.]

Ὦ παγκάκιστοι, καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ ΦΥΣΕΙ κεκτημένοι.

Exemplis ibi allatis [Ion. 676. Helen. 729.] adde hoc Plauti in Amphitr. Act. I. Sc. I.

Hic qui verna natus est queritur
Sum vero verna verbo.

et hoc Anacharsidis apud Stob. S. LXXXIV. p. 491. 45. Ἀνάχαρσις ἐπιδεξάμενος ὅτι Σκύθης ἐστὶν, εἶπε· τῇ γένει ἀλλ' οὐ τῇ τρόπῳ. *Jacobs.*

VIII. Stobaeus Tit. LXII. *Musg.*

IX. Stobaeus Tit. LXII. *Musg.*

X. Stobaeus Tit. LXII. *Musg.*

XI. Stobaeus Tit. LXIX. *Musg.*

XII. Stobaeus Tit. LXXXVI. *Musg.*

XIII. Οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια,
Παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.

Nulla nobilitas inter malos est, sed apud bonos tantum viros.

XIV. Ἄδικον δ' ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ' οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ.

Injustæ sunt divitiæ, et multa perperam committunt.

XV. Κακόν τι παίδευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
Ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν, αἵ τ' ἄγαν τρυφαί.
Πενία δὲ δύστηνον μὲν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
Μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.

Mala sane institutio est ad fortitudinem opulentia hominibus et nimiæ deliciæ. Paupertas autem infelix quidem, sed tamen educat laborantes liberos præstantiores et fortiores.

XVI. Ὥστ' οὔ τις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ.

Ut nemo felix undique est mortalium.

XVII. Πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος
Μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾷ.

Moriendum est omnibus. Communem vero dolorem moderate dolere sapientia meditatur.

XVIII. Ἑκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται
Θνητοῖσιν, ἕλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταυτοῦ τύχας.

O Hecuba, quam insperatum accedit numen mortalibus, et casus ejusdem generis nunquam secum trahit.

XIX. A. Οἶδ', ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών.
B. Χρή· τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾴον, ἢ φέρειν καλά.

A. Scio: sed oportet tempore dolores flectere. B. Oportet: facilius autem est hoc dicere, quam dolores tolerare.

XX. Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν.

Casus veteres non deflendi sunt novis lacrymis.

XXI. Ἄρρητος κόρη. Non nominanda virgo.

XXII. Ἀκράντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεὸς,
Καὶ πρὸς παθόντων, κἀν κακοῖσι κειμένων
Σοφὴ πέπλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ, μαίνομαι.

Me enim inania vaticinari effecit Deus: et ab iis, qui afflicti sunt et in malis versantur, sapiens vocor, sed antequam affligantur, insanio.

Ver. 6. Heath. vult: Ἦλθον οὐδὲν ἐξ ἐχεμυθ. δ. γ. ut sit trochaicus trimeter catalectus. Ver. 8. idem metri causa leg. censet: Ν. δ. γ. ὁ χρόνος αὐτὸ προαινῶ. *Beck.*

XIII. Stobæus Tit. LXXXVI. *Musg.*

XIV. Stobæus Tit. XCIII. *Musg.*

XV. Stobæus Tit. XCVII. Clem. Alex. p. 483. Ed. Par. non sine varietate. *Musg.*

Ver. 1. Pro παίδευμ' Stob. βάλεμ'. *Beck.*

XVI. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.*

XVIII. Stobæus Tit. CXII. *Musg.*

XX. Stobæus Tit. CXXV. *Musg.*

XXI. Hesych. v. Ἄρρητος. *Musg.*

XXII. Ex hac fabula desumtum videtur, licet Plutarchus sine nomine auctoris aut fabulæ citet, Op. Mor. p. 1469. Ed. H. Steph. *Musg.*

Hoc fragm. huc retulit etiam Toup. ad Longin. p. 188. et meruit, ad illud respici ab Orpheo Lapid. 70, 7. et Cic.

XXIII. * * * Δει δ' * * * * * *
Οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων ἐξελέγχεσθαι τρόπους.

ALOPA, vel CERCYONE. *

I. Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ἠδέσω;
Non tu me, parentem tuum, reverita es?

II. Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.
Mulier mulierem defendere solet.

III. Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν,
Ἐκ τοῦδε πρῶτον πατρὶ πείθεσθαι χρεών
Παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.
Ego, quod maximum est, incipiam dicere ab eo primum; patri obedire æquum est liberos, et existimare, hoc ipsum justitiam esse.

IV. Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον,
Στείχοντα θεωρόν, ἐκ τρόχων πεπαυμένον.
Video quidem cœtum virorum gymnasia frequentantium, a curriculi exercitio reversum, ad hæc spectanda properantem.

V. Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.
Nemo laudem voluptati indulgendo consecutus est.

VI. — γέμουσαν πύματος θεοστόρου.
Fœtus a Deo sati plenam.

VII. Πλήσας δὲ νηδύν, οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.
Postquam autem ventrem impleverat, ne in somniis quidem noctu amasiæ se ostendit.

ad Att. 8. 11. ἀκριτα explicat, *quia Teucris non erat credita.* *Beck.*

XXIII. Citat Barnesius a scriptore Vitæ Galeni, quam tamen Vitam non invenio. *Musg.*

Iste Vitæ Galeni scriptor est ipse Renatus Charterius, qui unde petierit, nescio. Locum Euripidis hujus fabulæ Fragmentum XL. sequitur in editionibus Stobæi 1549. 1559. (1581.) 1609. locus Γαίου ῥητὸς Δουσίλλης, ubi hæc verba occurrunt Serm. LXVII. (LXIX.) Simplicius in Epictet. XLV. p. 267. hæc habet; δὲ καλῶς εἰρηται ὅτι ὁ χωρὶς λόγων τράπεζα, φάτνης οὐδὲν διαφέρει. Vide nunc quam bellum hinc senarium effinxerit Barnesius, p. 497. fr. 24. *Por.*

Heath. corrigit: — φήμαις δ' οὐχὶ δεῖ Ταῖς τῶν ὀνομάτων ἐξελέγχεσθαι τρόπους.

Addendum fragment. hoc: Ἀλλ' ὃ φίλτατε Τρῶτε — Longin. de Subl. c. 15. Aliud fr. ex Alexandra petitum Heath. esse putat in Cic. de Divin. I. 21. Quod Barn. in Add. huc retulit fragm. ex Arist. Ran. 100. continet Aristophanis verba, non Euripidis. *Beck.*

* Historiam Alopes enarrat Hyginus Fab. 187. *Musg.*

Euripides in Κερκύονι laudatur ab Eustathio quinque locis, sed omnia referenda ad Alopam. Valck. D. p. 12. *Beck.*

I. Etymol. M. v. ἠδέσθην. *Musg.*
Sine interrogationis nota ap. Grotium. *Beck.*

II. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

III. Stobæus Tit. LXXIX. *Musg.*

IV. Ammonius v. Τρόχα. *Musg.*

V. Stobæus Tit. XXIX. in Καρκίνῳ. forte pro Κερκύονι. *Musg.*

VI. Eustath. p. 656. Ed. Rom. *Musg.*

VII. Eustathius, p. 1902. Ed. Rom.

Ad Aëropen, sive Cressas, cum Grotio referimus Fragmentum ex Stob. Tit. LXXIV. *Musg.*

ANDROMEDA.*

I. Ἐκθεῖναι κήτει φορβάν.

Ceti devorandam exponere.

II. Ποία λίβας σιρήν.

III. Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα.

Tua enim haec omnia.

IV. Ἐκεῖσε, δεῦρο. Illuc, huc.

V. Ὦ παρθέν', εἰ σάσαιμί σ', ἴδοι μοι χάριν;

O virgo, an, si te sospitem praestitero, gratiam mihi habebis?

VI. Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωΐδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον.

Duc me, O hospes, sive servam malis, sive conjugem?

VII. Σὺ δ', ὦ τύραννε θεῶν τε καὶ θνητῶν, Ἔρως,
Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεστόνει,
Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἴσῃ·
Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖ
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, αἷς τιμῶσί σε.

Tu vero, Amor, Divum atque hominum tyranne, aut ne doceas pulchra videri pulchra, aut amantibus, labores, quosum tu artifex es, laborantibus feliciter succurre. Atque haec quidem faciens, juvenibus honoratus eris: non faciens autem, ab ipso Amoris metu honores, quibus te venerantur, amittes.

* Αἴτια πεῖται ἐν ταῖς ἄνευρε διὰ τὴν Ἀθήναν, τῶν Περσέως ἆθλον ὑπόμνημα, ἀνθ' ὧν σωθῆναι ὑπὸ τοῦ Περσέως οὐχ ἑλέσθαι τῷ πατρὶ συμβῆναι, οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ' ἀποθανόντας εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, ἐνεγκεῖν τε φρονήσαντα. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῇ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῃ δράματι. Eratosthenes Καταστερ. in Ἀνδρομέδα.

I. Schol. Aristoph. in Aves, 547. *Musg.*

II. Schol. in Lysistratam, v. 962. *Musg.*

III. Schol. Aristoph. in Aves, 547.

IV. Schol. in Aves, 547. *Musg.*

V. Suidas v. ἴδοι. *Musg.*

Et Diog. Lib. IV. 29. Vulgo ἴδη μοι χάριν. *Beck.*

VI. Suidas v. ἄλοχος. *Musg.*

Barnes. Ἄγου σύ μ' — ἤθελες — Heath. vult: Ἄγου μὲν — με θέλεις — *Beck.*

Herodianus in Opusc. περὶ σχημάτων apud Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 94. hoc fragmentum protulit ita: Ἐπιτρέπουσι δέ, ὅταν τοῖς ἀπόδοσιν ἐπιτρέψωμεν τὴν τῶν σχημάτων, ἢ ἐπιμάσων, ἐξουσίαν, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ παρατάσσεται ἡ Ἀνδρομάχη (leg. Ἀνδρομέδη) λέγουσα τῷ Περσεῖ· ἄγου δὲ με, (leg. μ' et mox ξεῖν'), ὦ ξένε, εἴτε περίστυλον θέλεις, εἴτ' ἄλοχον, εἴτε δμωΐδα. *Beck.*

VII. Athenaeus Lib. XIII. c. 2. Lucian. de Historia scribenda, c. 2. ex quo conjicere licet, Perseum haec loqui. Stobaeus Tit. LXIV. qui pro ἐντυχῶς συνεστόνει legisse videtur τέρπεσθαι συμπόνει. Pro θεοῖς porro legerim νίκας, et pro ἐθέλουσθαι, δεδίδαχθαι. *Musg.*

Apud Lucian. Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε σ' ἀνθρώπων, Ἔρως. Tribus primis versibus similimi sunt ii, quos Stob. p. 261. Grot. et incerta Eurip. tragoedia profert, et Barnes ad Fragm. Danaës, v. 96. retulit, ubi in Σὺ δ', ὦ πάντων πατὶ θεῶν τε καὶ βροτῶν (ap. Stob. — π. τύραννε θεῶν καὶ ἀνθρώπων) Ἢ μ. δ. τὰ καλὰ φ. καλὰ, Ἢ τ. ἐ. ἐθέλουσι συμπόνει. *Beck.*

Notissimi, si qui alii, Euripidis versus sunt ex hoc frag.

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε καὶ βροτῶν, Ἔρως, σ. τ. λ.

Versu quinto vulgatur: καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἴσῃ. ubi corrigam:

VIII. Τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς
Ὅτῃ μοίρας διεξέρχεται,
Στρέφεις δ' ἄλλους
Ἄλλως εἰς ἀμέραν.

Numen non vides ut fatalia expergefaciat, vertit vero alios aliter quotidie.

IX. Εὔκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

Gloriam non sine magnis laboribus acquisivi.

X. Οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,
Ἀλλ' ἠδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

XI. Νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.

Juventus et robur mentem exsuperans me impulit.

XII. Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,
Ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων,
Οὐκ ἔστι τοίας λείπεσθαι τόδ' ἡδονῆς.

Quicunque enim mortalium in amorem incidunt, si bonos amare contingit, nulla iis voluptas deest.

XIII. Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν, ἐκ δὲ τῶν λόγων
Ἑλοῦ τὰ βέλτισθ', ὥστ' ἄπιστον ἔστ' ἔρως,
Κἂν τῷ πανίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν θέλει.

XIV. Τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος
Γενναῖον λέχος εὑρεῖν.

Optimum divitiarum genus est honesta uxore potiri.

XV. Ὦ τλῆμον, ὡς σοὶ τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς
Ἔδωχ' ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ' οἱ λόγοι.

Ah miser, quam tenuem tibi fortunam dedit Deus, sermones autem superbiunt.

XVI. Χρυσὸν μάλιστα βούλομ' ἐν δόμοις ἔχειν·
Καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνὴρ·
Ἐλεύθερος δὲ, χρειὸς ὤν, οὐδὲν σθένει.
Χρυσοῦ νόμιζε σαυτὸν οὕνεκ' εὐτυχεῖν.

Aurum præcipue domi possidere velim. Nam vel servus, si dives sit, honoratur; Liber autem egenus nihil efficere potest. Itaque felicem te auri causâ existimes.

τίμιος ὁ θεοῖς ἴσος.

Quod si feceris æque ac reliqui Dii celebreris. *Jacobs.*

VIII. Stobæus Eclog. Phys. Tit. IX. Secundo versu tentabam: Ὅτῃ μοίρᾳ ἐξεργεται. Deinde στρέφῃ, et ultimo ἑκάστοτε ἡμέραν. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. XXIX. *Musg.*

X. Stobæus Tit. XXIX. ex Andromeda. Aristot. Rhetor. l. 11. ejusque Scholiastes. Plut. Sympos. Lib. II. c. 1. *Musg.*

Vid. Gatak. Adv. Misc. p. 513—515. *Beck.*

XI. Stobæus Tit. LII. Lucianus Nεκυομαντείᾳ pro σθένος habet θράσος, quod melius. *Musg.*

XII. Stobæus Tit. LXIII. *Musg.*

XIII. Stobæus Tit. LXIV. Interpretationem, ut non satis perspicuam, omisi. *Musg.*

XIV. Stobæus Tit. LXVII. *Musg.*

XV. Stobæus Tit. LXXXI. *Musg.*

XVI. Stobæus Tit. LXXXI. Postre-

XVII. — — Χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,
Ταῖς συμφοραῖσι δ', ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

Pecuniis quidem felix sum: Calamitatibus autem, ut vides, infelix.

XVIII. Ἦ που τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καὶ' ἡμέραν,
Ὡς τοῦ γε πάσχειν τοὐπιὸν μεῖζον κακόν.

Nempe quod futurum est, quotidie metus movet, mali enim exspectatio pejus est, quam perpeti.

XIX. Ὁ μὲν ὄλβιος ἦν· τόδ' ἀπέκρυψεν
Θεὸς· ἐκ κείνων τῶν τότε λαμπρῶν
Νεύει βίοτος,
Νεύει δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων.

Hic quidem locuples erat, at hoc occultavit Deus: ex illis quondam splendidis rebus declinat vita, declinat autem fortuna secundum venti flatum.

XX. Οὐκ ἔστιν, ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν,
Ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ.

Nullus fere hominum adeo fortunatus est, quem non Deus.....

XXI. Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐ πώποθ' ὕβρισ', αὐτὸς ὀρῥωδῶν παθεῖν.

Calamitatibus enim hominum infelicium nunquam insultavi, metuens, ne ipse paterer.

XXII. Συνάλγησον, ὡς ὁ κάμνων
Δακρύων μεταδοὺς
Ἔχει κουφότητα μόχθων.

Condoleto: nam homo aeger, aliis lacrymas ciens, levamen malorum habet.

XXIII. A. Τὸ ζῆν ἀφέντες, τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου.
B. Κενοί γ'· ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὐτυχεῖν χρεών.

A. Vitam omittentes, quod infra terram tui est, honorant. B. Inepti: praestat enim, dum vivit aliquis, laeta experiri.

mum versum aliunde desumtum suspicabar. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. XCVIII. *Musg.*

XVIII. Stobæus Tit. XCIX. *Musg.*

XIX. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

Ver. 1. τὸ δ' ἀνέκρυψεν Heath. *Beck.*

Malim: Ὁ μὲν ὄλβιος ἦν ΠΟΤ'· ἀνέκρυψε δὲ Θεός. ἀνέκρυψε, vel ὄλβον sc. Hoc verbum sæpissime significationem habet τοῦ ἀφανίζειν — quod docuit Abresch. in Animadd. ad Æsch. Lib. I. p. 3. *Jacobs.*

XX. Stobæus Tit. CV. mendose. *Musg.*

Ver. 2. ΩΙΜΗ. (vulgo ὦν) *Por.*

Grot. de conjectura et cum eo B. edidit — ὡς τὰ τέλεα ἀπολλύει. Heath. vult: Οὗ μ. τ. Θ. ὡς τ. π. τ. σ. *Ubi*, vel, *cujus ad plurima non confert numen. Beck.*

XXI. Stobæus Tit. CXIII. *Musg.*

Apud Stob. Grot. p. 467. hæc tanquam ex Andromacha petita leguntur. ex Andromeda sumta esse docuit Valck. ad Ammon. p. 37. *Beck.*

XXII. Stobæus Tit. CXIV. Grotius e MS. Par. Ἔχει τινὰ legit. *Musg.*

Ver. 2. a. Heath. distinguit: Δακρύων μεταδοὺς ἔχει τινὰ κουφ. μ. *Beck.*

XXIII. Stobæus Tit. CXXIV. paulo aliter. *Musg.*

Barnes. — ἀφέντες — τιμῶσί σου; Ἐσθλ'. — εὐτυχεῖ, Κρέων. *Beck.*

XXIV. Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐᾶν νόθους λαβεῖν·
Τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς,
Νόμῳ νοσοῦσιν· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.

Ego autem progeniem notham habere non concesserim. Legitimis enim nulla in re inferiores lege premuntur, quod te cavere oportet.

XXV. Σιγᾷς; Σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων.

Tacesne? At silentium obscurus dicendorum interpres est.

XXVI. Τήν τοι δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός,
Ἐγγύς τε ναίειν τῶν βροτῶν τιμωρίας.

Dicunt, justitiam filiam esse Jovis, et poenas in vicinia hominum habitare.

XXVII. — πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρει λεώς,
Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος,
Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

Huc turba pastorum confluit plurima, hic quidem lactis hederaceum ferens scyphum, laboris delinimentum, ille autem vitis laticem.

XXVIII. Ὦ νὺξ ἱερὰ,
Ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
Αἰθέρος ἱερᾶς
Τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.

O nox sancta, quam longum cursum curris, sidereos equos aurigans ætheris immensi per venerandum Olympum.

XXIX. —— παρθένου τ' εἰκόνα τινὰ
Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τευχισμάτων
Σοφῆς ἄγαλμα χειρός. ——

XXV. Stobæus Tit. XXXVII. Ed. Gesner. *Musg.*

XXVI. Stobæus Eclog. Phys. c. 2. τῆς βροτῶν habet: ex Andromacha citans. *Musg.*

Simillimum Fr. Antiop. n. 3. *Beck.*

XXVII. Athenæus, p. 477. Macrobius Saturn. V. c. 21. *Musg.*

XXVIII. Scholiastes Theocriti in Idyll. II. 166. Aristophanes Thesmophor. *Musg.*

Ver. 2. Heath. vult: Ὡς μακρὸν γ' ἵππ., quod, suspensa sententia, nondum locus sit versui paroemiaco. *Beck.*

XXIX. Exstat in S. Maximi Scholiis ad Dionysium Areopagitam Ed. Corder. Tom. II. p. 28. sed Interprete indiget. Habet et Pachymeres ibidem p. 30. legitque *αὐτομόρφων*. Pro *εἰκόνα* forte *εἰκῶ*, ut Helen. 73. *Musg.*

παρθένου εἰκόνα τινὰ
ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τευχισμάτων
σοφῆς ἄγαλμα χειρός.

ex Persei oratione ducti videntur, qui Andromeda conspecta, se puellæ statuam eleganter effictam et expolitam videre existimabat. Hinc Ovidius in Metam. IV. 671.

Quam simul ad duras religatam brachia cautes
Vidit Abantiades; nisi quod lenis aura capillos
Moverat, et trepido manabant lumina fletu;
Marmoreum ratus esset opus.

In ejusmodi descriptione locum non habere *τευχισμάτων* per se patet; neque hoc ab Euripide scriptum puto, sed *τευχισμάτων, operum fabrili arte sculptorum.* Suidas. Τέκτες. ἐργαλεῖόν τι, ᾧ τι λίθους τετραπάντους καὶ ξύλινα. ἴνθυν καὶ τὸ ἐσύπιζον, ἀντὶ τοῦ ἴξιον, ἐπιστον. In Epigrammate Antipatri Sidonii LXXXVII. Anal. V. P. T. II. p. 30. ubi Cod. Vat. sine sensu habet *Μασσιὼν τευναγις ἐπὶ στ* π. olim fortasse scriptum fuit:

ANTIGONA. *

I. Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ,
Εἶτ' ἐγένετ' αὖδις ἀθλιώτατος βροτῶν.

Fuit Œdipus in initio fortunatus vir, deinde factus est postea mortalium miserrimus.

II. Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος,
Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστιν ἀνθρώπου φύσις.

Nullum est Suadæ templum, nisi sermo, et ara ejus est hominis natura.

III. Δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἀνδάνειν.

Tyrannum populo placere oportet.

IV. Οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
Πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἢν διχοστατῇ πόλις.

Intestinum hominibus oboriri solet bellum inter cives, si civitas dissenserit.

V. Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν, οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον
Τύραννον εἶναι· μωρία δὲ καὶ δέλειν,
Ὅς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

VI. Ἀνδρὸς δ' ὁρῶντος εἰς Κύπριν νεανίου
Ἀφύλακτος ἡ τήρησις· ἂν γὰρ φαῦλος ᾖ
Τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
Ἢν δ' ἄν προσῇται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

Adolescens, ad Venerem spectans, nullo modo custodiri potest; quamvis enim ineptus sit aliis in rebus, in amore tamen unusquisque prudentior est. Quamcunque autem appetiverit Venus, potiri jucundum est.

Μανικὸν τυπεῖσ' τίν' ἐπὶ συναλγεῖν πόνῳ
Λυσιδίκα, γλωσσὸν τόνδ' ἐχέφρει νέαν.

Quem tandem, Lysidice, sensum expresserit cœtum in hoc cippo, quæro. Idem vero τύπος et τυπεῖσ docente Eustathio ad Il. Ξ'. p. 951. 44. *Jacobs.*

Alia ex Andromeda habet Aristophanes Thesmophor. [1110—1114. 1116. s. 1118. s. 1121. 1127. s.] sed quæ non semper facile fuerit a comici verbis separare. Huc etiam refert Heathius Plutarch. Sympos. Lib. IX. probl. 15. *Musg.*

Ὁ στεφάνους ἱερὸν ἀνὰ Διὸς Αἰθέρα γεραίρων. confer Valck. D. p. 49.] et de Audiend. Poët. p. 22. Ed. Par. Opp. Moral. [Κῆτος Σοφόζου ἐξ Ἀνδρομέδης ἀλές. *Beck.*

* De Fabula sic Scholiastes Sophoclis ad finem Antigonæ: Ἰστέον, ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φησὶν Εὐρυδίκη ἐπεῖναι διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξελθεῖν πρὸς γάμον ἐνταῦθα δὲ ἐναντίον. *Musg.*

I. Prologi hoc initium exstat apud Aristoph. Ran. 1213 et 1218. ubi vide Scholiasten. *Musg.*

Barn. in Fragm. Œdipi habet. *Beck.*

II. Aristoph. Ran. 1438. Scholiast. ibid. Heraclides de Allegor. Homer. Secundus ubi exstet, non inveni. *Musg.*

Est apud Tzetz. ad Hesiod. p. 48. ubi recte ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει. Vide Hel. 1001. *Por.*

III. Stobæus Tit. XLVIII. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XLIII. *Musg.*

V. Exstat obscurum hoc fragmentum apud Stobæum Tit. XLIX. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. LXIII. De ultimo versu videri potest Valckenær. Diatrib. p. 242. *Musg.*

Ver. 1. ἱερῶντος vulgo, quod in ἐρῶντος mutaverat jam Musgr. Ex. Eur. p. 100. V. 4. vulgo: Ἢν δ' ἂν προσῇται, h. e. interprete Heath. *Quod si commoda adsit Venus.* Valck. legit: Ἢν δ' οὐ προσῇται, Ἔστιν ἥ. λ. *Beck.*

VII. Ἤρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς.

Amabam: amor autem hominibus furor est.

VIII. Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἐστ' ἐλεύθερος,
Ἀλλ' ἤν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν
Ἐσθλῷ δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

Adstrictus nuptiis haud amplius est liber. Unum vero hoc habet commodi, quoniam affinitati bonae conjunctus, ab omni peccato sibi cavet.

IX. Ὀνόματι μεμπτὸν τὸ νόθον, ἡ φύσις δ' ἴση.

Nothum genus nomine tenus culpatur, natura vero aequalis est.

X. Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας ἰοικέναι
Τὰ πολλὰ φαύλη γίνεται τέκνων πέρι.

Prolem parentum, quod ferunt, mores sequi, Falsum revincit saepe natorum indoles.

XI. Τὸ μωρὸν αὐτὸ τοῦ πατρὸς νόσημ' ἔνι,
Φιλεῖ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακούς.

Stultitia hereditarius morbus a patre est; sic enim solent mali generare malos.

XII. Ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μέτα
Ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχῃ.

Amici opulentia cum stultitia conjuncta inutilis est, nisi virtutem simul habeat.

XIII. — ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.

Ad malorum metam pervenimus.

XIV. Μὴ οὖν ἑαυτὸν λυποῦ σαυτόν· εἰδὼς, πολλάκις
Ὅτι τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

Ne igitur contristes teipsum, non nescius, saepe quod et moestae res postea gaudium ferunt.

XV. Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει
Τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσον ἐστ' ἀνόλβιος.

Quisquis in eventu rerum moderate fert sortem suam, minus ille infelix est.

VII. Stobaeus Tit. LXIV. *Musg.* Apud Barn. est in Inc. *Beck.*

VIII. Stobaeus Tit. LXVII. *Musg.*

IX. Stobaeus Tit. LXVII. Clem. Alex. p. 741. *Musg.*

X. Sic emendat et interpretatur Grotius, quod exstat Stob. Tit. LXXXVII. *Musg.*

Pro ἰοικέναι Piers. Attice scribi jubet εἰκέναι.—Ver. 2. Stob. ταύτῃ, quod quare in φαύλη mutarit Grot. non satis causae apparere putat Heath. *Beck.*

XI. Stobaeus Tit. XC. *Musg.*

XII. Stobaeus Tit. XCIII. *Musg.*

XIII. Stobaeus Tit. CIV. *Musg.*

XIV. Stobaeus Tit. CVIII. Emendat non inelegantur Valckenarius Diatrib. c. 15. *Musg.*

Apud Stob. et Barn. additur tertius versus: Καὶ τὸ παλὺν ἀγαθῷ γίνεται παρέπτιον. Versus priores sic scribit Valck. p. 155.

— Μὴ νυν θύμ
Λυποῦν σεαυτὸν [Δίμον], εἰδὼς, πολλάκις
Ὅτι καὶ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

XVI. Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος
Ἔχει· τί γὰρ τοῦδ' ἐστὶ μεῖζον ἐν βροτοῖς;
Τίς γὰρ πετραῖον σπόπελον οὐτάζων δορὶ
Ὀδύναισι δώσει; τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς,
Εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;

Mors enim hominibus contentionum finem habet. Quid enim morte inter mortales majus est? Quis enim molem saxeam hasta vulnerans dolore afficiet? quisve in mortuos contumeliose se geremus, si nullam affectionem sentiant?

XVII. Ὦ Παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς
Δεινός τε, θνητοῖς γ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

O fili Dionis, quam magnus es Deus sævusque; cui mortales certe minime resistant.

XVIII. Ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀσπίδα τὰν
Καπανέως.

Super aureo Capanei clypeo.

ANTIOPA.*

I. Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τοκοῖσιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

Illum vocavit Zethum: quæ enim peperit illum, quærebat securitatem liberis.

II. Δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως ὑποπτεσοῦσ'
Ἔλαθεν, ὅταν ἔχῃ τιν' ἀσεβῆ βροτῶν.

Justitia equidem sera est: homini tamen impio imminens, tanquam ex insidiis latet.

Sunt verba Amoris ad Hæmonem. *Beck.*

XV. Stobæus Tit. CXIII. *Musg.*

XVI. Stobæus Tit. CXXVI. *Musg.*

XVII. Mendose exstat apud Scholiasten Pindari ad Pyth. III. 176. Varie corrigunt eruditi, ut videre est apud Valckenær. Distrib. c. 15. Ego Ruhnkenii mei emendationem, leviter tamen immutatam, exhibeo. *Musg.*

In ipsis Schol. legitur: ὃς ἔφυς — Διόνυσε, θνητοῖς σ' οὐ. ὑποστάντες. ὡς et ὑποστάντος dederunt Scal. et Grot. Ruhnkenii emendatio Διονύς τε, θνητοῖς σ' est apud Valck. 156. qui ipse emendat Μόνος τε θνητοῖς, Piers. ibid. Θεοῖσι, θνητοῖς σ'. *Beck.*

XVIII. Scholiastes ad Phœniss. 1146. *Musg.*

Heath. sic disponit — ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀσπίδα Τὰν Καπανέως.

Idem Heath. addit versum hunc e Stob. Grot. p. 513.

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ πανθανοῦσι περιφανῆ λέ' ἀνδράσιν. *Beck.*

* Historiam enarrat Hyginus Fab. 8. copiose illustratam a Valckenærio Distrib. c. 7. *Musg.*

I. Exstat apud Etymolog. Mag. v. Ζῆθος. Vide Valckenær. Distrib. 62. *Musg.*

Similiter poëta in hoc dramate etymologiam nominis Amphionis dedit, irrisus propterea ab Aristophane. v. Poll. IX. 36. Etym. p. 92, 4. *Beck.*

II. Stobæus Eclog. Physic. cap. 7. *Musg.*

Barn. hæc in quatuor versus divisit. *Beck.*

III. Τήν τοι δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου·
Δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶν ἂν κακός.

Justitiam, dicunt nonnulli, filiam esse temporis: ostendit autem nobis, quicunque sit malus.

IV. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, ἃς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον,
Θεούς τε τιμᾶν, τούς τε θρέψαντας γονεῖς,
Νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρᾶν
Κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

Tres sunt virtutes, quas te, mi fili, exercere necesse est: ut scilicet Deos colas, et, qui te enutriverunt, parentes, et leges communes Græciæ. Hæc si feceris, pulcherrimam bonæ famæ coronam perpetuo feres.

V. Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
Κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ, εἰ φρονεῖν ἔχω,
Κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

Tu vero corpus meum imbecillum et muliebre male reprehendisti: modo enim sapiam, potius id fuerit, quam brachium robustum.

VI. Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
Σοφὸν, ταράσσων μηδὲν, ὧν πόλις νοσεῖ.

Cantare promtum, dicere est promtum mihi, quod juvet, et urbis neutiquam incendat mala.

VII. Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
Ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφάλωσι χρημάτων,
Κακοὶ πολῖται. δεῖ γὰρ ἄνδρ' εὐδιαμένον,
Ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν αὐτῷ μένειν.

Atqui quicunque vitam sic agunt, ut carnem saginent, si opibus excidant, mali cives. Necesse est enim solitum homini intemperantem ventris habitum sui similem permanere.

VIII. Εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
Μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
Ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ·
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

Si quis fortunatus et opulentus domi nihil bonorum experiatur, hunc ego nequaquam beatum nominaverim, sed potius felicem divitiarum custodem.

III. Stobæus Tit. I. *Musg.*

Part. ἐν post ἐστὶν Grot. inserait de conjectura, quam repugnare Græco sermoni putat Heath. et conjicit Ὀστισοῦν ἐστιν ἀ. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. I. Grotius et Barnesius: τὰς δὴ χρή σ', etc. *Musg.*

V. Stobæus Tit. III. Cujus autem verba sint hæc, monuit Valckenærius Diatrib. cap. 8. Vide etiam Ed. Grot. *Musg.*

Sunt verba Amphionis ad fratrem. — Maximus T. II. p. 535. Combef. habet: — εἰ γὰρ εὖ φρονῶν ἔχω, quod probat Valck. p. 78. mutato φρονῶν in φρενῶν. *Beck.*

VI. Stobæus Tit. III. Quæ hunc versum sequuntur in Ed. Barnes. ad Electram 294—296. pertinent, et in MSto Collegii Novi ab hoc fragmento separantur. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. VI. Valckenærius Diatrib. c. 8. legendum monet in versu postremo ταύτῳ. *Musg.*

Valck. p. 79. non in ταύτῳ, sed in ταυτῷ, legit. Idem vertit ultima: adsuetu

IX. Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
Γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν
Ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Multi mortalium hoc vitii habent: ut, quamvis mente sapiant, nolint tamen obsequi animo suo, ut plurimum ab amicis victi.

X. Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·
Τὸ δ' ἐκλαλοῦν οὔθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται,
Κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.

Decorum silentium corona est viri boni: loquacitas autem neque jucundum aliquid habet, et mala est conversationi, et inutilis civitati.

XI. Ὁ δ' ἥσυχος, φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος,
Πόλει τ' ἄριστος, μὴ τὰ κινδυνεύματα
Αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
Τολμῶντα λίαν, οὔτε προστάτην χθονός.

Qui autem est tranquillus, et amicus salvus amicis, et civitati utilis, ne pericula collaudet: ego enim neque nautam amo audacem nimis, neque præsidem regionis.

XII. Γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
Εὖ δ' οἶκος, εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα.
Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλέον κακόν.

Viri prudentia bene habitantur civitates, bene vero familia: et ad bella magnum ejus robur est. Consilium enim unum sapiens multas manus vincit: imperitia vero cum multitudine deterius malum est.

XIII. Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν παρὸν,
Μωρὸς, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.

Quisquis multa agit, ubi cessare liceret, stultus est, cum jucunde posset tranquillus vivere.

XIV. Οὐ χρή ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρας
Γνώμας διώκειν, οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.

Nunquam oportet servum ingenua studia tractare, nec otium sequi.

enim intemperantiæ semper ventrem expleat, necesse est. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. XVI. Mavult Heathius. *Musg.*

Quia sic in Maximo, T. II. p. 602.

Μηδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πεφόβηται.

Verba Amphionis esse putat Valck. p. 81. *Beck.*

IX. Stobæus Tit. XXX. *Musg.*

X. Stobæus Tit. XXXVI. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. XLVI. *Musg.*

XII. Ita Barnesius, ut leguntur apud Stobæum Tit. LIV. nisi quod ibi habetur τὸ βούλευμα.—Auctore Grotio nunc exhibetur l. 1: probat Valckenærius Diatrib. pag. 78. πλεῖστον κακόν. Apostol. 6. D. 8. Clem. Alex. p. 405. Ed. Paris. *Musg.*

Hos versus cum similibus veterum scriptorum locis contendit, et varias lectiones recenset Gatak. Adv. Post. p. 511—513. Duo ultimi versus exstant apud Sext. Emp. adv. Gram. c. 13. (T. I. p. 277.) qui in v. ult. pro πλέον habet πλεῖστον. *Heath.*

XIII. Stobæus Tit. LVIII. *Musg.*

XIV. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

XV. — τὸ δοῦλον οὐχ ὁρᾷς ὅσον κακόν;

Non vides, quantum sit malum servile genus?

XVI. Φεῦ, φεῦ· τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γένος
Πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός;

Papæ! quam ubique servile genus ad deteriorem sortem destinavit Deus.

XVII. Κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.

Affinitatem sibi parem quærere decet sapientem.

XVIII. — πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
Ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα,
Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν εἰς τέλος κακῶς.

Adhortor autem omnes, ut ex honesto genere honestos liberos gignant: sic enim nunquam ad extremum male se gerent.

XIX. Εἰ νοῦς ἔνεστι· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
Γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι;

Si mentem habeat, *bene est:* sin minus, quid opus formosa uxore, nisi et bonam mentem habeat.

XX. Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
Γύναι, τό τε λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Non didici mihi moderari — oportet tamen vereri, O mulier, quicquid immodicum est, et propulsare invidiam.

XXI. Φεῦ, φεῦ, βρότειαι πημάτων ὅσαι τύχαι,
Ὅσαι τε μορφαί; τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.

Heu! malorum hominibus quot vices, quot formæ? terminum autem nemo facile dixerit.

XXII. Πόλλ' ἐστὶν ἀνθρώποισιν, ὦ ξένε, κακά.

Mala hominibus, O hospes, multa contingunt.

XXIII. Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν,
Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Non abs re istud, quod homines vulgo dictitant; oportet quidem nonnullos esse infelices, alios vero fortunatos.

XXIV. Φρονῶ δ', ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Intelligo autem, quæ patior: et hoc ipsum non leve malum est; ægroto

---

ἐς ἀρχίαν] Sic Stob. Grot. Apud Barn. ἔστ'. ἀρχ. *Beck.*

XV. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

XVI. Ibidem. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. LXVIII. *Musg.*

XVIII. Ibid. *Musg.*

XIX. Stobæus Tit. LXXVII. *Musg.*

XX. Stobæus Tit. LXXIII. istud τι ante λίαν habet Valcken. Diatrib. p. 65. *Musg.* Qui verba hæc Amphioni tribuit. *Beck.*

XXI. Stobæus Tit. XCV. *Musg.*

XXII. Ibid. *Musg.* Barnes. ὦ ξένε. *Beck.*

XXIII. Stobæus Tit. XCV. *Musg.*

enim ignorantia voluptatis aliquid affert. Inscitia in rebus adversis lucro est.

XXV. Τοῖος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος.
Οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν, οὔτε δυστυχεῖ·
Εὐδαιμονεῖ τε κ' αὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ', ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες,
Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

Talis miserorum est hominum vita: nec omnino fortunata, nec plane infortunata est: et nunc feliciter agit, nunc iterum infeliciter: cur igitur, cum per felicitatem incertam tendimus, non pro singulari felicitate habemus absentiam doloris?

XXVI. Ῥίψον τὴν Λύραν, καὶ κέχρησ' ὅπλοις.

Abjice Lyram, et utere armis.

XXVII. Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
Λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπλημμένους·
Δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Satietas est omnium rerum: nonnullos etenim, posthabitis honestis amoribus, turpibus implicitos cognovi: et epulis satiatus aliquis, lubens iterum villiore victu fruens delectavit gulam.

XXVIII. Ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος δισσῶν λόγων
Ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

De re qualibet in utramque partem facile disputationem ineat, quicunque fuerit dicendi peritus.

XXIX. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελείᾳ παρείασεν,
Μόλπαισι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται,
Ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
Φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οὔχεται,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

Quicunque vir, secunda vitæ fortuna utens, res domesticas, ignaviæ deditus, omittit, et cantus amans, id venatur solum; inutilis quidem domi et

Heath. punctum post βροτῶν tolli et post τοῦτο poni vult. *Beck.*

XXIV. Stobæus Tit. XCVI. Erotian. in παντιφόνου. *Musg.*

Valckenario videntur verba Antiopæ ad Amphionem. *Beck.*

XXV. Stobæus Tit. CII. Vide Clem. Al. pag. 744. *Musg.*

Clemens: Τί δή τοι' ὄλβῳ, sed vulg. præfert Valck. p. 81. *Beck.*

XXVI. Olympiod. Schol. in Platon. Gorgiam. Vide Valckenær. Diatrib. p. 86. *Musg.*

XXVII. Stobæus Tit. LXIII. Quartum versum citat Athenæus, p. 421. *Musg.*

Valck. p. 64. tribuit Antiopæ.—v. 4. etiam est ap. Barn. in Inc. *Beck.*

XXVIII. Stobæus Tit. LXXX. Athenæus, pag. 677. *Musg.*

Ex Athen. habet Eustath. ad Il. ν'. p. 1262. Grotius ad mentem Scalig. legit διοσσῶν λόγων. — *Beck.*

XXIX. Stobæus Flor. p. 208. legit παρειάσεν. Valckenærius Diatrib. p. 71. bene emendat, ἀμελίᾳ παρεῖς, i. q. *Musg.*

in civitate evadet, et amicis nullus; ipsa natura periit, ubi quis voluptati subactus cedit.

XXX. —— οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ,
Φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον,
Σοὶ τήνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνδρωπον, μολεῖν.

Neque enim clanculum existimo malefici mores imitantem Jovem in cubile tibi, ad instar hominis, venisse.

XXXI. —— εἰ δέ που τύχοι
Πέριξ ἑλίξας [ταῦρος,] εἶχ' ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί·

XXXII. —— ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον
Κομῶντα κισσῷ, στύλον Εὐΐου θεοῦ.

Bubulcum vero in cubiculis hedera comantem, columen Euii dei.

XXXIII. —— ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
Παῦσαι δ' ἀοιδῶν, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν
Ἄσκει· τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν,
Σπάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπίστατῶν.
Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Verum mihi morem gere: a cantibus cessa, et rei bellicæ peritiam sectare. Talia autem propera, et sapiens habeberis, fodiens, arans terram, pecudes custodiens, aliis relinquens elegantia hæc inventa, ex quibus ædes fient tibi vacuæ.

XXXIV. —— ἐν τούτῳ γέ τοι
Λαμπρός θ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,
Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν.

Acer unusquisque circa id est, et ad id impetu fertur maximam partem diei impendens, cui se maxime aptum esse invenit.

Heath. παρεῖναι. — Versum 1. suis inseruit Diphilus ap. Athen. VI. p. 247. — ἁμιλίᾳ dedit Grot. p. 139. — v. 5. Valck. p. 84. legit οὐθείς. Sext. Empir. adv. Musg. sect. 35. habet: φίλωσί σ' οὐθείς, ἀλλ' ἅφαντος εἶχέναι. *Beck.*

XXX. Clem. Alex. Strom. V. p. 716. 1. Valckenærius Diatrib. p. 63. pro τήνδ' bene emendat Ζῆν', i. e. Ζῆνα. *Musg.*

Initium Valck. supplet sic: Οὐκ ἔστι ταῦτά γ'. *Beck.*

XXXI. Longin. sect. 39. Interpretari nolo: nescio enim, an satis intelligam. Ut scripsi, leguntur apud Valcken. Diatrib. p. 86. Vide autem de hoc fragmento Cl. Toupium ad loc. Longini. *Musg.*

Toup. ad Longin. p. 224. post ἑλίξας interpungit, et prima verba vertit: *Sicubi se taurus convertierit.* *Musg.*

XXXII. Clem. Alex. p. 418. *Musg.*

Poupius ad Longin. l. l. legit: — *l. l.* 9. βουκόλον, κ. κισσῷ στύλον E. Θ. *Intus autem, in cubilibus bubulci, vidi columnam Euii dei hedera exornatam.* Monet etiam scribi posse βουκόλοι κεκρυῶντα κισσῷ, sed prius præfert. *Beck.*

XXXIII. Stob. p. 369. 33. Gesn. Verti, quasi esset ταυτὰ σοφίσματα. *Musg.*

Valck. p. 86. initium sic constituendum esse ait: Ῥίψον λύραν, Ἀμφίον· ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Κίχεμ' ὄπλοισι, πολίμων δ' εὐμουσίαν Ἄ. — cf. n. 26. Nam v. 2. ap. Platonem quidem est πραγμάτων, sed ap. Olympiod. πολίμων; unde Valck. rescripsit, πολιμίων δ' εὐρ. Idem v. 4. ad vitan-

XXXV. —— ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.

Tam excellens corporis habitus fœmineo vestitu nites.

XXXVI. Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τιν' εὐφυᾶ
Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;

Et quomodo hoc laudabile est, cum ars aliqua indolem, quam bonam accepit, deteriorem reddit?

XXXVII. Κύουσα· τίκτω δ', ἡνίχ' ἡκόμην πάλιν.

Gravida: pario autem, cum iterum reducerer.

XXXVIII. Ὦ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα.

O divitiis præstantior possessio.

XXXIX. Ὠίκτιρ' ἀκούσας. οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
—— Ἀνθρωπος ὢν
Οὐδεὶς ἄλυπος τὸν βίον διήγαγεν
Οὐδεὶς δὲ μέχρι τέλους ἔμεινεν εὐτυχῶν.

Miserere auditu — calamitas enim omnibus, vel etiam ignotis, est miserabilis — sine dolore nemo equidem mortalium vitam peregit, nec usque ad finem fortunatus.

XL. Ἀμουσία τοι μηδ' ἐπ' οἰκετοῖσιν δάκρυ

da *ἐμουσίλυτα* legit, *κωμῳδεῖς*. Versum ult. adhibet Dio Chrysost. LXXIII. p. 655. *Beck.*

XXXIV. Plato in Gorgia. Auctore Valckenærio, Diatrib. 77. lege in v. primo *γέ τω*. *Musg.*

Vulgo *ἐν τοιοῦτ γὰρ* — Grot. Exc. p. 427. *λαμπρὸς ἐν Τούτῳ σοδ' ἴσασος* — Gatack. Diss. de N. I. St. c. 25. — *λαμπρὸς ἐν τούτῳ τι γὰρ Ἐκασσός ἐστι, κἀσι*) — neutrum probatur, Valck. qui p. 76. s. ita correxit, ut hic exhibentur; ostenditque, legi etiam sic posse — *ἐν τ. γε πᾶς λαμπρ. τις ἔστι, κἀσι*) — v. 4. pro *τυγχάνῃ*, quod fefellit Grotium, Davis. ad Max. Tyr. 23. 1. *τυγχάνει* legit, et pro *βίλτιστος* Gatak. conf. *κράτιστος*, quod recepit Valck. Heath. vult *Ἵν' ἀ. αὐτῷ τυγχάνει β. ἄ. Quacunque in re se præstantissimum esse deprehendit. Beck.*

XXXV. Plato in Gorgia, p. 485. Pro *γενναίαν φύσιν* libenter legerim *γενναία φύσις*. Præcessit apud auctorem non *ψυχῆς* puto, sed *σώματος, corporis. Musg.*

Conf. Philostr. V. Apoll. Tyan. IV. 21. unde *διαπρέπεις* restituerunt B. et Heath. pro Grotii lectione *διαφέρεις*. Initium horum versuum sic dedit Valck. p. 74. s. *Ἀμφίσ, ἀμελεῖς, ἂν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ, Αἰσχρῶς τε, ψυχῆς ἥδε γενναία φύσις*, Γ. — Idem rejicit supplementum Piersoni. *Φθείρει δὲ ψυχῆς ἥδε γενναίαν φύσιν* Γα. *διαφερούσης* (vel *διαφέρουσαν*) *μορφ. Beck.*

XXXVI. Plato Gorgia, p. 486. *Musg.*

Sic correxit Valck. p. 88. in Plat. est *εἴ τις*. Grotius, qui primus eruit hos senarios, male dedit *εὐφυᾶ*. *Beck.*

XXXVII. Ammon. citat. ab Eustathio ad Hom. Odyss. *ω'*. 45. Vide autem Valckenaer. Diatrib. p. 60. *Musg.*

Ammon. p. 86. habet: *Ἡ κύουσα τοῦτο, ἡνίκ' ἠγόμην ω'*. Eustath. *κύουσα τοῦτο*, unde Valck. aut *κύουσ' ἔτι τοῦτο* legendum censet, aut, quod præfert, *κύουσα τοῦτο δ'. ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν. Beck.*

XXXVIII. Philostrat. Vit. Sophist. II. 27. *Musg.*

Barnes. habet inter hymnos sic: *Μέλπω κρεῖττον ὄλβου κτῆμα*, sed ad Antiopæ pertinere suspicabatur Valck. p. 66. *Beck.*

XXXIX. Barnesius exhibet: reddidi autem, quasi esset *οἰκτρά'*. *Musg.*

Sed versus 2. priores jam Heath. monuit exstare in Androm. 421. s. tres priores incerto auctore legi apud Stob. Grot. Tit. XCIX.. *Beck.*

Στάζειν· κακὸν δὲ χρημάτων ὄντων ἄλις,
Φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν.

Lacrymam infelicibus invidere, ferum est: pravum vero quoque, divitiarum data copia, nulli hominum benefacere malam tenendo parsimoniam.

XLI. Βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως.

Tempestas perpetuo temperata res esset mortalibus minime grata.

XLII. Οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθὸν ἂν ποτε
Λόγον προθεῖ', ἢ πιθανόν· οὔτ' ἐν ἀσπίδος
Κύτει ὁμιλήσας ἂν ὀρθώσῃς στρατόν·
Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις δὴ, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Nec quicquam idonei, frater, aut recti in foro
Dices, bonive consules, sed nec manu
Clypeo vibrato rem juvabis publicam:
Non alta capias mœnia, aut pro innoxii
Salute callida capere consilia audeas.

ARCHELAUS. *

I. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
Σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλατῇ
Ἄργος κατασχών.

Ægyptus, ut fama maxime fertur, cum filiis quinquaginta, navi Argos appellens.

XL. Stob. Tit. XVI. et Tit. CXIV. *Musg.*

In Stob. T. 16. ex incerta Eur. trag. proferuntur, sed S. 112. Gean. ad Eurip. Eneum referuntur. Priorem fr. partem Barn. etiam in Fr. Inus habet. *Beck.*

XLI. Ita vult legi vir doctus R. Bentley ex Photii Lex. MS. ut monet ad hoc fragmentum Barnesius. Vertit ad hunc modum Heathius. *Musg.*

XLII. Plato in Gorgia. Ita scripsit et addidit Grotius. Vide autem Valck. Diatrib. p. 85. *Musg.*

Heath. corr. *κόνει γ' ἰμλήσεις — ἐρθώσεις* (cum Gatak. Adv. Post. p. 510.) — *λάβοις ποτ' — v. 4. δὴ* fluxit e Gatak. em. Grotius dederat *σὺ*. Alio modo senarios efficit Canter. N. L. 7. 27. Valckenarius sic: Οὔτ' ἐ. δ. β. ἐρθῶς ἂν λόγον Προθεῖο πιθανὸν, οὔτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ Κύτει γ' ἰμλήσειας, οὔτ' ἄλλων ὕπερ N. β. β. τι. Formulas ἐρθῶσαι στρατὸν et τεῖχος λαβεῖν Græcas esse negat.

Euripidis Antiopam laudat Hes. V. Εὐρυθέμενα. Gramm. Sang. ap. Valck. p. 80. Νόσον ἴχων ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἦθος ἴχων. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.

Antiopa apud Schol. Venet. ad Homer. Il. A'. 773. Οἰνὸς Θρήϊκιος ναίων σταθμὸς ἰλισθέεσσι. Sic auge e Strabone VIII. p. 577. A. 375. f. — apud Stob. 68. Ultimus exstat Androm. 1287. *Por.*

* De Archelao, Euripidis contemporaneo, hoc drama scriptum esse, quod conjicit, vel potius somniat, Barnesius, parum verisimile est, cum præsertim ex Agatharchide constet, (de Rubro Mari, p. 12. Ed. Hudson.) Poëtam tragico suo Archelao res a Temeno, Heraclidarum duce, gestas tribuisse. Archelaus ergo, qui nomen dedit fabulæ, idem procul dubio est, cujus historiam enarrat Hyginus Fab. CCXIX. de quo etiam sic Diogenes apud Dion. Chrysostom. p. 70. *ἆρ' οὐκ αἰσχίων ἦν ὁ Ἀρχέλαος; οὐδ' ἄλλην Μακεδονίας αἶγας ἐλαύνων; κέντρον οὖν ἐν σοφίᾳ, ἢ ἐν διφθέρᾳ, αἰῶ τοῦτο ποιῶν;* Quippe Libanius in Apolog. Demosthen. satis clare innuit, fabulæ argumentum ex Macedonum historia petitum fuisse. Archelaus quidam, Orestis ex Penthilo nepos, Straboni memoratur, p. 582. At Archelaus Hygini, Temenum, Herculis filium, patrem habuit.

II. Δαναὸς, ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ,
Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ·
Ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' ἂν ταχῇ χιὼν,
Τεθρίππου ὄντος ἡλίου δι' αἰθέρα,
Ἐλθὼν ἐς Ἄργος ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν,
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Danaus, quinquaginta filiarum pater, Nili relinquens pulcherrimum fluvium, qui alveum ex nigrorum Æthiopum terra impletur, cum liquentur nives sole currum per æthera agente, Argos adveniens Inachi urbem condidit, et Pelasgos antea vocatos Danaos audire fecit per Græciam.

III. Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.

Ego vero caput tuum serto redimire volo.

IV. Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείας ποτὲ
Ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως.

At unum duntaxat hortor, ne vivus in servitutem venias, cum liberæ perire tibi liceat.

V. Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακὴ τ' ἀνανδρία
Οὔτ' οἶκον, οὔτε πόλιν, ὀρθώσειεν ἄν.

At vita mollis et timor ignavus nec domum, nec urbem, tutam præstet.

VI. Ὀργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.

At iræ impotenti multa insunt indecora.

VII. Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν ἀεί.
Οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥᾴθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ·
Ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Juvenem semper audere oportet. Nemo enim socors gloriam consequitur. Sed labores famam pariunt.

VIII. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος· μὴ λέγε· τὸ γὰρ λέγειν
Εὖ, δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

Simplex vox est: ne loquaris: bene enim loqui odiosum est, si noxam adfert.

I. Aristoph. Ran. 1237. Vide Schol. *Musg.*

II. Scriptor de Nilo. Strabo, p. 221. et 371. Ed. 1660. Steph. Byzantinus in Αἰθίοψ. Pro τεθρίππου ὄντος malim τεθρίππ' ἰόντος. *Musg.*

Pro ἐκ γαίας, Valck. p. 30. ex em. Luzacii reposuit ἐκ γύας, pro ῥοὰς dedit ῥοάς, et v. 5. ubi codd. τεθριπποῦντος, lectionem Grotii τεθρίππ' ἰχοῦντος. *Beck.*

Τεθρίππου ὄντος] Forsan τεθριπποῦντος. *Por.*

III. Schol. in Euripid. Phœnissas. 1175. Bene Barnesius ἀναστέψαι pro vetere ἀναστρέψαι. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. VII. *Musg.*

V. Stobæus Tit. VIII. Vide Erechth. Fragm. 10. *Musg.*

Apud Barnes. — οὔτε πόλιν δ' ὀρθώσειεν ἄν. Vulg. lectio metrum violat. *Beck.* ἀνορθώσειεν ἄν.] Vulgo ὀρθώσειεν ἄν. *Por.*

VI. Stobæus Tit. XX. *Musg.*

Barn. in Fr. Hypsipyl. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

IX. Τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται.
Τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.

Tyrannis deorum vita esse putatur: præter immortalitatem enim reliqua paria habet.

X. —— ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ,
Κρεῖσσον στρατηγοῦ μυρίου στρατεύματος.

Exigua hominum manus, modo bellicosa sit, Imperatori utilior est ingenti exercitu.

XI. Ἔχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρὸν, εὐγενὴς
Ἀνὴρ στρατηγῶν, εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.

Sed et hoc non leve momentum habet; imperator generosus et fama inclytus.

XII. —— ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ
Μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεής;
Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ἀρέξατο;

Me autem nonne æquum est laborare? Quis autem sine labore inclarescit? Quis ignavus res magnas consecutus est?

XIII. Ὀλίγοι γὰρ ἰσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.

Pauci enim fortes multis ignavis potiores sunt.

XIV. Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα·
Ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.

Juvenis et pauper, et prudens: hæc omnia conjuncta consideratione merentur.

XV. Κρείσσονα γὰρ οὔτε δοῦλον, οὔτ' ἐλεύθερον,
Τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσι.

Præstantiorem enim nec servum, nec liberum, in ædibus alere sapientibus tutum est.

XVI. Ἔσωσα δούλην οὖσαν· οἱ γὰρ ἥσσονες
Τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Servam eam sospitavi. Solent enim infirmiores mortalium potentioribus servire.

XVII. Πατρὸς δ' ἀνάγκη παισὶ πείθεσθαι λόγῳ.

Patris monitis liberi obtemperare debent.

XVIII. Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρείαν ἔχων;
Πατέρων γὰρ ἰσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.

VIII. Stobæus Tit. XXXIV. *Musg.* Valck. D. p. 257. *μὴ λίγ' εἰ·* — vulgo legitur *μὴ λάλει.* Mox *δυοῖν ἴσον* ex em. Heath. et Grot. vulgo *ἴσον δ.* *Beck.* *μὴ λιγῆς*] Vulgo *λίγει.* *Por.*

IX. Stobæus Tit. XLVII. *Musg.*

X. Stobæus Tit. LIV. Bene Grotius *στρατηγοῦ* in *στρατηγῶ* mutavit. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. LIV. *Musg.*

XII. Stobæus Tit. LI. Pro *ἀμόχθητος* legendum vel *ἀμόχθητ'*, i. e. *ἀμοχθητί*, vel cum Grotio *ἄμοχθος.* *Musg.*

XIII. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

XIV. Stobæus Tit. LII. *Musg.*

XV. Stobæus Tit LXII. *κρεῖσσον* habet, non *κρείσσονα.* *Musg.*

A. Quid tibi nostri opus? B. Spem enim præbes parentibus honestis genitus.

XIX. ——— πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν,
Τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον.

Pauper enim patris virtutem non amisit.

XX. Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ φύσις τῶν εὐγενῶν
Ἐνέλαβε· πρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

In liberis enim virtus generosorum elucescit, et divite conjugio præstantior est.

XXI. Τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς ὄλβιος γεγώς;

Quidni is probus sit, in re lauta constitutus?

XXII. Μὴ πλούσιον δῇς· ἐνδεέστερος γὰρ ὢν
Ταπεινὸς ἔσται· κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα,
Πλοῦτος· λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ.

Divitem ne reddas: quamdiu enim egenus est, humilis erit. Multum autem valent divitiæ, quique eas consecutus est, statim generosus fit.

XXIII. Πλουτεῖς; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία, δειλόν θ' ἅμα.

Opulentus es. At opes ignorantiam et timiditatem secum trahunt.

XXIV. Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
Δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία,
Κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.

Non enim fluctus dorsum superare possumus. Adhuc enim dominatur egestas, malum teterrimum, fugiunt autem divitiæ.

XXV. Οὐκ ἔστι Πενίας ἱερὸν, αἰσχίστης θεοῦ·
Μισῶ γὰρ ὄντως, οἵτινες φρονοῦσι μὲν,
Φρονοῦσι δ' οὐδενὸς, ἢ τε χρημάτων, ὕπερ.

Paupertatis, turpissimæ Deæ, nullum templum est. Odi enim admodum, qui solertes quidem sunt, at lucri tantum causa solertes.

XXVI. Πάλαι σκοπoῦμαι τὰς τύχας τῶν βροτῶν,
Ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ,
Εἰς ὀρθὸν ἔστη· χ' ᾧ πρὶν εὐτυχῶν, πίτνει.

Dudum contemplor casus humanos, quantas mutationes subeant: qui enim lapsus fuerit, rectus iterum stat; quique fortunatus fuit, cadit.

XVI. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. LXXIX. *Musg.*

XVIII. Stobæus Tit. LXXXVIII. *Musg.*

XIX. Stobæus ibid.

XX. Stobæus ibid. Pro ἐνέλαβε bene Valckenaer. in Diatrib. p. 167. ἐνέλαμψε. *Musg.*

Stob. Gesn. exhibet: Ἐν ἔλαβε — *Beck.*

XXI. Stobæus Tit. XCI. Grotius habet *εἴη*. *Musg.*

XXII. Stobæus ibid. *Musg.*

Barnes. ex ingenio præfixit hæc:— Στρατιώτην δὲ *εἰσ.* *Beck.*

XXIII. Stobæus Tit. XCIII. *Musg.*

XXIV. Stobæus Tit. XCVI. *Musg.*

XXV. Stobæus ibid. Duo hic fragmenta coaluisse videntur. *Musg.*

Heath. cum Grot. mavult — ἢ γε χ'. *Beck.*

XXVI. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

XXVII. Ἔστι καὶ παρὰ δάκρυσι
Κείμενον ἡδὺ βροτοῖς,
Ὅταν ἄνδρα φίλον
Στενάχῃ τις ἐν ὄπτῳ.

Est et lacrymis conjuncta voluptas aliqua mortalibus, cum quis amicum miserans gemit.

XXVIII. Ἔπαυσ' ὀδυρούς λυμεῶνας. * * *

Latrones coërcuit.

XXIX. Τὸ συνεχὲς ἔργου παντὸς εὑρίσκει τέλος.

Assiduitas laboris omnia ad finem perducit.

XXX. Οὐκ ἔστιν, ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν,
Εὔκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

Nemo est, qui delicate vivere cupiens gloriam consecutus est, sed labore opus est.

XXXI. A. Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
B. Τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

A. In multis, O fili, homines frustrantur Dii. B. Deos accusare, quod tu facis, facillimum est.

XXXII. Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς
Τοῖς πράσσουσιν κακὸν ἦλθε.

Quæ non recte acta sunt, recte auctoribus in perniciem verterunt.

XXXIII. Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

O Rex terræ divitiis abundantis, Cisseu, campus velut igni splendet.

XXVII. Stobæus Tit. CXXIII. *Musg.* Heath. ita ordinat: Ἔστιν κ. σ. δ. κ. Ἡδὺ β. ζ. Ἄνδρα φ. στ. τ. ὀ. ε. *Beck.*

XXVIII. Schol. in Pindar. p. 185. Ed. Oxon. *Musg.* Post λυμεῶνας Barnes. de conjectura addidit Ἀχίλλας. *Beck.*

XXIX. Stobæus Tit. XXIX. *Musg.*

XXX. Stobæus ibid.

Versus duo, qui ante hos sunt apud Barnes. leguntur in Stob. l. l. ex incerto poëta petiti, duo, qui sequuntur, sunt Fr. Philoct. *Beck.*

XXXI. Just. Mart. pag. 108. *Musg.*

XXXII. Stob. Ecl. Physic. c. 7. Ex fine fabulæ desumti videntur. *Musg.*

XXXIII. Dionys. Halic. Vol. II. p. 55. Cissei personæ locum in Archelao fuisse docebit Hyginus. *Musg.*

Locum ita em. Valck. p. 248. qui, ut Heath., inter Incerta retulit. Apud Dionys. est, Ὦ βασιλεῦ et πελεβίλεω. *Beck.*

Quæ apud Barnes. sequuntur, tanquam ex Atreo petita, ad Cressas referenda esse vidit Valck. D. p. 12. Tribuit tamen tragœdiam sic inscriptam Euripidi Arrian. Diss. Epist. I. 28. et aliud ejus Fragm. exstare putatur apud Dion. Cass. 58. 24. Reim. sed versus paullulum tantum immutatus legitur in Eur. Phœn. 376. neque fabula Eur. hoc nomine exstitisse videtur Heathio, qui Arrianum memoriæ lapsu Atreum pro Thyeste posuisse putat. *Beck.*

AUGE.*

I. Τὸ γὰρ ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.

Moderatio calamitates juvat.

II. Οὐ τῶν κακούργων οἶκτος, ἀλλὰ τῆς δίκης.

Misericordia non maleficis, sed justitiæ, debetur.

III. Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
Καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος ὤν
Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Quisquis autem Amorem non pro Deo potenti habet, et omnibus præterea Diis superiorem, aut excors est, aut nullum venustatis sensum habens ignorat maximum inter mortales Deum.

IV. Γυναῖκες ἐσμέν· τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα,
Τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλλοιτό τις.

Mulieres sumus: partim metu vincimur, partim audaciam nostram nemo superet.

V. Τίς δ' οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀθύρμασιν;

Quis non delectatur puerorum lusibus?

VI. Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνον,
Ἢ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
Ἔσφηλε, κ' οὐδεὶς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.

Omnibus enim mortalibus, non nobis tantum, aut statim, aut post tempus, Deus vitam subvertit, nemoque in perpetuum felix est.

VII. Καπῶς δ' ὄλοιντο πάντες, οἳ τυραννίδι
Χαίρουσιν, ὀλίγῃ τ' ἐν πόλει μοναρχίᾳ.
Τοὐλεύθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον,
Κἂν μικρὰ ἔχει τις μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.

Male autem pereant omnes, qui tyrannide gaudent et paucorum in civitate dominatu. Nomen enim libertatis quantivis pretii est; et licet res alicui tenuis sit, divitem se reputare debet.

VIII. Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
Ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐκ ἀκούσιον.

* Historiam Auges enarrat Hyginus Fab. XCIX. Quocum conferri possunt Apollodor. II. 7. III. 9. Pausan. p. 239. et 277. Ed. Sylb. *Musg.*

I. Stobæus Tit. XXXVII. A Grotio est τὸ γὰρ pro τὸ δὴ. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XLVI. *Musg.*

III. Stobæus Tit. LXIII. Athen. p. 600. dat κρίνει μέγαν, et vers. sequent. omittit. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. LXXIII. Barnesio debetur ὑπερβάλλοιτο pro ὑπερβάλλοντο. *Musg.*

V. Stobæus Tit. LXXVII. Verti, quasi esset νηπίων. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. XLIX. Phil. Jud. p. 607. Ed. Turneb. Secundo versu Barnesius emendat ὀλίγαν, quocum cætera non satis cohærent, nisi et παντὸς ἀρχῆς quoque legeris. Ult. ver. scribendum forte νομίζεται. *Musg.*

Ver. ult. κἂν σμικρὰ ἴχῃ τις — νομίζεται ed. Barnes. inter Fr. Sylei. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. XVIII. Pro ἀν

Nunc vero vinum mihi mentem turbavit; fateor autem te injuria affecisse: atqui injuria minime voluntaria fuit.

IX. * * * σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
Χαίρεις ὁρῶσα, ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια·
Κ' οὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐγὼ 'τέκον,
Δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

Spolia interfectorum intueri gaudes, et cadaverum acervos. Neque hæc tibi impura sunt. At si ego peperi, hoc nefarium putas.

X. 'Απενήσω· ἀπίβαλες.

AUTOLYCUS, *Drama Satyricum.**

I. τοὺς ὄνους
Τοὺς λαρκαγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα.

Asinos carbonigeros a monte ligna portaturos.

II. Σχοινίνας ἵπποισι γὰρ φλοΐνας ἡνίας πλέκει.

Juncea enim equis et scirpea frena neotit.

III. Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους·
Οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
Οὔτ' ἂν δύναιντο· πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος δ' ἠσσημένος, 5
Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;

ἀκοούειν sensus postulare videtur οὐχ ἀκούειν. *Musg.*

Barnes. — ὁμολογῶ δέ σου. *Beck.*

IX. Clem. Alex. p. 841. Minervam alloquitur Auge. Secundo versu legendum forte: ἐρῶσά γ', ἀπὸ νεκρῶν σ' ἐρείπια. *Musg.*

Ver. 2. Grot. πρὸ νεκρῶν — Valck. p. 164. σῶν νεκρῶν — Heath. καὶ νεκρῶν — *Beck.*

In hoc frag. Telephi mater se Minervæ excusat iratæ, quod uteri onus in ejus templo deposuisset:

σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
χαίρεις ἐρῶσα, ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια·
καὶ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστιν· εἰ δ' ἐγὼ 'τέκον
δεινὸν τόδ' ἡγῇ·

Ceteris Diis nefas mortuos et quæ mortuorum contactu infecta sunt, attingere, (vid. Valck. ad Hippol. v. 1437. p. 319.) Minerva vero gaudet spoliis, interfectorum cadaveribus detractis. Secundi horum versuum depravationem hiatus arguit in senario minime ferendus. Quem ut vitaret Grotius anapæstum in quartam sedem induxit, Musgravius autem ἐρῶσά γ' ἀπὸ νεκρῶν σ' ἐρείπια, legendum conjecit, quod an quisquam pro vera et probanda scriptura habiturus sit, dubito. Correxerim equidem:

χαίρεις ἐρῶσ' ἀπὸ νεκύων ἐρείπια.

Præpositio eleganter abundat, ut passim, ubi secundi casus periphrasin facit. Vide cl. Heinrich. ad Musæum. p. 52. sq. *Jacobs.*

X. Εὐριπίδης Αὐγῇ. Conf. Valck. p. 164. s. *Beck.*

* Autolyci historiam habet Hyginus fab. CCI. *Musg.*

Add. Tzetz. Chil. 8. 202. ab Heath. laud. *Beck.*

I. Pollux X. 111. *Musg.*

II. Pollux X. 178. Verti, quasi esset φλοΐνας δ'. Proverbialiter dici non absurda est conjectura. *Musg.*

Vulgo Σχοινίας —.

III. Athenæus Deipnosoph. Lib. X. c. 2. Galenus Protreptico. V. 6. Galenus

Οὐδ' αὖ πίνεσθαι καὶ ξυνηρετεῖν τύχαις
Οἷοί τ'. ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ,
Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.
Λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
Φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
Τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κρόκας.
Ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
Οἳ, τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι,
Τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν.
Τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς ὠκύτους ἀνὴρ,
Ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον παίσας καλῶς,
Πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἥρπασεν λαβών;
Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
Θένοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
Στάς· ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
Φύλλοις στέφεσθαι, χ' ὅστις ἡγεῖται πόλει
Κάλλιστα, σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ·
Ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
Μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
Πόλει τε πάσῃ, πᾶσί θ' Ἕλλησιν καλά.

Mala enim cum in Græcia innumera sint, nihil athletarum genere pejus est: Qui primum quidem alere se neque recte didicere, neque possunt. Quomodo enim, qui malarum servus est, et ventri deditus, plus divitiarum, quam pater, acquirat: neque rursus parce vivere et rebus adversis mederi queunt: moribus enim rectis non innutriti, impatienter ferunt, cum in egestatem incidunt. Quin etiam juventutis tempore, speciosi et urbis ornamenta incedunt: at cum senectus tristis advenit, periere, tanquam lacernæ detritæ. Græcorum quoque morem improbo, qui, horum hominum causa conventus habentes, oblectamenti caus robur inutile honorant. Quis enim lucta excellens, aut discum atto lens, aut maxillam scite percutiens, patriæ victoriam talem assequendo profuit? An cum hostibus dimicabunt discos manibus tenentes, aut clypeos pedum ictu transfodientes hostes a finibus patriæ depellet? Nemo ita nugatur, cum ad ferri certamen accedit. Viros ergo sapientes integrosque frondibus coronari oportebat, et quicunque optime rempublicam gubernat, temperans ipse et justitiæ cultor: Et qui sermonibus res perniciosas avertit, pugnas et dissidia compescens. Hæc enim et omni civitati et omnibus Græcis utilia.

Protreptico. V. 6. Galenus dat εἰς ὀπισθοφθόρ' ἑκάστας. Sed alteri lectioni favet Hippol. 943. Melanip. Fragm. VII. v. 7. Athenæus: καὶ ξυνηρετεῖν. V. 8. Athenæus: διαλλάσσουσιν. Galen. in fine: εἰς ἀμήχανον. V. 9. addidi ἐν. V. 12. Grotius ex Suida dat ἐκλείποντες. V. 15. Non satis placet Casauboni interpretatio: Pugna enim δαιτὸς χάριν cum τῶνδ' (sic leg. Grotius pro τοῦδ') ἕκατι. Itaque verti, quæ esset: στεφάνων ἀχρείων ἡδονὰς πάρεστι χαρ. V. 20. Athen. χειροῖν. V. 21. Galen. δισκους. V. 26. lego δόντες τε. Musgr.

Ver. 3. Galen. Protr. T. II. p. 5

BELLEROPHONTES.

I. Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερθῶ
Κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
Αἰθέρ' ἰδέσθαι
Σπεύδω, τίν' ἔχει στάσιν εὐοδίας.

Concedite, O frondes umbrosæ, ut saltus fontibus scaturientes superem. Cœlum, quod supra caput est, videre cupio: quam stationem obtinet Luna.

II. Κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.

Intus miserum hunc versate.

III. Ἄγ', ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερὸν —

Age, O cara mihi Pegasi penna.

IV. Ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

Propter currum Jovis incedens fulgura fert.

V. Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Eheu! quid eheu? humana passi sumus.

VI. Οὐδέ ποτ' εὐτυχίαν
Κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέρφρονά τ' ὄλβον
Βέβαιον εἰκάσαι χρεών,
Οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς
Ἐκφὺς χρόνος δικαίους
Ἐπάγων κανόνας, δείκνυσιν
Ἀνθρώπων κακότητας.

Nunquam prosperitatem et fastuosas opes viri mali stabiles existimare oportet, neque improborum prosapiam. Tempus enim, nullo patre ortum, justam normam admovens, hominum pravitatem monstrat.

Chart. Οἱ πρῶτον, εἰπεῖν. Ver. 6. Heath. vult: εἰς ὑπερτροφὴν πατρός. Ver. 7. Valck. Diatr. p. 80. corr. καὶ ξυνεφεστιᾶν. Ver. 12. Heath. præfert scripturam Athenæi ἰκβαλίοντες πρίνας, *exserentes stamina*, quod fit palliis detritis. Ver. 16. E Galeno correctus; vulgo: Τί γὰρ — τὸ δ' ἀκέραιος ἀ. Ver. 24. Heath. Χ' ὅστις —. *Beck.*

* Historiam Bellerophontis dant Hyginus Fab. LVII. Eustathius in Iliad. ζ'. Scholiastes Pind. in Olymp. XIII. Ex Senecæ Epist. CXV. liquet, eum auri amantissimum ab Euripide fictum fuisse; cujus tamen vitii nullum in Mythologis vestigium invenio. Aliqua de hoc Dramate præbet Scholiastes Aristoph. ad Acharn. 431. et Pacem 146. *Musg.*

I. Schol. in Vespas, v. 754. Pro ἰσοδίας optime Heathius Εὐοδία, quod in versione secutus sum. *Musg.*

Heath. primos versus ita ordinat: II., Ὦ σ. Φυλλὰς, ὑ. κ. τ. *Beck.*

Heathius emendavit: — στὶν' ἴχει στάσιν ΕΙ'ΝΟΔΙΑ Docte sane. Judicent viri harum rerum periti, an post hanc conjecturam mea quoque suspicio in censum venire possit:

Αἰθέρ' ἰδέσθαι
Σπεύδω, τίν' ἴχει στάσιν ΕΥ'ΔΙΑΣ.

Lucianus in Halc. T. I. p. 180. Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστὴ τις ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΥ'ΔΙΑΣ ἐγίνετο. *Jacobs.*

II. Schol. in Equites, v. 1246. *Musg.*

III. Schol. in Pacem, v. 75. *Musg.*
Barn. — Πηγάσου ταχύντερον. *Beck.*

IV. Schol. in Pacem, v. 721. *Musg.*

VII. Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

Audacia contra casus adversos multum valet.

VIII. Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
Χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὕρηται βροτοῖς.

Doli autem et arcana consilia ad sublevandam timidorum inopiam mortalibus reperta sunt.

IX. Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις πάκη·
Ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν
Κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὔ·
Πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων,
Τὸν τῶν λεγόντων ῥᾷον ἂν φέροι ψόγον.

Quippe ingenita est omnibus hominibus improbitas. Quicunque autem maxima mercede accepta improbus sit, ei quidem non ignoscitur, sed majoris audaciæ majus præmium ferens, facilius dicacium vituperia toleret.

X. Φθονοῦσιν, αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες·
Εἰς τὰ 'πίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾷ φιλεῖ.

v. Suidas in v. Οἶμαι. *Musg.*

vi. Stobæus Tit. II. Theoph. ad Autolyc. p. 115. Ed. Par. *Musg.*

Post καλύπτρας vulgo additur ἰμαί, quod ineptum assumentum esse judicat Valck. *Beck.*

vii. Stobæus Tit. VII. *Musg.*

viii. Stobæus Tit. VIII. *Musg.*

ix. Stobæus Tit. X. *Musg.*

Heath. putat, sententiam pro σκλιόνου, v. 2. requirere σαῦρον, aut σμικρόν. *Beck.*

Inepta sententia, cum qui amplis ac splendidis præmiis ad facinus aliquod patrandum adductus fuerit, nullo modo excusari posse: cum contra omnes in eo conveniant, præmiorum amplitudinem unam facinoris excusationem haberi. Acute igitur Heathius vidit, vitium in σκλιόνου latere, eamque vocem cum σαῦρον s. σμικρὸν commutandam esse conjecit. Nescio tamen an fortasse melius scribatur:

Ὅστις δὲ ΑΙΤΟΝ μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν —

Qui modicum præmium accipiens improbus fit, ei nullo modo ignoscitur. — Eodem fere modo litera Π adhæsit verbo λιώνεα in Epigrammate Addæi VI. Anal. V. P. T. II. p. 242.

Ἰνδὴν βάρυλλόν μι Τρύφων ἀνέστυσε Γαλήνην
ὕδωρ καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῶξε πόμας.
Ἠνίδε καὶ χύλη νοτερὴν ΠΛΕΙΟΝΤΑ θάλασσαν
καὶ μαστὸν, τῶσιν θύλγα ἀνηκμίην.

Galene, marina Nympha, Tryphonis manu in beryllo cælata loquitur. Verba sunt Brunckii V. Ill. in Animadd. — Omnia perspicua et explicata præter versum tertium, ubi haud intelligo, quid significent *labia, quæ mare transeunt.* Una litera inducta veram mihi poëtæ mentem restituisse videor:

Ἠνίδε καὶ χύλη νοτερὴν ΑΕΙΟΝΤΑ θάλασσαν.

mare scilicet ore pulcherrimo Nymphæ conspecto mitigatur. Similiter Anyte Epigr. V. T. I. p. 198.

Κίτριδες οὖτος ὁ χῶρος, ἵνα τὸ φίλον ἔκλυον ὕδωρ
αἰὲν ἀν' ἡσυχίην λαμπηδὼ ἀχῶ σύλαγες,
ἔρρει φίλον ναύτῃσι τελῇ σκέλος· ἀμφὶ δὲ σάνις
δυμαίνει, λευκὸν διεπίμπνους ξύσσον.

λευκὸν et λυαίνειν synonyma sunt τοῦ θύλγειν et θυλόνειν, quo verbo in simili re utitur Marcus Argentarius. Epigr. XXIV. T. II. p. 272.

χυμῶντες γὰρ ἀσίδεμεν ὄρτυγι δὲ κῶμα
γλαυκὸν θυλόνει περιγνάμπτοις Ζέφυρος.

In quinto versu fragmenti Euripidei, a quo digressi sumus, levis corruptela hærere videtur, quam sic eximendam esse suspicor:

Τὸν τῶν ψιγόντων ῥᾷον ἂν φέροι λόγον.

Facilius vituperantium sermones ferat. λόγος vero et ipsam *vituperationem* audit v. Markland. ad Suppl. v. 575. *Jacobs.*

Invident, ipsi indolem deteriorem nacti. Quippe invidia, quicquid clarum est, invadere solet.

XI. Ἀεὶ γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
Ἥσσον δέδοικα τἀσθενοῦς τε καὶ σοφοῦ.

Semper enim hominem robustum, sed parum solertem, minus formido, quam debilem et sapientem.

XII. Νείκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας χερῶν
Δόλοισι κλέπτει· τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς
Φαύλη τίς ἐστι· ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

Cruenta enim virorum certamina et manuum pugnas dolis vincit: quippe veritatis via nihili facienda est, Mars autem fallaciis favet.

XIII. Ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
Μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

O omnium pessima, O mulier; quod enim majus opprobrium in te dicat quispiam?

XIV. Οὐκ ἄν γένοιτο τραῦμα, εἴ τις ἐγχύσῃ
Θάμνοις ἑλείοις· οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
Ἔσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

Vulnus nullum fiat, si quis quid raserit scirpis palustribus; neque ex matre ignava liberi nascantur in acie belli fortes.

XV. Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνδράποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
Οἵας σὺ χ' οἱ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾶ,
Οὐ θαῦμ', ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

O aurum, quo nihil manibus tractari jucundius est: quippe nec mater tantam voluptatem habet, nec liberi hominibus, nec carus pater, quantam tu, quique te domi possident. Quod si Venus talem adspectum habet, nihil mirum, si innumeros amores movet.

XVI. Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον
Κράτιστον εἶναί φημι, μὴ φῦναι βροτῷ·
Τρισσῶν δὲ βιότων ἐνὶ κρίνω νίκην μίαν.

x. Stobæus Tit. XXXVIII. *Musg.*
xi. Stobæus Tit. LIV. *Musg.*
xii. Stobæus ibid. *νίκη* habet. *Musg.* Heath. conjicit: Νίκην γ. ἀ. φρενῶν, κ. μ. χ.—Hominum prudentia victoriam—dolis anticipat. *Beck.*
xiii. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*
xiv. Stobæus Tit. XC. *Musg.*
Heath. legit ἰγχύσῃ, quod ἰγχύσῃ penultimam producat, et mox cum Salm. ad Solin. p. 323. Θάμνους ἰλείους. *Beck.*
xv. Stobæus Tit. XCI. Athenæus, p. 159. Sext. Empir. adv. Grammaticos, v. 279. Athenag. Apol. p. 117. Vertit Seneca Ep. 115. *Musg.*
Pro δεξίωμα Athenag. habet ἀξίωμα, pro βροτοῖς Lucian. in Somn. T. II. p. 725. κτίσμ. Leguntur hi versus velut ex Danae petiti apud Maximum T. II. p. 570. Combef. Ver. 4. Apud Athen. et Sext. Emp. insertus legitur, non item apud Senecam et Maximum. Suppositium judicat Grotius. Ex Heath. *Beck.*

Πλούτου τε, χρῆν σπέρμα γενναῖον προσῆ,
Πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προὐθέμην.
Ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχὴς,
Ἀλγεῖ μέν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται,
Ὄλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χερί.
Ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον
Πλουτῶν, ὑπ' ἄτης Ζεύς τ' ἀνασχάλλει πεσών.
Ὅστις δὲ, γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων,
Βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,
Πενίᾳ δ' ἐλάσσων ἐστὶν, ἢν δ' ἀλγύνεται,
Φρενῶν δ' ὑπ' αἰδοῦς ἔργ' ἀπωθεῖται χεροῖν.
Ὁ δ' οὐδὲν οὐδείς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν,
Τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τηπώμενος
Οὐκ οἶδεν αἰεὶ δυστυχῶν, κακῶς τ' ἔχων.
Οὕτως ἄμεινον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν,
Ἐκεῖνο γὰρ μεμνήμεθ'· οἷος ἦν ποτὲ
Κἀγώ· μετ' ἀνδρῶν οἷος εὐτύχουν ποτέ.

Ego, quod ubique cantatur, optimum homini aio esse, non nasci. Trium autem vitæ generum in dubio semper est præstantia: opulentiæ, et cui nobilis origo est, et paupertatis: hunc enim numerum proposui. Qui locuples est, sed genere ignobilis, dolet quidem, dolet, sed suavissime dolet, thesaurum jucundissimum manu aperiens. Hoc autem destinatus, qui antea dives fuit, calamitatis jugo subjectus, ægre fert. Qui autem superba nobilique stirpe ortus in re tenui versatur, genere quidem felix est, sed paupertate deprimitur, et licet contristetur, tamen præ pudore manuum laborem recusat. Qui autem undecunque vilis est, et perpetuo infelix, hac in parte vincit: bonis privari nescit, cum semper fortunam adversam habuerit. Hinc præstat, nunquam prospera expertum esse. Illud enim animo obversatur: qualis eram olim, quantum inter homines florebam.

XVII. Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἔμ' ὁ σπείρας πατὴρ,
Ἠπιστάμην ἄν, μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν·
Ὡς εὐτυχήσων καὶ κακῶς πράξων ποτέ.
Πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
Εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πλημμελῆ,
Στέργειν δ' ὑδρηροῖς, ὥστε θῆρ, ἀεὶ ποτοῖς,
Χειμῶνί τ' ἀσπεῖν σῶμα, θερμά δ' ἡλίου.

XVI. Stobæus Tit. XCVII. Ver. 8. pro βαίνων Edd. βρονῶν. Ibid. Verti, quasi esset ὑ ἀπείρῳ νίκᾳ· ἀεί. Ver. 10. legendum ζιάγλαν ἀσχάλλει. Conf. Iph. Aul. 444. Ver. 13. lego εἰ δ', et v. 14. omitto δ', quod MS. Coll. Nov. post αἰδοῦς ponit. *Musg.*

Ver. 8. vulgo T. ἀ. βροτῶν — μαῖ. Heath. metri causa προνῶ. Ver. 10. B. — ὑπ' ἄτης εἰθὺς ἀσχάλλει τ. Ver. 16. post οἶδεν distingui vult Heath. Ver. 17. ex B. O. ἔρρετον — Κἀγὼ μ. ἀ. ἀνὴρ' εὐτ. τ. Heath. corrigit εὐτύχουν et post πρὶν distinguit. *Beck.*

Τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος.
Νῦν δ' οὐκ ἐδισθεὶς ταῦτ', ἐπίσταμαι μὲν οὔ,
Φέρειν δ' ἀνάγκη· τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν
Ἅπαν τι μουσῶν ἐντέφθογγον μέλος,
Οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βίου.

Ego enim, si genitor meus sapuisset, musica omissa, laborare didicissem, ut qui in fortunæ potestate viverem, et olim fortasse fortunam adversam habiturus essem: Primum quidem, ex quo omnia mortalibus recte eveniunt, expeditus esse, ventriculo non referto et potu aquoso, tanquam fera, delectari; et frigore corpus exercere, et calidos solis ictus commode ferre, non in umbraculis agens. Nunc autem hisce non assuetus tolerare nescio, pati autem necesse est: Orphea enim mecum habens, et omnem novem Musarum facundiam, non placaverim ventriculum, sed cibum adesse oportet.

XVIII. Πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἰατρὸν χρεὼν
Ἰδόντ' ἀκεῖσθαι, μὴ 'πιταπτὰ φάρμακα
Διδόντ', ἰὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ.

Medicum oportet, ad morbum respicientem, medicinam facere, non præscripta remedia exhibentem, nisi hæc morbo utilia sint.

XIX. Νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μέν εἰσ' αὐθαίρετοι·
Αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
Ἰώμεθ' αὐτάς· ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
Εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Mortalium autem vitia alia voluntaria sunt, alia a Diis immissa, sed ea lege corrigimus. Cæterum hoc dicere volo: Si Dei turpe aliquid faciunt, non sunt revera Dei.

XX. Ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνητοῖσι βροτοῖς;
Θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον
Πνοαὶ κατὰ βένθος ἅλιον
Ἰθύνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
Τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδὲν
Ὁ πολὺς χρόνος μεθίστη-
σι· τὸ δὲ μεῖον αὔξει.

Ecquid mortalibus certum est? Navibus quidem celeribus auræ per profundum maris viam regunt. At quod ad fortunas hominum attinet, ad nihilum tempus, quod excelsum erat, redigit, quod tenue, amplificat.

XVII. Stobæus ibid. πυρίς, πυτῖν, pro πυξουστοῦν, quæ vetus lectio erat, dudum emendavit Heathius. Sequenti versu legendum forte ἐπὶ τύχῃ ζῶν, *in fortunæ potestate vivens.* ἐπὶ τύχῃ, ut ἐπὶ πάχναις καὶ χαλάζαις. Philostrat. Vit. Apoll. VI. 39. *Musg.*

Ver. 6. Heath. pro ἀδηφεῖς corr. ἀδηλεῖς. *Beck.*

XVIII. Stobæus Tit. C. *Musg.*

XIX. Stobæus ibid. Justinus Martyr, p. 108. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 35. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 4. Plut. et Just. pro αἰσχρὸν exhibent φαῦλον. *Beck.*

XX. Stob. Tit. CV. paullo aliter. *Musg.*

XXI. Ὁρᾷς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς.
Πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θαλάσσιον.
Πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες,
Ἥσσους γεγῶτες πρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

Viden' autem multas insperatas conversiones? Multi ex maris æstu evaserunt. Multi autem hostibus armorum usu præstantes victique postea sortem meliorem obtinuerunt.

XXII. Ὦ παῖ, νέων τι δρᾷν μὲν ἔντονοι χέρες·
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων·
Ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον.

O nate, juvenum quidem manus ad agendum efficaces sunt, sed consilia senum prudentiora; tempus enim vaferrimus præceptor.

XXIII. Τιμή σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.
Θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος,
Κακοὺς ὁρῶντας ἐνδίκως τιμωμένους.

Honos te præ aliis superbire facit. Moriar: non enim operæ pretium est, lucem adspicere malos videnti eundem, ac bonos, honorem consecutos.

XXIV. Μισῶ δ', ὅταν τις καὶ χθονὸς στρατηλάτης
Μὴ πᾶσι πάντα προσφέρῃ μειλίγματα.
Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.
Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' εὐντυγχάνων,
Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἦν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Odi autem, quando exercitus ductor non omnes sibi omnibus blandimentis conciliet. Neque enim æquum est rebus irasci: ipsis enim nihil curæ est. At is, cui obtigerunt, si res scienter tractet, feliciter agit.

XXV. Φησίν τις, εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
Οὐκ εἰσὶν, οὔκ εἰσ'. εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
Μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθω λόγῳ.
Σκέψασθε δ' αὐτὰ, μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις,
Γνώμην ἔχοντες· φημὶ ἐγὼ, τυραννίδα

Ver. 1. Barnes. — Θνατοῖσι βιοτᾶς — ubi et aliter distinguuntur hi versus. *Beck.*

XXI. Stobæus Tit. CXII. Grotius ἀμεινόνων. *Musg.*

XXII. Stobæus Tit. CXVI. *Musg.*

Valck. ad Euripid. Hippolyt. v. 118. corrigit: Ὦ π., νέων δρᾷν ἐντονώτεραι χέρες· Γνῶμαι δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. *Beck.*

XXIII. Stobæus Tit. CVI. Tertio versu reddidi, ut si scriptum esset κακοὺς ὁρῶντ' ἴσ' ἐνδίκοις τιμωμένους. Cæterum versus primus cum sequentibus non bene cohæret. *Musg.*

Valck. p. 166. legit, v. 2. ἀξιῶ, et v. 3. ἐμὸν πᾶσ' ἰαδ. Heath. vult ἐρῶντά γ'. *Beck.*

XXIV. Stobæus Tit. LIV. paullo aliter. Plutarch. περὶ εὐθυμίας. *Musg.*

Stob. tribuit Euripidi, sine nomine tragœdiæ, auct. Heath.—Ver. 4. 5. ita St. Μίλλει γ. α. οὐδὲν, ἀλλ' ἐπὶ τυγχάνων T. τ. ἐ. ἢν τ. π. α. unde Heath. conj. Μίλλει — οὐδὲν· ἀλλ' ἃ 'ν τυγχάνῃ — Apud Barnes. ἐ τυγχάνων — ἂν τιθῇ, πράξει κ. sed in fragm. Erechthei, ubi hos ipsos versus iterum dedit, retinuit lectionem Stob. Locus etiam exstat in Plut. Vit. Hom.

Κτείνειν τε πολλοὺς, κτημάτων τ' ἀποστερεῖν,
Ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις.
Καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἰσ' εὐδαίμονες
Τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν.
Πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεοὺς,
Αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων,
Λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι.
Οἶμαι δ' ἄν, ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
Εὔχοιτο, καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
* * * * *
Τὰ θεῖα πυργοῦσ'. αἰαὶ κακαί τε συμφοραί.

Dicetne aliquis, esse revera, qui in coelo finguntur, deos? Nulli sunt, nulli sunt. Si quis homo dicit, non amplius antiquam hanc vocem stulte jactet. Rem ipsam contemplamini, non meis sermonibus auscultantes. Aio ego, tyrannos multos occidere et opibus spoliare, et jusjurandum violantes urbes exscindere. Et hoc facientes feliciores sunt, quam qui quotidie pie et tranquille agunt. Et civitates exiguas, deos colentes, novi majoribus minus religiosis servire majore hastarum numero domitas. Vos autem existimo, si quis otiose agens deos precetur, neque victum manu quaerat * * * *

XXVI. Ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον, ἢ θέλοι.

Trepidabat plus, quam ipse cuperet, cedens.

XXVII. Καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναΐδων ἐδρασμάτων.

XXVIII. Ἡσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβὴς, ὅτ' ἦσθ', ἀεὶ,
Ξένοις τ' ἐπήρκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους.

Quamdiu fuisti, pius certe erga deos fuisti, hospites sublevasti, neque amicos juvare destitisti.

XXIX. Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
Ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους.

Antea enim vidi etiam gnavos justitiæ satellites, maligna invidia victos.

et Arrian. 2. 5. monente Piersio apud Barnes. et tres ultimi versus etiam in Stob. Gr. T. 108. *Beck.*

XXV. Justinus Martyr, p. 108. Interciderunt, puto, nonnulla inter penultimum, versum et ultimum, quem, quod manca sit sententia, sine interpretatione relinquo. *Musg.*

Ver. 7. Musg. male παραβαίνοντες. Post v. 14. Grot. dedit de conjectura versum hunc: βραχεῖ πας' αὐτῶν πραγμάτων τεῦξαν λαβεῖν. Versus seq. in Barnes. sic: Τὰ θεῖ' ἀνείργουσ' εἰ κακὰς τὰς συμφοράς. Versus duo, qui apud Barnes. sequuntur, in Stob. Grot. leguntur sine auctoris nomine. *Beck.*

XXVI. Plut. Op. Mor. 940. Ed. Steph. Idem p. 1445. habet μᾶλλον ἢ μᾶλλον θέλει, quod non satis intelligo. *Musg.*

Barnes. — μᾶλλον ἢ αὐτὸς S. sed in Add. Præf. sic: Ἔστησ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ μᾶλλον θέλει. Heath. vult: μ. ἢ π' α. S. magis, quam ipse volebat, se submisit, territus. *Beck.*

XXVII. Schol. in Orest. ver. 863. Versus corruptus videtur. Certe Δαναΐδων ἱδρασμάτων non facile interpreteris. *Musg.*

XXVIII. Ælian. De Nat. Animal. V. 34. *Musg.*

XXIX. Stobæus Tit. XXXVIII. sec. MS. citatum Valck. V. Cl. Diatrib. p. 199. *Musg.*

Barn. habet inter Inc. *Beck.*

BUSIRIS. *

1. Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόν τε τἀληθῆ λέγειν,
Εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνοι.

Servo enim non licet vera proloqui, nisi ea dominis utilia fuerint.

CADMUS. †

1. Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τόδ' ἐν μέσῳ
Τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι Χάος.

Cœlum supra nos non nuper tantum revolutum, sedes Deorum: hoc autem, quod cœlum et terram interjacet, alii quidem Chaos appellant.

CHRYSIPPUS. ‡

1. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ἂν σὺ νουθετῇς.
Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Nihil me eorum, quæ admones, latet. At natura mihi scienti vim adhibet.

II. Αἰ, αἰ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Heu, heu, malum hoc est divinitus immissum, cum meliora aliquis intelligit, nec tamen sectatur.

* Argumentum Dramatis dabunt Apollodorus Lib. II. 4. Hyginus Fab. LVI.

1. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

† 1. Probus in Virgil. Eclog. VI. 31. Verti, quasi esset οὐ καινῶς, i. e. παλαιῶς. Aliter emendant viri docti. Vide Valckenaer. V. Cl. Distrib. p. 11, 12. *Musg.*

Scaliger in Varr. p. 81. scripsit ita: Οὐρ. ὑ. ἡ. καινὸς, φοίτων ἕδος δαιμόνιον. τὸ δ', etc. Valck. rectius legi posse putabat sic: Οὐρανὸς δ' ἡμᾶς ὕπερ· Καὶ γῆ, βροτῶν κοινόν τι δαιμόνων δ' ἕδος· Τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Χάος μὲν ὀνομάζουσιν. Idem dubitat, an sit hæc fabula Euripidea. *Beck.*

Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τόδ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος — miror doctissimos viros Heathium et Valckenarium, qui hæc tractavit in Diatrib. p. 11. sq. adeo non animadvertisse trochaicorum tetrametrorum vestigia ipsis impressa, ut hic quidem ea, aliis adjectis, aliis transpositis, in senarios iambicos digereret, ille vero vitiosis verbis non perfectam quidem, sed aliquam tamen iambicorum speciem conciliaret. Iis tantum emendatis, quæ manifeste depravata sunt, et una particula interposita, totum hunc locum sic refingo:

Οὐρανὸς μὲν, ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς, κ' αὖθ τῶν θνητῶν ἕδος δαιμόνιον τι, τόδ' ἐν μέσῳ δὲ σ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς αἰ μὲν ὀνομάζουσι χάος.

Jacobs.

‡ Fabulæ nomen dedit Chrysippus, Pelopis filius, a Laio, rege Thebarum, stupri causa raptus. Quæ præterea œconomiam ejus illustrantia in veterum scriptis exstant, summa diligentia collegit Valckenærius, vir summus, in Diatriba, p. 23. Nos fragmenta tantum, ne longi simus, exhibemus. *Musg.*

Valck. conjicit, Chrysippum in hoc dramate voluntaria morte dedecus a Laio sibi illatum expiasse. *Beck.*

1. Clem. Alex. p. 462. Stobæus Eclog. Physic. c. 5. *Musg.*

Apud Barn. in Inc. Gatakerus Adv. Post. p. 529. putabat, ex Laio, Æschyli tragœdia, esse. *Beck.*

II. Alcinous, p. 52. Ed. Oxon. Plut. Op. Mor. p. 58. Ed. Steph. *Musg.*

III. Γνώμη σοφός μοι καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχοι·
Δύσμορφος εἶην μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.

Mente prudens manu quoque strenuus esto. Deformis malim esse, quam pulchro corpore ignavus.

IV. Ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν, ἀνθρώπος γεγώς,
Οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν, οὔτε δυστυχοῦς.

O here, nemo mortalium novit vel felicitatis, vel miseriæ, finem.

V. Εἰάζων. Eia clamans.

VI. * * * λήθη λόγων,
Λήθη δὲ πάτρας * * *

Oblivio sermonum: oblivio autem patriæ.

VII. Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθήρ·
Ὁ μὲν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς
Τίκτει δὲ βορὰν φυλά τε θηρῶν· 5
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' εἰς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς, εἰς οὐράνιον 10
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γενομένων· διακρινόμενον
Δ' ἄλλο πρὸς ἄλλο
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

Tellus veneranda, et Jovis æther; hic quidem hominum divumque sator, illa vero pluvias guttas humidas recipiens, mortales parit, cibos parit, et ferarum genus; unde non injuria mater omnium existimatur. Redeunt vero in terram e terra edita; at quæ a semine æthereo orta sunt, ad polum cœlestem iterum perveniunt. Nihil autem eorum, quæ in lucem prodeunt, penitus interit; at aliud ab alio discretum formam propriam recuperat.

Τὸ θεῖον legit Alcinous c. 24. τὸ δὲ θεῖον, Plut. Tom. II. p. 446. A. τὸ δὲ θεῖον vitiose alii. Fragmentum I. et II. e Chrysippo esse docuit Valck. p. 21. ss. Legitur hoc fr. etiam apud Stob. Grotius. T. V. unde Barn. inter Inc. retulit: ubi — δρέψῃ δὲ μή. *Beck.*

III. Stobæus Tit. LXVI. *Musg.*

Valck. p. 20. conj. Δύσμορφος εἶη μᾶλλον. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

Adjectiva, ἰδιον. et δυστ. vertenda esse, ut substantiva, docuit D. Heins. apud Rutgers. V. L. 4. p. 405. *Beck.*

V. Hesychius in voce. *Musg.*

VI. Plutarch. Op. Mor. p. 1335. de Laio dici indicat, auctorem non nominans. *Musg.*

VII. Sext. Empir. p. 560. ut σταείμων μίλων exemplum exhibet. Philo Jud. p. 948. ultimos septem versus dat; tres ultimos alibi non semel. [Tom. II. p. 488. 515. 612.] citat. Clem. Alex. p. 750. M. Antonin. VII. 50. Plut. Op. Mor. p.

CRESPHONTES. *

I. Ἔδει γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
Τὸν φύντα δρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον,
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Oportuit enim nos congregatos recens natum lugere, quanta in mala vadit: at mortuum contra, et ab ærumnis requiescentem, lætos et plaudentes domo elatum prosequi.

II. * * * καὶ δὶς ἕπτ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

Et bis septem ipsius Niobæ fœtus Phœbi sagittis intereuntes.

III. Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.

Verecundia in oculis nascitur, O fili.

IV. Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ
Καλλίστα μακάρων θεῶν,
Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
Δέδοικα δὲ, μὴ πρὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας,
Πρὶν σὰν χαρίεσσαν προϊδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοστεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν
Τάνδε ἐχθρὰν στάσιν εἶργ' ἀπ' οἴκων,
Τὰν μαινομέναν τ' ἔριν,

1675. Ed. Steph. Pro *βίαν* exstat varia lectio *ἰσίαν*. *Musg.*

Ver. 3. s. conf. Valck. p. 51, Toupius ad Theocr. Tom. II. p. 395. et in Corrig. legit: *Ἡ δ' ὑγρόβολος στ. τ. — γαῖαν ὑγροβόλον* dici censet, ut *ἔρος νιφοβόλος*, et confert Virg. Georg. II. 325.—Ver. 8. apud Heracl. Alleg. Hom. p. 440. laudatur.—Ver. 9. Valck. p. 19. legit *ἰς γαῖαν*.—Ver. 11. ss. latent in Plutarch. de Plac. Phil. c. 19. ex quo Valck. ad Phœn. 838. pro *διαιρούμενον* maluit *μεταμειβόμενον*, vulgatum tuetur Heath.—V. 13. *πρὸς ἄλλον* emendant Corsinus ad Plut. l. l. Valck. l. l. et Heath. qui mox probat *βίαν*. *Beck.*

* Historiam Meropes, cujus primæ in hac fabula partes erant, diligenter enarrat Hyginus Fab. 137. cujus pars magna fabulæ 184. librariorum culpa adhæsit. Cum eo conferri possunt Apollodor. Lib. II. in fine, Pausanias in Messeniacis, p. 113. Ex Eustratio in Ethica Aristot. III. 1. novimus, filium Meropes, aliter aliis vocatum, Euripidi Cresphontem audiisse; ne quis putet, Cresphontem, maritum Meropes, post cujus mortem omnia acta finguntur, fabulæ nomen dedisse. *Musg.*

I. Stobæus Tit. CXXI. Clem. Alex. p. 517. Strabo, p. 521. Plut. Op. Mor. p. 36. Interpretatur Cicero Tusc. Quæst. I. 48. *Musg.*

Conf. Gatak. Adv. Misc. c. 10. Apud Barnes. *Ἐχρῆν μὲν ἡμᾶς* — et v. 2. *τὸν ζῶντα δρ.* ut apud Stob. sed *φύντα* præfert Heath.—V. 3. pro *πόνων* apud Sext. Emp. Pyrrh. Hypot. Lib. III. §. 230. legitur *κακῶν*, monente H. *Beck.*

II. Schol. in Phœniss. 162. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XXXI. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. LV. paullo aliter.

Θηκτῷ τερπομέναν σιδήρῳ.

O Pax, opum dives, et deorum immortalium pulcherrima, desiderio tui flagro, adeo diu moraris. Vereor autem, ne prius labore et senio fatiscam, quam tuas veneres adspexero, et cantus choreis adsonantes, et corollis redimitas commessationes. Veni age urbem, O Dea, et diram seditionem a domibus arce, et insanam contentionem ferro acuto gaudentem.

V. Κέρδη τοιαῦτα χρὴ τινα κτᾶσθαι βροτῶν,
Ἐφ' οἷσι μέλλει μή ποθ' ὕστερον στένειν.

Omnem hominem ea lucra lucrifacere oportet, quæ non postea dolorem ipsi creatura sint.

VI. Ἐκεῖνο δὴ πέπονθ', ὅπερ ἅπαντες βροτοί·
Φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

Ita affectus sum, ut cæteri mortales. Non pudet me, quod memet præ aliis diligam.

VII. Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
Οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ'. ἀλλὰ μυρίαι
Τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν, ὡς ἐγὼ, βίον.

Perierunt liberi non mihi tantum, neque una viro orbata sum, sed innumeræ eandem, quam ego, sortem perpessæ sunt.

VIII. Εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῂς, κτείνειν πόσις,
Χρῆ καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν.

Nam si vir meus, quod tu ais, te occidere meditatus est, æquum erat, te quoque meditari tantum, donec tempus illud advenisset.

IX. Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ νερτέρας ὑπὸ χθονὸς
Ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι.

Si enim infra terram habitat cum iis, qui vivere desierunt, nihil juvare potuerit.

X. * * * * αἱ τύχαι δέ μὲ
Μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα
Σοφὴν ἔθηκαν. * * *

Casus autem fortuiti, quæ carissima erant velut mercedem auferentes, sapientem me reddiderunt.

Polyb. Hist. p. 667. V. 6. legendum περισσῶν. *Musg.*

Conf. Leopard. Em. IV. 22. v. 1. apud Barnes. καὶ deest.—Ver. 4. πόνοις Polyb. omittit. Idem v. 6. habet περισσῶν ὄφελον, auctore H.—Ver. 9. Barnes. Πάλιν πάνδι, Ἐ. σσ. *Beck.*

v. Stobæus Tit. XCIV. *Musg.*

VI. Schol. in Medeam 84. Loqui videtur Polyphontes. *Musg.*

Barn. Ἐπ. γὰρ σ. ἅ. πάντες — et sic Schol. Med. Polyphontem loqui monet Valckenær. p. 183. *Beck.*

VII. Plutarch. Op. Mor. p. 191. Ed. Steph. Loquitur Merope. *Musg.*

Barn. male ἄλλαι μυρίαι. v. Valck. ad Eurip. Phœn. Schol. p. 626. *Beck.*

VIII. A. Gellius VII. 3. testatur, Lucilium poëtam vitio dedisse Euripidi, "quod, cum Polyphontes rex propteres se interfecisse fratrem diceret, quod ipse ante consilium de nece ejus cepisset, Merope, fratris uxor, hisce eum verbis eluserit." Pro ὡς optime Valckenærius, vir cl. ἕως, *donec. Musg.*

Valck. p. 183. etiam emenda τχεῖν. Χρέον Heath. interpretatur de occasione. *Beck.*

IX. Plutarch. Op. Mor. p. 191. Ed. Steph. Loquitur Cresphontes. *Musg.*

X. Plut. Op. Mor. p. 155. Ed. Steph. *Musg.*

XI. Ὀσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι
Πληγήν. ——

Justiorem utique hunc tibi ictum infero.

XII. Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
Κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε
Δυσείσβολός τε πολεμίοις.

Multum quidem arvi, sed coli difficile: cava enim regio est, montibus cincta, et aspera et hostium invasionibus minime obnoxia.

XIII. * * * καλλίκαρπον * * *
Κατάρρυτόν τε μυρίοισι νάμασι,
Καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην,
Οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
Οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν.

Bonæ frugis feracem, et innumeris rivis irriguam, bobus quoque et ovium gregibus pascendis aptissimam, nec in hibernis flatibus valde gelidam, nec a solis radiis nimis calefactam.

XIV. Γαίης Λακαίνης κύριον, φαύλου χθονός.

[Primam sortem exstitisse] Terræ Lacænæ compotem, vilis regionis.

XV. Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον', ἢ λόγῳ φράσαι.

[Secundam sortem Messeniæ potitam esse, regionis] melioris, quam ut oratione significari possit.

XVI. Παμισὸν εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον.

[Laconiam a Messenia separasse] Pamisum in mare cum impetu exeuntem.

XVII. Πρόσω ναυτίλοισιν.

Eminus navitis [spectandam.]

XVIII. Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν, Ἦλις, ἡ Διὸς
Γείτων κάθηται.

Ultra flumen progresso, Elis Jovi vicina in plano sedet.

XI. Plut. Op. Mor. p. 1837. Ed. Steph. Loquitur Merope, securim attollens, ad filium, quem pro interfectore filii habet, percutiendum. De re confer Aristot. Poët. cap. 14. *Musg.*

Ὀσιωτέραν Valck. p. 180. leg. docuit e MSS. pro vulg. Ὡσιωτέραν. *Beck.*

XII. Strabo Lib. VIII. p. 366. Ed. Par. testatur, in quo loco hæc legebantur, sortem ab Heraclidis de regione jactam memoratam fuisse; quod nulli fere dramati Euripideo, præterquam Cresphonti, convenit. Addo, nec ulli fere Cresphontis parti, præterquam Prologo, cum hæc omnia Cresphonte seniore superstite adhuc acta sint. Cæterum de Laconia hic sermo est. *Musg.*

Hos et sequentes versus e Cresphonte esse docuit Valck. p. 180. coll. Pausan. IV. p. 28. Heath. inter Inc. edidit. *Beck.*

XIII. Strabo ubi supra. De Messenia sermo est. *Musg.*

Exhibitum ex emend. Valck. ad Eur. Phœn. 248. Apud Strab. καλλίκαρπον * * Καὶ τ. μ. ἄρμασι καὶ ποιμνίοις καὶ βουσὶ εὖβ. — vid. Heath. p. 190. qui inter Inc. habet, ubi etiam fr. 14. 15. et 18. edidit. *Beck.*

XIV. Strabo ubi supra. *Musg.*

XV. Strabo ubi supra. *Musg.*

XVI. Strabo ubi supra. *Musg.*

XVII. Strabo ubi supra. *Musg.*

CRESSÆ. *

I. Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον, ἢ 'γὼ πείσομαι.

Orcus hoc prius dijudicabit, quam ego obtemperabo.

II. —— πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον.

Prius quam resipiscam et rationi auscultem.

III. Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν·
Αἰσχρόν τε μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

Non licet tibi, nisi strenue rem gesseris, beato esse: quin et turpe est juveni laborare nolle.

IV. Γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κἄπειτα θνήσκετε
Ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικὸς, ἢ δόλοις.
Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ γενέσιον, εἰσιδὼν
Γαμεῖ κοπρὰν, μωρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
Μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις ἔχειν.

Ducite nunc, ducite uxores, deinde mortem obite venenis ab uxore datis, vel dolis. Quicunque autem divitias, aut nobilitatem generis, spectans improbam ducit, stultus est: Praestat enim in domo pudica parva possidere, quam in impura multa.

V. Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι λίαν,
Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

Scio autem, et certo experimento cognovi, omnes mortales divitum fautores esse.

VI. Λύπη μὲν ἄτη περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινι·
Εἰ δ' οὖν γένοιτο, χρὴ περιστεῖλαι καλῶς
Κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε.
Γέλως γὰρ ἐχθροῖς γίνεται τὰ τοιάδε.

Grave est, in calamitatem quamvis turpem incidere. At si ita contigerit, oportet probe obtegere et celare, neque hoc omnibus palam facere. Talia enim inimicis oblectamento sunt.

XVIII. Strabo ubi supra. *Musg.*

* Atrei et Aëropes historiam hac in fabula tractatam esse clare docet Scholiastes ad Aristoph. Vesp. 760. de quo versu sic annotat: ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου Ἀερόπης πρὸς τὴν Ἀτρέως πρίνου σκῆνον. Sophoclis quoque Scholiastes ad Ajac. 1314. ex Euripidis Cressis totam Aëropes historiam enarrat. Cresse ergo vocata est fabula a Cressarum mulierum Choro, famularum sc. vel comitum Aëropes, quæ ipsa Creta orunda erat: plane ut Phœnissæ et Trachiniæ a fœminis, quas Chorum constituebant, nomen habuisse constat.

Argumentum hujus fabulæ primus illustravit Bentleius Ep. ad Mill. p. 23. a. personas esse monuit Aëropen, Atreum, Thyesten, fabulæque scenam esse Argis Peloponnesi. *Beck.*

I. Aristoph. Vesp. v. 760. ibid. Schol. *Musg.*

Barn. sic:—σοῦσε δὲ Ἅιδης. *Beck.*

II. Etymolog. M. voce φλέφαρ. Pro με malim σε. *Musg.*

Post πρὶν ἄν Heath. cum Sylb. vult γὰρ, aut simile quid, metri causa inseri. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XXIX. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. LXXII. *Musg.*

Tres ultimi versus: Ὅστις δὲ πλοῦτον, etc. extant in Electr. 1097. ss. quod jam monuit Heath. *Beck.*

V. Stobæus Tit. XCI. *Musg.*

VII. —— *νόμος δὲ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίν.*

Mos est reliquias canibus projicere.

VIII. *Τὰ δ' ἄλλα χαίρε, πύλιπος ἐρπούσης κύκλῳ.*

Valeant autem cætera, poculo in orbem eunte.

IX. *Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφάτεραι.*
Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται;
Πλήρης μὲν ὄψων ποντίων· πάρεισι δὲ
Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεία τε δαὶς,
Καὶ πιπτὰ, καὶ κροκητά· τῆς ξουθοστέρου
Πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

Curæ posteriores sapientiores utique sunt. Quid enim mensa desiderat? quo cibo non onusta est? Marinis obsoniis plena est: adsunt teneræ vitulorum carnes, et anserinæ dapes, et placentæ, et intrita, rufæ apis succo affatim rigata.

X. *Δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδὸν*
Δήμους τ' ἔσωσα, καὶ τύραννος ἐζόμην.

Ostendens enim retrogradam astrorum viam, populum servavi, et rex constitutus sum.

XI. *Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ*
Δοῦναι χαλινοὺς, οὐδ' ἀφεῖντ' ἐᾶν κρατεῖν.
Πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν· εἰ δέ τις κυρεῖ
Γυναικὸς ἐσθλῆς, εὐτυχεῖ, κακὸν λαβών.

Neque enim sapientis est, fœminæ frena concedere, neque imperium ipsi permittere. Nulla enim fides inest. Quod si quis fœminam probam sortitus est, fortunatus est, quanquam et sic male habet.

CRETENSES. *

I. *Ἀλλ', ὦ Κρῆτες, Ἴδης τέκνα,*
Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνετε.

At, O Cretenses, Idæ soboles, arcubus sumtis, succurrite.

VI. Stobæus Tit. CX. *Musg.*

λυστῖ μὲν emendat Valck. ad Eurip. Hipp. p. 189. D. *Beck.*

VII. Athenæus Lib. III. c. 17. *Musg.*

VIII. Athenæus Lib. XI. c. 15. Verti, quasi esset *χαίρω*. *Musg.*

IX. Athenæus Lib. XIV. c. 10. Plutarch. Op. Mor. p. 2013. Ed. Steph. Versu quarto legendum *σέρει*. Dualia pro pluralibus adhibita ostendimus in Supplemento notarum ad Supplic. 1003. *προτητὰ* vocem non satis intellectam per *intrita* utcunque reddidimus. *Musg.*

Ver. 4. Heath. mavult *ἡ χηνία δαὶς*, ne spondeus sit in quarta sede. *Beck.*

X. Achilles Tatius, p. 122. et 140. Ed. Petav. Atreum loqui indicat, auctorem non nominat. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. LXXIV. sec. MS. Leidens. *Musg.*

Apud Barn. in Inc. *Beck.*

* Nomen trahere videtur a Cretensibus, Jovis Idæi sacerdotibus, ex quibus Chorum constitisse indicant, quæ supersunt adhuc, fragmenta. Inter personas Dramatis erant Minos, Pasiphaë, Icarus. vid. Schol. ad Aristoph. Ranas 873. Porphyrius de Abstinent. Lib. IV. 19.

I. Schol. ad Aristoph. Ran. 873. *Musg.*

II. ΧΟ. Φοινικογενοῦς καὶ τῆς Τυρίας
Τέκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου
Ζανὸς, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολίεθρου,
Ἧκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
Οἷς αὐδιγενὴς τιμηθεῖσα δοκοὺς
Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει,
Καὶ ταυρόδετός γ'
Ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπάρισσος.
Ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν,
Καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτὰς
Τάς τ' ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας,
Μητρί τ' ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχὼν,
Καὶ Κουρῆταν
Βάκχος ἐκλήθην, ὁσιωθείς.
Πάλλευκα δ' ἔχων εἵματα, φεύγω
Γένεσίν τε βροτῶν, καὶ νεκροθήκης
Οὐ χριμπτόμενος· τήν τ' ἐμψύχων
Βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

Cho. Phœnissæ Tyro ortæ puer, Europæ magnique Jovis proles, Cretam regens centum urbibus claram: Adsum, relicta æde sancta, cui nativa cupressus, Chalybum securibus excisa, trabes solidas præbet, et glutine juncta arctas compages. Puram autem vitam duco, ex quo Jovis Idæi mystes factus sum, et noctivagi Zagrei cultui epulisque crudivoris valedicens, Matri Rheæ faces sustuli, et Curetum sæcla audivi, sancte lustratus. Quippe vestes candidas indutus, procul a puerperiis fugio, et sandapilæ non appropinquo, et escam ex animalibus devito.

DANAE.

I. Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας,
Τὸν δ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ᾧ τάδ' ἐστὶ δή.

1. Porphyrius de Abstinent. IV. 19. Erotian. Lex. Hippocrat. v. Ἀτρεκεῖς. Versus 6, 7, 8, 9. docte illustrat Bentleius, Vir Summus, Ep. ad Millium, p. 21. sed ut aliquid tamen Toupio V. Cl. agendum reliquerit, qui Ep. Crit. p. 118. bene docet, ταμεΐδιτος esse *taurino glutine junctus*. Legendum ergo cum Bentleio εἷς, v. 6. cum Toupio ταμεΐδιτος, v. 8. ejecto et πρωθεῖ et πολληθεῖ', utroque scvocis ταμεΐδιτος interpretamento. Zagreus est antiquior ille Bacchus, de quo Nonnus Lib. V. citatus hic a Barnesio. Τελίσας verti *valedicens*, ne sesum ipse pugnaret sacerdos hic crudivoras epulas celebrare se professus, idemque paullo infra suam ab animalium esu abstinentiam prædicans. Versu 14. verti, quasi esset ἀνίσχον. Cæterum neglexi hic vett. Edd. lectiones, quas qui operæ pretium putant, in locis citatis facile invenient. *Musg.*

Erotian. τερελίτῳ πολληθεῖ', Porphyr. τερελίτῳ πρωθεῖ', apud Barnes. καὶ πολληθεῖ'. *Beck.*

* Danaës argumentum exstat, fragmento Commeliniano præfixum.

Οὗτος θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας,
Χειμῶνά τ' αὖξει, συντιθὶς τυφλὸν νέφος,
Θάλλειν τε, καὶ μὴ, ζῆν τε, καὶ φθίνειν τοιεῖ.
Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα· τῶν μὲν εὐτυχεῖ
Λαμπρὰ γαλήνη· τῶν δὲ συννέφει πάλιν.
Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα
Φθίνουσ' αἰτίοις προσφόροις μεταλλαγαῖς.

Similem aio esse mortalium casibus hunc, quem aethera vocant, cui haec utique propria sunt. Hic aestate splendidam lucem praebet, et densam nubem cogens hiemem auget, factique virescere et non virescere, vivere et interire. Sic quoque et mortalium genus: aliis serena lux fortunae nitet; aliis nebula iterum obtegitur. Horum prosperitas praeteritis malis aequalis est: Illi post res beatas infortuniis premuntur, anni conversionibus similes.

II. Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἀπανταχοῦ
Τρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

Ah! bene natis ut semper indoles est fortitudine excellens.

III. Κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνὴρ·
Πλὴν εἴ τις, ὅστις δ' οὐτός ἐστιν, οὐχ ὁρῶ.

Nemo hominum est divitiis invictus. Aut si quis est, quisnam ille sit, non video.

1. Stobaeus Eclog. Phys. c. 10. Vide Grotium in Excerptis.—Ver. 1. lego σαῖς et τύχαις.—Ver. 8. conjiciebam legendum esse Ζῶσιν τ' ἴσον κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα. *Ζῶσιν divites sunt.* Sic nonnunquam ζῶν accipiendum esse docent Suidas, v. Ζῶσιν, et Scholiastes ad Aristoph. Nub. 595.—Ver. 9. praeclare emendat Valckenaerius V. Cl. ἑτείοις. Pro πρεσφόρους malim πρέσφορα. vid. Phoeniss. 130. Si πρεσφορεῖς legas, nimis abundabit litera sibilans. *Musg.*

Ver. 2. Barn. τὸν δ'—ἧς τ' ἂν ἴσον λέ.—Ver. 4. συντιθὶς.—Ver. 7. Λαμπρᾷ γαλέ-νῃ, probante Valck, — quod exhibetur Λαμπρὰ γαλήνη est e Stob. Grot.—Ver. 8. Barnes. Οἱ ζῶσι σ. κ.— Φθίνουσι δ' αὐτοὺς πρέσφορα μεταλλαγαί, e conjectura Grotii, qua deceptus Heath. correxit φ. δ' αὖ τοὺς, h. e. σπέρς. Valck. D. p. 61. post πάλιν comma, post κακοῖσιν colon ponit, et mox legit Φ. ἑτείοις πρεσφορεῖς μ. *Beck.*

Ἐς τοιοῦτο ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας
Τὸν δ' ἐν παλαιοῖσιν αἰθέρ', ᾧ νέφ' ἙΣΤΙ ΔΗ.

Alterum versum tentavi in Specimine Emendatt. c. II. p. 12.

τὸν δ' ἐν παλαιοῖσιν αἰθέρ', ᾧ νέφ' ἙΣΤ' ἘΘΗ.

Neque nunc me poenitet hujus conjecturae. Quae αἰθέρος ἴδη hoc loco appellat tragicus a Virgilio Georg. I. 51. *coeli motus* vocantur.

Ventos et varium coeli praedicere morem.

V. Burmann. ad Propert. p. 516. ubi sunt *naturae moves.* Et apud Manilium IV. 122. *Signorum moves.* Lucret. I. 296. *Venti*

— factis ac moribus simula magnis
Animbus inveniuntur.

Jacobs.

II. Stobaeus Tit. VII. Quod habet Plutarch. Op. Mor. p. 146. Ed. Steph. aliunde desumtum videtur. *Musg.*

Ver. 2. Heath. Φέρει χ. — emendat. Grot. Πρέπει.

Πρέπει (pro τρέπει) legi jubet Br. ad Arist. Eccles. 425. qui monet, ita scribi in cod. MS. Reg. Stob. *Beck.*

φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
ΤΡΕΠΕΙ χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

Scribendum videtur:

ΠΑΡΕΠΕΙ χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

Jacobs.

III. Stobaeus Tit. X.—Ver. 2. delevi ἂν. *Musg.*

IV. Ὅστις δόμοις μὲν ἥδεται πλουσίοις,
Γαστρὸς δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνος κακοῖ,
Τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη,
Τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.

Quicunque domo divitiis referta delectatur, et ventrem defraudans miser corpus male habet, illum crediderim et deorum simulacra spoliaturum, et suorum omnium hostem esse.

V. Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ·
Φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
Φεύγει δὲ μόχθους· ἓν δέ μοι τεκμήριον·
Οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν,
Ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητὴς πέφυκ' ὅδε.

Amor enim ignavum aliquid, et ad ignava factus est. Amat specula et capillorum tincturas, labores autem fugit; una mihi res indicio est. Nemo hominum victum mendicans amore unquam arsit. At ille contra divitibus inequitare solet.

VI. Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις,
Μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους
Σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας· οὐ γὰρ ἡδονή,
Γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνὴρ,
Ἀλλ' ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαὶ,
Καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί.

Et nunc moneo juniores omnes, ne senio appropinquante matrimonium contrahentes sero liberis operam dent; (non enim par voluptas, et mulieri odiosum quid maritus senescens;) sed quamprimum: nam et recte educare licet, et grati quid habet filius patre adhuc juvene adolescens.

VII. Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
Οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους.
Τὸ δ' ἄρσεν ἔστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμήορον.

Fœmina enim, domum paternam relinquens, non amplius ad parentes

IV. Stob. Tit. XVI. *Mus.*

Ver. 1. s. Barnes. — δόμοις — πλουσίοις — δύστηνος. *Beck.*

V. Stobæus Tit. LXIV. Plutarch. Op. Mor. p. 1347. habet περὶ τοιούτους. Piersonus bene pro τοῖς ἔργοις emendavit τοῖς ἀργοῖς, Verisim. p. 136. Versu ultimo lubens equidem legerim ἐμζάντης, *insessor*, pro ἡβητὴς, quod metro adversatur. Clem. Alexandr. p. 136. B. Edd. Par. Ἥδιστον ἐνθυμίαις, ᾗ πᾶσαι ἐπαίδευται ἡδοναί. Estque ea metaphora ad impotentem dominationem significandam satis usitata. Sic Plutarch. Op. Mor. p. 1341. λαβόμενοι βασιλίων ἐπίβασιν. Libanius, Vol. I. p. 585. B. ἐπαίζει πρέσβεσι καπῶν. *Mus.*

Ver. 1. περὶ τοιούτους præfert Valck. p. 7. et τοῖς ἀργοῖς a grammatico adscriptum interpretationis causa putat.—Ver. 5. Pro ἡβητὴς, Grot. emendavit ἥδονῃδὴς, quod Barn. recepit: Salmas. malebat ταυόπους, quod vix Græcum videtur; Pierson. Ἔχουσι δ' ἐμπίπτουσι ἡβητὴς δέ. Heath. — ἀγίτης. Valcken. p. 7. vel Ἐν τοῖσδ' ἔχουσ' ἕρπειν ἐμπίπτοι' δέ, vel cum Luzacio, Ἐν τ. δ. ἔχουσι πίπτουσιν ἡβητὴς δέ. *Beck.*

pertinet, sed ad conjugium. At mascula soboles semper in ædibus manet, deorum patriorum et sepulcrorum tutamen.

VIII. Ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι
Μέλουσι, λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι·
Εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
Ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.

Est enim proverbium quoddam, fœminas fallaciis excellere, viros autem hasta certius ferire. Nam si fraudibus victoria cerneretur, nos imperium in viros haberemus.

IX. Συμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα
Πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.

Tibi suffragor: omnes mulieres in omni re semper viris inferiores sumus.

X. Γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
Καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
Γῆ τ' ἠρινὸν θάλλουσα, πλούσιόν θ' ὕδωρ,
Πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λέξαι καλῶν.
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν, οὐδ' ἰδεῖν καλὸν,
Ὡς τοῖς ἅπασι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
Παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

O mulier, gratum est hoc Solis lumen; suave etiam tranquillam maris faciem adspicere; quin et terra vernans, et præda dives: multaque mihi in promtu sunt pulchra, quæ laudem. At nihil adeo formosum, aut adspectu jucundum, quale est orbis est desiderio sauciis videre in ædibus recens natorum liberorum delicias.

XI. Τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι καὶ στέρνοις ἐμοῖς
Πηδῶν ἀθύροι, καὶ φιλημάτων ὄχλῳ
Ψυχὴν ἐμὴν κτήσαιτο· ταῦτα γὰρ βροτοῖς
Φίλτρον μέγιστον, αἱ ξυνουσίαι, πάτερ.

Nimirum ad ulnas meas et pectus assiliens luserit, et basiorum multitudine animum meum sibi devinxerit; hoc enim maximum inter homines philtrum est, una assuescere, O pater.

XII. Φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
Σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους· ὅταν δέ τις
Λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνὴρ,
Γελᾶν· ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
Πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων.

VI. Stobæus Tit. LXXI. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. LXXIII. Tit. LXXVII. *Musg.*

Ver. 4. Stob. τιμᾷ ἔρον. Formam τιμάσειν confirmat Valcken. p. 7. s. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

Ver. 2. Vulgo Μίλλουσι, quod jam Heath. correxit. *Beck.*

IX. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

X. Stobæus Tit. LXXV. Versu 3. red. di, quasi esset πλούσιόν θ' ὕλας. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. LXXVIII. *Musg.*

XII. Stobæus Tit. XCVII. Athenæus, p. 40. Versu secundo Valckenæ-

Καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τίλη
Τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους.

Amant utique mortales divitum sermones prudentes existimare; quando autem aliquis egenus et tenui domo ortus sapienter loquitur, ridere. At ego sæpe egenos divitibus prudentiores esse video, et qui exigua dona manu Diis offerunt, iis sanctiores, qui boves immolant.

XIII. Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή.

Nec murus est, nec pecunia, nec aliud quidquam adeo difficile custoditu, ac mulier.

DIDYMI. *

Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν.

Necessitatis jugum non tale est, ut ferri possit.

DICTYS. †

I. Φίλος γὰρ ἦν μοι, καί μ' ἔρως ἔλοι ποτὲ
Οὐκ εἰς τὸ μωρὸν, οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων.
Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως
Ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε καὶ γαθῆς.
Καὶ χρῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον,
Τῶν εὐσεβούντων οἵτινές γε σώφρονες
Ἐρᾶν· Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

Amicus enim mihi fuit. Me autem amor capiat, non ad libidinem, neque ad Venerem, incitans. Est enim inter homines amor alius mentis utique justæ, castæ et piæ. Oportuit quoque hunc mortalium morem esse, ut casti semper pios amarent, Venerem autem, Jovis filiam, negligerent.

rium sequor pro ἡγεῖσθαι bene τίθεσθαι corrigentem. Ver. 6. Athenæus habet καὶ τοῖς θεοῖσι μικρὰ θύοντας τίλη; quorum μικρὰ tantum pro μικρᾷ recepi. Χειρὶ θύοντες videntur esse, qui tribus digitis, secundum Aristophanem, (Vesp. 95.) aris thura injiciunt. *Musg.*

Ver. 2. Stob. Gesn. ἡγεῖσθαι, Grot. καλεῖσθαι, quod Barn. recepit. *Beck.*

XIII. Stobæus Tit. LXXIV. Idem Tit. LXXIII. Alexidi tribuit.

* Didymi Eratostheni sunt Castor et Pollux, quorum disceptationem et certamen cum Ida et Lynceo, post Leucippidum raptum, hujus tragœdiæ argumentum fuisse suspicari licet. *Musg.*

Valck. D. p. 17. dubiæ auctoritatis fabulam esse, et videri in ea Licymnii nomen latere monet. *Beck.*

Stobæus Eclog. Phys. Tit. VIII. Verti, quasi esset στέργειν. *Musg.*

† De Dictye Seriphio, qui Danaën in mari fluitantem sustulit, vid. Hygin. Fab. LXIII. Apollodor. Lib. II. c. 4. *Musg.*

1. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII. Idem Florileg. Tit. V. ex Theseo, cui quidem fabulæ ab Ariadna enunciata satis bene convenirent. Plut. Op. Mor. p. 19. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 3. a. Valckenar. p. 241. ad fragmenta inc. referebat, putabatque, latuisse Barnesium. *Beck.*

II. Θάρσει· τὸ τοι δίκαιον ἰσχύει μόγις.

Bono animo sis: multum valet justitia.

III. Τυραννικόν τι πόλλ' ἐφίεσθαι λέγειν.

Tyrannicum quiddam est multa velle dicere.

IV. Εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὔποτ' ἂν πόλιν
Τὴν σὴν ἀτίζων, τήνδ' ἂν εὐλόγεις πάτραν·
Ὡς ἔν γέ μοι κρίνοις' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,
Ὅστις πατρῴας γῆς ἀτιμάζων ὅρους
Ἄλλην ἐπαινεῖ καὶ τρόποισιν ἥδεται.

Nisi improbus admodum fuisses, nunquam patriam tuam contemnens, hanc regionem celebrasses. Quippe apud me non recte sapere existimetur, qui patriæ fines contemnens, aliam regionem laudat, ejusque moribus delectatur.

V. Μὴ νεῖκος, ὦ γεραιέ, τοιράνοις τίθου·
Σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

Cum dominis ne certa, senex; colere autem eos, qui imperium habent, vetus mos est.

VI. Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ·
Ἂν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνει φιλεῖ.
Κἄστιν τίκτει πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
Δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.

Venus enim neque monitis obtemperat, et si vim adhibueris, magis intendi solet; deinde odium gignit, et talia sæpe ad domorum eversionem procedunt.

VII. Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεφέρειν
Φίλους ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
Παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
Βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκουσία νόσος.
Σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γίγνεσθαι φιλεῖ,
Θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἐᾶσθαι θέλει.

Et patrem (æquum est) commode juvare liberorum amores, pervicacia dimissa, et liberos patri; neque enim ultro expetuntur mortalibus amores, neque morbus voluntarius est. Habet autem stultitiæ aliquid, si quis necessitatem a diis immissam cavare aggredit.

VIII. Εἷς γάρ τις ἐστὶ κοινὸς ἀνθρώποις νόμος,
Καὶ θεοῖσι τοῦτο δόξαν, ὡς σαφῶς λέγω,

II. Stobæus Tit. XIII. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XXXVI. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XXXIX. πόλιν et πάτραν alterum in alterius locum migrasse videtur. *Musg.*

Ver. 3. Heath. corrigit: Ὡς εἰ γέ μοι. *Beck.*

V. Stobæus Tit. XLIV. *Musg.*

Ver. 2. ex Menandri Adelphis profertur apud Stobæum Grotii, Tit. 44. sed in Stob. Gem. rectius cum præced. jungitur. *Heath.*

VI. Stobæus Tit. LXIV. Galen. de Hippocr. et Platon. Lib. IV. *Musg.*

Ver. 1. Galen. εἰδὼς, quod probat Heath. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. LXXXIII. *Musg.*

Θηρσίν τε πᾶσι, τέκνα τίκτουσιν φιλεῖν.
Τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χρώμεθ' ἀλλήλων νόμοις.

Una enim est communis hominum lex, eademque diis recepta, ut firma sit, ferisque porro omnibus, ut parentes sobolem suam diligant. Quoad reliqua moribus alii ab aliis discrepamus.

IX. Ὅστων δὲ παίδων καὶ πεφυκότος γένους,
Καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θέλεις,
Ἔχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.

Cum liberi tibi sint, et proles succreverit, alios in aedibus liberos procreare cupis, inimicitias manifestas inter eos seminans.

X. Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι παλαί·
Ὁ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἅμοιγ' ἀνήρ.
Ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἀμείνονος πατρὸς
Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ.

De nobilitatis laude pauca tantum dicere habeo. Quicunque enim virtute praestat, mihi nobilis est. At injustus, licet patrem agnoscat ipso Jove clariorem, ignobilis videtur.

XI. Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει.
Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ πονηροῦ πατρός.

Ah! ah! vetus adagium quam recte se habet. Nunquam bonus vir ex improbo patre nascatur.

XII. Μή μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικωμένῳ
Κακῷ γενέσθαι, μηδ' ὁμιλοίην κακοῖς.

Nunquam mihi contingat, muneribus corrupto, virtutem deserere, neque cum malis assuescam.

XIII. Πολλοῖς παρέστην καὶ φθόνησα δὴ βροτῶν,
Ὅστις κακοῖσιν, ἐσθλὸς ὢν, ὅμοιος ἦ,
Λόγων ματαίων εἰς ἄμιλλαν ἐξιών.
Τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν, οὐδ' ἀνασχετὸν,
Σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς πανιόνων.

Multis mortalium adfui, animoque succensui, quoties bonus aliquis improbis similem se reddidit, ad sermonum inanium certamen descendens. At hoc neque auditu honestum, neque tolerabile est; tacere a deteriore conviciis lacessitum.

XIV. Δοκεῖς τὸν ᾅδην σῶν τι φροντίζειν γόων,

VIII. Stobaeus Tit. LXXXIII.—Ver. 2. verti, quasi esset σαρῶς ἴχνη. *Musg.*
Ver. 2. Pro τοῦτο Heath. mavult τ' αὐτό. *Beck.*
IX. Stobaeus ibid. *Musg.*
Ver. 3. Barnes. συμβαλὼν. *Beck.*
X. Stobaeus Tit. LXXXVI. *Musg.*
XI. Stobaeus Tit. XC. *Musg.*
Ver. 2. Apud Antonium Melissam c. 217. est — οὐ καλῶς ἴχνη. *Beck.*
XII. Stobaeus Tit. XCIII. (et XCIV.) *Musg.*
Barnes. in Frag. Cresphontis. *Beck.*
XIII. Stobaeus Tit. CVI. v. 1. Φθονῶν succensere est et in Telepho. *Musg.*
Ver. 4. 5. non eidem personae, cui prae-

Καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ θέλεις στένειν;
Παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
Ῥᾴων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις,
Ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν,
Ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,
Τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
Τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

Putasne, Orcum tuorum ploratuum rationem habere, et puerum tuum dimissurum, si gemere pergis? Desine ergo; aliorum enim mala intuens tranquillior fias, si considerare volueris, quot homines vinclis consumantur, quot etiam senescant liberis orbi; denique alios ex præpotenti et beata tyrannide ad nihilum redactos: hæc te cogitare oportet.

XV. * * τί μ' ἄρτι πημάτων λελημένον
Ὀρθοῖς;

Quid me erigis nuper admodum miseriarum?

XVI. Νέος, πόνοισι δ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.

Juvenis adhuc, sed animum curis non inexercitatus.

XVII. Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ,
Λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς.

Quisquis multa loquendo delectatur, is non intelligit, se præsentibus esse molestum.

ERECHTHEUS. *

I. Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
Ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν· οἳ δὲ δρῶσι μὲν,
Χρόνῳ δὲ δρῶσι, πολλῷ δυσγενέστεροι·

Beneficis quando aliquis liberaliter confert, gratissimum hominibus est: qui vero faciunt, sed post longum tempus faciunt, minus liberales ha-

cedentes, tribui debere censet Heath. *Beck.*

XIV. Plutarch. Op. Mor. p. 184. Ed. Steph. Danaën alloquitur Dictys. v. 5. negat Bentleius, ἐμμεμόχθηνται bene Græcum esse. Mihi certe nullum verbi istius passivi in promtu est exemplum, nec tamen ausim dicere, poëtas hanc licentiam sibi non permisisse. *Musg.*

Barnes. ad Danaën retulit.—V. 4. Grotius correxit, Ῥᾷον φέροις ἄν, quod recepit et tuetur Barn.—V. 5. Barn. ἐμμεμόχθηνται. *Beck.*

Schol. in Soph. Ajac. 798. *Musg.*

In ed. Schol. Soph. qua usi sumus, est λελησμένον, et sic quoque Heath. laudat. *Beck.*

XVI. Stobæus Tit. LII. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. XXXVI. ed. Gen. *Musg.*

* Hujus fabulæ argumentum breviter enarrat Plutarchus Parallel. Minor. Ἐρεχθεύς, inquit, σχεὶς Εὔπαλλαν πολεμοῦν, ἱραθεὶς παῖσαι, ἐὰν τὴν θυγατέρα προθύσῃ, καὶ συγκατανεύσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέᾳ σφάξαι τὴν παῖδα. μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ pag. 553. Ed. Steph. Paria habet Demaratus apud Stobæum Tit. XXXVIII. Vide et Lycurgum in Leocratem. There porro ad Arat. Phænom. 171. auctor est Erechthei filium, secundum Euripidem Hyadum nomine, in cœlum translatum fuisse. *Musg.*

I. Lycurgus in Leocratem, qui et Pa-

Ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν·
Λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
Οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν.
Ἢ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
Αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
Πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
Ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζῃ πόλιν,
Ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς,
Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ·
Εἰ δὲ πάρεργον χρῆ τι κομπάσαι, γυναῖκες,
Οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον,
Ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπίτνει.
Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα
Τῆς γε δίλεαρ ἔχοντες συνθηρεύομεν.

bentur. Ego vero filiam meam interficiendam dabo: multa autem mecum reputo: primum me nunquam aliam urbem, quæ hac præstantior sit, habituram; cui primum cives non aliunde migrarunt, sed indigenæ sumus: aliæ vero urbes, velut calculorum transpositionibus conditæ, incolas habent alios aliunde commeantes. Qui vero ab alia urbe migrans aliam incolit, velut trabs vitiosa cum tignis commissa, verbo, non re, civis est. Quod si extra rem propositam gloriari licet, amicæ; cœlum superne habemus bene temperatum, nec caloribus nimiis, nec frigoribus, obnoxium; quæ autem delicatissima fert Græcum vel Asi-

heam loqui docet. Plutarch. Op. Mor. 73. Ed. Steph.—Versu 3. metrum lacunæ non uno modo restitui potest. ihi simplicissimum videtur χρόνῳ δὲ πολ- δεῦσι.—V. 9. Plutarchus habet διαφοθίσαι βολαῖς, sed calculi, sive ψῆφοι, n jaciebantur; id enim κυβεία proprium it.—V. 10. idem Plutarchus minus rechabet ἐξαγόγιμοι.—V. 11, 12, 13. apud lutarchum non exstant, qui versum denum quartum et quatuor sequentes sine la hiatus nota decimo subjectos exhibet. ontra, v. 14, 15, 16, 17, 18. a Lycurgo nituntur.—V. 14. pro εἰ δὲ πάρεργον etri causa emendem εἰ δ' ἐς πάρεργον. In ie ejusdem versus nonnihil difficultatis eat vox γυναῖκες, sive γύναι scribas cum d. Steph. Prius metro adversatur, altem sententiæ; modo recte colligimus ex 41. et ἄνηρ, emendata v. 49. scriptura, raxitheam, Erechthei uxorem, maritum c alloqui. Suspicor, auctorem dedisse λαι, qua voce, ad Chorum se convertens, i potuit Praxithea; eamque a Plutarcho rspicuitatis gratia in γυναῖκες mutatam. -V. 15. legendum metri gratia πεκραμέ-.—V. 17, 18. sic forte corrigendi:

Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐστρέφει κάλλιστ', ἀεὶ
Τῆς γῆς δίλεαρ ἔχοντες, οὐ θηρώμεθα.

Docet Plutarchus in Themistocle, p. 221. Ed. Steph. Reges antiquos Atticæ populum a rerum nauticarum studio deditæ opera avertisse. Vide et in Theseo, p. 14. τῆς γῆς δίλεαρ, ut in Troasin, v. 702. δίλεαρ σῶν τρόπων.—V. 20, 21. aperte mendosi sunt. Lego: Πόλεως δ' ἀστάσης τοῦνομ' ἦν, πολλοὶ δέ μιν Νίμουσι.—V. 25. pro ἰνὸς viri docti legunt ἰῆς, vel ἰμὸς.—V. 27. pro θήλεως legendum vel θήλεος, vel cum Grotio θηλειῶν.—V. 31. facile tollitur anapæstus in secundo loco, legendo μὴ σχήματ', ἄλλως.—V. 36. Metrum laborat, cui succurrendum forte legendo: Ζῆν παῖδας ἴθιλον.—V. 39, 40. sic restituit Tyrwhittus: στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ Πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕστερ, δεθήσεται.—V. 41. pro δύ' legendum δύο δ'.—V. 42. recepi Grotianum Σώσω· τί pro ὡς τί τε.—V. 46, 47. manifeste corrupti: vide, lector, an sic emendandi sint:

Οὔποτ' ἀνανδρῇ τῷδ' ἐμοὶ συνθάνεται,
Ἄξιοσί τ' ἄλλοι τῇδί γ', ἢ σόσω, πόλει.

Ἔπειτα τίκνα τοῦδ' ἕκητι τίκτομεν,
Ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυσόμεθα·
Πόλεως δ' ἀπάσης τοῦνομ' ἓν· πολλοῖς δέ μιν
Νόμοισι, τούτους πῶς διαφθεῖραί με δεῖ,
Ἐξὸν πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν;
Ἔστιν γὰρ ἀριθμὸν οἶδα, καὶ τοὐλάσσονος
Τὸ μεῖζον, ἑνὸς μὲν οἶκος οὐ πλεῖον σθένει,
Πταίσας, ἀπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
Εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θήλεως στάχυς
Ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
Οὐκ ἂν μιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
Θάνατον προταρβοῦσ'. ἀλλ' ἐμοί γ' εἴη τίκνα,
Ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν σχέτοι.
Μὴ σχήματα δ', ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.

sticum solum, nostra terra delectati, non sectamur. Praeterea, liberos ob hoc ipsum procreamus, ut deorum aras et patriam tuemur. Urbis autem universæ unum nomen est; multi autem eam incolunt. Hos exitio dare quomodo mihi fas est? Nam si numerandi artem intelligo et plura a paucioribus internosco, una domus afflicta non plus valet universa urbe, nec damnum æquale sustinet. Quod si domi apud me ea set vice femininæ seges mascula, et incendium hostile urbem invade ret, annon ipsum in belli certamen misissem, ne periret, metuens? At mihi liberi sunto, qui et pugnent et inter viros emineant, non species tantum virorum, inutiliter in urbe genitæ. Matrum vero lacryma

Solent certe ambitiosis atque invidis hujusmodi cogitationes obversari. Lysander, teste Plutarcho, ἔχθιστο τὴν πόλιν ἐμῶν ὑφ' ὑμετέρου μὲν αἰχμαλώτων, ὑφ' ἑτέρων δὲ βασιλευομένην.—V. 48. utcunque expedire licet, legendo: Ἐμοῦ δ', ᾧ τὸ πλεῖστον εἰσαεὶ μέρος. Nempe ἐμοὶ ἀναντῷ.—V. 49. formula est, οὐκ ἴσ' ἴσῃ, neque adeo cum sequentibus connecti debet. Vid. quæ dixi ad Electr. 1059. Frequentat præ aliis Libanius. Ibid. ἅπας pro ἅπαις Valckenarii V. Cl. emendatio est, in notis ad Phœniss. 1022. proposita.—V. 50. legendum θνατοῦ σέσεις ἐκβαλεῖ.—V. 51, 52, 53, 54. res omnine conjecturis agenda est. Vide igitur, an scopum tetigerim:

Οὐδ' ἂν πολίτης χρυσίων τε Τυρίων
Κρατῶν, ἐξὸν σπεῦσαν ἐν πόλιος ἄκρᾳ,
Εὐμολπίας, αἰδὲ Θρῄξ ἀναστένῃ λιὰς
Ἀτυρώσαιτο, δῆτα αἰδαμοῦ τιμωτία, vel θαυμασία.

πόλιος epithetum est deorum principum. Vid. Æschyl. Sept. Theb. 173. Supplic. 535. Antholog. Reisk. Ep. 488. χρυσίας, suavis, dilectæ. Sic Minnermus: χρυσῆς Ἀφροδίτης. Soph. χρυσίας ἐλπίδος. Ovid. Tyr. 161. Τυρίνου nomine Minervam venire docui ad Helen. 1315. Κραναία, Ἀθηνᾶ. vid. Suidam et Hesychii interpretes. ἐν πόλιος ἄκρᾳ, i. e. in Acropoli, sive arce Atheniensium, ubi Minervæ ἄγαλμα ἐξόδιον erat, hastam manu tenentis. Pausan. p. 22. De cultu ejus sic Statius Theb. II. 91. *Dimeque severas Fronde ligare comas et spargere floribus hastam.* Ab aliis nigenis eam coronari tanquam rem dete tabilem memorat. Eadem fere Romana religio. Cicero: *mos a majoribus tra tus — ut monumenta majorum sic sacra quisque defendat, ut ea ne ornari quidq nomine alieno sinat.* In Verrem IV. 3 Ἔγωγε pro ἐγὼ καί γε aliorum emendat est. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. edidit χρύσ' ἢ πολλ ἀρ. λ.—V. 9. a. Plutarchi lectionem rec pit Barnes. ἐξαγάγωμεν sunt translucere, co nitere, sanct. Heath.—V. 11. Barnes. αἰδ —V. 15—18. Barnes. in Inc. habet, τὸ Εἰ δὲ πάρ. — γένοιτο — τὸ πεφυκέναι — καὶ λιτανεύω τρέφω Τοῖσδέ γε δίκαιος ἐστὶν ὧδε σκο Postremos hos versus ita scribi vul

Τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν φέμπῃ τέκνα,
Πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.
Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
Ζῆν παῖδας εἴλοντο, καὶ παρῆσαν κακά.
Καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
Τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον, εὐκλειάν τ' ἴσην.
Τῇ 'μῇ δὲ παιδὶ στέφανος, ἡ μία μόνη
Πόλεως θανοῦσα τῆσδ' ὑπερδεδήσεται
Καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ, δοῦ' ὁμοσπόρους,
Σώσει· τί τούτων οὐχὶ δίξασθαι καλόν;
Τὴν οὐκ ἐμὴν γε, πλὴν φύσει, δώσω κόρην
Θῦσαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἱρεθήσεται
Πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
Οὔκουν ἀπαντᾷ γοῦν· ἐμοὶ σωθήσεται,

liberos dimittentium, multis in prælium euntibus animum effeminarunt. Odi mulieres, qui honestate posthabita, liberos vivere cupiunt, et ignaviam suadent. Quin et in prælio interfecti cum multis aliis commune sepulcrum et laudem parem obtinuisent. At meæ natæ singularis corona tribuetur, uni solique pro universis immolatæ. Sed et matrem et te, [Erechtheu] et duas sorores ab exsilio redimet. Ecquid horum non libenter amplecti decet? Dabo ergo natam, nullo jure meam, nisi quod peperi, pro patria immolandam. Nam si urbs capta fuerit, quem ego fructum liberorum meorum percipiam? Illud

Heath: Ἅ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τι φέρει πάλλευκα δὴ Τῆδέ γι δίλιαρ ἔχοντες οὐ θαμίσμεν.—V. 21. Barnes. — πολλοῖς δ' ἴσα.—V. 25. Barnes. — ὧν μ. εἷς κὐ πλέον σθ. —V. 27. θαλῶν Barnes.—V. 30. pro Ἅ vulgo Αἳ.—V. 31. Μὲ σχήμαν' ἄλλως, ed. Barnes.—V. 36. Barnes. εἵλοντο.—V. 39. Heath. — ἡ μόνη μία.—V. 41. Barnes. καὶ δόν γ' ἰ. Valck. ad Phœnias. 1022. legit καί σι, δύο δ' ἰ.—V. 46. a. Barnes. sic exhibet: O. ἅπαντα γοῦν ἰμ. σ.—Τὴν δ' ἰ. σ. π.—V. 50. Valck. ad Phœn. l. l. legit:—Θέσμ' ἴσως ἰ.—V. 52. Tridentem Gorgosi tribui non posse docuit etiam Heath.—V. 54. Grotii conjectura Στεφάνωσει δ' ἐχθρὸς οὐ. v. recepta a Barnes. —V. 59. Barnes. — ἰγγύ· καὶ ἡ. Valck. ad Phœn. restituit — ἴγωγ· ἡ. *Beck.*

Τὰς χήρους ἴσως αἰσχύνῃ χαρίζεται
Ἥλιόνιο ἰο βροτῶσιν· αἱ δὲ δρῶσι μὲν
χρόνῳ δὲ δρῶσι, πολλῷ δυσχολώτερα.

Corruptelam tertii versus metri vitium indicat. Musgravius leni verborum transpositione rem peragi posse putans, emendavit: χρόνῳ δὲ πολλῷ δρῶσι. Cum tamen χρόνῳ jam per se indicet, post longum temporis intervallum aliquid fieri (confer Valcken. in Theocr. Adon. p. 210.) cumque præterea δυσχολώτερα nude positum displiceat, legendum conjeci:

χρόνῳ δὲ δρῶσι πολλὰ δυσχολώτερα.

Τῷ πολλὰ sic positi duo exempla præbet Sophocl. Electra. v. 415. Πολλά σου σμικρὰ λόγου Ἐοφλαν ἔδη. et v. 605. Ὅν πολλὰ δή μι σὺ σφῷν μάστορα Ἐπεπόθεις. — Metri vitio alia esse corruptela prodit in v. 36.

Μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
Ζῆν παῖδας εἵλοντο καὶ παρῆσαν κακά.

Musgravius pro εἵλοντο a poëtæ manu ἔθηλον profectum esse suspicatur. Quod cum nimis a vulgatæ scripturæ literis absit, scribendum puto

Μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
Ζῆν παῖδας ΕΙ'ΧΟΝ καὶ παρῆσαν κακά.

Odio mulieres habeo, quæ liberorum vitam honestati et gloriæ prætulerunt. Mox v. 39. legitur:

ΤΗι 'ΜΗι δὲ σωδὶ στέφανος 'Η ΜΙΑ ΜΟΝΗ
Πόλιως θανοῦσα τῆσδ' ὑπερδεδήσεται.

Parum placet hoc in loco sagacissimi alias Tyrwhitti emendatio — στέφανος εἷς μία μόνη. neque satisfacit Heathii conjectura,

Ἄρξουσί τ' ἄλλοι· τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
Ἐκεῖνο δ', οὗ τὸ πλεῖστον ἐν πολιτῇ μέρος·
Οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ,
Προγόνων παλαιὰ θεσμία τις ἐκβαλεῖ.
Οὐδ' ἂν τελείας χρυσέας τε Γοργόνος
Τρίαιναν, ἀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις,
Εὔμολπος, οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστρέψει λεώς,
Στεφάνοισιν οὐδαμοῦ τιμήσεται.
Χρῆσθ', ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λογχεύμασι,
Σώζεσθε, νικᾶτ'· ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
Ὦ πατρὶς, εἴθε πάντες οἱ ναίουσί σε
Οὕτω φιλοῖεν, ὡς ἔγωγε· ῥᾳδίως
Οἰκοῖμεν ἂν σε, κ' ἐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.

ergo in mentem mihi nunc non venit; servabitur urbs, sed alii in urbe, si eam servavero, imperabunt: sed illud potius, quo maximam partem felix sum. Non fiet: me quidem volente, O conjux, nemo prisca majorum instituta subvertet; nec invicta aureaque Palladis hastam, in arce summa rectam stantem, Eumolpus, aut Thracius populus, coronabit coronis, quibus eam minime honorari fas est. Agite, O cives, partu meo utimini: sospitamini: vincitote: nihil una anima impedimento erit, ne urbem hanc sospitem præstem. O patria, utinam omnes, qui te incolunt, æque, ac ego, amarent: quiete te obtineremus, nec ullum damnum paterere.

legentis: ἡ μόνη μία. Mihi in mentem venit

Τῇ 'μῇ δὲ παιδὶ στέφανος ΤΙΜΗΣ, ΜΟΝΗ
Πόλεως θανούσῃ τῇδ' ὅτις, δεδόξεται.

Meæ autem filiæ honoris corona imponetur, quandoquidem una inventa est, quæ mortem pro civitate obiret. στέφανος τιμῆς ut στέφανος ὑπαλλίας apud Euripid. Suppl. v. 325. confer Valckenær. ad Phœn. p. 463. Simonides Epigr. in Anal. Vet. Poët. T. I. p. 133.

Οὗτος Ἀδμήτοιο πόνον τάφος· οὐ διὰ βουλὴν
Ἕλλην ἱλασθείσης ἀμφίδυτο στέφανον.

Si cui orationis structura in emendatione nostra paulo durior videatur, legat ille transpositis verbis:

ΤΙΜΗΣ δὲ παιδὶ στέφανος ΤΗΣ ΜΗΣ μόνη,
πόλεως θανούσῃ τῇδ' ὅτις, δεδόξεται.

Valckenærius in Diatribe Cap. VI. in quo Anaxagoræ quædam de duobus rerum creatarum principiis docte persequitur, egregie nonnulla disputavit de loco Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 416. C. D. a prioribus Euripideorum editoribus negligenter tractato

Ὁ δ' ἀρτι θάλλων σταχύ, δυοιν τὸν ἕνα
Ἀντὶς ἀείρθω, σπεῖρε· δεῖξε εἰς αὖθις
ΜΙΚΡΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑ.

Ut paucis dicam, Euripides mihi scripsisse videtur

— — σπεῖρ' ἀρὰς ἐς αὖθις
ΕΑΥΤΡΟΝ Α' ΕΞ ΑΙΑΝ.

Egregie firmatam video hanc paulo audaciorem conjecturam versu Admeti cujusdam apud Lucian. in Demon. repetito in Anal. V. P. T. II. p. 308.

Γαῖα λάβ' Ἄδμητον ΕΑΥΤΡΟΝ, βίῳ δ' ὡς ἕν
αὐτός.

Ἕλυτρα autem vocantur quæcunque velimenta sive putamina. Eustath. in Odyss. A'. p. 1389. ed. Rom. Μεταπλάσσουσι δὲ αὐτὸν τῇ ἀλλαγορίᾳ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς εἶναι ὡς συγκαλύπτουσαν ἑνὸς ἕκαστον ΕΑΥΤΡΟΝ τὸν ψυχικὸν μάργαρον. Eadem fere metaphora utitur Incertus Auctor Epigram. DCXIV.

— Ἐς αἰφνίδιας δὲ ἀναφορὰς
ψυχὴ παγκάλου σῶμ' ἀναδυομένου.

11. Ὀρθῶς μ' ἐπῄρου, βούλομαι δέ σοι, τέκνον,
(Φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαις ἂν πατρὸς
Γνώμας φράσαντος, ἂν ϑάνω) παραινέσαι
Κειμήλι' ἐσθλὰ, καὶ νέοισι χρήσιμα.
Βραχεῖ δὲ μύϑῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ·
Πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεών
Τῷ πλουσίῳ δὲ, τῷ τε μὴ, δίδους μέρος,
Ἴσον σαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσι δίδου.
Δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν πρὸς ϑάτερον
Γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μισεῖν.
Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ', ἢν βούλῃ πολὺν
Χρόνον μελάθροις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
Οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
Ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
Καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
Ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἥ τ' ἀδοξία,
Κἂν ᾖ σοφός τις, ἥ τ' ἀτιμία βίου.
Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
Κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
Τῇ σῇ πονηροὺς κλεῖϑρον εἰργέτω στέγης.
Ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
Ἀκόλαστα δ' ἤϑη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον,
Μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.
Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον,
Αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν,
Ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται,

Maximus Tyr. Diss. XVI. 2. p. 288. Ἡ δὲ ψυχὴ ἐκδῦσα τοῦ σώματος ἐπλανᾶτο ἐν τῷ αἰϑέρι. Ceterum confer Moschion. apud Stob. CXXII. p. 611. Incerti Epigram. DXLIV. Pythagor. v. 70. Alexid. apud Diogen. Laërt. in Vit. Platonis. Alia vide apud Valckenaer. in Diatr. l. c.

Euripidis esse videtur quod legitur in Eclogis Physicis Stobæi. T. VII. p. 119. Grot.

— Οὐχ ὧδε Διὸς
Ὀφϑαλμὸς· ἐγγὺς δ' ἐστὶ καὶ ΠΕΡ 'ΩΝ ΠΟΝΩ.

Sic MS. — Grotius dedit ex conjectura:

— καὶ παρὸν πόνῳ

in quo sensum desidero. Scripserat forsitan poëta, sive Euripides sive alius:

Οὐχ ὧδε Διὸς
Ὀφϑαλμὸς· ἐγγὺς δ' ἐστὶ καὶ ΠΟΡΡΩ ΠΟΤ'
'ΩΝ.

quae emendatio egregie firmatur Incerti cujusdam autoris versu, in eodem titulo servato, p. 125.

Πάμπαν γὰρ ἐσσὶς ὁ ϑεὸς ἐγγυϑὲν πλέον.

Et sic semper sibi opponuntur τὰ ἐγγὺς et τὰ πόῤῥω ὄντα. Stob. Ecl. Phys. T. XXII. Καίτι τὰ πόῤῥω τοῦ ἐγγυϑὲν εἶναι' ἴσχει. ut Valcken. emendavit hunc locum. Maximus Tyr. Diss. XXXIV. p. 405. Αἱ τῶν ϑυμιαμάτων ὀδμαὶ καὶ τοῖς πόῤῥω ουσι προσίενται. Jacobs.

Χρησταῖν στείχειν ἦν τις αἰσχύνῃ τέκνα·
Καὶ τοὺς πονηροὺς μή ποτ' εὔξῃν ἐν πόλει.
Κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἢ ναμίσματος,
Ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα,
Σκιρτῶσιν, ἀδίκως δ' εὐτυχοῦσιν δόμων.
Ἀλλ', ὦ τέκνον, μοι δὸς χέρ', ὡς ἔθιγε πατρὸς,
Καὶ χαῖρ', ὑπ' αἰδοῦς δ' οὐ λίαν ἀσπάζομαι.
Γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Recte me interrogasti, nec tibi, O fili, recusem (jam enim tibi consulere potes, et memoria custodire sententias a patre suggestas, si ipse moriar) præcipere monita salubria et juvenibus utilia. Brevi autem oratione multa complectar: Prisaum quidem mentem placidam tenere oportet: et diviti et egeno simul colloquens, æqualem te præbe probo cuicunque. Duobus negotiis eodem tempore propositis, uni animum applica, alterum differens. Divitias inique ne acquirito; si cupis diu in ædibus manere: nam quæ injuste domos intrant, periculo non carent. At acquirere operam dato: hoc enim et nobilitatem et conjugia bestissima concilist. Egestatem vero comitatur vilitas et contemtus, etiamsi sapiens quis fuerit. Amicos vero comparato, qui in sermonibus sententiam suam non deserant; qui voluptatis tuæ causa gratiam improbitate captent, eos janua tua a domo arceat. Consuetudinem seniorum sectare; at ingenia impura, in risu tantum excitando acria, fugito: non diu delectat voluptas improba. Nunquam potestatem adeptus turpes amores civium venare, quod et cædes et suspendia secum trahit, si quis proborum pauperum liberos constupraverit. Neque improbos in civitate promove; hi enim, vel pecunia abundantes, vel magistratum quemvis in urbe nacti, lasciviunt, domo præter spem amplificata. At, O fili, dextram patri, ut tangat, porrige et vale: præ pudore autem non multum te amplector; animus enim molliar justo hominem sapientem dedecet.

III. Ὀλίγους ἐπαινεῖ μᾶλλον, ἢ πολλοὺς κακούς.

Paucos malim, quam multos ignavos.

II. Stobæus Tit. III. et XIV. et XVII. et XLIV. et XCI. et XCII. et XCIV. et CXVI. Plut. Op. Mor. p. 102. et 602. Ed. Steph. Apostol. XIX. 98.—V. 7. Sequor MS. Coll. Nov. Oxon. Vet. Ed. habet τῷ πλουσίῳ τι μὴ δίδους μεῖζον μέρος. Ex utraque lectione sic locum utcunque reficias:

Τῷ πλουσίῳ τι, τῷ τι μὴ, βέλτιον μέρος
Ἴσον σεαυτὸν ἀποβλέπων πασιν δίδου.

Ver. 10. Legendum forte Γυάμων προσάντων, τὴν ἰσονείαν μισθείς.—Ver. 30. Plutarchus εἰς τιμὰς τινας præbet. Ex v. 2. et 32. patet, patris hæc ad filium monita esse; quo magis mirandum est, Meropæ a Plutarcho tribui, Op. Mor. p. 108. Erechtheus porro est, quem patrem hic dicimus. *Musg.*

Ver. 7. Barnes. τῷ πλ. δὲ μὴ δ. μ. μ. et v. 8. — εἰ σίδων σῶον δ. e conjectura Salm. nam olim erat ἀσιδῶν, quod Salm. mutari voluit in εἰ σίδοι.—V. 9. Vulg. προσμάντων. Dualem exhibet Stob. Tit. III. —V. 10. Codicum scriptura erat, Γυάμων προσάντων τὴν ἰσονείαν μίσθις, Salm. respexit suit—τὴν ἰσονείαν μίσθις, Grotius Γ. π. μισθ' ἰς αὖθις μίσθιν, quod Barnes. recepit. —V. 12. πανῶν Stob. Grot. Tit. XCIV. vulgo ἀδίκως.—V. 18. Barnes. φίλων δὲ μ.—V. 22. omittitur apud Stob. Tit. III. et v. 23. ita legitur: Ἐπαχθὲς εἰσφέρει ἀκοὴ λόγον τινὸς, sed Tit. CXVI. exstat, ut hic vulgatur.—V. 27. Barnes.—δὲ πρ.—V. 33. γ' ante οὐ non est in Barnes. Heath. corrigit οὐ λίαν σ' ἀσπάζ. *Buch.*

III. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

IV. Οὐδὶς, στρατεύσας ἄδικα, σῶς ἦλθεν πάλιν.

V. Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς χρὴ κινεῖν δόρυ
Στρατηλάτας χρὴ, τῶν θεῶν δὲ μὴ βίᾳ.

Nemo, injuste bellum gerens, redit incolumis. Hinc prudentes imperatores, Diis volentibus, non invitis, bellum auspicari oportet.

VI. Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλάκειν
Ἀράχναις, μετὰ δ' ἡ-
συχίας πολιᾷ γήραϊ συνοικοίην, ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα πολιὸν στεφανώσας. Θρῄκιον πέλτην πρὸς Ἀθηνᾶς περιείλοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις,
Δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν
Ἃν σοφοὶ κλέωνται.

Quiescat mihi hasta, ut araneæ circa eam telam texant; tranquille autem canam senectutem transigam cantemque sertis eanum caput redimitus, Threicium parmam Minervæ domui peristylio ornatæ appendens, et librorum vocem, quam sapientes ediderunt, explicem.

VII. Θετῶν δὲ παίδων τοῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
Κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών.

Proles adoptiva quid valet? Quæ enim natura dedit, figmentis præponenda sunt.

VIII. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἥδιον τέκνοις.
Ἐρᾶτε μητρὸς, παῖδες· ὡς οὐκ ἔστ' ἔρως
Τοιοῦτος ἄλλος, οἷος ἡδίων ἐρᾶν.

v. Duo fragmenta sensu cohærentia tanquam unum exhibeo. Utrumque præbet Stobæus Tit. LIV. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. LV. Plutarch. in Nicia, p. 966. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 1. In Stob. Gean. Ἀρεσίνου μοι — ἀράχνα, in Grot. p. 211. ex conject. Salm. Ἀρεσῖ τάμῷ μίτον ἀμφιπλίην ἀράχνα, quod recepit Barnes. Plut. κείσθω δόρυ μοι, quo et ducit scriptura cod. Voss. Stobæi apud Valck. p. 169. — V. 5. ss. Idem V. D. p. 170. ita redegit ad leges versuum anapæsticorum:

Κεῖσθω δή, καὶ, στεφάνοισι κάρα
Πολιὸν στεφανώσας, θρῃκίων
Πέλτας πατρίδι γ' ἐν Ἀθήνας
Περὶ κίονι ἀγκρεμάσας, etc.

In his Ἀθήνας et ἀγκρεμάσας (vulgo ἐγκρεμ.) dedit cod. Stob. Leid. Heath. metrum versuum restituit sic:

Ἀρεσῖ σᾷ μίτον ἀμφιπλίην anapæst. dimeter.
Ἀράχνα, μετὰ δ' ἡσυχίας πολιᾷ anap. dimet.
Γήρᾳ ξυνοικοίην. Euripidea.
Ἀείδοιμι δὲ, στεφάνοις glyconius σολοικισμένος.
Κάρα πολιὸν στεφανώσας, prosodiacus dimeter hypercatal.
Θρῃκίων πέλτας πρὸς Ἀθήνας anapæst. dimeter.
Περιείλοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις. idem.
Δέλτων δ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν, iambicus dimeter hypercat.
Ἃν σοφοὶ κλέωνται. ithyphallicus.

Verba Θρῃκίων πέλτας, &c. vertit sic: *Threcia* (hostium debellatorum, tropæi vice) *pelta suspensa ad Minervæ templum columnis circa suffultum.* Neque enim cum Grot. capiendum esse de Atheniensium scutis ad lectuli columnas pacis tempore suspensis. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. LXXVI. Gesnerus corrigebat δοκησάντων. Sed δόκημα exstat Herc. Fur. 111. *Musg.*

Nihil liberis matre amicius est. Matrem, O liberi, diligite. Nullum enim amoris genus jucundius est.

IX. Τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον, ἢ τὰς ἁρπαγάς,
Τιμᾶν δίκαιον· οὔτε γὰρ πλοῦτος ποτὲ
Βέβαιος ἄδικος.

Lucra potius, quam rapinas, sequi oportet. Divitiæ enim malæ partæ parum stabiles sunt.

X. Ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγαθ' αὔξεται βροτοῖς·
Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακὴ τ' ἀνανδρία
Οὔτ' οἶκον, οὔτε βίοτον, οὐδὲν ὠφελεῖ.

Bona mortalibus per laborem proveniunt; at vita delicata turpisque ignavia nec privatorum domos, nec rempublicam, juvat.

XI. * * ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας
Ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέποντος μὴ καλῶς.

Ego vero eos, qui honeste moriuntur, magis vivere aio, quam qui lucem cum dedecore adspicit.

XII. Αἰδοῦς δὲ αὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι.
Καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὐ κακὸν μέγα.

Ipse autem, de pudore quid statuam, neacio; nam et eo opus est, et multum aliquando nocet.

XIII. * * εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ
Πηγαῖσι δ' — οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

In solo haud strato cubant, nec fontibus pedes lavant.

XIV. Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.

Ad terram Æthiopicam sospitem præstitisti.

XV. Ζεύγος τριπάρθενον.

Trium virginum cœtum.

XVI. Καί μοι πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπει δόμων.
Φράσον σιλήνας τάσδε πυρίμου χλόης.

VIII. Stobæus Tit. LXXIX. Elegantor Grotius *αἰσίων* pro *ἀδίων*. *Musg.* *αἰσίων* Barnes. recepit. *Beck.*

IX. Stobæus Tit. XCIV. Verti, quasi esset *τὰς ἁρπαλέας*. Alterum certe intellectu difficile est. *Musg.*

X. Stobæus Tit. XXIX. bis. Confer Archelai Fragm. V. *Musg.*

Ver. 2. Barnes. — *ἡ κακὴ τ' ἀνολβία.* *Beck.*

XII. Stobæus Tit. CXXII. Euripidi tribuit quoque MS. Coll. Nov. qui *βλέπειν τινὸς* habet, non *βλέποντος τινός*, cui bene substituerat Grotius *βλέποντος*. *Musg.*

XII. Clem. Alex. p. 741. Ed. Par. *Musg.*

Ver. 1. Pro *αἰδοῦς* fl *αἰσχύς* Scaliger rescribit *αἰδοῦς δί γ' αἰσχύς*. *Beck.*

XIII. Clem. Alex. p. 739. Hiatum, vocibus transpositis, facile tollas, legendo sc. *ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας*. De re conf. Hom. Il. π'. 235. *Musg.*

Ver. 2. Heath. vult: *Πίδας* fl *πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσιν* — Valck. D. p. 170. a. *Πηγαῖσι* (Σελλοὶ) *δ' ὃν.* — *Σελλοὶ* dicuntur *sacerdotes Jovis Dodonæi.* *Beck.*

XIV. Steph. Byzantin. v. *Αἰθίοψ.* *Musg*

XVII. Βοῦς ἕβδομος.

Bos septimus.

XVIII. Μίασμα δρυός.

Quercus piaculum.

XIX. Ἀσιάδος κρούματα.

Citharæ Asiaticæ pulsationes.

EURYSTHEUS, *Drama Satyricum.*

I. * * * κύαθον, ἢ χαλκήλατον
Ἠμὼν, προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

Cyathum, vel cribrum æneum, colaphis hisce opponens.

II. * * πάντας δ' ἐξεθέρισεν, ὡς στάχυν
Πύριμον, σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

Omnes autem demessuit, tanquam aristas triticeas, lamina ensis nigri resecans.

III. Πέμψεις δ' ἐς ᾅδου ζῶντα, κ' οὐ τεθνηκότα,
Καί μοι τὸ τέρδρον δῆλον εἰσπορεύομαι.

Ad orcum vero mittes me vivum, non mortuum; et non ignotus mihi est finis, ad quem eo.

IV. Πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χρὴ τὸν διάκονον,
Τοιοῦτόν τ' εἶναι, καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

Ministrum quidem in hujusmodi reb s fidelem esse cupio, et dominorum consilia celare.

XV. Hesychius v. Ζυγός. *Musg.*

XVI. Suidas v. Ἀπόστατον. in quem locum Toupius V. Cl. multa explicandi causa, ingeniose, quanquam frustra, molitur. *Musg.*

Is emendat ἐσπίρατος (ut jam in ed. Porti) et περίνεω. Exstat fr. etiam apud Suid. V. Σιλήνου. *Beck.*

XVII. Suidas V. Βοῦς, qui et copiose explicat. *Musg.*

XVIII. Appendix Vatican. II. 67. Loquitur de facinore scelesto, quo Bœoti olim quercus Dodonææ sanctimoniam violarunt. *Musg.*

XIX. Etymolog. M. v. Ἀσιάνις monet, Aristophanem hoc ex Eurip. Erechtheo transtulisse. Locus Aristoph. est Thesmoph. 126. *Musg.*

I. Pollux Lib. X. 108. *Musg.*

Sic Viri D. ad Poll. e MSS. emendarunt. Vulgo — προσὼν — ὑποπωπίοις. Ante κύαθον in Poll. etiam additur ἅ. *Musg.*

II. Pollux Lib. X. 145. ita exhibet: πῶς δὲ φασγάνῳ ἐξεθέριζεν, ὅσπερ πύριμον σπάθῃ κ. φ. μ. quod Piersonus sic emendabat: Α. Πῶς δ' ἐξεθέριζεν; Β. ὅσπερ πύριμον στάχυν Σπάθῃ κ. φ. μ. Sed ἐξεθέριζεν, vox graphice rem depingens, interroganti, atque adeo, quomodo acta sit, ignoranti, non convenit. *Musg.*

In Poll. est etiam ἐξεθέριζεν et πύριμον. Jungerm. sic constituebat: — πῶς δὲ φασγάνῳ Ἐξεθέριζεν, ὅσπερ πύριμον σπάθῃ κ. φ. μ. Heath.: τοὺς δὲ φ. Ἐξεθ. ὅ. πύριμον στάχυν Σ. κ. φ. μ. *Beck.*

III. Erotianus v. Τέρδρον. — V. 2. Nisi gravius mendum latet, legendum εἰς ὃ πορεύομαι. *Musg.*

Ver. 2. Heath. legit: — ὃς πορεύομαι. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. LXII. στέγειν, quod Grotius pro στέργειν dedit, firmatur a MSS. Coll. Nov. Reliqua sic mihi emendanda videntur:

v. Μάτην δὲ θνητοὶ τοὺς νόθους φύγουσ' ἄρα
Παῖδας φυτεύειν· ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φυῇ,
Οὐ τοὔνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

Sine ratione homines spuriam prolem procreare vitant: nam qui natura probus fuerit, indoli ejus non officiet nomen.

VI. Νῦν δ' ἄν τις οἴκοι πλουσίαν ἔχῃ φάτνην,
Πρῶτος γέγραπται τῶν κακίστων πράτει,
Τὰ δ' ἔργ' ἐλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

Nunc autem si quis domum habeat locupletem, superior habetur iis, qui virtute excellunt; et facta fortia præ pecunia deprimimus.

VII. Οὐκ οἶδ', ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
Ὀρθὰς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

Nescio, qua norma hominum casus recte metientem, quid agendum sit, perspicere licet.

VIII. Σκύφος τε μακρός. Et poculum altum.

IX. Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιέ, μὴ δείσῃς τάδε.
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
Βλέπειν τ' ἀγάλματ', ὥδ' ἀνὴρ σεσῖνος σοφός.

Fieri non potest, O senex: ne hæc metuas. Statuæ a Dædalo factæ omnes moveri et cernere videntur; adeo ille sapiens est.

X. Ταρτάριος. Tartarus.

GLAUCUS. *

I. Βαρὺ τὸ φέρεμ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ.

Grave toleratu est viri improbi arrogantia.

Πονεῖν μὲν οὖν αὐτῷ γε τὸν δάσσονα
Τοιοῦτό τ' ὄντα, καὶ σνίγειν τὰ δεσποτῶν. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. exhibuit sic: Πονεῖν οὖν χρὴ δάσσονα. Ut a M. editum est, habent edd. Stob. priores, omisso tantum τὸν. Heath. corrigit: — Πονεῖν χρὴ μὲν οὖν δάσσονα.—V. 2. τ' ante ὄντα omisit Barnes. Ib. Pro σνίγειν δ δεῖ Anonymus, qui edit. Florentinas emendationes adscripsit, legit σνίγειν δ δεῖ. *Beck.*

v. Stobæus Tit. LXXVII. *Musg.*

Ver. 3. Vulgo διαφθίει ex em. Grot. cum olim esset διαφθίειν. διαφθερεῖ emendarunt jam Valck. ad Amm. et Heath. *Beck.*

VI. Stobæus Tit. XCII.—V. 2. pro κακίστων lego ἀμεινόνων. πρῶτος valet πρέπει, ut apud Suidam v. Παλάμηλαι, et alibi non semel. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. XCVIII. *Musg.*

Ver. 2. συνθρήσαντ' scribit Pierson. apud Valck. D. p. 172. *Beck.*

VIII. Athenæus Lib. XI. 14. *Musg.*

IX. Scholia in Hecub. 826. Fac, mihi nem Eurystheo dixisse, Herculem, priusquam ad inferos descendisset, a se visum esse, et facile, quo hæc pertinent, intelliges. *Musg.*

Ver. 2. apud Barnes. δοκῶ, quod retinet Heath. et pro κἀνέτι legit σώτου. δοκοῦσι dant Schol. Hec. et Tzetz. Chil. I. 516. δοκεῖ emendat Valck. p. 171.—V. 3. editum est ex emend. Valck. l. l. et Heath. et Barn. in Add. Apud Schol. est Βλέπειν.—ἔτ'. *Beck.*

X. Steph. Byzant. v. Τάρταρος. *Musg.*

* In Glauci historia, prout ab Hygino enarratur Fab. CXXXVI. tantæ sunt Polyidi partes, ut prorsus sit suspicari, eandem fabulam esse, quæ nunc Glauci, nunc Polyidi, nomine veniat. Sic enim Hecuba Polydori, Hippolytus Phædræ, Bacchæ Penthei titulo nonnunquam citantur.

II. Ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς,
Νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας,
Παράδειγμ' ἔχοντας, τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

Quando improbus aliquis in civitate prospere agit, bonorum animos cura afficit, quibus pro exemplo est malorum auctoritas.

III. Φεῦ φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους,
Γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον.

Heu, heu, senectus ut multos secum trahit morbos; nec seni terminum vitæ prorogare licet.

IV. Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Longa enim vita multa habet incommoda.

HIPPOLYTUS Καλυπτόμενος. *

I. Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.

Ne mihi quidquam horum pollicearis.

II. Ἔγωγε φαμὶ, καὶ νόμον γε μὴ σάβειν
Ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

Ego quidem censeo, legem in rebus angustis non pluris, quam necessitatem, habendam esse.

III. Ὦ πότνι' Αἰδὼς, εἴθε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
Ξυνοῦσα τἀναίσχυντον ἐξήρου φρενῶν.

O sancte pudor, utinam omnibus hominibus adjunctus inverecundiam ex animis tolleres.

IV. Οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι·
Τολμήμασιν δὲ καὶ χεροῖν ὑπερβολαῖς
Ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται.

Non enim secundum pietatem hominum casus sunt. Sed audacia et manuum præstantia comparantur et captantur omnia.

I. Stobæus Tit. XXII. φέρεμ' pro φέρεται a Grotio est. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XLV. *Musg.*

III. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*

IV. Stobæus ibid. *Musg.*

A Stob. laudatur, nulla fabulæ facta mentione, anct. Heath. *Beck.*

* Historia eadem est, quæ in Hippolyto Στεφανηφόρῳ: hanc enim prioris δεύτερον εἶδος esse clare docet auctor argumenti. Καλυπτόμενος quid significet, non satis convenit inter eruditos. Mihi verisimillimum videtur, Hippolytum, postquam raptu equorum laceratus esset, non vivum postea in scenam delatum esse, ut in superstite tragœdia, sed mortuum et καλυπτόμενον. Quippe verbum καλύπτειν hac in re proprium erat. Libanius: ἀφιλπίνω τις τὰ βίλη, καλυπτίνω τοὺς νεκρούς. Vol. I. p. 144. Barnes. De œconomia novimus, Phædram in ea propositam esse σφετερισμαλοῦσαν τῷ Θησεῖ — ὡς δὲ τὰς ἐπὶ τοῦτον κατηγορίας ἐφεσθῆναι τῶν Ἱππολύτου. Plut. de Aud. Poët. Lunam invocasse Phædram ἐν τῷ καλουμένῳ (f. καλυπτομένῳ) Ἱππολύτῳ, docet Theocriti Scholiastes ad Idyll. II. 10. *Musg.*

Col. Valck. Præf. ad Hipp. censet, ita dici propterea, quod posterior editio priorem obscuraverit, et quasi obtexerit. *Beck.*

I. Schol. Aristoph. ad Vesp. 748. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XII. *Musg.*

Brunck. conjicit: καὶ νόμον μὴ δεῖν σέβειν. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XXXI. *Musg.*

Ver. 1. τοῖς πᾶσι βροτοῖς retinuit Br., ut est in ed. Stob. Gesn. et in cod. Reg. *Beck.*

v. Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
Νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις.

Nam qui Venerem nimis fugiunt, perinde errant, ac qui nimis sectantur.

vi. Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεόν.

Habeo autem audaciæ magistrum, in rebus angustis facillime se expedientem, Amorem, deum maxime omnium invictum.

vii. Ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον.

Ob ignem enim subreptum mulieres nascimur, alius ignis major et vinci difficilior.

viii. Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λώϊστον φρονεῖν·
Γυναικὶ πείθου μηδὲ τὰ ληθῆ κλύων.

Moneo te, Theseu, cogitando, quod optimum sit, quærere. Fœminæ autem, vel cum verum audis, ne obtempera.

ix. Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
Φωνὴν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν, ἃ χρὴ δοκεῖν.

Heu, heu, quod res ipsæ vocem inter homines non habent, ut nihil valerent vafri oratores. Nunc autem sermonibus copiose fluentibus verissima evertunt, ut aliter, quam æquum erat, judicent.

iv. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

v. Stobæus Tit. LXIII. habet τοῖς διώκουσιν ἄγαν: Plutarchus vero Op. Mor. p. 1392. Ed. Steph. τοῖς ἀγαθὰ ἡρεμίους. Veram lectionem offendit Muretus Var. Lect. IX. 18. Senem, Hippolyti monitorem, hæc loqui existimat Valckenærius V. Cl. *Musg.*

Ver. 2. In Stob. Serm. LXI. Flor. Grot. p. 239. cod. Reg. ut ed. Gesn. habet τοῖς διώκουσιν ἄγαν. Pronam esse emendationem τ. δ. λίαν, monet Br., sed Mureti conjecturam tamen a se quoque præferri. *Beck.*

vi. Stobæus Tit. LXIII. Phædram loqui suspicor. *Musg.*

Brunckio quoque verba Phædræ, non nutricis, esse videntur. *Beck.*

vii. Stobæus Tit. LXXIII. Clem. Alex. p. 622. Ed. Par. sic exhibet: ἀντὶ πυρὸς δὴ γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκες. Allusio est ad Hesiod. Op. et D. 57. quod et Clemens notavit. *Musg.*

Barnes. ita:—ἀντὶ γὰρ πυρὸς Πῦρ ἄλλο μεῖζον ἠλθ' δυσμαχώτερον Ἔβλαστον αἱ γυναῖκες.

Br. exhibuit ita, ut Grot. Flor. Serm. LXXI. p. 309. atque Barn., et Grotii notam repetiit hanc: "Hanc lectionem in versus suos distinctam concinnavimus ex duabus corruptis, quarum ea, quæ apud Stobæum, sic habebat:

ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον.

Altera vero apud Clementem Strom. VI. in hunc modum: ἀντὶ πυρὸς δὴ γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκες." *Beck.*

viii. Stobæus Tit. LXXIII. Chorum loqui monet Valckenærius. *Musg.*

Pierson. ad Mœr. p. 300. emendat — καὶ τὸ λῷστον τῶν φρονεῖν: nam Attico censet iota, quod non pronuntiarent, etiam in scribendo omisisse. *Beck.*

Ver. 1. Br. edidit: καὶ τὸ λῷστον σὺ φρονεῖν. Reg. cod. Stob. vulgatum refert. — V. 2. Br. exhibuit τἀληθῆ, non τὰ ληθῆ. *Beck.*

X. Ὕβριν τε τίκτει πλοῦτος, ἢ φειδὼ βίου.

Et divitiæ pariunt vel insolentiam, vel parsimoniam.

XI. Ὁρῶ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
Τίκτουσαν ὕβριν τὴν πάροιθ' εὐπραξίαν.

Video autem, plerisque mortalium priorem fortunam insolentiam parere.

XII. * * πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν.

Statim ad equorum stationem properans.

XIII. Τί δ', ἢν λυθῇς με διαβαλεῖς, παθεῖν σε δεῖ;

Quid autem pati te oportet, si dimissus me deceperis?

XIV. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος,
Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς γε πράσσουσιν καλῶς
Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

O lucidum cœlum et sancta diei lux, quam suave est te adspicere et prospere agentibus et infelicibus, in quorum numero ipse sum.

XV. Διοπῇ. Nauclero.

XVI. Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα πραίνουσιν θεοί.

Verum hæc non recte Dii dijudicant.

XVII. Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.

Amicitia intempestiva nihil ab inimicitia differt.

IX. Stobæus Tit. LXXXII. Plutarch. Op. Mor. p. 1435. Ed. Steph. vid. ad Alexandræ Fragm. III. Pro *ὑφέσεσι συνέμασι*, quæ Clem. Alexandrin. lectio est, p. 290. Stobæus habet *ὑφέσμοις πιστώμασι*. *Musg.*

Barnes. — *Ἴσ' ἴσοι* — *λόγοι* — *ὑφέσμοις πιστώμασιν τἀληθία τ' ἀληθίστατα*, Stob. T. LXXXII. *πιστώμασιν ἀληθίστατα*, Valck. ad Phœn. 1715. Idem D. p. 256. suspicatur, hos versus in ed. prima Hippol. lectos, ubi nunc v. 488. ss.

Ver. 2. Br. edidit: *Ἴσ' ἴσοι μηδὲν εἰ δικαίοι λόγοι.* et v. 3. Stobæi lectionem recepit, quamvis ea anapæstum in quarta sede contineat: *νῦν δ' ὑφέσμοις πιστώμασι τἀλη9.* (Vitari anapæstus posse videtur, modo scribatur *τἀ 'λη9.*) *Beck.*

Νῦν δ' ὑφέσει συνέμασι τἀληθέστατα
Κλίνουσιν.

Ita Cl. Alex. Str. I. p. 340. Lego *ὑποχέσεσι*— Vide Euripid. Bacch. 264. Plutarch. Pericl. p. 155. C. *Por.*

X. Stobæus Tit. XCIII. Apostolius XIX. 82. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

XII. Pollux IX. 50. *Musg.*

XIII. Erotianus v. *διαβλήθησαι.* Conjiciebam, legendum esse *λυθεὶς* et *διαβαλῇς.* *Musg.*

Heath. hoc fr. sic exhibet: *Τί δ', ἢν ψευδῆ μ. δ.*

λυθεὶς et *διαβάλῃς* e Musgr. conjectura recepit Br. *Beck.*

XIV. Stobæus Tit. CXX. *Musg.*

Ver. 2. Reg. cod. *ὅς σ' ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσ. καλῶς.* Utrumque recepit Br. *τε* etiam in ed. Gesn. legitur. *Beck.*

XV. Erotianus in voce. *Musg.*

διόπᾳ scripsit Br. et sic ponendum esse accentum, docet ex Hes. Æsch. Pers. 44. et Nost. Rhes. 738. ubi in utroque reg. cod. æque male *διοπῶν* exhiberi monet. *Beck.*

XVI. Justinus Martyr, p. 107. *Musg.*

Heath. ex Justin. de Mon. p. 69. ed. Hutchin. dedit *κρίνουσιν*, non *κραίνουσιν.* *Beck.*

Br. habet *κρίνουσιν* ex edit. Oxon. 1703. 8. p. 169. *Beck.*

XVII. Apostolius Cent. II. 20. Phædram alloquitur Hippolytus. *Musg.*

Schol. Eurip. Hippol. 593. paullo aliter. *Beck.*

XVIII. Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμῆς,
Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην.
Οὔτοτι θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη
Δύναμις μείζων· ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ',
Ἢ μετόπισθεν,
Τῆς εὐσεβείας χάρις ἰσθλή.

O divine Hippolyte heros, quem tu honoris locum ob cunctantem adeptus es! Nihil inter homines virtutem potestate superat; seyus enim, vel serius, præmium pietati debitum venit.

HYPSIPYLE.*

I. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
Καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασσὸν πέτα
Ἡδὺς χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν.

Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus inter tædas super Parnassum saltat chorees agens cum puellis Delphicis.

II. Οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν.

Pampinus sacrum racemum fert.

III. Περίβαλ', ὦ τέκνον.

Circumda, O puer.

IV. Ἄ γοῦν παραινῶ, ταὐτά μου δέξαι, γύναι·
Ἔφυ μὲν οὐδείς, ὅστις οὐ πονεῖ, βροτῶν,
Θάπτει τε τέκνα, χἄτερ' αὖ σπείρει νία,
Αὐτός τε θνήσκει· καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοὶ
Εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει
Βίον διαίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν,
Καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή· τί ταῦτα δεῖ
Στένειν, ἅτερ δεῖ πατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
Δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

XVIII. Stobæus Tit. V. Fabulam hi versus clausisse videntur. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. τιμᾶς et v. ult. ἰσοτιμίαν. Heath. etiam hoc fr. laudat: — ὃ στάτερ, Ἀνάγκην ἄγαλμ' ἰδεῖν τιμάν, e Schol. Arist. Vesp. 312.

Br. edidit τιμὰς — In cod. Reg. est ut in Gesn. et Grot. ed. τιμᾶς, quod male in τιμῆς ab aliis mutatum esse censet. Frequentius enim λαγχάνειν cum accus. plur. construi, quam cum genit. Ver. ult. ἰσοτιμίας Br. exhibuit. Idem monet, fabulam hos versus clausisse. *Beck.*

* De hujus dramatis historia vid. Hyginum Fab. LXXIV. et Statium Thebaid. Lib. IV. et V. *Musg.*

I. Scholiast. Aristoph. ad Ran. 1263. Prologi initium esse decet. Quænam in hoc dramate Bacchi fuerint partes, ostendet, si quæris, Statius Theb. V. 285. *Musg.*

II. Schol. Aristoph. ad Ran. 1355. *Musg.*

III. Schol. Aristoph. ad Ran. 1357. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. CVIII. Clem. Alex. p. 495. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 192. Ed. Steph. Cicero Tuscul. Disp. III. 25. Latine interpretatur. Eurydices.

Quæ autem hortor, ne rejicias, mulier. Nemo mortalium est, qui non doleat; liberosque sepeliat, et alios iterum gignat; et ipse moriatur. Valde autem anguntur homines, terram terræ inferentes. Verum necesse est vitam demeti, tanquam aristas frugiferas, et hunc esse, illum vero interire. Quomodo hæc lugere æquum est, quæ secundum naturam obeunda sunt? Nihil enim necessarium grave esse debet.

v. Καθίσας ἥδρεπεν
Ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ
Αἰρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων
Ἡδομένᾳ ψυχᾷ,
Τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Considens decerpsit alium ex alio florem sequens, mente læta, infantum more insatiabilis.

VI. Καποῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

Improbis lucrum præ justitia æstimatur.

VII. Ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Ira enim posita, omnis vir sapientior.

VIII. Ἄελπτον οὐδὲν· πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

Nihil desperandum: quidvis exspectare licet.

IX. Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον.

X. Δείξω γὰρ Ἀργείοισιν Ἀχελῴου ῥόον.

Ostendam enim Argivis aquæ rivum.

XI. Ἰδού, πρὸς αἰθὲρ ἐξαμιλλῆσαι κόραις
Γραπτοὺς (ἐν αἴσῃ) οἷσι προσβλέπων τύπους.

Adspice: oculis ad cœlum contende, pictas in fastigio figuras contemplans.

Archemori matrem, alloquitur Amphiaraus.—V. 2. Stobæus habet ἕτερος οἷος ἀεὶ φυτῶ.—V. 3. Plutarchus ἀνθέων νέα.—V. 4. Lego ex conjectura κόρας δ' ἄχθονας.—V. 5. Grotii emendationem exhibeo a Ciceronis interpretatione firmatam.—V. ult. Stobæus et Clemens habent Οὐ δεινὸν οὐδέν. Leviora omitto. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. Ἐγὼ (i. e. ἐγὼ οὖν) σ. perperam. v. Valck. p. 218. qui sic: Ἄ γ' οὖν σ. ν. μοι λ.—V. 3. Barnes. Θάνατον — καὶ πεπόθαι τέλλει. Valck. præfert Plutarchi πνέοντας.—V. 4. Barnes. — Θνήσκειν κρῖνα δ' ἄ. Valck. etiam κρῖνα legit.—V. 7. Barnes. et Valck. τὸν δὲ μή. — Quosdam hujus loci versus adhibuisse etiam Antoninum Imp. 7, 40. 11, 6. monet Valck. l. l. *Beck.*

v. Plutarch. Op. Mor. p. 167. Idem Symposiac. Lib. IV. 1. Priori loco ἄχεντον legit pro ἄπλητον. *Musg.*

Fragmentum hoc Euripidis esse, primus docuit Valck. D. p. 212. Grotius Exc. p. 463. et Valck. dedit: Εἰς τὸν λιμῶνα καθίσας Ἥδρεπεν, etc. Ἀλφεῖῳ ψ. *Beck.*

VI. Stobæus Tit. X. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. XX. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. CXI. *Musg.*

IX. Schol. Aristoph. in Ran. 1363. Suidas v. διδυναμήχανος legit ἄντρον. Neutrum equidem intelligo. *Musg.*

X. Macrobius Saturnal. V. 18. *Musg.*

Δείξω μὲν — Barnes. quo auctore apud Macr. ἀργυρίοιον fuit pro Ἀργείοισιν. *Beck.*

XI. Galenus Tom. V. p. 615. Ed. Basil. κόραις et προσβλέπων habet. Quæ uncis inclusi, Valckenærius [p. 214.] ex conjectura supplevit. Idem vir egregius emendat ἐξαμιλλᾶσθαι κόραις, et in versu secundo προσβλέπων. *Musg.*

XII. Εὔσημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

Bene obsignata et salva.

INO.*

I. Εὕδουσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ πολὺν χρόνον,
Νῦν ὄμμ' ἐγείρει. * * * *

Inus autem calamitas, postquam diu obdormiit, nunc oculum attollit.

II. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
Δράσασα μηδέν;

O carae mulieres, utinam iterum domum Athamantis incolerem, infectis, quae feci, omnibus.

III. Πολλοί γε θνητῶν τῷ θράσει τὰς συμφορὰς
Ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κἀπικρύπτεσθαι κακά.

Multi mortales audacia labes suas obscurare et male facta celare student.

IV. Βία νυν ἕλκετ', ὦ κακοὶ τιμὰς βροτοί,
Καὶ πᾶσθε πλοῦτον, πάντοθεν θηρώμενοι
Σύμμικτα μὴ δίκαια, καὶ δίκαι' ὁμοῦ.
Ἕπεισ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.

Ite nunc, improbi homines, vi honores attrahite, et divitias conquirite undecunque sectantes, promiscue per fas et nefas. Deinde messem luctuosam illinc provenientem metite.

V. Τίς ἆρα μήτηρ, ἢ πατὴρ, κακὸν μέγα
Βροτοῖς ἔφυσε, τὸν δυσώνυμον φθόνον;
Ποῦ καὶ πότ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
Ἐν χερσὶν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ καρ' ὄμματα
Ἔσθ' ἡμὶν, ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας

Eustath. in Iliad. N'. p. 940. 46. *Musg.*

Apud Eustath. Εὔσημα, quod ita, ut editur, emendavit L. C. V. *Beck.*

Ἐνδημία et Νεμεῖς ex Eurip. Hypsipyla adnotantur ab Hes. Harpocr. et Gramm. Sang. v. Valcken. p. 213. *Beck.*

* Hujus dramatis œconomiam enarrat, si titulo fides, Hyginus Fab. IV. Memoratur etiam ab Aristophane Vesp. 1404. Euripidis Ino νεμεμένη περὶ τοδῶν, quod Scholiastes explicat per νεμεμένη. Mihi neutrum satis perspicuum est. *Musg.*

I. Scholiastes Pindari ad Isthm. IV. 39. paullo aliter, sed ut vera lectio ex contextu patet. Ex Prologo desumtum videtur. *Musg.*

Schol. Ἰλιάδ' ἀδινοῖς συμφοραῖς. Barnes. inter Inc. Ἰλιάδα ἀδινὰς συμφοράς. Pierson. et Valck. p. 174. Ἰλιάδα δ' Ἰνοῦς συμφοράς. *Beck.*

II. Plut. Op. Mor. p. 986. Ed. Steph. Loquitur Ino. *Musg.*

Apud Plut. dicuntur esse verba Οἴμοι, sed Valck. p. 173. cum Gatak. legit Ἰνοῦς, et fragmentum Euripidi vindicavit. *Beck.*

III. Stobæus Tit. IV. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. X. Idem Tit. XCIII. *Musg.*

In altero Stob. loco est: Καὶ τῶν ἰφλ-κτ', ὦ — v. Valck. p. 176. *Beck.*

Stobæus Tit. XXXVIII. Ælian. Hist. Anim. 3. 15. Pro μάχθος v. 5. lege μισθός.—V. 6. cum Valckenario V. Cl. legendum πονοῦσι φαρμάκοις. *Musg.*

Τομαῖς ἀφαίρειν, ἢ τοτοῖς, ἢ φαρμάκοις,
Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

Quænam mater, vel pater, abominandam invidiam genuit, magnam mortalibus noxam? Ubi habitat, quam corporis partem sortita? In manibus, an in visceribus, an prope oculos? Quippe magnam medicis mercedem mereretur, vel sectione, vel potionibus, morbum amoliri, omnium, quibus homines obnoxii sunt, maximum.

VI. Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών.
Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
Πρήσειεν ἄν τις· καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα,
Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

Nemo autem hæc, quæ tacenda sunt, sciat. Parva enim face sylvam Idæam facile quis incenderit: Et si uni dixeris, quæ celari opus est, populo universo palam fient.

VII. Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
Χρὴ γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὁτιπλείστας ἔχειν
Γυναῖκας, εἴπερ ἄν τροφὴ δόμοις παρῇν.
Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
Τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο.
Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν
Ῥίπτοντες· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι
Νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

De mulieribus non recte legibus constitutum est. Oportuit enim divitem quamplurimas habere uxores, modo domi esset, unde aleret: Sic enim improbam ex ædibus ejiceret, probam vero tranquille retineret. Nunc autem unam respiciunt, aleam periculosam jacientes; non enim mores experti sponsas intra ædes, velut saburram, recipiunt.

VIII. Φεῦ.
Ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν· ἔν τε τοῖσι καὶ καλοῖς
Πολλῷ λέλειπται, κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

Eheu, quantum sexus muliebris virili infelicior est. Nam et in rebus honestis multum superatur, et in abstinentia a turpibus adhuc magis.

Ver. 3. Valck. p. 176. correxit: Τί δή ποτ' ε. — Altera ejus emendatio prostat in Not. ad Hippol. 518. sed ea jam Barnesio in mentem venerat.—V. 5. Heath. censet, leges grammaticæ postulare, — ὡς ἂν μ. ἂν ἰ. μ. *Beck.*

VI. Stobæus Tit. XLI. Scholiastes Pindari in Pyth. III. 66. Plutarch. Op. Mor. p. 900. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 2. Schol. Pind. σίλας. Scaliger in ora libri emendavit σπινθῆρος et λίτρας, quod probabat Valck. ad Ammon. p. 139. sed in Diatr. p. 174. λαμπτῆρος tuetur.—Ver. 3. Plut. ut editur, sed Stob. πρὸς ἕνα (Ir' dedit Barnes. ἕνα γ' em. Heath.) εἰπὼς τοτέ. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. LXVIII. *Musg.*

Ver. 4. Heath. vult ἐξέβαλλ' ἄν, sed repugnat Valck. p. 176. Idem Heath. ἑρματίζονται vertit, quasi fulcrum accersant. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

Ver. 3. Heath. emendat ἴν τι τοῦσι γὰρ καλοῖς, atque ita legitur in Stob. Gesn. p. 432, 32. Toup. ad Longin. p. 215. legit: ὧν τι καὶ τοῦσιν καλοῖς, et v. 4. πρὸς (ita enim voluisse videtur, vulgatur καὶ ἕν) τ. α. πλ. · *Beck.*

IX. Ὦ θνητὰ πράγματ', ὦ γυναικεῖαι φρένες,
Ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα.

O res humanæ! O mulierum animi, quanta nobis labes est Venus.

X. Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾶν,
Ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
Τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

Talem oportet uxori ancillam permittere, quæ, quod verum est, non tacebit, turpia vero ne adspicere quidem sustinet.

XI. Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα·
Κακοὺς δ' ἀπωστέον μιν, ὥσπερ ἄξιοι.

Parcamus viris honestis, parcamus: improbos autem, ut digni sunt, asperneamur.

XII. * * * τό τ' εὐγενὲς
Πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ', ὡς ἄρξουσι γῆς.

Et generis nobilitas magnam spem facit, eos imperium habituros.

XIII. Τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος,
Τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,
Τό τ' ἀξίωμα μᾶλλον, ἢ τὰ χρήματα.

Multi, natorum causa, conjugem nobilem, licet deformis sit, expetunt, et dignitatem potius, quam divitias.

XIV. Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ', ὅσ' εὐγενῆ χρεών·
Σιγᾶν, ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν, ἵν' ἀσφαλές·
Ὁρᾶν δ', ἃ δεῖ μὲ, κοὐχ ὁρᾶν, ἃ μὴ χρεών.
Γαστρὸς κρατεῖν δέ. καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
Ἐλευθέροισιν ἐκπεπαίδευμαι τρόποις.

Novi autem omnia, quæ bene natum oportet; tacere, ubi opus est, loqui, ubi tutum, videre, quæ conveniunt, quæ non, prævidere, gulam moderari; licet enim fortuna utar nunc adversa, mores liberales didici.

XV. Κέκτησο δ' ὀρθῶς, ἃ 'ν ἔχῃς ἄνευ ψόγου,
Καὶ μικρὰ σώζου τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεί.
Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ
Ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν.

XII. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

X. Stobæus Tit. LXXXV.—V. 1. lego πρόσπολον ἐᾶν.—V. 3. ἔχει. *Musg.*

Ver. 1. σ' ἐᾶν Grot. et Barnes. γ' ἐᾶν, Heath. σ' ἐᾶν, Valck. p. 176. qui forte etiam conjici posse monet σταθῆν ex Hippol. 641.—V. 3. Heath. mavult αἰ, vel κἂν s. l. l. Prius se probavit Valckenærio. *Beck.*

XI. Stobæus Tit. LXXXVI. *Musg.*

XII. Stobæus Tit. LXXXVIII. *Musg.*

XIII. Stobæus ibid. *Musg.*

XIV. Stobæus Tit. LXXXIX. Plut. Op. Mor. p. 898. Ed. Steph. A. Gellius XIII. 18.—V. 4. emendandum cum Jo. Luzzio (apud Valck. D. p. 175.) κἂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦ: nisi malis καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὤν. Loquitur Ino. *Musg.*

Ver. 2. Σιγᾶν δ' Valcken. e Plut. de Garrul. p. 506. C. ubi et ἵνα. Eundem versum profert idem de Exsil. p. 606. Valck. etiam dedit. — Ὁρᾶν δ' et κρατεῖν τε. *Beck.*

XV. Stobæus Tit. IX. Idem Tit.

Compara autem probe et sine dedecore, quæ habueris; et exigua custodi, justitiam semper observans. Neque, ut imprudens nauclerus, olim prospere rem gerens, deinde plura affectans omnia perdidit, idem tu admittas.

XVI. Ὁρᾷς τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
Ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί' ἡμέρᾳ
Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.
Ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτὲ,
Ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Vides, tyrannos, longo tempore potentiam adeptos, quam parva labefactent, et una dies hunc ab alto dejecit, illum evexit. Alas autem habent divitiæ: qui enim aliquando divites erant, præter spem cadentes et supinos video.

XVII. Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά·
Τοῖς δ' ἄρτι λήγει· τοῖς δὲ, κίνδυνος μολεῖν.
Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς,
Θνητῶν τε γενεᾷ· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
Τῶν δὲ φθίνει τε, κἀναδιρίζεται πάλιν.

O Regina, multis mortalium jam nunc adsunt mala: aliis nuper admodum cessant; nonnullis, ne mox veniant, metus est. Hoc enim modo in orbem eunt et plantæ fructiferæ, et hominum progenies; horum quidem vita viget, allorum vero arescit, et demetitur iterum.

XVIII. Ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

Sapientes spem fovere oportet.

XIX. Μήτ' εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα,
Κακῶς τε πράσσουσ' ἐλπίδος κενῆς ἔχου.

XCIV. secundum versum sic exhibet: *καὶ σμικρὰ σάζων σώφρων' ὃν σίβειν σχήσει.* *Musg.*

Versus 2. priores Barnes. habet in fr. Aloidarum, et Valck. p. 15. monebat esse vel e Sophoclis Aloadis, vel ex inc. Eurip. tragœdia.—V. 2. Grot. de conjectura dedit — *σῶσαι' ὑπεριβεῖ σχήσει*, hinc recepit Barnes. probante Heath. qui et *σάζων* habet. In Stob. T. IX. versus esse dicitur ex Eurip. Aloidis, et scribitur, ut a M. editus est. Valck. qui olim suspicabatur leg. esse *σαόφρων σίβειν σχήσει*, Distr. p. 177. maluit *σμικρὰ σ. τ. λ. ξυνὸν ἀ.*—V. 3. *Μαὶ* edd. Stob. antiquiores; male Grot. *Μὰ*.—V. 4. Valcken. *κάνω γ' ἀναλίσκει*, apud Barnes. *κἀνὼ' ἀναλίσκει*. *Beck.*

XVI. Stobæus Tit. CV. male legit *ἀσαμένους*. Plut. Op. Mor. p. 180. Ed. Steph. Philostrat. Vit. Apollon.—V. 3. *Musg.*

Ver. 1. cum Steph. facit Barnes.—V. 3. Apud M. haud dubie operarum vitio *ἦν* pro *ἔσω*. Locus hic laudatur, vel ad eum respicitur, a Philostr. V. A. 7, 5. et Joh. Lydo apud Allat. in Socr. Epp. p. 148. monente Valck. D. p. 177. qui ad Phœn. 561. putabat, olim hic hos 4. versus lectos esse: Ὁ γὰρ ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἰφήμερος. Ὁρᾷς — ἦρ' ἄνω; reliquos duo aliunde petitos esse. Cæterum illustravit locum Gatak. Adv. Post. p. 534. a. *Beck.*

XVII. Stobæus Tit. CV. Ed. Grot. Editi enim veteres ex Œneo citant. Plut. Op. Mor. 180. Ed. Steph. *Musg.*

Vers. 3. Barnes. *Κύκλῳ γὰς ἔρχει κ. τ. γῆ φ. — γενεᾶ· — καὶ* Θειάζεται. Valck. D. p. 6. legit *ἔσω*, ut a M. exhibitum, nisi quod maluerit — *ὁσονὴς — γίνῳ — τῶν μὲν α. β. — καὶ* Θειάζ. et conferri jubet Gatak. ad Anton. 7, 40. *Beck.*

XVIII. Stobæus Tit. CXI. *Musg.*

XIX. Stobæus ibid. *Musg.*

Neque prospere agens omnem funem laxa; et in mœstis rebus spem non abjice.

XX. * * * μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
Πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας, ἀνθρώπους γεγώς.

Homo cum sis, ne nimis durum te præbe infelicibus.

XXI. Γίγνωσκε τἀνθρώπεια, μηδ' ὑπερμέτρως
Ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

Res humanas considera, neque præter modum contristare; neque enim tu sola in malis versaris.

XXII. Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστερ θὴρ μόνος.

In cavis speluncis face destitutus, velut fera solitaria.

IXION.*

I. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο,
Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς.

Famam viri justi sectare, at vitam ejus, qui lucri causa nihil non fecerit.

II. Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται,
Φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Quicunque enim lucri amore a natura imbutus est, nihil justum aut cogitat, aut optat, amicisque et patriæ universæ infidus est.

III. Τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπεργάζεται βροτοῖς
Τόλμ' ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
Χωρὶς πόνου γένοιντ' ἄν, οὔτ' οἶκος μέγας.

Maxima quæque mortalibus efficit audacia superare. Neque enim reges, neque domus privatæ, sine labore potentes unquam fiant.

IV. Φλεγύου υἱὲ, δέσποτ' Ἰξίων.

Phlegyæ fili, domine Ixion.

XX. Stobæus Tit. CXIII. *Musg.*
Sic collocandos esse versus docuerat Valck. p. 277.; Barnes. ita: Μηδὲ σὺ — κακῶς Πράσσ. — *Beck.*

XXI. Stobæus Tit. CXXV. *Musg.*

XXII. Pollux VII. 178. *Musg.*
In Athamanta dicta putat, Valck. D. p. 180. *Beck.*

* Nota Ixionis historia, quam et Hyginus breviter narrat Fab. LXII. Ex Plutarcho novimus, (Op. Mor. p. 33. Ed. Steph.) Poëtam in fine fabulæ Ixionem rotæ affixum exhibuisse.

I. Stobæus Tit. II. Plut. Op. Mor. p. 31. Ed. Steph. Loquitur Ixion. *Musg.*
Ver. 2. olim post ἐρῶντος erat distinctio, quam tollendam esse docuit jam Heath. *Beck.*

II. Stobæus Tit. X. Idem Tit. XXII. habet Ὅσοις γὰρ ἀνὴρ πλέον, et v. 2. omittit. *Musg.*

III. Stobæus Tit. LI. Primo versu legerim ἀντίεργασται, secundo τόλμας σὺ νικᾷν, i. e. τὸ νικᾷν τόλμας. *Musg.*
Ver. 1. ἀντιεργάσθη Grot. et Barnes. ἀντίεργασται etiam Heath. mavult. *Beck.*
IV. Schol. Apoll. in Lib. III. [2, 62. Heath.] *Musg.*

LAMIA.*

Τίς τοῦνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
Οὐκ οἶδε, Λαμίας [τῆς] Λιβυστικῆς γένος;

Ecquis nomen inter homines odiosum non audivit Lamiæ genere Libyssæ?

LICYMNIUS.†

I. Φαῦλον ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν,
Πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιτιμώμενον
Σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα.

Modestum, minime se ostentantem, in rebus vere magnis excellentem, qui omnem sapientiam actis circumscribit, dicendi imperitus.

II. Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Labor enim, ut aiunt, gloriæ pater est.

III. Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

Teuthrantium, Mysiæ decus.

IV. Δέσποτα φιλόδαφνε, Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε.

Domine Laurûs amans, Bacche, Pæan, Apollo lyra præstans.

V. Θριάζειν. Enthusiastice agitari.

MELANIPPE.‡

I. Ζεὺς ὅστις ἐστὶν· οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ
Κλύων.

* Mythologorum de Lamia traditiones vide apud Diod. Sic. Lib. XX. 41. Fabulam ab Euripide eo nomine scriptam fuisse, unus auctor est Lactantius, qui Instit. Lib. I. 6. hæc habet: *secundam* [Sibyllam] *Libyssam, cujus meminit Euripides in Lamiæ prologo. Musg.*

Diod. Sic. Lib. XX. 41. Primum versum sic suppleverim: *Τίς τοῦνομ' ἀνὴρ εὐφρονεστέρων β. Musg.*

Barnes. sic supplevit: T. v. *πᾶσι τοὐφρονεστέρων β.* Scal. et Voss. ita: T. v. *αἰσχρὸν κἀφρονεστέρων β.* quod præfert Heath. *Beck.*

† Unum Licymnium novit mythologia, Alcmenæ fratrem, quem grandævum jam casu occidit Tlepolemus. vid. Apollodor. Lib. II. 8. Pind. Olymp. VII. Argumentum dramatis ignoratur; nisi quod ad Aristophanis Av. 1248. ubi Διπόμπαι βολαὶ memorantur, tradit unus Scholiastarum, hominem fulmine tactum in eo exhibitum fuisse, Hesychius vero, enarratum navis nescio cujus a fulmine incendium, v. Λιπυμνίοις.

I. Etymolog. M. v. Φαῦλος. Diog. Laërt. III. 53. Plut. Vit. p. 565. et 879. Ed. Steph. De Hercule sermo est. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XXIX. Apostol. XVI. 29. *Musg.*

III. Steph. Byzant. v. Τευθράντιος. *Musg.*

IV. Macrob. Saturnal. I. 18. *Musg.*

V. Hesychius in voce. *Musg.*

Valck. D. p. 17. ad Licymnium etiam refert versus apud Stob. Ecl. p. 129. (ubi pro ἐπὶ καὶ Λιπυμνίοις corrigit, præeunte Reines. V. L. 3. p. 346. καὶ Εὐριπίδης Λιπυμνίῳ) et Grot. Flor. p. 164. — *μυρίαις· παγαῖς Δαναΐδων Ἀχίων ἀχίων τε βρότοι. Beck.*

‡ Melanippes historiam, prout a mythologis tradita erat, enarrat Hyginus

Jupiter, quisquis demum sit: novi enim ea tantum, quæ audivi.

II. Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην' ἔτικτε.

Jupiter, ut vere audit, Hellenem genuit.

III. Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς
Πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
Γράφειν τιν' αὐτὰ, Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν
Θνητοῖς δικάζειν; οὐδ' ἅπας ἂν οὐρανὸς,
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας,
Ἐξαρκέσειεν· οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν
Πίμπλειν ἑκάστῳ ζημίαν· ἀλλ' ἡ δίκη
Ἐνταῦθα που 'στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾶν.

Num putatis, injuste facta in cœlum pennis efferri, deinde aliquem in Jovis tabulis scribere, Jovem vero, ea intuentem, jus dicere mortalibus? Ne totum quidem cœlum Jovi hominum peccata in tabulas referenti sufficerit; neque ipse considerans damno unumquemque mulctare. Sed Justitia hic prope adstat, si videre vultis.

IV. Ἀργὸς πολίτης κεῖνος ὡς πακός γ' ἀνήρ.

Civis otiosus, si vafer sit, malus vir est.

V. Παπαῖ· νέος καὶ σκαιὸς οἷός ἐστ' ἀνήρ.

Papæ! Juvenis et morosus, qualis vir est!

VI. Δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν τοὔνομ' οὐ διαφθερεῖ.
Πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

Servo enim bono nihil nocebit nomen. Multi enim libere natis meliores sunt.

Fab. CLXXXVI. eandemque, vel similem, certe tangit Strabo Lib. VI. Verum ex Eratosthene in Ἴωσι liquet, diversam fuisse Dramatis Euripidei œconomiam: quanquam neque ipsum facile cum Dionysio Halicarnassensi concilies, qui duobus locis hujus dramatis meminit, Vol. II. p. 85. et p. 103. Ed. Hudson. Confer Varron. de Re Rust. II. 5. *Musg.*

Inscribitur Μελανίππη ἡ σοφὴ ἢ δεσμῶτις, quod posterius forte in Δεσμώτης, quod est nomen patris Melanippes, mutandum monuit Barnes. *Beck.*

I. Lucian. Jove Tragœdo. Plut. Op. Mor. p. 1346. Ed. Steph. tradit, Euripidem, cum hunc versum in initio Melanippes posuisset, magnos contra se clamores excitasse, coactamque in ejus locum, id quod proxime sequitur, substituere. Justin. M. de Monarchia, c. 4. ex Hecuba. *Musg.*

Legitur etiam in Athenag. Deprec. p. Chr. c. 6. non nominato Euripide. *Beck.*

II. Schol. Aristoph. in Ran. 1275. Plut. Op. Mor. p. 1346. Ed. Steph. Gregor. Corinth. in Harmog. Rhetor. in calce Orator. Gr. a Reiskio editus, p. 948. Loquitur Melanippe. *Musg.*

III. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. *Musg.*

Ver. 4. Post δικάζειν vulgo colon. Interrogationis notam ponendam docuit Heath.—V. ult. annexa Valck. (D. p. 186.) legit εἰ νοῦν ἔσθ' ὁρᾶν. *Beck.*

οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν Πίμπλειν ἑκάστῳ ζημίαν. Vulgo Πίμπλη, sine syntaxi. *Pors.*

IV. Stobæus Tit. XXX. Verti, quasi esset δυοῖν ἄν. *Musg.*

V. Stobæus Tit. LII. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

VII. Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίνεται
Γυναικός· ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
Πέφυκ' ἄμεινον· διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.

Mala muliere nihil pejus est: Bonam nihil bonitate superat: tanta ingeniorum diversitas est.

VIII. Γάμους δ' ὅσοι σκεύδουσι μὴ πεπραμένους,
Μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τὸ χρεὼν πόσει
Μένουσα καὐσκεύδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.

Qui nuptias non sibi destinatas sectantur, operam perdunt. Quam autem fatum viro conjungit, etiam non petita in domum venit.

IX. Ὅσοι γαμοῦσι δ' ἢ γένει κρείσσους γάμους,
Ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν.
Τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασι
Δουλοῖ τὸν ἄνδρα, κοὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος.
Πλοῦτος δ' ἑταπτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
Ἀνόητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι.

Quicunque matrimonium contrahunt cum conjugibus genere nobilioribus, vel cum magnis divitiis, recte optare nesciunt. Nam res uxoris ubi in ædibus prævalent, virum in servitutem redigunt, neque amplius liber est. divitiæ autem ab uxore acquisitæ inutiles sunt: divortium enim minime tum facile est.

X. Μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων
Μετὰ σωφροσύνης
Κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

Mediocre conjugium et mediocrem domum cum æquanimitate sortiri optimum est mortalibus.

XI. Πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

Præter matrem omne femineum genus odi.

XII. Ἴστω δ' ἄφρων ὢν, ὅστις, ἄπαις ὢν τὸ πρίν,
Παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο,
Τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφων.
Ὦ, γὰρ θεοὶ δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα
Οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν.

Sciat, se amentem esse, qui, liberis prius destitutus, sobolem alienam in domum adscivit, fati cursum ad rem fato negatam deflectens. Cui enim Dii liberos nasci non dederunt, non numini inasci æquum est, sed tolerare.

VII. Stobæus Tit. LXIX. Eusebius Præp. Evang. p. 466. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. LXX. Versu secundo verti, quasi esset: ἢ δὲ τὸ χρεὼν πόσει Ζεύγνυσι. *Musg.*

Heath. corrigit πόσιν. *quas ad tempus usque a fatis decretum operitur, cui nubat. Beck.*

IX. Stobæus Tit. LXX. negativam versu ultimo non habet. *Musg.*

X. Stobæus Tit. LXXII. Vers. primum reddidi, quasi esset δίμετρον. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

XIII. Ὅστις δ' ἀμείλικτον πατέρ' ἔχει νεανίας
Στυγνόν τ' ἐν οἴκοις, μεγάλα κέκτηται κακά.

Quicunque autem juvenis domi habet patrem acerbum et severum, magnum malum sortitus est.

XIV. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδα, πῶς σκοπεῖν χρεὼν
Τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
Καὶ τοὺς δικαίους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
Κἂν ὦσι δούλων, εὐγενεστέρους λέγω.

Nescio equidem, quomodo aestimanda sit nobilitas: quippe fortes mens et justos, licet a servis geniti sint, vanis titulis nobiliores censeo.

XV. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
Ὁ μικρὸς εὔκρατος· ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν.

O nata, nonnullis hominum tenuis vita incolumitatem dedit, aliis vero fastus damnum.

XVI. Τὰ συγχάνοντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
Σοφὸν νομίζω· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Quisquis vero accidentia patienter fert, prudentem puto, et perturbationum expers mihi videtur.

XVII. Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
Βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Vetus proverbium est: juvenum manus excellit, seniorum consilia.

XVIII. Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.

Quid aliud est senex, quam vox et umbra?

XII. Stobæus Tit. LXXVI. *Musg.*

XIII. Stobæus Tit. LXXXIII.—V. 1. Legerim ἴσχει pro ἴσχυ. *Musg.*

Ver. 1. Metrum laborat. Heath. pro ἀμείλικτον legit ἄμικτον; negat enim, priores duas syllabas vocabuli νεανίας uspiam in unam contrahi, quod Toup. Em. in Suid. II. p. 153. censebat. *Beck.*

XIV. Stobæus Tit. LXXXVI. Primum versum emendavit, ex MSS. puto, Grotius, cum antea esset οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπεῖν. *Musg.*

XV. Stobæus Tit. XCIV.—V. 2. εὔκρατος quid sibi velit, nescio. Reddidi igitur, quasi esset: Ὁ μικρὸς ἀβρώστους ἐγίνου, εἰς σ' ὄγκος κακόν. *Musg.*

Ὦ τέκνον ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὔκρατος· ἐγίνου δ' ὄγκος κακόν.

in his merito suspecta fuit vox εὔκρατος Musgravio, cujus tamen conjecturam probare non possum. An fuit

Ὦ τέκνον ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὐκτός, γίγνεται δ' ὄγκος κακόν.

Sunt quibus angusta res sit desiderabilis, magna autem rerum copia perniciem afferat. Ut εὐκτὸς in εὔκρατος mutaretur, in causa fuisse videntur ductus illi, quibus librarii elegantiæ studiosi literas connectere et conjungere solebant. Eodem modo peccatum esse puto in loco Archytæ apud Jo. Stobensem. Tit. I. p. 15. 18. αἶνα ἐν διαφόρως καὶ μὴ κακῶς ἔκαστα τὰ καὶ ἀληθῶν καὶ τριῶν ἀντιβιβάσαι. Legendum videtur: αἶνα οὖν ἀδιαφόρως καὶ μετρίως ϑ. In Fragm. Musonii apud eundem Tit. XXIX. p. 204. 2. pro τυχεῖν δὲ τοῦ ἐν ἄκρασιν τινὸς τυπόντας ἐνστατικοὺς αἰεί, scribam ἐνστατικῶς. quod in mente habuit Latinus interpres, qui eum *incitabat* vertit. *Jacobs.*

XVI. Stobæus Tit. CVIII. Codex Incert. CXXI. *Musg.*

Heath. censet, apud Plut. (v. Inc. l. l.) esse tantum aliam lectionem hujus fr., non aliud fragmentum. *Beck.*

XVII. Stobæus Tit. CXVI. *Musg.*

XVIII. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*

XIX. Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς πεθηκέναι,
Καὶ τὰ 'κχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

Quid mortuos non interire sinis, sed præteritos dolores renovas?

XX. 'Ανδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα
'Ασκοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δὲ πῶς
Μισῶ γελοίους, οἵτινες ἐπὶ σοφῶν
'Αχάλιν' ἔχουσι στόματα, κ' εἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ
Τέλοῦσ' ἀριθμὸν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς.
Οἰκοῦσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
Ἔσω δόμων σώζουσι.

Multi autem viri ridiculi causa sectantur jocos mordaces. At ego nescio quomodo lepidos odi, qui sapientes ore impudenti illudunt, qui in virorum numerum non veniunt, sed in risu movendo suaves sunt. Famulis autem, qui ædes et in ædibus convecta custodiunt, *magis confido.*

XXI. Τίς τὰ παιδί' ἐξέθηκεν εἰς πατρὸς βουφόρβια;

Quis pueros in patris stabulis exposuit?

XXII. Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα·
Ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·
'Επεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
Δένδρη, πετεινὰ, θῆρας, οὓς θ' ἅλμη τρέφει,
Γένος τε θνητῶν.

Non meus hic sermo, sed a matre acceptus; quod cœlum et terra faciem habebant indiscretam: Quum vero a se invicem segregarentur, pepererunt omnia et in lucem protulerunt, arbores, volucres, feras, quosque in se mare alit, et mortalium genus.

XXIII. * * * εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά [γ'] ἐξέθηκέ [νυν] τὰ παιδία,
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

Quod si virgo vitiata natos nunc exposuit, patrem formidans, an tu cædem patrabis?

XIX. Stobæus Tit. CXXV. *Musg.*

XX. Athenæus initio Lib. XIV.—V. 3. Legendum forte σοφῶν ἰσχί. Postremis versibus, qui omni ænigmate obscuriores sunt, sententiam qualemcunque restituas legendo:

Οἰκοῦσι δ', οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
Ἔσω δόμων σώζουσι [πανταὸν πλέον.]

Musg.

Ver. 2. Barnes. ἐγὼ δέ πως.—V. 3. μὲν ante ἐπὶ inserit. *Beck.*

XXI. Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 85. Ed. Hudson., habet εἰς τὰ τοῦ πατρός. Loquitur Melanippe. *Musg.*

XXII. Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 58. et 103. Euseb. Præp. Evang. p. 20.—V. 5. pro δίνδρα πετηνὰ metri causa scripsi Δίνδρη, πετεινά. Melanippes pater cum infantes in boum stabulis repertos ipsarum boum fœtum esse putaret, et tanquam monstrum comburere in animo haberet, ipsa, ut ostendat, omnia secundum naturam fieri, nec quidquam omnino monstrosum esse, his patrem alloquitur, teste Dionysio. *Musg.*

Ad v. 1. respicit Plato T. III. p. 177. A.—V. 5. Barnes. Τὰ δίνδρα, πετηνὰ — Δίνδρη, πετεινὰ exhibet Diod. Sic. T. I. p. 11. *Beck.*

XXIII. Dionys. Halicarn. Vol. II. p. 103. docet, hæc Melanippes verba esse in fine orationis, qua patrem a natorum cæde

XXIV. Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐστύλωσε κτανεῖν.

Fortasse homicidas non quivis est occidere.

XXV. Οὐκ ἔστι πράττοντός τι μοχθηρὸν λαθεῖν·
Ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάνθ' ἁρᾷ.

Fieri non potest, ut, qui scelus aliquod admiserunt, lateant. Nam acutum cernit tempus, quod omnia subjecta habet.

XXVI. Ἀλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
Αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
Αἰσχος γυναιξὶ καὶ κακοίνωνται ψόγον,
Ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
Οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

Miserrimum est odii causa genus muliebre. Quae enim peccarunt infamiam, et probrum innocentibus feminis conciliant, castis incestae: unde universae viris, quoad connubii jura, non recte sentire existimantur.

XXVII. Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
Χρησμοῖσι σαφέσιν, ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

Quae primum quidem deorum voluntatem vaticinata est certis oraculis, ex stellarum ortibus.

XXVIII. Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖ.

Alterum vero, prope bovem projectum, Boeotum vocat.

MELEAGER. *

1. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς, ὃς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,

avertere conatur.—V. 2. γ' et τιν metri causa supplentur.—V. 3. Dionysius habet φόνου ἐρᾶσαι. *Musg.*

Pro τιν Barnes. supplevit τις. Valck. conjicit — ἐξίδησιν εἰς βουφόρβια. Toup. in Suid. III. p. 21. — γ' ἐξίδησι καὶ τὰ παρ' ἐλπίδα. *Beck.*

XXIV. Erotianus v. Ἀλάστορες. *Musg.*

XXV. Stobaeus Eclog. Phys. Tit. XI. ex Penelopa citat. Sed nullam Penelopam scripsit Euripides. vid. Aristoph. Thesm. 554. [Barn. Fr. Penelop.] *Musg.*

XXVI. Stobaeus Tit. LXIX. *Musg.*

XXVII. Clem. Alex. p. 306. sed emendatius Cyrillus in Julian. IV. p. 134. B. Hippo, de qua hic sermo est, Melanippes forte soror erat, Euripidi certe in Melanippa memorata, teste Hygino Poët. Astr. II. 18. *Musg.*

Ver. 2. Clem. et hinc Barnes. inter Inc. χρησμοῖσιν ἃ δ' ἀντίχων ἐκαστολάς. Ex Melanippa esse, docuit Valck. ad Phoen. 506. qui et v. 1. legit προὐμαντεύσω, sed tuetur vulg. Heath. et rescribit v. 2. ἐκαστολαῖς. *Beck.*

XXVIII. Steph. Byzant. v. Βοιωτία. Boeotus hic Melanippae filius erat. [Barnes. in Inc.] *Musg.*

In Schol. Arist. Thesm. 279. Suid. V. Παρασιτεῖν δοκοῦμεν, profertur ex Menalippa Σοφοκλέους (sed legendum cum Bergl. σοφῆς) versus hic: Ὅμοιμα δ' ἦλθ' ἐλπίδ' ἀπαντῶν Διός. Quem tamen Euripidi abjudicat Valck. D. p. 40. *Beck.*

* Meleagri historiam omnes fere Mythologi enarrant. Vide Hygin. Fab. CLXXIV. Ovid. Metam. Lib. VIII. Apollodor. Lib. I. 8. et Homeri interpretes ad Iliad. ι'. *Musg.*

1. Hos versus, prologi initium, censuerunt Arist. Ranis 1209. ibique Scholiastes. Lucianus Sympos. cap. 25. Sche-

Λήδας ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.
[Οὗτός] ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς, οἶκα ἔθυσεν [ἐν μέρει]
Ἀρτέμιδι.

Calydon quidem hæc regio, ex adverso terræ Pelopis campos beatos obtinens. Œneus vero regnat hic in Ætolia, filius Porthaonis, qui Althæam olim uxorem duxit, Ledæ sororem, Thestii vero filiam. Hic aliquando ex arvis segetem copiosam metens, et primitiis sacra faciens, Dianæ cum cæteris non sacrificavit.

II. Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

III. Κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας. Radii musici studium.

IV. Σιδηροβριθὲς ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

Dextra arripuit clavam instar ferri gravem.

V. Τὸ μὲν * * ἐν φῶ· τὸ δὲ κατὰ σκότος, κακόν.

Hoc quidem in luce. Quod autem in tenebris, malum est.

VI. Τέλαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι
Πρόβλημα θηρὸς, βόστρυσι δ' ἔστεφεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα.
Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας
Καὶ τόξ' ἔχουσα, πελέκεως δὲ δίστομον
Γίνυν· πέπλ' ἀλλακάταιος. οἱ δὲ Θεστίου
Κοῦροι τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάβυλοι ποδὸς,
Τὸν δ' ἐν πεδίλοις ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχοισιν, ὅς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

Telamon vero in parma [gestavit] aquilam aureum, hanc feræ opponens, pampinis vero caput redimivit, Salaminem, patriam beatam, honestans. Arcas vero Atalanta, Veneri exosa, canes et arcus secum habens; securis autem duplicem aciem vibrabat Ancæus. Thestii autem filii, pedis sinistri vestigia nudi, alterum vero calceati erant, ut genu flexile haberent, qui omnium Ætolorum mos est.

liastes in Rhetorica Aristoph. III. 9. et Dem. Phalereus.—V. 6. Aristophanes, perspicuitatis gratia, quippe præcedentes versus non citans, Οἰνῆος exhibet, pro quo Οὗτος cum Valckenario V. Cl. restituendum censeo.—V. 7. metri causa supplevi ἐν μέρει, quod simili sensu habet Plutarch. Æmil. Paull. in initio. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. ad Fragm. Melanipp. retulit.—V. 4. Heath. vult Παρθάονος παῖς, et confert Apollod. I. 7, 11.—V. 7. idem corrigit οἷα ἔθυεν Ἐνδίᾳ, sed Valck. p. 137. supplet παρθένῳ, aut Διὸς κόρῃ. *Beck.*

II. Etymol. M. in Μελέαγρος sine nom. fabulæ. Ex Prologo desumtum videtur. Lusus verborum interpretari non sinit. *Musg.*

ἀγρεύεις corrigit Valck. p. 138. *Beck.*

III. Aristoph. Ran. 1351. ibique Scholiast. *Musg.*

IV. Aristoph. Ran. 1447. ibique Scholiastes. *Musg.*

V. Etymol. M. v. φῶ. *Musg.*

Barnes. supplevit γὰρ. Valck. p. 140. legit: Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῶ· τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν. *Beck.*

VI. Macrob. Saturnal. V. 18. testatur, in Euripidis tragœdia, quæ Meleager inscribitur, nuncium induci describentem, "quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad aprum capiendum convenerant; in eo hos" versus esse.—V. 6. eximie emendavit Jo. Schraderus V. Cl. legens; Γίνυν γ' ἰσαλλ' Ἀγραῖος. Valckenærius (p. 145.)

VII. Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
Ἀριθμὸν, ἀλλ' ἄπεισι, κἂν παρῶσ' ὅμως.

Homines enim meticulosi in pugna nullius pretii sunt, sed ut maxime præsentes sint, absunt.

VIII. Ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν,
Καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις.

Quam jucundum est servis dominos clementes sortiri, et dominis servum familiæ amicum.

IX. Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
Τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν ἀεὶ
Βελτίον' ἂν τέκοιμι δώματι τέκνα.
Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐκπονουμένων
Σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες.

Quod si in conjugium veniam, quod nunquam, oro, contingat, præstantiores corpore liberos pariam, quam ea, quæ semper in ædibus vitam agunt. Nam ex patre et matre duræ vitæ assuetis melior fit proles.

X. Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
Χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν·
Ἐσθλοῖν δέ τ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον.

Putavi ergo, si quis forti conjugi ignavum copulaverit, progeniem non egregiam fore; sed ex bono utroque parente bonam prolem nasciturum.

XI. Εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
Γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναὶ,
Ἐκ τῆς ἐπιστήμης γὰρ ἐκπεπταικότες
Κεῖνοί τ' ἂν οὐδὲν εἰσιν, οὐδ' ἡμεῖς ἔτι.

Si textrinæ labor viros occuparet, fœminis vero incideret militiæ amor, nec illi, arte sua excussi, ullius pretii essent, nec nos amplius.

XII. Ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖχ' εἶναι χρεών
Ἐσθλήν· θύραζε δ' ἀξίαν τοῦ μηδενός.

Bonam fœminam domi manere oportet; foris versari, quæ nullius pretii est.

pro Γίνου γ' prætulerit Γινῆδ', i. e. Γινῆδα. *Musg.*

Ver. 6. Barnes. ἀλλοπόταιος, et mox Παῖδες ν. λ. Valck. l. l. legit Κόρυ. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. VIII. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. LXII. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. LXX. Clem. Alex. p. 620. Ed. Par. cui ἐκπονουμένων, v. 4. pro ἔστις ἐκπονοῦ repositum, debeo. Loquitur, puto, Atalanta, cui unice convenit illud ὃ μὴ τύχοι. Unde sequitur, v. 2. pro πόνοισι legendum δόμοισι, et v. 3. σώμασιν pro δώματι. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. Βέλτιον δὲ et δώμασιν. Prius jam ita, ut hic legitur, correxit Heath. Valck. p. 143. δώμασιν præfert, et paullo ante pro αὖ legit τοι.—V. 4. Barn. Ἐκ μὲν —. *Beck.*

X. Stobæus Tit. LXXII. Ver. ult. bene sic emendat Valckenarius V. Cl. Ἐσθλοῖν δὲ γ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. p. 142. *Beck.*

XI. Stobæus Tit. LXXIII.—Ver. 3. legendum cum Valckenario V. Cl. παρεστηκότες.—V. 4. malim ἦσαν, οὐδ' ἡμεῖς. Grotio placet ἦν. *Musg.*

XIII. Καὶ κτῆμα δ', ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον τόδε,
Πλούτου δὲ κρεῖσσον· τοῦ μὲν ὠκεῖα πτέρυξ.
Παῖδες δὲ χρηστοὶ, κἂν θάνωσι, δώμασι
Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε
Ἀνάθημα βιότου, κοὔ ποτ' ἐκλείπει δόμους.

Et hoc quidem peculium, O genitrix, pulcherrimum est, et auro praestantius. Hujus enim velox abire penna est: at nati virtute excellentes, etiamsi moriantur, domui honestus thesaurus sunt, et parentibus vitae decus, nunquam periturum.

XIV. Μόνον δ' ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις,
Γενναιότητα, κἀρετήν· καλὸς δέ τις
Κἀκ τῶν πονηρῶν σωμάτων γένοιτο παῖς.

Hæc tantum pretio non compares, animi magnitudinem et virtutem. Puer autem formosus facile ex parentibus deformibus nascatur.

XV. Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
Γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.

Viventibus benefacito. Qui mortem obiit, umbra tantum et cinis est; nihil erat et ad nihil abit.

XVI. Φεῦ· τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει Θεός.

Eheu! quam cito felicium statum subvertit Deus.

XVII. Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ἄδου σκότος
Οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν.
Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλίκη δόμου
Ἀπέπτυσ' αὐτὸ, κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.

Jucundum mihi lumen vitale. At Orci sub terra caligo, etiam in somnio homini visa, formidolosa est. Ego saltem, quamvis grandæva sim, abominor eam, et nunquam mori opto.

Ver. 3. Barnes. μὲν pro γὰρ, et cum Grot. ἦεν, quod et Valck. p. 143. placuit, qui etiam Κεῖναι et οἵδ' maluit. *Beck.*

XII. Stobæus Tit. LXXIV. *Musg.*

Ver. 2. Barnes. θέρσειν. Valck. p. 143. vult θέρσειν ἀξίαν, vel potius ἐμοῖσι δ' ἀξίαι σοῦ μηδενός. *Beck.*

XIII. Stobæus Tit. LXXV. *Musg.*

Ver. 3. Heath. monet, Θάνωσι stare non posse. Conjicit igitur κἂν σπάνωσι, vel κάμνωσι. *Beck.*

XIV. Stobæus Tit. LXXXVII. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. Κἂν ἐκ πονηρῶν. *Beck.*

XV. Stobæus Tit. XCVIII. sed emendatius Tit. CXXII. *Musg.*

Versus, ut hic scripti sunt, et ut legi voluit Valck. p. 144. mutato tantum verbo βίωσι in βλίσω, Barnes. retulit inter fragm. Pirithoi, sed hoc loco habet: T. ζ. εὖ δρᾶν κ. οὐδεὶς ἀνήρ. Γῆ κ. σ., τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλίσω. *Beck.*

XVI. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. CXX.—V. 2. Sic corrigere tentabam: Οὐδ' εἰς ὄνειρον ἀδὶς ἀνθρώπους μολεῖν.—V. 3. Haud dubie legendum cum Valckenærio τηλικοῦδ' ὄμως. *Musg.*

V. 2. Grotius ita edidit: Οὐδεὶς δ' ὁδὸν, αὖ εἰς ἀνθρώπους μολών. Barn. αὖ in ἄψ mutavit. In cod. Stob. Paris. legitur: ἄνειρον κ. φ. μ. τὸ δ' ὑπὸ γῆν δ' ᾅδου σ. οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν. Hinc Valck. p. 140. legit ita:

Ἠὼ γὰ τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος
Ἀτίζετον οὐδεὶς ὥλεσ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.

Pro ᾅδου etiam ἀεὶ scribi posse monet. Idem putat, hos quatuor versus secutum esse illum, qui apud Musgr. fr. Inc. not. 79. ψυχῆς, &c. et post hunc lectum esse illum, qui supra fr. 5.

V. 2. Jacobs. p. 16. s. tractat: "In

XVIII. Εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
Κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

In humani cibi cupidinem veniet Tydeus, caput Melanippi maxillis lacerans.

XIX. Ὁρᾷς σύ νυν δή μ' ὡς ἐπεφύκνας, τύχη.

Vides nunc, fortuna, quam me mitem reddidisti.

XX. Καθωσίασε. Immolavit.

XXI. Ἀντήλιοι θεοί. Dii orientem spectantes.

XXII. Ἡ γὰρ Κύπρις σκότῳ φίλη,
Τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

Venus enim tenebris amica est. At lux castitatem necessariam facit.

XXIII. Ὦ Ζεῦ, γένοιτο καταβαλεῖν τὰν σὺν ἐμέ.

O Jupiter, aprum me dejicere concede.

ŒDIPUS. *

I. Πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή,
Ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνόντ' ὑπερφρονεῖ.

Omnis enim casta matrona serva est viri; improba autem pro stultitia conjugem contemnit.

II. * * * πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς
Κακίαν ἄλοχος, κἂν ὁ κάκιστος
Γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

Omnis enim mulier viro pejor, licet pessimus ducat famæ præstantem.

desperatis rebus, inquit, desperata medicina opus est. Non omnino tamen a vulgatis litteris correctio nostra abhorret:

Ξυντὸς θέλει γ' ἂν οὐδὲς ἐνθρώπους μολεῖν.

Nemo hominum, modo sanus sit, Orcum subire velit." Idem V. D. probat Valckenarii emendationem versus 8. Sed non video, quomodo Valckenarii ἅμως cum ipsius emendatione stare possit. *Beck.*

XVIII. Schol. Pindari ad Nem. X. 12. habet ἀνδροβρώτους, et v. 2. Κάρηνα Πιερικὰν. *Mus.*

Ver. 1. Barnes. ἀνδροξεύστους. Valck. p. 142. vult ἀνδροβρώτους.—V. 2. Grot. et Barnes. πάσας pro σπάσας. Salmas. ad sr. Dosiad. II. p. 157. et Heath. malunt Κάρηνα συγεναῖν γ'. — *Beck.*

XIX. Suidas v. Νῦν δὲ sec. MS. Leidens. Ed. Vet. τύχην. Præ utroque malim: ὡς ἐπεφύκνας, τύχαι. *Mus.*

Edd. vett. γ' pro μ'. *Beck.*

XX. Hesychius in voce. *Mus.*

XXI. Hesychius v. Ἀντήλιοι. *Mus.*

XXII. Stobæus Tit. LXIV. *Mus.* Leg. τῷ σκότῳ. *Por.*

XXIII. Hermogenes p. 564. Scholiastes in Aristot. Rhetor. III. 9. Aristides cap. περὶ ἐνθύμων. *Mus.*

Hoc fragm. ad Malesagrum Euripidem retulit Valck. D. p. 145. *Beck.*

* Unum est, quod de hujus dramatis œconomia novimus, Œdipum utique non a scipso, sed a Laii famulis, exercitum fuisse. Vid. Schol. in Phœniss. v. 68. *Mus.*

I. Stobæus Tit. LXIX. Clem. Alex. p. 499. Ed. Par. *Mus.*

II. Stobæus Tit. LXXIII. Clem. Alex. p. 499. Ed. Par. *Mus.*

Primus fr. versus apud Stob. deest. *Beck.*

III. Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἰερίσαντες πέδῳ
Ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

Nos autem Polybi filium humo affigentes, exoculamus et pupillas eruimus.

IV. Εἰμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων
Κακὰς ἀμοιβὰς ἐστι καρποῦσθαι βροτούς.

Fatale est, ut scelestorum consiliorum malas mercedes accipiant homines.

V. Οὗτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
Καὶ χρυσός ἐστιν· ἀλλὰ κἀρετὴ βροτοῖς
Νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ᾗ χρῆσθαι χρεών.

Non candidum duntaxat argentum et aurum pro pecunia habendum est; sed et virtus hominibus pecuniæ loco est, qua uti oportet.

VI. Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον
Συνετὸν ἄτολμον, ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ.
Τὸ μὲν γὰρ αὐτοῖν σπαιὸν, ἀλλ' ἀμύνεται.
Τὸ δ' ἡσυχαῖον ἔργον· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

Utrum melius est homini, prudentem esse sine fortitudine, an strenuum et consilii inopem. Alterum horum temerarium, sed se tuetur: at placidum illud ignavum: neutrum igitur sine malo.

VII. Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν,
Ἀπώλεσ' αὐτὸν κἀμὲ συνδιώλεσεν.

Invidia, quæ mentem multis pervertit, illum exitio meque una dedit.

VIII. Νοῦν χρὴ θεᾶσθ'· οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας
Ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.

Mentem intueri oportet. Nihil juvat pulchritudo, cum quis pulchrum non habet animum.

IX. Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή·
Ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω,
Τέκνων θ' ἁμαρτεῖν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων
Ἁλόχου τε κεδνῆς· ὡς μόνων τῶν χρημάτων
Ἡ κρεῖσσόν ἐστι τἀνδρὶ, σώφρον' ἂν λάβῃ.

Tyrannidis instar viro liberi et uxor est. Aio enim, non minorem esse calamitatem, uxore pia et liberis destitui, quam patria et fortunis. Quippe unum hoc bonum reliquis omnibus excellit, si quis castam uxorem sortiatur.

III. Schol. in Phœniss. 59. *Musg.*

Ex eodem Schol. Phœniss. loco quatuor versus huc retulit Barnes. quos Valck. p. 612. docet esse verba Scholiastæ. *Beck.*

IV. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. vid. Grotium in Excerptis. Apostol. II. 4. Plut. Op. Mor. p. 40. Ed. Steph. *Musg.*

V. Stobæus Tit. I. Clem. Alex. Sophocli tribuit, p. 484. Ed. Par. *Musg.*

Barnes. καὶ ἀρετὴ. Heath. malebat χρεὼν, præeunte Clem. Alex. p. 574. Pott. *Beck.*

VI. Stobæus Tit. VII.—V. 4. Legendum ἄργον. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. XXXVIII. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. LXVI. *Musg.*

X. Ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή.

Aliorum vero omnium maxime indomitum est mulier.

XI. Πολλάς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
Ἔδωκεν ἡμῖν, μεταβολάς τε τῆς τύχης.

Multas vitæ conversiones numen nobis præbet, et fortunæ mutationes.

XII. Ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Sed vita multas vicissitudines habet.

XIII. Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας
Εἰς πάντας ἀμαθές· τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι σοφόν.

Hominem vero proprias labes palam omnibus facere, inconsultum est; celare autem, sapiens.

XIV. Ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
Φανεῖσα, μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον
[Τέρπει.]

Lætitia insperata, major hominibus apparens, plus delectat, quam quod exspectatum venit.

XV. Ἑνὸς δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μί' ἡδονή.
Οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.
Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.

Amor etsi unicus sit, non una est voluptas. Alii mala diligunt, alii honesta. At amor, qui ad castitatem et virtutem ducit, optabilis est mortalibus, quorum ipse semper unus sim.

XVI. Οὐρὰν ὑπίλλουσ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
Ἐκαθέζετ'.

Sedebat caudam sub pedes leoninos subducens.

XVII. Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
Ἣν οὐδ' ἂν εἴπois, οὐδὲ μετρήσειας ἄν,

IX. Stobæus Tit. LXVII.—V. 4. et 5. Legendum forte μέσον τῶν χρημάτων κρέττονον. *Musg.*

Ver. ult. Heath. mavult: Καὶ κρεῖσσον — vertit sic: "Parem enim homini calamitatem esse dico, si ex una parte liberis, et patria, et facultatibus privetur, et si ex altera uxorem bene moratam amittat. Nam opibus solis etiam pluris hæc est homini, modo proba ei contingat." *Beck.*

X. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

XII. Stobæus ibid. *Musg.*

XIII. Stobæus Tit. CX. *Musg.*

XIV. Stobæus Tit. CXII. Verbum ex conjectura supplevi. *Musg.*

Olim comma post μᾶλλον erat positum, quod correxit jam Heath., qui nihil supleri vult, sed accipit, quasi sit μείζων ἐστι. *Beck.*

XV. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII. Æschines contra Timarchum. Hermogenes de Gravitate Orat. *Musg.*

XVI. Erotian. v. ὑπίλλου. Ælian. Hist. Anim. XII. 7. Athenæus, p. 701. *Musg.*

Apud Schol. Eurip. Phœn. p. 790. Valck. est Οὐρὰν δ' et Ἐκαθίζετο. Æl. Οὐρὰν δ' ὑπάλλουσα (at in marg. ὑπιλλῶσ') Καθίζετο. Athenæus ὑπίλλου'. Valck. D. p. 193. conjicit ὑπίλλου'. *Beck.*

XVII. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XII.

Ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται.
Αὕτη τρέφει σε κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς·
Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
Ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τῆς θεοῦ.
Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅτ' ἂν ξηρὸν πέδον
Ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ.
Ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
Ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταυτὸν δύο,
Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα, κἀντρέφουσ' ἅμα,
Ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Non vides, quantum numen sit Venus? Quam neque dicas unquam, neque cogites, quanta sit, et quam longinqua attingat. Illa nutrit me et te, et omnes mortales. Cujus rei indicium non oratione tantum audies, sed re ipsa deæ potentiam tibi ostendam. Amat imbrem terra, quoties humus arida præ siccitate sterilis humoris eget. Sed et cœlum venerabile, imbribus repletum, amat instinctu Veneris in terram decidere. Quum autem hæc duo una miscentur, pariunt simulque educant ea omnia, quorum ope genus humanum vivit vigetque.

ŒNEUS. *

1. Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν
Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
Ὤικησεν Ἄργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν
Συνῆψε γένναν.

Salve, O terræ paternæ Calydonis solum dilectissimum, unde ob cædem cognatam exsulans Tydeus, Œnei filius, meus autem pater, Argos incoluit, et filiam Adrasti matrimonio ducens, genera conjunxit.

Athenæus, p. 599. a. Plut. Op. Mor. p. 787. et 1347. Ed. Steph. M. Antoninus, Lib. X. 21. Aristot. Eth. Nicom. IX. 1. Eth. Magn. II. 11. bis Eth. Eudem. VIII. 1. Fulvius Ursinus, MSS. ut credibile est, auctore, ex Œdipode citat in Virg. collat. cum Græcis, p. 135. Alioqui, cum Stobæus Fragmentum, quod proxime apud eum his versibus subjectum est, ad Œdipum referat, hos certe versus ex quavis potius fabula, quam ex Œdipo, desumtos suspiceris. *Musg.*

Partem fragm. habet etiam Eustath. in Iliad. ξ'. p. 967. 6. Barnes. retulit inter Inc. v. 15. ss.—V. 2. Barnes. Ἀλλ' οὐδ' ἄν — mox κἀφ' restituit Heath. pro vulg. κἀφ'.—V. 7. Valck. D. p. 51. scribit ὅταν, et mox cum Barnes. ἴχω.—V. 10. et 11. Idem ἐς legit, et contulit, p. 57. simillimos versus ex Æschyli Danaidd.—V. 12. Eustath. pro Τίκτουσιν dat φύουσιν, et v. 13. Δ' ὧν pro ὅθεν.

Quæ apud Barnes. sequitur fabula Oileus, non Euripidis est. Scripsit eo nomine tragœdiam Sophocles, e qua alterum fragm. depromtum est; prius pertinet ad Syleum. *Beck.*

* Argumentum Fabulæ enarrat Scholiastes Aristophanis ad Acharn. v. 417. Erat autem hujusmodi. Œneus, post filii Tydei mortem, ab Agrii fratris filiis regno privatus est; quos deinde Diomedes, Tydei filius, interficiens, avum Œneum pristinæ dignitati restituit.

1. Scholiastes Aristot. in Rhetor. III: 16. Prologi initium est. Loquitur Diomedes. *Musg.*

II. ΔΙΟ. Σὺ δ' ὦδ' ἄρημος ξυμμάχων ἀπώλυσαι;
ΟΙΝ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες, κακοί.

Dio. Tu autem adjutoribus adeo destitutus peris? *Œn.* Alii enim vivere desierunt: Qui autem supersunt, ignavi sunt.

III. Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἵμ' ἐτιμωρησάμην
Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

Ego autem patris cædem ultus sum, cum mortuorum adolescentibus.

IV. Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.

Alius aliis moribus delectatur.

V. * * τὰς βροτῶν
Γνώμας σποτίζων, ὥστε Μαγνῆτις λίθος,
Τὴν δόξαν ἕλκει, καὶ μεθίστησιν πάλιν.

Hominum judicia effluentia, velut lapis Magneticus, opinionem ad se trahit, iterumque avertit.

VI. Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο, πλὴν τέκνων·
Κέρδους δ' ἕκαστι καὶ τὸ συγγενὶς νοσεῖ.

Nihil utique, nisi liberi, homini fidem præstat. Propter lucrum vero etiam cognati peccant.

VII. Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Otium quidem nullum est: miseris tamen jucundum est enarrare iterum et lugere mala.

VIII. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν
Κάρα γέροντος· τὸν βαλόντα δὲ στέφειν
Ἐγὼ τετάγμην ἆθλα κοττάβων διδούς.

Frequentibus autem vini jactibus caput senis impetebant. Ego autem jussus eram coronare eum, qui scopum tetigisset, præmia cottaborum dispensans.

IX. Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὦ ξένοι, καλῶς,

II. Aristoph. Ran. v. 72. ibique Scholiastes. *Musg.*

III. Erotian. v. τιμωρίσασα. Loquitur Diomedes. *Musg.*

IV. Clem. Alex. p. 619. Ed. Par. *Musg.*

V. Suidas v. Ἡράκλεια, apud quem veteres quidam critici perverse hos versus interpretati videntur. Magnetem enim intelligi ex ultimo versu clare liquet. σποτίζων, quod ex conjectura hic dedi pro σπουδῶν, in σπότιον primum transiisse videtur, deinde σποδῶν. *Musg.*

Ver. 2. Grotius pro σποδῶν dedit σποδήσας. Heath. mavult σποδῶν γὰρ, qui etiam docet, magnetem lapidem, qui ferrum attrahit, intelligi, contra Salmas. ad Solin. p. 776. *Beck.*

VI. Stobæus Tit. LXXV. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. CXIV. Galen. de Hippocrat. et Platon. Lib. IV. cujus lectionem sequor. Œneum loqui puto. *Musg.*

Ver. 2. Stob. Tit. τὸ λίξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν, unde Valck. D. p. 197. collato Galeni loco, legit: T. τὸ λίξαι κἀποδύρασθαι τύχας. *Beck.*

VIII. Athenæus, p. 666. qui locus de Cottabo videndus, quem tamen clarius explicat Nonnus Dionys. Lib. XXXIII. —V. 3. lego κοττάβων. Loquit videtur Œnei famulus. *Musg.*

Ἄγαν κρατοῦντες, κ' οὐ νομίζοντες, δίκην
Δώσειν, ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ.

Quum improbi, O hospites, prospere agunt, magnam potentiam adepti, neque poenas luere sperantes, quidvis faciunt, libidini obsequentes.

X. Σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις.

Alentem hunc alis.

XI. Ὀχληρὸς οὐ, δοκῶν δὲ κοιράνους στυγεῖν.

Minime quidem importunus, sed dominis malevolus habitus.

ŒNOMAUS. *

I. Ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖστ' ἁμαρτάνει βροτῶν.

Quo quis plus negotii habet, eo plus peccat.

II. Ἀμηχανῶ δ' ἔγωγε, κ' οὐκ ἔχω μαθεῖν,
Εἴτ' οὖν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
Θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον.
Ὁρῶ γὰρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους·
Ὅσοισι δ' εἰσίν, οὐδὲν εὐτυχεστέρους·
Καὶ γὰρ κακοὶ γεγῶτες ἐχθίστη νόσος,
Κἂν αὖ γένωνται σώφρονες, κακὸν μέγα.
Λυποῦσι τὸν φύσαντα, μὴ πάθωσί τι.

Dubius haereo equidem, neque certo invenire possum, an melius sit, liberos mortalibus nasci, an sine liberis vita frui. Video enim, quibus nulli sunt, miseros, quibus autem contigere, nihilo feliciores. Nam si improbi evadunt, labes teterrima est. Contra si honesti fuerint, magnum inde malum sequitur. Patrem enim sollicitum habent, ne quid iis accidat.

III. Ἔνεστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τοῦτ',
Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ καλεπόνως.
Καὶ οὗτος ἀνὴρ ἄριστος, αἵ τε συμφοραὶ
Ἥττον δάκνουσιν· ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν
Ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ' ἀμηχάνως ἔχει.

A. Adhuc omnium praestantissimum est, adhuc unum hoc laudatur, accidentia ferre patienter? B. Sane quidem: Hujusmodi vir omnium

Ver. 2. Barnes. βάλλοντα, quod etsi ferri potest, tamen Heath. mutavit in βαλόντα. — V. 3. Barnes. πέσεσθαι. *Beck.*

IX. Stobaeus Tit. CVI. Et haec famulum Œnei, cum Diomede et comitibus ejus colloquentem, dicere puto. *Musg.*

X. Philostrat. Heroic. p. 695. Ed. Morell. citans, an alludens, non dixerim. Sermo est de famulo Œnei. *Musg.*

XI. Aristoph. Acharn. 471. Scholiastes ait, ex Œneo στυγεῖν δοκῶν ἀστέμους. Ex conjectura dedi ἢ pro μι. *Musg.*

Heath. auctoritate Schol. inter fragm. Telephi retulit ita scriptum: — ἀλλ' ἄστομι, καὶ γὰρ εἰμ' ἄγαν Ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν μι κακ. τ. *Beck.*

* De dramatis oeconomia nihil docent Veteres. Historia nota est. *Musg.*

Vid. Hygin. Fab. 84. *Beck.*

I. Stobaeus Tit. LVIII. *Musg.*

optimus, et mala minus tum mordent. Verum hæc dicere quidem novimus, re præstare non possumus.

IV. Ὅστις δὲ θνητῶν βούλεται δυσώνυμον
Εἰς γῆρας ἐλθεῖν, οὐ λογίζεται καλῶς·
Μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνους.

Quicunque autem mortalium innominatam senectutem attingere cupit, male sibi consulit. Longævitas enim innumera mala adfert.

V. Ἀλλ' ἔστι γὰρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ
Θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιῤῥοαί.
Ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν,
Καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνους.

Verum in rebus adversis dulce quiddam est hominibus lamenta et lacrymarum effusio. Dolori utique levamen adferunt, et cordis nimium mœrorem solvunt.

VI. Τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ.

Ex rebus cognitis incerta colligimus.

PALAMEDES. *

I. Στρατηλάται δ' ἂν μυρίοι γενοίμεθα.
Σοφὸς δ' ἂν εἷς τις, ἢ δύ', ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Imperatores facile multi existamus, at sapientes unus et alter in longo ævo.

II. Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος
Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα· συλλαβὰς τιθεὶς
Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
Ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
Τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς·
Παισίν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
Γράφοντα λείπειν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.

II. Stobæus Tit. LXXVI. v. ult. lego Αυκοῦσι γὰρ. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XCIX. Auctorem sic scripsisse conjiciebam:

A. Ἐν' ἴσνι πάντων πρῶτον, ἢ δ' αἰνεῖν ἔτι,
Φίλων τὰ συμφέροντα μὴ καλιγκίνους;
B. Ναί.
Οὕτός τ' ἀνὴρ ἄμουσος —

Musg.

Barnes. v. 1. Ἐν. σ. τουτὶ πρ. εἰδ. quod cum metri leges violet, Heath. malebat — τοῦτο — V. 3. Barnes. Οὗτος δ' ἀνὴρ — Heath. conjicit Κ' οὑτός γ' ἀνὴρ. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*

V. Stobæus Tit. CXXIII. *Musg.*

VI. Clem. Alex. p. 625. Ed. Par. *Musg.*

* Ad hanc fabulam alludit Aristophanes Ran. 842. Thesmoph. 777. *Musg.*

Historia Palamedis est apud Schol. Eurip. Orest. 426. Tzetz. ad Lycoph. p. 68. et 168. Hygin. f. 105. et Philostratum in Heroic. quos Barn. laudavit. Fabula hæc edita est Olymp. 91. a. 1. v. Valck. D. p. 190.

Euripides in Παλαμήδει et in Φαιδίᾳ laudatur in Scholiis Hom. Marcianis. Vid. Villois. Anecd. Græc. p. 185. *Beck.*

I. Stobæus Tit. LIV. Loquitur, puto, Agamemnon. *Musg.*

"Α δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ
Δέλτος διαιρεῖ, κ' οὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

Oblivionis antidota solus ipse perficiens, muta et vocalia; et syllabas ostendens literarum scientiam hominibus monstravi; ita ut in transmarina terra pulchre sciret quivis, quæ domi agerentur, etiam non præsens: et moriens filiis descriptam relinquat suam cuique divitiarum partem, idque ita se habere accipiens sciat; quæ autem inter homines disceptantur, facile tabulæ decernunt, neque mendaciis locum relinquunt.

III. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσιν αἱ τύχαι
Μορφὴν ἔχουσι· συντρέχει δ' εἰς χρήματα
Τούτου δὴ πάντες· οἵ τε μουσικῆς φίλοι,
Ὅσοι τε χωρὶς ζῶσι, χρημάτων ὕπερ
Μοχθοῦσιν. ὃς δ' ἂν πλεῖστ' ἔχει, σοφώτατος.

Agamemnon, nemini mortalium sua sors satisfacit; et unusquisque quoad pecuniam cum hocce (i. e. Palamede) consentit. Quique musicæ studiosi, quique ab ea semoti vivunt, pecuniæ causa laborant; qui autem plurimum possidet, sapientissimus.

IV. Κώπην χρυσόκολλον.

Auro vinctum manubrium.

V. Οὐ σὺν Διονύσῳ
Κώμων ὃς ἀν' Ἴδαν
Τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
Τυμπάνων ἰάχοις.

Non cum Baccho comessationum [particeps ero,] qui in Ida matri comes oblectat se tympanorum strepitu.

VI. Διεκωδώνισε. Tentavit.

VII. Ἐκάνετ', ἐκάνετε
Τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοί,

II. Stobæus Tit. LXXXI. Loquitur Palamedes. *Musg.*

Ver. 2. Heath. mavult: Ἄφωνα καὶ φανῆντα συλλαβάς τε δεῖξ.—V. 7. Barn. Γεράψαντα.—V. 8. Heath. legit καλὸν, quod ad ἔριν referatur. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XCI.—V. 2. Lego Μορφὴν cum Grotio, deinde mox: συντρέχει δ' εἰς χρήματα τῷ τοῦδε πᾶς τις. Ex Ulyssis oratione, Palamedem criminantis, desumtum puto. *Musg.*

Ver. 1. Grot. et hinc Barn. — ταυτοῖαι τύχαι, et v. 3. pro τούτου δὴ πάντες dedit Πάντων ἴσασις — Conr. Gesn. ad marg. Stob. adnotavit varias lectt. has: V. 1. χρήματα pro αἱ τύχαι.—V. 2. ἐν τοῦδε pro χρήματα.—V. 3. τούτων pro τούτου. Hinc Heath. lectionem veram esse judicat hanc: Ἀγ., ἀ. πᾶσιν χρήματα Μορφὴν ἴχ. συντρ. δ' εἰς ἐν τοῦδε τούτων ἴσασις — *Agamemnon, hominibus cunctis formam suam probant opes; in hac una re celebranda concurrunt horum præconia.* — V. ult. Heath. mavult: Ὅς δ' αὖ — atque sic Barn. in Add. Præf. *Beck.*

IV. Pollux X. 145. *Musg.*

Hoc fr. cum n. 6. conjunxit Barnes. *Beck.*

V. Strabo, p. 470. Ed. Par. *Musg.*

Paullo aliter disposuit Barnes. qui etiam legit: Ὅς δ' ἐν Ἴ. quod jam Heath. correxit. *Beck.*

VI. Harpocration in voce. *Musg.*

VII. Tzetzes in Lycophron. 384. Philostrat. p. 718. Ed. Morell. Diog. Laërtius in Socrate, sect. 44. Auctor Argum. in Isocratis Busiridem. *Musg.*

Grotius hos versus in iambos duo rede-

Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν
Ἀηδόνα Μουσῶν.

Trucidastis, trucidastis doctissimam, O Dani, neminî molestam Musarum luscinium.

VIII. Αἴας πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,
Σχολή μ' ἀπεῖργε.

Ajax, cum te jamdiu interrogare cupiverim, otium non erat.

IX. Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
Κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

Unus profecto justus innumeris injustis superior evadit, deo et justitiæ adjutus.

PELEUS. *

I. Ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν δόμοις.

II. Κλῦτε, Μοῖραι, Διὸς αἳ τε παρὰ θρόνον ἀγχίστατα θεῶν ἕζόμεναι.

Audite, O Parcæ, quæ Jovis solio proxime Deorum assidentes.

III. Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος,
Οὐ δῶμα γαίας κλειστὸν, ἔνθα τὴν φύσιν
Ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν εἴη σοφός.

Nulla tanta inter homines caligo est, nec antrum terræ clausum, ubi aliquis indolem suam absconderit, etiamsi sapiens fuerit.

git, quod ipse Barnes., etsi secutus Grotium tres iambos, additis verbis, de quibus postea, fecit, improbat. Heath. vult ita scribi: Ἐκάνετ', ἐκάνετ τὸν Πάνν. ὦ Δ. Τὸν εὐδίν' ἀλγ. Ἀηδ. μουσῶν, idemque putat, auctorem argum. Isocrat. Busir. qui hæc tradit Euripidem in Palamede dixisse: Ἐκάνετε, ἐκάνετε, τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον, mentem potius, quam verba poëtæ, retulisse — Valck. vero ad Phœn. p. 112. novum addit versum hunc: τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον, vel hos duo: Ἐκάνετ', ἐκάνετε Τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον. Idem paullo ante corrigit, εὐδίν' ἀλγ. Cæterum spectatores, his verbis, quibus Socratis supplicium petebatur, auditis, flevisse leguntur, v. Valck. D. p. 190. a. *Beck.*

VIII. Valckenaer. ad Phœniss. 299. ex MSS. Eustathius in Iliad. β'. p. 179. Ed. Bas. *Musg.*

In Schol. est Σχολῇ, et pro Αἴας erat Αἶαν. *Beck.*

IX. Stobæus Tit IX. secundum MSS. Leidens. [Barnes. inter Inc.]

Habet porro Aristophanes Ran. 1491. et seq. nonnulla, ex hoc dramate, ut videtur, desumta, sed quæ difficile foret a comici verbis secernere. *Musg.*

Septem versus inde velut Euripideos huc retulit Barnes., sed perperam, judice etiam Heath. In duobus illorum σωθῆναι ἂν legendum pro vulg. σωθέντ' ἂν cum Dawesio. *Beck.*

* Exsulem in hoc dramate exhibitum fuisse Peleo, ex Horatio colligere licet, de Arte Poët. 96. Causa exsilii quæ fuerit, quidque Peleo deinde acciderit, docuit Apollodorus Lib. III. c. 12.

I. Schol. Aristophanis in Nubes 1153. *Musg.*

Heath. emendat: Ἰὼ, ἰὼ, τ. αὖ τις ἐ. *Beck.*

II. Stobæus Eclog. Phys. Tit. IX. *Musg.*

Θεῶν Grot. omisit. Heath. ita metrum constituit: Κλῦτε δὴ, μ. Δ. αἵ τε π. θ. ἀγχιστάτας (sic etiam Grot. dedit) θεῶν ἕζόμ. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XC.—V. 3. Bene sic emendat Grotius: Ὁ δυσγενὴς κρύψει, κἂν εἴη σοφός. *Musg.*

Ver. 3. Grotii conjecturam, ut solet, recepit Barnes. Ea displicuit Heathio, qui putabat, ἂν adesse debere, et emendabat: Ὁ δ. κρύψει' ἄν, εἰ π' εἴη σ. *Beck.*

IV. Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς,
Ὃν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον, ἢ γράφει, θεός.

Opulentiam hominum pro nihilo habeo, quam delet facilius Deus, quam pingit.

V. Τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεωτέρων φρενῶν
Σοφώτερον πέφυκε κἀσφαλέστερον,
Ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.

Senectus, O fili, sapientius aliquid tutiusque est, quam juniorum consilia, et experientia inscitia potior.

PELIADES. *

I. Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.

Medea, ad sedes quidem regias.

II. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Quo facto? Die mihi apertius.

III. Οὐκ ἔστι τὰ τῶν θεῶν ἄδικ' · ἐν ἀνθρώποισι δὲ
Κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει.

Dii non sunt injusti, sed quæ aguntur ab hominibus improbis depravata magnam confusionem pariunt.

IV. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

Ne contra stimulos dominis calcitres.

V. Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς
Τυραννίς· οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον.
Φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών,
Πλεῖστος φόβος πρόσεστι, μὴ δράσωσί τι.

Quod vero supremum est, et mortalibus mirabile videtur, regnum: nihil invenias infelicius. Quum enim expedit tyranno amicos vastare et occidere, maximum periculum est, ne hi facinus aliquod edant.

VI. Αἰνῶ· διδάξαι δ', ὦ τέκνον, σὲ βούλομαι,
Ὅταν μὲν ἧς παῖς, μὴ πλέον παιδὸς φρονεῖν·
Ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν.
Ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς,
Τὰ δ' ἄλλ' ἀφεῖναι μηχανήμαθ' ἁνδράσιν.

Laudo: unum vero, O nata, docere te cupio; quamdiu puella fueris, nihil supra puellam cogitare; inter adolescentulas adolescentulæ mores

IV. Stobæus Tit. XCIII. *Musg.*
V. Stobæus Tit. CXVI. *Musg.*
* Historiam vide apud Hygin. Fab. XXIV. Ovid. Lib. VII. *Musg.*
I. Schol. ad Medeam, v. 691. dramatis initium esse testatur. *Musg.*
II. Schol. ad Medeam, v. 691. *Musg.*
III. Stob. Eclog. Eth. Tit. VII. *Musg.* Leg. τὰ θεῶν. *Por.*
IV. Stobæus Tit. III. *Musg.*
V. Stobæus Tit. XLIX. *Musg.*

habere; quum vero in torum viri nobilis veneris . . . . . alias vero subtilitates viris relinquere.

VII. Ὀρῶσι δ' οἱ διδόντες εἰς τὰ χρήματα.

Qui dono aliquid dant, facultates accipientis cogitant.

VIII. Ὄβρια. Festus.

PHAETHON. *

I. * * δοθῆναι Μέροπι, τῆσδ' ἄνακτι γῆς,
Ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.
Καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἑω φαεννὰν, ἡλίου θ' ἱππόστασις.

Datam esse (Clymenen) Meropi, regi hujus terræ, quam primam Sol oriens ferit aureo igne ex quadrijugo curru: vocant autem eam nigri contermini lucidam Auroram, et solis stabula.

II. Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

Quæcunque regio alit, patria est.

III. Ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτον ἐγκρίνω βροτῶν,
Ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ,
Ἢ καὶ πολίταις, παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

Inter stultos hunc numero, quicunque pater liberis prave sentientibus, vel popularibus, frena imperii tradit.

IV. Ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ,
Ὡς τρεῖς ἀφέντι· τροστάτης θ' ἁπλοῦς πόλει
Σφαλερὸς, ὑπὸν δὲ πᾶλλος οὐ κακὸν πόλει.

Navem una ancora salvam non pariter præstiterit, ac si tres demiseris: unusque moderator civitatis, nihil tutum: aliusque succedens urbi non nocet.

VI. Stobæus Tit. LXXIV. Ante postremum versum excidit forte aliquid. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. XCII. ex Pelopisi. *Musg.*

VIII. Ælian. Hist. Animal. VII. 47. *Musg.*

ὀβρίκαλα legendum censet Valck. D. p. 200. *Beck.*

[IX. Ἀστακῶν κανηφόρημα. Εὐριπίδης Πελλάσιν.] Hesych. *Beck.*

* Historia apud Ovid. Met. Lib. II. Hygin. Fab. CLIV. Philostr. Icon. *Beck.*

I. Strabo, p. 33. Ed. Par. Diog. Laërt. II. 10. legerat forte χρυσέᾳ βάλλῃ φλογί. *Musg.* Quod et Valck. D. p. 31. probat.—V. 1. Κλυμένην supplevit Barnes. *Beck.*

II. Stobæus Tit. XL. *Musg.*

III. Stobæus Tit. XLIII. Pro ἐγκρίνω vulgo ἐγὼ κρίνω. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. τοῦδ' ἐγὼ κρίνω.—V. 2. Ὅστις τῶν πατέρων contra metrum; quod, ut hic legitur, emendavit Grot. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. XLIII. Phœthonti assignat Ed. Gem. Apostol. XIII. 56. *Musg.*

Ver. 2. Heath. mavult ἀφέντα, *ut tres usque numero pergici valeat.*—V. 3. Pro πόλει Barn. conjicit πόλει legendum. *Beck.*

v. Δεινόν γε τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἄμφυτον
Σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τούτου αἴτιον;
Ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρμοῖ
Τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης.

Grave hoc, sed locupletibus fere insitum est, ut sint vecordes. Quid hujus causæ est? An quod fortuna, quippe cæca ipsa, offuscat, mentem cæcam habent?

VI. Μὴ δίζυγς ἡνιῶν, παιδίον, ἄπειρος ὤν, μηδ' ἀναβῇς τὸν
Δίφρον ἐλαύνειν μὴ μαθών.

Ne attingas frænа, cum inassuetus sis, O puer, neque in currum adscendas, quem regere non didicisti.

VII. Ἔλα δὲ, μηδὲ Λιβυκὸν αἴθερ' ἐμβαλών·
Κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψῖδα σὴν
Κάτω διήσει.

Agito autem, neque Libycum æthera ingrediens: humidum enim admixtum non habens, rotas tuas infra demittat.

VIII. Ἴει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπ' ἔμαρψεν ἡνίας·
Κρούσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων,
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπτωντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας.
Πατὴρ δ', ὄπισθε νῶτα Σειρίου βιβὰς,
Ἵππευε παῖδα νουθετῶν· ἐκεῖσ' ἔλα·
Τῇ ῥα· στρέφ' ἅρμα· τῇδε.

Immittit vero, versus septem Pleiadas cursum dirigens. Hæc, nec plura, audiens natus frænа arripuit, et stimulos subdens lateri aligerarum equarum, ire concessit: Illæ vero ad ætheris culmen volaverunt. pater, pone tergum equi funalis incedens, festinabat filium monens: illuc age, hac utique: cursum flecte, hac.

v. Stobæus Tit. XCIII. Postremas voces, quas forte ad sequentia pertinent, non interpretatus sum. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. Δεινόν γε τοὺς πλουτοῦσι, σ. — et v. 2. τούτου αἴτιον.—V. ult. Heath. legit τὰς τύχας, vel τὰς τύχης, ut καὶ sit pro ἄσυτε. *Beck.*

vi. Clem. Alex. Pædagog. III. 2. Si hæc, vocibus transpositis, ex senariis, quod equidem puto, corrupta sunt, sic forte restitui possunt:

—— Μὴ δίζυγς σὺ ἡνιῶν
Ἄπειρος ὤν, ὦ παῖδιον, μηδ' ἐν δίφρῳ
Ἀναβῇς, ἐλαύνειν μὴ μαθών ——

Musg.

Barnes. hæc sic exhibet: ὦν ἡνιῶν, καὶ, μ. 9. ἄσ. ὤν, Μηδὲ ἀναβ. (Heath. mavult Μηδέ γ' ἀναβ.) τὸν δίφρ. ἐλ. μ. μ. et cum sequenti fr. conjungit. *Beck.*

vii. Longinus de Sublim. c. 15. *Musg.* Apud Longin. est μέντ et ἐσβαλών. *Beck.*

viii. Longinus de Sublim. c. 15.—V. 2. Legendum cum Barnesio καὶς pro ἴσ'.—V. 5. Vere Rutgersius emendasse videtur σειρίου. Locum ad Heathii mentem interpretatus sum. *Musg.*

Totum h. l. tractant Rutgers. V. L. I. 10. Salmas. ad Solin. p. 630. b. Heath. p. 179. s.—V. 2. Toup. ad Long. cum Salm. mavult τοσαῦτ' ἀκ. χέρ' ἁμαρψ. ἡ.—V. 3. Idem cum MS. Long. Paris. legit πλευρά. ἔχημα hic de equis dici copiose docuit Heath. et reprehendit Pearcium, qui post πτεροφόρων distinxerat.—V. 4. Barn. πτυχὰς.—V. 5. Heath. quoque vult σειρίου, quod dedit Barnes. et ἐπιτείνω ostendit hic esse, *properare*. Contra Toup. ad L. cum Salmas. defendit Σειρίου, coll. Calab.

IX. * * φίλος δέ μοι.
Ἀλλ' οὗτος ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς.

Carus autem mihi; nunc in fovea putrescit, cadaver illotum.

X. Ὦ χρυσοφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας,
Ὄθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός.

O auream lucem fundens Sol, ut me perdidisti; unde te Apollinem aperte nominant mortales.

XI. Μισῶ δ' εὐάγκαλον τόξον. Κραναΐαι γυμνάσιά τ' Οἴχοιτο.

Odi arcus leves. Hastæ et gymnasia pereant.

XII. * * * * ψυκτήρια
Δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

Arbores umbracula præbentes amice eum amplectentur.

XIII. Θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ, ὑπερτέλλουσα γῆς,

XIV. Καίει τὰ πόρρω, τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

Calida autem dei flamma, super terras exoriens, longinqua urit, vicina temperata facit.

XV. Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Liber autem cum sit, servus fit uxoris, seipsum dote vendens.

8. 28. Vertit: "Pater autem, pone dorso canis sideris invectus, equitabat" et docet, sæpe dici, aliquem astris vehi. Mox Barnes. dedit: — ἦλθε γ' ἐπὶ στερῇ' ἅρμα πῶλε. Ultima sic supplebat Salmas. Τῇ βα στερῇ' ἅρμα, τῷδ' ἅ' οὔ. *Beck.*

Τοιαῦτ' ἀκούσας ΕΙΤ ἅμαξιν ἁνίας'] Ista vocula eruditorum quosdam ita male habuit, ut Salmasius et Toupius χίφε', Heathius et Musgravius ναΐς corrigant, quod citat Valck. ad Hippol. 1183. Sed perperam. Inter participium et verbum ἵστα solenniter intercedit. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 284. Exemplis, quæ ille protulit, hæc adde. Eurip. Suppl. 309. [Aristoph. Nub. 592. 585. 876.] 1105. Troad. 296. Ion. 832. Electr. 922. 1058. [Soph. Electr. 53. 554. Æschyl. Prom. 776. (cf. Liv. XXI. 50.)] Alcest. 712. Ran. 870. Hipp. 700. Androm. 667. 754. 961. Soph. Aj. 468. 1111. 1113. Œd. C. 268. 281. Aristoph. Acharn. 24. 290. Vesp. 378. 421. 913. *Por.*

IX. Plutarch. Sympos. Lib. IV. 2. Loquitur Clymene. Pro Ἀλλ' οὗτος lego Ἄλαστος. *Musg.*

X. Macrob. Saturnal. Lib. I. 17. Schol. in Orest. 1386. Loqui puto Clymenen. *Musg.*

Ver. 2. Barnes. — Ἀπόλλων — κλήζει. *Beck.*

XI. Plut. Op. Mor. p. 1080. Ed. Steph. habet κρανίας γυμνάσια τ'. Loquitur Clymene. *Musg.*

Versus ita constituit Heath. — μισῶ δὲ τοῦδ' εὐάγκαλον τόξον κρανίας, γυμνάσια τ' οἴχ. μοι. *Beck.*

XII. Athenæus, p. 503. *Musg.*

Ita constitui versus voluit Heath. Δίνδρη legit Valck. ad Eurip. Hipp. p. 184. *Beck.*

XIV. Stobæus Eclog. Phys. Tit. XXII. Vitruvius, Lib. IX. 4. habet τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατ' ἔχει, quod optime emendat Valckenærius. Ἄναστος verto *Dei*: sic enim interpretatur Scholiastes Aristophan. ad Aves, v. 782. *Musg.*

Barn. dedit: Κ. τὰ πόρρω μὲν, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατα Ἔχει — Heath. emendat: Κ. τὰ πόρρω, τἀγγὺς δ' εὔκρατ' ἔχει. *Beck.*

XV. Eustathius in Odyss. ν'. *Musg.*

XVI. Theon in Arati Phænom. 171. tres Hyadas in Phaëthonte Euripidis commemoratas scribit. *Musg.*

Duos etiam versiculos, qui apud Plut. de Exil. p. 600. et Stob. Grot. T. 60. ex incerto auctore proferuntur, ad Eurip. Phaëth. retulit Barnes. *Beck.*

PHÆDRA. *

I. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
Ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Amor enim non solum viros et mulieres invadit, sed et deorum superorum animos conturbat, et mare ingreditur: et hunc coërcere ne omnipotens quidem valet Jupiter, sed ipsi lubens se submittit.

PHILOCTETES. †

I. Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως,
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ,
Ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης.
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ, ἔφυ·
Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
Τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

Quomodo autem sapiens sim, cui licuit sine molestia, inter ignobiles exercitus numerato, prosperis casibus pariter cum sapientissimo frui. Sed nihil æque, ac homo, ambitiosum est. Nam eminentes et singulare aliquid tentantes honoramus et viros in urbe existimamus.

II. Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
Καὶ τοὺς πιστοῦντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

* Quinque, quos hic daturi sumus, versus ex Sophoclis Phædra a Stobæo citantur. Clem. Alexandrinus tres priores Euripidi tribuit, fabulam non nominans. Mihi duo ultimi Sophocleum characterem referre videntur, reliqui Euripideum. Suspicor igitur, in margine Stobæi errorem esse, duosque tantum postremos versus ex Sophoclis Phædra desumtos esse. Si Euripidis sunt, in Hippolyto priore, sive Καλυπτομένῳ, Phædræ nomine citato, locum habuisse nihil vetat. *Musg.*

Fabulam non esse Euripideam, sed Hippolytum sæpe ita a veteribus appellari, docuit Valcken. ad Eurip. Hipp. Præf. p. 16. conf. id. in Diatr. p. 16. *Beck.*

I. Clem. Alexandr. p. 623. Ed. Par. habet παράσσει. Stobæus Tit. LXIII. Pro θέλων elegantius foret γελῶν, *ridens*. *Musg.*

† De hujus Fabulæ œconomia multa habet Dio Chrysostomus Orat. LII. qui et prologi parsphrasin dedit Orat. LIX. Utramque legere debet Euripidis studiosus. *Musg.*

Et conferre cap. XI. Diatr. cel. Valck. Animadversionesque Heathii in illas Oratt. p. 182.

Ad Soph. T. II. p. 195. hæc observat Brunck.: "Œconomia (Eurip. Philoct.) diversa a Sophoclea, non ita simplici deducto filo; sed plurium personarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus πάθους habuisse videtur. *Beck.*

I. Aristot. Ethic. Nicomach. VI. 8. Idem Ethic. Eudem. V. 8. Plutarch. Op. Mor. p. 966. Ed. Steph. Schol. Aristoph. in Ranas, 284. Stobæus Tit. XXIX. Loquitur Ulysses in Prologo. *Musg.*

Ver. 4. Apud Barnes. hic non legitur. Idem mox dedit Τοὺς δ' ἂρ' πιε. In v. 4. Ἀλλ' οὐδὲν pro Οὐδὲν γὰρ οὕ rescripsit Valck. *Beck.*

II. Dio Chrysostomus p. 575. B. Stobæus Tit. XXIX. Plutarch. Op.

Nolo autem priorum serumnarum gratiam perdere, et labores, qui mihi sortito obtingunt, non recuso.

III. * * *καπ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.*

In initio autem minime tolerabilis erat.

IV. *Φαγέδαινά [γ'], ἥ μου σάρκα δεσπόταιν πεδὸς.*

Phagedæna, quæ carnes mihi pedis consedit.

V. *Ἄλις, ὦ βιοτὰ, πέρανε,*
Πρίν τινα συντυχίαν
Ἢ κτεάτεσσιν ἐμοῖς,
Ἢ σώματι τῷδε, γενέσθαι.

Sufficit, O vita, finem facito, priusquam infortunium quodvis, vel facultatibus meis, vel huic corpori, contingat.

VI. *Τί δῆτα δόκους ἀρχικοὺς ἐνέμεσα*
Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων,
Οἱ τῶνδε χειρώνακτες ἔνδρωπον λόγων.
Ὅστις γὰρ αὐχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,
Οὐδέν τι μᾶλλον εἶδεν, ἢ πείθει λόγων.

Quid, quæso, sedibus augustalibus insidentes, sancte dejeratis, vos res divinas scire, O sermonum talium fabri. Qui enim profitetur, se aliquid de Diis scire, nihil aliud callet, quam artem persuadendi.

VII. *Ὅρα τ' ἴδ', ὡς κἀν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν*
Θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
Χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
Κέρδος, παρόν γε, κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς.

Vide porro, ut lucrum etiam inter Deos honestum est; celebratur autem qui in templis plurimum habet auri. Quid, quæso, et te lucrum accipere, et pari cum Diis conditione esse vetat?

Mor. p. 966. Ed. Steph. Loquitur Ulysses, itidem in prologo. *Musg.*

In Stob. Gesn. est ἰαχίας, legendum ἰαχίαι monuit jam Th. Canter. V. L. 2, 5. Pro πίσυνον τας, quod metrum violabat, Heath. et Valck. p. 119. emendarunt σφενδόνας. Heath. etiam in princ. fr. e Dion. Chr. scribit Ὀιλέα. *Beck.*

III. Dio Chrysost. Orat. LIX. Loquitur Philoctetes. *Musg.*

In iis, quæ præcedunt apud D. Chr. in versus redigendis multam operam posuerunt Viri DD. v. Valck. p. 125. e. Infeliciter ea res cessit, judice Heath. Gataker. Adv. Misc. cap. 10. quem sequitur Barnes. Valck. p. 126. ita: Καὶ σὺ τὸ πολὺ δὴ τῆς νόσου λέληθεν μου κακὸν ἀρχ. &c. *Beck.*

IV. Aristot. Poet. c. 12. Loquitur Philoctetes. *Musg.*

V. Stobæus Tit. CXXI. Loquitur Lemniorum Chorus. *Musg.*

VI. Stobæus Eclog. Eth. Tit. I. versu primo habet ἀργικοὺς, cui ἀρχικοὺς substituit Valckenarius V. Cl. Diatr. p. 116. Mihi verius videbatur μαντικοὺς.—V. 5. Lego πείθει. Loquitur forte Troum legatus. *Musg.*

Ver. 3. Valck. ad Ammon. corrigit: Θεοῖσι δὴ χρῆ. — Heath. monet, se non intelligere, quid sint λόγοι θεῶν, itaque hic tantum interrogationis notam, quæ in ed. Barnes. est post λόγων, poni vult in fine præced. versus. Ultima Heath. ita verti vult: *Nihil amplius neque ipse scit, neque aliis orationi persuaserit. Beck.*

VII. Justin. Martyr, libro περὶ Μοναρχίας, p. 41. primo versu habet Ὅρεσσι δ'. Loquitur Troum legatus. *Musg.*

Ver. 1. Valck. Diatr. p. 115. conjicit:

VIII. Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει·
Ἐν γῇ δ' ὁ φόρτος, κ' οὐ πάλιν ναυτίλλεται.

Felix, qui prospere rem gerens domi manet: merces autem cum terram attigere, non amplius navigat.

IX. Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ
Αἰσχρὸν σιωπᾷν, βαρβάρους δ' ἐᾷν λέγειν.

Pro universo sane Græcorum exercitu turpe foret tacere, barbaris vero criminandi licentiam dare.

X. Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ,
Οὕτω πρόσηκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
Ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Quemadmodum vero corpus nostrum natura mortale est, sic oportet hominem sibi temperantem neque iram habere immortalem.

XI. Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
Δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις, τάλας.

Quæ autem te sponsa, quæ juvencula tibi concederes? Pulchre utique uxori ducendæ habea, O miser.

XII. Πατρὶς καλῶς πράσσουσα τὸν εὐτυχοῦντ' ἀεὶ
Μείζω τίθησι, δυστυχοῦντα δ' ἀσθενῆ.

Patriæ fortuna prospera beatum semper altius tollit, infelicem deprimit.

XIII. Λέξω δ' ἐγώ, κἂν μου διαφθείρας δοκῇ
Λόγους ὑποστὰς αὐτὸς ἠδικηκέναι.
Ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων,
Ὁ δ' αὐτὸς αὑτὸν ἐμφανεῖ σοι λέγων.

Dicam vero ipse, licet meæ orationi nocuisse videatur, ipse se injurium fuisse professus. Verum mea tu ex meipso audiens intelliges, ipse autem seipsum manifestabit dicens.

XIV. [Ἀνέπνευσεν αἰῶνα.]

Ὀρῇς γ', ἔνως.—V. 3. λαβεῖν Grot. addidit ad supplendum versum. Mox Sylb. monuit, distinctionem post πορεύν γε omitti posse. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. XXXIX. et Tit. LIX. MS. teste Gesnero, in secundo versu habet καὶ πάλιν, quod sententiam diversam, sed æque bonam, facit. Clem. Alex. p. 620. Ed. Par. *Musg.*

IX. Plutarch. Op. Mor. p. 2031. Ed. Steph. qui et solus priorem versum præbet. Diog. Laërt. V. 1. Cicero de Orat. Lib. III. Loquitur Ulysses. *Musg.*

De ver. ult. confer Quintilian. Instit. Or. 3. 1. Gataeker. A. M. P. c. 10. p. 525. *Beck.*

X. Stobæus Tit. XX. Loquitur Ulysses. *Musg.*

XI. Plutarch. Op. Mor. p. 1412. Ed. Steph. Idem in Solone, p. 163. *Musg.*

XII. Stobæus Tit. XL. *Musg.*

Ver. 1. Metri causa Heath. mavult: — πράσσουσά γ' εὐτυχοῦντ' ἀ. *Beck.*

XIII. Aristot. Rhetoric. ad Alexandrum, c. 19.—Ver. 3. pro μαθήσῃ legendum forte metri causa φρασθήσῃ: Deinde v. 4. ἐμφανῆ σαύτου λέγων. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. δεῖτ', et v. 2. αὐτὸς pro αὐτὸς. Hos 2. vers. ita vertit Heath. *Ego vero dicam, quanquam meos evertisse sermones iste sibi visus sit, cum se probaturum promiserit, me eum injuria affecisse.* —V. 3. σὺ ante μαθήσῃ inseruit Barnes. —V. 4. idem ἐμφανίζῃ. Heath. vult ἐμφανίζω. *Beck.*

XIV. Hes. V. Αἰών. *Beck.*

PHŒNIX. *

I. * * * * τἀφανῆ
Τεκμηρίοισιν εἰκότως ἀλίσκεται.

Incerta conjecturis deprehendi æquum est.

II. Φθόνον οὐ σέβω· φθονεῖσθαι δ'
Ἐθέλοιμ' ἄν ἐπ' ἐσθλοῖς.

Invidiam non veneror; sed inviderì mihi ob bona cupio.

III. Σὺ δ', ὦ πατρῷα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων,
Χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
Οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

At tu, patria genitorum meorum, salve: homini enim, licet malis obruatur, nulla regio altrice jucundior.

IV. Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τεκνοῦν,
Δμώς τ' ἔστιν, ὅστις οὐκέθ' ἁρπαῖος γαμεῖ·
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Versus tres apud Stob. Grot. T. 121. et Maxim. Tyr. diss. 13. ed. Markl. quos Barnes. ad hanc fabulam refert, ex Æschyli Philocteta petitos docet Heath. Plures Euripid. Philoct. senarios e Dionis paraphrasi eruit Valcken. quos, quia incerti sunt, non huc retulimus. *Beck.*

* Argumentum hujus fabulæ acute et feliciter investigavit Valckenærius V. Cl. comparans Æschin. contra Timarchum, p. 21, 32. Suidam v. Ἀναγυράσιος, Eustathium in Iliad. ι'. idque paucis verbis sic exponit: "Pellex Amyntoris, a Phœnice juvene passa repulsam, credulum senem falsis facile criminibus impulit, ut castum juvenem cœcaret." Diatrib., c. 24. p. 269. *Musg.*

Idem versus Enniani Phœnicis apud Gell. N. A. 7, 17. et reliquos a Scriverio collectos censet ex Eurip. Phœnice translatos esse. *Beck.*

Qui Phœnicis Euripidei Argumentum docte et eleganter exposuit Valckenarius in Diatr. c. XXIV. non animadvertit versum Ennii ex hac tragœdia servatum a Cicerone in Orat. c. 49.

Neque tuum unquam in gremium extollas liberorum ex te genus.

ex Phœnice eum esse dico, quamvis tragœdiæ titulum non laudavit Tullius, idque me probaturum puto omnibus, qui apud Homerum legerint hos ex Phœnicis ad Achillem oratione versus:

πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ἔμελλε,
πολλὰ κατευχόμενος, συνοχὰς δ' ἐπιτάσσων Ἐρινῦς,
μήποτε γούνασιν εἷσιν ἰφίστασθαι φίλον υἱόν.

Il. IX. 453. ubi quæ de Phœnice a patre oculis privato tradidit Eustath. ex tragico desumta videntur. Ad hanc fabulam respexit Ovidius A. A. I. 337. *Flevit Amyntorides per inania lumina Phœnix.* Vide Ill. Heynium ad Apollodor. III. 13. p. 803. seq. cujus scriptoris verba nihil magis illustrat epigrammate inedito, quod ex Heynii emendatione adscribam:

Ἀλκιμίδη ξύνευνον Ἀμύντορα πειθὼ ἰφίκτα,
Φοίνικός τ' ἰθέλει παῖσαι χόλον γαστρὸς·
ὅτι σφι ἔχθετο πατρὶ, συλήσας ὄπασσε μητρὶ,
παλλακίδος δούλης λίπτρα σφετέρῃσιν·
αὐτὸς δ' αὖ δολίοις ψιθυρίσμασιν ἔχθετο παῖδι·
τῷ δ' ἰς ὀφθαλμὸς λαμπάδα πειθόλιον.

Jacobs.

I. Clem. Alexandr. p. 625. Ed. Par. *Musg.*

Ex Clemente hausit Theodoretus Therap. l. 6. fin. Trochaicum versum esse malebat Valck. p. 270. *Beck.*

II. Stobæus Tit. XXXVIII. *Musg.* Barnes. pro iambis habet, et v. 2. dedit θέλοιμ'. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XXXIX. *Musg.* Ἐμῶν pro vulg. ἰμὰ e cod. Paris. Grot. ad marg. annotavit. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. LXXI. habet primo

Seni nocivum est liberis dare operam, servusque est, quisquis intempestive uxorem ducit: domina enim viro senescenti conjux.

V. Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Ingratum est juvenculæ vir senex.

VI. Γυνή τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.

Mulier omnium malorum asperrimum est.

VII. Μέγιστον ἆρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
Οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

Potentissimum utique est natura. Nemo enim malum bene educans bonum unquam reddiderit.

VIII. Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν;

O senectus, quale es malum.

IX. Ἤδη δὲ πολλῶν ἠρέθην λόγων κριτὴς,
Καὶ πόλλ' ἀμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
Τἀναντί' ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
Κἀγὼ μὲν οὕτως, ὅστις ἐστ' ἀνὴρ σοφὸς,
Λογίζομαι τἀληθὲς, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
Σκοπῶν, δίαιταν ἥντιν' ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνὴρ,
Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων, ὅτι
Τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Olim vero in multis disceptationibus judex electus, et multa contraria de eodem casu a testibus ultro citroque dicta novi. Atque ego quidem, et quisquis sapiens est, sic veritatem investigo, hominis indolem considerans, et rationem, quam instituit, vitæ. Quisquis vero malorum societate delectatur, hunc nunquam interrogavi, quippe intelligens, talem esse, quales sunt ii, quibuscum versari gaudet.

X. Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη Κτεῖναι.

XI. Ἀμνήστευτος γυνή. Pellex.

versu τίλλει, cui τιλλοῦν substitui eodem sensu adhibitum Sophocli Trachin. 312. Secundo versu Valckenærii conjecturam recepi, (addito tamen τ') pro Δίδωσιν, ὅστις. Ultimum citat Aristophanes Thesmoph. 420. *Musg.*

Ver. 1. Valck. legit πρεσβύτη νέᾳ. Heath. hunc versum a reliquis separari jubet.—V. 2. Heath. conjicit: Διυλαῖος ἔστις, οὐκ ἴδ' ὁ. γ. *Beck.*

V. Stobæus Tit. eod. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*

πάντων e Stob. Gesn. præfert Valck. p. 271. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. XC. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*

τοῖς ἔχουσιν ὅ' εἶ] Legit Markl. ad Eur. Suppl. 1118. probante Valck. p. 271. *Beck.*

IX. Æschines in Timarch. Diod. Sic. XII. 14.—Ver. 4. Bene Valck. χρῆστις, ut et v. ult. ἐσθ' εἷς στις. *Musg.*

Ver. 3. Valck. legit Ἐναντί', et mox μιᾶς ὕστις, ubi in ed. Barn. est μιᾶς πάρα. *Beck.*

X. Erotianus v. Διηπέτης. quæ sic corrigit Valckenærius D. p. 274.

Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς ταυτήρια
Ἐς πῦρ ἴδω καὶ [ταῦτα] δὴ διίστητ'
Θεῖναι.

Latine: Famulis vero meis edixi, oportere cauteria igni immittere et candentia reddere. *Musg.*

XI. Hesychius in voce. *Musg.*

PHRYXUS. *

I. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν,
'Αγήνορος παῖς, ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.

Cadmus, Agenoris filius, relicta quondam urbe Sidonia, ad Thebes solum venit.

II. Ἦσαν γὰρ, [ὡς λέγουσ'] 'Αγήνορος κόροι
Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κεκλήσεται·
Φοῖνιξ, ὃ Θᾶσον τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει·
Καὶ Θάσος.

III. Δι' ἐλπίδος ζῇ, καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.

Spe victita, a spe nutritur.

IV. Καὶ νῷν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.

Et nobis quidem aperire granaria recusabat.

V. Ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται, καθ' ἡμέραν
Κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λελῆθέναι,
Δοκεῖ πονηρὰ, καὶ δοκῶν ἁλίσκεται,
Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνει Δίκη·
[Τιμωρία τ' ἔστισεν ὧν ἤρξεν κακῶν.] 5
Ὁρᾶθ', ὅσοι νομίζετ', οὐκ εἶναι θεὸν,
Δὶς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.

* Historiam Phryxi satis copiose enarrat Hyginus Fab. III. In hoc dramate memoratum fuisse ejus a Thessalia ad Colchos trajectum, satis indicat, quod docet Scholiastes Apollon. Rhod. ad II. 384. nempe mentionem in Phryxo factam esse avium, in Aretiade, maris Euxini insula, frequentium, quæ pennas suas tanquam sagittas ejaculari solerent. Ad prologum referendum est, quod de tauro, ob Europam transvectam in cœlum relato, ibi legerat Eratosthenes. Vide eum in Ταῦροι. *Musg.*

Et Joh. Malalam, p. 35. Inde versum trochaicum fragmentis his inseruit Barnes. sed vitiosum, confer Heath. *Beck.*

I. Aristophan. Ran. 1266. Scholiastes ibi docet, Phryxi secundi initium esse. *Musg.*

Ver. 2. Barnes. temere dedit — παῖς ἦλθεν. Vid. Heath. *Beck.*

II. Schol. Phœniss. ad v. 6. sec. Codicem Augustanum. Primum versum ex conjectura utcunque supplevi: Φῆσις auctoris quin a voce ἦσαν incipiat, vix dubito. Valckenærius ex priore Phryxo desumtum suspicatur. *Musg.*

Barnes. dedit: Ἦσαν γὰρ αἱ μὲν παῖδες αἱ 'Αγήνορος. Heath. malebat: Παῖδες · · · ἦσαν γὰρ οἵδ' 'Αγήνορος — ἀφ' οὗ χ' ἡ Κιλ. κ. *Beck.*

III. Etymol. M. v. ζᾷθι. *Musg.*

IV. Etymol. M. in σιροὶ sec. MSum Leidensem. *Musg.*

In Etym. Leid. legitur Καὶ μὲν — quod in Καὶ νῷν mutavit Valck. p. 217. *Beck.*

V. Sextus Empiricus adv. Mathemat. I. sect. 274. iterumque sect. 286. quatuor priores versus præbet. Clem. Alex. p. 606. et Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. omnes præter quintum et septimum. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. priores quinque. Justinus Martyr, de Monarchia, omnes præter quintum. Is ergo cum in uno Stobæo legatur, idque in fine tantum fragmenti, cum omissus sit ab iis, qui prolixius locum citant, denique cum asyndeton faciat, magna suspicio oritur, ad alium locum pertinere. Retineri tamen

Ἔστιν γὰρ, ἔστιν· εἰ δὲ τις πράσσει καλῶς
Κακὸς πιφυκὼς, τὸν χρόνον περδαινέτω·
Χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην.

Quisquis vero mortalium putat, Deos se latere, cum scelesti aliquid quotidie petret, prave sentit, et sentiens convincitur, quandocunque Justitiæ otium est, et pœna sua mala, quæ aggressus est, rependit. Adspicite O, quotquot Deum nullum esse putatis, duplicem errorem perverse admittentes. Est enim, est: si quis vero improbus prospere rem gerit, tempus lucrifacit: post tempus enim et ille pœnas luet.

VI. Εἰ δ' εὐσεβὴς ἂν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
Εἰς ταὐτ' ἔκυρσεν, πῶς τὰδ' ἂν καλῶς ἔχοι;
Εἰ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ.

Quod si pius ipse eadem sorte, qua sceleratissimi, uterer, quomodo hæc recte se haberent, si Jupiter optimus nihil justi sentiret.

VII. Λάτρις πενέστης ἁμὸς ἀρχαίων δόμων.

Colonus meus, antiquæ domus famulus.

VIII. Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῂς, ἀνέρος οὐκ ἄξιον
Δειλὸν κεκλῆσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

Virum te esse ais? Viro indignum est timoris argui, et turpi morbo laborare.

IX. Αἱ γὰρ πόλεις εἰσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

Urbem constituunt incolæ, non solitudo.

X. Πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρόν· ἡ δὲ φρὴν
Τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθεροστέρα.

Multis servis nomen quidem inhonestum, sed animus non servis liberalior.

XI. Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει
Ἥδιστόν ἐστι, δῶματ' ἢν οἰκῇ καλῶς,
Ὀργήν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας
Ψυχὴν μεθιστᾶσ'· ἡδὺ καὶ ἀπάταισι φίλων.

Uxor enim in æruumnis et adversa valetudine marito suavissimum quiddam est, si res domesticas bene administret, iram leniens, et animum a mœrore averlens. Suave autem est amicorum fallacia.

potest, adjecta post τιμωρίαν, quæ Stobæi lectio est, copula; nisi mecum legere malis τιμωρίᾳ τ'. Nescio enim, an quisquam Græce dixerit τιμωρίαν τίειν. In emendata lectione κακῶν ponitur poëtica syntaxi pro κακά. Omnia simul connectenda esse suadet Justinus uno ductu citans. *Mueg.*

Clemens et Eusebius hos versus Diphilo Comico tribuunt.—V. 1. Barnes. dedit Εἴ τις — Stob. et Justin. Ὅστις — τοὐφ' (Barnes. τἀφ') ἁμέραν. Sext. Emp. κατ' ἡμέραν.—V. 4. Barnes. Ὅτι δ' ἂν.—V. 5. Τιμωρίαν ἴσ.—V. ult. Barnes. ὑστέρῳ. ὕστερον est ex Justin. *Beck.*

VI. Justinus Martyr, de Monarchia, p. 109. *Mueg.*

Ver. 2. Barnes. ἐκύρσανεν. *Beck.*

VII. Athenæus, p. 264. *Mueg.*

Ex Athenæo laudat Eustath. in Hom. Il. σ'. p. 1120, 22. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. VIII. Optime emendat Valckenær. Ἀνέρα δέ σ' εἶναι φῄς; *Mueg.*

IX. Stobæus Tit. XLIII. *Mueg.*

X. Stobæus Tit. LXII. *Mueg.*

XII. Ὡς οὐδὲν ὑγιὲς φασι μητρυιὰς φρονεῖν
Νόθοισι παισὶν, ὧν φυλάξομαι ψόγον.

Quippe materteras aiunt nunquam bene velle spuriæ soboli, quarum opprobrium vitabo.

XIII. Δίκαι' ἔλεξε· χρὴ γὰρ εὐναίῳ πόσει
Γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

Justa dixit; oportet enim uxorem marito semper calamitatum participem esse.

XIV. Κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς,
Ἢ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ἀγκωμένον.

Præstat enim mediocris opulentia hominibus sine fraude conquisita, quam domus divitiis impie amplificata.

XV. Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
Τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί· πλὴν ὅμως βροτῶν
Νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
Οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ πέκτηνται κακά.

Quis autem scit, an, quod mori vocatur, vivere sit, quod vivere, mori? Nisi quod mortalium qui lucem vident, malis conflictantur; qui periere, nihil laborant, neque mala patiuntur.

XVI. Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει·
Ἢν γὰρ δίκῃ θνήσκῃ τις, οὐχ ἧσσον τοθεῖ
Πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.

Hoc enim hominum natura fert. Si quis etiam jure interemtus sit, non ideo cuncti minus cupient lugere cognatos.

PIRITHOUS. *

I. Ἵνα πλημοχόας τάσδ' ἐς χθόνιον
Χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

Ut pocula hæc in terræ hiatum cum bene ominatis verbis effundamus.

XI. Stobæus Tit. LXVII. Antipater ibidem. *Musg.*
V. ult. κἀμάτοι, Barnes. *Beck.*
XII. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*
XIII. Stobæus Tit. LXXIV. *Musg.*
XIV. Stobæus Tit. XCIV. *Musg.*
XV. Stobæus Tit. CXXI. *Musg.*
XVI. Stobæus Tit. CXXIII. *Musg.*
Ver. 2. Barnes. Ἦν καὶ δίκῃ — *Beck.*

* Pirithoi et Thesei ad inferos descensum, Proserpinæ avehendæ causa, quæque ibi infortunia passi sunt, argumentum hujus tragœdiæ fuisse, ex Plutarcho liquet Op. Mor. p. 166. Ed. Steph. ubi Theseus memoratur adstans Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ διδιμένῳ. Quin et, Gregorio Corinthio teste, ἐν τῷ Πειρίθῳ πεφευγότα Ἡρακλῆς ἐν ᾅδου, κατιλθὼν κατὰ κέλευσιν Εὐρυσθέως, καὶ ἐπὶ τοῦ Αἰακοῦ ἐρωτώμενος, ὅστις ἐστί, καὶ ἀποκρινόμενος. Commentar. in Hermog. p. 948. Ed. Reiske. Responsum Herculis infra dabimus Fragm. V. *Musg.*

Fabula ipsa est ab Hygin. F. XXXIII. et Ovid. Met. Lib. XII. exposita. Athenæus, Lib. XI. dubitat, utrum tragœdia hoc nomine sit a Critia, an ab Euripide, scripta. Ex Barn. *Beck.*

I. Athenæus, p. 496. *Musg.*

II. Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
'Ρύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαν᾽,
Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ᾽ ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄπειρός τ᾽ ἄστρων
Ὄχλος ἐνδέλεχῶς ἀμφιχορεύει.

Te sponte ortum, te, qui in æthereo turbine omnium naturam illigasti, circa quem lux, circaque obscura et varie colorata nox et indiscreta stellarum caterva perpetuo choreas agit.

III. Ἀκάμας τε χρόνος περί γ᾽ ἀενάῳ
'Ρεύματι πλήρη φοιτᾷ, τίκτων
Αὐτὸς ἑαυτόν· δίδυμοί τ᾽ ἄρκτοι
Τοῖς ἀκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς
Τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

Et tempus indefessum circumvertitur perenni et plano flumine, seipsum generans. Et Ursæ geminæ pernicibus alarum ictibus polum Atlanti incumbentem custodiunt.

IV. Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας.

Compedibus non malleo coactis pedes adstringitur.

V. Ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ᾽ Ἡρακλῆς,
Θεοῦ δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυν Διός·
Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἥκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως.

Mihi patria quidem Argos est, nomen vero Hercules, natus autem sum Jovis, Dei omnium patris. Nam in matris meæ torum venit Jupiter, ut vere quidem audit. Huc autem venio, Eurystheo cogente.

II. Clem. Alex. p. 603. Ed. Par. Euseb. Præp. Evang. p. 681. Schol. ad Orestem, v. 972. Schol. in Apollon. Rhod. IV. 144. *Musg.*

Ver. 1. Euseb. legit σὲ τὸν αἰθερίῳ.— V. 2. Vulgo ῥόμβῳ. ῥύμβῳ præbent Schol. Eurip. et Apoll. Rhod. et confirmatur ex Eustath. ad Dion. Perieg. 1134. et Hes. in Αἰθέρος ῥύμβος. Conf. super hoc loco Valck. D. p. 38—41. *Beck.*

Olim erat: αἰθερίῳ ἔμβρυ. Scaliger cum Grot. legit ῥόμβῳ. Idem Scal. mox ἐμπλίξαν᾽ rescripsit pro eo, quod olim fuit, ἐμπλίξαντα. *Villoison.*

III. Clem. Alex. p. 563. Ed. Par. Schol. Aristoph. in Aves 179. Suidas v. Πόλος. Ultimus duntaxat versus apud Scholiastam et Suidam exstat, quem et sic exhibent: καὶ τὸν Ἀτλάντειον φερομένων πόλον. Secundo versu legendum πλήρης, vel πλήρη. Ex eodem systemate desumta puto, quæ inter Incert. Frag. retuli N°. CLV. et CLXXVII. *Musg.*

IV. Plutarch. Op. Mor. p. 166. Dicitur de Theseo, sponte præ amicitia Pirithoo vincto et cruciato adstanti. Idem Plutarchus p. 856. et p. 946. ita exhibet: Αἰδοῖ ἀχαλκεύτοισιν ἔζευνται πέδαις. [Quæ Gatak. A. P. p. 520. putat παραφθαρῆναι ex Eurip. loco.] Idem Op. Mor. p. 1359. Ed. Steph. *Musg.*

V. Gregorius Corinth. Commentar. in Hermogenem, p. 948. Ed. Reisk. Herculis responsum est ad ea, quæ ab Æaco interrogatus erat. *Musg.*

ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος, vix erit, opinor, qui non conjiciat sic potius a poëta scriptum esse:

ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος.
Herman.

Ver. 3. κεδνῇ μητρὶ] Vulgo μητρὶ κεδνῇ. *Por.*

VI. Ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
Ἔρριψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
Ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.

Qui primus dixit, non indocta mente temere effudit, quicunque hanc sententiam inventor protulit, fortunam recte consulentibus favere.

VII. Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου.
Τὸν μὲν γὰρ εὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
Ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
Λόγῳ σπαράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

Mores boni lege tutiores sunt. Hos enim nemo facundus unquam perverterit. At illam sæpe, oratione huc et illuc vellens, pessumdat.

VIII. Οὐκοῦν τὸ μὴ ζῆν κρεῖττον ἔστ', ἢ ζῆν κακῶς.

Ergo interire præstat, quam inhoneste vivere.

PLISTHENES. *

I. Δήμῳ δὲ μήτε τῶν ἀναρτήσῃς κράτος,
Μήτ' αὖ κακώσῃς πλοῦτον ἔντιμον τιθεὶς,
Μηδ' ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλῃς ποτὲ,
Μηδ' αὔξε καιροῦ μεῖζον· οὐ γὰρ ἀσφαλές.
Μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστοῦ φανῇ.
Κώλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
Πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ νόσος.

Neque potestatem tuam omnem ad plebem refer, neque plebem contra deprimas divites honorans, neque virum plebi carum abigas a te unquam, neque nimium amplifices: minime enim tutum est, ne forte tyrannus tibi splendidus ex cive evadat. Virum autem præter jus fasque honoratum misue: improbi enim florentes urbi pernicies.

II. Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

Pecunia multorum malorum hominibus causa est.

III. Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἰσχάρας.

Ad deorum focos oves mactatis.

VI. Stobæus Eclog. Eth. Tit. VII. *Mus.*

VII. Stobæus Tit. XXXVII. sec. MS. Leidenseem. *Mus.*

Ver. 4. Valck. p. 200. conjicit Λόγοις παράσσων. *Beck.*

VIII. Stobæus Tit. CXXII. *Mus.*

* "Thyestes — Atrei filium, Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit, quem Atreus credens fratris filium esse, imprudens filium suum occidit." Hyginus Fab. LXXXVI. *Mus.*

I. Stobæus Tit. XLVIII. *Mus.*

Ver. 2. Post κακώσῃς comma ponit jubet Heath.—V. 5. Barnes. habet — ἐξ αὐτοῦ φ. quod ita, ut hic editum, correxit Pierson. Ver. p. 38. qui etiam Κλέους legi vult. *Beck.*

II. Stobæus Tit. XCIII. *Mus.* Cf. Valck. p. 228. *Beck.*

III. Ammonius in βωμός. *Mus.*

IV. Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς
Κύπριδος προσφδὸν
Ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοις.

Multus autem cottaborum strepitus musicum edit Veneri congruentem in aedibus.

V. * * ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ' Ἀργόλας.

Ego vero Sardianus, non amplius Argivus.

VI. Ὦ πλοῦθ', ὅσῳ μὲν ῥᾷστον εἶ βάρος φέρειν
Πόνοι δὲ κἄν σοι καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου
Ἕνεισ'. ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς.

O pecunia, video sane, tu gestari facillimum onus es. Sed molestiae et multa vitae exitialia tecum agunt. Omnis enim contentio mortalibus de divitiis est.

POLYIDUS.*

I. * * * * Ἔα, ἔα,
Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύμασ' οἰκῶν ὄρνις, ἠρμήνευσεν ἄν
Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
Νῦν δ' ἐκλιπὼν ἤδη τε καὶ νομὸν βίου
Δεῦρ' ἔπτατ'· οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Ea! Video quidem in litore vagabundum, fluctibus verberatum, Haliaetum. Puerum in sicco constituit mors. Siquidem enim ales in undis habitans in mare e terra volasset, puerum in undis exstinctum significaret. Nunc loca consueta, quibus escam quaerit, relinquens huc advolavit: non est ergo puer in fluctibus.

II. Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται;

Quis scit, an vivere sit revera mori, mori autem apud inferos vita habeatur?

IV. Athenaeus, Lib. XV. c. 2. *Musg.* Hinc duos iambos effecit Barn. quorum ultimum sic constituit Heath. Ἠχεῖ προσφδὸν ἐν δόμοις σοῖς μέλος. *Musg.*

V. Steph. Byzant. v. Ἀργόλας. Versus trochaicus una syllaba deficiens. *Musg.*

VI. Stobaeus Tit. XCIII. Idem Tit. XCI. ex Phoenice. Ed. Gesner. ad Phoenicem utrobique refert. Mihi nullum locum in Phoenice, diversissimi argumenti fabula, habere videbantur.—V. 1. legendum forte: ἐμῷ μέν.—V. 3. ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς ἀγὼν βροτοῖς. *Musg.*

* De argumento vide in Glaucum. *Musg.*

I. Hermogenes, Tom. II. p. 254. Ed. Sturm. Ejusdem Scholiastes ineditus penes Cl. Ruhnkenium. Loquitur vates Polyidus, a Minoë, Cretensium rege, de Glauco, filio deperdito, consultus. Alludit Aelianus Hist. Anim. V. 2. *Musg.* Ver. 2. Ruhnk. apud Valck. p. 202. conjicit κυμαινόφορον. Heathius, qui tantum v. 4. ss. apud Barn. legerat, suspicabatur, haec non potuisse ab augure dici, sed ab homine auguriorum contemtore. *Beck.*

II. Schol. in Hippolytum, v. 191. Sextus Empir. Pyrrh. Hypotypos. III. 229. Schol. Aristoph. in Ran. 1114. ex

III. Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες ἀθλιώτεροι
Τῆς φαυλότητος· τοι γὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
Ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς, οὐκ εὐτυχές.

Qui artium periti sunt, imperitis infeliciores sunt: nam omnium reprehensioni obnoxium esse, illaetabile est.

IV. Οὐ γὰρ παρὰ κρητῆρα καὶ θοίνην μόνον
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει,
Ἀλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.

Non enim inter pocula tantum et in convivio divitiae hominibus voluptatem creant, sed in infortuniis non leve subsidium dant.

V. Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκεῖς ξυνιέναι.
Ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.

Dives es, sed reliqua non intelligere videris. Quippe divitiis inscientiae quiddam adjungi solet; Paupertas autem propter res angustas sapientiam sortita est.

VI. * * ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
Δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

Insaniunt vero homines, quum in mortuos sumtus inanes faciunt.

VII. Ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὑτοῦ φύσιν,
Οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

Qui optime ingenium suum ad utilia applicat, is demum sapiens est.

VIII. Μάτην γὰρ οἴκῳ σῷ τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Frustra haec impendia domui tuae perirent.

IX. Μικρὸν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου·
Διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

Exiguum est, quod memoras fanum regii sepulcri. Duplex esto; a cubo vero ne aberres.

Phryxo citat, idemque ad ejusdem fabulae, v. 1586. ex Hippolyto. Plato in Gorgia, p. 300. Clem. Alex. p. 432. Ed. Par. Origenes in Celsum, VII. p. 366. Diog. Laërt. IX. 73. *Musg.*

Ver. 2. Diogenes Laërt. supplet νομίζεται βροτοῖς, sed Sext. Empir. πάντα νομίζεται. Schol. Arist. Ran. 1526. ita: τὸ πανθανὸν δὲ ξῆν, ὑπνῶν δὲ τὸ πανθανῶν, quam lectionem ab Eurip. ipso profectam ex parodia Aristophanis suspicabatur Gataker. Adv. Post. p. 523. dissentiente Heathio. *Beck.*

III. Stobaeus Tit. XLI.—V. 2. legendum forte καὶ γὰρ, et v. 3. κοὐκ. *Musg.*

Barn. edidit: — ἀθλιώτερος· T. φαυλότητός τοι γὰρ — κοὐκ εὖν. *Beck.*

IV. Stobaeus Tit. XCI. *Musg.*

V. Stobaeus Tit. XCV. Zenob. V. 72. Clem. Alex. p. 483. Ed. Par. *Musg.*

Ver. ult. Clemens habet: λὰ τὸ συγγνώς. Exstat Theodori Prodromi ἐπιστροφὴ πρὸς πενίαν σοφὸν ἔλαχε a Fed. Morello Gr. et Lat. edita Paris. 1606. *Beck.*

VI. Stobaeus Tit. CXXIV. *Musg.*

VII. Stobaeus Tit. III. *Musg.*

VIII. Schol. MS. in Homer. apud Valckenaer. Diatrib. p. 202. Eustathius in Iliad. ν'. p. 702. Ed. Bas. *Musg.*

In Cod. Schol. legitur — τὸν οἶκόν σου ἐκβαίη. Eustath. μάτην δ' ἐπέκειτο τοῦ ἐκβαίη τέλος. Valck. p. 203. conjicit: M. ἐς ὄλεθρ' οἴκῳ σῷ τόδ', vel οἶκον τὸν σὸν ἐκβαί. v. *Beck.*

IX. Eutocius Comment. in Archimedem apud Valck. Diatrib. p. 203. *Musg.*

Ita correxit Valck. In Eutocio est: — βασιλικοῦ — διπλάσιον — τοῦ δὲ τοῦ κύβου —. *Beck.*

x. * * * * * * * Κρητικοὺς
Αὐλοὺς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ,
[Συνέθαψε]

Tibias Creticas, mortui hinnuli maculosi ossa, [una sepelivit.]

PROTESILAUS. *

I. Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

Nam profanum ædes attingere nefas est.

II. Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,
Ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Duo cum disserepant, et alteruter irascitur, sapientior est qui verbis non certat.

III. Ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
Γυναῖκας ἐξῆς, σκαιός ἐστι, κ' οὐ σοφός.
Πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὑρήσεις κακὴν,
Τὴν δ', ὥσπερ αὕτη, λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

Quicunque autem omnes deinceps mulieres confundens vituperat oratione, morosus est, non sapiens. Multæ enim cum sint, aliam invenies improbam, aliam, ut hæcce, nobiles spiritus gerentem.

IV. Οὐ θαῦμ' ἔλεξας, θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν.

Nihil mirum loqueris: homo qui sit, infelicem esse.

V. Πέπονθεν, οἷα καὶ σὲ καὶ πάνταςμένει.

Passus est, quæ et te, et omnes manent.

VI. Πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσι κἄλογοι βροτούς.

Sæpe homines decipiunt nimis credulæ spes.

VII. Οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

Non deseram amicum, quamvis mortuum.

VIII. * * * * ἀξίως δ' ἐμὸς
Γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

Merito autem *γαμβρὸς* mihi audis, qui filiam mihi in matrimonium dedisti.

x. Plutarch. Op. Mor. p. 2025. Sermo est de Minoë, Glauci sepulturam curante, unde recte Valckenerius ad hanc fabulam refert. *Musg.*

* Protesilai historiam, satis quidem aliunde notam, breviter exponit Hyginus Fab. CIII.

I. Schol. in Œdip. Col. v. 10. Suidas v. *βέβηλος*. *Musg.*

II. Stobæus Tit. V. Idem Tit. XIX. Plutarch. Op. Mor. p. 16. Ed. Steph. *Musg.*

Barn. inter fragm. Hippolyti prioris retulit, ubi Μὴ ἀντιτ. sed Heath. e Plut. malebat *ὁ μὴ ἀντιτείνων*. *Beck.*

III. Stobæus Tit. LXIX. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XCVIII. *Musg.*

V. Stobæus Tit. CXXV. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. CXII. *Musg.*

Barn. dedit — *ψεύδουσι καὶ ἄλογοι βρ. Beck.*

VII. Dio Chrysost. Orat. XXXVII. Loquitur Laodamia. *Musg.*

VIII. Suidas in v. *συνθεὶς* habet *ἄξιος*.

IX. Κοινὸν γὰρ εἰν' ἄρα καὶ γυναικεῖον λέχος.
Sufficit enim, communem esse Venerem muliebrem.

X. Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός.
O nati, quantum hominibus animi lenimen estis.

RHADAMANTHUS. *

I. Οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν.
Qui Eubœam incolunt, finitimam regionem.

II. Ἔρωτες ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίου.
Ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἱμείρει λαβεῖν·
Τῷ δ' οὐχὶ τούτου φροντὶς, ἀλλὰ χρημάτων
Πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται κατὴρ δόμους.
Ἄλλῳ δ' ἀρίσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν
Λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμη κακῇ.
Οἱ δ' αἰσχρὰ κέρδη πρόσδε τοῦ καλοῦ βροτῶν
Ζητοῦσιν· οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.
Ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρῄζω τυχεῖν,
Δόξαν δ' ἐβουλόμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.
Omnimoda cupidinum in vita genera sunt. Hic nobilibus adscribi studet. Alius minime de hoc anxius est, sed magnarum divitiarum generi suo auctor vocari exoptat. Illi placet, nihil sincerum et ex animo dicenti, populi suffragia ferre improba audacia. Nonnulli lucrum turpe magis, quam honestatem, sectantur. Ita error est universa hominum vita. Ego nihil horum cupio, sed honestum nomen habere velim.

III. Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς [αὐτὸν] ἐξαιρήσεται.
Nemo enim hunc nobis eripiet.

SCIRON, *Drama Satyricum.* †

I. Σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας
Παιδὸς, κνεφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα.

Alcathoum alloquitur Protesilaus. *Musg.*

IX. Clem. Alexandr. p. 628. Verti, quasi esset: Κοινὸν γὰρ εἶν' ἀρετῇ γυναικεῖον λέχος. *Musg.*

Apud Barn. — εἶναι καὶ γυν. λ. *Beck.*

X. Stobæus Tit. LXXV. *Musg.*

* De Rhadamanthi fortunis nihil fere novimus, nisi quod docet Apollodorus, eum post Amphitryonis fata Alcmenam uxorem duxisse, bisque exsulem in Bœotiam a Creta profugisse. *Musg.*

I. Strabo, p. 356. Ed. Par. Hinc patet, scenam fabulæ in Bœotia constitutam fuisse. *Musg.*

II. Stobæus Eclog. Eth. Tit. VII. Idem Florileg. Tit. LXIV.—V. ult. legerim: Δίκαν δὲ βουλόμην ἄν. *Musg.*

Versus duo ultimi non sunt apud Barnes. *Beck.*

III. Grammat. Sangerman. MS. apud Valck. Diatrib. p. 205. *Musg.*

Αὐτὸν supplevit Pierson. *Beck.*

† Satis notus Sciron, Isthmius ille latro, qui Theseo impietatis pœnas dedit.

I. Pollux X. Sect. 35. Hemsterhusius, vir summus, sic interpretatur: "Χαμεύνη est capienda de lectulo meretricio, quem alter ad alterum tanquam opportunum e

II. * * * ἢ προσπηγνύναι
Κράδαις ἐρίναις.

Vel affigere caprifici ramis.

III. * * * Οὐδὲ κωλῆνες νεκρῶν.

Neque mortuorum pernæ.

IV. * * * Ἔστι τοι καλὸν
Κακοὺς κολάζειν.

Impios sane pœna afficere honestum est.

V. Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, πῶλον ἂν δίδως ἕνα,
Τὰς δὲ, ξυνωρίδ' · αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
Τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους ὅταν φέρῃ
Πολλάς.

Et has quidem auferes, si unum pullum dederis; illas, si par pullorum: alias quatuor equis argenteis conductas copiam sui facient. Amant vero quicunque virgines Athenienses multas attulerit.

SCYRIÆ. *

I. Ἡ παῖς νοσεῖ σου, κἀπικινδύνως ἔχει.
Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πήμονὴ δαμάζεται;
Μῶν πρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

Med. Filia tua ægrotat, et in vitæ discrimine versatur. *Lycom.* Qua de causa? quis illam male habet morbus? Num frigus, an bilis aliqua latus infestat?

II. Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνάμιλοι τύχαι.
Οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
Σκληραὶ πάρεισιν, εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς,

justæ longitudinis collaudat, si quidem suo pede non superaret inferiorem spondam." Mihi mendum latere videtur. *Musg.*

II. Athenæus, p. 76. *Musg.*

III. Athenæus, p. 568. ubi Casaubonus νεβρῶν. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. XLVI. *Musg.*

Variæ hujus fragm. lectiones et emendationes apud Intpp. Pollucis leguntur. *Beck.*

V. Pollux IX. sect. 75. πῶλος numisma erat Corinthiorum: πάρθενος, quam Euripides poëtice vocat παρθένος, Atheniensium.—V. 4. pro ἵππων malim ἵππ. ἕξ. *Musg.*

* Constat ex Sexto Empirico adv. Mathem. I. 13. Lycomedem, regem Scyri, Achillis vero socerum, ab Euripide in scena exhibitum fuisse. Cum ergo a Stobæo Scyriæ Euripidis citantur, certa fere conjectura est, id nomen fuisse dramatis, in quo Lycomedis persona erat. *Musg.*

I. Sextus Empiricus adv. Mathem. Lib. I. sect. 306. ultimum versum sic interpretatur: συνθάπτει, μή τι πλημμελὲς γένηται, διὰ τὸ τοὺς πλημμελοῦς βάσεως ὑπόχολον ἀνάγειν. Verti, quasi esset; ἢ τις πλευρὰ γυμνάζει χολή. *Musg.*

Barn. etiam primum versum Lycomedi tribuit, et scripsit — νοσεῖ τι πάσῃ. I. reliquos versus medicum pronuntiasse putavit, et edidit: Πρὸς τοῦδε; τίς μιν πημ. δ. —V. 3. Valck. p. 33. emendat χολῇ pro χολῆς, et pro γυμνάζει Ruhnk. ibid χειμάζει. *Beck.*

II. Stobæus Tit. CV. Ed. Gesn. ex Scyreo, qui nullus fuit, citat, eademque

Καὶ πάντ' ἀκριβῶς κἀπὶ φροντίδων βίον,
Οὐ τῷ δικαίῳ, ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ.

Eheu ob res humanas! Quam incertæ sunt! Alii enim prospere rem gerunt; aliis sors dura est, licet Deos pie colentibus, et per totam vitam Justitiam accurate et anxie servantibus sine ullo dedecore.

III. Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

Prudentes autem propria dedecora abscondunt.

SISYPHUS. *

I. Ἦν χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος
Καὶ θηριώδης, ἰσχύος Ϝ' ὑπηρέτης,
Ὅτ' οὐδὲν ἆεθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
Οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίνετο.
Κἄπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
Θέσθαι κολαστὰς, ἵνα δίκη τύραννος ᾖ
Γένους βροτείου, τὴν Ϝ' ὕβριν δούλην ἔχῃ,
Ἐζημιοῦτο δ', εἴ τις ἐξαμαρτάνοι.
Ἔπειτ', ἐπειδὴ τἀμφανῆ μὲν οἱ νόμοι
Ἀπεῖργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ,
Λάθρα δ' ἔπρασσον, τηνικαῦτά μοι δοκεῖ
[Φῦναι] τυκνός τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ,
Γνῶναι δ' ἔπος θνητοῖσιν ἐξευρὼν, ὅπως
Εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, κἂν λάθρα

Tempus fuit, cum exlex erat hominum vita, et ferina, et violentiæ dedita; cum neque præmium bonis, neque improbis pœna constituta esset. Deinde mihi videntur homines leges posuisse scelerum ultrices, ut justitia in genus humanum imperium exerceret, servamque haberet injuriam: Mulctabatur autem, si quis eas violaret. Postea, cum leges non sinerent aperte et vi injuriam facere, clanculum autem facerent, tunc mihi videtur exstitisse aliquis vafer et consilio excellens, et excogitasse, fabula hominibus inventa, quomodo improbis aliquid

habet v. ult. *οὐ τῷ δικαίῳ*, pro quo Gesnerus in margine malle se ait *σὺν τῷ δικαίῳ*. *Musg.*

Grotius ad Scyrias rétulit, sed Gatakerus Adv. Post. p. 534. ad Sylcum — V. ult. Barn. *Σὺν τῷ δικαίῳ ζῶσιν, a. l.* *Beck.*

III. Stobæus Tit. CX. *Musg.*

Barn. Add. Præf. ad Scironem retulit. *Beck.*

* De Sisyphi apud inferos pœna omnia pervulgata sunt. Quibus maxime sceleribus hanc pœnam meritus sit, inter mythologos non convenit. Vide Pausan. p. 48. Ed. Sylb. Schol. in Hom. Iliad. ζ'. ex Pherecyde. Confer etiam Apollodor. Lib. III. c. 11. Hygin. Fab. LX. Sed neque inter Herculis res gestas Sisyphi cædes commemoratur, quem tamen in Euripidis dramate ab Hercule interfectum fuisse suspicari licet ex fragmento, quod Etymologus et Suidas, uterque in v. *Καίρια*, servarunt. *Musg.*

I. Sextus Empiricus adv. Mathem. IX. sect. 54. Critiæ, Athenarum tyranno, tribuit. Plutarch. de Placitis Philosophorum I. 6. et 7. Euripidi, quem ait sub persona Sisyphi dogmata Atheorum protulisse, quod aliter (i. e. sub honestiore persona,) Areopagi metu non suus

Πράσσωσιν, ἢ λέγωσιν, ἢ φρονῶσί τι.
Ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,
Ὡς ἔστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ
Νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τ' ἀεὶ,
Προσέχων τε ταῦτα, καὶ φύσιν θείαν φορῶν,
Πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
Ἐς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
Ἐὰν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλεύῃς κακὸν,
Τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεούς· τὸ γὰρ φρονοῦν
Ἐν ἐστι [θείων·] τούσδε τις λόγους λέγων
Διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
Ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
Ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
Μάλιστά γ' ἐκπλήξειεν ἀνθρώπους, ἄγαν
(Ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους, εἶναι βροτοῖς
Καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ)

timendum esset, si quid mali clam faceret, aut diceret, aut cogitaret. Hinc ergo res divinas induxit, esse utique Numen, quod vita sempiterna floreat, mente audiens et videns, cogitansque semper et animadvertens hæc, et natura immortali præditum, omne, quod inter homines dicatur, audiet, omne, quod agitur, videre poterit. Quin et malum aliquod silentio si mediteris, neque hoc Deos latebit; nam id ipsum, quo cogitamus, in Deorum numero est. Hos aliquis sermones serens suavissimam doctrinam docuit, veritatem mendacio involvens. Habitare autem Deos dixit illic, ubi maxime formidinem hominibus incuteret, ducens, unde noverat utique terrores hominibus venire,

erat. De qua historiola meum judicium non interpono; indicasse contentus, etiam Pirithoum, qui a pluribus veterum ut Euripidis citatur, quique orationis colore, quantum ex fragmentis judicare licet, Euripidem auctorem sibi vindicat, hunc ipsum, inquam, Pirithoum a nonnullis veterum Critiæ tributum fuisse, adeo ut Athenæus rem in medio reliquerit, p. 496. Cæterum in hoc fragmento, mendis præter modum scatente, inusitatam mihi licentiam sumsi, nempe ut ex conjectura emendatum, prolixitatis vitandæ causa exhiberem. *Musg.*

Euripidi abjudicat Valck. D. p. 209. et p. 14. Critiæ tribuendum judicat.—V. 3. Barnes. Ἤλυθ.—V. 7. Γίνους βροτείου ex conjectura Grotii insertum est. Petitus Misc. Obs. I. 1. legebat ita: Θέσθαι κολαστὰς τοῖς κακοῖς, ἵν' ἡ δίκη Κρατῇ τύραννος, τὴν δ' ὕ. — V. 10. Barnes. Ἀσῆγον αὐτοῖς — quod M. edidit, fluxit ex Normanni conjectura probata Fabricio ad Sext. E. et Heathio — V. 12. Barnes. Πανσός τις ἄλλος κ. τ.—V. 13. Barnes. Γιγνόνται, ὃς θν. ἐξ. — quæ est conject. Grotii: nam codd. Sext. E. habent Γιῶναι δὲ δς — Petitus legit Γιῶναι δίος, Heath. Γιῶναι τόδ', ὃς.—V. 16. Barnes. ἐξηγήσατο· quod editum est, præbuerunt codd. S. E.—V. 18. s. Barnes. — φρονῶν τι καὶ Προσέχων τὰ πάντα — Codd. S. E. Πρ. τι ταῦτα habent.—V. 20. Barnes. Ἀφ' οὗ τὰ λ. — ἀκούσεται Πᾶν· δρώμ. δ. τ. — In codd. S. E. est (ὑφ' οὗ) Πᾶν μὲν τὸ λ. — ἀκούσεται Ὃς δρώμενον δὲ — Fabricius putat, ὑφ' οὗ esse verba Sexti Emp., contra Heath. a librario addita esse, a quo etiam Ὃς profectum sit. Mavult igitur legere: Ὅς τὰ πᾶν τὸ λεχθὲν α β. ἀκούσεται, Τὰ δρώμενον τι σ. ἰ. δ.—V. 22. idem H. corrigit: Ἐάν τις οὖν σιγῇ — V. 24. Barnes. Ἔνεστι. Τοιάδε τοὺς λόγους αὐτοῖς λίγων — αὐτοῖς est ex Grot. conjectura. Normann. conjicit: Θεοῖς ἔνεστι. Heath. Αὐτοῖς ἔνεστι— Τοιάδε τοὺς λ. λ. — V. 27. s. Barnes. Εἶναι δ' ἔφασκε — — ἀνθρώπους λίγων. Codd. habent Αἰὶ ἴφ. — ἐξέπλαξεν —

Ἐκ τῆς ὑπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπῆς
Καπεῖδ' ἀναύσεις, δεινὰ δ' αὖ πτυπήματα
Βροντῆς, τό τ' ἀστεροπὸν οὐρανοῦ δέπας,
Χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ.
Ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρας σπέρχει μύδρος,
Ὁ δ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορίζεται.
Τοιούσδε περίστησεν ἀνθρώποις φόβου
Στοίχους, καλῶς τε τῷ λόγῳ κατήρτισε
Τὸν δαίμον' ὀγκῶν, ἐν πρέπουσι χωρίοις.

et maxima emolumenta miseræ vitæ, nempe ex fornice superno, ubi fulgura accendi vidit, diroque porro tonitruum sonitus, et stellis pictum cœli cavum, temporis, periti fabri, opus pulchrum; unde et globus candens stellas fugat, et imbres in terram suppeditantur. Talem formidinis indaginem hominibus circumdedit, et pulchre verbis Deum amplificans, in sede convenienti habitare facit.

II. Οὕτω δὲ πρῶτον οἶομαι πεῖσαί τινὰ
Θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων εἶναι γένος.

Sic autem primum existimo aliquem homines induxisse, ut crederent, esse revera Deos.

III. Χαίρω σέ τ', ὦ βέλτιστέ γ' Ἀλκμήνης τέκος,
Ἐλθόντα, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Lætor, te, O præstantissime Alcmenæ fili, advenisse, et impurum illum penitus exstinctum esse.

IV. Ἐλίσσων. Mentiens.

ἄγων. Εἶναι tuetur Heath. sed sequentia putat ita legi posse: Μ. γ' ἐξεπλάξ' ἂν ἀνθρώπους ἄγων — Toup. Em. in Suid. *Præf.* T. II. p. 7. legit: Εἶναι δ' ἔφασκε—Μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἄ. λίγων.—V. 30. Barnes. *φοινίους*.—V. 31. *ἀστεροπὰς Καπεῖδον οὔσας*, λ. τε *πτυπ*.—V. 33. Barnes. *οὐρανοῦ δίφρας*, pro quo Plutarch. *οὐ. σέλας*.—V. 35. Barnes. *ἀστέρας στείχει μύδρος*.—V. 36. — *ὄμβρος εἰσαφίσται*, ubi codd. S. E. *ἐ. ἰκπορίσται*, quod probat Heath.—V. 37. s. Barnes.—*ἀνθρώπους φόβου· Δι' οὓς καλῶς τε — Τοὺς δαίμονας καὶ ἐν πρέπ. χ.* Subjungitur apud Barnes. hic versus: *Τὸν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατίσβεσεν*, tumque illi duo, qui apud M. sunt fr. 2. *Beck.*

Ei, qui editionem hanc curavit, videbatur v. 11. ss. scribendum:

— *τιν. μοι δοκεῖ*
Πυκνὸς τις ἄλλος καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ
Γενέσθαι, δέος ἀν. ἐξ.

alius vir sapiens scivisse, decrevisse, videtur, invento timore.—V. 24. idem mallet: *Ἐνεστιν αὐτοῖς*—et v. 39. *κἀν σχ. χ.* Tum sequens fragm. erat huic primo, cum quo arctissime cohæret, statim adjungendum. *Beck.*

Ver. 26. *Ψευδεῖ καλύψας τὸν ἀληθείας λόγῳ.* Corrige *τεθελκώσας* ex Plutarcho II. p. 880. F. *Por.*

II. Sextus Empiric. adv. Mathem. IX. 55. *Musg.*

III. Etymolog. M. in Χαίρω. Suidas in Χαίρω, ubi vide Toupio V. Cl. annotata. Pro ἰλαλθότα bene, meo judicio, Valck. [ad Phœniss. p. 287.] ἰλθόντα. *Musg.*

Toup. in Suid. III. p. 310. ita legit: Χαίρω σέ γ', ὦ β. — Ἐλαλυθότα — monetque, in quarta sede esse anapæstum posse, quia est drama satyricum; et verba *βέλτιστε τέκος* illustrat loco Callim. L. Pall. v. 87. — Valck. ad Phœn. legit: Χαίρω μὲν, ὦ βέλτιστον Ἀ. τ. Σ' ἰλθόντα, τὸν δὲ μ. ἰ. Heath. ita: Χαίρω σέ γ', ὦ βέλτιστον Ἀ. τ. Ἐλθόντα τὸν δὲ μ. ἰ. quam conjecturam probat Valck. Diatr. p. 209. *Beck.*

Ἐλαλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνης τέκος
Βέλτιστε.

IV. Hesychius in voce. *Musg.*

STHENOBŒA.*

I. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
Ἢ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Nemo hominum in omnibus felix est. Vel enim bene natus opibus caret, vel ignobilis agrum divitem arat.

II. Τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἔρως
Μᾶλλον πιέζει.

Ita æstuat; amor autem castigatus magis premit.

III. * * βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
Οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι.
Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς
Θάλασσα, τήνδ' ἀροῦμεν· ἐκ ταύτης βίος
Βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

Maris autem incolis non circumfertur victus, non lautæ sunt mensæ, sed in litoribus præsepia. Quæ autem alimenta præbet, mater humida est, non quæ pedibus calcatur. Hanc aramus. Ex hac victus nobis retibus et laqueis domum venit.

IV. Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
Ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ· ΤΩΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ ΞΕΝΩΙ.

Nihil autem ipsi improviso ex manibus excidit, quin statim dixerit: ADVENÆ CORINTHIO.

V. Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
Πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

Labor enim, ut vulgo dicitur, sine fortunæ ope, non amplificat homines.

* De Sthenobœa vide Apollodorum Lib. II. c. 3. Hyginum, Fab. LVII. Ejusdem historiam Anteæ nomine enarrat Scholiastes Hom. ad Il. ζ'. *Musg.*

I. Aristoph. Ran. v. 1250. ibique Scholiastes, qui Prologi initium esse docet. *Musg.*

Primum versum laudat etiam Philippides apud Stob. Tit. 108. *Beck.*

II. Schol. in Vesp. Aristoph. v. 111. Plutarch. Op. Mor. p. 123. ed. Steph. Galen. de Hippocr. et Platone Lib. IV. c. 7. *Musg.*

III. Athenæus, Lib. X. p. 421. satis mendose.—Ver. 1. Reddidi, quasi esset: *βίος δ' οὐ περίφορος θαλασσίοις*, ut sit locutio ducta a ferculis, quæ in cœnis lautioribus περιφέρεσθαι mos erat.—V. 4. Sententiam turbare, certe non juvare, mihi videbatur vox *θάλασσα*, unde legendum conjiciebam: Ὑγρὰ δὲ μάτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς θαλοῦσα. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. pro *πορφυροῦς* ed. *περίφορος*.—V. 4. Idem. — *πεδοστιβὴς τρίβος*. Heath. qui retinendam censet lectionem Athenæi *τροφὸς*, post *πεδοστιβὴς* distingui vult.—V. ult. Barnes. *βρόχαῖσι*—Versus, qui apud Barnes. sequitur, non refert Euripidis, sed Athenæi, verba. *Beck.*

IV. Athenæus, p. 427. Aristophan. Thesmoph. 410. De Sthenobœa dicitur, quæ hoc in Bellerophontis, quem mortuum credebat, honorem ex more veterum factitabat. *Musg.*

Morem veterum sic explicat Athen. l. l.: *τοῖς συνιλιστικοῖσι τῶν φίλων ἐκτίνυσι τὰ πίστευτα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν.* *Beck.*

V. Stobæus Tit. XXIX.—Ver. 2. Reddidi, quasi esset *ἀλδαίνει*. *Musg.*

VI. Κομίζετ' εἴσω τήνδε· πιστεύειν δὲ χρὴ
Γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

Istam intro auferte; oportet autem neminem mortalium, qui quidem sapit, mulieri fidere.

VII. Πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους
Γυνὴ κατήσχυν' ἐν δόμοισι πηπία.

Multos autem opibus et natalibus claros mulier vecors domi dedecore affecit.

VIII. * * * Μουσικὸν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Poëtam utique reddit Amor, etiamsi musarum rudis antea fuerit.

IX. Τίς ἄνδρα τινὰ ξενακάταν.

Quis hominem hospiti infidum.

SYLEUS. *

I. Τοῖς μὲν δικαίοις, ἔνδικος· τοῖς δ' αὖ κακοῖς,
Πάντων μίγιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

Justis quidem aequus; injustis contra, omnium, qui in terris agunt, hostis infensissimus.

II. Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα·
Πίμπρα· κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
Πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθι γὰρ κάτω
Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα,
Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι ᾗτ' ἀπαντῆσαι λόγον.

Proinde veniat ignis: veniant enses: incende, combure carnes: satia te bibendo nigrum meum sanguinem: prius enim sub terram ibunt astra, terra in cœlum adscendet, quam a me sermo adulatorius erga te dicetur.

VI. Stobæus Tit. LXXXV. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. LXVIII. Idem (ex Bellerophonte) Tit. LXXII. *Musg.* Barnes. habet etiam in fr. Bellerph. *Beck.*

VIII. Scholiast. Aristoph. in Vesp. 1069. Plato Sympos. Plutarch. Sympos. I. 5. Idem Op. Mor. p. 722. et p. 1356. Ed. Steph. Aristid. plus semel. *Musg.*

Apud Plutarch. Symp. et inde Barnes. est Μουσικὸν δ' ἄρα — alibi Ποιητὴν ἄρα — unde Valck. Diatr. p. 206. mavult: Ποιητὴν δ' ἄρα — Subjungitur apud Barn. versus constans Plutarchi verbis. *Beck.*

IX. Photii Lex. MS. voce Ξενακάταν. *Musg.*

* Tradunt Apollodorus Lib. II. c. 6. et Diod. Sic. Lib. IV. 31. Herculem, quo tempore Omphalæ, Lydorum reginæ, serviebat, Syleu, hominem Lydum, interfecisse, qui viatores quoscunque, ut vineas sibi pastinarent, per vim cogere solebat. In Euripidis dramate, quod solus docet Philo Judæus, Hercules huic ipsi Syleo in servitutem addictus fingitur. *Musg.*

I. Stobæus Tit. XLVI. ex Oileo. *Musg.*

II. Philo Jud. Allegor. II. p. 66. Ed. Turn. Idem de Josepho, p. 365. Idem, p. 603. Euseb. Præp. Evang. VI. p. 242. Loquitur Hercules. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. φάσγανον — V. 2.

III. Ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον·
Πρόσχημα σεμνὸς, κοὐ ταπεινὸς, οὐδ' ἄγαν
Εὔογκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
Ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος.

Minime quidem vilis, sed quicquid contrarium est: specie dignitatem gerens, non humilis, neque admodum demissus, tanquam servus, sed vel habitum intuenti splendidus et clava strenuus.

IV. Οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
Αὑτοῦ πρίασθαι βούλεται· σὲ δ' εἰσορῶν
Πᾶς τις δέδοικεν. ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
Ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν.
Τό τ' ἦθος αὐτοῦ . . . . οὗ καταγορεῖ
Σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
Τάσσειν δὲ μᾶλλον, ἢ πιτάσσεσθαι, θέλοις.

Nemo autem dominus meliores seipso servos in aedibus habitaturos emere vult, te autem intuens quisque formidat; oculos enim igne plenos habes, tanquam taurus leonis insultum exspectans. Quin et eminus stanti, aliquid est, quod ingenium tuum, te tacente, declarat, nimirum te morigerum non futurum, sed libentius imperaturum quam imperiis pariturum.

V. Κλίθητι καὶ πίωμεν· ἐν τούτῳ δέ μου
Τὴν πεῖραν εὐθὺ λάμβαν', εἰ κρείττων ἔσῃ.

Recuba et potemus: et in hoc periculum illico mei facito, an superior futurus sis.

VI. Βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπομόρξαι σέθεν
Τὰ δάκρυα * *

Domum ingressi cubitum eamus. Absterge tuas lacrymas.

VII. * * * Εἶα δὴ, φίλον ξύλον,
Ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίνου θρασύ.

Age nunc, O carum telum, extende teipsum, et audax sis, cura.

Plera. legit Πίμπρη, quod placet Heathio. *Beck.*

III. Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Loquitur Mercurius Herculem describens. *Musg.*

Ver. ult. ξύλῳ Mangeius apud Phil. e codd. reposuit, pro vulg. ζάλῳ. Sed jam Barnes. dederat ξύλῳ. *Beck.*

IV. Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Loquitur, Barnesio judice, Syleus.—Ver. 1. Malim διοικίσης.—V. 5. Sic non male suppleveris: τό σ' ἦθος αὐτόθεν τι σοῦ καταγορεῖ. *Musg.*

Ver. 5. Heath. reponit — δίδωσι δν— V. 5. Barnes. prioribus verbis omissis, dedit: — σοῦ καταγορεῦ Σ. sed Heath. putat, verba οὗ καταγ. σιγ. esse verba, non Euripidis, verum Philonis. *Beck.*

V. Philo Jud. p. 603. Ed. Turneb. Syleum alloquitur Hercules. *Musg.*

VI. MS. Sangermanens. apud Valckenaer. Diatrib. p. 204. *Musg.*

MS. apud Valck. βαβῶμεν. *Beck.*

VII. Eustathius in Iliad. α'. ex Chorobosco. *Musg.*

Apud Heath. est: — Εἶτα δὴ, φ. ξ. *Beck.*

Etymologus M. p. 294, 45. Εἶα δὴ ξύλον, Ἔγειρέ μοι σεαυτό. Ita lege pro Ἄγειρε. Locus depromptus ex Euripidis Syleo, ut discimus ex Eustathio, p. 107. ubi additur φίλον post εἶα, et legitur ἴσ-

TELEPHUS.*

I. Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,
Χαῖρ', ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον
[Παν] ἐμβατεύεις· ἔνθεν εὔχομαι γένος.
Αὔγη γάρ, Ἀλέου παῖς, με τῷ Τιρυνθίῳ
Τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ· ξύνοιδ' ὄρος
Παρθένιον, ἔνθα μητρὸς ὠδίνων ἐμὴν
Ἔλυσεν Εἰλείθυια.

O terra patria, quam Pelops consociavit, salve, tuque, O Pan, qui algidum Arcadiæ scopulum incolis, unde genus meum ortum esse gloriar; Auge enim, Alei filia, clam me parit Herculi Tirynthio. Novit hoc mons Parthenius, ubi Ilithyia matrem meam a partus doloribus liberavit.

II. Κώπης ἀνάσσει, κἀποβὰς εἰς Μυσίαν
Ἐτραυματίσθη πολεμίᾳ βραχίονι.

Remis moderatur, et in Mysiam descendens sauciatus est hostili brachio.

III. Ἴθ', ὅποι χρῄζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
Τῆς Ἑλένης οὕνεκα.

Abi, quo libitum fuerit. Helenæ causa perire nolo.

---

rum. Confer Lucianum in Asino, T. II. p. 572. Suetou. Ner. 49. *Por.*

* Telephus, Mysorum rex, Herculisque ex Auge filius, Græcorum exercitum, qui ad Mysiæ litora pro Trojanis appulerat, fortiter prœlio aggressus est, tantamque stragem edidit, ut Græci paullo post Bœotiam universi redirent. Liban. p. 239. Vulneratus tamen eo in prœlio Telephus, cum nulla medicorum arte sanari posset, Delphicum oraculum consuluit. Responsum est, (teste Hygino Fab. CI.) neminem mederi posse, nisi eandem hastam, qua vulnerratus erat. Venit igitur Argos, (Liban. ubi supra) ubi scenam hujus dramatis constitutam fuisse multa indicant. Telephum ipsum pauperem atque exsulem exhibitum fuisse diserte affirmat Scholiastes Aristoph. ad Nubes, v. 919. cui accedit Horatius de Arte Poet. 96. Reliquum historiæ persequitur Hyginus, loc. cit.

I. Dionys. Halicarn. Tom. II. p. 59. —V. 1. *ἐρίζεται* quid sit, minime equidem intelligo. Reddidi igitur, quasi esset *ἐρίζεται*.—V. 3. verbum *ἐμβατεύειν* de diis adhibitum Æsch. Pers. v. 449. Rhes. v. 225. conjecturam fecit, et hic nomen Dei supplendum esse. Cæterum hæc ad Telephum pertinere, tacente Dionysio, satis constat; quin et Prologi initium esse non dubitet, qui cum reliquis Euripidis Prologis comparaverit. Quæ Strabo de Auges et Telephi fortunis ex Euripide narrat, p. 615. Ed. Par. pariter ex prologo desumta arbitror. *Musg.*

In Add. Musgr. hæc: "Ὁρίζεται, *sibi vindicat.* Sic *ἐρίζομαι* Æschyl. Suppl. 264. Demosth. *Βυζαντίους ἐρίζειν τὴν τούτων χώραν.* De Rhod. Lib. p. 116. Ed. Benen." Heath. negat, hæc ad Telephum pertinere, sed ad Augen potius referenda esse; montem enim, de quo loquatur Telephus, esse Lycæum in Arcadia, sed scenam dramatis non poni in Arcadia, verum in castris Græcorum ad Trojam.—V. 2. Barnes. *δυσχειμέρων.* Heath. v. 2. et 3. vertit: "Et tu, qui rupem hanc Arcadum regionem frigidam habitantium calcas, a quo genus derivare glorior." Intelligi putat Jovem Lycæum. —V. 3. Barn. *Τόνδ' ἐμβατεύω.* — *Beck.*

II. Aristot. Rhetor. III. c. 2. ibique Scholiastes. Loquitur Telephus de Nauclero quodam. *Musg.*

III. Schol. Aristoph. in Nub. 888. *Musg.*

Barnes. — *ὅπου* — Ἑλένης (sine τῆς) *ἕνεκα.* Heath. vult. — *ἀπολοῦμαί γ'* — *Beck.*

IV. Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
Jecit Achilles duas monadas et quaternionem.

V. Ὦ πόλις Ἄργου. O urbe Argiva.

VI. Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;
O Phœbe Apollo Lycie, quid mihi facies?

VII. Κακῶς ὄλοιτ' ἄν· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
Male pereat: Græciæ enim interest.

VIII. Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
Εἶναι μὲν, ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.
Oportet me pauperem hodie videri: esse quidem, qualis sum, sed minime existimari.

IX. Καλῶς ἔχοιμι· Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ.
Bene mihi eveniat, Telepho autem quæ cogito.

X. Τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις;
Cur vero tu, O miser, huic auscultare vis?

XI. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
Εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.
Ne mihi indignemini, O Græcorum principes, si, mendicus cum sim, inter nobiles loqui sustineo.

XII. Ἐρεῖ τις· οὐ χρῆν. Ἀλλὰ τί χρῆν, εἴπατε.
Dicet aliquis: non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.

XIII. Ἥ πολλοῦ γε δεῖ. Multum sane abest.

XIV. * * * τὸν δὲ Τήλεφον

IV. Schol. Aristoph. in Ranas 1447. Eustath. in Odyss. p. 28. Ed. Bas. *Musg.*

Etiam apud Zenob. Cent. XI. Prov. 85. et App. Vat. Cent. I. Pr. 29. legitur. Scholiastes Aristoph. ex Aristoxeno docet, falso hunc versum Euripidi tribui. *Beck.*

V. Aristoph. Equit. 806. ibique Scholiastes. *Musg.*

VI. Scholiastes Aristophanis in Equit. 1237. *Musg.*

VII. Schol. Aristoph. in Acharn. 8. *Musg.*

VIII. Schol. in Aristoph. Acharn. 439. *Musg.*

Ver. 2. In codd. Arist. est, ὥσπερ εἰμὶ, quod repudiat ad eum locum Br. *Beck.*

IX. Schol. in Aristoph. Acharn. 445. Athenæus, p. 186. habet Εὖ σοι γένοιτο. *Musg.*

Athenæus, locum ita exhibet:

Εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ.

Atque ita Br. edidit. Nam in comici libris omnibus scribebatur:

Εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ φρονῶ. *Beck.*

X. Schol. in Aristoph. Acharn. 453. Pro μέλλεις legendum cum Valckenario θέλεις. [Diatr. p. 210.] *Musg.*

Θέλεις etiam Br. præfert. Cæterum in loco Arist. (Ach. 454.) est parodia hujus versus. *Beck.*

XI. Schol. in Aristoph. Acharn. 496. *Musg.*

XII. Schol. in Aristoph. Acharn. 539. *Musg*

XIII. Schol. in Aristoph. Acharn. 543. *Musg.*

Fragmentum hoc ita ex Arist. protulit Heath. Καθῆσθ' ἂν ἐν δείπνοισιν ; ἢ πολλοῦ γε δεῖ. *Beck.*

XIV. Schol. in Aristoph. Acharn. 554. *Musg.*

Οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ὑμῶν εἰσιν ἔνι.

Telephum vero non putamus? Non ergo vobis mens inest.

XV. Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
Τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

Domina hujus actionis et consilii, cur mihi tristis e domo venis?

XVI. Ἀγάμεμνον, οὐδ', εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων
Μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμὸν,
Σιγήσομαι δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.

Agamemnon, non, si aliquis securim manu tenens in cervices meas immittere minitetur, ne sic quidem silebo, quæ contra dicam justa habens.

XVII. Ὥρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

Tempus est te mentem gerere iræ victricem.

XVIII. Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Labore opus est iis, qui fortunati esse volunt.

XIX. Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἰμύλος μόνος·
Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

Non ergo Ulysses solus facundus est. Necessitas, etiam qui hebes est, disertum reddit.

XX. Σπάρτην ἔλαχες· κείνην κόσμει·
Τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.

Spartam sortitus es; hanc legibus rege. Nos contra Mycenas seorsim regimus.

XXI. Τόλμα σὺ αἰεί, κἂν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

Audeto semper: etiamsi asperum quid Dii immittant.

XXII. Τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νοσοῦντά γε;
Σμικρὰ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων
Ἄλυπον οἰκεῖν βίοτον, ἢ πλουτῶν νοσεῖν.

Quid autem me divitiæ juvant ægrotantem? Malim sane parva et in diem tantum sufficientia habens expers doloris vivere, quam in re lauta ægrotare?

Ver. 1. præcedunt hæc verba: Ταῦτ' οἶδ' ὅτι δὲν (Heath. ὅτι γ' ἂν) ἰδεῖτε· v. l. T. *Beck.*

XV. Schol. in Aristoph. Lysistrat. 707. Confer Hygin. Fab. CI. *Musg.*

In eodem Arist. loco Valck. p. 210. suspicatur, etiam alia quædam Euripidea latere. *Beck.*

XVI. Stobæus Tit. XIII. *Musg.*

XVII. Stobæus Tit. XX. *Musg.*

XVIII. Stobæus Tit. XXIX. *Musg.*

XIX. Stobæus ibid. Apostol. XX. 92. *Musg.*

Barnes. Οὐ γάρ σ' Ὀδυσσεὺς — MS. Stob. Leid. σ' omittit. Quod editum est, ex emend. Valck. p. 206. *Beck.*

XX. Stobæus Tit. XXXIX. Plut. Op. Mor. p. 1069. Ed. Steph. *Musg.*

Inter Fr. e Phœnice retulit Barnes. *Beck.*

XXI. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

XXII. Sextus Empir. adv. Mathem. XI. sect. 56. Stobæus Tit. XCIII. Idem Tit. XCVII. *Musg.*

Stobæus altero loco: Σμικρὰν θέλοιμ' ἂν καὶ κ. τ. λ. Τροφὴν, ἱματίῳ μάλλον, ἢ σ. κ., altero ita: Μικρ' ἂν θέλοιμι κ. κ. τ. λ. Ἄλυπος οἰκεῖν μᾶλλον, ἢ — de quarum varietatum origine judicat Heath. *Beck.*

XXIII. Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

An barbaris nos Graeci serviemus?

XXIV. Καπός τις ἐστὶ πρόξενός σοι χρώμενος;

Quisquamne malus est, hospitem te habens?

XXV. Πρὸς τοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν.

Lenitur cuspidis ramenta.

TEMENIDÆ.*

I. Ἀρετὴ δέ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
Ζῇ δ', οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ
Ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός.

Virtus autem, etiamsi moriatur aliquis, non perit, sed vivit, corpore exstincto. Ignavis autem omnia simul morientia sub terram eunt.

II. Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία.

Honestum est vera libere et constanter loqui.

III. Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Laboranti etiam Deus adjutor esse solet.

IV. Αἰδὼς γὰρ ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς.

Pudor enim plus hominibus, quam ira, prodest.

V. Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ
Πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν.

Æquum est patriam amare, ejusque salutem omni ratione et studio promovere.

XXIII. Clem. Alexandr. p. 624. Ed. Par. *Musg.*

XXIV. Ammonius v. Πρόξενος. *Musg.*

XXV. Plutarch. Op. Mor. p. 81. Ed. Steph. *Musg.*

Barnes. subjecit huic versui: Τὸ τρωθὲν μὲν —. *Beck.*

* Verum hoc fabulæ nomen, non Temenus, vel Temenides. Clare id docet Epigramma in Anthol. H. Steph. Lib. II. p. 152.

Γάλλαι Ἀμυντορίδης ἀρχήσατον· τὸν δὲ φιλάλλαις
Τιμασίδας ὁ παμὸν σταλλὰ δοῦλον ἰγά.
Καὶ μὲν τιμηθὺς ἱστεῖμενον· τὸν δὲ τάλαιναι
Τρηθὰ κρεσφόντα ἷς ψόφῳ ἐξέβαλεν.

Hinc etiam intelligimus, triste Hyrnethus fatum hujus tragœdiæ argumentum fuisse. Fuit ea Temeni filia, qui cum Cresphonte fratre Heraclidas Peloponnesum felicibus auspiciis duxit. Senex Temenus filiam Hyrnetho Deiphontæ, Antimachi filio, conjugem dedit, generumque præterea summo studio prosecutus est. Quod cum ægre ferrent Temeni filii, odioque propterea in Deiphontem flagrarent, tandem patre mortuo, Hyrnetho ab eo vi auferre conati sunt. Assecutus eos cum Epidauriorum manu Deiphontes, Cerynem, unum ex raptoribus, interfecit. Hyrnetho, quæ tum temporis gravida erat, Phalcis violentia periit, magno conatu eam secum trahentis. vid. Pausan. p. 70. Ed. Sylb. *Musg.*

I. Stobæus Tit. I. Sextus Empir. adv. Gramm. sect. 271. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XIII. *Musg.*
Male apud Barnes. — καὶ δεινής. *Beck.*

III. Stobæus Tit. XXV. Idem Tit. XXIX. Clem. Alex. p. 621. Ed. Par. ex Κνιμίῳ. Apostol. XIX. 75. *Musg.* Barn. in Fr. Hippolyt. prioris. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. XXXI. *Musg.*

V. Stobæus Tit. XXXIX. sec. MS. Leidensem. *Musg.*
Barnes. Fr. Inc. *Beck.*

VI. * * Φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν
Ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν.
Κακοὺς δὲ μισεῖ· τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος
Τὸ δ' ἐστί· τοῖς δὲ κατθανοῦσιν εὐκλείς.

Solet bellum non in omnibus prosperum esse, sed gaudet juvenum fortium cæde, ignavos autem odit. Jam hoc civitati nocet, sed mortuis gloriosum est.

VII. Οὐκ ἔστι κρεῖττον ἄλλο, πλὴν κρατεῖν δορί.

Nihil optabilius est, quam manu vincere.

VIII. Τολμᾶν δὲ χρεών· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ
Μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν
Τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν.

Audere autem oportet. Labor enim tempestivus magnam in fine felicitatem hominibus creat.

IX. Τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
Γνῶναι τὸν ἐχθρὸν, ἢ μάλισθ' ἁλώσιμος.

Imperatoris officio fungi hoc esse judico: probe nosse, qua maxime ratione hostis vinci possit.

X. Ἄρξεις ἆρ' οὕτω· χρὴ δὲ τὸν στρατηλάτην
Ὅμως δίκαιον ὄντα, ποιμαίνειν στρατόν.

Ita regnabis. Oportet autem nihilominus ducem justitia colenda exercitum sibi conciliare.

XI. Ῥώμη δέ τ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην.

Robur autem inconsultum sæpe noxam parit.

XII. Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.

Alia regio ad aliam rem utilior est.

XIII. Φεῦ, φεῦ, τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
Ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε;
Κἂν γὰρ πένης ὢν τυγχάνῃ χρηστὸς γεγὼς,
Τιμὴν ἔχει τιν'· ἀναμετρούμενος δέ πως
Τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.

Mirum, quantos spiritus, quantam dignitatem det patre generoso nasci. Etsi enim egenus fuerit, tamen honesto patre ortus honorem aliquem habet, et animo versans genitoris laudes in majus promovet moribus.

VI. Stobæus Tit. L. Ed. Gesn. *Musg.* Ver. 1. Ita supplevit Barnes. Φιλεῖ τοι πόλ. οὐ τὰ πάντα γ' εὐτυχεῖν. Valck. p. 226. καὶ γὰρ addendum monet.—Ver. 4. Barnes. Τοῦ' ἐστι. *Beck.*

VII. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

VIII. Stobæus ibid. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. LIV. *Musg.* Inter Belleroph. Fr. retulit Barnes. et edidit — κρίνω καλῶς, Γνῶναι —. *Beck.*

X. Stobæus Tit. LIV. Ed. Gesn. *Musg.*

XI. Stobæus Tit. LIV. *Musg.*

XII. Stobæus Tit. LVI. Ex Βουτηλίου. *Musg.*

XIII. Stobæus Tit. LXXXVIII. *Musg.*

XIV. Πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ', ὅπως
Δείξωσιν αὑτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ.

Multi, qui virili ingenio sunt, nullam rationem ostentandi sui inveniunt, propter malorum dominatum.

XV. Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι καταθανεῖν μένει.
Κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ, κοινὰ πάσχομεν
Πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον, ἢ τὸ μὴ χρεών.

Omnibus hominibus mors debetur. Hoc autem commune habentes communia omnes patimur. Quod enim fatale est, plus valet, quam quod non fatale.

XVI. Ἀσύνετος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενὴς,
Λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.

Qui consilio non valet, in periculis timidus est, sed secunda vel minimum fortuna usus, superbit.

XVII. Ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

Omnis terra Pelopis prospere agit.

XVIII. Ἤλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον· μεγάλων ἄθλων
Ἵνα δεινὸν ὑποστὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, ἐπί τε
Λειμῶνας ποιμένιά τ' ἄλση.

Venabatur autem aureis cornibus cervam, magnorum certaminum in se suscepto fluctu, per juga montium inaccessa, et in pratis, et pastorum lucis.

XIX. Ἄτυργος. Mœnibus carens.

XX. Αἰσίως. Scite.

XXI. Ἀνανομήν. Partitionem.

XXII. Καταβολή. Portio contingens.

TENNES. *

I. Φεῦ,
Οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει.

Heu, heu, nulla hoc in seculo justitia est.

XIV. Stobæus Tit. CVI. *Musg.*
XV. Stobæus Tit. CXXV. *Musg.*
XVI. Stobæus Tit. IV. *Musg.*
XVII. Pollux IX. sect. 27. *Musg.*
XVIII. Ælian. Hist. Anim. VII. 39. Pro *ἵνα* forte *κῦμα*. *Musg.*
Heath. ita hos versus legit: Ἤλθε δ' ἐ. χρ. ἔλαφον Μεγάλων ἄθλων δεινὸν ὑποστὰς Κατ' ἐν. ὀρ. ἀβάτους, ἐπ' Λειμῶνας ποιμενίδ' ἄλση. Valck. p. 168. hoc modo: Ἤλθε — ἔλαφον Μεγάλων ἆ. στὰ δεινὸν ὑποστὰς ἔ. ἀβάτους Ἐπ' λειμ. ποίμνιά τ' ἄλση. *Beck.*
XIX. Hesychius in voce. *Musg.*
XX. Hesychius in voce. *Musg.*
XXI. Hesychius in voce. *Musg.*
XXII. Hesychius ante *κατηγέσατο*. *Musg.*

* Historiam Tennis, a quo Tenedos urbs condita nomen accepit, enarrant Diod. Sic. V. 83. Plutarch. Op. Mor. p. 530. Ed. Steph. Conon. Narrat. 29. Tze-

THESEUS. *

I. Κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμας ὁμοῦ·
Ῥανεῖ τε δ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
Αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω.

Caput enim tuum cum capillis simul confundam; et cerebrum humo spargetur; et ab oculis lacices cruenti defluent.

II. Πράγματα βόσκειν.

III. Ἀνόητον ἄγαλμα, πάτερ,
Οἴκοισι τεκών.

Inutile sedibus decus, O pater, gignens.

IV. Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν
Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην.
Φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς,
Θανάτους τ' ἀώρους, καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς,
Ὡς, εἴ τι πάσχοιμ', ὧν ἐδόξαζόν ποτε,
Μή μοι νέορτον προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

Ego autem cum hoc a prudente didicissem viro, mente contemplabar aerumnas et calamitates, mihi ipsi suggerens exsilia extra patriam, et fata mortuorum immatura, et alia genera malorum, ut, si quid incideret eorum, quæ cogitabam, ne improvisum contingens nimium morderet.

V. Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
Μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια·
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος,
Οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.

tates ad Lycophron. 234. Pausan. p. 329. Ed. Sylb. denique Homeri Scholiastes ad Iliad. α'. 38. *Musg.*

Eam eximendam e fabulis Euripid. et in Τιννι. vel Τημι. latere Τημίνῃ judicat Valck. D. p. 15. — Qui apud Stobæum hunc excipit versus: Σκαιῶν, etc. et huc relatus est a Barnes. in marg. ed. Gesn. tribuitur Sophocli. *Beck.*

I. Stobæus Tit. I. *Musg.*

* Ex Scholiaste in Aristophanis Vespas, v. 312. colligere licet, Thesei de Minotauro victoriam hujus fabulæ argumentum fuisse. *Musg.*

I. Schol. Aristoph. in Ranas 476.—V. 2. emendat Grotius ῥανεῖ τι γῆν. Mihi non deterius videbatur ῥανεῖ τι κἀδον.—Ver. 3. idem legit πρηστῆρε, ut sit dualis pro plurali, quam quidem licentiam pluribus exemplis firmavimus ad Supplic. 1003. Sanguinis defluentis rivuli πρηστῆρες dici videntur, ob similitudinem venarum in collo, quæ πρηστῆρες Græcis audiunt, teste Polluce II. 134. Cæterum in eodem Aristophanis loco plura ex Euripide desumta exstant, sed quæ difficile fuerit a comici verbis secernere. *Musg.*

II. Scholiastes Aristoph. ad Vesp. 312. *Musg.*

III. Scholiast. Aristoph. ibid. Loquitur Hippolytus. *Musg.*

IV. Plutarch. Op. Mor. p. 195. Ed. Steph. Galenus de Hippocrat. et Platone Lib. IV. Cicero citat et interpretatur Tusc. Quæst. III. 14. Leviter varist Galenus in primis quatuor versibus. In ultimo dat παρεῖς, unde levi mutatione sit παρεῖς, vox adhibita Sophocli Electr. 904. Œd. Col. 723. Philetæ apud Stobæum Tit. CIV. Plutarchus dat παρὲκ. Quod inde feci νέορτοι exstat apud Sophoclem Œd. Col. 1576. *Musg.*

Τὸ δεύτερον δὲ, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο,
Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἰλιγμένος.
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἓν μὲν εἰς ἀρθὸν μία,
Λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς παπτεσυναγμέναι
Εἰσὶν· τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
Γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν ἐκ διοστώτων δύο,
Αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν·
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσιμφερές.

Ego quidem literas nescio, dicam tamen figuras et signa manifesta. Circulus erat tanquam torno descriptus: hic autem habet lineam in medio conspicuam. Secundo loco lineæ primum duæ erant: ipsas deinde alia una ad medium sejungit. Tertio loco aliquid instar cinciani convolutum. Quarto loco una quidem linea ad perpendiculum posita; tres autem transversæ ei applicantur. Quinti schematis non facile est descriptionem dare; duæ enim lineæ sunt ab invicem divergentes; hæ autem in unam basin concidunt. Ultimum tertio usquequaque simile est.

VI. Σχεδὸν παρ' αὐτῆς κραστίδος Εὐρωπίας.

Ad ipsum fere Europæ lichnum.

VII. Σύμμικτον εἶδος, κἀσαφὲς θέρας,
Ταύρου μέμικται καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

Species confusa, et monstrum, cui nihil congener, mixtam habet tauri et hominis naturam.

VIII. Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρύσου χλιδῆς
Ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι.

Domum magis, quam divitiæ et auro abundans luxuria, honestat virorum justorum et bonorum præsentia.

IX. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεὴς,
Δρᾶσαι δὲ χειρὶ δυνατὸς, οὐκ ἀνίεται,
Τὰ τῶν δ' ἐχόντων χρήματ' ἁρπάζειν φιλεῖ.

Quisquis enim pecuniæ egenus est, manu autem strenuus, non patienter fert, sed divitum fortunas diripere gestit.

Ver. 3. *θέρας* Barnes. quod in *θέρεας* mutavit Valck. ad Phœn. 610.—V. 4. *δ'* post *διείργει* apud Barnes. abest, habet Plut. Idem Plut. v. 5. exhibet: "Ιν', εἴ τι *θέρεσιν*, ἐν ἰδέᾳ φρενί.—V. 6. Barnes. *Μά μα πεχαὸν* —. *Beck.*

v. Athenæus, p. 454. Loquitur pastor, Thesei nomen, quod alicubi exaratum viderat, verbis depingens. *Musg.*

VI. Steph. Byzant. v. Εἰρώπη. *Musg.*

VII. Plutarch. in Theseo, p. 12. Idem Op. Mor. p. 923. Ed. Steph. Priori loco habet *βείρεσι*, non *θέρεσι*. Utrique forte præstiterit *βίθεσι*. Pro *ἀσαφὲς* non displiceret *ἀσαφὲν*. Vide Hesychium. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. IX. Melissæ I. 47. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. XLV. Ed. Gesner. *Musg.*

THYESTES. *

I. Πλούτου δ' ἀπορρύντος, ἀσθενεῖς γάμοι·
Τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοὶ,
Μᾶλλον δὲ πλουτοῦσι τοῖς εὐδαίμοσιν.

Divitiis autem dilabentibus, matrimonium cum tenuibus contrahendum. Nobilitatem enim laudant homines, sed beatorum nuptias magis expetunt.

II. * * * εἰ δ' ἄτερ πόνων
Δοκεῖς ἔσεσθαι, μωρὸς εἶ, θνητὸς γεγώς.

Sin tu, homo natus, expers laborum vivere speras, stultus es.

III. Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
Πιθανὸν, νομίζειν χρή γε καὶ τοὐναντίον,
Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

Verum si inter homines mendacia speciem veri habent, æquum est putare e contrario, multa vera incredibilia videri.

XANTRIÆ. †

I. Νύμφαισιν, ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς,
Ἵν' ἀγείρω γ' Ἰνάχου, Ἀργείου
Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Nymphis, in montibus natis Diis, ut stipem colligam. Inachi Argivi fluvii filiabus alimentum præbentibus.

FALSO CITATA. ‡

I. Τὸ μὲν σφαγῆναι δεινὸν, εὔπλειαν δ' ἔχει.
Τὸ μὴ θανεῖν δ' οὐ δεινὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι.

Interfici quidem dirum est, sed gloriam affert. Vivere autem non dirum est, sed dedecus adjunctum habet.

* De dramatis œconomia nihil novimus. Historia notissima est. *Musg.*

Euripidis huic fabulæ quæ tribuuntur, ad ejus Cressas pertinere arbitratur Valck. p. 12. *Beck.*

I. Stobæus Tit. XCII. *Musg.*

II. Stobæus Tit. XCVIII. *Musg.*

III. Aristot. Rhetor. 23. Euripidis esse ex Thyeste testatur Scholiastes, loco tamen alieno, ubi docet etiam, Thyestæ verba esse, fratrem Atreum alloquentis. *Musg.*

† De argumento dramatis nihil novimus. Junonem in eo stipem, habitu anus sacerdotis, coëgisse docet Plato de Rep. II. p. 381. collatus cum Scholiasta Aristophan. ad Ran. 1385. Nomen indicat, Chorum ex fœminis lanificis constitisse.

I. Scholiast. Aristoph. ad Ranas 1385. Plato de Rep. II. p. 381. *Musg.*

Incertum est, utrum hoc fr. ad Euripidis, an potius ad Æschyli Xantrias referendum sit. v. Valck. p. 11. Idem v. 2. scribit: Ἀγείρω Ἰνάχου ἐγγόνου. *Beck.*

‡ I. Stobæus Tit. VII. Ed. Grot. ex Hercule.—V. 2. pro ἡδονὴ legendum puto αἰσχύνη. Plutarch. Op. Mor. p. 796. Ed. Steph. *Musg.*

Τὸ μὴ θανεῖν δὲ δεινὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι. Sic recte Plutarchus de Virt. Mor. p. 447. E. Pessime Stobæus Grotii, p. 47. Τὸ μὴ δεινὸν, pessime Musgravius, αἰσχυνὴ δ' ἔνι. *Pa.*

II. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
Δεινοῖς ἔρωσιν, ἧς φυλακτέον πέρι.

Tyrannis enim undecunque magnis desideriis petitur, a quibus cavendum est, pater.

III. * * τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
Πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

Educasse sæpe hominum mentes magis conciliat, quam vel peperisse.

IV. Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
Ὁ δ' ἔστι καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

Quicunque vero parentes, quamdiu supersunt, honore prosequitur, is et vivus et mortuus Diis carus est.

V. Ἆρ' οἶσθ', ὃν οὔτεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν
Πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι,
Οἳ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν,
Δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν
Καὶ συμπλέκοντες σπέρμα, καὶ γάμους τέκνων.
Δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῷ
Προθυμός ἐστιν, ἢ πένητι κἀγαθῷ.
Κακὸς δ' ὁ μὴ ἔχων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

Nescisne ergo, nobiles homines, si egeni sint, non amplius splendere? Qui vero antea nullo in loco erant, nunc autem beati, gloriam consequuntur, prosapiam et liberorum connubia inter se pecuniæ causa miscentes. Unusquisque porro diviti improbo libentius donat, quam pauperi et honesto. Malus quippe est, qui nihil habet; qui habent, beati sunt.

EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

I. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Videsne immensum æthera, qui terram fluidis ulnis amplectitur, hunc tu Jovem reputa, hunc Deum cense.

II. Stobæus Tit. XLIX. ex Electra.—V. 2. lego οὓς φυλακτέον, πάντες. *Musg.*

Ver. 2. Grot. edidit — οὓς φυλ. Valck. D. p. 226. corrigit: Δεινοῖς ἰεῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάντες. *Beck.*

III. Stobæus Tit. LXXVIII. ex Medea. Clem. Alex. p. 106. Ed. Par. *Musg.*

IV. Stobæus Tit. LXXIX. ex Heraclidis. Melissa II. 11. *Musg.*

Ver. ult. habet Barn. in Inc. *Beck.*

V. Stobæus Tit. XCI. Idem Tit. XCII. Utrobique ex Hecuba.—V. 2. lego ἰσφυεῖς ὄντ. [V. 5. Barnes. Καὶ συμπλέκοντ.—V. 7. πάγαθῷ.] Alia falso citata videas in Nota ad Medeam, v. 1380. ad Iphig. in Aul. initium. Vide etiam Ægeum Fragm. XL. Alopen v. Andromedam XXV. Cressas. Dictyn I. Melanippen XXV. Temenidas III. et XII. *Musg.*

Sic quæ Eurip. Ion. 393. 88. leguntur, ex Eurip. Iphigenia profert Stob. p. 531, 41. decepitque Valckenærium, D. p. 229. Idem Stob. p. 449. laudat ex

II. Οὗτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ὕστερ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχῃ.

Non tibi accedens justitia, ne trepides ad jecur perfodiet, neque alium quempiam injustum, sed tacite et tardo pede progredientes improbos, cum sors tulerit, prehendit.

III. Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δόκει,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων·
Ἢ τ' ἆρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Ἢ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Faciles ad ignoscendum Deos esse putato, quando aliquis jurejurando mortem effugere quærit, aut vincula, aut hostium contumelias, aut in eadem domo cum consobrinis homicidiis versetur. Profecto aut hominibus incitiores sunt, aut æquitatem pro summo jure amant.

IV. Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.
Οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον, οὔτε χρημάτων,
Οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θωπείας ἄχλου.
Ἀρετὴ δ', ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρᾶσθαι θέλῃς,
Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελεσφορέστερον.

Non est virtute ulla possessio pretiosior. Non enim summittit se, neque pecuniis, neque securitati, neque adulationi vulgi. Sed virtus, quo magis in usum venit, eo magis splendet lævigata.

V. Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν.

Virtus maximum est rerum humanarum bonum.

Antigona, quæ sunt in Troadd. v. 101. *Beck.*

I. Stobæus Eclog. Phys. Tit. III. Lucianus in Jupiter Tragœdus. Clem. Alex. p. 15. et p. 603. Ed. Par. Euseb. Præp. Evang. p. 681. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 1066. et p. 1397. Ed. Steph. Tot locis citatum ubique *καὶ* in secundo versu servat, sensu, ni fallor, *τὸν* postulante. *Musg.*

E Cressis forte petita putat Valck. p. 47. *Beck.*

II. Stobæus Eclog. Phys. Tit. VII. Plutarch. Op. Mor. p. 974. Ed. Steph. *Musg.*

Ut exhibitum hic fr. habet Plut. de S. N. V. p. 6. Wytt.—V. 1. Barnes. pro *μὲ τρέσῃς* habet *σώσει*.—V. 3. apud Plut. *σιγῇ*.—V. 4. Stob. *Στείχων' ἀμέρσει* (vel *ἀμαρτεῖ*) *τοὺς κακοὺς διὰ βροτῶν*. Valck. p. 186. ita legit; *Στείχουσα μάρσιπου τοὺς κακοὺς διὰ βροτῶν, Ὅσους σχολὴ δίκαια τυγχάνει δίκα*. Versus, quem addidit, vulgo inter Fragm. Phryxi refertur. Wyttenb. præfert lectionem Plutarchi. *Beck.*

III. Stobæus Tit. VII. Idem Florileg. XVIII.—V. 4. legendum haud dubie *τἄσω*. *Musg.*

Barnes. — *Ἐάν τις ἔρκος — ἐκφυγεῖν* — Valck. p. 187. emendat: *Συγγνώμονας — δοκεῖ — ἐκφυγεῖν*.—*Ἢ τῶνδε αὐθένταισι — δόμων*; *Ἢτ' ἆρα — Εἰ σώφρονεῖν*, etc. *Beck.*

IV. Stobæus Tit. I. Euripidi tribuit margo Ed. Gesn. v. ult. lego *αἰθέρος λευκοῦ*. Metaphora ducta est a metallis, quæ tritu poliuntur, polita splendent. *Musg.*

V. ult. *ἄξιον' ἡγλαϊσμένον* legit Valck. D. p. 168. *Beck.*

VI. Τὸ μὴ εἰδέναι σε μαθὲν, ὧν ἁμαρτάνεις.
Ἔκπαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

Quod nihil eorum, in quibus peccas, intelligis, magnum est tibi temeritatis et audaciæ incitamentum.

VII. * * * ἡ δὲ μωρία
Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Stultitia autem plerumque improbitatis soror est.

VIII. Τὸ δ' ἀπὸ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
Εἰς συμφορὰν ἵστησι πολλὴν δὴ βροτούς.

Hæc animi levitas et præcipitantia in magnam calamitatem detrudit homines.

IX. Βουλῆς γὰρ οὐδὲν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.

Nihil enim malo consilio pernitiosius est.

X. Εἴ μοι τὸ Νεοτόρεων εὔγλωσσον μέλι
Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεὸς,

XI. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι
Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

Si mihi Neptoris melleam facundiam, Phrygisque Antenoris, Deus dederit, non possem perfluentem implere, sapientes sermones homini insipienti infundens.

XII. Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κἂν εἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος,
Τὸ σπαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίας ἔχει.

Probe hoc scias, etiamsi antehac ignorasti, perversum esse stultitiæ primas tenet.

XIII. Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον
Νομίζω τῆς σωφροσύνης,
Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.

Ego vero nihil temperantia antiquius puto, quoniam semper cum bonis habitat.

v. Stobæus Tit. I. *Musg.*

VI. Stobæus Tit. IV. *Musg.*

VII. Stobæus Tit. IV. Euripidi tribuit MS. Coll. Nov. Sophocli Ed. Gron. Utrumque auctorem memorat Ed. Gesn. *Musg.*

VIII. Stobæus Tit. IV. *Musg.*

IX. Stobæus Tit. IV. Ed. Grot. *Musg.*

XI. Athenæus initio Lib. XV. usque ad δυναίμην. Stobæus Tit. IV. Plut. Op. Mor. pag. 891. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 1. apud Athen. est μίλι, quod Barnes. in μέλι mutavit improbante Heath. *Beck.*

XIII. Stobæus Tit. IV.—V. primo malim ἴσθ', εἰ καί σ' ἐλάνθανεν. *Musg.*

Barnes. — κἄν σ' ἐλάνθανεν πάρος. *Beck.*

Ver. 2. In his se non agnoscere Euripidis manum observat Br. ad Arist. Ran. 421. Nam πρῶτα non sic simpliciter dici pro τὰ πρῶτα Atticis scriptoribus. Itaque cum Stob. ed. Tigur. et cod. Reg. legit: — ἀμουσίαν ἴσχει, et censet in iis, quæ apud tragicum sequebantur, sed ab epitomatore sunt omissa, alia esse imperitiæ incommoda enumerata, itaque πρῶτα proprio poni significatu, sic ut enumerationem incipiat. *Beck.*

XIII. Stobæus Tit. V. Plut. Op. Mor. 62. Ed. Steph. *Musg.*

XIV. Ἐπί τι δεῖ βροτοῦσι, πλὴν δυοῖν μόνοιν,
Δήμητρος ἀκτῆς, σώματός θ' ὑδρηχόου,
Ἄπορ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;
Ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι
Ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν.

Quid enim aliud hominibus necessarium est, præter duo tantum, Cereris fruges, et aquæ potum, quæ quidem adsunt et nobis alendis a natura data sunt? Quorum satietas nobis non satisfacit; præ luxuria igitur aliorum ciborum artificia sectamur.

XV. Τί δ', αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Quid autem turpe est, nisi utentibus ita videatur?

XVI. Ὁ φόβος, ὅταν τις σώματος μέλλῃ πέρι
Λέγειν, κατασταὶς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον,
Τό τε στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
Τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν, ἃ βούλεται.
Τῷ μὲν γὰρ ἔνι κίνδυνος, ὁ δ' ἀδὼς μένει·
Ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν,
Ψυχὴν γὰρ ἄθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Timor, quoties aliquis vitæ periculo dicturus est, in discrimen sine culpa sua adductus, et vultum præsentia hominum attonitum reddit, et mentem impedit, ne dicat, quæ meditatus erat. Hic enim in periculo versatur; auditor securus est. Nihilominus certamen hoc subire necesse est; video enim, de vita mea agi.

XVII. Φεῦ, φεῦ, τὸ νικᾶν τἄνδιχ' ὡς καλὸν γέρας,
Τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἁπανταχοῦ κακόν.
Καὶ γλῶσσα φλαύρα, καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
Ὅσῳ κάκιον μὴ καλῶς ἀγωνιζόμενος.

Papæ, quam honestum est in re justa superare; in injusta autem ut ubique malum est! Et lingua maledica et invidia quanto deterius est, quam non invidere iis, quos fortuna sine crimine in altum evexit.

Barnes. in Fr. Æoli, ubi aliter versus disponuntur. Heath. ita: Ἐγὼ — σε. Νομίζω τ. σ. Ἐπὶ — ἀεὶ Μόνοιν. *Beck.*

XIV. Stobæus Tit. V. Musonius apud eundem Tit. XXXVIII. Ed. Gesn. Teles apud eundem Tit. CVI. Athenæus, p. 158. Plut. Op. Mor. p. 63. et p. 1918. Ed. Steph. Sextus Empir. adv. Mathem. I. 271. Aulus Gellius VII. 16. Apostolius II. 4. *Musg.*

Hoc quoque Barnes. ad Æolum retulit.—V. 4. habet πλησμονῆς, quod jam Heath. emendavit. *Beck.*

XV. Stobæus Tit. V. Ed. Gesn. Macho comicus apud Athenæum, p. 582. *Musg.*

Hoc Fr. jam supra adfuit in Æolo n. I. *Beck.*

XVI. Stobæus Tit. VIII. habet in primo versu τι et μέλλει. Secundo malim ἀναίτιος, sed nec spreverim ἀναίτιον. *Musg.*

Ver. 2. Valck. p. 290. legit λέγειν.—V. 5. sic vertit Heath. "Huic enim (nempe reo) obversatur periculum, ille vero (accusator) extra aleam ponitur." —V. ult. Valck. emendat τιθυμένην. *Beck.*

XVII. Stobæus Tit. IX. habet v. 1. τὰ δίκαι'.—V. 4. malim κακῶς, ut ἀγωνιζόμενος a φθονῶν regatur. Fragmentum hoc a nonnullis Euripidi adscriptum fuisse docet margo Ed. Gesner. *Musg.*

XVIII. Δύστηνος, ὅστις καὶ τὰ καλὰ ψευδῆ λέγων
Οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς ἀληθέσιν.

Miser est, quicunque mendacia speciosa dicens, non utitur potius, quæ et speciosa et vera sunt.

XIX. Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλῇ ποτέ.

Bono sis animo. Vera dicens nunquam cades.

XX. Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω,
Ἢ σκληρ' ἀληθῆ, φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.

Utrum mavis, tibi blanda mendacia loquar, an duram veritatem. Tua enim est optio.

XXI. Ἐμοὶ γένοιτο πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται,
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
Φόβον παρελθὼν, τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Mihi vel mendicus contingat, vel, si velit, etiam mendico vilior, qui modo benevolus mihi, seposito metu, ex corde loquatur libere.

XXII. Ἀτὰρ σιωπᾷν τά γε δίκαι' οὐ χρή ποτε.

Sed justa tacere nunquam decet.

XXIII. Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς οὐδὲν εὖ βουλεύεται.
Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
Ἢ τ' ἀξυνεσία, δύο κακὼ τοῖς χρωμένοις.

Nemo iratus quicquam recte deliberat. Multos autem mortalium iracundia magna perdidit, et inscientia, duo utentibus mala.

XXIV. Τῇ γὰρ βιαίᾳ καὶ γρίᾳ τὸ μαλθακὸν
Εἰς ταυτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρεῖλετο.

Violentiæ et feritati lenitas admota excessum temperat.

XXV. Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

Animus dolore commotus nihil habet tuti.

XXVI. Ὅταν ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινὰ,
Λαμπρῶς τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,
Ὀφρῦν τε μείζω τῆς τύχης ἐπῃρκότα,

XVIII. Stobæus Tit. XII. *Musg.*

Δύστηνος, ὅστις τὰ καλὰ καὶ ψευδῆ λέγων
Οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς κἀληθέσιν.

Vulgo καὶ τὰ καλὰ — et ἀληθίσιν. *Por.*

XIX. Stobæus Tit. XIII. Apostol. X. 12. *Musg.*

σφάλλῃ Barnes. Ex Sophocl. Tereo petitum censet Valck. p. 15. *Beck.*

XX. Stobæus Tit. XIII. *Musg.*

XXI. Stobæus Tit. XIII. Plut. Op. Mor. p. 108. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 1. Plut. Ἐμοὶ γὰρ εἴη —. *Beck.*

XXII. Stobæus Tit. XIII. *Musg.*

XXIII. Stobæus Tit. XX. Euripidi a nonnullis adscripti erant, secundum marg. Ed. Gesn. *Musg.*

XXIV. Stobæus Tit. XX. *Musg.*

Ver. 2. ταυτό γ' emendat Valck. D. p. 222. Barn. retulit ad Æolum. *Beck.*

XXV. Stobæus Tit. XX. Apostolius XIV. 7. *Musg.*

XXVI. Stobæus Tit. XXII. Ed. Gesn. Male Menandro in Ed. Grot. tribuitur. *Musg.*

Τούτου ταχεῖαν ἡμῖν εἰδὼς προσβάσει,
Ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζων πέσῃ.

Cum videris in sublime quempiam elatum, opibus et genere vehementer superbientem, supercilium supra sortem suam attollentem, illius celerem a Deo depressionem brevi exspecta. Altius enim evehitur, ut gravius cadat.

XXVII. Κρίνει τίς αὐτὸν πώποτ' ἀνθρώπων μέγαν,
Ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον;

Quisquam hominum se magnum existimat, quem quælibet occasio penitus delet?

XXVIII. Ποῖ; πῶς δὲ λήσῃ; τίς δὲ νῷν πιστὸς φίλος;
Ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακόν,
Καὶ τοὐπιχειρεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

Ubi? Quomodo autem latebis? Quis autem nobis fidus amicus? Quæramus. Opinio hominibus malum pessi, et pertinacia plerumque peccat.

XXIX. Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει νόσους,
Θεῶν δὲ δητοὺς κόσμον οὐ πρέπει φέρειν.

Mortalibus morbos parit, quicquid mediocritatem superat. Homines vero Deorum honores usurpare non convenit.

XXX. Σὺ δ' εἶκ' ἀνάγκῃ, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου·
Τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
Χάλα· τά τοι μέγιστα πολλάκις Θεὸς
Ταπεῖν' ἔθηκε, καὶ συνέστειλεν πάλιν.

Concede necessitati, neque contra Deos pugna. Quin adspicere me sustineto, et elationem animi remitto. Maximum quemque plerumque numen humilia reddidit, iterumque contraxit.

XXXI. Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκεῖ φρονεῖν.

Intolerabile est, cum quis insipiens sibi sapere videtur.

XXXII. Ὃ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν,
Ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

Qui ea solum inspicit et exspectat, quæ sibi cordi sunt, iseptus veritatis judex est.

Comparatio Menandri et Philistionis apud Rutgers. V. L. 4. 12. Philistioni tribuit. Apud Anton. Meliss. T. XLV. primus versus ita legitur: — ἰὰν, vel ἴσαν, Ἴδῃς σοφὸν νῦν ὄψει πίπτοντα, vel φερόμενον, unde Rutg. emendat φερούμενον. Heinsius ita legit: Ὅταν σοφὸν τινὰ ἴδῃς ὑψούμενον. Heath. prætulit lectionem Stob. et scripsit: Ὅταν γ' ἴδῃς.—V. 2. apud Rutg. legitur: Καιρῷ τι πλούτῳ καὶ τύχῃ γαυρούμενον. Etiam Antonius τύχῃ habet.—V. 4. pro εἰδὼς apud Rutg. ἴδοι. In Anton. hic versus ita legitur: Τούτου τάχιον ἴδοι μ. σ.—V. 5. apud solum Antonium exstat. *Beck.*

XXVII. Stobæus Tit. XXII. *Mus.* Barnes. — ἀνθρώπων — ἐξαλείφει — Valck. p. 223. corrigit: Κρεισσὶ — ἀνθρώπων — ἐξαλείφοις — οὐ τυχοῦσ'. *Beck.*

XXVIII. Stobæus Tit. XXII. Ult. v. reddidi, quasi esset συβουτεύσω. *Mus.*

XXIX. Stobæus Tit. XXII. *Mus.*

XXX. Stobæus Tit. XXII. *Mus.*

XXXI. Stobæus Tit. XXIII. Ed. Gesner. Critias etiam tribuitur. *Mus.* Lege. δοκῇ. *Por.*

XXXII. Stobæus Tit. XXIII. Ed. Gesner. Alii Menandro in Aspide tribuunt. *Mus.*

XXXIII. Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
Αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν, οὐ γινώσκομεν.

Omnes in admonendo sapimus, sed cum ipsimet aberramus, non advertimus.

XXXIV. Σὺν μυρίοις τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

Quae pulchra sunt, infinitis laboribus comparantur.

XXXV. Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
Μολπαῖσι δ' ἡδέως τοῦτ' ἀεὶ διηρύσσεται,
Ἀγυιὰς μὲν πόσις καὶ πόλει γιγήσεται,
Φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ αὖχενα,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

Quisquis enim, victum abunde possidens, rem quidem domesticam socordia sua neglexit, cantibus autem delectatus id unum secutus fuerit, ille in domo quidem et in civitate otiosus erit, amicis vero nullus. Perit enim ingenium, ubi quis a dulcedine voluptatis vincitur.

XXXVI. Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.

Aut dic aliquid silentio melius, aut sile.

XXXVII. Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος,
Ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

Omnis quidem aër aquilae permeabilis, omnis vero terra forti viro patria.

XXXVIII. Δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά.

Civitas aegra in malis excogitandis callida est.

XXXIX. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
Χρὴ γὰρ τύχας τὰς μάστιν πλανωμένας
Μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψηλ' ἄγειν.
Ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ὠνομάζετο
Ἢ τόξα πάλλων, ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
Τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακίονων ἐχρῆν.

Nihil est in rebus hominum aequale. Oportet enim fortunas temere errantes nihil valere, sed virtutes omnibus conspicuas in altum evehere.

XXXIII. Stobaeus Tit. XXIII. Melissa I. 49. *Musg.*

Apud S. Maxim. T. II. p. 581. ed. Combefis. pro σφαλῶμεν legitur σωῶμεν. *Beck.*

XXXIV. Stobaeus Tit. XXIX. ed. Gesn. *Musg.*

Heath. metri causa vult: Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ —. *Beck.*

XXXV. Stobaeus Tit. XXX. Ex oratione Zethi in Antiopa desumtum creditur. *Musg.*

Hoc Fr. M. jam dedit supra inter Fr. Antiop. n. 29. *Beck.*

XXXVI. Stobaeus Tit. XXXIV. Ed. Gesn. Euripidi quoque tribuit MS. Coll. Nov. Apostolius XI. 76. *Musg.*

XXXVII. Stobaeus Tit. XL. ex Musonio. Apostolius IV. 8. *Musg.*

Barnes. habet inter Fr. e Phoenice, et pro πατρὶς dedit πόλις. *Beck.*

XXXVIII. Stobaeus Tit. XLIII. *Musg.*

XXXIX. Stobaeus Tit. XLIII. Confer Hecub. v. 793. *Musg.*

Quisquis robore primas ferret, aut arcus tendens, aut hastarum pugna validus, hunc par erat inferioribus imperare.

XL. Ἀλλ' οὔποτ' αὐτὸς ἀμπλακὼν ἄλλον βροτὸν
Παραινέσαιμ' ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη,
Πρὶν ἂν κατ' ὄσσων τυγχάνῃ μέλας σκότος·
Ἢ χρὴ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

Sed, ipse cum erravi, nunquam alteri consilium dederim filiis tradere imperium, priusquam nigra caligo oculos invaserit. Alioqui sub liberorum dominatu vitam agere oportebit.

XLI. * * * * Ἄρχεσθαι χρεὼν
Κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν καὶ κλύειν τῶν κρεισσόνων.

Gubernari oportet malos a bonis et parere melioribus.

XLII. Ἐγὼ γὰρ, ὅστις μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
Βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν
Πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θεούς·
Κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πάσχειν ἀεί.

Ego enim, quicunque injustus aram insidet, lege derisa, ad poenam ducerem, nihil metuens Deos. Nam virum malum semper male affici oportet.

XLIII. Ἀλλ' οὐ πρέπει τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ,
Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἱρεσθαι κακοῖς·
Τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

Atqui non decet regem, ut ego quidem censeo, neque virum bonum contendere cum improbis. Istud enim honori est deterioribus.

XLIV. Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

Sapientes fiunt tyranni sapientium consuetudine.

XLV. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Tyrannis enim mater est injustitiæ.

XLVI. Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

In arduis rebus crescit hominum gloria.

XLVII. Ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,

Leg. Χρὴ γὰρ τέχνας μὲν— *Por.*

XL. Stobæus Tit. XLIII. *Musg.*

XLI. Stobæus Tit. XLIV. *Musg.*

XLII. Stobæus Tit. XLVI. Apostolius X. 94. *Musg.*

Ver. ult. apud Heath. — *κακὸν πάσχειν. Beck.*

Leg. *βωμῷ προσίζει. Por.*

XLIII. Stobæus Tit. XLVIII. *Musg.* Barnes. Fr. Plisthen. *Beck.*

XLIV. Stobæus Tit. XLVIII. Plato de Rep. Lib. VIII. in fine. A. Gellius XIII. 18. *Musg.* Barnes. in Fr. Antigon. Plato, Stob. Themistius et alii tribuunt hunc versum Euripidi, sed Aristides T. II. p. 288. et Gellius l. l. dicunt, esse ex Sophoclis Ajace Locro. *Beck.*

XLV. Stobæus Tit. XLIX. sec. marg. Ed. Gesner. *Musg.*

XLVI. Stobæus Tit. LI. *Musg.*

XLVII. Stobæus Tit. LVII. sec. marg. Ed. Gesner. *Musg.*

Ταῖς ἐλπίσιν τἀλγεινὰ παραμυθούμενος.

Agricolarum vita voluptatem præbet, dum tristia spe futurorum solatur.

XLVIII. Οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ
Ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα καὶ σώζει δόμους.

Virum enim, qui familiam perdit, prohibet uxor bona ei conjuncta et servat domum.

XLIX. Οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις,
Οὔτ' εὐτυχοῦσιν· συμφορὰ δ', ὃς ἂν τύχῃ
Κακῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχών.

Non omnes aut infortunati sunt in nuptiis, aut fortunati. Calamitosus est autem, qui inciderit in malam mulierem, felix, qui in bonam.

L. Μακάριος, ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν
Ἐσθλῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβών.

Beatus, qui conjugium uxoris bonæ nactus est: felix vero et qui nullam duxit.

LI. Νεανίας γὰρ ὅστις ὢν Ἄρη στυγεῖ,
Κόμῃ μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.
Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον, ὡς ἡδὺς βίος,
Ὅ τ' ὄλβος ἔξωθεν τίς ἐστι πραγμάτων.
Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία,
Εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα·
Οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν.
Ἡ δ' εὐλάβεια σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα,
Τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη.

Quisquis juvenis Martem odit, coma solum et caro est; rem vero nusquam habet. Videsne, vita eorum, qui laute cœnant, quam suavis sit, et opulentia ut extra molestias posita sit? At nulla ibi corona est, nec fortitudinis laus, nisi aliquid cum periculo audeant. Labores enim pariunt virtutis famam. At cautio per Græciam in tenebris versatur, nihil aliud, quam vitam producere, satagens.

LII. A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοι καλῶς ἔχειν.
B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.

A. Ego curabo, ut conjux tibi bona sit. *B.* Æquum est, te ita facere, quacum consenescere debeo.

LIII. Δειναὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλασσίων.

XLVIII. Stobæus Tit. LXVII. *Musg.*
XLIX. Stobæus Tit. LXIX. *Musg.*
L. Stobæus Tit. LXIX. *Musg.*
LI. Stobæus Tit. LI. Athenæus, p. 641. *Musg.*
Ver. 4. Heath. em. "Ο τ' ὄλβος ὡς πέφυκε μὴν ἔστιν πραγμάτων. "Opesque quantum molestia omni expertes." Et hunc præcedentemque versum non capit interrogative, ut Grotius et Barnes. Valck. p. 227. legit — πέφυκ' ἔτι τις —. *Beck.*
LII. Stobæus Tit. LXXI. ex emendatione Valckenarii, p. 228. *Musg.*
Ver. 1. In. Stob. Gesner. Ἐγὼ γὰρ πέφυκα λέκτρα αἰνεῖν κ. τ. Grotius et Barnes. Ἐγὼ γὰρ ἃ ἔχω (ἃ 'χω Barnes.) λέκτρα, τάδε κ. τ. *Beck.*

Δειναὶ δὲ πνευμῶν, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαὶ,
Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία.
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ, κακόν.
Οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ,
Οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν. εἰ δέ του θεῶν
Τόδ' ἔστι πλάσμα, δημιουργὸς ὢν κακῶν
Μίγιστος ἴσθω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Dirae quidem fluctuum marinorum irae sunt, dirae autem fluviorum, et ignis halitus calidi. Dirum pauperies, et alia innumera dira sunt. Sed nullum immanius malum est muliere. Neque in pictura tale quidquam pingi potest, neque oratio ulla exprimat. Quod si deorum aliquis mulierem finxit, opificem se malorum maximum esse sciat et hominibus inimicum.

LIV. Μισῶ γυναῖκας, ἐκ δὲ πασῶν σε πλέον,
Ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσά (γ') εὖ λέγεις.

Odi mulieres, te vero præ omnibus, quæ, cum improbe feceris, bene loqui scis.

LV. Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος·
Ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος,
Τί δεῖ φυλάσσειν κἀξαμαρτάνειν πλέον;

Frustra laboramus muliebre genus custodientes. Nam quæ non ultro proba fuerit, quid juvat custodire, et magis peccare?

LVI. Γυναικὶ δ' ὄλβος, ἂν πόσιν στέργοντ' ἔχῃ.

Mulieris felicitas est, si a marito diligatur.

LVII. Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός,
Ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἴεται.

Mater autem liberos magis amat, quam pater. Illa enim suos esse scit, hic opinatur.

LVIII. Ἀλλ' ἴστ', ἐμοὶ μὲν οὕτος οὐκ ἔσται νόμος,
Τὸ μὴ οὐ σε, μᾶτερ, προσφιλῆ πάρειν ἀεί,
Καὶ τοῦ δικαίου, καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
Στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
Μάλισθ'· ὁρίζω τοῦτο· καὶ σὺ μὴ φθόνει
Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ
Γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

LIII. Stobæus Tit. LXXIII. Planudes Vit. Æsopi. *Musg.*
Ver. 1. Barnes. Δεινὴ μὲν ἁλὸς κ. τ. λ.— V. 2. Δεινὴ — πνευμάτων. Heath. mavult Δεινοὶ δὲ πνευμάτ —. *Beck.*
LIV. Stobæus Tit. LXXIII. *Musg.*
Hos versus e Meleagro esse, docet cod. Stob. Leid. v. Valck. D. p. 142. *Beck.*
LV. Stobæus Tit. LXXIV. *Musg.*
LVI. Stobæus Tit. LXXIV. *Musg.*
LVII. Stobæus Tit. LXXVI. Menandro tribuit; Euripidi Eustathius in Odyss. p. 49. Ed. Bas. *Musg.*
Ver. 2. Stob. — οἶδεν αὐτὸν —. *Beck.*
LVIII. Stobæus Tit. LXXIX. *Musg.*
Ver. 1. ἴσθ' mavult Heath. *Beck.*

Verum scitote, nunquam mihi ista mea cui, ut non te, O mater, semper diligam, et justitiæ causa et partus tui. Ame autem genitorem omnium mortalium maxime; aperte hoc dico, neque tu ægre feras. Ab eo enim creatus sum: neque quisquam se muliere satum autumat, sed a patre.

LIX. Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ' ἔστι καλῶς ἔχει·
Λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

Et multa veterum dicta recte se habent; nam oratio commoda remedium timoris est hominibus.

LX. Ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

LXI. Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
Ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

Etsi pecuniæ domi nos deficiunt, nobilitas autem et generis virtus manent.

LXII. Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι,
Χρηστοῖς δ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβῆ τ' ἠσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώφρονος πατρὸς
Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ.

Tuum vero filium novi modestum, et cum probis versari solitum, et pietatem coluisse. Quomodo igitur, qui tali ingenio fuit, malus evadat? Nemo hoc mihi unquam persuaserit.

LXIII. Οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύεται,
Ὥστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

Nemo liberos ita sapienter instituit, quin mali evadant, qui ex improbis nati sunt.

LXIV. Χρυσοῦ σε πλῆθει, τοῖσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών.
Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

A. Pecuniæ vi, non hisce, te delectari æquum est. *B.* Turpe est divitiis abundare et nihil aliud scire.

LXV. Ὅστις δὲ λύκας φησὶ πημαίνειν βροτοὺς,
Δεῖν δ' ἀγχόνων τε, καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο,
Οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστίν, εὐχέσθω δ' ὅμως
Ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

LIX. Stobæus Tit. LXXXI. *Musg.*

LX. Stobæus Tit. LXXXVII. Interpretis munus in me non recipio. *Musg.*

LXI. Stobæus Tit. LXXXVIII. *Musg.*

LXII. Stobæus Tit. LXXXVIII. Versum primum dedi ex Piersoni [Ver. p. 138.] emendatione.—V. 3. legendum forte γνώμονος, vel cum Valckenario V. Cl. p. 227. σχήμονος. *Musg.*

Ver. 1. Vulgo apud Stob. Τέκνον δὲ παῖδα σωφρονοῦν' ἴσ. Grot. dedit: Τοῦτον δὲ παιδὰ σωφρονοῦντ' ἴσ. *Beck.*

LXIII. Stobæus Tit. XC. *Musg.* Barnes. inter Fr. Alcmæon. habet. *Beck.*

LXIV. Stobæus Tit. XCIII. Plutarch. de Poët. Audiend. p. 35. Ed. Steph. *Musg.*

Ver. 1. — τοῖσδε legit Valcken. p. 228. Barnes. habet inter Fr. Dictyis. Heath. v. 2. corrigit Σκαιὸν γε στλ. e Plut. *Beck.*

LXV. Stobæus Tit. XCIX.—Ver. 2. dedi, ut a Piersono emendatus est Verisim.

Quisquis vero tristitiam sit hominibus denunciare, et suspendio opus esse, et se a rupibus dejicere, inter sapientes non numerandus est. Procuri tamen debet quisque, ne unquam segritudinem experiatur.

LXVI. Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

Mœrores enim morbos pariunt hominibus.

LXVII. Μέλλων τ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον,
Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

Et medicus cunctabundus, morbo tempus concedens, aliquando melius morbum sanavit, quam si cutim incidisset.

LXVIII. Οὐ χρή ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
Ἕξειν τὸν αὐτὸν δαίμον' εἰσαεὶ δοκεῖν.
Ὁ γὰρ θεός πως, εἰ θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
Κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ' ὑπέρφρονες
Καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι
Ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην, ἐν τῷ παθεῖν.

Nunquam oportet illum, cujus fortuna recta stet, existimare, se eadem sorte semper usurum. Deus enim, siquidem Deus vocandus est, pertæsus esse solet, cum iisdem semper habitans. Mortalium autem mortalis felicitas est. Superbi autem, et qui præsentia pro pignore futurorum habent, mala patientes ab ipsa fortuna arguuntur.

LXIX. Βέβαια δ' οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

Nulli mortalium constans est felicitas.

LXX. Θνητὸς γὰρ ὢν, καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.
Θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς, ἄνθρωπος ὤν;

Mortalis cum sis, mortalia pati expecta. Num dei vitam agere petis, homo natus?

LXXI. Πίσονδας, οἷα χἄτεροι πολλοὶ βροτῶν.
Τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας,
Ὅλοντ' ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

Passus es eadem, quæ et alii multi homines. Non enim præsenti fortuna contenti, stultitia sua periere, majora expetentes.

LXXII. Ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
Κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

p. 140. In quarto malim πᾶς pro τῆς. *Musg.*

Ver. 2. vulgo: Δεῖν δ' αὐτὸν ἐρίων π. τ. μ. ἕ. in codd. Stob. Δεῖν δ' ἂν χρόνῳ τι—. *Beck.*

LXVI. Stobæus Tit. XCIX. *Musg.*

LXVII. Stobæus Tit. CII. habet μίλλοντ'. *Musg.*

Lectionem Stob. defendi posse, se tamen malle: Μίλλων γ' i. — monet Valcken. D. pag. 230.—V. 2. Heath. vult: Ἰάσατ' ἤδη 'ν (i. e. ἐν) μ. *Beck.*

LXVIII. Stobæus Tit. CV. *Musg.*

LXIX. Stobæus ibid. *Musg.*

LXX. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.* Barnes. Fr. Antigon. *Beck.*

LXXI. Stobæus Tit. CVIII. *Musg.* Barnes. Fr. Melanipp. *Beck.*

LXXII. Stobæus Tit. CVIII. Æschylo tribuit Plutarch. Op. Mor. p. 203. Ed.

Viros justos et sapientes decet etiam in summo infortunio non indignari diis.

LXXIII. Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας.
Οὐχ ἡ τύχη σε· τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

Sequeris, O nate, spes aligeras.

LXXIV. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ.
Γένοιτό τ' ἂν πόλλ', ὧν δόκησις οὐκ ἔνι.

A. Ne mihi spem proponens lacrymas elice. *B.* Multa eveniant fortasse, quæ sperare non licet.

LXXV. Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
Ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
Ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ
Μᾶλλης παράσσει, καὶ γαληνίζει φρένα,
Πάραυτα δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Nullum est aliud remedium doloris hominibus, quantum viri boni et amici cohortatio. Si quis autem hoc morbo laborans, temulentia minuere conatur, etiamsi in præsentia delectatus animum tranquillus est, duplum postea gemit.

LXXVI. Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα,
Ἡμεῖς δ' ἀπολαβεῖν, ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Nos senes alios observare possumus, et memoria revocare, quæ junioribus contingunt.

LXXVII. Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Longa enim ætas multas adfert calamitates.

LXXVIII. Ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις;
Καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλεται' ἀνθρώπων μολεῖν·
Λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει,
Ὡς οὐδὲν ἐστι χεῖρον, ἢ γῆρας βαρύ.

O senectus, qualem voluptatis spem præbes, et omnes homines ad te cupiunt pervenire. At pœnitet eum, qui jam assecutus est, quippe nihil gravius est longa senectute.

Steph. ubi vetus editio habet ἐπαείνων τι καὶ σοφῶν, et in v. 2. Κἀν τοῖς πανοῦσιν. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. Ἀ. τάδ' l. Valck. p. 231. Æschylea esse judicat, et mavult Ἀνδρῶν γάρ l. *Beck.*

LXXIII. Stobæus Tit. CXII.—Ver. 2. mendosus videtur. *Musg.*

LXXIV. Stobæus Tit. CXII. habet ἐξ ἧδου. *Musg.*

Pro ἐξάγου Grotius et Barnes. dederunt ἐξαίρου. *Beck.*

LXXV. Stobæus Tit. CXIV.—Ver. 4. reddidi, quasi esset: Μίσῃ παραμιγῇ, κἂν γαληνίζῃ φρένα Πάραυτά γ' ἡσθείς. *Musg.*

Barnes. retulit inter Fr. ex Inone.—Ver. 4. Μίσθης est correctio Valck. Olim erat μισθ' ἧς, pro quo Grotius et Barnes. Μίνως.—V. 5. pro Πάραυτα δ' Valck. p. 178. cum C. Gesn. legit Παραυτίχ'. *Beck.*

LXXVI. Stobæus Tit. CXVI.—Ver. 2. legendum forte Μνήμαις σ'. *Musg.*

Ver. 2. Grotius et Barnes. reposuerunt — ἀπολαύειν. perperam, judice Heath. *Beck.*

LXXVII. Stobæus Tit. CXVII. *Musg.*

LXXVIII. Stobæus Tit. CXVII. sec. emendationem Grotii e MSS. puto ductam. Legerim præterea βαθὺ versu ult.

LXXIX. Ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἐστι τιμιώτερον.

Nihil enim pretiosius est anima.

LXXX. Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον, ἢ φῦναι, βροτοῖς.

Non nasci hominibus, quam nasci, optabilius est.

LXXXI. Καίτοι ποτ', εἴ τιν' εἰσίδοιμ' ἀνὰ πτόλιν
Τυφλὸν προσηγητῆρος ἐξηρτημένον,
Ἀδημονοῦντα συμφοραῖς, ἐλοιδόρουν,
Ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκπαλὼν ἔχων.
Καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίος
Πίπτων', ὁ τλήμων· ὦ φιλάζωοι βροτοί,
Οἱ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
Ποθεῖτ', ἔχοντες μυρίοις ἄχθος κακῶν.
Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου·
Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

Equidem olim, si quem in urbe hominem adspicerem, coecum, duci adhaerentem, infortunia impatienter ferentem, conviciari solebam, timidum esse, qui mortem non sibi consciret. Nunc autem in contrariam a priori oratione partem peccavi miser. O vitae cupidi mortales, qui posterum diem intueri cupitis, habentes onus infinitum malorum. Ita insitus est hominibus vitae amor. Vita quid sit, noviramus: mortis vero ignorantia quisque metuit lucem hanc solis relinquere.

LXXXII. Οὐ πανταχοῦ Φρύξ εἰμι· τοῦ ζῆν δ' ἔν γε σοὶ
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν, χρησάμενόν σε τῷ κρείσσονι.

Non ubique Phryx sum. Si vita melius esse video non vivere, eo, quod melius est, utor.

LXXXIII. Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
Ἢ ζῶν· τὰ γὰρ ζῆν μὴ καλὰς μόγας πόνος.

Mortuus autem felicior fuerit, quam vivus. Vivere enim inhoneste magnus labor est.

LXXXIV. Τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνδρείων φίλος.

Nemo hominum sepulcro fidus amicus est.

pro βαρύ, Ed. Genev. habet: Οἷς οὐδὲν ἐστι χεῖρον ἐν τῷ γήρᾳ βαρύ. *Musg.*

Barnes. retulit inter Fr. ex Œnomao. *Beck.*

LXXIX. Stobaeus Tit. CXX. *Musg.*

Legitur Alcest. 312. *Porr.*

LXXX. Stobaeus Tit. CXXI. Vide infra Fragm. CXLVIII. *Musg.*

LXXXI. Stobaeus Tit. CXXII. Ed. Genev. habet v. 3. δ' ἀμείνων ταῖς συμφοραῖς, quod ex conjectura emendavi, ut et πίπτων v. 8. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. Καταδείμενος ταῖς σ. i. Salm. legebat: ἐδημονῶν ταῖς σ. et Valck. ad Phoen. 841. D. p. 231. τηλημονῶν ταῖς σ. quod placebat Heathio.—V. 4. Barnes. ἐν κακοῖς.—V. 8. idem Πεθεῖτ'. *Beck.*

LXXXII. Stobaeus Tit. CXXII. Ed. Genev. Apollodoro in Fidicina tribuit Ed. Grot. *Musg.*

LXXXIII. Stobaeus Tit. CXXII. *Musg.* Hi sunt versus Euripid. Hecub. 377. s. quod jam Heath. monuit. *Beck.*

LXXXIV. Stobaeus Tit. CXXVII. *Musg.*

LXXXV. Ὡς σκαιὸς ἀνὴρ καὶ ξένοισιν ἄξενος,
Καὶ μνημονεύων οὐδέν, ὧν ἐχρῆν φίλον.

Quam inhumanus hic vir est, et hospitibus inhospitalis, et nullius rei memor, quarum amicum reminisci decebat.

LXXXVI. Σπάνιον ἆρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
Κἂν ὁμόδεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλέον κρατεῖ
Τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
Ἀτόλμως', ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ [νέκυς.]

Rari utique sunt amici post mortem constantes, etiamsi ejusdem sanguinis sint. Nam habendi amor plus, quam pietas, valet; et coram intuentium voluptas perit, cum quod e domo cadaver effertur.

LXXXVII. Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον ἐν οὐδενί.

Vita doloris expers nusquam inveniri potest.

LXXXVIII. Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ, καὶ
Γενναιότητι κἀπιεικείᾳ [τρόπων]
Ἀρετὴν ἐπεκτήσαντο.

Impudentia quidem nemo unquam, sed labore, et magnanimitate et suavitate morum laudem adepti sunt innumeri.

LXXXIX. * * ξυμπεσόντων πραγμάτων ἄλλων ποτὲ,
Εὔξῃ τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

Fortuna diversa si aliquando inciderit, talem virum tibi presto esse optabis.

XC. Μητέρα κατέκτα τὴν ἐμήν; βραχὺς λόγος·
Ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών;

Matrem meam interfecit? brevis quæstio est: num volentem volens, an volentem ipse invitus?

XCI. Εὖς ὁ χρήζων.

Bonus est, cui bono esse libet.

XCII. Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν.

Aspera enim fratrum odia sunt.

LXXXV. Stobæus Tit. CXXVII. habet φίλον. *Musg.*
Heath. pro φίλου vult φίλων legi. *Beck.*
LXXXVI. Stobæus Tit. CXXVII. In secundo versu infeliciter Grotio cessit emendatio. In ultimo νέκυς supplevi. *Musg.*
Ver. 2. init. Grot. dedit Κἂν μὴ θάνωσι perperam. confer Heath. Valck. p. 287. —V. ult. Scaliger supplevit θανών. *Beck.*
LXXXVII. Melissa I. 72. *Musg.*
S. Maxim. T. II. p. 615. Combef. *Beck.*
LXXXVIII. Melissa II. 71. [S. Maxim. T. II. p. 634. Combef.] V. tertius supplevi legendo ἐκτήσαντο μετὰ βροτῶν. *Musg.*
Heath. ita exhibuit: — κἀπιεικείᾳ 'στὶν Ἐκτήσαντ'. *Beck.*
LXXXIX. Plato Epist. I. ad Dionysium. *Musg.*
Barnes. ab initio addidit Καί. *Beck.*
XC. Aristoteles Ethic. Nicom. V. 9. Idem Ethic. Eudem. IV. 7. *Musg.*
XCI. Aristoteles Polit. V. 9. habet εἷς. *Musg.*
XCII. Aristot. Polit. VIII. 7. Plutarch. Op. Mor. pag. 853. Ed. Steph. *Musg.*
Barnes. in Fr. Philoct. *Beck.*

XCIII. Λόγον δίκαιον μισθὸν ἂν λόγου φέροις,
Ἔργων δ' ἐκεῖνος ἔργ' ἃ [καὶ] παρέσχετο.

Tu sermonem benevolum sermonis mercedem feres, ille vero factorum, quæ et præbuit, facta.

XCIV. Ἥκω δ' ὕδατι χλωρᾷ περιπλυ-
ζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον ἱ-
ερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας.

Adsum, relinquens vivis aquis undique pulsatum Acrocorinthum, sanctum collem, urbem Veneris.

XCV. Ψῦχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.

Frigus autem tenero corpori perniciosissimum.

XCVI. Πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ καὶ παλαμάσθω,
Καὶ πάντ' ἐπί μοι τεκταινέσθω·
Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
Σύμμαχον ἕσται,
Κ' οὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Proinde quidvis moliatur, et omnes in me fraudes machinetur. A meis enim partibus stabunt æquum et justum, nec unquam deprehendar mala patrasse.

XCVII. * * * * Μή μοι
Λεπτῶν διάγγανε μύθων, ψυχά·
Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ne mihi, O anime, subtiles sermones attingas. Quid singularia affectas? nisi forte cupis te talibus venditare.

XCVIII. * * τλησίμοχθοι, κοὔποθ' ἥσυχοι δορί.

Laborum tolerantes, neque unquam hasta quiescentes.

XCIX. Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρωσὶ, πῆμα δ' Ἑλλάδι
Θέλων γενέσθαι, ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

XCII. Aristoteles Ethic. Eudem. VIII. 11. habet primo versu λόγου εὐφρέος, altero autem ἐκείνος. *Musg.*

XCIV. Strabo, p. 379. Plutarch. Op. Mor. p. 1967. Ed. Steph. Alter ex altero suppletus duos anapæsticos cum paræmiaco præbebant. *Musg.*

Barnes. in Fr. Belleroph. Ἥκω περιπλυνόμενον προλιποῦσ' Ἄκρον Κόρινθον, Ἱερ. ὄ. π. Ἀ. *Beck.*

XCV. Cicero Ep. ad Fam. XVI. 8. *Musg.*

Barnes. habet in fragm. e Scyriis adjecitque illis tribus versibus, qui apud M. n. l., non improbante Valck. p. 34. qui etiam λεπτόχρωτι præfert cum Græv. ad Cic. l. c. *Beck.*

XCVI. Cicero Epist. ad Att. VIII. 3. Aristoph. Acharn. v. 659. paullo aliter. Suidas v. Ἀλωτὸν. Idem v. παλαμᾶσθαι. Clem. Alex. p. 670. Ed. Par. *Musg.*

XCVII. Dionys. Halicarnass. Vol. II. p. 8. *Musg.*

Ita disponi vult Valck. p. 248. Μή μ. λ. δ. μ. Ψυχή (γε φίλη) τί περισσὰ φρ. Εἰ μ. μ. Σεμνύνεσθαι π. ὁ. *Beck.*

XCVIII. Polybius Hist. V. 106. *Musg.* Ab initio Οἱ addidit Barnes. *Beck.*

XCIX. Strabo, p. 183. Ed. Par. habet ταῦτ'. *Musg.*

Pater enim Jupiter Trojanis excidium, Græcis damnum contingere cupiens, hæc excogitavit.

C. Ναίειν Κέλαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις.

Habitare Celænas in extremis Idæ.

CI. Πάσχων ἀνέχου· δρᾶν γὰρ ἔχαιρες.

Patiens malum tolera: facere enim gestiebas.

CII. Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβῃς, κακῶς.

Mos est inimicum, ubi ceperis, malo afficere.

CIII. Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.

Viri officium esse puto inimicos malo afficere.

CIV. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ.

Nihil hominibus absque Deo contingit.

CV. Σῶσαι γὰρ, ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ, [τινὰ],
Πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

Quum Deo visum fuerit aliquem servare, multas ad salutem occasiones præbet.

CVI. Σπουδάζομεν δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην
Πόνους ἔχοντες.

Multa autem frustra ob spem properamus, laborem subeuntes.

CVII. Κακός· κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.

Malus est; malo enim voluptate consociatur.

CVIII. Ἔχει τελευτὴν ἧσπερ οὕνεκ' ἐγένετο.

Finem obtinet cujus causa nascebatur.

CIX. Πολλοῖσι πολλὴν, δὶς τοσοῖσδε πλείονα.

Multis amplam, duplo pluribus ampliorem.

CX. Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν
Εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον.

Sin mori oportet, ita mori honestum, cum laude vitam exeuntes.

C. Strabo, p. 616. Ed. Par. *Musg.*

Apud Strab. præcedit — τὰς διαπεπαυμένας, quæ etiam sunt verba Eurip., pro quibus Valck. in Hippol. v. 1056. legit τὰς μὲν ἀπομαυμένας. *Beck.*

CI. Theophilus ad Autolycum Lib. II. *Musg.*

Barnes. — ἀνάσχου, quod jam H. correxit. *Beck.*

CII. Theophil. ad Autol. Lib. II. *Musg.*

CIII. Theophil. ad Autol. Lib. II. *Musg.*

CIV. Theophil. ad Autol. Lib. I. *Musg.*

CV. Theophil. ad Autol. Lib. I. *Musg.* τινὰ Grot. addidit explendi versus causa. *Beck.*

CVI. Theophil. ad Autol. Lib. I. *Musg.*

Post ἔχοντες apud Autol. additur οἰδὲν ἰδίους. Grot. ita interpolavit: Σπ. δ. πολλὰ βροτοὶ, ὑπ' ἐλπίδων μάτην π. ἔχ. οἰδὲν ἰδίους. *Beck.*

CVII. Aristoteles Magn. Moral. II. 11. Eth. Eudem. VIII. 2. *Musg.*

CVIII. Aristot. Physic. Lib. II. 2. Interpres Græcus in locum. *Musg.*

CIX. Plutarch. in Solone, p. 165. Ed. Steph. *Musg.*

Præcedit — χόρων πλατυμίνη, quæ sunt Plut. verba. *Beck.*

CXI. *Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐδ' αὑτῷ σοφός.*

Odi sapientem, qui sibi ipsi non sapit.

CXII. *Ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου.*

Minister Martis nefasti.

CXIII. * * * * * * *φίλων*
Πεῖραν λαβεῖν οὐ σμικρὸν [*ὡς ὁρῶ*] *κακόν.*

Amicos experiri non leve malum est.

CXIV. *Κῆτος Θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός.*

Cete ex Atlantico mari properans.

CXV. *Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφίσμάτων*
Σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.

Dii, quibus natura præstantior est, multis astutiarum generibus nos decipiunt.

CXVI. *Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος, τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν.*

Quis autem servus est, mortem contemnens?

CXVII. *Τιμάν τ' ἀντέστασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν παπτεργάσασθαι δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἄνολβοι.*

Honorem amplum geritis, et divitiis virtutem oppressisse videmini, inter bonos vero neglecti jacebitis.

CXVIII. * * *Ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·*
Δυκουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
Ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

Aliud alii morbo constitutum est remedium. Mœrenti quidem sermo amicorum consolatorius, et stulte admodum se gerenti, reprehensio.

CXIX. *Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν.*

Papæ, ut bene natis omnia honesta adsunt.

cx. Plutarch. in Marcello, p. 578. Ed. Steph. Idem Op. Mor. p. 42. *Musg.*

Præmittitur versus hic: Σώζεσθαι πεπῶντας ἄμεινον (ἄμεινόν γ' em. Heath.)— Ver. 2. Barnes. παναθυμαίνειν. Idem psallo inferius hos tres versus in duo trochaicos, quorum metrum laborat, redegit. *Beck.*

CXI. Plutarch. in Alexandro, p. 1275. Ed. Steph. Idem Op. Mor. p. 2067. *Musg.*

Cic. Epp. 7. 6. laudare videtur verba ex Eurip. Medea, sed memoriam eum fefellisse arbitratur Heath. *Beck.*

CXII. Plutarchus in Antonio, p. 1750. Ed. Steph. *Musg.*

CXIII. Plutarchus in Fab. Maxim. p. 335. Ed. Steph. *Musg.*

CXIV. Plutarch. Op. Mor. p. 38. Ed. Steph. *Musg.*

CXV. Plutarch. Op. Mor. p. 35. et p. 765. Ed. Steph. *Musg.*

In Stob. Grot. T. III. tribuitur fr. Menandro. *Beck.*

CXVI. Plut. Op. Mor. p. 59. et p. 185. Ed. Steph. *Musg.*

CXVII. Plutarch. Op. Mor. p. 63. Ed. Steph. *Musg.*

Barnes. hos versus ita edidit: — Τιμάν τι στασῆσθαι, Πλ. — παπτεργάσασθαι Δεκεῖτ', &c. Heath. ita constituit: Τιμάν τι στασῆσθαι, Πλ. σ' ἀρ. π. Δεκεῖτ'· ἐ. δ. Καθ. ἔ. *Beck.*

CXVIII. Plutarch. Op. Mor. p. 120. et p. 177. Ed. Steph. *Musg.*

Primum v. ita supplet Grot. Καὶ ἄλλ' — Barnes. ed. Ἄλλῃ μὲν ἄλλο — Heath. Ὧσιν' ἄλλ' ἰ. ἔ.—V. 3. Barnes. μωραίνουσι. *Beck.*

CXX. Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
Σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Quicunque autem homo necessitati cedit, sapiens nobis videtur, et rerum divinarum intelligens.

CXXI. Τὰ προσπεσόντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
Ἄριστος εἶναι, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Quicunque autem homo accidentia bene fert, optimus mihi et sana mente præditus videtur.

CXXII. Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ τέλει.

Vitæ quidem nomen habet, revera labor est.

CXXIII. Εἶης μοι μετρία [Κύπρις,]
Εἶης, μηδ' ἀπολείποις.

Sis mihi moderata, O Venus, sis, neque deficias.

CXXIV. * * τῶν παλῶν [τοι] καὶ τὸ μετόπωρον καλόν.

Pulchrorum etiam serotina pulchra sunt.

CXXV. Ἀλλ' ἀνοιστέος λόγος.

Sed differendus est sermo.

CXXVI. Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ.

Canis eris, Hecatæ luciferæ sacra.

CXXVII. Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα.

Ille autem nuper corpore vegetus, velut stella a cœlo cadens exstinctus est, spiritum in æthera efflans.

CXXVIII. Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Optimus vates est, qui bene conjicit.

CXXIX. * * τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται
Θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀνεὶς ἐᾷ.

Eminentia administrat Deus, tenuia fortunæ permittit.

CXIX. Plutarch. Op. Mor. p. 146. Confer Danaën, Fragm. II. *Musg.*

CXX. Plutarch. Op. Mor. p. 208. Ed. Steph. Simplic. in Epictet. Enchir. cap. ult. *Musg.*

Barnes. — *συγκεχώρηται. Beck.*

CXXI. Plutarch. Op. Mor. p. 208. Ed. Steph. Conf. Melanip. XVI. *Musg.*

Heath. putat, esse tantum variam lectionem fragm. e Menal. *Beck.*

CXXII. Plut. Op. Mor. p. 208. Ed. Steph. *Musg.*

CXXIII. Plut. Op. Mor. 229. Ed. Steph. *Musg.*

Apud Heath. est — *μίσγοις* — Valck. p. 242. putabat, ab Eurip. esse — *μισγία θεὰ* —. *Beck.*

CXXIV. Plutarch. Op. Mor. p. 306. et p. 1371. Ed. Steph. *Musg.*

CXXV. Plutarch. Op. Mor. p. 694. et p. 765. Ed. Steph. Desumtum suspicor ex Iph. Aul. 870. *Musg.*

CXXVI. Plutarch. Op. Mor. p 676. habet *ἰσομ*. *Musg.*

CXXVII. Plutarch. Op. Mor. p. 740. et p. 2001. Ed. Steph. *Musg.*

Grot. et Barnes. adjecerunt versum: *Νικᾷ δὲ σῶμα, κἂν μίμημα δαιμόνων*, ex verbis Plutarchi, non Euripidis: *Μικρὸν δ. σ. καὶ μ. δ.* vid. Valck. p. 56. ss. qui pro *μικρὸν* legit *μικρόν*. *Beck.*

CXXVIII. Plutarch. Op. Mor. p. 768. Ed. Steph. *Musg.*

CXXX. Ἀπόλαστα πάντη γίνεται δούλων τέκνα.

Intemperantes omnino sunt servorum nati.

CXXXI. * * σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις.

Silentium sapientibus pro responso est.

CXXXII. Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠφελοὶ λόγοι,
Οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων
Τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει.

Quod si verba hominibus emenda essent, nemo seipsum prædicare vellet. Nunc autem, ex alto enim æthere gratis accipere licet, quisque et vera et falsa de se loqui gestit; nullum enim dispendium est.

CXXXIII. Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
Οἱ θεοὶ τρέπουσιν. .

Patrum peccata posteris eorum imputant Dii.

CXXXIV. Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης,
Μή μ' ἄφρονα κρίνῃς, ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ.

Nolo diviti donum dare pauper ipse, ne vel me stolidum putes, vel donando mendicare videar.

CXXXV. Οἶνος περάσας πνευμόνων διαῤῥοάς.

Vinum pervadens pulmonum canales.

CXXXVI. Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν
Οἴκοι παρ' αὐτῶν σχόντες * * *
Ἄλλην θέλουσιν εἰσαγάγιμον λαβεῖν.

Excordes sunt, qui salutem domi et in seipsis adepti, aliam adscitiam habere cupiunt.

CXXXVII. Πολλοὺς δὲ βροντῆς πνεῦμ' ἄναιμον ὤλεσε.

Multos autem aura fulminis sine vulnere occidit.

CXXIX. Plutarch. Op. Mor. p. 824. et p. 1452. Ed. Steph. *Musg.*

Apud Plut. de Ira Cohib. p. 464. ἀφὼς ἰᾷ, quod Heath. præfert. *Beck.*

CXXX. Plutarch. Op. Mor. p. 934. Ed. Steph. Malim πάντα. *Musg.*

Barnes. Ἀπόλαστ' ἰμιλῶν γίν.— quod probat Heath. *Beck.*

CXXXI. Plutarch. Op. Mor. p. 945. Ed. Steph. *Musg.*

Heath. versum ita supplet: Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις. *Beck.*

CXXXII. Plutarch. Op. Mor. p. 956. Ed. Steph. *Musg.*

Versus priores ita vertit Heath.: "Si autem pretio compararentur hominibus verba, nemo se oratoria facultate præstantem esse vellet."—Ver. 4. Barnes. λέγειν. *Beck.*

CXXXIII. Plutarch. Op. Mor. p. 967. et p. 998. Ed. Steph. *Musg.*

CXXXIV. Plut. Op. Mor. p. 684. Ed. Steph. *Musg.*

Barnes. in Fr. Archelai. *Beck.*

CXXXV. Plut. Op. Mor. p. 1244. Ed. Steph. Macr. Sat. VII. 15. *Musg.*

CXXXVI. Plutarch. Op. Mor. p. 1269. Ed. Steph. ultimum duntaxat versum suis numeris absolutum præbet. *Musg.*

CXXXVII. Plutarch. Op. Mor. p. 1184. Ed. Steph. *Musg.*

CXXXVIII. Ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος.

Gorgonis interfector per sacrum Jovis æthera volans.

CXXXIX. Πλούτῳ χλιδῶσα, θνητὰ δὴ, γύναι, φρονεῖς;

Divitiis affluens sensus humanos habes, O mulier?

CXL. Εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν.

Utinam mutum esset hominum genus miserum.

CXLI. Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.

Faber cum esses, tractasti non fabrilia.

CXLII. Ὁ τῆς τύχης παῖς κλῆρος, ἐπὶ τούτῳ ταγείς.

Fortunæ proles, sors, hoc mandatum habens.

CXLIII. Θέρους τε χειμῶνός τε μῆνας τέσσαρας,
Φίλης τ' ὀπώρας διττύχους, ἦρός τ' ἴσους.

Quatuor menses æstatis et hyemis, suavis autumni duos, veris totidem.

CXLIV. Ἀλλ' ἔστιν [ἔστιν], εἴ τις ἐγγελᾷ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ βρότεια λεύσσοντες πάθη.

Est autem, est, utcunque dictum aliquis derserit, Jupiter et Dii hominum miserias adspicientes.

CXLV. * * * Οὐ Κύπρις μόνον,
Ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
Ἔστιν μὲν ἅδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βία,
Ἔστιν δὲ λύσσα μαινάς.

Non Venus tantum, sed multa præterea nomina habet; est quidem Orcus, est vis divina, est furor Bacchicus.

CXLVI. Θεὸν δὲ ποῖον, εἰπέ μοι, νοητέον;
Τὸν πάνθ' ὁρῶντα, κ' αὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

A. Deum autem, dic mihi, qualem existimare oportet? *B.* Qui cuncta cernit, cum ipse non cernatur.

CXLVII. Κρέασι βοείοις χλωρὰ σὺν' ἐπήσθιεν,
Ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.

CXXXVIII. Plutarch. Op. Mor. p. 1331. Ed. Steph. *Musg.*

CXXXIX. Plutarch. Op. Mor. p. 1344. Ed. Steph. *Musg.*

CXL. Plutarch. Op. Mor. p. 1455. Ed. Steph. *Musg.*
Apud Plutarch. θνητόν. *Beck.*

CXLI. Plutarch. Op. Mor. p. 1454. Ed. Steph. *Musg.*

CXLII. Plutarch. Op. Mor. p. 1777. Ed. Steph. *Musg.*

CXLIII. Plutarch. Op. Mor. p. 1891. Ed. Steph. Priorem versum alicubi, ut dedi, emendatum legi. *Musg.*

CXLIV. Plutarch. Op. Mor. p. 1911. Ed. Steph. *Musg.*
Barnes. Ἀλλ' ἔστιν, ἔστι, κἄν — apud Plutarch. est, teste Heath., Ἔστιν γὰρ, ἔστιν — *Beck.*

CXLV. Plutarch. Op. Mor. p. 1347. Ed. Steph. Sophocli tribuit Stobæus Tit. LXIII. ubi plura. *Musg.*

CXLVI. Clem. Alex. p. 45. Ed. Par. Just. Martyr Philemoni tribuit. *Musg.*

CXLVII. Clem. Alexandr. p. 50. Ed. Par. De Hercule sermo est. Athenæus, p. 276. *Musg.*
In Clem. Cohort. ad gentes, p. 22.

Post carnes bubulas ficus virides comedit, inepta latrans, quæ vel barbarus talia esse intelligeret.

CXLVIII. Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖττον, ἢ φῦναι, βροτούς.
Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
Τίκτω· τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
Στένω ματαίως εἰσορῶσα μὲν πανοῦ,
Χρηστοὺς δ' ἀπολέσασ'· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀρρωδίᾳ.
Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
Ψυχὴν ἀπολύειν, κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους;

Non nasci melius est mortalibus, quam nasci. Deinde liberos cum acerbis doloribus pario; pariens vero, si bene a natura dotatos edidero, gemo, sententia mutata, videns quidem improbos, pios vero perdens; vel, si sospites fuerint, miseram mentem sollicitudine exedo. Quid hic optabile est? Nonne sufficit unam animam regere, et pro hac curam sentire?

CXLIX. * * Ἐμοί γε νῦν τε, καὶ πάλαι δοκεῖν,
Παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν,
Πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν.

Ut mihi sane nunc et olim visum, nunquam homines liberos procreare oportuit, videntes, in quantos labores procreamus.

CL. Ὦ δυστυχεῖν φύς, καὶ πανῶς πεπραγέναι,
Ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
Ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
Τρέφειν ὅδ' αἰθήρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
Μὴ νῦν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

O nate in sortem adversam, et ad mala patienda, homo es, et vitæ infortunia inde cepisti, unde omnibus primum suppeditavit, mortalibus halitus inspirans. Non ergo, mortalis cum sis, mortalia impatienter fera.

Commel. p. 65. Pott. fragmentum, ita disponit et emendat Scaliger:

Πῶς γὰρ οὐχί; δι' ἐννύμους
Τοῖσι κρίσει χλωρὰ σῖτ' ἐτράφθην
Ἄμωνι' ἐλαιοῦν, ὅστις βαζάξῃ μαθών.

Beck.

CXLVIII. Clem. Alexand. p. 435. Ed. Par. ubi inter plura anonymi, sed ejusdem auctoris fragmenta, unum habet ex Iph. in Aulide, aliud vero ex Supplicibus desumtum. Plura hic satis obscura sunt. Primum non bene cohæret secundus versus cum præcedenti.—Ver. 3. et 4. Reddidi, quasi esset: τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἐφρονῆς τέκνα, Στένω ματαίως.—V. 5. Legendum puto σεσωσμένους, subaudito ὄντ.—V. ult. Non displicet Valckenærii V. Cl. conjectura legentis σελεύειν, quod mihi valere videtur σωμαίνειν. Hesychius: σελεῖν, σῖμεν, βόσκειν. Vide supra Fragm. LXXX. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. — ἢν μὲν ἄφρ. τ.— V. 5. Grot. conjecit — εἰ δὲ καὶ σεσωσμένους, quod Heath. probat.—V. 7. Idem et Barnes. scripserunt Τί ταυτὶ — contra metrum, judice Heath.—V. ult. σελεύειν est conj. Grot. quam Barnes. jam recepit. Heath. vult ἀσελαύειν. *Beck.*

CXLIX. Clem. Alexandr. p. 435. Ed. Par. *Musg.*

Grot. et Barnes. addiderunt: Ἀλλ' ὅς, et scripserunt δοκεῖν. *Beck.*

CL. Clem. Alexandr. p. 435. Ed. Par. habet primo versu ὁ et σεσφαχέναι, ultimo autem οὖν. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. ἔπειτας ἅ. Valck. p. 248. corrigit ἔπειτ' ἐκ ἔφυτα.—V. 5. Barnes. Μὴ τα τ. Θ. *Beck.*

CLI. Οὐδεμίαν ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον,
Ἡ ῥητὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ καλὴ γυνὴ,
Ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν τ' ἐπίσταται.
Πρῶτα μέν γε ταῦθ' ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
Χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ· 5
Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ [ταῦτα] κρῖνον ἐστὶν, ἀλλὰ νοῦς.

CLII. Εὖ λέγειν δ', ὅτ' ἄν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ.
Καὐκπονεῖν, ἃ 'ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.
Ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
Ἄλυχον, ἐν κοινῷ τε λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος. 10
Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω, κ' οὐδὲν ἔσται μοι πικρόν.
Μετὰ γὰρ [ἐσθλῶν] τῶν φίλων [γε δυστυχεῖν ἅπαντ' ἀεὶ]
Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε;

Neminem unquam uxorem pulchritudo apud maritum juvit, virtus autem multas juvit. Omnis enim mulier pulchra est, quæcunque viro animum conglutinatum habet, et castitatem colit. Hæc utique præcipua sunt: etiamsi maritus deformis sit, formosum eum videri oportet mulieri sapienti. Non enim oculus talia dijudicat, sed mens. Oportet et, quum aliquid dixerit, recte eum loqui existimare, licet id aliter sit; et diligenter exquirere, quæ dicere possit marito placitura. Gratum quoque est, si quid ipsi adversum ceciderit, fœminam una cum marito contristari, et mœrorem æque ac lætitiam partiri. Ipsa vero tecum pariter ægrotabo ægrotante, et malorum tuorum particeps ero, nec quidquam mihi amarum erit. Nam cum amicis virtute præditis eadem semper et bona et mala experiri oportet. Quid enim aliud amicitia est, nisi hoc?

CLIII. Ὄλβιος, ὅστις τῆς ἱστορίας
Ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν
Ἐπὶ πημοσύνῃ, μήτ' εἰς ἀδίκους

CLI. Ver. 3. Scaliger (in ed. Comm. p. 225.) corrigit: ἥ σ' ἀνδρὶ συντέτηκε, et v. 6. τὸ κρῖνον ἴσως pro τὸ κρίνειν. *Beck.*

CLII. Clem. Alexandr. p. 524. Ed. Par. Versu secundo dedi καλὴ pro ἀγαθὴ, sensu, ut mihi quidem videbatur, postulante.—Ver. 3. Addidi σ'.—V. 4. ταῦθ' pro ταῦθ' dedi.—V. 6. κρῖνειν pro κρίνειν.—V. 7. εὖ λέγειν pro εὐλογεῖν.—V. 10. τι λύπης pro λύπης τι.—V. 12. ἔσται pro ἴσται.—V. 14. εὐτυχεῖν τι pro εὐτυχεῖν τι. *Musg.*

Ver. 2. Valck. p. 244. corrigit—γ' ὤνησι—ἀγαθὴ (sic Barnes.) γυνὴ.—V. 3. σ', quod apud Barnes. deerat, addidit Heath. Valck. malebat γ' ἴστασι.—V. 4. Barnes. Πρ. μὲν γὰρ ταῦθ' (ταῦθ' etiam Valck.)—ἢν (ᾖ corr. Heath.) σ.—V. 6. Apud Clem. — τὸ κρίνειν — Barnes. duce Grot. ita explevit — Τὸ (μορφὴν) κρῖνον ἴστιν, ἀλλ' (ἰδ) νοῦς. Valck. ad Phœn. 557. et D. l. l. τὸ κρῖνον ἴσον. ἀλλὰ νοῦς, γύναι.—V. 7, 8. Præcedenti fr. addidit Barnes.—V. 7. Barnes. δ' ἀντιλέξῃ, Valck. ad Phœn. 1642. ἴσως τι λέξῃ.—V. 8. Barnes. Καὐτοῦ ἐν τῷ ξ.—quod Musgr. dedit, est e conject. Valck. l. l. et Heath.—V. 12. s. Barnes. — ἀνοίσω· καὶ γὰρ εὐδὲν ἴσοί μοι Πικρὸν, ὃ σοὶ σοῦ φρενὸς (Grot. οὔσης σοῦ φ.) δυστυχοῦν μετὰ τῶν φίλων — Valck. Diatr. p. 244. ita: Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω οὐδὲν ἴσοί μοι πικρὸν, Κἂν (τι) ταῖσι συμφοραῖς (δυστυχοῦν) μετὰ τῶν φίλων, &c. *Beck.*

CLIII. Clem. Alexandr. p. 536. Ed. Par. Themistius Orat. VII. Pollux,

Πρᾶξις ὁρμῶν,
Ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
Κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνίστη.
Τοῖς γε τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
Ἔργων μελέτημα προσίζει.

Felix, qui terræ scientiam institutionem habuit, nec in civium suorum detrimentum, nec ad facinora injusta properans, sed naturæ immortalis non senescentem ornatum contemplans, et quomodo compectas fuit. Talibus utique nunquam adhærescit rerum turpium studium.

CLIV. Χρύσεαι δή μοι πτέρυγες περὶ νάτῳ καὶ
Τὰ Σειρήνων ἐρόεντα πέδιλα ἁρμόζεται· βάσομαί
Τ' ἐς αἰθέρα πολὺν ἀερθείς, Ζηνὶ προσμίξων.

Aureæ mihi pennæ circa tergum et Sirenum venusta talaria aptentur: iboque in immensum æthera sublatus, Jovem conventurus.

CLV. Σοί, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν
Πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς, εἴτ' Ἀΐδης,
Ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
Δέξαι πλήρη προχυδεῖσαν. 5
Σὺ γὰρ ἔν τε Θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
Σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
Χθονίων θ' Αἴδῃ μετέχεις ἀρχῆς.
Πέμψον μὲν φῶς ψυχᾶς, ἀνέρων
Τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, 10
Πόθεν ἄβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
Τίνα δεῖ μαχάρων ἐκδυσαμένους
Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Tibi, cuncta regenti, libationem et placentam fero, sive tu Jupiter, sive Orcus, vocari gestis: Tu vero mihi accipe sacrificium sine igne omni-

Lib. II. sect. 14. Versu primo vere corrigit Valckenarius V. Cl. γῆς. Mihi et ἐσοφίας in ἐσοφίαν mutandum videtur. —V. 6. Ejusdem viri doctissimi exemplo resecui, καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Ex Melanippa desumtum crediderim. *Musg.*

Ver. 3. Barnes. Ἐπὶ στερεόντας ex conj. Scal. et Themistio l. l. Piersonus Ver. p. 128. Ἐπὶ στερεόντων corrigit.—V. 4. ea. Ita Barnes. Πρ. ἀ. ἄλλ' ἀθ. Καθορᾷς φύσ. κόσμ. ἀγ. Πῇ τι συνίστη, καὶ ἔστι καὶ ἔσται. pro ultimis Heath. mavult —χρῶν χρῶντ'.—V. 7. Barnes. Τοῖσδε— Valck. p. 26. ita disposuit anapæstos:— Ὀλβίως — Γῆς ἴσον.— Μέντι — Μάν' —Ἀλλ' — Κόσμον — Τοῖς — Ἔργων. Themistius l. l. legit — οὕτι στιλ. ἐπὶ στερεόντας Οὐ τ. ἀ. πρόβλεπε ὁ — Ἀ. ἀ. π. φύσεως Κ. ἀγήρων. *Beck.*

CLIV. Clem. Alexandr. p. 543. Ed. Par. Plut. Op. Mor. p. 1408. Pro ἁρμόζεται malim ἁρμόζετο. *Musg.*

Barnes. ordinat et legit ita: Χρ. δή μοι — Καὶ τὰ — πτερύσσετο σ. Ἀρμ. β. Τ' ἐς α. σ. Ἀειθεὶς Ζανὶ σ. Ultima sic constituit Heath. Ἁρμόζετο. β. Τ' ἐς Αἰθέρα σ. ἀ. — quorum versuum prior est periodus, alter asynartetus ex penthimemeri anapæst. et trochaica. *Beck.*

CLV. Clem. Alexandr. p. 581. Ed. Par. habet v. 4. ἄκραον, v. 5. προχυτεῖσαν. —V. 8. legerim μετέχων ἀρχῆς.—V. 10.

genorum fructuum non parce oblatum. Tu enim, inter Deos coelestes sceptrum Jovis tractans, et infera cum Orco partiens, regnas. Mitte O lucem mentis, iis, qui cupiunt, antequam patiantur, discere, unde orta sunt mala, quæ eorum radix est; quem immortalium placantes invenire licet molestiarum finem.

CLVI. Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
Δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων στυγαῖς;

Quænam vero domus a fabris ficta Dei numen murorum ambitu contineat?

CLVII. Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι γραίαν.
Ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
Ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα, βουλεύει κακά.

Malum est anum juveni marito conjungere. Ille enim alius torum expetit; hæc ab eo destituta mala machinatur.

CLVIII. Ὃς τάδε λεύσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
Μετεωρολόγων δ' ἐκὰς ἔρριψεν
Σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ
Γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν,
Οὐδὲν γνάμης μετέχουσα.

[Miser,] qui hæc videns Deum non cogitat, nec a se longe projecit tortuosas fraudes Astrologorum, quorum lingua exsecranda de rebus incertis temeraria effutit, nullam scientiam habens.

CLIX. Νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
Γαστὴρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίνεται κακά.

non satis intelligo ἴδλους. An legendum τοῖς βουλομένοις τάδλους.—V. 12. Clemens habet δὴ et ἐαθυμίους. Ex Pirithoo desumtum puto. *Musg.*

Ver. 1. Grot. et Barnes. τῶν, post μεδέουσι distinguit Heath.—V. 4. Barnes. ἄτοφον παγκακίας — quod M. edidit, restituendum viderunt Abresch. ad Æsch. p. 256. Heath. ad h. l. Toup. in Suid. III. p. 319. Valck. D. p. 42.—V. 5. Barnes. — στοχάσον τι. Heath. στοχυσταίσι. Valck. στοχυθῶσαι.—V. 9. Clem. Al. ψυχὰς, Grot. ψυχαῖς, Valck. p. 42. ψυχᾶς.—V. 10. Grot. Ταῖς βουλομένοις—V. 12. Grot. et Barnes. Τίνι δ. μ. εὖ ἐαθυμίους. Valck. ad Herodot. p. 480. cum Lowthio e cod. MS. recipiendum putabat ἐαθυμίους. M. recepit alteram Valcken. conjecturam, quæ est apud Bernard. ad Tho. M. p. 58. *Beck.*

CLVI. Clem. Alexandr. p. 584. Ed. Par. *Musg.*

CLVII. Clem. Alexandr. p. 620. Ed. Par. Diphthongus in voce γραίαν, sequente vocali, non sine exemplo corripitur. *Musg.*

Barnes. voces κακὸν et γραίαν, v. 1. transposuit. Primus versus paullo aliter scriptus legitur supra Fragm. Æol. n. 11. *Beck.*

CLVIII. Clem. Alexandr. p. 613. Ed. Par. Nisi exciderunt aliqua post νοεῖ, quæ sequuntur sic emendare licet: Μετεωρολόγων οὐδ' ἐκὰς ἔρριψ' Ἀπάτας σκολιάς.—V. 3. Clemens habet ἀτηρὰ. *Musg.*

Grot. de conject. dedit: —Ἃ δυσδαίμων, Ὃς — νοεῖ.—V. 2. idem: Μετεωρολόγων δὲ ναυαρχίσιν.—V. 3. ἀτηρὰς. Valck. p. 27. ita em. Δυσδαίμων, ὃς τάδε λεύσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ * * *

* * * μετεωρολογῶν δ'
Ἐκὰς ἔρριψεν σκ. ἀ.
Ὃς ἀτηρὰ γ. ἰά.
Περὶ τ. ἀ.
Οὐδὲν, etc. *Beck.*

CLIX. Clem. Alexandr. p. 622. Ed.

Me autem necessitas vincit, et ventur exsecrandus. a quo omnia mala oriuntur.

CLX. Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς,
Ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι,
Καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις,
Κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδείς,
Εἰς ὅντινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς,
Πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
Θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή.

O aerumnosa hominum vita, ut in omnibus discriminis plena es, et nunc quidem in altum attolleris, nunc devergis; neque ullum certum indicium est hominibus, quid ultimum habituri sint, nisi cum venerit a Jove immissa frigida mortis finis.

CLXI. * * * * ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς,
Πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν
Τὴν γῆν τ' ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών.

Qui autem bene medicinam facere [cupiunt], eos oportet vivendi rationem incolarum et solum respicientes, ita morbos considerare.

CLXII. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων
Φαεινὸς αἰθήρ.

Vertex autem Deorum est lucidus aether, terram ambiens.

CLXIII. Ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης,
Τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν ὑπερβάλλον τε μὴ προσείμαν.

Mihi sufficiunt frugalis mensæ parca cibaria, quicquid autem intempestivum est et immodicum, non admiserim.

CLXIV. Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ.

Cum satietate habitat Venus, non cum famelicis.

Par. habet primo versu μὲν pro μ' ἡ. Contra Diphilus apud Athenæum, p. 442. habet μ' ἡ καλαίσωρός τι μου. *Musg.*

Ver. 1. Hic exhibetur ex em. Casaub. ad Athen. 10, 5. Apud Barnes. N. μὰ χθ. καὶ καλῶς ἰλ. *Beck.*

CLX. Clem. Alexandr. pag. 623. Ed. Par. *Musg.*

Ver. 5. Barnes. θνητοῖς. *Beck.*

CLXI. Clem. Alexandr. p. 627. Ed. Par. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. Ὅσοι δ' ἰατρ. καλῶς, et v. 3. Καὶ γῆν δ. sed in Add. Belleroph. τὴν γῆν δ. — Ut M. edidit, legit etiam Valck. p. 245. Cæterum Clemens dicit, hæc exstare ἐν ἰαμβίοις μέτροις, i. e. in senariis iambicis. v. Heath. *Beck.*

CLXII. Cornutus de Nat. Deor. in Minerva. *Musg.*

E chorico carmine petita putat Valck. p. 48. *Beck.*

CLXIII. Athenæus, p. 158. *Musg.*

In quatuor versus divisit Barnes. sed Heath. ita constituit, ut hic legantur, nisi quod præterea emendat v. 2. — ἁμαρτιβάλλον, γε μ. *Beck.*

CLXIV. Athenæus, p. 270. Libanius Vol. II. p. 509. *Musg.*

Eustath. in Hom. p. 1596. Apud Barn. est — πεινῶσι. *Beck.*

Πεινῶσι pro πεινῶντι Schol. ad Sophocl. Ant. 792. Antiphan. apud Athen. I. 22. p. 28. πλησμοναῖς, Plut. II. 136. C.

Par.

CLXV. Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας, ἀρετῆς
Πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
Οὗτος ὁ δαίμων
Πάντων ἥδιστο ἔφυ θνητοῖς·
Καὶ γὰρ ἀλυπον τέρψιν τιν' ἔχων
Εἰς ἐλπίδ' ἄγει· τοῖς δ' ἀτελέστοις
Τῶν τοῦδε πόνων μήτε συνείην,
Χωρίς τ' ἀγρίων ναίοιμι τρόπων.
Τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν
Μήποτε φεύγειν,
Χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

Amor autem sapientiæ et virtutis optimæ disciplina est, et hic Deus mortalibus una versari omnium suavissimus est; habens enim voluptatem doloris expertem in spem erigit. Iis autem, qui hujus Dei curis non initiati sunt, nunquam una agam, et longe a moribus tam agrestibus habitem. Juvenibus autem edico, ut ne amorem fugiant, sed cum advenerit, recte utantur.

CLXVI. Οἴμοι. δράκων μου γίγνεται τὸ γ' ἥμισυ,
Τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

Eheu! dimidia pars mei in draconem vertitur. O nate, quod reliquum est patria, amplectere.

CLXVII. Εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ,
Καὶ μὴ μακραὶ δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.
Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι, καὶ κατηρτυκὼς κακῶν.

Si hic primus mihi deis afflicto fuisset, nec longum iter per miserias navigassem, nihil mirum esset, me exagitari, tanquam pullum equinum nuper currui junctum, frenum cum maxime accipientem. Nunc autem torpidus sum et in miseriis adultus.

CLXVIII. * * Οὐ γὰρ ἀσφαλές τινι,
Περαιτέρω τὸ κάλλος, ἢ μέσως, λαβεῖν.

Neque enim tutum est, alicui plus, quam mediocriter, pulchro esse.

CLXV. Athenæus, p. 561. *Musg.*

Ver. 1. Barnes. perperam *κρείττως*.—V. 6. ss. ita collocat Valcken. p. 241. Εἰς ἐλπ. ἄγει Τοῖσδ' ἀντ. σ. σ. Μήτε—ἀγρίων Ναίοιμι τρ. Τοῖ, etc.—V. 8. Barn. Χωρὶς δ'—V. 9. *νέοισιν* ex em. Heath. pro vulg. *νέωσι*. *Beck.*

CLXVI. Hermogenes de Invent. Tom. I. p. 217. *Musg.*

Forte ad Cadmum Eurip. si quam fabulam hoc nomine scripserit, referri debere judicat Valck. p. 12. *Beck.*

CLXVII. Galenus de Hippocr. et Platone Lib. IV. De voce *κατηρτυκὼς* conf. Soph. Antig. 484. et Hesychium in voce. Interpretatur Cicero Tusc. Quæst. III. 28. *Musg.*

Barnes. in Fragm. Thesei habet, cujus fabulæ versus nonnullos idem vertit Cicero. *Beck.*

CLXVIII. Galen. p. 5. Ed. Bas. habet *ἀφιλὲς εἶναι*, et v. 2. *μέσῳ*. *Musg.*

Barnes. ita dedit de conj. Grot. — Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς Οἶμαι, περάτερον κάλλος, ἢ 'ν μέσῳ, λαβεῖν. Heath. vult: Οὐ γὰρ ἔφυλος οὐδεὶ Περαιτέρω τ. κ. ἢ 'ν μέσῳ λ. Valck. p. 249. Οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς Περ. *Beck.*

CLXIX. * * * * Βακχίου φιλανθὲς
Αἴθοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς,
Ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα.

[Unum Solis equorum esse] Æthopa, qui maturat vineas autumnales Bacchi florentis, unde hominis vinum Æthopa vocant.

CLXX. Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

Ludo: laborum enim remissiones semper amo.

CLXXI. Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ἢ νόμων οὐδὲν μέλει.

Natura hoc voluit, quæ leges nihil curat.

CLXXII. Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
Ἢ τὴν ἄμορφον Λύγγα, δύστοκον δάπος.

Venit autem humeris aut apri pondus portans, aut deformem Lyncæa, ferax immansuetam.

CLXXIII. Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Ipsis Musis dulcius loquitur dives.

CLXXIV. * * * * Αἰθέρα καὶ Γαῖαν
Πάντων γενέτειραν ἀείδω.

Æthera et terram omnium genitricem canto.

CLXXV. Ἀωρὶ πόντου κύματ' εὐρέως * * *
Περῶντα.

[Navitam reprehensione dignum puto] intempestive trajicientem fluctus pelagi lati.

CLXXVI. Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσι.

Spei dubiæ sese permittunt.

CLXXVII. Πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται

CLXIX. Athenæus, p. 465. *Musg.* Eustath. ad Hom. p. 883. *Beck.*

CLXX. Ælian. Var. Hist. XII. 15. *Musg.*

CLXXI. Ælian. Hist. Anim. IV. 54. *Musg.*

Ælianus versum immutavit accommodate suæ orationi, Anaxandrides ita invertit: Ἡ φύλις ἰδ. ἢ ν. οὐ. μ. apud Aristot. Eth. ad Nicom. 6, 10. ob quem versum, quo Athenas petebat, dicitur Anaxandrides ab Atheniensibus damnatus esse. v. Barnes. ad Phœn. 404. quam tamen fabulam judicat esse Heath. quia in Eustratio, quo uno ea nititur, nihil reperit. *Beck.*

CLXXII. Ælian. Hist. Anim. XIV. 6. *Musg.*

CLXXIII. Sext. Empir. adv. Mathem. I. 279. *Musg.*

CLXXIV. Sext. Empir. adv. Mathem. X. 315. Confer Chrysippi fragmenta, ex qua fabula et hæc forte desumta sunt. *Musg.*

Unum versum esse voluit Barnes. *Beck.*

CLXXV. Dio Chrysostom. p. 594. *Musg.* Gatack. Adv. Post. p. 505. ita constituit: Πόντου περῶντες ἀωρὶ κύματ' εὐρέως. Valck. p. 238. a. ita: (ἀλλὰ) μέμφομαι Τὸν ναυβάτην, ἀωρὶ κύματ' εὐρέως Πόντου περῶντα, (ἀλλά νιν μόνον) Τριδάκτυλον σείζω τὸ πτύπιον ξύλον, vel Τὸ πτύπ. σ. τριδ. ξ. *Beck.*

CLXXVI. Dio Chrysost. p. 594. ubi et alia Euripidea habentur, sed quæ difficile fuerit ab auctoris verbis secernere. *Musg.*

CLXXVII. Macrobius Saturnal. I. 17. habet ὅλον. Πυριγενὴς primo versu forte est anapæstus, ut πανηγενεῖς, Soph. An-

Ταῖς τετραμόρφοις ἅρμασι, ζευγνὺς
Ἁρμονίᾳ τολύπαρνον ὄχημα.

Igneum autem draco vim pavit tempestatibus quaternis, currum fructiferum cum harmonia jungens.

CLXXVIII. Καὶ γαῖα μήτηρ· ἐστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
Βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

Et terra mater. Vestam vero te sapientes vocant in æthere sedentem.

CLXXIX. Οὔκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

Non, sed me vivum adhuc Orcus accepit.

CLXXX. Μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

Ne occide; supplicem enim nefas occidere.

CLXXXI. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

Nunc ergo verborum causa me occidetis?

CLXXXII. Ἅλα πορφυρέην.

Mare purpureum.

CLXXXIII. Πνεύματα καὶ φοινίας ἔχει ῥοάς.

Spiritum et fluenta sanguinea habent.

CLXXXIV. Δεινόν γε, ταυτὸν τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν,
Τοῖς δ' ἔχθος εἶναι.

Mirum est, eandem rem aliis mortalium placere, aliis odio esse.

CLXXXV. Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς,
Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωΐς, ἄγκυρα, στέγη.

Sed hæc mihi salutem dedit; hæc mihi altrix, mater, soror, famula, ancora, tectum.

CLXXXVI. Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες, ἢ θεῶν γένος
Εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

Quomodo igitur hæc videntes, aut Deorum genus esse dicamus, aut leges eorum sequamur?

tig. 950. Ex Pirithoo desumtum putem. *Musg.*

Barnes. inter hymnos Eurip. retulit, et duo hexametros esse jussit, dedit ὅλεσ et ταῖς omisit. *Beck.*

Πυρίστους] Male V. D. Antigon. 950. Θεοί τι πατρογενεῖς. *Por.*

CLXXVIII. Macrobius Saturnal. I. 23. *Musg.*

CLXXIX. Lucian. Νεκυομαντείᾳ. *Musg.*

CLXXX. Lucian. Reviviscent. *Musg.*

Apud Lucian. Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θ. ν. Heath. corrigit: Μὴ κτεῖν τὸν ἱκέταν· κτανεῖν γὰρ οὐ θέμις. *Beck.*

CLXXXI. Lucian. Reviviscent. *Musg.*

CLXXXII. Aristides, Vol. I. p. 233. Ed. P. Steph. Forte ex Troasin. *Beck.*

CLXXXIII. Porphyrius de Abstinent. III. 25. Forte scripsit auctor: Καὶ πνεύματ' ἴλλει φοινίους σ' ἔχει ῥοάς. *Musg.*

Heath. sic hoc frag. dedit: Καὶ φοινίας ἔχει ῥοὰς Τὰ ζῶα πάντα. Valck. p. 50. legit: — φοινίους ἔχει ῥ. Τὰ ζ. π. *Beck.*

CLXXXIV. Sextus Empir. Pyrrhon. Lib. I. 86. *Musg.*

CLXXXV. Alexander Rhetor. p. 28. Ed. Norman. habet ἴσι δέ. Mihi ἐι præcedentis syllabæ repetitio videbatur. Στέγη pro στέγει Valckenærio debetur. *Musg.*

CLXXXVI. Athenagoras, p. 28. Ed. Par. *Musg.*

CLXXXVII. Πολλάκι μοι παρέβαν διηλθε φροντὶς, εἴτε τύχα, εἴτε Δαίμων, τὰ βρότεια κραίνει· παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ Δίκαν τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει τὸ παρ' Ἐλπίδα.

Sæpe mihi mentem subiit dubitatio, utrum Sors, an Numen, res humanas gubernet. Præter spem, præterque justitiam alios domo ejectos sine viatico, alios inopinato beatos efficit.

CLXXXVIII. Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν.

Deus enim aliquis nobis inest.

CLXXXIX. Φθείρουσιν ἤδη χρηθ' ὁμιλίαι κακαί.

Malorum societas bonos mores corrumpit.

CXC. Αἴαντος δίκαιος γόνος.

Vera Ajacis soboles.

CXCI. Οὐχ ἑσπέρας φασ', ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας
Τούτους ἀφειστήκασιν ἡμέραν τρίτην
Σατύρου.

CXCII. Ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς πάντα συλλαβὼν ἔχει.

Quia ipse omnia simul complectitur.

CXCIII. * * πολλὰ γὰρ κραίνει Θεός.

Multa enim gubernat Deus.

CXCIV. Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

Multi adfuerunt, sed perfidi Thessali.

CXCV. Τί χρέος ἔβα δῶμα.

Quod negotium ædibus accesit?

CXCVI. Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην.

Procul enim ab ædibus vitæ sedem posui.

CXCVII. Ἤ 'τερα φράσω; An alia dicam?

CLXXXVII. Athenagoras, p. 28. Ed. Par. Repetitum παρ' ἐλπίδα mendi suspicionem facit. *Musg.*

Barnes in quinque versus redegit et ultima illa τὸ παρ' ἐλπίδα omisit. *Beck.*

CLXXXVIII. Schol. Pindar. in Nem. VI. 7. Alludere videntur Theon Progymnasm. p. 60. Nemesius de Natur. Hom. p. 169. Cicero Tusc. Quæst. I. 26. In Gnomis sic exhibetur: Ὁ Νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. [et sic Barnes.] An legendum ἡμῶν et ἐν', id est ἑνί. *Musg.*

CLXXXIX. Clem. Alexand. p. 299. Ed. Par. Socrates Histor. Eccles. III. 16. S. Paulus I. ad Corinth. XV. 33. *Musg.*

CXC. Priscianus, Lib. XVII. *Musg.*

CXCI. Priscianus, Lib. XVIII. bis. In secundo loco abest vox Σατύρου. Interpres desideratur. *Musg.*

CXCII. Achilles Statius ad Arati Phænom. p. 91. Ed. Victor. *Musg.*

Ita editum e conj. Heath. Apud Achill. St. est: Ὅσ' οὕνεκ' ἐν αὐτῷ—Dicuntur vero hæc de anno. *Beck.*

CXCIII. Nicephorus Gregorius, p. 190. *Musg.*

CXCIV. Schol. ad Phœniss. 1422. Schol. Aristoph. ad Plut. 521. Suidas in δεδεκασμένοι. *Musg.*

CXCV. Schol. Aristoph. in Nub. 30. Conf. Herc. Fur. 529. *Musg.*

CXCVI. Schol. in Aristoph. Nub. 138. *Musg.*

CXCVII. Schol. Aristoph. in Ran. 64. *Musg.*

CXCVIII. Ἕως ἡνίχ' ἑστότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ.
Quando Eoum sidus equestre effulsit.

CXCIX. Ἀληθῆς, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ.
Itane vero, O fili Deæ marinæ.

CC. Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.
Sed dicere turpe est, tacere molestum.

CCI. * * Τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;
Quid taces? num cædem aliquam patrâsti?

CCII. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.
At ille exagitari cœpit, cum se expedire non posset.

CCIII. Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν, οἵ τ' ἐλεύθεροι.
Servorum ope vivimus liberi.

CCIV. Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Fortunatum etiam sapere putamus.

CCV. Ἢ Σπαρτῶν τῶν ἄγαν πολεμικῶν.
Aut Spartorum valde bellicosorum.

CCVI. * * λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών.
Lini circumactionem prehendens circumfert.

CCVII. * * * * Λῦε πακτὰ δωμάτων.
Solve domorum claustra.

CCVIII. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.
Fretum fluctibus vacuum crispatione ridet.

CCIX. Γλαυκὼπίς τε στρέφεται μήνη.
Et Luna glauca circumrotatur.

CCX. Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα.
In terram immensam pedem immittens.

CXCVIII. Schol. Aristoph. in Equit. 753. Hephæstion. p. 55. Ed. Turn. *Musg.*

CXCIX. Schol. Aristoph. in Ran. 864. Puto esse ex Telepho, in qua fabula Achillis persona erat. *Musg.*

CC. Schol. Aristoph. in Lysistrat. 714. *Musg.*

CCI. Schol. Æschyl. in Eumen. 276. *Musg.*

CCII. Schol. Sophoclis in Ajac. 846. *Musg.*

CCIII. Schol. Pindar. in Pyth. IV. 71. *Musg.*

Heath. dedit — γάρ τε — οἵ γ' ἐλεύθεροι. *Beck.*

CCIV. Schol. Pindar. in Nem. I. 13. Conf. Heraclid. 747. *Musg.*

CCV. Schol. Pindar. in Isthm. VII. *Musg.*

CCVI. Pollux, Lib. VII. 31. *Musg.*

CCVII. Pollux, Lib. X. 27. *Musg.*

CCVIII. Grammaticus MS. apud Valck. in Phœniss. 216. *Musg.*

CCIX. Schol. Apollon. Rhod. in I. 1079. *Musg.*

CCX. Suidas v. Ἤπειρος. Schol. Apollon. Rhod. in Lib. IV. 71. habet Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων χθόνα. Qui omnino conferendus. *Musg.*

Scholiastæ lectionem secutus est Barn. eamque etiam Heath. præfert, nisi quod εἰς legit. *Beck.*

CCXI. Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

Aliorum medicus ipse ulceribus scatens.

CCXII. * * * κρημνίσαι
Αὐτὴν * * * ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

Præcipitare ipsam ex medio fulcro.

CCXIII. Γλῶσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων πόρους.

Narium foramina lingua lambens.

CCXIV. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Amens fuero, si aliorum liberos educavero.

CCXV. Σὺν Ἀθανᾷ καὶ χεῖρα κίνει.

Minerva favente, etiam manum move.

CCXVI. Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.

Lapides lucidos habentes valde se jactant.

CCXVII. * * Ἢ φρονεῖν ἔλασσον [οὖν],
Ἢ δύνασθαι δεῖ σε μεῖζον.

Ergo aut humilius sentire te oportet, aut plus valere.

CCXVIII. Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν Θεός.

Amat autem Deus laboranti studere.

CCXIX. Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέτας λόγος.

Intus mulierum ratio habetur atque inter famulos.

CCXX. Πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτι πρέπων.

Civitatem quidem regens, sed amici speciem non ferens.

CCXXI. Ἀεί ποτ' ἔ[στι] σπέρμα κηρύκων λάλον.

Semper fere garrula est præconum gens.

CCXXII. Τ' ἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Hominem vere beatum aliorum sumtu cœnare.

CCXI. Suidas in Εὐριπίδιον. *Musg.*

CCXII. Etymol. M. v. Ἀντηρίς. *Musg.*
Valcken. Diatr. p. 4. ex Etym. p. 537. 34. legit: Κρήμνη σαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος. *Beck.*

CCXIII. Etymol. M. v. Διαψαίρουσι sec. MS. Leid. Vulgo πόνους. *Musg.*
Conf. Valck. ad Phœn. 1399. *Beck.*

CCXIV. Etymolog. M. τρέφων. Valck. V. Cl. legendum putat ἐκτρέφων. *Musg.*
Apud Etymol. M. v. τρέφων. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφον τὰ τῶν πέλας. Male Valckenær. ἐκτρέφων. *Por.*
Jo. Luzac. apud Valck. p. 153. legit τρέφοιμι. *Beck.*

CCXV. Zenob. V. 93. hujus adagii Euripidem meminisse testatur. *Musg.*

CCXVI. Appendix Vatic. II. 57. *Musg.*

CCXVII. Apostolius X. 6. *Musg.*
Apud Apostol. X. 6. ἢ φρονεῖν ἐλάττονα, Ἢ δύνασθαι δεῖ σε μεῖζον'. Vulgo ἔλασσον et μεῖζον. *Por.*
Apud Barnes. ita: Ἢ φρονεῖν ἔλ. ἢ δύνασθαι μεῖζον. Heath. Euripidi abjudicat. *Beck.*

CCXVIII. Apostolius XIX. 98. *Musg.*

CCXIX. Eustathius ad Iliad. Ε'. *Musg.*
οἰκίσκας legit Valck. Diatr. p. 4. *Beck.*

CCXX. Eustathius in Iliad. Ζ'. *Musg.*

CCXXI. Schol. Eurip. in Orest. 886. *Musg.*

CCXXII. Theopompus comicus apud Athenæum, p. 165. *Musg.*

CCXXIII. Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστι τ' ἀγαθοῦ.

Quoniam vero probitate plus valet improbitas.

CCXXIV. Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

Arcanum enim consilium ut recte procedat, penes nuncium est.

CCXXV. Ἀρκεσίγυιος οἶνος.

Membra roborans vinum.

CCXXVI. * * οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς.

Nihil simile aut æquale mortalibus.

EPIGRAMMA

IN MULIEREM, QUÆ UNA CUM FILIA VIRGINE, FILIISQUE DUOBUS ADULTIS, FUNGORUM ESU EXSTINCTA EST.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
Ἦ ῥ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος,
Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους
Ἐν ταυτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους; *

O Sol, qui immortalem ætheris orbem secas, unquamne antea talem casum oculis conspexisti, matrem et filiam virginem et fratres ejus binos in eadem funesta luce exstinctos?

EX EPICEDIO IN CLADEM ATHENIENSIUM IN SICILIA SCRIPTO.

Οἱ δὲ Συρηκοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν
Ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξίσου ἀμφοτέροις. †

Hi autem a Syracosiis decem victorias reportarunt, quando æquum erat utrique parti numen.

EX ODA IN OLYMPIACAM ALCIBIADIS VICTORIAM.

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ·
Καλὸν ἁ νίκα· κάλλιστον δ',
Ὅ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων
Ἅρματι πρῶτα δραμεῖν
Καὶ δεύτερα καὶ τρίτα·
Βῆναι δ' ἀπονητὶ

CCXXIII. Eustathius in Iliad. p. 117. Ed. Bas. *Musg.*
Exstat Phœniss. 903. *Por.*

CCXXIV. Eustathius in Iliad. p. 1013. Ed. Rom. Euripidi tribuit. Sed videtur esse Æsch. Conf. Choëph. 771. *Musg.*

CCXXV. Eustathius in Odyss. p. 761. Ed. Bas. *Musg.*

CCXXVI. Eustathius in Iliad. p. 569. Ed. Rom. *Musg.*

* Eparchides Euripidem hoc satis inficetum Epigramma scripsisse testatur. Apud Athenæum, Lib. II. c. 19. *Musg.*

† Plutarch. in Nicia, p. 976. Ed. Steph. *Musg.*

Δὶς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
Κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι. *

Te autem canam, O Cliniæ fili. Pulchrum quid victoria est; pulcherrimum vero, quod nemo præterea Græcorum assecutus est, curru primas ferre, et secundas, et tertias: et incedere labore nullo bis oliva coronatum, præconi quod clamet præbentem.

EX EADEM, UT VIDETUR, ODA.

Χρὴ τῷ εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι
Πόλιν εὐδόκιμον. †

Beato oportet primum patriam esse fama inclytam.

FRAGMENTA, EX ED. BARNES.‡

I. Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν·
Κρεῖσσον γὰρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πένητα ναίειν, δόξαν ἠμποληκότα.

II. Σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς καταισχύνων γένους,
Ξαίνεις ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.

III. * * * Δέδοικα δὴ,
Μή τοι νοήσῃς, Οἰδίπου·

IV. Βέβαιον οὐδὲν ἐστιν ἐν θνητῶν γένει.

* Plutarch. in Alcibiade, p. 357. Ed. Steph. *Musg.*

† Plutarch. in Demosthene, p. 1551. Ed. Steph. *Musg.*

Fabulæ Euripidi falso adscriptæ sunt præter eas, quas obiter interdum indicavimus, hæ: Aloidæ (cujus fabulæ fragmenta quæ afferuntur, sunt Sophoclis,) Capaneus, Cercyon, Κλεῖδες, Ctimenus, Pentheus, Polynices, Pasiphaë, Phædra, Polydorus, Niobe, Phryges, Oileus, (ad quem quæ referuntur fragm. alterum est Sophoclis, alterum Euripidis in Syleo) Troës, Tereus, Penelope, Scylla, vide Valck. Diatr. p. 12. ss. Helenæ repetitio. v. Pierson. ad Mœr. p. 172. et Heath. ad fr. Eurip. p. 168. Optime Barnes. ad Eurip. Atreum, p. 458. monuit, viros doctos, si viderint, versus Euripidis laudari, addito nomine ejus, qui eos pronunciaverit, intellexisse fabulam poëtæ ita inscriptam. — Quæ Barnes. Inc. v. 422. e Clem. Alex. Paedag. l. 2. p. 181. Pott. profert: Πᾶς γὰρ εἰκαῖος ἀνὴρ — Sophocli tribuit Stob. Grot. T. 18. *Beck.*

‡ Fragmenta hæc, quæ ex tragœdiis Eurip. petita videntur, quæque, quamvis non constiterit nobis, e quibus fabulis sumta sint, malebamus tamen ex ed. Barn. huc referre, quam cum Musgr. omittere. *Beck.*

I. Gregor. Nazianz. T. II. p. 210. Primus versus possit videri ex Eurip. Bellerophonte esse. Inde enim Seneca Ep. 115. hæc laudat: *Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.* Grot. quoque et Barn. inter Fragm. Belleroph. retulerunt. Valck. D. p. 165. s. dubitat, sintne Euripidei versus, an Sophoclei. Si sint Eurip. ex ejus Ixione excerptos censet. *Beck.*

II. Plutarch. T. II. p. 72. Barn. Add. præf. e Scyriis. *Beck.*

III. Cic. ad Att. VI. 14. ex Eurip. Œdipo esse censet cel. Valck. D. p. 193. *Beck.*

IV. Antonius Melissa cap. 246. *Heath.*

v. Βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

vi. Ὡς ἓν δὲ πᾶσι γνώμᾳ ταὐτὸν ἐμπρέπει.

vii. Ὁ Ζεὺς πολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.

viii. Τί ποτ' ὦ τέκνα γὰρ τάδε κηραίνετε.

ix. * * Μὴ τελεσφόρους
Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν.

x. Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν
Ἐρίζειν.

xi. Ὤφειλε δ' * * * εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθιστάναι.

xii. Ὀξὺς θεῶν ὀφθαλμὸς εἰς τὰ πάντ' ἰδεῖν
Ἔσθ', ὡς ἔοικεν, ἔστιν οὐχ ὁρώμενον
Τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, οὐδὲ προσδοκώμενον
Δαιμόνιον, ᾧ μέλει τὰ τοῦ θνητοῦ βίου.

xiii. Πολλοῖς ὁ δαίμων, οὐ κατ' εὔνοιαν φέρων
Μεγάλα δίδωσιν εὐτυχήματ', ἀλλ' ἵνα
Τὰς συμφορὰς λάβωσιν ἐμφανεστέρας.

xiv. Τί ποτ' ὁ Προμηθεὺς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
Καὶ τἄλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις
Ἔδωχ' ἑκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν;
Ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι.
Δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λάγοι.
Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ, ἣ μὲν εἴρων τῇ φύσει,
Ἡ δ' αὐθέκαστος· ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας
Ἀλώπεκάς τις συναγάγοι, μίαν φύσιν
Ἁπαξάπασιν ὄψεται, τρόπον θ' ἕνα.
Ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν
Καθενὸς, τοσούτους ἐστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

v. Hic versus priori adjungitur apud S. Maxim. T. II. p. 684. Combefis. *Heath.*

vi. Triclin. Schol. ad Soph. Antig. 181. et ad Trachin. 602. Ex Heath. *Beck.*

vii. Apostol. Prov. Cent. XIII. pr. 1. Ex Heath. *Beck.*

viii. Schol. Soph. Trachin. 29. Ex Heath. *Beck.*

ix. Tzetz. in Hesiod. p. 48. Ex Heath. *Beck.*

x. Suid. v. Λογισμὸς. Ex Heath. Sophoclis versum esse credit Toup. in Suid. T. II. p. 133. *Beck.*

xi. Athen. Deprec. c. 6. Ex Heath. (Eurip. Phœn. 84. a.) *Beck.*

xii. Stob. Grot. Tit. VII. ex inc. auctore. A nonnullis Euripidi tribui monet Grotius. *Beck.*

xiii. Barn. in Fr. Inc. Trag. *Musg.*

xiv. Hi versus Philemoni tribuuntur apud Stob. Grot. T. II. sed in nonnullis libris Euripidi. Sallier. ad Tho. M. v.

XV. Τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γάμον
Φρουροῦντας; αἱ γὰρ εὖ τεθραμμέναι πλέον
Σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρημελημένων.

XVI. Ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.

XVII. Ἐχθροῖσιν εἴη πολεμίαν δάμαρτ' ἔχειν.

XVIII. Κρεῖττον δ' ἐλέσθαι ψεῦδος, ἢ ἀληθὲς κακόν.

XIX. Ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι
Ἄρχειν θ' ὁμοίως, τῇ ῥετῇ σταθμώμενος
Τὰ πάντα.

XX. Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὢν
Ζητεῖ τι κρεῖττον, ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά.

XXI. Τολμῶ κατεικεῖν, μήποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί;
Καιροὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐπικλήττουσί με.

XXII. Οὐ κατθανεῖν γὰρ δεινόν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

XXIII. * * Ἀλλ' ἄπιθ', ὦ Θρᾷττ', ἐκποδὼν
Δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

XXIV. Τράπεζ', ἀπόντων τῶν λόγων, φάτνη πέλει.

XXV. Ὅταν δὲ Δαίμων ἀνδρὶ τορσύνῃ κακὰ,
Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον * *

XXVI. Αὖρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον.

XXVII. Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

XXVIII. Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ, ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων

Αὐθίκαστος docuit, αὐθίκαστος hic valere *simplex, minime callidus.* *Beck.*

XV. Barnes. Fr. Alopes. *Beck.*

XVI. Barnes. Fr. Erechth. *Beck.*

XVII. Stob. Tit. LXXIII. ex incerto poëta. Barnes. Fr. Œdipi. *Beck.*

XVIII. Stob. Grot. T. XII. Menandro tribuit, sed nonnulli libri Euripidi. *Beck.*

XIX. Barnes. Fr. Sylei. *Beck.*

XX. Stob. Grot. Tit. IV. Menandro tribuit, sed nonnulli libri Euripidi, unde Barnes. inter Inc. habet. *Beck.*

XXI. Barnes. Inc. *Beck.*

XXII. Barnes. Inc. *Beck.*

XXIII. Eurip. verba apud Aristoph. Barnes. Inc. *Beck.*

XXIV. Barnes. ibid. *Beck.*

XXV. Athenag. sine auctoris nomine. Barnes. Inc. *Beck.*

XXVI. Tatian. p. 35. Worth. Barnes. Inc. *Beck.*

XXVII. Sueton. Neron. c. 38. Dio Cass. Lib. 58. p. 694. Seneca de Clement. II. 2. nullum auctorem nominant. — Barn. Inc. *Beck.*

XXVIII. Barnes Add. praef. ex Pala-

Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φρένα
Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

XXIX. Ἀλκμαίων. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.
Ἄδραστος. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἤ σ' ἐγείνατο.

XXX. Ἀνδρ. Σὺ δ' εἴ τις, ὅστις τοὐμὸν ὤπτειρας πάθος;
* * Οἴῳ μ' ὁ Δαίμων θηρίῳ συνῴκισεν;

XXXI. Πόντου πλάνητες Λευκόθεαν ἐπώνυμον. * *
Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις πεκλήσεται.

XXXII. Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
Βραδὺς πέφυκεν, μάλα δέ γε βλάπτειν ταχύς,
Καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

XXXIII. A. Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;
B. Ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.

XXXIV. Ἰὼ, τυραννὶ, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

XXXV. Σὺ δὲ λέγεις ταῦτ', οὐκ ἐγώ.

XXXVI. Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτος.

XXXVII. Φίλων γε μέντοι χρῆσις ἡ πρὸς αἵματος
Μόνη κακοῦ ῥέοντος ὠφελεῖν φιλεῖ.

XXXVIII. * * Ἡ βροτῶν τ' εὐτραξία
Τῶν τἀλάχιστα γίνεται λυπουμένων.

XXXIX. Ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο
Δειναί· πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

XL. Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ
Τραχεῖα κἀξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

med. Similis ultimo est in Add. præf. Ἀγαθὸς γενέσθαι μᾶλλον, ἢ δοκεῖν, θέλω. *Beck.*

XXIX. Barnes. Frag. Alcmæon. Add. ex Grotii Exc. p. 463. Plut. T. II. p. 35. D. et p. 88. s. — Valck. Diatr. p. 151. ex Sophoclis Alcmæone desumtos putat. *Beck.*

XXX. Barnes. in Add. Fr. Androm. *Beck.*

XXXI. Barnes. Add. Fr. Inus ex Athenag. Depr. c. 26. posse etiam ex Sophoclis Inone esse monet Valck. D. p. 180. *Beck.*

XXXII. Barnes. Inc. ex Arist. Ran. et Schol. *Beck.*

XXXIII. Barnes. Inc. *Beck.*

XXXIV. Id. ib. *Beck.*

XXXV. Ibid. *Beck.*

XXXVI. Barnes. in Inc. et Add. ad Belleroph. *Beck.*

XXXVII. Barnes. Inc. ex Plut. de Frat. Am. p. 481. In Add. præf. ad Thyesten refert. *Beck.*

XXXVIII. Barnes. Inc. *Beck.*

XXXIX. Stob. Tit. XX. Menandro, sed alii Euripidi tribuunt. *Beck.*

XL. Stob. Tit. XX. ex inc. auct. Nonnulli Euripidis esse censent. *Beck.*

XLI. Μὴ κάμνε πατρίδα σὴν λαβεῖν πειρώμενος.

XLII. Ψήφῳ τὸν ἰσθλὸν κἀν μυχῷ δείκνυσι γῆς.

XLIII. Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωδεὶς βροτῶν
Μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
Ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

XLIV. A. Ἀργεῖος, ἢ Θηβαῖος. H. Οὐ γὰρ εὔχομαι
Μιᾶς, ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατρίς.

XLV. Οἱ μὲν πέρα στέρξαντες, οἱ δὲ καὶ πέρα
Μισοῦντες * * *

XLVI. Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
Νώτισμα θηρός. εἰ δὲ πρὸς νίφη βάλοι,
Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας.

XLVII. Δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
Χρὴ γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
Μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψηλ' ἄγειν.
Ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ὠνομάζετο
Ἡ τόξα πάλλων, ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
Τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.

XLVIII. Ἀλλ' οὗτος' αὐτὸς ἀμπλακὼν, ἄλλον βροτὸν
Παραινέσαιμ' ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη,
Πρὶν ἂν κατ' ὄσσον τυγχάνῃ με καὶ σκότος,
Εἰ χρὴ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

XLIX. Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρεν ἄνω.

XLI. Stob. Grot. T. XXXIX. ex inc. In quibusdam libris Euripidi tribuitur. *Beck.*

XLII. Barnes. Inc. "Pro Ψήφῳ, lege Φήμῃ prout apud Suid. exstat v. φήμη, ubi pro μυχῷ legitur μυχοῖς." Heath. *Beck.*

XLIII. Stob. Grot. T. XX. ex inc. poëta. Barnes. ad Eurip. Hypsipylen retulit. *Beck.*

XLIV. Plut. de Exsil. p. 600. et Stob. Gr. T. LX. ex inc. auct. Cur Barnes. inter Fragm. ex Phaëthonte dederit, ignoro. *Beck.*

XLV. Aristot. Polit. VII. 7. sine nomine auct. Nec, hi versus cur in Fragm. Philoctetæ Eurip. apud Barnes. legantur, causa ulla apparet. *Beck.*

XLVI. Stob. Gesn. p. 403, 1. de Sphinge. Valck. Diatr. p. 194. censet desumta esse ex Eurip. Œdipode. *Beck.*

XLVII. Stob. Gesn. p. 240, 12. Ad Fragm. inc. referri jussit Valck. D. p. 226. *Beck.*

XLVIII. Stob. Gesn. p. 240, 29. Margo Gesn. v. 3. pro μι legit νυν, et pro αι v. 4. ει. His quoque versibus numerum Fragmentorum inc. trag. Eurip. augeri voluit Valck. l. l. *Beck.*

XLIX. Ex Chrysippo Stoico exhibet Galenus de Dogm. Hipp. et Plat. Lib. III. T. I. p. 265, 38. Euripideum judicat et

L. Ὃδ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.

LI. Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

LII. Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα.

LIII. * * ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.

LIV. Πυῤῥὸς γενύεσσιν.

LV. Χρὴ θεσπιῳδεῖν Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον.

ἰξῆς' ἄνω scribit cel. Valck. ad Hippol. v. 322. *Beck.*

L. Æsch. c. Tim. p. 21. Valck. D. p. 241. *Beck.*

LI. Stob. T. LXXIX. Grot. post versus duo ex Eurip. Heracl. addit hunc, qui ibi non exstat. Valck. p. 228. ad Inc. refert, et Χρὴ vel Δεῖ c. c. emendat. *Beck.*

LII. Stob. T. LXXIX. Grot. p. 455, 11. Gesn. *Beck.*

LIII. Schol. Theocr. Id. VII. 101. *Beck.*

LIV. Schol. Theocr. Id. VI. 2. *Beck.*

LV. Plutarch. de Pyth. Orac. p. 407. Indicavit et metrum restituit Schraderus ad Musæum pag. 20. *Heath.*

Hæc erant, quæ non omittenda putarem, ne emtores libri se fragmentis quibusdam, inprimis Barnesianis, carere quererentur. *Beck.*

Clement. Alexandr. p. 167. ed. Comm. (462. Pott.) versus leguntur, quos Sophoclis esse Daniel Heinsius censet, posse etiam Euripidi tribui conjicit Villoisonus, V. C. Eos ita restituit Scaliger:

Ὡς οὐδὲν ἐσθ' ὅτῳ μ' ἐλεωδίφου φρένα
Τὸ δάκνον οὖσας ἀνδρὸς, ὡς ἀνιμία.
Οὕτως πέπονθα, καί μ' ἐμφρενῶσά τις
Βαθεῖα πηλὸς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει.

Beck.

FRAGMENTA, EX POR. ADVERSAR.

Libanius Epist. CDLXXXVII. ἀλλ' ἐπαινῶν Εὐριπίδην λέγοντα τοῦ ἴσχοντος εἶναι φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῶς. Lege,

τοῦν ἴσχοντος ἦν ἄρα
Φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῶς.

Epist. CDLXXI. τοῦτον οὖν εὐτυχία πώποτε ἐπῄρεν, ἢ δυστυχίᾳ τι οὐκ ἔπεπτεν, Εὐριπίδου μεμνημένος.

Locus Euripidis exstat apud Plutarch. Consol. p. 102. F.

Μηδ' ὠνόητόν μηδὲν ἄλγος ἴσθ' ὅτου μέγα,
Ὅ σ' ἐξαιρεῖσθαι μᾶλλον ἢ χρῆν φροντίς·
Μηδ', ἤν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν·
Ἀλλ' ἀνδρὸς ἀεὶ μίμνει, τὴν σαυτοῦ φύσιν
Σάζων βεβαίως, ἥντιν' ἔχουσ' ἐν τυχεῖ.

Quem Euripidi tribuit et Valckenarius ad Phœniss. 927.

Basilius M. Epist. CCCXXXI. (LXIII. p. 156. D. ed. Garner.) apud Wyttenbach. Ep. Crit. p. 35. τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἰαὰς ναίῃ χθονὸς, κἂν μάκαρ' αὐτὸν ἔσεις πρεσβᾶ, πρίου φίλον.

Duo senarios sic constitue;

Σοφὸν γὰρ ἄνδρα, κἂν ἰαὰς ναίῃ χθονὸς,
Κἂν μάκαρ' ἔσεις αὐτὸν βᾶ, πρίου φίλον.

Euripidis etiam videtur versus apud Aristid. II. p. 334. (p. 536, 2.)

Φίλον γὰρ ἄξιος, μὴ πρατῶν ὅσου θέλεις.

Et alter III. p. 67. (II. p. 39, 18.)

Ζῶσι δ' ἐν θυμῷ μάντις ἀνῳδύσαντος.

Versum, quem Euripidis esse suspicatur Valckenærius ad Phœniss. 552. Dionysii esse discimus ex Plutarcho T. II. p. 338. C.

Tragicus incertus apud Grotium Excerpt. p. 465.

Ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.

Unde petitus sit hic versus, se non meminisse fatetur Valckenærius ad Euripid. Phœniss. 1456; sententiam autem corrumpere sit φίλαις, in φίλης commutandum. Recte. Versus exstat apud Diogenem Laërtium IV. 25. ubi φίλας rescribi jubet Casaubonus, et simul Teletis locum, quem ex Stobæo protulit Valckenærius p. 489, 90. comparat.

Ion. apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 113. B.

Ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφὸς
Παίδων, βίβλους λευκὸν σωθεγμένους.

Turneb. Var. Lect. Ἐξῆλθον ἡμονῦναι καὶ τοὺς ἡμῶν. Legendum, utriusque lectionis ope, Ἐξῆλθον, ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός.

FINIS FRAGMENTORUM.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

ARGUMENTUM EPISTOLARUM.

EX ED. BECK.

De Argumento singularum Epistolarum diximus satis in Euripidis Vita, sed et infra dicemus; de ipsis nunc Epistolis nonnihil restat dicendum. Scio equidem, a nonnullis dubitatum fuisse, utrum Euripidis fuerint, necne; imo sunt, qui Sophistarum hæc opera et lusus affirment; cujusmodi oppido nimis multa exstare haud invitus fateor, etiam inter illas Epistolas, quas una cum his ipsis Caldoræus olim edidit. Nec nescio, quem auctorem harum Epistolarum nonnulli voluerint; videl. Sabirium Pollonem; ita enim Anonymus in Vita Arati: Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς, ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας, οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβείριου Πόλλωνος· τοῦ δὲ αὐτοῦ φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου Ἐπιστολάς. Sed quum vel ex hoc appareat, hanc fuisse opinionem fere singularem Apollonidæ Cephensis, quis non inde colligat, ab aliis non paucis Euripidi libere concessas? Sed velim, aliquis mihi probet, has ipsas Epistolas illas esse, quas a Sabirio Pollone fictas, Euripidi male obtrusit error. Mihi sane vel ex hoc id liquere videtur, Euripidis nonnullas olim exstitisse Epistolas genuinas, quod illi alias aliquis affigere incongruum non putarit. Et certe, si quis tempus et phrasin vere Atticam et res et personas et simplicitatem et stylum minime elaboratum, cum summa tamen puritate nitentem, penitus introspexerit, nescio, quis adeo sit perfrictæ frontis, aut judicii imminuti, qui illas vel Euripide hoc nostro indignas pronuntiet, vel ab alio Euripide scriptas, vel ab ullo alio ætatis minus puræ auctore, confictas suspicetur. Quod de aliis Epistolis Græcanicis objiciunt quidam docti sane homines, et quibus ego plurimum deferre soleo, sciendum est, haud paucas earum nomen Theophylacti Simocatti Scholastici ultro præferre, Æliani item et Æneæ Sophistæ, aliorumque; has autem Euripidi et re et titulo et suo merito proprias videri. Quod ad comicas de Cephisophonte cavillationes attinet, nihili eas habendas in hujus Auctoris Vita probavimus. Monendus autem est lector, Phalaridis Epistolas nihilo secius genuinas esse, quod earum auctor esset Agrigenti tyrannus; is enim Astypala natus erat, una ex Cycladibus, ubi Atheniensium erat colonia; sed nec ipse Diodorus Siculus, nec Empedocles Agrigentinus, nec Ocellus Lucanus, Dorice, sed Attice fere, scripserunt. Quod de æmulatione Sophoclis cum Euripide objicitur, sciendum, illam haud ultra philosophiæ limites arsisse; constat enim, Sophoclem Euripidis mortis nuntium graviter tulisse; quod probamus alias. Quicquid enim ab ullo objectum fuerit, id in Auctoris Vita conciliatum dabimus. Nunc ad ipsas Epistolas festinamus.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'.

ΑΡΧΕΛΑΩι ΒΑΣΙΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

Excusat Archelao, quod dono sibi missum ab eo argentum remitteret, causasque, cur id faceret, ostendit. Denique pro duobus fratribus Pellæis, quos in carcere detineret rex, se patris illorum rogatu et ante scripsisse dicit, et nunc iterum efficaciter pro iis intercedit. Athenis erat scripta hæc Epistola, diu antequam Euripides in Macedoniam proficisceretur.

Τὸ μὲν ἀργύριον ἀνεπέμψαμέν σοι πάλιν, ὅπερ ἡμῖν Ἀμφίας ἐκόμιζεν· οὐ δόξαν κενὴν θηρώμενοι, εἰ μήγε καὶ ἀχθεσθήσεσθαί [σε] μᾶλλον, ἢ ἀποδέξασθαι ἡμᾶς, δι' αὐτὸ ἐνομίζομεν· Τοὺς δ' ἄλλους αὐτὸ τοῦτο δὴ καὶ μάλιστα συκοφαντεῖν ἐπιχειρήσειν, ὡς ἐπίδειξιν οὖσαν τὸ πρᾶγμα, καὶ πρόσχημα μᾶλλον εἰς τοὺς πολλοὺς, οὐ μεγαλοφροσύνην οὐδεμίαν· ὥστε τούτοιν μὲν ἀμφοῖν ἕνεκα κἂν ἐδεξάμεσθα. καὶ Κλίτων δὴ ἐπέστειλεν ἡμῖν, ὅπως λάζοιμεν, ἀπειλήσας ὀργιεῖσθαι μὴ λαζοῦσιν. Ἀλλ' ὡς τὸ μὲν αὔταρκες ἡμῖν τε καὶ τοῖς φίλοις παρόν· τὸ δὲ ὑπὸ σοῦ πεμφθὲν πλεῖον, ἢ ὅσον ἦ τε κτῆσις ἤρμοζε, καὶ ἦν ἡμῖν ἡ φυλακὴ ῥᾳδία.

Περὶ τῶν Πελλαίων νεανίσκων, καὶ πρότερον μὲν ἐπεστείλαμέν σοι δεόμενοι, καὶ νῦν δεόμεθα σῶσαί τε αὐτοὺς καὶ ἀνεῖναι τῶν δεσμῶν· οὐδὲν γὰρ ἀδικεῖν ἐοίκασιν, ἢ οὐδὲν βλάψειν ἀφεθέντες ἔτι· μέτριον δὲ καὶ τὸ χαρίσασθαι δεομένοις ἡμῖν, καὶ τὸ ἐλεῆσαι δὲ τὸν πατέρα αὐ-

Argentum quidem, quod Amphias nobis attulit, iterum ad te remisimus, haud vanam gloriam aucupantes; imo te potius eapropter nobiscum succensurum iri, quam probaturum, putabamus; alios vero maxime hoc ipsum vitio mihi vertere conaturos, tanquam ostentatio fuerit hæc res et prætextus magis in vulgus, quam animi magnitudo: Quare duabus hisce de causis accepissemus potius. Et Clito sane scripsit nobis, ut acciperemus, indignaturum se interminatus, nisi acciperemus. Verum nobis et amicis, quod habemus, sufficit: Præterea missum a te munus majus erat, quam quod nostræ possessioni conveniret; sed nec facile possemus custodire.

De Pellæis juvenibus, et prius tibi scripsimus supplicantes, et nunc iterum rogamus, ut serves eos et a vinculis dimittas: Non enim videntur malum fecisse, aut certe non amplius facturi, si dimiseris. Æquum autem est, ut hoc nobis rogantibus gratificeris, et patrem eorum miserearis,

τῶν, γέροντα, ὡς ἔστι συνθάνεσθαι, τῶν σύγγενεστάτων ἐν Πέλλῃ, καὶ κατὰ πάλλα δοκίμων. Ὃς αὐτὸς ἐλθὼν Ἀθήναζε, ἐφ' ἡμᾶς καταφυγὼν, ἐλπίσας δύνασθαί τι παρὰ σοί· καὶ ἐδεήθη ταῦτα ἐπιστεῖλαί σοι Ἀλλὰ μὴ φαυλότερος γένῃ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἐκεῖνος ὑπέλαβεν. Ἔρρωσο.

senem, ut audire licet, ex nobilioribus et potioribus Pellæis. Qui ipse Athenas veniens ad nos confugit, sperans, nos aliquid apud te valere; atque, hæc ad te scriberemus, oravit. Tu vero ne nobis minus sis propensus, quam ille opinatus est. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β'.

ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

Sophocli ex naufragio elapso congratulatur; ejusdem ex amissis Tragœdiis damno condolet; denique salutem optat et reditum tutiorem. Salutationes amicorum illi commendat. Scripta hæc Epistola ex Athenis ad Sophoclem poëtam tum in Chio commorantem.

Ἐκομίσθη Ἀθήναζεν, ὦ Σοφόκλεις, ἡ περὶ τὸν εἰς Χῖον πλοῦν γενομένη σοι συμφορά· καὶ ἴσθι, οὕτω διατεθεῖσαν τὴν πόλιν ἅπασαν, ὡς μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἧσσον ἀχθεσθῆναι τῶν φίλων. Τὸ δὲ, τοσούτου κακοῦ ἥκοντος, περισώζεσθαί σε, καὶ τὸ τῶν συνόντων σοι φίλων, μηδὲ θεραπόντων ἀποζαλεῖν μηδένα, οὐκ ἄλλο τι ἔγωγε, ἢ θεοῦ πρόνοιαν, γενέσθαι πείθομαι. Ἡ μέντοι περὶ τὰ δράματα συμφορὰ, ἣν τίς οὐχὶ κοινὴν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος νομίσειεν ἄν; δεινὴ μὲν, ἀλλὰ περιόντος γε σοῦ ῥᾳδίως ἐπανορθωθήσεται. Σπόπει δ', ὅπως ἀσφαλεστέραν, ἢ ταχυτέραν, ποιήσαιο τὴν ἐπάνοδον καὶ ἤτοι ἄρα ἡ θάλασσα, ἢ τὸ κρύος παραχρῆμα νηχόμενόν * γε, ἢ ὕστερον, καπῶσαι δοκεῖ, ῥαΐσας τὸ σῶμα πρότερον ἡσυχῇ ἐπάνιθι. Καὶ τὰ οἴκοι ἴσθι κατὰ νοῦν καὶ ὅσα ἐπέστειλας ἐπιτελῆ ὄντα.

Allata est Athenas, O Sophocles, quæ tibi in Chium naviganti accidit calamitas. Et scito, ita totam civitatem affectam, ut non minus inimici, quam amici, ægre ferrent. Quod vero, tanto malo accidente, tu incolumis evaseris, quodque ex amicis, qui una tecum fuerint, ne famulum quidem ullum amiseris, nihil ego aliud, quam Dei providentiam, fuisse, persuasum habeo. Illud quidem circa tragœdias damnum (quod quis non generale totius Græciæ existimet?) grave utique est; sed quod, te tamen superstite, facile reparabitur. Cave autem, ut tutiorem, quam celeriorem, reditum facias; et sive mare, sive frigus, statim navigantem, vel post, vexet, tu, recreato prius corpore, per otium revertere. Et domi scias omnia ex sententia, et quæcunque mandaveris, perfecta esse.

* παραχρῆμα νηχόμενον] Verte, *statim nantem*, id est, in mare delapsum, naufragum scilicet. *Heath.*

Ἄσπασαι Χιωνίδην τε καὶ Λαπρέτην, καὶ εἰδέτωσαν ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα καὶ ἐπ' αὐτοῖς χαίροντας, ὅτι σώζονται. Ἀντιγένη τὸν ἰατρὸν, εἴπερ ἔτι ἐν Χίῳ καταλαμβάνεις, καὶ μὴ ἀπῆρκέ πω εἰς Ῥόδον, ἄσπασαι, καὶ ἴσθι ἀνδρῶν βέλτιστον ὄντα· καὶ τοὺς Κρατίνου υἱεῖς. Ἔρρωσο.

Saluta Chionidem et Lapretam; sciantque, nos haud minus super iis gavisos, quod sint incolumes. Antigenem medicum, si adhuc in Chio deprehendis, necdum in Rhodum abiit, saluta; et scito, eum virum optimum esse: item Cratini filios. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'.

ΑΡΧΕΛΑΩι ΒΑΣΙΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

Ostendit, quantam sibi gloriam Archelaus paraverit, condonando misero patri Pellæo duos filios adolescentes, ad illius nempe preces; ob quem favorem, præter quod rex ipse maximum exinde commodum sibi demessurus esset, gratam spondet memoriam, nunquam intermorituram. Data et hæc Epistola Athenis.

Ἀφίκετο Ἀθήναζε πρὸς ἡμᾶς ὁ Πελλαῖος γέρων * ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ νεανίσκοις· καὶ ἐγένετο μὲν ἡ ὄψις, ὦ βέλτιστε βασιλεῦ, ἡδεῖα μὲν ἐμοὶ τῷ θεωμένῳ τε καὶ δι' ὃν ταῦτα ἐγίνετο, καλὴ δὲ καὶ σοὶ ἀπόντι καὶ φέρουσα δόξαν πολλὴν καὶ ζῆλον παρὰ πᾶσι τοῖς τε ἐπιτηδείοις τοῖς ἐμοῖς καὶ Ἀθηναίων ὁπόσοι εἶδον· εἶδον δὲ πολλοί. Καὶ οὐδείς, ὅστις οὐκ ἠγάσθη τέ σου τῆς φιλανθρωπίας καὶ συνηύξατό σοι τἀγαθά. Περιῄει γὰρ γέρων (οὐ πολλαῖς πάνυ ἡμέραις πρότερον ἐνθάδε ξυπῶν τε, καὶ κόμην ἔχων [κεκαρμένην,†] ἐν οὕτω τάχυ λιτῇ τινι ἐλπίδι τεθειμένος τὴν σωτηρίαν τῶν παίδων) λαμπρός τε ἐξαίφνης καὶ μετὰ δυοῖν παίδοιν νεανίαιν, θύων τε

Venit Athenas ad nos Pellæus ille senex, una cum suis adolescentibus; et factum est sane spectaculum, O rex optime, jucundum quidem mihi, qui spectarem et propter quem hæc fiebant, pulchrum autem et tibi absenti et magnam gloriam ferenti et admirationem apud omnes meos necessarios et Athenienses, quotquot viderunt; viderunt autem multi. Nec erat eorum quisquam, qui non tuam humanitatem et admiraretur, et omnia bona tibi comprecaretur. Circumibat enim senex (haud multis ante diebus squallens et comam habens tonsam, in tenui adeo spe ponens salutem filiorum) splendidus repente et cum duobus filiis adolescen-

* γέρων] Legendum puto ὁ γέρων. *Heath.*

† κεκαρμένην,] Hanc vocem pessimo exemplo, uncinulis sit licet inclusa, hic interpolavit Barnesius; absest certe ab editionibus et Aldina et Caldoriana. Ignorabat nimirum Græcorum morem, a Plutarcho in Quæstionibus Rom. Opp. p. 267. traditum: καὶ γὰρ παρὰ Ἕλλησιν ὅταν δυστυχία τις γίνηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· ὅτι τοῖς μὲν τὸ κείρεσθαι, ταῖς δὲ τὸ κομᾶν σύνηθές ἐστιν. Locum indicavit H. Stephanus in Thesauro, voce Κομάω. *Heath.*

τοῖς θεοῖς, ἐμέ τε θυόντων καὶ στεφάνων, ὅτι σώσαιμι αὐτῷ τοὺς υἱέας, καὶ τὴν πόλιν τὴν τῶν Ἀθηναίων, ὅτι τοιούτους πολίτας τρέφοι.

Ἐγὼ δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἕτερα εἰπεῖν ἔχω· οὐ βούλομαι δὲ, ἐπιδεικνὺς, ὅσῳ πλείονα ἐκ τούτου σεαυτὸν ὠνήσας, ἢ ἄλλον τινὰ ἀνθρώπων, δοκεῖν διὰ τοῦτο εἰλάττω σοὶ χάριν ἔχειν. Ὁμολογῶ δὲ αὐτός τε, εἴ τὰ μέγιστα πεποιῆναι, καὶ πειράσεσθαι τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου πολλὰ πάνυ καὶ μεγάλα παρασχεῖν σοὶ χαριστήρια· ὅτι οὔτε τὸν δείλαιον γέροντα ἐκεῖνον, ὅτε ἠτύχει, τῆς ἐφ' ἡμῖν, οὔτε ἡμᾶς τῆς ἐπὶ σοὶ, γεγομένης ἐψεύσω ἐλπίδος. Ἔρρωσο.

tibus, Diisque sacrificans, neque celebrans et colens, quod filios ipsi servaverim, urbemque Atheniensium, quod tales cives aleret.

Ego vero et multa quidem alia dicere habeo: Nolo autem, dum ostendam, quanto plus ex hoc teipsum juveris, quam ullum alium hominem, videri exinde minorem tibi gratiam referre. Confiteor autem ipse, me maximo a te beneficio affectum esse, et annisurum, pro hoc præclaro officio, multas admodum et magnas gratias referre; quod neque miserum illum senem, quando infortunio laborabat, de nobis, neque nos, de te, concepta spe fefelleris. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

ΑΡΧΕΛΑΩι ΒΑΣΙΛΕΙ.

ARGUMENTUM.

Archelaum ob multos in se et in alios collatos favores celebrat; regii status prærogativam ad benefaciendum insignem ostendit, quam qui neglexerint semel, frustra post quærere: Archelaum mature ad hoc opus se accinxisse, cujus rei conscientiam quemvis sequentis fortunæ casum lenire posse. Hortatur, ut artes et scientias, literatosque homines fovere perseveret; et illius humanitatem præcipue admiratur. Epistola Athenis scripta.

Καὶ τὰ περὶ τοὺς Πελλαίους, ὦ βέλτιστε Ἀρχέλαε, καὶ πολλὰ ἄλλα, πεπολίτευταί σοι καλῶς, καὶ πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς ἑτέρους ἐπιεικεῖς τε καὶ σπουδῆς ἀξίους πολλούς. Καὶ οὐχ ἧσσον αὐτὰ, εὖ ἴσθι, ὅσα πρὸς ἄλλους τινὰς, ἢ ὅσα πρὸς ἡμᾶς ἰδίᾳ πέπραχταί σοι καλῶς, ἐπιμελές μοι εἰδέναι, οὐ φιλοπράγμονι ὄντι, ἀλλὰ χαίροντι ἐφ' οἷς εὐδοκιμοῦντα συνδάνομαί σε· καὶ χάριν σοι οὐκ ἐλάττω ὑπὲρ αὐτῶν ἔχω· οὐ γὰρ ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔπαθόν τι ἰδίᾳ, δεῖν μᾶλλον

Et in negotio illo de Pellæis, optime Archelaë, et in multis aliis recte te gessisti, et erga me et erga alios honestos et amore dignos viros haud paucos. Et crede mihi, non minus, quæ erga alios, quam quæ privatim erga nos, egregie præstitisti, curæ esse mihi scire; non quod curiositate pruriam, sed quod gaudeam super iis, in quibus te celebratum audiam; neque tibi pro ipsis minorem gratiam habeo. Non enim ob collata privatim in me beneficia magis gaudendum, quam

ἠσθῆναι, ἢ ὅτι σὲ τοιοῦτον ὄντα ἔγνων, ἔγωγε νομίζω. ταυτὸ δὴ τοῦτό μοι συμβέβηκεν ἀπὸ παντὸς ἔργου, ὅτι ἂν εἰς ὁντινοῦν τῶν ἐπιεικῶν συνδάνωμαί σε καλῶς πεπολιτευμένον.

Καὶ μέμνησο τούτων, ὦ βέλτιστε Ἀρχέλαε, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν πλέον, ἢ πολλοὺς πόνους καὶ πολλὰς φροντίδας, ἔδωκά σοι ὁ Θεός· ἓν δὲ ἔδωκεν ἀγαθόν, δύνασθαι εὖ ποιεῖν οὓς ἂν ἐθέλῃς· θέλειν δὲ δεῖ τοὺς ἀξίους. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπ' αὐτῷ βουλομένῳ ἐστὶν ἀφελέσθαι· ἓν δὲ οὐδὲ βουληθείς ποτέ ἀφαιρήσεται, τὸ πολλοὺς εὖ πεποιηκέναι. Ὥστε εὖ ἴσθι, ὅτι οὐδεμία μείζων ἀνδρὶ, γενομένῳ ποτὲ ἐν δυνάμει, μεταμέλεια, * ἢ εἰ, διδόντος τοῦ Θεοῦ, μηδένα ἔδρασεν ἀγαθὸν μηδὲν βουλομένῳ δὲ δρᾶν, πέπαυται διδοὺς ὁ Θεός. Ἀλλ' οὐ σύ γε ἂν τοῦτο πώποτε πάθοις· οὐδὲ ἀνιάσῃ, ὅτι οἴχεται ὁ καιρὸς† εἰς ἀνθρώπων εὐεργεσίαν, ἀνεθεὶς φροῦδος ἤδη, καὶ πέπαυται παρὼν ὁ Θεός· ἀλλὰ καὶ παρέσται μὲν ἀεὶ, καὶ στήσεταί κατόπιν ἀξίῳ γε ὄντι, καὶ χρωμένῳ ταῖς ἑαυτοῦ χάρισι δεξιῶς. Ἀλλὰ ὄῆτα, κἂν ἐπίσχῃ πνέων, πάντως ἤδη καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ ἰδιῶται πολλοὶ, καὶ ἥδοντο τῆς σῆς δυνάμεως οὐ σὺν κακῷ, καὶ ἔχουσιν ἀπόμοιραν τῆς σῆς εὐπραξίας. Καὶ οἱ μὲν πόνοι παύσαιντ' ἄν, ἐκστάντος σοῦ, καὶ τὸ κινδυνεύειν, καὶ αἱ φροντίδες· τὸ δὲ συνειδὸς, ὧν τε ἔπαθον, τοῖς παθοῦσι, καὶ σοὶ τῷ πεποηκότι, ἀεὶ μένει‡, οὐ μὴν

quod te talem cognoverim, ego quidem censeo. Idque ipsum mihi contingit ab omni opere, quod in quemlibet virum æquum et justum recte te præstare audiam.

At hæc tu memoriæ mandes, Archelaë præstantissime, quod, si alia spectes, nihil magis, quam multos labores multasque curas, tibi Deus dederit: Unum vero bonum dedit, posse te bene facere, quoscumque velis, velle autem dignos oportere. Et cætera quidem in illius potestate sita, si velit auferre: Unum autem ne volens quidem auferet unquam, multos nempe benefecisse. Atque adeo persuasum habeas; quod nulla major viro, in summa potentia aliquando constituto, pœnitentia oriri possit, quam si, ubi Deus copiam præstiterit, neminem unquam beneficio ullo affecerit, et cum velit benefacere Deus, permittere destiterit. Sed ejusmodi tu nunquam patieris; neque affligeris, quod occasio hominibus benefaciendi abierit, ubi jam destitutus fueris et abdicatus: Deusque præsens esse cessarit. Sed ille semper tibi aderit, et pone adstabit; ut qui dignus sis, et illius favoribus dextre utaris. Verum enimvero si adspirare destiterit, jam omnino et civitates et gentes et privati non pauci tuam potentiam non cum damno experti sunt, et tuæ felicitatis portionem aliquam habent. Et quidem, si de statu excideris, labores tui et pericula et curæ cessaverint, conscientia vero beneficiorum et iis, qui acceperint, et tibi, qui præ-

* μεταμέλεια,] Editt. Ald. et Caldor. habent μεταμέλειαι καὶ πολυωδινία. *Heath.*

† ὅτι οἴχεται ὁ καιρὸς, &c.] Hæc perperam versa, melius a Bentleio reddita vide in ejus Dissert. Anglic. de Eurip. Epist. p. 129. *Heath.*

‡ μένει,] Lege μενεῖ. *Heath.*

χρὴν οὔτε κτῆμα, οὔτε ἀπόλαυσμα, ἀλλὰ ἀρκοῦν τοῦτο καὶ ἐν δυσπραγίαις ἡδονὰς παρέχειν.

Ταῦτα δὴ παρακελεύομαι πράσσειν τε ἀεί, καὶ μὴ ἀποκάμνειν ὥσπερ οὐδ' ἀποκάμοις ἄν, οὐδέ ἐστί τις τούτου κόρος· τὰ δ' ἄλλα πρᾴως ὁμιλῶν καὶ δεξιῶς χρῆσθαι τῇ παρούσῃ δυνάμει· καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἄλλον τινὰ ἀνθρώπων, οὐδ' ὅστις τεθνήξεσθαι παρακέλλεται μέλλων, σοῦ κελεύοντος, ἀφεθῇ, ἐκεῖνον μᾶλλον, ἢ σεαυτὸν, εὐφρανεῖ τὸ τοιοῦτον [σὲ] εἶναι τὸν τρόπον. ἔστι γε μὴν καὶ τὸ τοὺς ἀπανταχόθι* τιμῆς καὶ λόγου τινὸς τῶν Ἑλλήνων ἀξίους, καὶ μάλιστα τοὺς κατὰ τέχνας σπουδαζομένους, καὶ πάλιν αὖ μάλιστα τούτων ἁπάντων τοὺς σοιεῖν, ἢ λέγειν τι κατὰ παιδείαν δυναμένους, μεταπαλαίεσθαί σε πανταχόθεν, καὶ χορηγίαις τῶν ἐπιτηδείων ἀφθόνοις, καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν, ὅπως ἀπαλλαγέντες τῶν ἄλλων φροντίδων, ἐπιδιδῶσιν ἀεὶ διὰ σὲ, καὶ προΐωσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν τέχναις· καὶ τὸ τούτων ἀναπιμπλάναι τὸν οἶκον, ἀλλὰ μὴ κολάκων, καὶ βωμολόχων ἀνθρώπων, καὶ τούτους θεραπεύειν αὐτὸν, οὐχ ὑπ' ἐκείνων θεραπεύεσθαι, μᾶλλον ὁμολογοῦντα·† ὥσπερ ἐστί, πυθάνεσθαι πολλάκις, ὅτ' ἐπ' ἐκείνοις μᾶλλόν ἐστι, τὸ σὲ εἶναι, ὁποῖός εἶ, καὶ τὸ τοιοῦτον ὂν παρὰ τοῖς ἔπειτα ἀνθρώποις λόγου τυχεῖν, ἢ ἐπὶ σοὶ, τὸ ἐκείνους εὐτυχεῖν. ἐκείνοις μέν γε, κἂν

bueris, perpetuo manet, haud contemnenda possessio et fructus, sed quod in calamitatibus etiam voluptatem præstare suffecerit.

Hæc sane auctor tibi sum ut semper facias, neque fatigeris: ut neque defatigaberis; quia neque hujus rei ulla est satietas. Cætera mansuete, simul et prudenter utere præsenti potestate: nam et hoc ipsum nullum alium hominem, etiamsi aliquis mori statim futurus, tuo jussu liberaretur, ne illum quidem magis, quam temet, gaudio afficeret, talem te moribus esse. Præterea *hoc admodum te commendat*, quod et eos ex Græcis, ubi-ubi honore aut memoratu dignos, et præcipue artium studio deditos, et rursus omnium horum maxime, qui per doctrinam aliquid facere, aut dicere possunt, convoces undiquaque, et larga rerum necessariarum suppeditatione, aliisque officiis foveas; ut aliarum curarum vacui, per te semper augmentum capiant, et in suis quique artibus proficiant. Quodque talibus palatium tuum refercitur, non autem adulatoribus et scurris, magisque illos a te coli, quam te ab illis, profitearis: ut a te haud raro audire licet, quod illis potius debeas, te talem esse, qualis es, talemque posterorum memoriæ commendatum iri, quam illi felicitatem suam tibi debeant. Illis enim, etiamsi tua munera deficiant, tamen et opes, quæ suffecerint, et gloriam superesse et volup-

* Ἔστι γε μὴν καὶ τὸ τοὺς ἀπανταχόθι — μεταπαλαίεσθαί σε] Hæc a verbo præcedente παρακελεύομαι pendent. *Heath.*

† ὁμολογοῦντα·] Pone coli notam post θεραπεύεσθαι, comma post ὁμολογοῦντα, et tolle distinctionem post ἐστι, ut constructio sit: μᾶλλον ὁμολογοῦντα (ὥσπερ ἐστὶ πυθάνεσθαι πολλάκις) ὅτι μᾶλλόν ἐστιν ἐπ' ἐκείνοις, etc. *Heath.*

ὑπολίπωσιν αἱ παρὰ σοῦ δωρεαί, καὶ πλοῦτον αὐτάρκη καὶ δόξαν εἶναι καὶ ἡδονὴν, τὰς τέχνας.

Τίς δ' οὐκ ἂν ἀγάσαιτο καὶ μακαρίσειε τούτων ἁπάντων; καὶ μάλιστα, ὅτι ὁμολογοῦσιν ἤδη καὶ ἴσασι πάντες εἰς τοῦτό σε ἥκοντα τῆς πρὸς τοὺς συνόντας σοι φιλανθρωπίας, ὥστε τὴν μὲν ἰσχὺν καὶ πάνυ σοι συμβάλλεσθαι τὸ δὲ ὄνομα μηδὲν ἀντιπράσσειν τὸ τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων. Ἔρρωσο.

tatem haud levem, ipsas nempe artes et scientias, quas profitentur.

Quis non ob hæc omnia demiretur te et beatum prædicet? eoque impensius, quoniam fatentur jam et agnoscunt omnes, eo te humanitatis erga familiares tuos processisse; ut ipsa quidem potentia valde tibi conducat, nomen autem regis nihil omnino obsit, quominus ab amicis diligaris. Vale.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ε'.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝΤΙ.

ARGUMENTUM.

Cephisophonti, amico et familiari, narrat, quomodo in Macedoniam pervenerit, et quid inde secutum. Inimicorum calumnias diluit; et avaritiam hujus itineris causam non fuisse multis probat. Nonnulla jam a se missa amicis munera scribit, et quid de Sophocle sentiat. Innocentia sua fretus inimicorum calumnias negligit. Data Epistola ex Macedonia.

Καὶ ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὦ βέλτιστε Κηφισοφῶν, τό, τε σῶμα οὐ μοχθηρῶς διατεθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν, ἐπιεικῶς, κομιζόμενοι συντόμως. Καὶ ἀπεδέξατο ἡμᾶς Ἀρχέλαος, ὡς εἰκός τε ἦν, καὶ προσεδοκῶμεν ἡμεῖς, οὐ δωρεαῖς μόνον, ὧν οὐδὲν ἐχρήζομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ φιλοφροσύναις, ὧν οὐδ' ἂν εὔξαιτό τις μείζους παρὰ βασιλέων. Καὶ κατελάβομεν Κλίτωνα ἐρρωμένον, καὶ ἔστιν ἡμῖν σὺν ἐκείνῳ τὰ πολλά·* καὶ ὅταν τύχῃ, σὺν Ἀρχελάῳ ἄμεμπτος ἡ διαγωγὴ, πρός τε τοῖς ἔργοις, οὐδὲν κωλυόμεθα τοῖς τούτων γίνεσθαι. Ἀλλὰ πολὺς μὲν ἔγκειται ὁ

Venimusque in Macedoniam, optime Cephisophon, et corpore haud male affecti, et, quantum fieri potuit, convenienter, brevi spatio perlati. Atque excepit nos Archelaus, ut verisimile erat, et nos etiam exspectabamus, non muneribus tantum, quibus nihil nos indigebamus, sed et ea comitate, qua nemo majorem a regibus optaverit. Et Clitonem invenimus salvum, nobisque cum illo multa necessitudo intercedit, et, quoties contingit, cum Archelao ipso conversatio neutiquam adspernanda; quin nec illorum negotiis adesse prohibemur. Sed multus mihi instat Clito,

* τὰ πολλὰ·] Ad mentem interpretis pone comma post τὰ πολλὰ, coli notam post διαγωγὴ, et tolle distinctionem post τοῖς ἔργοις. *Heath.*

Κλίτων, πολὺς δὲ καὶ ὁ Ἀρχέλαος ἑκάστοτε, φροντίζειν ἀεί τι καὶ ποιεῖν τῶν εἰωθότων ἀναγκάζοντες· ὥστε ἐμοί γε μισθὸν οὐκ ἀηδῆ μενοῦν, οὐδὲ ἄπονον, δοκεῖ Ἀρχέλαος ἀναπράσσεσθαι, τῶν τε δωρεῶν, ἃν ἔδωκέ μοι εὐθὺς ἀφικομένῳ, καὶ ὅτι ἑστιᾷ λαμπρότερον, ἢ ἐμοὶ φίλον ἦν, ἑκάστης ἡμέρας.

Περὶ δὲ ὧν ἐπέστειλας ἡμῖν, σὺ μὲν εὖ ποιῶν ἐπιστέλλων, ἃ δοκεῖς ἡμῖν εἰδέναι διαφέρειν. Ἴσθι μέντοι, μηδὲν μᾶλλον ἡμῖν, ὧν νῦν Ἀγάθων, ἢ Μεσάτος, λέγει, μέλον, ἢ τῶν Ἀριστοφάνους φληναφημάτων οἷσθά ποτε μέλον. Καὶ τούτοις γε ἂν ἀδικήσαις εἰς τὰ μάλιστα, ἀποκρινόμενός ποτε, κἂν ὅλως μὴ παυομένους τῆς ἀναγωγίας αὐτοὺς ὀργᾷς.

Ἢν μέντοι τις τῶν ἀξίων περὶ Εὐριπίδου λέγειν τι καὶ ἀκούειν, αἰτιᾶται ἡμᾶς τῆς πρὸς Ἀρχέλαον ὁδοῦ, ἃ μὲν τὸ πρόσθεν εἴπομεν περὶ τοῦ μὴ δεῖν εἰς Μακεδονίαν ἡμᾶς ἀποδημεῖν ἐπιστάμενος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα· ἡμᾶς ἀπηνάγκασε βαδίσαι ἀγνοῶν, τοῦτον δὴ ἄξιον νόμιζε δηλοῦν αὐτῷ, ἅπερ οἶσθά γ', ὦ Κηφισοφῶν· καὶ οὕτως παύσεται ἀγνοῶν τὰς αἰτίας, καὶ ἅμα, ὅπερ εἰκός ἐστι τὸν ἀγνοοῦντα πάσχειν, καταγινώσκων ἡμῶν, ὡς φιλοχρημάτων γενομένων. Οὐ γάρ που δὴ πορφύραν καὶ σκῆπτρον φορεῖν, ἢ φρούρια λαβόντας ἐν Τριβαλλοῖς ἡγεῖσθαι, ὑπόχους καλουμένους, ἀρεχθῆναί τις ἂν φήσειεν ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὴ στείλασθαι τὴν πρὸς Ἀρχέλαον ὁδόν, ἀλλὰ δηλονότι πλούτου ἕνεκα. Εἶτα πῶς ἄν, ὅτε νέοι τε καὶ ὅτε μέσοι τὴν ἡλικίαν ἦμεν, καὶ ὄν, ἔτι ζώσης

et multus etiam Archelaus quotidie, meditari semper aliquid et scribere solito nostro more cogentes. Adeo mihi quidem retributionem non usquequaque ingratam, sed nec laboris expertem, videtur Archelaus exigere, eorum munerum, quæ mihi statim advenienti dederit; et quod singulis diebus conviviis excipit lautioribus, quam mihi gratum erat.

De quibus autem scripsisti nobis, bene quidem facis, quod scribis, quæ nobis scire interesse putas. Sic vero statue, nihil magis nobis ea, quæ nunc Agathon, aut Messatus dicit, curæ esse, quam noveris, me olim curasse, quicquid Aristophanes effutierit. Illis itaque si responderis unquam, injuria nos afficies, etiamsi illos a sua contumacia plane desistere non videas.

Sin vero quispiam ex illis, qui de Euripide aliquid dicere atque audire sunt digni, nos accuset, quod ad Archelaum simus profecti; qui nempe sciat, quæ prius dixerimus, quod in Macedoniam nos ire minime deceret, quæ vero postea nos eo proficisci coëgerit, nesciat; hunc dignum esse existima, cui exponas, O Cephisophon, quæ noveris. Atque ita desistet ille causas ignorare, simulque, quod verisimile est ignorantem pati, accusare nos, ut pecuniarum cupidos. Non enim nos utique dixerit aliquis anxie quæsiisse, ut purpuram aut sceptrum gereremus, neque præsidiis apud Triballos impositi dominaremur, proreges dicti, quodque ideo iter ad Archelaum ordinaremus; sed divitiarum utique causa. Cur igitur, quando et juvenes, et quando mediæ

ἡμῖν τῆς μητρὸς, ἧς ἕνεκα ἂν μόνης ἐβουλόμεθα πλουτεῖν, εἴπερ ἄλλως ἐβουλόμεθα, οὐχ ὅπως ἐδιώξαμεν, ἀλλὰ ἀπεωσάμεθα, ἐγκείμενον τὸν αὐτὸν τοῦτον πλοῦτον ἤδη, τηλικοῖσδε οὖσιν ἡμῖν ἡμερτὸν εἶναι εἰκότως ἄν τις νομίσειεν, εἰ μὴ διὰ τοῦτο ἄρα πολλὰ λαβεῖν σὺν ἀδοξίᾳ τέ τινι ἠμελτέρᾳ, καὶ οὐδὲ ἀπολαῦσαι ἔτι οὐδεμιᾷ, ἐπεθυμήσαμεν, ἵνα ἐν βαρβάρῳ γῇ ἀποθάνωμεν, καὶ ἵνα πλείονα Ἀρχελάῳ καταλίποιμεν χρήματα.

Ἔτι δὲ δὴ καὶ προσθείης, ὅτι, ἐπειδὴ τάχιστα ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις, τεσσαράκοντα τάλαντα ἀργυρίου διδόντος Ἀρχελάου, καὶ ἀγαναχτοῦντος, ὅτι οὐ λαμβάνοιμεν, ἀντέσχομεν μὴ λαβεῖν. Τῶν ἄλλων δωρεῶν, ὁπόσα ἢ Κλίτων ἔδωκεν ἡμῖν, ἢ Ἀρχέλαος ἔπεισε λαβεῖν, οὐκ ἔσθ', ὅ, τι ἐνθάδε ὑπολελείμμεθα, ἀλλ' οἴχονται αὐτὰ φέροντες, οἵπερ καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν φέρουσιν, ὑμῖν τοῖς αὐτόθι ἑταίροις καὶ ἐπιτηδείοις νεμήσοντες ἅπαντα. Τίς δὲ οὕτως εὐρεθείη ἔτι σκαιὸς καὶ βάσκανος τὸν τρόπον, ὅστις ἂν φιλοχρηματίᾳ με ἐληλυθέναι ταύτην ἀποδημῆσαι ὑπολάβοι τὴν ἀποδημίαν; Ἀλλὰ δήπου ἀλαζονείαν τινὰ, ἢ τοῦ δύνασθαί τι μέγα ἐπιθυμίαν, ἐροῦσιν. Ἀλλ' ἡ μὲν δύναμις ἡμῖν καὶ μένουσιν* ἡ παρὰ Ἀρχελάου καὶ πάλαι ἦν. ἄλλως τε καὶ Κλίτων οὐ τοσοῦτον ἐδύνατο μέγα, τοῦ μὴ ἄλλον†, ὃν προηρούμην ἐξ ἀρχῆς, τρόπον βιοῦν ἐμέ· μηδ' ὅπου μὴ ἐθέλοιμι, ἀποθανεῖν τελευταῖον δὲ καὶ παρέχειν

ætatis essemus, et quas, superstite adhuc matre, cujus solius gratia ditescere voluerimus, si modo voluerimus unquam alias, non modo aucupati non sumus, sed et repudiavimus, etiam oblatas et ultro propositas has ipsas divitias, nunc ita ætate provectis nobis desiderabiles esse quisquam jure existimaverit? Nisi idcirco multa accipere cum famæ nostro dispendio quodam, neque ullo amplius usufructu desideraremus, ut in terra peregrina moriamur, et ut plures Archelao relinquamus divitias.

Præterea hoc etiam adjeceris, quod, postquam venissemus in Macedoniam, paucis post diebus, offerenti quadraginta argenti talenta Archelao, ægreque, quod non acciperemus, ferenti, restitissemus tamen, nec caperemus. Ex aliis muneribus, quæcunque vel Clito nobis dederit, vel Archelaus accipere persuaserit, non est, quod hic relinquendum duximus; sed nunc abeunt eadem ferentes, qui et hanc Epistolam ferunt, vobis ibi sociis et familiaribus distributuri omnia. Quis vero jam inveniatur adhuc tam lævus et invidus moribus, qui me avaritia abreptum hoc iter ingressum suspicetur? Sed nimirum superbiam aliquam, aut magnæ cujusdam potentiæ desiderium, dicent. At quidem nobis etiam *domi* manentibus et olim magna cum Archelao potentia aderat. Sed neque Clito tantum valebat; ut diverso, quam quem ab initio prælegerim, more vivendum mihi putarem; aut in quo loco minime vellem, vitam

* μίνουσιν] Edd. Ald. et Cald. habent μίνουσιν Ἀθήνησιν. *Heath.*

† τοῦ μὴ ἄλλον] Constructio postulare videtur, ὅστις μὴ ἄλλον. *Heath.*

λόγους ἐπὶ τοῖς κακῶς βουλομένοις ἡμᾶς λέγειν*. Εἰ δὲ δὴ καὶ δυνάμεώς τινος ὠρέγθημεν, τί ἄλλο ταύτῃ τῇ δυνάμει, ἢ πρῶτον μὲν εἰς τὰ τῆς πόλεως, ἔπειτα εἰς τὰ τῶν φίλων, χρήσασθαι ἐμέλλομεν; Ἀλαζονείας τε ἕνεκα πολὺ ἂν μᾶλλον ἐν ὄψει τῶν τε φίλων, καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν ἐχθρῶν δύνασθαί τι ἠβουλόμεθα. Καὶ μὴν εὐμετάβολον ἐμὲ, οὔτε εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα, οὔτε εἰς ὑμᾶς τοὺς φίλους, καὶ οὐχ ἧσσον εἰς τοὺς ἐχθροὺς, σκοπῶν εἴποι τις ἄν, οἷς ἅπασιν ἐκ νέου μέχρι τοῦ νῦν τοῖς αὐτοῖς κέχρημαι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς, Σοφοκλέους· πρὸς γὰρ δὴ τοῦτον μόνον ἴσασί με τάχα οὐχ ὁμοίως ἀεὶ τὴν γνώμην ἔχοντα. Ὃν ἐγὼ ἐμίσησα μὲν οὐδέποτε, ἐθαύμασα δὲ ἀεί, ἔστιγξα δ' οὐχ ὁμοίως ἀεί. Ἀλλὰ φιλονικώτερον μέν τινα εἰδέναι (an εἶναι) ποτὲ δόξας ὑπεῖδον†· βουληθέντα δὲ ἐκλύσασθαι τὰ νείκη προθυμότατα ὑπεδεξάμην. Καὶ ἀλλήλους μὲν, ἐξ ὅτου συνῆλθη, στέργομέν τε καὶ στέρξομεν· τοὺς δ' ἐμβάλλοντας ἡμῖν πολλάκις τὰς ὑπονοίας εἶναι ἐκ τοῦ ἡμᾶς ἀπεχθάνεσθαι, τὸν ἕτερον‡ θεραπεύοντες, ἄν τι πλεῖον ἔχωσι, διαβεβλήμεθα.

Καὶ νῦν, ὦ βέλτιστε Κηφισοφῶν, οἶδ', ὅτι οὗτοί εἰσιν, οἱ τοὺς περὶ ἡμῶν λόγους ἐμβάλλοντες εἰς τοὺς ὄχλους· ἀλλ' ὥσπερ ἀεὶ ἄπρακτοι αὐτῶν αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἐγένοντο, καὶ γέλωτα

clauderem; denique materiam nostris obtrectatoribus præberem. Quod si alicujus potentiæ cupidi essemus, in quid aliud hac potentia, quam primum quidem in civitatis nostræ, deinde in amicorum commodum, usuri eramus? Jactantiæ autem gratia multo utique magis in amicorum quoque conspectu, nec minus inimicorum, potentes esse vellemus. At me inconstantem, neque ad studia mea, neque ad vos amicos, sed nec minus ad inimicos, respiciens aliquis dicat; quibus omnibus ex juvene huc usque iisdem utor, uno viro excepto, Sophocle. Erga hunc enim solum norunt me forsitan haud similiter semper affectum. Quem ego odi quidem nunquam, miratus vero sum semper; non tamen semper eum similiter amavi. Sed aliquando contentiosiorem illum esse suspicans neglexi: volentem autem controversias deponere lubentissime in sinum recepi. Et nos quidem jam invicem, ex quo inter nos conventum est, et amamus et amabimus. Eos vero, qui sæpius nobis suspiciones movent, ut nos in odium conjiciant, alter alterum colentes, si quid plus valeant, redarguimus.

Et nunc, optime Cephisophon, novi, quod hi sunt, qui de nobis sermones in vulgus spargant. Sed quemadmodum semper illorum pravæ linguæ sine effectu fuerint, et nihil amplius, quam

* ἐπὶ τοῖς κακῶς βουλομένοις ἡμᾶς λέγειν.] In edd. Ald. et Cald. pro ἐπὶ melius legitur ἐπεὶ. *Heath.*

† ἀλλὰ φιλονικώτερον μέν τινα εἶναί ποτε δόξας ὑπεῖδον·] verte: Sed illum, cum aliquando gloriæ quidem cupidiorem credidissem, suspicatus sum. *Heath.*

‡ τοὺς δ' ἐμβάλλοντας ἡμῖν πολλάκις τὰς ὑπονοίας εἶναι ἐκ τοῦ ἡμᾶς ἀπεχθάνεσθαι, τὸν ἕτερον, etc.] Distingue post εἶναι, et ita totum locum verte: Quod sint vero, qui sæpe nobis suspiciones suggerant, ex inimicitiis, quas inter nos intercedere putant, ansam alterum nostrum colendi arripientes, si quidquam proficiunt, fallimur. *Heath.*

ἐξ αὐτῶν καὶ μῖσος, οὐδὲν πλέον, ὠφλίσκανον, καὶ νῦν ἴσθι, ὅτι οὐκ ἄπρακτοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῷ σφισιν ἔσονται. Σὺ μέντοι εὖ ποιεῖς περὶ τούτων ἡμῖν γράφων, ἐπειδήπερ οἴει ἡμῖν διαφέρειν· ἀλλ' ὥσπερ εὖ ποιεῖς γράφων, οὕτως ἀδικεῖν φήσαιμ' ἂν ἡμᾶς, ἀντιλέγοντα ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς οὐκ ἀξίοις. Ἔρρωσο.

risum et odium, sibi comparaverint, et nunc scias, non tantum inefficaces illas futuras, sed etiam in illorum damnum cessuras. Tu sane recte facis, de his nobis scribens, quandoquidem id e re nostra putes: sed ut recte facis scribens, ita affirmaverim, te nos injuria afficere; si de his, hominibus non dignis contradixeris. Vale.

ΤΩΝ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΤΕΛΟΣ.

Excudebant Andreas et Jacobus Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographi.

NOV 25 1931

LENOX LIBRARY

Bancroft Coll
Purchase